

Giới thiệu Kẻ Thù Bên Gối

Lăng Tuyết là nữ thần tốc độ, cũng là nữ hoàng về đêm trong truyện Kẻ Thù Bên Gối của tác giả Dạ Thần Dực! Một vụ tai nạn xe, cô cứu một cô gái giống cô như đúc: Cung Thiên Long- Người thừa kế Tập Đoàn Cung Thị!!! Cung Thiên Long trở thành người thực vật, nhà họ Cung không thể một ngày vô chủ, được nhờ vả, Lăng Tuyết tạm thời trở thành Cung Thiên Long! Người đầu tiên phải đối phó chính là chồng sắp cưới của Cung Thiên Long- Thân Đồ Dạ kiều ngạo và định kiến! Đợi đã, người đàn ông ngôn tình ngược này, hình như cô đã gặp ở đâu đó... Truyện hay vẫn còn tiếp diễn, mời bạn khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cô Gái Hoang Dã

Trên đường núi quanh co cực kỳ nguy hiểm, vài chiếc xe thể thao chói mắt đang đua.

Chạy ở vị trí thứ hai chính là một chiếc xe đã được tân trang, thân xe màu đỏ đường nét hoàn mỹ, như ngọn lửa lao vút đi trong màn đêm.

Lăng Tuyết mặc bộ đồ da bó sát màu đen, đá đính trên áo và cổ tay phát sáng lấp lánh, làn khói dày đặc khiến cô có vẻ ma mị, mái tóc màu lửa đỏ vô cùng chói mắt, nụ cười bên môi lạnh lùng ngang bướng:

- Cuộc thi đêm nay, em thắng chắc rồi!
- Còn nửa tiếng nữa màn trình diễn của ban nhạc sẽ bắt đầu, tốc chiến tốc thắng đi!

Lăng Ngạo ngồi ở ghế phụ lái liếc nhìn đồng hồ, tiếp tục ngủ gà gật, khuyên tai đính đá xanh bên tai trái lấp lờ chiếu sáng.

– OK- Lăng Tuyết nhướn mày, thuần thục đánh vô lăng, xe chạy như bay men theo triền núi, một nửa bánh xe rời khỏi mặt đường, ngoạn mục lướt qua chiếc xe màu vàng ở trước mặt.

Chiếc xe nọ không ngừng nhún còi, trong xe anh chàng giờ ngón giữa lên, mắng chửi.

Đường núi hẹp như vậy, hoàn toàn không có khả năng vượt mặt, Lăng Tuyết quá liều lĩnh, dọa mọi người đổ mồ hôi lạnh, nhưng đây không phải là lần đầu tiên.

Lăng Tuyết chạy xe thuê đã qua tân trang, đến đây liên tục bảy đêm, thắng liền bảy trận, lấy tiền rồi đi, không ai biết cô là ai, ngay cả tên của cô là gì cũng không rõ, cũng không nhìn thấy được gương mặt thật sự của cô dưới mái tóc giả và lớp trang điểm đậm.

Cũng như lần đầu tiên, tiền thưởng 300 ngàn tệ, Lăng Tuyết chỉ lấy 100 ngàn, 200 ngàn còn lại để thanh toán tiền xe.

Xe đua chạy đến dưới chân núi, giao xe lại cho chủ xe Kiêu Thất Gia, chia tiền, Lăng Tuyết ngồi vào xe taxi của Lăng Hạo, thẳng tiến đến vũ trường phồn hoa bậc nhất thành phố Hải- Thiên Đường Bóng Đêm!

– Hôm nay sinh nhật em, sau khi xong việc ra sớm một chút, anh cùng em chúc mừng.

Lăng Ngạo lái taxi, chạy băng băng trong đô thị phồn hoa, anh có khuôn mặt với những đường nét tuấn tú, ánh mắt xé rách ngổ ngược mang theo khí phách anh hùng, khuyên tai đá xanh bên tai trái trong bóng đêm tản ra ánh hào quang hoa lệ.

– Biết rồi- Lăng Tuyết quay đầu nhìn ra bên ngoài, kiểm tiền vặt và như vậy, vì để mua lại cô nhi viện tư nhân kia, để những đứa trẻ không nơi nương tựa có chốn quay về, đầu sao, đó cũng là nơi cô và Lăng Ngạo xuất thân.

Xe dừng lại chờ đèn đỏ, bên cạnh một chiếc xe Lincoln dài màu đen tuyền dừng lại, Lăng Ngạo hăm mộ nhìn chiếc Lincoln ấy, hứa hẹn với Lăng Tuyết:

- Một ngày nào đó, anh sẽ để em ngồi lên loại xe này.
- Taxi của anh rất tốt mà.

Lăng Tuyết liếc mắt nhìn chiếc xe nọ, cũng không có chút nào hăm mộ, đang chuẩn bị thu hồi ánh mắt, kính xe Lincoln chậm rãi quay xuống, lộ ra sườn mặt thần bí khó lường, đường nét góc cạnh rõ ràng, khí chất cô độc lạnh lẽo hoang dại, như một vị thần đến từ địa ngục, mang theo sức hút chấn động lòng người!

Là hán!!!

Lăng Tuyết kinh hoàng, ngạc nhiên nhìn người đó, trái tim như sắp ngừng đập.

Lăng Tuyết từ gương chiếu hậu nhìn chằm chằm chiếc xe kia, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay sắp cắm phập vào lòng bàn tay!!!

Cái đêm vào một tháng trước, cô vĩnh viễn không quên được...

Lăng Tuyết lấy thân phận ca sĩ chính của ban nhạc đến phỏng vấn trong phòng hội nghị của khách sạn Martinez, muốn dẫn ban nhạc đến tham dự một lễ hội âm nhạc, không ngờ người hướng dẫn ấy lại là một tên dê xồm ra về đạo mạo, lại còn muốn dùng quy tắc ngầm với cô.

Lăng Tuyết làm gì dễ dàng để người khác lợi dụng mình như vậy?

Cô tung chân đá ngay bộ hạ của tên kia, hán rống lên thảm thiết như heo bị chọc tiết, vệ sĩ bên ngoài nghe tiếng xông vào, cô nhảy ra theo lối cửa sổ, lên tới một căn phòng...

Nhẹ nhàng tiếp đất, Lăng Tuyết nhìn lướt qua căn phòng nọ, ánh mắt dừng lại trên chiếc giường lớn sang trọng đằng kia.

Một người đàn ông đang chìm trong giấc ngủ, đèn tường màu quýt vì làn da màu đồng cổ của hán mà tăng thêm vài phần mê hoặc, bả vai bên trái của hán có xăm một con chim ưng oai hùng đang tung cánh, trông rất sống động, giống như bất cứ lúc nào sẽ bay ra khỏi làn da hán, tấm lưng mạnh mẽ thân hình rắn chắc, đường cong cảm dỗ hoang dại ấy đủ để làm nổi bật vóc dáng gây nghiện của hán.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tránh Ra Để Em

Mặt hán chôn trên gối, không thấy rõ diện mạo, chỉ là bóng lưng này mang đến cảm giác lạnh lùng ngạo mạn mãnh liệt!

Lăng Tuyết nín thở, bước nhẹ nhàng đi về phía cửa, muốn thoát khỏi căn phòng này, khi cô đi đến bên giường, một cánh tay cường tráng bỗng nhiên túm lấy cô lôi lên giường...

– Ê...

Lăng Tuyết chưa kịp nói gì, cơ thể cao lớn của hán đã áp xuống, trông mắt đen láy tản ra khí phách ngang ngược, giống như dã thú ngạo nghễ nhìn xuống con mồi dưới thân:

– Cô đã hao tâm tổn trí cám dỗ tôi, muốn trở thành người phụ nữ của tôi, hôm nay, tôi cho cô được toại nguyện...

– Tôi...

Tiếng nói của Lăng Tuyết bị bao phủ dưới sự mãnh liệt nóng rực của người đàn ông nọ, tựa như lửa nóng hừng hực thiêu đốt cô, làm cô không còn chỗ trốn, sự vùng vẫy kháng cự của cô với hán mà nói đều là một loại quyền rũ rất khác.

Lăng Tuyết tự thấy bản lĩnh của mình không hề kém, bình thường dư sức đối phó hai ba người đàn ông, nhưng hiện tại dưới thân người này, cô không có chút đường phản kháng, giống như hán là người thống trị bẩm sinh, mặc sức hưởng thụ con mồi đã tóm được.

Còn cô, giống như miếng thịt bò nằm trên thớt, mặc hán xâm chiếm...

Động tác của hán thô lỗ, ngang tàng xé rách váy của cô, đóng những con dấu thuộc về riêng hán lên khắp người cô.

Cảm giác xé rách ấy khiến cô cảm thấy thật sự đáng sợ, cơ thể nóng như lửa của hán càng khiến cô hoảng loạn, mắt cô mờ to, nước mắt theo khóe mắt rơi ra ngoài...

– Giỏi lắm...- Tiếng hán trầm khàn rì rả, bên môi hiện lên độ cong hài lòng...

...

Lăng Tuyết không biết đêm đó cô đã làm thế nào để vượt qua, cô bị người đàn ông đó tra tấn đến ngất đi, khi tỉnh lại, hán đã biến mất không để lại dấu vết, cô nhặt chiếc đầm cực kỳ thâm hại rời khỏi hiện trường...

Rõ ràng là người bị hại, lại chột dạ hết như tội phạm vậy...

– Tuyết, Tuyết...- Tiếng gọi của Lăng Ngao kéo Lăng Tuyết ra khỏi dòng suy nghĩ.

– Ủ- Lăng Tuyết giờ tay ôm mặt, che đi suy nghĩ bối rối, giữa cô và Lăng Ngao đến giờ đều không có bí mật, nhưng chuyện này, cô không để anh biết.

Một tháng nay, cô thường xuyên nghĩ, chuyện xảy ra đêm đó có phải con ác mộng hay không, nhưng nỗi đau xé rách chân thật ấy nói với cô rằng, đó là sự thật!

Cô cũng từng muốn tìm ra tên đàn ông khốn kiếp đó, thiến hắn, hoặc giết hắn...

Chỉ là người đó lai lịch không rõ ràng, cô làm gì cũng không tìm được hắn.

Tối nay tại đây gặp lại, coi như là oan gia ngõ hẹp!!!

– Đạo này hình như tinh thần em có hơi hoảng hốt, có phải có chỗ nào khó chịu không?- Lăng Ngao thân thiết hỏi.

– Có gì đâu, “bà dī” sắp đến thôi mà.

Lúc Lăng Tuyết nói chuyện, đèn chuyển xanh, chiếc Lincoln chậm rãi lăn bánh, Lăng Ngao cũng chuẩn bị quẹo phải.

– Đuổi theo chiếc xe đó- Lăng Tuyết đột nhiên quay vô lăng.

– Hà?- Lăng Ngao ngẩn người- Vụ gì?

– Tránh ra, để em!

Lăng Tuyết từ vị trí phụ lái bay qua, trực tiếp ngồi lên đùi Lăng Ngao, hất văng chân anh ta, đạp ga, vận hành tay lái thành thạo, tận dụng hết thủy xuyên qua dòng xe cộ, đuổi theo chiếc Lincoln kia.

– Tuyết...

Lăng Ngao cơ thể căng cứng, động cũng không dám lộn xộn, mặt đỏ đến mang tai.

Lăng Ngao và Lăng Tuyết từ nhỏ lớn lên bên nhau, bình thường kẻ vai sát cánh, thậm chí cùng chen chúc trên sofa ngủ hay xem TV, còn có thể thảo luận kỷ kinh nguyệt của cô cùng lần xuất tinh trong mơ của anh, hai người thân đến nỗi không phân biệt giới tính, xưa giờ cô không xem anh là đàn ông, ở trước mặt anh luôn không kiêng dè gì, chỉ là hiện tại tư thế này, động tác này... vẫn khiến anh có phản ứng của giống đực.

– Tên khốn này, hôm nay nhất định phải tóm được anh.

Lăng Tuyết nghiêng răng mắng, chạy xe hết tốc lực, nhất định phải cản được chiếc Lincoln kia.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: ĐỪNG CHỌC PHỤ NỮ

Trong xe Lincoln, tài xế thân nhiên nói:

– Chiếc taxi ở đằng sau đang đuổi theo chúng ta!

Anh chàng trẻ hơn ngồi ở ghế phụ lái nhìn chằm chằm kính chiếu hậu:

– Là một con nhò háo thắng, có vẻ không giống là người của Ngũ Thần, cắt đuôi cô ta là được.

– OK.

Cuộc đối thoại của họ nhẹ nhàng băng qua, không chút để Lăng Tuyết vào mắt.

Người đàn ông ở ghế sau cụp mắt suy tư, chuyên chú đọc tài liệu, mí mắt không thèm nâng lấy một chút.

Hắn có thói quen xoay chiếc nhẫn kim cương đen bên tay trái, chiếc nhẫn lạnh lẽo phát ra vẻ sáng bóng huyền bí, giống như đôi mắt hắn!

...

Một chiếc Lincoln dài, một chiếc taxi, đẳng cấp khác biệt dưới bầu trời, kịch liệt truy đuổi trên phố xá huyền ảo.

Kỹ thuật lái xe của chiếc Lincoln nhuần nhuyễn lão luyện, hoàn toàn không bị độ dài của ngoại hình xe liên lụy, nhạy bén lướt đi, tốc độ cực nhanh.

Chiếc taxi cũng không vì đẳng cấp kém cỏi mà bị bỏ lại phía sau, bất luận chiếc Lincoln tăng tốc thế nào cũng có thể bám đuôi không rời, như miếng da trâu vớt thế nào cũng vớt không xong, nhưng muốn cản chiếc Lincoln lại thì vẫn có chút khó khăn.

– Tuyết, em định làm gì?

Lăng Ngạo bị đè đến chân tê cứng, giọng nói cũng trở nên mất tự nhiên.

– Tại sao phải đuổi theo chiếc xe đó?

– Tuyết!

– Rốt cuộc có chuyện gì...

– Người trong xe đã cưỡng hiếp Bánh Bao!

Lăng Tuyết ném lại một câu cho Lăng Ngạo, cô bị anh làm ồn chết.

– Hà?

Lăng Ngạo ngo ngác, kinh ngạc nhìn chằm chằm mặt dây chuyền khung hình mini treo trên kính chiếu hậu, đó là hình ảnh chụp chung với Lăng Tuyết, và một con chó giống Đức mang kính râm oai phong lẫm liệt chen giữa họ...

Nó chính là Bánh Bao!

...

Xuyên qua phố xá đông đúc, con đường trở nên thông suốt hơn.

Xe Lincoln tăng tốc, chạy ra hướng ngoại thành.

Lăng Tuyết giảm hết ga, toàn lực truy kích, một đôi mắt trong suốt lóe ra ngọn lửa rực rỡ, cô nhất định phải tóm được tên khốn đó!!!

...

– Khả khả, con nhóc kia kỹ thuật lái xe không tồi đâu, vậy mà chẳng bắt đuôi được- Tài xế trong xe Lincoln hứng thú dạt dào- Thật muốn cùng cô ta đua một trận.

– Chủ nhân đang gấp, đừng đùa!

Chàng trai trẻ ở ghế phụ lái cẩn thận quan sát sắc mặt người đàn ông ngồi sau.

– OK!

Tài xế lái xe lên cầu vượt, đạp mạnh ga, xe chạy như bay.

– Muốn bỏ lại tôi à? Không dễ vậy đâu.

Lăng Tuyết đuổi theo không chút nghỉ ngơi, cửa kính xe mở ra, gió đêm lạnh thấu xương táp vào mặt, thổi đến lòng cô càng thêm dữ dội hơn!

Đoạn cầu vượt này đường không rộng rãi, xe Lincoln chạy chính giữa, cố ý cản đường của Lăng Tuyết, vị trí hai bên cũng không đủ để chiếc taxi vượt qua, nếu cố vượt rất dễ bay khỏi cầu rơi xuống biển, biến thành xe hủ người vong.

Nhưng xưa nay Lăng Tuyết không hề sợ chết, vách núi sâu hút cô còn không sợ, còn sợ chiếc cầu vượt cao hơn mười mét này hay sao?

Cô điều luyện đánh vô lăng, giảm chân ga đến tận cùng, xe taxi nghiêng 45 độ, vượt qua bên hông chiếc Lincoln, động tác ấy, vô cùng đột ngột!

– Ôi mẹ ơi, cô ta không muốn sống nữa sao!

Tài xế xe Lincoln kinh ngạc hô lên.

– Quá nhanh!- Chàng trai ở ghế phụ lái nhìn mà ngây người- Quá ngẫu!

Người đàn ông ở ghế sau cuối cùng cũng giương mắt, quay kính xuống một khe hở, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lăng Tuyết trong xe taxi, gió thổi rơi mái tóc giả của cô, mái tóc đen dài óng ả tung bay trong gió, rất có khí phách oai hùng hiên ngang.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nợ Phong Lưu

Xuyên qua mái tóc, ánh mắt Lăng Tuyết và người đàn ông nợ giao nhau, ánh mắt cô thù hận rực cháy.

Còn hần, hờ hững không màng, giống như đang xem một trò hề chẳng vui.

– Rầm!- Sau một tiếng vang dữ dội, chiếc taxi đụng vào gương chiếu hậu của chiếc Lincoln, hệt một con ngựa hoang kiêu ngạo chắn trước đầu xe Lincoln, một cú vòng xinh đẹp, sau đó phanh lại.

– Két!...

Khi chiếc Lincoln chỉ cách xe taxi vài mét, tài xế khẩn cấp phanh lại, mấy người trong xe đều nghiêng ngả, từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên trình độ lái xe của họ gặp được đối thủ.

Một chiếc Lincoln hàng chục triệu bị một chiếc taxi cũ kỹ chặn đường, con nhỏ tài xế ngông cuồng vẻ mặt oai hùng, đôi mắt tàn nhẫn, khí thế bức người, làm người khác không thể khinh thường!!!

Ánh mắt người đàn ông thoáng có chút biến hóa, ngón tay trái đeo nhẫn nhẹ nhàng gõ nhịp lên văn kiện, khóe môi hiện lên vòng cung nhợt nhạt.

Sự xuất hiện của cô gái này đã thêm chút sắc thái cho ban đêm nhàm chán, ánh sao giống như cũng càng thêm sáng hơn.

Lăng Tuyết bước xuống xe, kiêu hãnh chỉ vào xe Lincoln, nghiêm nghị quát lên:

– Anh... xuống xe cho tôi!!!

– Há...- Tài xế kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết, chỉ vào mũi mình- Tôi há?

– Tên khốn ngồi ở ghế sau cút xuống xe cho tôi!!!

Lăng Tuyết còn hung hăng đá một cái vào đầu xe Lincoln.

Mắt tài xế mở to hết cỡ, có vẻ vô cùng khiếp sợ, tựa như đang thấy một con quái vật.

Anh chàng ngồi kế bên tài xế hãi nhìn người đàn ông ngồi sau:

– Chủ nhân, hình như cô ấy đang nói anh.

Người đàn ông híp mắt lại, cô gái này là ai? Hần không hề có ẩn tượng.

– Con nhỏ đó có lai lịch thế nào vậy?- Tài xế kể tai rí rí với anh chàng bên cạnh- Hình như không biết thân phận của chủ nhân.

– Chắc chắn không biết, bằng không sao dám dùng loại thái độ này chứ?- Anh ta nhìn khinh bỉ- Có lẽ là nợ phong lưu.

Ba chữ cuối cùng nói rất khê, nhưng người đàn ông ngồi đằng sau vẫn nghe được, nhướn mày:

– Tôi không có khẩu vị nặng như vậy.

– Để em đi hỏi cô ta- Anh chàng ngồi cạnh tài xế chuẩn bị xuống xe.

– Không cần- Người đàn ông xem đồng hồ đeo tay- Thời gian sắp đến rồi.

– Nhưng cô gái này chắn trước đầu xe chúng ta...

– Tông đi- Hấn ra lệnh.

– Dạ?- Tài xế mở to mắt.

Mắt người đàn ông dữ tợn, hiện lên sự lạnh lẽo.

– Dạ- Tài xế lập tức gạt đầu.

...

– Tuyết, đây này.

Lăng Ngao đưa ống tuýp sát cho Lăng Tuyết, lập tức theo cô xuống xe, tuy rằng anh cảm thấy lời nói của Lăng Tuyết có chút khó tin, nhưng anh vĩnh viễn sẽ đứng sau lưng cô.

Lăng Tuyết nói hấn cường hiếp Bánh Bao thì chính là cường hiếp Bánh Bao.

Lời Lăng Tuyết nói chính là chân lý!

– Tên khốn kia- Lăng Tuyết vùng ống tuýp khí thế dạt dào ung dung đi tới.

Xe Lincoln đột ngột khởi động, gọn gàng dứt khoát lao về phía cô...

– Tuyết, cẩn thận!

Lăng Ngao kinh hoàng la lên, nhanh chóng đẩy Lăng Tuyết sang một bên, phía sau vang lên tiếng động long trời, xe Lincoln đâm nát xe taxi, kêu ngao thoát đi.

– Thằng khốn...

Lăng Tuyết tức giận đến phát điên, vùng gậy đập tới, đáng tiếc xe Lincoln chạy quá nhanh, ống tuýp chưa đập trúng, tiếc nuối va xuống đất, phát ra một tiếng lảnh lớt.

Lăng Tuyết còn định lên xe đuổi tiếp, Lăng Ngao giữ cô lại:

– Đừng đuổi nữa, xe sắp hết xăng, không đuổi kịp đâu.

Lái chiếc taxi cánh cửa biến dạng trở về, Lăng Tuyết lòng đầy lửa giận, sắc mặt vô cùng tối tăm.

– Vẫn đến Bóng Đêm chứ?- Lăng Ngao thận trọng hỏi.

– Đi- Lăng Tuyết trả lời rất quyết đoán- Một đêm 10 ngàn tệ, là tiền đấy!

– Ồ- Lăng Ngao quan sát sắc mặt cô- Rốt cuộc những người đó đã làm gì?

– Anh nói xem?- Lăng Tuyết cầm gậy trừng mắt với anh.

– Anh biết rồi biết rồi!- Lăng Ngao liền tự tìm đáp án- Họ cường hiếp Bánh Bao mà, anh tin, tuyệt đối tin tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Nữ Hoàng Về Đêm

Xe taxi chạy đến khu gần vũ trường thì dừng lại, Lăng Tuyết xuống xe chạy băng băng vào Bóng Đêm, vẫn đến muộn ba phút.

Dưới sân khấu đã bắt đầu nhộn nhạo, ban nhạc đang chơi khúc dạo đầu, quản lý vội vã gọi điện thoại cho Lăng Tuyết, tay ghita bass Hàn Bắc nhanh

nhảy phát hiện Lăng Tuyết đang chen chúc trong đám người tiến đến, lập tức ném micro cho cô:

– Lăng Tuyết!

Lăng Tuyết nhanh nhẹn chụp lấy micro, âm nhạc trên sân khấu trở nên dồn dập, tiếng hát hoang dại của cô vang vọng toàn trường...

“Xuyên qua Sa Ba Khắc* và thế giới Mã Pháp* (*Thế giới trong game online)

Cùng nhau mở ra bản khế ước khắc loang lỗ trên mộ đá

Đồ Long Dao cuồng vọng, lửa cháy mù mịt

Thiêu đốt khứu giác tổn thương, cắn nuốt hình ảnh đất trời

Hey!

Cần nhiệt huyết của bạn...

Đem nỗi nhớ hóa thành khoảnh khắc vĩnh hằng.

Mở ra phong ấn, tay siết chặt tay cùng tuyên thệ

Không rời không bỏ, bảo vệ lòng tin như trước

Roi xuống bao nhiêu năm ánh sáng, cuối cùng trở về điểm xuất phát...”[1]

Lăng Tuyết có chất giọng đặc trưng, phối hợp với bass lớn cuồng ngạo, tựa như tinh linh rong ruổi trong bóng tối, khiến tất cả mọi người rơi vào mê say.

Chỉ là đôi mắt trong veo kia lại hết như ngôi sao trên bầu trời đêm, phát ra thứ ánh sáng tinh khiết!

Đây là bài hát “Huỳnh đệ” của nhóm nhạc rock Báo Đen, bản gốc có sự nhiệt huyết và mạnh mẽ của đám mây râu, nhưng từ miệng Lăng Tuyết hát ra, lại có tư thế nữ trung hào kiệt oai hùng hiên ngang trong gió!

Trên khán đài VIP ở tầng hai, có một người đàn ông liên tục đến đây 99 đêm, mỗi đêm đều ngồi ở chỗ đó nghe Lăng Tuyết hát, anh có đôi mắt màu xanh lam cao quý hiếm thấy, cho dù ở trong bóng tối vẫn tỏa ra thứ ánh sáng óng ánh.

Anh có khuôn mặt hài hòa khôi ngô như được điêu khắc thành, còn có một đôi tay tinh tế thon dài, như được chế tác thật hoàn mỹ, nhẹ nhàng lắc ly rượu đế cao, tựa như đang kích thích trái tim cô!

Anh ở trên tầng hai nhìn xuống cô, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời.

Cô đứng trên sân khấu ngược lên nhìn anh, giống như nhìn nam thần trong mộng, 99 đêm rồi, cô ngược nhìn anh cách ngọn đèn lò mờ, để ghi nhớ dáng vẻ của anh trong lòng.

Cô muốn nói vài câu với anh, cho dù chỉ là hỏi tên của anh...

Đáng tiếc, liên tục 99 đêm, mỗi khi buổi biểu diễn của cô sắp kết thúc, anh lại lặng lẽ biến mất trong biển người mênh mông không một tiếng động.

Cô luôn không có cơ hội bắt chuyện với anh.

Đêm nay cũng không ngoại lệ!

Biểu diễn suốt một tiếng đồng hồ, Lăng Tuyết vẫn luôn trao đổi ánh mắt với anh, thỉnh thoảng còn nhìn nhau cười, ra tín hiệu ngầm.

Trước khi biểu diễn kết thúc, Lăng Tuyết đặc biệt dùng tay ra hiệu riêng với anh, ý cô muốn anh đừng đi, nhưng khi quay đầu nhận hoa khán giả tặng, anh đã biến mất không chút tăm hơi.

Lăng Tuyết nhìn chằm chằm chỗ đó, thật lâu không muốn dời mắt, trong lòng vô cùng mất mát.

– Lăng Tuyết, hôm nay sinh nhật em, mau về đi, Lăng Ngạo còn đợi em ở ngoài đó- Đồng nghiệp nhắc nhở.

– Vậy em đi trước, mai gặp.

Lăng Tuyết chào hỏi đám anh em, vội vàng rời khỏi.

Ra khỏi cửa, xe của Lăng Ngạo đã chờ sẵn ở đó, nhiều năm trôi qua, chưa từng thay đổi.

Lên xe, Lăng Ngạo đưa cho Lăng Tuyết một túi quà tinh xảo:

– Mở ra xem đi.

– Quà sinh nhật?- Lăng Tuyết có chút chờ mong- Năm nay là gì vậy?

– Em sẽ thích- Lăng Ngao vênh môi cười.

– Trời ạ!- Lăng Tuyết kinh ngạc hô lên, quà tặng này lại có thể là giấy báo trúng tuyển Học Viện Âm Nhạc Thánh Điền.

Học Viện Âm Nhạc Thánh Điền nổi tiếng thế giới, yêu cầu sinh viên vô cùng cao, Lăng Tuyết thi liên tục ba năm đều trượt, nhưng từ đó đến nay cô chưa từng bỏ cuộc.

Tháng trước, cô lại cùng Lăng Ngao đến học viện âm nhạc hoàng gia phỏng vấn, cô cũng không ôm hy vọng quá lớn, không ngờ lần này lại trúng tuyển.

Lăng Tuyết mừng rỡ:

– Em đậu rồi, em đậu rồi, em lại có thể đậu rồi!

– Anh đã sớm nói em nhất định sẽ đậu mà- Lăng Ngao tự hào xoa đầu cô.

– Lăng Ngao, cảm ơn anh!- Lăng Tuyết cười cảm kích anh.

– Giữa chúng ta không cần nói cảm ơn- Lăng Ngao tươi cười nhìn Lăng Tuyết, cô chính là thiên sứ của anh, anh sẽ mãi mãi bảo vệ cô.

– Về nhà ăn bánh sinh nhật thôi!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thời Khắc Nguy Cấp

Trên đường đi, Lăng Tuyết ngồi ở ghế phụ lái tháo trang sức, dần dần để lộ khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp.

Lăng Ngao quay qua nhìn Lăng Tuyết, ánh mắt đặc biệt dịu dàng.

– Lo lái xe đi...

Àm!!!

Lăng Tuyết còn chưa nói xong, một chiếc xe đã tông vào đuôi xe taxi của Lăng Ngao.

Tốc độ xe của Lăng Ngao không quá nhanh, hơn nữa anh rất có kinh nghiệm, ngay lúc bị tông anh chậm rãi phanh lại, xe đụng mạnh vào trụ đèn ở ven đường thì dừng lại, hai người không ai bị thương.

Lăng Ngao đánh vô lăng, nhả chân phanh, nói với Lăng Tuyết:

– Anh xuống xem thử!

– Nhớ cẩn thận- Lăng Tuyết nghĩ chỉ là vụ tông xe bình thường, cũng không để trong lòng, vừa thu dọn đồ đạc vừa theo kính chiếu hậu quan sát tình hình đằng sau.

Đó là một chiếc xe thương vụ Aston Martin, xe tắt máy đứng đó, đuôi xe dường như đã bị người ta tông qua một lần, có chút móp méo, vừa rồi không biết tại sao lại như vậy, đột ngột xông ra, va đụng lung tung mất kiểm soát.

– Đây!- Lăng Ngao gỡ kính xe chiếc Aston Martin- Xuống xe!

Người trong xe không có động tĩnh gì, không biết tình hình thế nào, hình như không định chủ động giải quyết vấn đề.

Lăng Tuyết tháo dây an toàn xuống xe, Lăng Ngao tính tình nóng nảy, cô sợ anh gây ra chuyện gì.

Lúc này, một chiếc xe container đột nhiên chạy về phía họ như con ngựa hoang đứt dây cương...

Lăng Tuyết kinh hãi:

– Lăng Ngạo, mau tránh ra...

Lăng Ngạo theo bản năng quay đầu lại, đáng tiếc đã quá muộn...

Xe container đụng mạnh vào Aston Martin, ngay cả Lăng Ngạo cùng chiếc taxi của anh cũng bị đụng văng đi.

Lăng Tuyết vô thức lùi ra sau, hoảng hốt ngồi phịch xuống đất, đáng tiếc Lăng Ngạo lại không tránh được tai kiếp này.

Đợi đến khi Lăng Tuyết có lại phản ứng, Lăng Ngạo đã toàn thân đầy máu nằm trên đường cái, còn chiếc xe Aston Martin kia cũng bị đụng đến biến dạng.

– Lăng Ngạo...- Lăng Tuyết kích động chạy đến- Lăng Ngạo, anh đừng làm em sợ, anh tỉnh...

Lăng Ngạo vẫn không nhúc nhích, máu không ngừng túa ra từ gáy anh.

Lăng Tuyết vội càng lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát, đúng lúc này, một cánh tay cơ bắp từ đằng sau đột nhiên giật lấy điện thoại của cô.

– Trả lại cho tôi...

Lăng Tuyết còn chưa kịp quay đầu, cánh tay đó đã hung ác kẹp cổ cô, sức lực vô cùng lớn.

Lăng Tuyết ra sức vùng vẫy, nhưng thế nào cũng không tránh được, cô không thấy rõ bộ dạng người đó, ngược chiều ánh sáng, dáng người này lực lưỡng, vung tay lên định đánh mạnh vào gáy cô...

Ngạt thở, cảm giác sợ hãi lấp đầy não bộ cô, cô cảm nhận được mùi chết chóc.

– Ê...- Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng cảnh báo- Cảnh sát đến, mau đi thôi, dù sao cô ta cũng không sống nổi!

Người nọ thả Lăng Tuyết ra, nhanh chóng rút lui khỏi đó.

Lăng Tuyết thở hổn hển, đợi cảm xúc bình ổn hơn, cô lại tìm điện thoại, nhưng phát hiện điện thoại đã bị tên kia lấy mất.

Máu của Lăng Ngạo chảy tràn, Lăng Tuyết tay chân luống cuống cởi áo khoác bùm lại vết thương của anh, tay cô không ngừng run rẩy, trong lòng cô tự trấn an bản thân, đừng sợ, Lăng Tuyết, cảnh sát sẽ đến ngay thôi, Lăng Ngạo sẽ không sao đâu.

– Cứu, cứu tôi...

Trong xe Aston Martin truyền đến tiếng cầu cứu yếu ớt, Lăng Tuyết quay đầu nhìn, một cánh tay đầy máu giờ lên từ vị trí ghế sau.

Xe sắp phát nổ, nếu không cứu người ra, e rằng sẽ bị bùng chết.

Lăng Tuyết vội vàng kéo Lăng Ngạo đến chỗ an toàn, sau đó chạy đi cứu người.

Chiếc Aston Martin bị tông bay đến lề đường, một phần trụ đèn biến dạng chắn ngang cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Biến Chuyển Vận Mệnh

Lăng Tuyết mất rất nhiều công sức, bàn tay đều trầy xước bị thương, vẫn không kéo được cửa xe ra.

Dưới tình thế cấp bách, cô bê một tảng đá ở ven đường, dùng sức đập kính xe, chui hẳn nửa người vào trong xe.

Trong xe có bốn người, hai người đàn ông phía trước đều bất tỉnh, phía sau có một nam một nữ, người đàn ông thều thào nói:

– Cứu cô chủ, cứu, cứu cô chủ...

Lăng Tuyết quay đầu nhìn cô gái bên cạnh.

Cô gái đang hấp hối, toàn thân đầy máu, đèn trong xe lò mờ, Lăng Tuyết nhìn không rõ diện mạo của cô ấy, dưới tình huống nguy cấp, Lăng Tuyết dùng hết sức lực toàn thân kéo cô gái ra bên ngoài.

Mất rất nhiều sức, cuối cùng cũng kéo ra được, bởi vì lực quán tính, Lăng Tuyết và cô gái cùng ngã nhào xuống đất.

Lúc này, bình xăng của xe đã phục lên, Lăng Tuyết sợ hãi, nhanh chóng đứng dậy kéo cô gái sang bên cạnh.

Àm...

Xe nổ mạnh, lửa hùng hực bốc lên trời, Lăng Tuyết và cô gái gục trên đường, phía sau bùng lên ngọn lửa mãnh liệt.

Lúc này một loạt tiếng động cơ xe truyền đến, Lăng Tuyết hoàn hồn, ngẩng đầu lên nhìn, hơn mười chiếc xe hơi màu đen xếp hàng ở ven đường, một đám người mặc đồ đen từ trong xe lao xuống, kinh hoàng la hét:

– Cô Cung...

Cục diện ồ ạt, xem ra cô gái này không phải người tầm thường.

Lăng Tuyết nhìn qua cô gái bên cạnh, dưới ánh lửa, sắc mặt cô gái gần trong gang tấc, cho dù đầy máu tươi, nhưng lại rõ ràng như vậy...

Lăng Tuyết toàn thân cứng đờ, khiếp sợ trợn mắt há hốc mồm.

Cô gái này... gần như giống hệt cô!!!

– Đây, đây là sao?- Đám thuộc hạ cũng sợ ngậy người.

Lăng Tuyết cảm thấy đầu truyền đến cơn đau nhức, trước mắt tối sầm, cô ngất đi...

Khi tỉnh lại, Lăng Tuyết phát hiện mình đang nằm trong căn phòng kiểu Trung Hoa cổ điển sang trọng, xung quanh có bốn cô y tá trông nom, đều đang hết lòng chăm sóc cô.

Giấc mộng chân thật này...

Một cơn ác mộng rung động lòng người...

Lăng Tuyết thậm chí còn nghĩ, có một số việc phải chăng chính là ảo giác của cô?

Ví như, Lăng Ngạo bị thương, và ví như, cô gái có diện mạo giống cô như đức kia...

– Cô tỉnh lại rồi!

Một giọng nói êm ái truyền đến, Lăng Tuyết quay đầu nhìn, một người phụ nữ khoảng 40 tuổi từ bên ngoài đi vào, ăn bận cầu kỳ, bộ dạng thanh lịch.

– Chị là ai?- Lăng Tuyết nhích người, phát hiện gáy cô truyền đến cơn đau đơn đữ dội.

– Đừng nhúc nhích, gáy cô đang bị thương- Người phụ nữ thân thiết căn dặn- Tôi tên Tần Tuệ, là quản gia ở đây!

– Đây là đâu? Lăng Ngạo đâu?- Lăng Tuyết cảm thấy đầu cô như muốn nứt ra, khó trách cô đã ngất, hóa ra là bị thương.

– Cậu Lăng đang ở bệnh viện tư nhân của họ Cung tiếp nhận điều trị- Tần Tuệ giải thích- Còn cô hiện tại đang ở trong nhà họ Cung!

– Nhà họ Cung?- Lăng Tuyết vẫn chưa hiểu gì.

– Chuyện này nói ra rất dài- Tần Tuệ mỉm cười- Tôi đưa cô đến thư phòng, anh Lãnh sẽ giải thích rõ ràng với cô!

Nói xong, Tần Tuệ đến đỡ Lăng Tuyết...

– Khoan đã!- Lăng Tuyết giơ tay từ chối- Tôi cần biết rõ vài vấn đề.

– Mời cô nói- Tần Tuệ lui về sau nửa bước, không khiến cô có cảm giác áp bách.

– Trước tiên, tôi muốn biết rõ tình trạng của anh tôi, tôi nhớ anh ấy bị thương rất nặng- Lăng Tuyết lo lắng hỏi.

– Vết thương của cậu Lăng có chút nghiêm trọng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, anh Lãnh đã sắp xếp bác sĩ giỏi nhất để điều trị cho cậu ấy-

Tần Tuệ đáp.

– May quá- Lãng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục hỏi- Như vậy, nhà họ Cung này rốt cuộc là nhà của ai vậy?

– Cô đã cứu cô chủ của chúng tôi, cô còn nhớ không?- Tần Tuệ mỉm cười nhìn Lãng Tuyết- Nơi này là nhà của cô chủ!

Lãng Tuyết nhớ lại, tối qua lúc cứu cô gái kia, đám người mặc đồ đen đều gọi cô ấy là cô Cung, hóa ra là nhà của cô ấy.

Cô còn nhớ cô ấy trông rất giống cô, đây cũng là ảo giác sao?

– Cô thật sự rất giống cô chủ của chúng tôi. . .- Tần Tuệ nhìn Lãng Tuyết- Quá giống!

Câu nói này đã cho Lãng Tuyết đáp án, xem ra hết thảy đều là sự thật.

– Bây giờ, tôi có thể đưa cô đi gặp anh Lãng được chưa?- Tần Tuệ cung kính hỏi.

– Tôi. . .

Lãng Tuyết đang định nói chuyện, cửa phòng mở ra, một bóng dáng cao lớn đi vào, mang theo một mùi anh đào thoang thoảng, ánh nắng bên cửa sổ chiếu lên người anh, vì anh thêm vào vầng hào quang thần thánh.

Bộ dạng hài hòa khôi ngô này, khí chất thoát tục này, sao lại quen thuộc đến thế!

Lãng Tuyết nhìn anh, trái tim như thể ngừng đập. . .

Là anh ấy???

Người đàn ông 99 đêm liên tục xuất hiện ở Bóng Đêm nghe cô hát, hết như vị thần bước ra từ trong mộng, chân thật xuất hiện trước mắt cô.

Anh nhìn cô, đôi mắt màu xanh lam trong suốt lấp lánh ôn hòa, khóe môi hiện lên độ cong nhợt nhạt.

– Anh Lãng!- Tần Tuệ cùng những y tá khác trong phòng đều xoay người cúi đầu lui sang một góc, vô cùng cung kính.

– Là anh. . .- Lãng Tuyết gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình, cô từng tưởng tượng qua vô số lần cảnh tượng cùng anh gặp gỡ, nhưng không hề nghĩ, lại là cảnh lúc này.

Lãng Thanh Mặc ra dấu tay, tất cả y tá và người hầu toàn bộ lui hết ra ngoài.

Tần Tuệ mỉm cười nói với Lãng Tuyết:

– Ý của anh Lãng, bởi vì cô vẫn chưa quen phương thức giao tiếp cùng anh ấy, cho nên kêu tôi giải thích tình huống cho cô nghe trước.

– Hửm?- Lãng Tuyết nghe không hiểu.

Tần Tuệ nhìn Lãng Thanh Mặc, nhỏ giọng giải thích:

– Anh Lãng. . . Không thể nói chuyện.

Lãng Tuyết toàn thân chấn động, kinh ngạc tròn mắt.

Không nói?

Một người đàn ông hoàn mỹ như thế, lại không nói được?

Lãng Thanh Mặc không mấy quan tâm chuyện này, anh mỉm cười với Lãng Tuyết, vén tấm rèm châu, đi ra phòng khách nhỏ kế bên, ngồi xuống ghế gỗ lim, dùng bộ trà cụ tinh xảo pha trà, động tác tao nhã đến cực hạn.

– Là thế này. . .- Tần Tuệ bắt đầu nói về chuyện tối qua- Cô chủ của chúng tôi tên Cung Thiên Long, là con gái độc nhất của nhà họ Cung, cũng là người thừa kế Tập Đoàn Cung Thị, tối qua, cô chủ bị kẻ thù đuổi giết, không ngờ đã liên lụy đến cô và anh cô, càng không ngờ chính là, ân nhân cứu mạng cô chủ, lại giống cô ấy như đúc thế này.

– À!- Lãng Tuyết hiểu ra- Hềng chi, chiếc container đó rõ ràng có ý dụng tối, muốn đẩy cô Cung vào chỗ chết. Xe của cô Cung trước khi tông phải chúng tôi đã bị tông một lần rồi, họ là đang lúc chạy trốn bất cẩn đụng vào chúng tôi.

– Đúng, là như vậy- Tần Tuệ gật đầu- Cũng may cô và anh trai cô đều bình an vô sự.

– Vậy cô Cung và người trong xe thế nào?

– Máy cấp dưới bất hạnh hy sinh- Về mặt Tần Tuệ trở nên nghiêm trọng- Cô Cung bị thương nặng hôn mê, đến giờ vẫn chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm!

– Sao có thể như vậy...- Lăng Tuyết cảm thấy lo lắng cho cô gái tên Cung Thiên Long kia.

– Chuyện này đại khái là như vậy, hiện tại sức khỏe của cô rất yếu, tạm thời cứ ở lại đây tịnh dưỡng trước, chờ cô chủ của chúng tôi tỉnh lại...

Tần Tuệ nói được một nửa, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, người hầu lo lắng chạy vào thông báo:

– Anh Lãnh, bác sĩ Hoa đến!

Lãnh Thanh Mặc dừng động tác pha trà, nhíu mày, Tần Tuệ lập tức ra mở cửa:

– Bác sĩ Hoa, mời vào!

Một vị bác sĩ lớn tuổi bước vào, nghiêm nghị nói:

– Tình hình của cô Cung không tốt, giữ được tính mạng, nhưng mà...

– Nhưng mà cái gì?- Tần Tuệ lo lắng hỏi.

– Trong thời gian ngắn...- Bác sĩ Hoa thận trọng nhìn Lãnh Thanh Mặc- E rằng rất khó tỉnh lại.

Lãnh Thanh Mặc hình như đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

– Cái gì gọi là trong thời gian ngắn?- Tần Tuệ mặt biến sắc- Thời gian ngắn là bao lâu?

– Điều này rất khó nói, tóm lại tình hình hiện nay của cô Cung không mấy lạc quan, cụ thể chừng nào mới có thể tỉnh lại, còn cần tỉ mỉ chẩn đoán mới biết được- Bác sĩ Hoa vẫn luôn nhìn Lãnh Thanh Mặc- Anh Lãnh, hay là... anh đến xem thử?

Tần Tuệ nhìn Lãnh Thanh Mặc, anh không biểu hiện gì, chỉ là đôi mắt kiên định ấy hiện lên một tầng u ám.

Tần Tuệ thất vọng cup mắt:

– Anh Lãnh tôi qua luôn ở bệnh viện, chắc hẳn trong lòng đã có tính toán.

– Haizz...- Bác sĩ Hoa thở dài.

Trong phòng yên tĩnh lại, dường như ngay cả không khí cũng đình trệ.

Tâm trạng của Lăng Tuyết cũng rất nặng nề, cô Cung kia rốt cuộc đã đắc tội với ai, đối phương lại muốn đẩy cô ấy vào chỗ chết như thế?

Cô cách một lớp rèm bằng thạch anh nhìn Lãnh Thanh Mặc, anh tao nhã thưởng trà, vẻ mặt đạm mạc như nước, nhìn không ra có biến chuyển cảm xúc gì.

Anh chỉ lẳng lặng ngồi đó, đã mang đến cảm giác thần thánh không thể xâm phạm!

– Cộc cộc!- Bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa, người hầu vội vàng chạy vào thông báo- Anh Lãnh, xe của ngài Thân Đồ đã chạy vào đường mòn rồi!

– Hà?- Tần Tuệ hốt hoảng- Lúc này, ngài Thân Đồ sao lại đến đây?

– Chắc chắn là tới hỏi thăm sức khỏe của cô Cung- Bác sĩ Hoa cũng rất bối rối- Mọi người công bố với bên ngoài cô Cung chỉ bị thương nhẹ, đang ở nhà tịnh dưỡng, ngài ấy thân là vị hôn phu, đương nhiên phải đến thăm hỏi.

Lăng Tuyết cảm thấy thật bất ngờ, cô Cung kia thoát nhìn tuổi tác cũng cỡ cô, lại có vị hôn phu rồi, cô ấy và anh Lãnh này lại là quan hệ gì nhỉ?

– Đó là vì an nguy của cô Cung quyết định thịnh suy của cả gia tộc...- Tần Tuệ vô cùng lo lắng- Nếu bên ngoài biết cô ấy bị thương nặng hôn mê, nhà họ Cung sẽ rối loạn.

– Chuyện này...- Bác sĩ Hoa và Tần Tuệ cùng nhìn về phía Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc ra dấu tay, Tần Tuệ nhìn Lăng Tuyết, cùng bác sĩ Hoa rời khỏi phòng.

Căn phòng yên tĩnh hơn, Lãnh Thanh Mặc bung một tách trà, vén rèm đi vào, tao nhã đưa cho Lăng Tuyết.

– Cảm ơn.

Lăng Tuyết nhận lấy nháp một chút, một mùi hương thơm ngát lấp đầy khoang miệng, ấm áp tận tim, dư vị vô tận.

Uống trà xong, Lăng Tuyết mỉm môi, vẫn chưa thỏa mãn.

Lãnh Thanh Mặc nhận lại tách trà, tiện thể cầm lấy tay cô.

Trong lòng Lăng Tuyết run lên, kinh ngạc nhìn Lãnh Thanh Mặc, trái tim cô, đang đập cuồng loạn.

Nhịp tim tăng tốc, hóa ra chính là cảm giác thế này!

Lãnh Thanh Mặc nhẹ nhàng mở tay cô ra, viết một câu xuống lòng bàn tay cô:

– Tôi cần sự giúp đỡ của em!

Tim Lăng Tuyết đập nhanh hơn, không khỏi gật đầu:

– Tôi có thể làm được gì cho anh?

Khỏe môi Lãnh Thanh Mặc giương lên độ cong vui mừng, tiếp tục viết vào lòng bàn tay cô:

– Em có thể cảm nhận được chữ viết của tôi, tôi rất vui!

– Cảm ơn!- Lăng Tuyết hơi ngượng ngùng.

– Thiên Long là người thừa kế của nhà họ Cung, họ Cung không thể một ngày vô chủ, em và cô ấy giống hệt nhau, tôi hy vọng em có thể tạm thời giả làm cô ấy, giúp tôi ứng phó một chuyện!

Khi Lãnh Thanh Mặc viết xong đoạn này, tầng dưới đã truyền đến tiếng động cơ xe, anh nâng mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mày hơi nhíu lại.

Vì vậy dễ dàng nhận thấy, người mang họ Thân Đồ kia đối với nhà họ Cung mà nói là sự tồn tại rất quan trọng.

Lãnh Thanh Mặc không muốn để hấn biết Cung Thiên Long xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Họ Thân Đồ

– Tôi rất muốn giúp anh, nhưng tôi không hiểu biết gì về cô Cung, chuyện của cô ấy tôi cũng hoàn toàn mù tịt, tôi phải giả cô ấy thế nào?- Lăng Tuyết khó xử- Vả lại, tuy rằng tôi giống cô Cung thật, nhưng không thể giống 100%, ngộ nhờ bị người khác phát hiện thì sao?

– Em không cần lo lắng, tôi sẽ giúp em- Tốc độ viết tay của Lãnh Thanh Mặc nhanh hơn- Hiện tại em đang bị thương, chỉ cần nằm trên giường nghỉ ngơi, ngài Thân Đồ sẽ không ở lại lâu đâu, nếu ngài ấy nói chuyện với em, em đáp qua loa vài câu là được.

– Nhưng mà...- Lăng Tuyết còn muốn nói gì đó, bên ngoài đã truyền đến tiếng gõ cửa- Anh Lãnh, ngài Thân Đồ đang lên.

– Hãy giúp tôi!- Cuối cùng Lãnh Thanh Mặc viết ba chữ này vào lòng bàn tay Lăng Tuyết, khép tay cô lại, bao bọc trong tay mình, trông mắt màu xanh lam mong mỏi nhìn cô.

Ánh mắt anh khiến người khác khó chối từ, Lăng Tuyết cuối cùng vẫn gật đầu ưng thuận:

– Được rồi, tạm thời tôi... .

– Cộc cộc cộc!- Sau tiếng gõ cửa từ tốn, Tàn Tuệ thông báo- Cô Cung, anh Lãnh, ngài Thân Đồ đến!

Lãnh Thanh Mặc nháy mắt với Lăng Tuyết, đứng dậy vén rèm đi ra ngoài.

– Mời vào!- Lăng Tuyết vội vàng lên tiếng.

Cửa phòng bật mở, Tàn Tuệ dẫn một người đàn ông bước vào.

Xuyên qua tấm rèm châu màu đỏ, Lăng Tuyết mơ hồ nhìn thấy thân hình chữ V cao lớn của người nọ, bước chân trầm ổn, còn có khí thế vương giả bẩm sinh.

Hắn chỉ đi chậm rãi như thế, lại mang đến sự uy nghiêm tôn quý, ngay cả ánh dương buổi sáng cũng phải lu mờ.

Cho dù cách tấm rèm châu, Lăng Tuyết vẫn cảm giác được một lực áp bách, hai tay không khỏi siết chặt góc chăn.

Lãnh Thanh Mặc cúi người, chào hỏi ngài Thân Đồ.

Lăng Tuyết có hơi bất ngờ, địa vị của Lãnh Thanh Mặc ở nhà họ Cung không thấp hơn Cung Thiên Long, tại sao lại cúi chào vị Thân Đồ này?

Ngài Thân Đồ... rốt cuộc là ai?

Tần Tuệ khom lưng, đưa tay vén rèm:

– Ngài Thân Đồ, mời!

– Nếu cô Cung khó chịu, tôi sẽ không quấy rầy thêm nữa.

Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ, tràn ngập nam tính, nhàn nhạt không dấu vết, lại có một loại khí phách rất uy quyền.

Còn mang đến cảm giác khá quen thuộc.

Hình như đã nghe được ở đâu đó...

Lăng Tuyết nhất thời không nhớ ra, cũng không dám ngẩng đầu nhìn vị Thân Đồ kia, sợ bị người ta nhìn thấu.

– Mời ngài ngồi, tôi pha trà cho ngài- Tần Tuệ vô cùng cung kính, vẫn khom lưng, cúi đầu, không dám nhìn thẳng ngài Thân Đồ.

– Không cần- Vị Thân Đồ kia quay đầu nhìn Lăng Tuyết- Nghe nói đầu em bị thương? Đã khá hơn chưa?

– Cũng ổn rồi, cảm ơn đã quan tâm.

Lăng Tuyết nhỏ nhẹ đáp lại, cô vô cùng căng thẳng, cũng không biết giọng nói của mình và Cung Thiên Long có giống nhau hay không.

– Ừm- Vị Thân Đồ ừ một tiếng, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lãnh Thanh Mặc- Hôn lễ cần hoãn lại không?

Hôn lễ?

Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, hóa ra, Cung Thiên Long phải kết hôn với vị Thân Đồ này, nhưng hiện tại tình hình như thế làm sao kết hôn đây?

Hôn lễ chắc phải hoãn lại chứ?

Lăng Tuyết nhìn về hướng Lãnh Thanh Mặc, Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi nói câu gì đó.

– Vậy thì tốt- Vị Thân Đồ gật đầu.

– Tôi đi trước đây, hôm nào lại đến thăm em!

Sau đó, ngài Thân Đồ ra về, trước sau chỉ khoảng hai phút, đến vội, đi cũng vội.

Lãnh Thanh Mặc và Tần Tuệ cùng nhau tiễn hắn ra ngoài, trong phòng chỉ để lại hai y tá, vô cùng vắng lặng.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài, tâm trạng Lăng Tuyết dần dần khôi phục bình tĩnh.

Ngài Thân Đồ này rốt cuộc là ai?

Tại sao người của họ Cung lại cung kính với hắn như vậy?

Lãnh Thanh Mặc ở nhà họ Cung có địa vị như thế nào? Người hầu và quản gia đều lễ phép với anh như vậy, nhưng tại sao anh lại cúi chào người họ Thân Đồ kia?

Chương 9: Cô Chính Là Cô Ấy

Kết...

Cửa phòng mở ra, Lãnh Thanh Mặc trở lại, sau khi lệnh cho tất cả lui ra, anh đi tới bên giường, dùng khẩu hình môi nói với Lăng Tuyết:

– Em đọc không hiểu khẩu hình môi à?

– Anh nói chậm một chút, chắc tôi có thể đọc hiểu- Lăng Tuyết đáp.

– Tốt lắm- Lãnh Thanh Mặc hài lòng gật đầu, chậm rãi nói từng chữ- Hiện tại, em cần lấy thân phận của Thiên Long tham dự một buổi chiêu đãi ký giả!

– Hà?- Lăng Tuyết sững sốt- Chuyện này... Tôi cũng rất sẵn lòng giúp anh, nhưng việc này khó quá, hơn nữa, tôi còn chưa từng tham dự trường hợp này, tôi lo mình không đảm đương nổi.

– Tôi sẽ luôn ở bên cạnh em- Lãnh Thanh Mặc nhẹ nhàng vỗ vai Lăng Tuyết, khuôn mặt thanh tân thoát tục gần ngay trước mắt- Có tôi ở đây, không cần sợ!

Sáu nhà tạo mẫu giúp Lăng Tuyết thay lễ phục trang điểm làm tóc, mỗi một chi tiết đã tốt còn phải hoàn hảo hơn.

Tồn khoảng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng xong, Lăng Tuyết đứng trước tấm gương lớn, kinh ngạc ngắm mình trong đó, không khỏi hoảng hốt...

Đây là cô sao?

Váy dài quý phái trang nhã, trang sức xa hoa, gương mặt trang điểm tinh xảo, kiểu tóc sang trọng...

Hệt như một cô công chúa cao quý trong phim, từ trên xuống dưới đều hoàn mỹ hết chỗ chê.

Cô đưa mắt nhìn khung hình trên bàn trang điểm, giờ khắc này, Lăng Tuyết trong gương gần như không khác gì so với Cung Thiên Long.

– Trên người cô bị thương, hôm nay cứ tùy ý một chút đi- Tàn Tuệ giúp Lăng Tuyết mang vào đôi giày thủy tinh lộng lẫy- Anh Lãnh đang ở trên xe đợi cô, chúng ta đi thôi.

Lăng Tuyết cất bước, suýt nữa trượt chân, nhú mảy:

– Tôi mang không quen giày cao gót.

Cô chưa từng mang giày cao gót, cho dù ở trên sân khấu, cô cũng chỉ mang giày Martin chắc chắn hoặc là giày đế bằng mũi nhọn.

– Có phải đôi giày này không vừa chân không?

Tàn Tuệ ra dấu, người hầu nữ lập tức lấy thêm vài đôi giày cao gót đến cho Lăng Tuyết thay.

– Không có giày đế bằng à?- Lăng Tuyết nhìn những đôi giày này, không khỏi chau mày, tất cả đều là giày cao ba tấc, gót giày nhọn hoắc như cây đinh.

– Cô Cung chưa bao giờ mang giày đế bằng- Tàn Tuệ nhìn chân Lăng Tuyết- Nhìn chân cô, chắc bình thường rất ít khi mang giày cao gót, không sao, chúng ta đổi đôi thấp hơn đi.

Người hầu nữ lại mang đến vài đôi giày, gót giày thấp hơn một chút, Lăng Tuyết miễn cưỡng mang vào, nhưng đi vài bước liền không chịu được:

– Đau lắm, không được, tôi phải mang giày đế bằng.

– Việc này...

– Hiện giờ tôi đang bị thương, người khác sẽ không chú ý đâu- Lăng Tuyết ngắt lời Tàn Tuệ- Nếu bởi vì tôi mang giày cao gót mà đi đứng không tiện, càng dễ để lộ sơ hở hơn.

Tàn Tuệ ngẫm lại cũng đúng, đành phải cho người đi tìm giày đế bằng cho Lăng Tuyết, cô mang vào, thở phào nhẹ nhõm:

– Bây giờ thoải mái hơn rồi.

– Hi hi...- Tàn Tuệ cười nhẹ, ánh mắt nhìn Lăng Tuyết pha đủ thâm ý.

Từ tầng chính xuống lầu đi ra khỏi biệt thự, tâm trạng của Lăng Tuyết rất phức tạp, cô không phải dạng người chưa từng trải đời, trước kia lúc biểu diễn cũng từng đi qua rất nhiều nơi vắng vẻ, nhưng biệt thự này có thể sánh ngang với hoàng cung, nguy nga cực hạn.

Nhà họ Cung này giàu có nằm ngoài sức tưởng tượng của cô, khó trách sự an nguy của người thừa kế có thể tác động đến thịnh suy của cả gia tộc.

– Cô Cung, mời lên xe!- Người gác cổng cung kính chào hỏi.

Lăng Tuyết vẫn chưa hoàn hồn, Tần Tuệ nhẹ nhàng huých cánh tay cô, cô mới nhớ bản thân bây giờ đang là Cung Thiên Long.

– Cám ơn- Lăng Tuyết mỉm cười hữu nghị với người nọ, xách váy chui vào xe.

Tần Tuệ đi theo sau khéo léo nhắc nhở:

– Hiện tại cô là cô Cung, phải quen với việc mọi người đối xử cung kính với mình.

– Tôi làm có chỗ không đúng ư?- Lăng Tuyết khó hiểu hỏi

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hào Môn Hưng Thịnh

– Cô Cung là người thừa kế duy nhất của gia tộc Cung Thị, cũng là người nắm quyền tương lai!- Tần Tuệ nghiêm túc nói- Cô không thể tùy tiện cười với người khác.

– Hờ...- Lăng Tuyết lúc này mới hiểu, hóa ra là vì vừa rồi cô mỉm cười với người gác cổng.

Lãnh Thanh Mặc ra dấu tay, Tần Tuệ lùi ra, nhân viên đóng cửa xe lại.

Xe chậm rãi lăn bánh, Lăng Tuyết bĩu môi:

– Nhà giàu nhiều quy tắc thật, cho dù có tiền có thế, cũng đừng hách dịch thế chứ? Người ta phục vụ cho mình, mình cười một cái cũng không được?

Môi Lãnh Thanh Mặc cong lên hình cung mê hoặc, đôi mắt trong suốt lẳng lẳng nhìn Lăng Tuyết.

– Anh cũng thấy tôi làm sai?- Lăng Tuyết hỏi.

Lãnh Thanh Mặc lắc đầu, dùng khẩu hình môi nói:

– Em lương thiện đơn thuần, như vậy rất tốt, nhưng, hiện tại em là Cung Thiên Long, em phải thích ứng với đẳng cấp của Cung Thiên Long.

Lăng Tuyết bĩu môi, không nói gì nữa, đúng vậy, cô phải luôn luôn ghi nhớ, cô là Cung Thiên Long, cho dù cô không quen với cách sống của cô ấy, nhưng nếu đã đồng ý tạm thời diễn thay người ta, vậy phải diễn cho thật một chút, không thể tùy tiện giờ chúng.

– Đúng rồi, có việc tôi muốn hỏi anh- Lăng Tuyết trong lòng vẫn luôn nhớ một chuyện.

– Lăng Ngao?- Lãnh Thanh Mặc mỉm cười nhìn cô- Anh ta không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà vẫn còn hôn mê, tối nay tôi sẽ đưa em đi thăm anh ta.

– Cám ơn- Lăng Tuyết vui mừng gật đầu.

Lãnh Thanh Mặc lấy một tập văn kiện đưa cho Lăng Tuyết, Lăng Tuyết nhận lấy mở ra, toàn thân cứng đờ...

Giấy chứng nhận tài sản cô nhi viện Thánh Tâm, quyền sở hữu đều của: Lăng Tuyết!

– Cái này...- Lăng Tuyết kích động nói không nên lời- Anh, sao anh biết tôi...

Lãnh Thanh Mặc kéo tay cô qua, viết vào lòng bàn tay cô:

– Tất cả nguyện vọng của em, tôi sẽ thay em thực hiện!

Câu này giống như một lời hứa trịnh trọng, từ đầu ngón tay của Lãnh Thanh Mặc đến lòng bàn tay của Lăng Tuyết, rót vào tận sâu đáy lòng cô, mang

theo một loại kinh ngạc sâu sắc.

Trống ngực cô đập dồn, một dòng điện khác thường nhảy múa trong lòng cô, đây có lẽ... chính là cảm giác động lòng nhĩ?

Lãnh Thanh Mặc dường như biết thuật độc tâm, biết cô muốn gì, bận tâm gì, sau đó lặng lẽ thực hiện tất cả nguyện vọng ấy cho cô...

Người đàn ông như vậy, cô làm thế nào từ chối được?

Chiếc Rolls-Royce vừa mới chạy vào khuôn viên khách sạn hoàng gia đã bị một đám phóng viên bao vây.

Lăng Tuyết tay khoanh trước ngực, biếng nhác tựa vào ghế, nhìn đám phóng viên kia.

Không phải đã xảy ra tai nạn xe sao?

Có cần kích động thế không?

Lãnh Thanh Mặc mỉm cười nhìn Lăng Tuyết, lúc anh cười trông rất đẹp, khóe môi hiện lên độ cong hoàn hảo, ánh mắt trong suốt sáng lấp lánh.

– Chắc...- Lăng Tuyết theo bản năng buông cánh tay ra, cười xấu hổ- Động tác này của tôi rất thô lỗ nhĩ? Ha ha...

Cô biết, ngôn hành cử chỉ của cô không đủ tao nhã cũng không đủ cao quý, tuy rằng đã cố gắng che đậy, nhưng vẫn tự nhiên khôi phục thành bộ dáng ngỗ ngược bất kham của riêng cô.

Hai tay khoanh trước ngực, nhưong mày, nhếch môi, híp mắt, gác chân...

Đó mới là động tác thói quen của cô.

Chắc hẳn Cung Thiên Long thật sẽ xinh đẹp, thanh lịch mê người nhĩ?

Sự khác biệt giữa hai người lớn đến vậy, cũng không biết trong lòng Lãnh Thanh Mặc có cảm thấy quá chênh lệch không.

Lúc này, cửa xe mở ra, Lăng Tuyết lấy lại tinh thần, phát hiện phóng viên đã bị vệ sĩ đẩy lui, cô nhón dậy chuẩn bị xuống xe, Lãnh Thanh Mặc liền ra hiệu cho cô, bảo cô ngồi xuống.

Lăng Tuyết cũng là người có mắt nhìn, vội vàng ngồi lại chỗ của mình.

Lãnh Thanh Mặc xuống xe, phong độ chìa tay ra với Lăng Tuyết, Lăng Tuyết lúc này mới nhồm dậy, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, xinh đẹp xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cánh Vàng Lá Ngọc

Đèn flash không ngừng náo loạn lên, sáng tới nỗi Lăng Tuyết không mở mắt ra được, nhưng cô vẫn tươi cười, học bộ dạng Cung Thiên Long trong tưởng tượng, cố gắng khiến bản thân trông thật trang nhã.

Vào thang máy trong khách sạn, khoảng cách chỉ hơn hai mươi mét, dọc đường, các phóng viên đuổi theo đặt câu hỏi.

Lăng Tuyết một câu cũng không nghe vào, cho đến khi sắp bước vào thang máy, có một phóng viên bỗng hỏi một câu:

– Sao hôm nay cô Cung không mang giày cao gót, cô chính là nữ hoàng giày cao gót, cần quét hết tất cả nhãn hiệu giày cao gót nổi tiếng thiết kế riêng trên toàn cầu...

– Chân cô Cung bị thương- Tàn Tuệ lịch sự giải thích- Đợi sau khi sức khỏe hồi phục, đương nhiên sẽ mang giày cao gót mà cô ấy yêu thích rồi.

– Hóa ra là vậy...

...

Cửa thang máy đóng lại, Tàn Tuệ thờ phào, nhìn xuống chân Lăng Tuyết, lặng lẽ lui ra sau.

Lăng Tuyết có hơi ngại:

– Xin lỗi, tôi không ngờ...

– Cô Cung...- Tần Tuệ ngắt lời cô, cung kính nhắc nhở- Xin hãy nhớ, cô vĩnh viễn không có lỗi, cho dù có vấn đề gì, cũng là lỗi của chúng tôi!

Lăng Tuyết không nói gì nữa, thiên kim của hào môn hưng thịnh này thật không chịu nổi, cô vẫn cảm thấy quay về làm Lăng Tuyết có vẻ tốt hơn.

Đúng rồi, đêm nay trận đua xe có người thêm cược, nếu thắng sẽ được 800 ngàn tiền thưởng, trừ tiền thuê xe 200 ngàn cho Kiều Thất Gia, còn có thể kiếm được 600 ngàn...

Đang nghĩ ngợi, cửa thang máy mở ra, bên ngoài có hai hàng người đứng ngay ngắn, tám thám đồ trải từ cửa thang máy đến tận phòng hội nghị, tất cả phóng viên đội đã lâu đồng loạt đứng lên, không ngừng giơ máy ảnh chụp sang bên này.

Lãnh Thanh Mặc giơ tay chặn cửa thang máy, Lăng Tuyết bước ra, anh theo sau cô, tiếp đó là Tần Tuệ và hai nhân viên khác.

Lăng Tuyết bắt chước dáng vẻ thượng lưu trong mấy bộ phim, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước những bước ưu nhã dẫn đầu.

Có lẽ dáng vẻ này, sẽ rất giống Cung Thiên Long nhỉ.

Ngồi xuống cũng là một chuyện có tri thức, may mà có Lãnh Thanh Mặc ở đó, kéo ghế ra cho cô trước, đợi cô ngồi xuống, mới ngồi ở bên cạnh cô.

Khi Tần Tuệ bung trà lên cho Lăng Tuyết, thấp giọng hỏi nhỏ:

– Nhớ hết cả chưa?

– Hử?- Lăng Tuyết kinh ngạc nhìn Tần Tuệ, không hiểu chị ấy đang nói gì.

– Bài phát biểu...- Lời Tần Tuệ còn chưa nói hết, Lãnh Thanh Mặc đã giơ tay, ra hiệu chị lui ra.

Tần Tuệ chỉ đành lặng lẽ lui sang một bên, trong lòng lại rất sốt ruột, chị đã sớm chuẩn bị xong bài phát biểu, nhờ Lãnh Thanh Mặc giao cho Lăng Tuyết, để cô ở trên xe học thuộc, để ứng phó với cục diện hiện tại hơn, không ngờ Lãnh Thanh Mặc lại không đưa cho Lăng Tuyết.

Lãnh Thanh Mặc làm việc xưa nay cẩn thận, chuyện lớn như vậy chắc hẳn không thể tắc trách mới đúng.

Chẳng lẽ anh ta cố ý thử năng lực của Lăng Tuyết?

Quá mạo hiểm!

– Hoanh nghênh các vị phóng viên nhà báo đến tham gia buổi chiêu đãi ký giả của Tập Đoàn Cung Thị...

Mở đầu, người chủ trì đại khái giới thiệu nguyên nhân mời họp báo, tối qua có tin đồn Cung Thiên Long gặp phải tai nạn giao thông nghiêm trọng, mạng sống như chỉ mảnh treo chuông, Tập Đoàn Cung Thị lòng người hoang mang, giá cổ phiếu dao động bất ổn.

Vì để phủ định tin đồn sai sự thật này, Cung Thiên Long triệu tập buổi chiêu đãi ký giả, ở tại chỗ giải đáp thắc mắc của mọi người.

– Hiện tại, mời cô Cung lên nói vài câu với chúng ta.

Người chủ trì là một cô gái trẻ trung xinh xắn, ánh mắt lưu luyến quanh trên người Lãnh Thanh Mặc.

Tần Tuệ nhú mày, hai tay vô thức nắm chặt ống quần, chị đang lo lắng, Lăng Tuyết thật sự có thể ứng phó không?

Lăng Tuyết nhìn Lãnh Thanh Mặc, tròn tròn mắt, anh không nói cô phải phát ngôn mà.

Lãnh Thanh Mặc dịu dàng nhìn cô, khẽ gật đầu, như đang nói, em có thể đi, tôi tin tưởng em!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Tìm Đúng Người

Có thể là ánh mắt của Lãnh Thanh Mặc đã cho Lăng Tuyết sức mạnh, cô hít sâu, mỉm cười, nói vào micro:

– Lớn đến vậy, đây là lần đầu tiên bị thương nặng thế này, hiện tại tôi mới biết, hóa ra an nguy của tôi tác động đến nhiều người như vậy, đối với sự việc lần này, tôi cảm thấy thật vinh hạnh! Nhưng đồng thời, tôi cũng muốn thông qua buổi họp báo này nói với mọi người, tôi... Cung Thiên Long không yếu đuối như vậy, cũng không dễ dàng ngã xuống như vậy!

Lăng Tuyết nói xong câu đó, bên dưới ồ lên, nhất thời, có vài phóng viên hỏi:

- Cô Cung, nghe nói tối qua cô bị người khác đuổi giết, ngay cả xe cũng bị nổ, đúng không?
- Cô Cung, cô biết người truy sát cô là ai không?
- Có tin đồn nói cô Cung bị thương nặng, đe dọa đến tính mạng, nhìn thế nào cũng không giống.
- Xin lỗi, mấy câu này phiền các vị đi hỏi cảnh sát.

Lăng Tuyết trực tiếp đứng lên, uy nghiêm liêm liệt nói:

– Xin mọi người nhìn cho rõ sau đó làm chứng cho tôi, tôi chỉ bị trầy da, sức khỏe không có gì đáng ngại, về sau, nếu tòa báo nào đưa tin đồn nhảm, ảnh hưởng đến sự yên ổn của Tập Đoàn Cung Thị, tôi sẽ dùng luật pháp để truy cứu trách nhiệm.

Lãnh Thanh Mặc rũ mắt, lãnh đạm bình tĩnh, nghe những câu này, khỏe mỗi anh hiện lên độ cong hài lòng.

Bên cửa, hai tay Tần Tuệ túm chặt ống quần dần buông ra, tươi cười rạng rỡ, anh Lãnh tìm đúng người rồi...

Rời khỏi khách sạn Hoàng Gia, Lăng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, vừa mới lên xe đã tháo trang sức nặng nề ra, nói với Lãnh Thanh Mặc:

– Nhiệm vụ rút cuộc cũng xong, tôi không cần về nhà họ Cung nữa đúng không? Tôi muốn đi thăm Lăng Ngao ngay. Tiền anh giúp tôi mua cô nhi viện, tôi sẽ trả hết cho anh trong vòng ba tháng, còn nữa, chúc cô Cung mau chóng khỏe lại!

Lãnh Thanh Mặc lẳng lặng phẩm trà, đôi mắt sụp xuống, tựa hồ đang cân nhắc điều gì.

– Cô Lăng- Tần Tuệ cung kính nói- Cô cũng biết, cô chủ của chúng tôi tình trạng hiện giờ vô cùng xấu, gia tộc Cung Thị không thể một ngày không có chủ được, hy vọng cô có thể tạm thời ở lại nhà họ Cung trước khi cô ấy tỉnh lại!

– Trước khi tỉnh lại?- Lăng Tuyết chớp chớp mắt- Nhưng... khi nào cô ấy mới tỉnh lại chứ?

– Chuyện này... Chúng tôi cũng rất muốn biết- Tần Tuệ thờ dài- Vừa rồi tôi đã hỏi bác sĩ Hoa, ông ấy nói, ít nhất cũng cần ba tháng.

– Ba tháng?

Lăng Tuyết nghĩ đến trong ba tháng phải mang giày cao gót, mặc lễ phục, còn phải bắt chước bộ dạng nhã nhặn cao quý, toàn thân liên tục tự nhiên, hưởng hồ, cô chính là cô, cô thật sự không muốn trở thành thể xác của người khác, nghĩ đến đây, cô nói với Lãnh Thanh Mặc:

– Anh Lãnh, hôm nay sở dĩ tôi đồng ý giúp anh giả thành cô Cung, là cảm thấy chúng ta có duyên, nhưng mà, anh hẳn cũng nhìn ra được, tôi quen tự do phóng túng, không thích ứng nổi cuộc sống giàu sang, hưởng hồ, tôi và cô Cung có nhiều chỗ khác biệt, có giả cũng giả không giống, ngộ nhờ để lộ dấu vết, còn có thể phá hỏng chuyện của mọi người, hai người vẫn nên mời người khác giỏi hơn đi.

– Trong thời gian ngắn, chúng tôi rất khó tìm được cô gái nào trông giống cô Cung như đúc được- Tần Tuệ có hơi nóng nảy- Cô Lăng, cô ca hát ở vũ trường vất vả như vậy, không phải chỉ vì kiếm tiền thôi sao? Chỉ cần cô đồng ý tiếp tục ở lại nhà họ Cung, chúng tôi có thể cho cô một số tiền...

– Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo[1]- Lăng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ, cười nhạt- Tuy rằng tôi không giàu có bằng nhà họ Cung các người, nhưng tôi sẽ dựa vào chính bản lĩnh của mình để kiếm tiền.

– Tôi không phải có ý này...

Tần Tuệ muốn giải thích, Lãnh Thanh Mặc giơ tay lên, chỉ đành lui sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nhìn Thấy Xe Hắn

Lăng Tuyết nhìn Lãnh Thanh Mặc, nhẹ nhàng nói:

– Không phải tôi không muốn giúp anh, chỉ là cảm thấy sự việc thế này có thể gạt được nhất thời nhưng không lừa được cả đời, một ngày nào đó cũng sẽ bị vạch trần, hai người... Vẫn nên nghĩ cách khác đi.

Nói xong, cô cup mắt, không dám nhìn vào mắt Lãnh Thanh Mặc nữa.

Ánh mắt anh như có một loại ma lực, cô sợ bản thân sẽ không khống chế được mà mềm lòng.

Lãnh Thanh Mặc dùng ngón trỏ thon dài nâng cằm Lăng Tuyết lên, cô bị ép phải nhìn anh, tim lại đập tăng tốc, nếu anh mở miệng kêu cô ở lại, cô nên làm gì? Thật sự phải tiếp tục ở lại giả mạo Cung Thiên Long ư?

– Tuyết!- Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi nói- Chuyện em không muốn làm, tôi sẽ không ép em!

Anh gọi tên cô, rõ ràng không có âm thanh, lại xúc động lòng cô, cô kinh ngạc nhìn anh, như họ không phải vừa mới quen, mà quen biết thấu hiểu như hai người bạn thân lâu năm...

Lãnh Thanh Mặc dùng thủ ngữ với Tần Tuệ, ý bảo chị báo tài xế lái xe đến bệnh viện.

– Anh Lãnh...- Tần Tuệ luống cuống- Không có sự giúp đỡ của cô ấy, nhà họ Cung sẽ...

Lãnh Thanh Mặc nhướn mày, Tần Tuệ không dám nhiều lời, chỉ là về mặt ủ rũ, thờ dài thật sâu.

Lăng Tuyết biết họ khó xử, thật không đành lòng, nhưng nghĩ lại, giả mạo người khác xưa nay không phải chuyện gì tốt, giấy không thể gói được lửa, đợi đến ngày nào đó bị lộ, cô biết phải làm thế nào đây?

Lúc này, điện thoại của Tần Tuệ đột nhiên reo lên, chị nhận máy, quá khiếp sợ:

– Cái gì?

– Tôi biết rồi, tôi và anh Lãnh lập tức về ngay.

Tần Tuệ cup máy, luống cuống nói với Lãnh Thanh Mặc:

– Anh Lãnh, ngài Thân Đồ đến nhà!

Lãnh Thanh Mặc nhướn mày, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

– Sáng nay không phải đã đến rồi sao? Lại đến?- Lăng Tuyết thì thào.

– Cô Lăng... Xin cô hãy giúp nhà họ Cung!- Tần Tuệ quỳ sụp xuống trước Lăng Tuyết.

– Chị đừng như vậy.

Lăng Tuyết vội vàng đứng lên đỡ chị, tuổi tác của Tần Tuệ cũng xem như bậc trưởng bối của cô, cô sao có thể nhận đại lễ thế này.

– Ngài Thân Đồ có sự tồn tại vô cùng quan trọng với nhà họ Cung, nếu ngài ấy biết tình hình hiện tại của cô Cung, mối hôn sự này sẽ bị xóa bỏ, tương lai của nhà họ Cung coi như xong, sau này cô Cung tính lại nhất định sẽ trách chúng tôi, xem như tôi cầu xin cô, hãy giúp chúng tôi đi.

Tần Tuệ xin xỏ hèn mọn.

Lăng Tuyết không hiểu nổi, nếu đã là chồng sắp cưới, càng phải giúp đỡ lẫn nhau mới đúng, Cung Thiên Long xảy ra chuyện như vậy, ngài Thân Đồ không phải nên chiếu cố đến nhà họ Cung hơn hay sao? Tại sao lại muốn hủy hôn?

Xem ra, ngài Thân Đồ này là tên tra nam, hơn nữa gia thế bối cảnh càng hùng mạnh hơn nhà họ Cung nhiều.

Chẳng lẽ nhà họ Cung và gia tộc Thân Đồ có mối hôn nhân thương nghiệp?

Lãnh Thanh Mặc vỗ nhẹ mu bàn tay của Lăng Tuyết, Lăng Tuyết quay sang nhìn anh, anh dùng khẩu hình miệng nói với cô:

– Em không cần khó xử, nếu thật sự không muốn tiếp tục giả làm Cung Thiên Long, không ai miễn cưỡng em đâu.

– Tôi...- Lăng Tuyết do dự, trong lòng vô cùng rối rắm.

Lúc này, xe rẽ sang khúc cua, Lăng Tuyết nhìn thấy biệt thự sang trọng kia, tựa như một nhà giam hoa lệ, trong lòng vô thức mâu thuẫn:

– Xin lỗi, tôi thật sự không thể...

Lời cô còn chưa nói xong đã im bất, kinh ngạc mở to mắt...

Cô nhìn thấy chiếc xe kia, chiếc Lincoln đáng dài!!!

Đó là xe của tên khốn kia sao???

Hình như biển số xe không giống.

– Xe của ai vậy?- Lăng Tuyết vội hỏi.

– Cô hỏi chiếc Lincoln kia à?- Tần Tuệ nhìn ra ngoài- Đó là xe của ngài Thân Đồ, sao vậy?

– Ngài Thân Đồ...

Lăng Tuyết thì thầm danh xưng này, chẳng lẽ hần chính là tên đó?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đòi Người Đâu Đâu Cũng Toàn Kinh Hải

Không, không thể nào.

Trên đời này làm gì có truyện trùng hợp như vậy?

Cô nhớ lại sáng nay gặp ngài Thân Đồ cách tám rèm châu, lúc ấy cô nào dám nhìn nhiều, hơn nữa trong lòng căng thẳng, vẫn chưa lưu ý đến cái gì, nhưng hiện tại ngẫm lại, giọng nói của hần hình như có một cảm giác quen thuộc...

Lúc này, cửa xe Lincoln mở ra, mấy vệ sĩ mặc đồ đen xuống xe, trong đó một người mở cửa xe sau, một bóng dáng cao to đỉnh đặc từ trên xe bước xuống, ánh trắng sáng tỏ hắt lên người hần, vì hần thêm vào một tầng oánh bạc nhàn nhạt, thần bí mà ngạo mạn!

Lăng Tuyết kinh ngạc nhìn bóng lưng ấy, trong lòng bất ổn, đêm đó cô chỉ nhìn thấy thân hình người nọ trên giường, với bóng lưng của hần cũng không quen thuộc, nhưng khí phách cuồng ngạo này quả thực rất giống...

– Cô Lăng, cô nhìn gì vậy?- Tần Tuệ hoài nghi hỏi.

Lăng Tuyết không trả lời Tần Tuệ, vẫn rướn cổ nhìn ra bên ngoài, trong lòng cấp thiết gọi, quay đầu lại, quay đầu lại, mau quay đầu lại...

Cô muốn nhìn thấy bộ mặt thật sự của ngài Thân Đồ kia, cô muốn biết, người đó không phải hần!

– Ngài Thân Đồ đã nhìn thấy xe của chúng ta, chúng ta phải xuống rồi- Tần Tuệ gần như cầu xin- Cô Lăng, cho dù cô không muốn cũng được, nhưng trước hết hãy giúp chúng tôi diễn xong lúc này đã.

– Được- Lăng Tuyết đồng ý không chút do dự, ngài Thân Đồ không hề quay đầu lại, cô phải xuống xe mới có thể nhìn rõ gương mặt thật của hần.

– Cảm ơn cô!- Tần Tuệ mừng rỡ.

Lúc này, nhân viên ở bên ngoài mở cửa xe:

– Cô Cung, mời!

Lăng Tuyết vội vàng xuống xe, xách làn váy dài đi về phía ngài Thân Đồ, cô muốn nhìn rõ hần...

Tần Tuệ thấy Lăng Tuyết phối hợp như thế, rất là vui mừng.

Lãnh Thanh Mặc khẽ nhú mày, giống như cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, lập tức theo sau.

Chưa từng có giây phút nào, tâm trạng Lăng Tuyết bức thiết đến thế, cô gần như chạy, chỉ muốn nhìn rõ bộ dạng người kia.

Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, Thân Đồ chậm rãi xoay người...

Lăng Tuyết dừng bước, nín thở, nhìn hấn không chớp mắt.

Trái tim, như thể ngừng đập.

Đường nét hoàn hảo mang theo độ cong ngang tàng, diện mạo toàn vẹn vốn có như khối ngọc chưa được mài dũa, khuôn mặt ấy ẩn chứa một loại khí phách vương giả bẩm sinh, đôi mắt thâm sâu khó lường tán ra thứ ánh sáng sắc lạnh, ngay cả ánh trăng cũng phải lu mờ thất sắc...

Khuôn mặt này, đôi mắt này...

Lăng Tuyết vĩnh viễn không bao giờ quên!

Chính là hấn!

Tên đàn ông đã cướp đi lần đầu tiên của cô.

Có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

Hai tay Lăng Tuyết siết chặt thành nắm đấm, cặp mắt cô dấy lên lửa giận ngút trời, một luồng sát khí từ đáy lòng xộc thẳng lên não, xúc động mãnh liệt, cô muốn bước đến bóp chết hấn!!!

– Hửm?- Thân Đồ nhướng mày, tỏ vẻ hoài nghi ánh nhìn của cô.

– Ngài Thân Đồ, chào buổi tối!

Sau lưng truyền đến tiếng ân cần cung kính chào hỏi, Tần Tuệ xoay người cúi chào Thân Đồ:

– Cô Cung bị hoảng sợ quá độ, cảm xúc bất định, thất lễ.

Cảm xúc bất định?

Đúng đấy, hiện tại cô chỉ muốn giết người.

Một đôi tay ấm áp choàng thêm áo khoác cho Lăng Tuyết, cô ngẩng đầu, chạm trán ánh mắt của Lãnh Thanh Mặc, trong suốt tựa như gương, khiến cô nhìn rõ bộ dạng không không chế được của mình, hóa ra lại hung tợn đến vậy.

Sát khí trong lòng Lăng Tuyết dần tan đi, cô cup mắt, cố đè nén tâm trạng kích động của mình, cho dù trong lòng vẫn còn muốn bấm vằm hấn ra, cô cũng phải khống chế.

Lý trí nhắc nhở cô, người đàn ông này không tầm thường, cô không đụng vào nổi.

Nếu muốn trả thù, nhất định phải suy tính lâu dài.

– Xem ra thật sự bị hoảng sợ không nhẹ- Thân Đồ thâm sâu nhìn Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết lại nhử mày, hấn làm như không biết cô, không, hấn đúng là không biết cô thật sự.

Hấn xem cô là Cung Thiên Long, không chút nghi ngờ.

Xem ra bộ dạng của cô thật sự rất giống Cung Thiên Long, cho dù khí chất hoàn toàn khác biệt, vẫn có thể lấy giả làm thật.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người Đàn Ông Không Đụng Được

– Cung Thiên Long!- Thân Đồ nâng cằm Lăng Tuyết lên, mờ ám kề sát vào cô- Ánh mắt này của em... Thật khiến tôi nhớ lại đêm đó...

Lăng Tuyết mở to mắt, kinh ngạc nhìn hấn, đầu óc trống rỗng...

Chuyện phát sinh đêm đó rõ ràng trước mắt, cô nhớ lúc đó hấn từng nói: Cô đã hao tâm tổn trí cảm dỗ tôi, muốn trở thành người phụ nữ của tôi, hôm nay, tôi cho cô được toại nguyện...

Đêm đó là lần đầu tiên họ gặp mặt, cô làm sao có thể cảm dỗ hấn?

Chẳng lẽ tối hôm đó, hấn cũng xem cô là Cung Thiên Long???

Đêm đó cô không trang điểm đậm, không mặc đồ da bó sát như bình thường, vì để lưu lại ấn tượng tốt cho ban giám khảo, cô còn mặc váy trắng...

Bộ dạng ấy, gần như rất giống Cung Thiên Long.

Trong lòng Lăng Tuyết như biển cả dậy sóng, phức tạp không có ngôn từ nào diễn tả được.

Từ sau khi chuyện ấy phát sinh, cô thường ảo tưởng qua vô số lần, phải ở hoàn cảnh nào lấy phương thức gì để có thể gặp được hấn, sau đó tiến hành trả thù ra sao...

Tình cảnh ảo tưởng ấy hết lần này đến lần khác xuất hiện trong đầu, rõ ràng như thế.

Thế nhưng hiện tại, khi cô biết hết thầy chỉ là một sự nhầm lẫn, trái tim cô như rơi xuống vực thẳm...

Hết như nói rằng, ngay cả oán trách cô cũng không thể?

– Nhặt nhèo!- Thân Đồ mất hứng, buông tay ra, xoay người rời khỏi- Ngày mốt chụp hình cưới, đừng đến muộn!

Hai người đàn ông sau lưng Thân Đồ cúi đầu chào Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết nhận ra họ, người đàn ông bên trái làn da ngăm đen chính là tài xế lái xe lần đó, anh chàng trẻ tuổi điển trai lại nghiêm túc lạnh lùng ở bên phải, chính là tên ngồi ở ghế phụ lái.

Họ cũng không hề nhận ra Lăng Tuyết.

– Ngài Thân Đồ đi thông thả...

Tần Tuệ và Lãnh Thanh Mặc dẫn theo nhân viên ra tiễn.

Lăng Tuyết nhìn theo bóng lưng Thân Đồ, hai tay bất giác siết chặt, thù hận trong lòng lại dâng lên, là hấn hủy hoại tình tiết của cô, tại sao cô không thể hận hấn?

Nhận nhầm người là có thể cường bức sao?

Hấn nghĩ hấn là ai?

– Cô Lăng, cô Lăng...

Tần Tuệ gọi vài tiếng, Lăng Tuyết mới hoàn hồn, xe Lincoln từ từ chạy xa, cô thu hồi ánh mắt:

– Rốt cuộc hấn là ai?

– Hình như cô rất hứng thú với chuyện của ngài Thân Đồ?- Tần Tuệ là người thế nào, chỉ cần liếc mắt là đã nhìn thấu tâm tư của Lăng Tuyết- Cô biết ngài ấy?

– Hấn trông rất giống một kẻ thù của tôi, nhưng tôi không thể xác định có phải hấn hay không.

Lăng Tuyết biết vừa rồi bản thân mất khống chế đều bị Tần Tuệ nhìn thấy, cô không biết che giấu, cũng không biết lừa dối, dứt khoát tránh nặng tìm nhẹ, nói ra sự thật.

– Kẻ thù?- Tần Tuệ hoài nghi hỏi- Thù gì?

– Đây là việc riêng của tôi, không cần báo lại với chị chứ?

Lăng Tuyết nhú mày, cô không muốn để ai biết chuyện đó.

– Xin lỗi- Tần Tuệ mỉm cười- Tôi không phải cố tình tìm hiểu chuyện riêng của cô đâu, chỉ lo cô rước họa vào thân thôi!

– Ý gì đây?- Lăng Tuyết hỏi.

– Ngài Thân Đồ không phải người mà cô có thể đụng tới- Tần Tuệ thẳng thắn nói- Ngài ấy tồn tại như một vị thần, không ai có thể động tới ngài.

– Ha ha!- Lăng Tuyết cười lạnh- Tồn tại như vị thần? Tổng thống à?

– Ngài ấy không phải Tổng thống, nhưng so với Tổng thống còn quyền uy hơn- Tần Tuệ tươi cười nhìn Lăng Tuyết- Có một loại người tồn tại rất đặc biệt, ngài ấy là người đào tạo ra chính khách, thương gia của giới kinh doanh, thủ lĩnh của giới thượng lưu nổi tiếng, ngài ấy nắm trong tay tất cả thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đừng Tự Diệt

Lăng Tuyết nghe mà kinh ngạc mở to mắt, vẻ mặt khó tin.

Cô nhất định nghe nhầm rồi, hoặc là nói, Tần Tuệ đúng là bốc phét, trên đời này có nghề nghiệp như thế nữa à? Cô không tin...

Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tần Tuệ, Lăng Tuyết lại có chút bất an, cô quay đầu nhìn Lãnh Thanh Mặc, anh khẽ gật đầu.

Lăng Tuyết ngẩn người, hóa ra Tần Tuệ nói đều là sự thật!!!

– Cô Lăng, chúng ta vào nhà rồi nói tiếp- Tần Tuệ cung kính nói.

– Không được- Lăng Tuyết thu hồi suy nghĩ- Tôi muốn đến bệnh viện thăm Lăng Ngao.

– Vậy tôi đưa cô đi, chúng ta vừa đi vừa nói- Tần Tuệ đáp.

Lăng Tuyết đang muốn nói gì, Lãnh Thanh Mặc nhướng mày, Tần Tuệ liền lui sang một bên.

Lăng Tuyết cảm kích Lãnh Thanh Mặc, cô chưa nói gì cả, anh lại có thể hiểu được lòng cô, đặt anh vào hoàn cảnh của cô để suy nghĩ, không để cô cảm thấy khó xử hay khó chịu.

Lãnh Thanh Mặc giờ tay ra hiệu, nhân viên mở cửa xe, Lãnh Thanh Mặc kéo Lăng Tuyết cùng nhau lên xe.

Xe khởi động, chạy về hướng bệnh viện Thánh Tâm.

Trên xe, Lãnh Thanh Mặc đưa cho Lăng Tuyết một chiếc Ipad, cô nhận lấy mở ra xem, bên trong Ipad có tư liệu của Thân Đồ...

Thân Đồ Dạ, nhân vật truyền kỳ của hai giới chính trị-thương nghiệp, chúa tể của xã hội thượng lưu, người bên ngoài ít ai biết tên thật của hắn, thậm chí không ai biết hắn bao nhiêu tuổi, tất cả mọi người đều tôn trọng gọi hắn là ngài S!

S là viết tắt của thần[1], có thể thấy được người trong xã hội thượng lưu có bao nhiêu phần kính sợ hắn.

Lăng Tuyết trượt màn hình xuống rồi lật sang, nhìn thấy tư liệu đơn giản của hai thuộc hạ bên cạnh Thân Đồ Dạ, người da ngăm tên Lôi Quân, người đẹp trai tên Cố Huy!

Họ trông bình thường, nhưng đều là cao thủ hạng nhất, tinh thông kỹ thuật bắn súng, đua xe, các kỹ năng IT, văn võ song toàn, không gì không làm được, là phụ tá đắc lực của Thân Đồ Dạ!

Lăng Tuyết tiếp tục trượt xuống dưới, hết rồi, cô ngẩng đầu nhìn Lãnh Thanh Mặc:

– Chỉ có chút ít tư liệu như vậy? Không còn gì khác sao?

Lãnh Thanh Mặc cười, dùng khẩu hình môi nói:

– Biết nhiều quá không có lợi cho em, sở dĩ tôi nói với em chuyện này, chỉ là muốn nhắc nhở em, đừng lấy châu chấu đá xe, tự chịu diệt vong!

– Ngay cả anh cũng nói như vậy, xem ra hắn thật sự không thể chọc.

Lăng Tuyết thì thầm tự nhủ, trong lòng rất không cam, chẳng lẽ thật sự cứ vậy quên đi?

Lãnh Thanh Mặc kéo kéo tay áo của Lăng Tuyết, kêu cô nhìn anh:

– Là huyết hải thâm thù à?

– Hờ...- Lăng Tuyết rung mình, lắc đầu- Thật sự không phải huyết hải thâm thù gì đâu.

Tuy rằng cô không có cơ mưu, nhưng biết một nửa câu này của Lãnh Thanh Mặc là tốt bụng nhắc nhở, nửa còn lại chính là thăm dò.

Nhưng mà sau khi trả lời xong, cô cũng không cam tâm, loại chuyện thế này làm sao không tính là huyết hải thâm thù chứ?

Chảy máu, bị đau, còn bị lưu lại ám ảnh tâm lý, đây chính là huyết hải thâm thù.

...

Lãnh Thanh Mặc rũ mắt, mây đen trong mắt dần tan đi.

Lăng Tuyết còn đắm chìm bên trong chuyện của Thân Đồ Dạ, tâm sự ngổn ngang.

Lãnh Thanh Mặc lặng lẽ uống trà, một chữ cũng không đề cập với Lăng Tuyết chuyện thay thế Cung Thiên Long nữa.

Lăng Tuyết cảm thấy anh đúng là một quân tử chân chính, cho dù có ngàn vạn bất đắc dĩ, cũng không muốn miễn cưỡng cô.

Xe chạy vào bệnh viện Thánh Tâm, Lãnh Thanh Mặc xuống xe, cùng Lăng Tuyết đi đến phòng ICU thăm Lăng Ngạo.

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn thấy Lăng Ngạo nằm hôn mê trên giường, Lăng Tuyết vẫn không khỏi cay mắt.

Người này từ nhỏ đến lớn đều chưa từng đến bệnh viện, thỉnh thoảng chỉ cảm mạo phát sốt, uống thuốc liền khỏi.

Không ngờ lần này lại bị thương nghiêm trọng đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lăng Ngạo

Lãnh Thanh Mặc lắc cánh tay Lăng Tuyết, dùng khẩu hình môi nói với cô:

– Anh ta không bị nguy hiểm đến tính mạng, em đừng quá lo lắng.

– Tôi biết rồi, cảm ơn anh- Lăng Tuyết mỉm cười- Tôi biết anh bận rộn, anh về trước đi, không cần ở cùng tôi đâu.

Lãnh Thanh Mặc ra dấu tay, nhân viên đi tới đưa ba lô màu đen cho Lăng Tuyết.

– Suýt nữa thì tôi quên mất...- Lăng Tuyết mừng rỡ- Điện thoại, chìa khóa, tiền của tôi đều ở trong đó.

Lãnh Thanh Mặc kéo tay Lăng Tuyết qua, viết số điện thoại vào lòng bàn tay cô:

– Đây là số điện thoại của tôi, em có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Gọi hay gửi tin nhắn đều được.

– Vâng, cảm ơn anh- Lăng Tuyết liên tục gật đầu- Chúng ta... khi nào thì có thể gặp lại?

Lãnh Thanh Mặc viết một câu vào lòng bàn tay cô:

– Em muốn gặp tôi, lúc nào cũng có thể!

Sau đó, anh mỉm cười hiền hòa với cô, xoay người rời khỏi...

Lăng Tuyết nhìn theo bóng lưng anh, thật lâu không thu hồi ánh mắt, người đàn ông hoàn mỹ ấy tựa như thiên sứ từ trên trời giáng xuống, lòng cô cảm

động thật sâu.

Cho đến khi bóng lưng Lãnh Thanh Mặc hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Lăng Tuyết mới thu hồi ánh mắt, trở lại phòng bệnh, nhờ y tá tìm bác sĩ đến hỏi tình hình của Lăng Ngạo, sau đó gọi điện thoại cho Hàn Bắc.

Lăng Tuyết, Lăng Ngạo và Hàn Bắc quen biết rất lâu, đều như anh em trong nhà, bình thường có chuyện gì đều trông nom nhau.

Hiện tại Lăng Ngạo xảy ra chuyện lớn như vậy, Lăng Tuyết dù sao cũng phải tìm một người trông chừng mới yên tâm.

Cô nhi viện tuy rằng đã được Lãnh Thanh Mặc mua lại, nhưng số tiền này cô vẫn phải trả cho người ta, còn có tiền thuốc men của Lăng Ngạo, có lẽ tốn không ít.

Cho nên, cuộc đua đêm nay, cô phải tham gia!

...

Từ hôm qua đến giờ, điện thoại của Lăng Tuyết và Lăng Ngạo đều bị tắt máy, Hàn Bắc không thể liên lạc được với họ, gấp đến độ như kiến bò chảo nóng, Lăng Tuyết gọi điện cho anh, biết được Lăng Ngạo gặp tai nạn, anh lập tức tới bệnh viện.

Lăng Tuyết vừa vào toilet thay đồ xong, Hàn Bắc đã đến rồi, nhìn thấy Lăng Ngạo nằm trên giường, anh kích động gầm lên:

— Là ai làm? Ai? Anh lập tức triệu tập đám anh em...

— Triệu tập cái beep- Lăng Tuyết liếc anh- Tai nạn giao thông.

— Tìm được tài xế lái xe chưa?- Hàn Bắc hỏi.

— Vẫn chưa?- Lăng Tuyết mang đôi giày Martin vào- Bác sĩ nói anh ấy không đáng ngại, hai hôm nữa sẽ tỉnh...

— Bị thương nghiêm trọng như vậy, không biết có bị tàn phế hay không- Hàn Bắc lo lắng nhìn Lăng Ngạo.

— Sẽ không đâu, anh đừng làm em sợ.

Sắc mặt Lăng Tuyết lập tức ỉu xù, vừa rồi khi cô hỏi bác sĩ lại quên hỏi vấn đề này, bác sĩ cũng không đề cập đến.

— Sao lại không, toàn thân nó bó lại như xác ướp không thấy à?- Hàn Bắc cau mày- Ai biết có để lại di chứng hay không?

Về mặt Lăng Tuyết trở nên vô cùng nghiêm trọng.

— Ê, Lăng Tuyết, anh không phải cố ý dọa em đâu, anh là...

— Em biết- Lăng Tuyết ngắt lời Hàn Bắc, nhìn Lăng Ngạo- Chuyện đã vậy rồi, lo lắng cũng bằng thừa, cho dù Lăng Ngạo thật sự tàn phế, em cũng sẽ nuôi anh ấy cả đời.

Nói xong, Lăng Tuyết liền vội vã ra ngoài:

— Chỗ này giao cho anh, em phải đến núi Bắc Phiêu.

— Lại đi đua xe?- Hàn Bắc ném chìa khóa cho cô- Lái xe anh đi.

— Cảm ơn- Lăng Tuyết nhận lấy chìa khóa, lấy điện thoại ra gọi.

— Kiều Thất Gia, đêm nay tiếp tục thuê xe ông...

— Cái gì? Cho người khác thuê rồi?

— Không phải đã nói tháng này đều cho tôi thuê à?

— Nay, nay!!!

Lăng Tuyết nổi đóa, Kiều Thất Gia này, thu tiền thuê xe của cô cao như thế, còn nói tháng này đều để cô thuê, đêm nay lại cho người khác thuê, quá thể rồi!

Nhìn thấy chiếc Golf Gti phổ thông của Hàn Bắc, Lăng Tuyết không khỏi ừ ừ, nhìn đồng hồ, nếu không chạy qua đó sẽ không kịp, mặc kệ, đêm nay 800 ngàn tiền thưởng, cô phải lấy được.

Chương 18: Nếu Em Thua, Phải Hầu Tôi Một Đêm

Chiếc Golf Gti phổ thông lướt trên phố xá đông đúc, giống như con gà con bị tiêm thuốc kích thích, dòng xe nhỏ, tính năng bình thường, lại chạy đặc biệt nhanh, thu hút bao ánh mắt chú ý của người đi đường.

Một chiếc Maybach màu bạc chạy lướt qua bên cạnh, Lôi Quân hưng phấn hỏi:

– Đó là em gái nóng bỏng lần trước lái taxi phải không?

– Kỹ thuật đó, chắc là cô ta rồi!- Cố Huy nhìn chằm chằm chiếc xe nọ.

Thân Đồ Dạ ngồi ở băng sau dời mắt khỏi văn kiện, ngược lên nhìn chiếc Golf Gti kia, thản nhiên ra lệnh:

– Đi theo.

– Vâng!

Lôi Quân cầu còn không được, sau khi họ rời khỏi nhà họ Cung, đến Ngân Cung làm chút chuyện, đổi chiếc xe khác, đang cảm thấy đêm quá dài quá nhàm chán, hiện tại đã tìm được niềm vui, đêm nay trở nên thú vị hơn rồi.

...

Lăng Tuyết tính toán thời gian, chỉ còn lại hai mươi phút, cô chạy nhanh hơn, chỉ chốc lát sau đã chạy đến núi Bắc Phiêu.

Ven đường đặt tám thùng dầu, ngọn lửa bùng cháy hừng hực soi sáng cả đêm đen, tiếng nhạc kim loại nặng (heavy metal), tiếng huýt sáo phóng đảng, tiếng đùa giỡn của mấy thanh niên choai choai đan xen vào nhau, vô cùng náo nhiệt.

Bảy chiếc xe đua xa hoa dàn hàng chỉnh tề, đang đợi trận đấu bắt đầu.

Tất cả mọi người đều đang thảo luận, cô bé chạy xe tân trang màu đỏ, trang điểm đậm kia đêm nay có đến hay không.

Lăng Tuyết một tay đánh vô lăng, tay kia lấy bộ tóc giả trong túi xách ra đội vào, kẻ mắt đen đậm, còn mang kính giãn tròng màu tím, chạy chiếc Golf Gti đến vạch xuất phát vào phút cuối cùng.

– Này, cút ngay!- Cậu em bảo kê đường đua đến đuổi Lăng Tuyết.

– Là tôi!- Lăng Tuyết mở kính xe, lộ đầu ra.

– Này, hóa ra là cô bé thắng bảy trận đấy à- Cậu em nọ khoa trương hô lên- Sao vậy? Hôm nay cô không đua à?

Tất cả mọi người xung quanh đều vây đến xem náo nhiệt, mấy chiếc xe đua kia cũng đồng loạt quay kính xe xuống.

– Nói nhảm!- Lăng Tuyết nhướn mày- Tôi đã đến đây rồi, không tham gia đua, chẳng lẽ đến xem?

– Vậy xe cô đâu?- Cậu em hỏi.

– Mất cậu mù hả?- Lăng Tuyết vỗ vỗ chiếc Golf Gti- Đây không phải xe à?

– Cái gì?- Cậu em khó tin tròn mắt- Cô muốn lái chiếc xe này đi đua hả?

– Nói đùa gì vậy trời?- Tất cả mọi người xung quanh đều ồ lên.

– Cô cho rằng cô thắng liền mấy trận là rất giỏi? Lại chạy chiếc Golf Gti đến đua? Không nể mặt đám đại ca này rồi.

– Đúng, quá ngông cuồng.

Những người đến xem đều là đàn em của đám đua xe, đều bất bình thay đại ca của chúng.

– Mau cút đi, đừng ở đây gây rối nữa- Cậu em nói- Không có xe đua thì không được tham gia thi đấu, đây là quy tắc.

– Quy tắc?- Lăng Tuyết cười lạnh- Các người sợ tôi chạy Golf Gti cũng thắng chứ gì? Đến lúc đó mặt mũi của các người để ở đâu.

– Cô...

– Để cô ta tham gia- Một giọng nói truyền đến.

Lăng Tuyết ngược lên nhìn, người này chính là Lương Thất Thiếu cùng cô so tài suốt bảy trận thua hết bảy trận, mỗi lần đều về thứ nhì, có lẽ trong lòng không phục.

– Dạ, Thất Thiếu- Cậu em bảo kê rất kính trọng trả lời Lương Thất Thiếu- Anh là nhà tài trợ, toàn bộ chi phí và tiền thưởng đều do anh bỏ ra, anh nói thế nào thì thế đó.

– Cô bé này- Lương Thất Thiếu nhả khói thuốc, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Tuyết- Nếu đêm nay em còn có thể thắng tôi, tôi tặng tiền thưởng cho em gấp mười lần!

– Ha ha!- Lăng Tuyết bật cười- Vậy cảm ơn trước, nói lời giữ lời nhé!

– Nếu em thua thì sao?- Lương Thất Thiếu nhíu mày.

– Trả hết toàn bộ tiền thưởng bảy trận trước cho anh- Lăng Tuyết nhếch môi.

– Vậy thì không cần- Lương Thất Thiếu lạnh lùng nói- Tiền tôi nhiều mà! Nếu em thua, phải hầu tôi một đêm!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đêm Nay Thật Thú Vị

– Chắc, Thất Thiếu, khẩu vị anh nặng thật đấy, loại hàng này mà cũng để ý- Đám người bên cạnh nhón nháo hẳn.

– Anh không sợ trúng độc à?

– Nói không chừng có bệnh nữa đó, ha ha ha...

– Câm miệng- Lương Thất Thiếu quát.

– Tôi đồng ý với anh- Lăng Tuyết cũng không nghĩ mình sẽ thua.

– Tốt lắm- Lương Thất Thiếu hài lòng mỉm cười- Trận đấu đêm nay càng thú vị!

– Đã đến giờ, cuộc đua bắt đầu!

Pằng!

Theo tiếng súng vang lên, dàn xe đua như mũi tên rời dây cung xuất phát như bay.

Golf Gti chạy ở sau cùng, tựa con gà nén giận liều mạng muốn chạy dẫn đầu, đáng tiếc không có đột phá, năng lực cũng không đủ.

Mọi người vây xem đang cười, người ngồi trong dàn xe đua chạy trước vô cùng đắc ý, tất cả mọi người đều đang chờ xem trò cười của Lăng Tuyết.

Trên cao, chiếc Maybach màu bạc lạng lẹ đỗ ở đó, người trong xe ngạo nghễ nhìn xuống hết thấy.

Lôi Quân lo lắng nói:

– Con nhỏ này điên rồi? Chạy Golf Gti lên núi đua xe, chẳng phải tìm chết hay sao?

– Hình như còn đồng ý điều kiện gì nữa đó- Cố Huy chau mày- Chơi lớn thật.

– Thú vị- Thân Đồ Dạ nhếch mép cười.

– Hà?- Hai người còn lại đều ngây người- Chủ nhân, ý anh là...

Thân Đồ Dạ không nói lời nào, vẫn nhìn chăm chăm chiếc Golf Gti như trước, trông mắt đen láy lóc ra thứ ánh sáng khác thường.

Lôi Quân và Cố Huy nhìn lại, Golf Gti lại có thể từ từ đuổi theo, đã vượt qua hai xe, đang cạnh tranh với chiếc xếp thứ 5.

– Tốc độ hình như càng lúc càng nhanh- Lôi Quân vô cùng kinh ngạc- Ê ê ê, thứ 4 rồi...

Trong thời gian nói chuyện, Lăng Tuyết lại vượt qua hai chiếc xe nữa, trận đấu thay đổi trong nháy mắt.

– Cô ta làm thế nào được nhỉ?- Cố Huy kinh ngạc tròn mắt- Dù có kỹ thuật lái xe, nhưng tính năng xe có hạn mà.

– Vậy mà nhìn không ra?- Thân Đồ Dạ thần nhiên nói- Xe kia được tân trang rồi! Động cơ, trục biến tốc, hệ thống không khí tất cả đều được thay đổi, nhưng mà không phải cái gì sử dụng nhiều cũng tốt, cho nên xuất phát sẽ chậm. Nhưng cô ta lái Gti đã nâng cấp động cơ, hơn nữa kỹ thuật lái xe thuần thục, thắng cuộc đua này cũng không phải không có khả năng, chỉ là, mấy chiếc xe đua khác đều nhắm vào cô ta, thà thua cũng không muốn cô ta thắng, nếu cô ta muốn thắng, phải liều mạng một phen rồi!

– Xếp thứ 3 rồi!- Cố Huy thần phục nói- Chiếc Ferrari chạy thứ hai đang cản cô ta lại, ép cô ta đến vách núi!

– Nguy hiểm quá!- Lôi Quân kinh ngạc hô lên.

Thấy chiếc Golf Gti bị Ferrari ép đến vách núi, Lăng Tuyết đột nhiên nghiêng xe, chạy vọt qua khỏi vách núi, trực tiếp vượt qua chiếc xe thứ 2, theo sát chiếc đang dẫn đầu.

– Cô gái này lợi hại quá!

Lôi Quân và Cố Huy hưng phấn không thôi, ngoại trừ chủ nhân của họ, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một người có kỹ thuật lái xe xuất sắc thế này, mấu chốt còn là phái nữ.

– Cô gái này, rất thú vị!

Thân Đồ Dạ nhếch môi cười, cô gái này đã thành công khơi gợi lên hứng thú của hắn.

– Muốn thắng tôi? Không dễ đâu.

Lăng Tuyết nhú mày, khoe môi luôn giữ đường cong đặc ý.

Bởi vì xe taxi của Lăng Ngạo là xe thuê, cho nên cô và Lăng Ngạo đã mua những phụ tùng giá rẻ lắp đặt vào Golf Gti của Hàn Bắc, bình thường không dùng được, hiện tại rốt cuộc cũng phát huy công dụng rồi.

Tiền thưởng gấp mười chính là 8 triệu, tiền đến tay, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết.

Nghĩ vậy, Lăng Tuyết liền hăng hái, nheo mắt lại, nhìn chăm chăm chiếc xe Lamborghini màu xanh ở đằng trước.

Lương Thất Thiểu hôm nay phát huy rất khá, xe chạy như bay trên đường, Lăng Tuyết truy đuổi có hơi mệt, nhưng cô sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, gia tăng tốc lực tiếp tục truy kích.

Rất nhanh, hai xe sắp đến đích, Lamborghini của Lương Thất Thiểu luôn chặn trước đầu xe Lăng Tuyết, dù sao tính năng xe hữu hạn, tuy Golf Gti đã qua tân trang, nhưng rất khó vượt qua chiếc xe thể thao đất tiền số lượng có hạn này.

Cách đích đến chỉ còn 900 mét, Lăng Tuyết vẫn không cách nào vượt qua, thấy sắp thua, cô không phục, cô muốn thắng!

Chỉ là đoạn đường núi gần đến đích ngày càng hẹp, bên trái chính là vực thẳm, hàng rào bảo hộ đã sớm bị đụng gãy, xe của Lương Thất Thiểu chạy bên trong, cho dù cô lật nghiêng xe cũng không đủ chỗ vượt, hơn nữa, vô cùng nguy hiểm.

Chẳng lẽ cứ vậy mà nhận thua à?

Lăng Tuyết không cam tâm...

Trên đỉnh núi, Lôi Quân và Cố Huy nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi toát mồ hôi dùm Lăng Tuyết.

– Xem ra không vượt được rồi, cho dù đứng thứ hai cũng rất lợi hại, không cần lấy mạng ra liều.

– Ủ, Golf Gti dùng linh kiện thứ phẩm để tân trang thì vẫn là Golf Gti, làm sao có thể so sánh với Lamborghini được?

– Thua thì sẽ không vui nữa!

Thân Đồ Dạ vẫn quan sát cuộc đua, đêm nay trận đấu này với hắn mà nói như một trò hay, hiếm khi khơi gợi được hứng thú của hắn, nên tốt nhất đừng để hắn thất vọng.

– Mẹ kiếp, chết thì chết!

Lăng Tuyết cắn răng, hạ quyết tâm, trực tiếp lái Golf Gti tông vào bên phải chiếc Lamborghini.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, Lamborghini bị tông nên mất phương hướng, lúng túng lạng lách sang bên trái.

Đầu xe Golf Gti cũng bị biến dạng, Lăng Tuyết không quan tâm được nhiều, kính chiếu hậu bên trái cũng bị Lamborghini quệt gãy, nhưng tốt xấu gì cũng đã vượt qua, trở thành xe dẫn đầu.

Chỉ còn một chút nữa thôi là đến đích, là thắng trận này, đằng sau đột nhiên truyền đến tiếng ma sát chói tai, Lăng Tuyết nhìn gương chiếu hậu, ngăn người, Lamborghini đang mất lái lao thẳng về phía vách núi...

– Trời!

Trên đỉnh núi, Lôi Quân kinh hãi nhảy xuống xe.

Cố Huy kinh ngạc mở to mắt.

Thân Đồ Dạ cũng nhướng mày.

Bên sườn núi, mấy chiếc xe tham gia đua đều thấy cảnh tượng này, tất cả đều sợ hãi người.

Ngay lúc tất cả mọi người đều nghĩ chiếc Lamborghini sắp lao xuống vực, tan xương nát thịt thì... kỳ tích xuất hiện...

Lăng Tuyết không chút do dự đánh tay lái, dùng tốc độ sét đánh quay xe về, phanh xe lại ngay vách núi, chắn ngang giữa chiếc Lamborghini và hàng rào bảo hộ bị gãy, ngăn chiếc xe rơi xuống!!!

Chiếc Lamborghini lắc lư, một phần ba xe vất vẻo trên không, người trong xe không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lăng Tuyết quả quyết xuống xe cứu người, mạo hiểm tính mạng đứng bên cạnh vách núi, bước lên tảng đá bất cứ lúc nào cũng có thể lăn xuống, đưa tay cho Lương Thất Thiếu:

– Nắm lấy tay tôi.

Lương Thất Thiếu rồi rảo nhìn cô:

– Trước khi đua chúng ta đều đã ký giấy sinh tử, cho dù tôi thật sự rơi xuống dưới cũng không liên quan đến cô! Tại sao cô lại cứu tôi?

– Tôi chỉ muốn thắng trận này, không muốn hại người- Lăng Tuyết liếc hắn- Mau đưa tay cho tôi, sau khi cứu anh xong, tôi còn phải chạy xe về đích, 8 triệu lạng đó!

– Ha ha!- Lương Thất Thiếu bật cười, lúc này cô còn không quên phải thắng, cô gái này thật là đáng yêu.

Trên đỉnh núi, Thân Đồ Dạ nhìn thấy cảnh đó, nụ cười bên môi càng đậm, đêm nay không trăng không sao, nhưng hắn lại cảm thấy ánh sáng rất đặc biệt trên không trung...

– Đi thôi!

Chiếc Maybach xuống núi theo đường khác, Lôi Quân và Cố Huy không quên được cuộc đua, Lôi Quân nhỏ giọng nói thầm:

– Không biết con nhỏ kia cuối cùng có thắng hay không.

– Vô kịch đến lúc này, kết cục đã không còn quan trọng- Cố Huy mỉm cười nhìn gương chiếu hậu- Quan trọng là chủ nhân rất hài lòng!

- Chủ nhân, có cần điều tra lý lịch của con nhỏ đó không?
- Không cần!- Thân Đồ Dạ hơi nhếch môi- Giữ bí mật mới thú vị!

Lăng Tuyết cầm tờ chi phiếu 8 triệu xuống núi, lái xe, hát hò, vui mừng hớn hờ, không kiểm được nụ cười.

Trong lòng cô nhăm tính, trả 5 triệu cho Lãnh Thanh Mặc, còn lại 3 triệu, không chỉ có thể thanh toán hết tiền thuốc men cho Lăng Ngao, mà còn dư lại một số tiền, có thể dùng để sửa chữa cô nhi viện...

Cuộc đời vẫn đẹp sao, hóa ra cảm giác có tiền tốt như vậy, việc muốn làm đều có thể làm, không cần rầu rĩ vì tiền nữa.

Hiện tại, nguyện vọng duy nhất của cô chính là mong Lăng Ngao mau chóng khỏe lại, họ sẽ bắt tay lên kế hoạch nâng cấp lại cô nhi viện ngay.

Lúc này, vài luồng sáng từ phía sau đột nhiên rọi thẳng đến, sáng đến độ Lăng Tuyết không mở mắt ra được.

Không lẽ Lương Thất Thiếu còn có chuyện muốn bàn với cô?

Lăng Tuyết hép mắt, tắt xe vào lề đường.

Mấy chiếc xe đua bao vây Lăng Tuyết, mười mấy đũa choai choai bước xuống, ai cũng hùng hổ.

Lăng Tuyết nhìn lướt qua, Lương Thất Thiếu không ở trong số đó, cô cảm giác không đúng, chỉ là đường đã bị họ ngăn lại không còn khe hở, xe cô hoàn toàn không chạy tới được, cũng hết cách lùi ra sau, chỉ đành xuống xe nghênh chiến:

- Đua xong rồi, còn chuyện cần làm à?
- Con đ*, mẹ kiếp tao nhịn mày lâu rồi- Một cô gái trang điểm sắc lạnh ma quái, mặc chiếc áo da màu đỏ vênh váo chỉ vào Lăng Tuyết- Đêm nay mày chết chắc rồi.
- Suýt nữa mày hại chết Thất Thiếu, còn muốn lấy tiền bỏ chạy? Mày nghĩ bọn tao ngồi không chơi à?- Một anh chàng tóc hồng trẻ trung quát lên.
- Các cô không nhìn rõ hả? Tôi cứu hấn đây- Lăng Tuyết nhướn mày- Các cô định lấy oán trả ơn đây à?
- Bớt nói nhảm đi- Một anh chàng cao gầy chìa tay ra với Lăng Tuyết, ngông cuồng ra lệnh- Giao chi phiếu ra đây!
- Thì ra tự tung tự tác đến đòi tiền- Lăng Tuyết cười- Hình như không đúng quy tắc nhỉ!

Thực ra Lương Thất Thiếu chỉ chính miệng hứa hẹn tiền thưởng sẽ gấp mười lần, không lập giấy tờ, nếu hấn muốn đòi lại tiền, Lăng Tuyết không còn gì để nói.

Nhưng tình hình này rất rõ ràng, họ không phải do Lương Thất Thiếu kêu đến.

Họ thấy Lăng Tuyết dễ dàng thắng được nhiều tiền như vậy, trong lòng không phục, cho nên liền giấu Lương Thất Thiếu đuổi theo chặn xe Lăng Tuyết lại, muốn đòi tiền về, tiện thể cho cô nếm mùi.

- Quy tắc?- Đám người nọ cười lạnh- Tội tao chính là quy tắc!!!

Nói xong, cả đám người bao vây lấy Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết nhìn lướt qua, mười hai người, không dễ đối phó đâu.

Ở đây không thể xin giúp đỡ, cũng không thể chạy trốn, vì bảo vệ 8 triệu kia, cô chỉ có thể chịu trận.

Chiếc Maybach màu bạch đã chạy đến giữa sườn núi, Cố Huy bỗng nhiên phát hiện điều lạ:

- Chỗ đó sao sáng quá vậy?
- Hình như là đèn xe- Lôi Quân cũng phát hiện ra.
- Chẳng phải đã đua xong rồi sao? Mấy chiếc xe đó còn tụ tập lại làm gì?- Cố Huy nhíu mày- Không đúng, chúng cản con nhỏ đó lại.

Thân Đồ Dạ ngẩng đầu lên nhìn, mắt hơi hép lại.

– Chủ nhân...- Cố Huy quay đầu nhìn Thân Đồ Dạ, đợi chỉ thị của hắn.

– Chủ nhân, chúng ta đến giúp cô ta đi- Lôi Quân dè dặt nói- Nhỏ kia không chừng có dính dáng gì đó với anh, anh hẳn tâm nhìn cô ta bị người khác hiếp đáp sao?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hận Thù Sâu Sắc

– Dính dáng?

Thân Đồ Dạ thì thâm hai từ này, nhớ đến ánh mắt tràn đầy căm phẫn của cô gái nọ, không khỏi khơi dậy lòng hiếu kỳ.

Chưa từng có người nào dám khiêu khích hắn như vậy, con nhỏ đó ngang ngược như thế, nhất định là có nguyên nhân, hắn còn chưa xác định được, sao có thể để cô bị người khác ức hiếp?

Nghĩ đến đây, Thân Đồ Dạ lên tiếng:

– Đi xem!

– Dạ!

Lôi Quân lập tức quay đầu xe, giảm mạnh chân ga, xe như tên rời dây cung, bắn vėjo đi.

Đám dân chơi đó xem thường năng lực của Lăng Tuyết, anh chàng tóc hồng muốn ra tay giết chi phiếu, thì bị Lăng Tuyết túm cổ tay, cô vận mạnh, anh ta liền tru lên như heo bị chọc tiết.

Những người bị kinh ngạc một chút, sau đó chửi thề rồi cùng nhau xông đến.

Lăng Tuyết bình thường có theo Lăng Ngạo luyện tập, một chơi ba bốn tên đàn ông không có vấn đề gì, bọn chúng trông còn khá trẻ, chỉ được cái đẹp mã, hai ba chiêu đã bị Lăng Tuyết thu phục, nhưng chúng người đông thế mạnh, Lăng Tuyết rất nhanh không ứng phó xuể, bị đánh trúng mấy cái, tóc giả cũng bị kéo xuống.

Ban đầu đám người này bị ăn đòn, hiện tại vất vả lắm mới chiếm được thế thượng phong, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, cả đám người vây quanh tấn công Lăng Tuyết, Lăng Tuyết không đỡ nổi, vài người ném Lăng Tuyết lên đầu xe bắt đầu xé quần áo của cô, còn hét lên:

– Lột sạch đồ nó cho tao, xem hàng họ nó thế nào.

Lăng Tuyết liều mạng vùng vẫy, nhưng sức một người có hạn, hoàn toàn không đánh lại nhiều người như vậy.

Có người kéo áo khoác của Lăng Tuyết ra, luồn tay vào áo ngực của cô...

Ngay thời khắc mấu chốt, có tiếng xe xé gió chạy đến, xe vừa phanh lại, một bóng đen từ trên xe nhảy xuống, tựa như giải phóng mặt bằng, chỉ vài giây ngắn ngủi đã đánh ngã hết đám người này.

Lăng Tuyết hoảng hồn chưa định nhìn thấy người nọ, ngạc nhiên một chút, buột miệng nói:

– Là anh?

– Cô biết tôi?- Cố Huy có hơi bất ngờ.

– Mẹ nó, nhiều chuyện hả, lên!

Đám kia lại xông đến, Lôi Quân tung một nắm đấm, trúng vào mặt thẳng dẫn đầu té xuống, giật giật vài cái liền không động dậy nữa.

Tất cả mấy đứa đằng sau đều giật mình, không ai dám nhúc nhích.

– Còn đứa nào nữa?

Lôi Quân nguy hiểm híp mắt, tính tình anh ta vốn nóng nảy, ra tay cũng không có chừng mực, tên đó còn có thể đứng lên nữa không cũng là vấn đề.

– Còn không mau biến đi?- Cố Huy hung tợn la lên- Muốn chết hả?

Đám người nhìn nhau, nhưng thấy khí thế hai người nọ không đơn giản, cần gì phải tìm đường chết.

– Sợ cái gì, chúng ta cùng xông lên- Anh chàng tóc hồng không phục, cầm ống sắt từ trong xe ra đi về hướng này.

Lôi Quân nhướng mày, cũng không ra tay, đợi đến lúc ống sắt của tên nọ đánh tới, khi khoảng cách đến đỉnh đầu anh còn khoảng 10cm, anh nhấc chân lên đá, sau một tiếng phịch khô khốc, cả tên nọ cùng gậy sắt đều văng đi.

Đám choai choai trợn tròn mắt, kinh ngạc mấy giây, toàn bộ hoảng hốt chạy trốn chết.

Lăng Tuyết cũng nhìn đến ngậy người, cô nhớ lại lần đầu tiên lái xe chặn họ, cô cầm tuýp sắt xông đến, họ không ngần ngại chiến, chỉ lái xe tông vào taxi của Lăng Ngao, cô còn mắng họ nhát gan.

Hiện tại nghĩ lại, hóa ra không phải họ sợ cô, mà là chẳng thèm ra tay, cô và Lăng Ngao dù có chết mấy lần, chắc cũng không đụng được đến đầu ngón tay của Thân Đồ Dạ kia đã bị giải quyết gọn gàng rồi...

– Không sao chứ?- Cố Huy nhặt áo khoác lên choàng lại cho cô- Có bị thương không?

– Tôi không sao- Lăng Tuyết hoàn hồn, mới phát hiện mấy tên kia toàn bộ chạy hết, lái xe thể thao đi còn nhanh hơn những lần đua xe trước.

– Chủ nhân!

Lôi Quân mở cửa xe, một đôi chân thon dài thẳng tắp thò xuống...

Lăng Tuyết quay đầu lại, đúng lúc chạm trán ánh mắt sâu thẳm kia của Thân Đồ Dạ, cho dù trong màn đêm vẫn phát sáng và mang theo sự ngang ngược bẩm sinh.

Trái tim cô run lên, hai tay bất giác siết thành nắm đấm, cảm xúc thù hận mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Thân Đồ Dạ hơi nheo mắt, ánh mắt này, hình như có hơi quen?

Lăng Tuyết ý thức được bản thân mất khống chế, lập tức quay đi.

– Cô biết chủ nhân của chúng tôi à?- Tâm tư Cố Huy tỉnh tề.

Lăng Tuyết không nói gì, xoay người lên xe.

– Không phải cô muốn tìm chủ nhân của chúng tôi sao?- Lôi Quân vội vàng nói- Lần trước truy đuổi vất vả như vậy cũng để lỡ mất cơ hội. Hiện tại anh ấy ở ngay trước mặt cô, cô cứ vậy bỏ đi à?

Thân Đồ Dạ không nói gì, chỉ nhìn theo bóng lưng Lăng Tuyết, thật sự có chút cảm giác quen thuộc, rốt cuộc đã gặp vào lúc nào, ở đâu? Tại sao hắn không có ấn tượng gì?

Lăng Tuyết đứng đưa lưng về phía hắn, trong lòng như đang dậy sóng...

Nắm tay siết chặt lại buông lỏng, lỏng lại chặt, đấu tranh trong rối rắm.

Cô đương nhiên không muốn cứ vậy mà đi, cô muốn nhặt thanh sắt trên đất quất cho hắn mấy cái, quất cho hắn té ngã không dậy nổi mới hả dạ...

Nhưng cô biết đây chỉ có thể là ảo tưởng, hai thân tín bên cạnh hắn đều là cao thủ xuất quỷ nhập thần, e rằng tay cô còn chưa vung lên đã bị Lôi Quân đá bay mất rồi.

Huống hồ, hôm nay cô đã dùng thân phận Cung Thiên Long gặp hắn một lần, tuy rằng hiện giờ trang điểm rất khác, lại không trăng không sao, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng ở lâu đương nhiên sẽ lộ ra sơ hở...

Vẫn nên đi sớm tốt hơn, phụ nữ báo thù mười năm chưa muộn!

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết mở cửa chuẩn bị lên xe.

– Đợi đã.

Thân Đồ Dạ đột nhiên lên tiếng, giọng hần tràn ngập từ tính, âm trầm gợi cảm.

Lăng Tuyết dừng bước, tâm trạng rất căng thẳng, dù chỉ mới nghe giọng hắn, cô đã cảm thấy trái tim như sắp nhảy ra ngoài...

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Thân Đồ Dạ từ từ đi về phía Lăng Tuyết, hai tay Lăng Tuyết siết chặt, tế bào toàn thân nở hết cỡ, vô cùng căng thẳng.

Khoảng cách chỉ mấy bước, với Lăng Tuyết mà nói lại xa xôi tựa chân trời góc biển, hần càng tới gần, tìm cô đập càng nhanh.

Rốt cuộc cũng đến, hần đứng ở đằng sau, bóng dáng cao lớn được đèn đường khúc xạ xuống đất, bao trùm lấy toàn bộ bóng của Lăng Tuyết, tựa như đêm đó hần tấn công dữ dội, cắn nuốt cô không hề phòng bị, chiếm cứ thế giới của riêng cô...

Cảnh tượng ấy hiện lên trong đầu, rõ ràng như thế!

Nắm tay Lăng Tuyết phát run, sát khí hiện hết lên đáy mắt...

Tên khốn này còn dám chạm vào cô, cô nhất định liều mạng với hần!

Tay Thân Đồ Dạ duỗi về phía cô, mắt thấy sắp chạm đến cánh tay cô, toàn thân cô đều nổi da gà, máu nóng xộc lên đỉnh đầu, xoay người, vung tay...

– Đồ của cô!- Thân Đồ Dạ đưa cho cô một vật.

Nắm tay Lăng Tuyết khựng lại giữa không trung, kinh ngạc nhìn anh, đây là... chi phiếu?

Thân Đồ Dạ nhướn mày, nhìn chằm chằm nắm tay cô, như cười như không hỏi:

– Cô... muốn đánh tôi?

– Ồ...- Lôi Quân và Cố Huy hai mặt nhìn nhau, cảm thấy bầu không khí vô cùng quái lạ.

Lăng Tuyết mau chóng giật lấy chi phiếu, từng bước lùi về sau, trừng mắt đề phòng hần:

– Đây là của tôi.

Tư thế này, thật giống như Thân Đồ Dạ muốn cướp của cô vậy.

– Tôi thấy cô hiểu lầm rồi...- Cố Huy giải thích- Chi phiếu của cô đánh rơi, chủ nhân chỉ...

– Không cần anh giả làm người tốt!

Lăng Tuyết hung hăng liếc Thân Đồ Dạ, mau chóng lên xe, khởi động xe chạy đi.

– Cô gái này kỳ lạ thật- Lôi Quân cảm thấy rất đáng ngờ- Cô ấy làm như có thù với chủ nhân vậy.

– Đâu chỉ là thù...- Cố Huy nhìn Thân Đồ Dạ phức tạp- Chủ nhân, anh thật sự không biết cô ấy?

– Nhảm nhí!

Thân Đồ Dạ dời mắt đến xe Golf Gti của Lăng Tuyết, xoay người chuẩn bị lên xe, lại đột nhiên phát hiện dưới đất có thứ gì đó lấp lánh, hần nhặt lên, là một sợi dây chuyền có mặt thánh giá màu đen.

Quay đầu lại, xe Lăng Tuyết đã biến mất dạng, hần nắm dây chuyền trong lòng bàn tay, lên xe, trong đầu lại hiện lên ánh mắt trong veo tràn ngập thù hận kia, không khỏi lục lọi trí nhớ, rốt cuộc hần đã gặp cô lúc nào?

Lúc nào...

Lăng Tuyết nắm chặt vô lăng, nghĩ đến lại lần nữa buông tha cho tên khốn đó, lòng cô như bị thiêu đốt, mỗi huyết hải thâm thù này rốt cuộc đến khi nào mới có thể báo được? Ngắm lại đúng là không cam lòng.

– Reng reng...- Điện thoại bỗng nhiên reo lên, là Hàn Bắc gọi đến, Lăng Tuyết bắt máy- Hàn Bắc...

– Lăng Tuyết, không xong rồi, Lăng Ngạo bị người ta bắt đi.

– Cái gì?- Lăng Tuyết kinh hãi trợn mắt.

– Có một đám mặc đồ đen xông vào bệnh viện bắt Lăng Ngạo đi, anh liều mạng ngăn cản, đáng tiếc không đánh lại họ, làm sao đây, hay là báo cảnh sát?

– Là người nào? Sao họ lại bắt Lăng Ngạo?

– Sao anh biết được? Anh còn định hỏi em đó, hai người đã đắc tội với ai? Là tai nạn giao thông mà lại cướp người? Những người đó trước khi đi còn nói, nếu muốn Lăng Ngạo sống, kêu người của nhà họ Cung đến tìm họ, ý họ là gì, ai là người nhà họ Cung?

Nghe đến đây, Lăng Tuyết ngẩn ra, chẳng lẽ là nhóm người đuổi giết Cung Thiên Long?

Họ rốt cuộc muốn làm gì?

– Lăng Tuyết, rốt cuộc là sao? Em nói đi, có cần báo cảnh sát không?

– Tạm thời đừng báo!- Lăng Tuyết nghĩ tới một người- Em gọi cuộc điện thoại đã, sau đó đến bệnh viện tìm anh.

Nói xong, Lăng Tuyết liền cúp máy, gọi điện cho Lãnh Thanh Mặc, cô học hành không nhiều, nhưng thứ gì đã nhìn qua sẽ không quên được, cái gì xem một lần cũng sẽ nhớ.

Lãnh Thanh Mặc viết số điện thoại vào lòng bàn tay cô một lần, cô liền nhớ.

Trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút, Lăng Tuyết suy nghĩ, anh ấy không nói được, lát nữa làm thế nào nhận máy?

Đang nghĩ ngợi, trong điện thoại truyền đến một giọng nữ:

– Xin chào, cô Lăng!

– Tần quán gia!- Lăng Tuyết ngạc nhiên.

– Là tôi- Tần Tuệ cung kính nói- Anh Lãnh đang ở bên cạnh nghe, tôi sẽ chuyển lời, cô muốn nói gì cứ nói.

– Lăng Ngạo bạn tôi bị người ta bắt đi rồi- Lăng Tuyết lo lắng nói- Những người đó nói muốn cứu anh ấy, kêu người họ Cung đi tìm.

– Người ở bệnh viện đã thông báo với chúng tôi rồi, chúng tôi đang trên đường chạy đến bệnh viện- Tần Tuệ nói- Cô đừng quá lo lắng, chuyện này, anh Lãnh sẽ xử lý.

– Chuyện này do các người gây ra, các người đương nhiên phải xử lý- Lăng Tuyết nóng nảy- Tôi tuyệt đối không thể để Lăng Ngạo xảy ra chuyện được.

Lăng Tuyết và Lăng Ngạo nương tựa nhau mà sống, trên đời này họ là người thân duy nhất, chỗ dựa duy nhất của nhau, hiện giờ Lăng Ngạo xảy ra chuyện, Lăng Tuyết làm sao có thể yên tâm được.

– Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không để bạn cô gặp chuyện đâu- Tần Tuệ an ủi- Hiện giờ cô đang ở đâu? Tôi cho người đi đón cô?

– Không cần đón, tôi đang lái xe, bây giờ chuẩn bị đến bệnh viện đây.

– Vậy chúng ta gặp nhau ở bệnh viện.

– Được.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kẻ Từ Bây Giờ, Cô Chính Là...

Lăng Tuyết bị người khác theo dõi trên đường, mấy chiếc xe màu đen cùng loại từ chân núi bắt đầu chạy theo cô, vì buộc cô dừng lại, họ không ngừng cản xe cô, ép cô đến dãy phân cách bên đường.

Khí thế này, hoàn toàn là muốn đẩy cô vào chỗ chết!

Lăng Tuyết nhú mày quan sát kính chiếu hậu, những người này khí thế bức người, đằng đằng sát khí, chắc không phải đám đua xe vừa nãy.

Rốt cuộc bọn chúng là ai?

Đang nghĩ ngợi, chiếc xe đằng sau có người ở ghế phụ lái thò đầu ra, trong tay có súng...

Pằng!

Lăng Tuyết giật mình, xoay vô lăng, mạo hiểm tránh đạn.

Những người đó không dễ dàng bỏ qua, tiếp tục nổ súng.

Lăng Tuyết cắn răng, lái xe xuyên qua mưa bom bão đạn, lấy ra hết tất cả kỹ năng, chỉ là uy lực của mưa đạn, cô rất khó tẩu thoát.

Ngay thời khắc nguy khốn, mấy chiếc xe ở đối diện chạy đến yểm trợ cho Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết nhân cơ hội thoát thân, bị hoảng sợ đến đổ mồ hôi lạnh.

Điện thoại reo, là Lãnh Thanh Mặc gọi, Lăng Tuyết lập tức nhận máy:

— A lô!

— Cô Lăng, không sao chứ?- Tàn Tuệ lo lắng hỏi.

— Sao chị biết tôi gặp chuyện?- Lăng Tuyết bản năng hỏi.

— Anh Lãnh đoán những người đó sẽ đi tìm cô, cho nên phải người cứu cô- Tàn Tuệ giải thích- Cô không sao thì tốt rồi, mau quay về bệnh viện đi, tôi và anh Lãnh đang đợi cô!

— Được.

Cúp máy, tâm trạng Lăng Tuyết phức tạp, xem ra những người này cũng xem cô là Cung Thiên Long, muốn tiêu diệt cô.

Cô nhớ đến sự việc xảy ra đêm đó, không khỏi sợ hãi, cô thật sự không nên xen vào chuyện này, sáng nay còn giả Cung Thiên Long dự họp báo, hiện tại thật sự là nhảy xuống Hoàng Hà cũng tắm không sạch... .

Lái xe mất vài tiếng đồng hồ, Lăng Tuyết cuối cùng cũng đến bệnh viện.

Thuộc hạ của nhà họ Cung từ xa chạy đến mở cửa xe giúp cô, thấy cô, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cung kính hỏi thăm:

— Cô Lăng, cô không sao chứ?

Lăng Tuyết không tẩy trang, nếu không phải đám thuộc hạ từng thấy cô lái xe, lúc cô hôn mê từng thấy cô mặc bộ đồ này, thì hoàn toàn không nhận ra cô.

— Không sao! Đưa tôi đi gặp anh Lãnh!

Lăng Tuyết đi theo họ vào từ cửa sau, phát hiện bệnh viện gần như không có nhân viên nào, có lẽ đều bị điều đi hết, vì không muốn chuyện của họ Cung bị tiết lộ ra ngoài, họ đứng là hao tám.

Bên ngoài hành lang trước văn phòng viện trưởng có một hàng vệ sĩ đứng canh, nhìn thấy Lăng Tuyết, đều cúi đầu chào cô.

Giống như cô chính là Cung Thiên Long thật sự.

Nhân viên gõ cửa thông báo, Tàn Tuệ ra mở cửa:

— Cô Lăng, mời vào!

Lăng Tuyết bước vào trong, Lãnh Thanh Mặc đang căn dặn gì đó với cấp dưới, đợi nói xong mới ngược lên nhìn cô.

Lăng Tuyết lo lắng hỏi:

— Thế nào, điều tra được gì?

— Cô Lăng, chuyện này có chút phức tạp, mời cô ngồi, tôi sẽ từ từ nói cô nghe.

Tàn Tuệ kéo ghế, làm động tác mời.

— Tôi phải hỏi tình hình của Lăng Ngạo trước, anh ấy có bị nguy hiểm đến tính mạng không?- Lăng Tuyết vô cùng sốt ruột.

— Cô yên tâm, những người đó không dám động đến cậu ấy đâu- Tàn Tuệ nói vô cùng chắc chắn- Cậu ấy tuyệt đối không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Nghe vậy, Lăng Tuyết mới thờ phào nhẹ nhõm:

– Các người đã điều tra ra là ai bắt anh ấy đi rồi?

Vừa rồi Tần Tuệ nói rất khẳng định, họ không dám động vào Lăng Ngao, đáp án đương nhiên rõ ràng.

Tần Tuệ ra hiệu, toàn bộ nhân viên trong phòng lui ra ngoài, chỉ còn lại chị, Lăng Tuyết, và Lãnh Thanh Mặc.

Tần Tuệ rót trà cho Lăng Tuyết, từ tốn nói:

– Là đám người lần trước muốn giết cô Cung.

– Tại sao họ lại bắt Lăng Ngao?- Lăng Tuyết nhíu mày.

– Có lẽ họ hiểu lầm cậu Lăng là người của cô Cung, cho nên mới ra tay với cậu ấy, nghĩ như vậy có thể khống chế chúng tôi- Tần Tuệ có chút hồ thẹn- Cũng là chúng tôi sơ suất, không lo nghĩ chu toàn, nên tăng cường phòng bị nghiêm ngặt ở bệnh viện hơn mới phải.

Lăng Tuyết nhớ tới tối hôm ấy, những người nọ không nhìn thấy rõ khuôn mặt cô, hoàn toàn không ngờ cô và Cung Thiên Long giống hệt nhau, lại càng không nghĩ đến cô sẽ giả mạo Cung Thiên Long.

Sau khi Lăng Ngao xảy ra chuyện, người họ Cung liền đưa anh vào bệnh viện này toàn lực chữa trị, mức độ xem trọng bất thường, có lẽ vì thế, họ mới tưởng Lăng Ngao là người của họ Cung?

– Cô có thể yên tâm, trước mắt họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, cậu Lăng sẽ không sao đâu- Tần Tuệ an ủi nói- Anh Lãnh nhất định sẽ nghĩ cách cứu cậu Lăng ra.

– Khi nào?- Lăng Tuyết nhìn Lãnh Thanh Mặc.

– Bảy ngày sau!- Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi nói- Cho tôi thời gian bảy ngày, tôi nhất định sẽ cứu được bạn em!

– Được!- Lăng Tuyết gật đầu- Tôi tin anh!

Lăng Tuyết có một loại cảm giác tin tưởng đặc biệt dành cho Lãnh Thanh Mặc, tuy rằng họ quen biết chưa lâu, nhưng lời anh nói, cô đều không hoài nghi.

Huống chi, hiện tại cô không tin anh cũng không còn cách nào, chuyện này cảnh sát không giải quyết được, cô chỉ có thể dựa vào Lãnh Thanh Mặc.

– Vì để an toàn, tốt nhất cô nên tạm thời ở nhà họ Cung- Tần Tuệ thận trọng nói- Chúng tôi lo những người đó sẽ xem cô thành cô Cung, sẽ gây bất lợi cho cô!

– Ha ha!- Lăng Tuyết cười khỏ- Không phải lo, họ đã xem tôi là Cung Thiên Long rồi, ngay từ lúc bắt đầu tôi không nên giả mạo cô ấy...

Lăng Tuyết vô cùng hối hận, cảm giác bản thân đã nhảy xuống vực sâu thăm tới, không thoát ra được.

– Xin lỗi cô, đã mang đến phiền phức cho cô- Tần Tuệ áy náy nói.

– Haizzz...- Lăng Tuyết mệt mỏi ngồi trên ghế, đưa tay đỡ trán- Hiện tại phải làm sao? Tôi có thể có cuộc sống như trước kia không?

– Cô hoàn toàn không cần lo lắng- Tần Tuệ vô cùng chú ý nói- Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn, đợi sau khi chúng tôi cứu được cậu Lăng, cô có thể lấy lại cuộc sống trước kia, chỉ là...

– Chỉ là trước khi Lăng Ngao được cứu, tôi vẫn phải giả mạo Cung Thiên Long?- Lăng Tuyết ngẩng đầu, nhìn chị- Nếu tôi bốc hơi, những người đó sẽ nghi ngờ Cung Thiên Long thật đã xảy ra chuyện, tôi chỉ là đồ giả, Lăng Ngao là bạn của đồ giả liền gặp nguy hiểm...

Tần Tuệ kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết, chị quanh co lòng vòng, dẫn dắt từng bước, chính là muốn dùng cách thức êm dịu nhất khuyên nhủ Lăng Tuyết tiếp tục thỏa hiệp, không ngờ Lăng Tuyết lại hiểu rõ tình thế hiện tại, lòng như gương sáng!

– Hơn nữa...- Lăng Tuyết nhìn sang Lãnh Thanh Mặc- Cho dù Lăng Ngao được cứu rồi, trong thời gian ngắn tôi cũng rất khó thoát thân, kẻ thù của nhà họ Cung sẽ theo dõi tôi, nếu tôi rời khỏi nhà họ Cung, sẽ gặp rắc rối không đếm xuể, trừ phi Cung Thiên Long tỉnh lại, hoặc là, tôi đi nơi khác sinh sống. Nếu không, chỉ cần tôi ở lại bất cứ đâu trong thành phố này đều sẽ bị người ta nhận ra. Mấy vấn đề này, các người chắc cũng đã suy nghĩ đến rồi nhỉ?

Tần Tuệ nhíu mày, chị đã sớm biết Lăng Tuyết không phải một thể thân ngoan ngoãn vâng lời, lại không ngờ cô lợi hại như vậy, đã sớm nhìn thấu hết thấy, hóa bị động thành chủ động!

Tiếp theo, cô thật sự muốn ra điều kiện với họ sao?

Khóe môi Lãnh Thanh Mặc cong lên, lạnh lẽo nhìn Lăng Tuyết, ánh mắt tràn đầy thán phục.

– Có lẽ, cô muốn một mình nói chuyện với anh Lãnh!- Tần Tuệ thức thời đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng vô cùng yên tĩnh, Lăng Tuyết đang đợi câu trả lời của Lãnh Thanh Mặc, nhưng anh chỉ chậm rãi thưởng trà, không giống sẽ vội vã giải thích.

Lăng Tuyết mất kiên nhẫn:

– Anh không định nói gì sao?

Lãnh Thanh Mặc ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt trong vắt như ngôi sao trên trời, môi anh hé mở:

– Em tin tôi chứ?

Lăng Tuyết nhìn anh, im lặng vài giây, cuối cùng vẫn gật đầu:

– Tin!

Thật sự cô cũng từng nghi ngờ, lúc trước khi Lãnh Thanh Mặc nhờ cô giúp đỡ thể thân cho Cung Thiên Long, thật sự là vì nhất thời tình thế cấp bách, bắt đắc dĩ sao?

Nếu như là vậy, cô không còn lời nào để nói...

Nếu không phải...

Cô không dám nghĩ tiếp.

Nhưng bằng vào trực giác, cô tình nguyện lựa chọn tin tưởng Lãnh Thanh Mặc, tin tưởng có vài việc là ngoài ý muốn, còn họ gặp gỡ nhau, quen biết nhau, không liên quan gì đến chuyện này.

– Vậy được rồi!- Lãnh Thanh Mặc mỉm cười, dùng khẩu hình môi nói- Nếu tin tôi, thì không cần giải thích! Tôi hứa với em, bất luận xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ không để bất cứ ai tổn thương em, cũng sẽ không để em rơi vào nguy hiểm!

Lăng Tuyết nhìn vào mắt anh, lo lắng trong lòng dần tan đi.

Anh luôn có sức hút như vậy, cho dù trong lòng cô có vô số nghi vấn, chỉ cần một ánh mắt của anh, cô sẽ tin tưởng vô điều kiện!

Lãnh Thanh Mặc đứng lên, nhẹ nhàng nắm lấy tay Lăng Tuyết, viết vào lòng bàn tay cô:

– Em không phải thể thân của ai cả, hiện tại em chính là người giúp đỡ nhà họ Cung vượt qua cửa ải khó khăn, là làm việc thiện! Hệt như em bảo bọc những đứa bé trong cô nhi viện vậy!

Những lời này tựa như cây kim thần, khiến tâm trạng bất an của Lăng Tuyết trở nên yên ổn, tất cả băn khoăn của cô đều tan thành mây khói, cô gật đầu, chấp nhận an bài của vận mệnh...

Lại bước vào nhà họ Cung, tâm trạng Lăng Tuyết vô cùng phức tạp, Lãnh Thanh Mặc nhìn vào mắt cô, dùng khẩu hình môi nói:

– Về nhà rồi!

Lăng Tuyết run rẩy, về nhà? Giống như nơi này thật sự là nhà của cô.

– Cảnh giới diễn xuất cao nhất chính là khiến bản thân hoàn toàn hòa nhập vào bên trong!- Tần Tuệ chân thành nhắc nhở- Cô phải nhớ kỹ, bắt đầu từ giây phút này, cô chính là Cung Thiên Long chân chính!!!

Nghe câu nói này, nhìn tòa biệt thự nguy nga đứng trước, trong lòng Lăng Tuyết lơ mơ bất an, cô nhớ tới truyền thuyết cái bóng, một người bị cái bóng bao trùm quá lâu, cuối cùng sẽ hoàn toàn bị cái bóng nuốt chửng.

Sau này có khi nào cô diễn quá sâu, không thể dứt ra?

Không, đừng nên suy nghĩ bậy bạ, chỉ ba tháng ngắn ngủi thôi mà, ba tháng sẽ trôi qua rất nhanh, đến lúc đó hết thầy sẽ chấm dứt, cô sẽ trở lại quỹ đạo của mình, trở về làm Lăng Tuyết, trở về cuộc sống trước kia...

Nếu đã quyết định, thì đừng thay đổi nữa.

Làm tốt việc trước mắt, diễn tốt vai diễn này, hoàn thành nhiệm vụ, sau đó rút lui!

Lăng Tuyết hít một hơi thật sâu, tiến vào biệt thự...

– Cô Cung!

Tất cả mọi người đều xoay người cúi chào cô, giọng vang như sấm, cung kính vô cùng!

Rốt cuộc họ không biết sự thật, hay là diễn quá giỏi? Lại thật sự xem Lăng Tuyết là Cung Thiên Long, như một sự thật hiển nhiên.

Trong lòng Lăng Tuyết vẫn có nghi vấn, nhưng rất nhanh không muốn nghĩ đến nữa, xách váy đi về phía trước, mắt không đảo quanh, chỉ nhìn thẳng, khí thế ngút trời!

Bên môi Tần Tuệ nở nụ cười vui mừng, cô ấy nhập vai nhanh thật, là diễn viên thể thao giỏi, anh Lãnh thật sự tìm đúng người rồi...

Lãnh Thanh Mặc nhìn theo bóng lưng Lăng Tuyết, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, nhưng rất nhanh bị lãnh đạm thay thế, đi theo Lăng Tuyết bước vào nhà họ Cung.

Bảo vệ gia tộc này, là trách nhiệm của anh!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tôi Là Chính Tôi, Ở Sắc Thái Khác

Năm ngày tiếp theo, Tần Tuệ tiến hành huấn luyện đặc biệt cho Lăng Tuyết, để cô quen với mọi thứ về Cung Thiên Long, bao gồm cả Tập Đoàn Cung Thị và gia tộc Cung Thị, còn có mối quan hệ giữa Thân Đồ Dạ và Cung Thiên Long...

Vài thập niên qua, gia tộc Cung Thị đã đạt được địa vị không thể dao động trong giới thương nghiệp, đây đều là công lao của bà Cung, cũng chính là bà của Cung Thiên Long.

Cung Thiên Long mất cha mẹ từ sớm, cô được một tay bà nuôi lớn.

Bà Cung yêu cầu rất nghiêm khắc với Cung Thiên Long, mà Cung Thiên Long cũng không khiến bà thất vọng, từ nhỏ đã chăm chỉ hiếu học, thông minh lanh lợi, học gì cũng rất nhanh, là một cô gái thiên tài, năm 18 tuổi đã chính thức quản lý công ty, làm việc rất bài bản.

Hai năm trước, nhân dịp sinh nhật lần thứ 21 của Cung Thiên Long, bà Cung chính thức tuyên bố chuyển hết toàn bộ cổ phần công ty của bà cho cô, sau này, cô chính là người thừa kế của nhà họ Cung!

Hết thấy đều hợp lẽ, nhưng năm ngoái sau khi bà Cung qua đời, nhà họ Cung rơi vào nguy cơ.

Vốn dĩ bà Cung qua đời, Cung Thiên Long nên chính thức thừa kế vị trí Chủ tịch hội đồng quản trị Tập Đoàn Cung Thị, trở thành người điều hành Cung Thị, không ngờ vào ngày cử hành nghi thức tiếp quản, cô bị một nửa cổ đông phản đối, chuyện lên chức cứ vậy mà bị trì hoãn.

Đây đều do một người ban tặng, chính là cậu của Cung Thiên Long, Cung Hiếu Cường.

Đã tâm của Cung Hiếu Cường rất lớn, muốn cướp vị trí nắm quyền, âm thầm mượn sức cổ đông trong công ty, phản đối Cung Thiên Long lên chức, còn ở sau lưng làm ra đủ mọi chuyện tổn hại đến lợi ích công ty, mưu cầu tư lợi, vì để đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn!

Đồng thời, đối thủ cạnh tranh của nhà họ Cung thấy bà Cung mất, nội bộ gia đình lục đục, người thừa kế Cung Thiên Long còn trẻ thiếu kinh nghiệm, họ cảm thấy cơ hội đã đến, đều ngầm ngầm rục rịch, dùng trăm phương ngàn kế đối phó nhà họ Cung.

Đối mặt với giặc ngoài thù trong, Cung Thiên Long không thể chèo chống một mình được, quân gia Tần Tuệ làm theo di nguyện của bà Cung, mời Lãnh Thanh Mặc đang ngao du thế giới quay về!

Lãnh Thanh Mặc là cô nhi, hồi bé gặp tai nạn, là bà Cung cứu anh, nuôi nấng anh đến lớn, bỏ công sức bồi dưỡng, anh lớn hơn Cung Thiên Long bảy tuổi, bảo vệ gia đình này và bảo vệ cô hết như người anh trai.

Lãnh Thanh Mặc bẩm sinh tính cách cô độc lạnh lùng, theo đuổi tự do, không thích bị quản thúc, sau khi trưởng thành liền một mực tha hương, du lịch vòng quanh thế giới, sống cuộc sống không mưu cầu gì, anh không dùng điện thoại, nhưng mỗi ngày đều đúng giờ gửi bưu kiện, viết bưu thiếp cho bà Cung.

Trước khi bà Cung nhắm mắt có dặn dò người trong nhà đừng quấy rầy anh, trừ phi Cung Thiên Long gặp khó khăn, mới phải mời anh về, bởi vì chỉ có

anh mới có thể bảo vệ được gia đình này.

Lãnh Thanh Mặc quả nhiên không phụ kỳ vọng của mọi người, vừa về đã khống chế được Cung Hiếu Cường, giúp Cung Thiên Long giải quyết được chướng ngại trước mắt, Tập Đoàn Cung Thị dần đi vào quỹ đạo, nhưng lúc này, nhà họ Cung lại xuất hiện một đối thủ mạnh: Nhà họ Bạch, một trong năm gia tộc lớn!

Năm gia tộc lớn là Hoắc, Cố, Bạch, Nghiêm, Mục đang có quyền hành bành trướng cả hai giới chính trị và thương nghiệp, được người ta ví von như Ngũ Thần!

Nguyên nhân kết thù của họ Bạch và họ Cung bắt nguồn từ Cung Hiếu Cường, Cung Hiếu Cường lấy danh nghĩa gia tộc Cung Thị ký kết hợp đồng hợp tác với họ Bạch, thật ra chỉ muốn chiếm lợi riêng, ông ta muốn mượn thế lực của họ Bạch lật đổ Cung Thiên Long, trở thành người nắm quyền Cung Thị, không ngờ sau đó lại bị Lãnh Thanh Mặc lật đổ, hợp đồng ký kết giữa ông ta và họ Bạch cũng không thể thực hiện.

Cung Thiên Long xem hợp đồng kia, cảm thấy vô cùng nhục nhã, cô muốn giải trừ hợp đồng, họ Bạch chắc chắn không dễ dàng bỏ qua, vì vậy hai nhà mới kết oán.

Rồi sau đó, Cung Thiên Long làm quen với Thân Đồ Dạ trong một bữa tiệc, hai người có chút mờ ám, không ngờ đã hoàn toàn chọc giận thiên kim nhà họ Bạch luôn chung tình với Thân Đồ Dạ, Bạch Mẫn Nhi!

Hai sự việc này đã làm bùng phát ân oán của hai nhà, sau đó tình thế phát triển ngày càng nghiêm trọng, họ Bạch không chỉ nhắm vào họ Cung trên thương trường, còn dùng chính trị chèn ép họ Cung.

Nhà họ Cung chỉ là thương nhân bình thường, hoàn toàn không có khả năng đấu với nhà họ Bạch, một trong Ngũ Thần.

Trình hình phát triển theo hướng xấu, nhà họ Cung lại rơi vào nguy cơ, Cung Thiên Long lòng nóng như lửa đốt, trong thời gian ngắn Lãnh Thanh Mặc cũng khó bề giải quyết được.

Ngay thời khắc mấu chốt, Thân Đồ Dạ đột ngột tuyên bố kết hôn với Cung Thiên Long, nhà họ Bạch không dám lộ liễu đối phó với nhà họ Cung nữa...

Đó là nguyên nhân tại sao, nhà họ Cung xem trọng cuộc hôn nhân này đến vậy!!!

Mà chuyện tập kích Cung Thiên Long lần này, Lãnh Thanh Mặc đoán là do nhà họ Bạch xúi giục Cung Hiếu Cường gây ra.

Nhà họ Bạch quá gian xảo, Cung Thiên Long hiện tại là vợ chưa cưới của Thân Đồ Dạ, họ không dám đắc tội hẳn, đương nhiên sẽ không tự mình ra tay, cho nên để Cung Hiếu Cường đóng vai ác.

Hiện giờ, Cung Thiên Long thật đã xảy ra chuyện, nếu để họ biết được sự thật, hậu quả thật khó tưởng tượng...

Thân Đồ Dạ và Cung Thiên Long vốn không có nền tảng tình cảm sâu đậm, huống hồ trước nay hẳn luôn làm việc quyết đoán tàn bạo, hoàn toàn không thể vì một người phụ nữ làm lỡ thời gian của bản thân, Cung Thiên Long đến khi nào mới tỉnh lại, sau khi tỉnh lại có để lại di chứng gì không, tất cả đều là một ẩn số.

Với tính cách của Thân Đồ Dạ, nhất định sẽ hủy hôn.

Cứ như vậy, nhà họ Cung không có sự bảo vệ của Thân Đồ Dạ, nhà họ Bạch sẽ không e dè đối phó họ Cung, Lãnh Thanh Mặc dù có bản lĩnh, nhưng danh bất chính ngôn bất thuận, người trong gia tộc Cung Thị sẽ không để anh làm đương gia, họ nhất định sẽ chọn lại người nắm quyền chủ trì đại cục, cho dù sau này Cung Thiên Long có tỉnh lại, họ Cung cũng không có chỗ để cô dung thân.

Biết được chuyện này, Lăng Tuyết than thở trong lòng, nước của nhà giàu còn sâu hơn biển nữa.

Cung Thiên Long mới 23 tuổi đã phải quản lý gia tộc đồ sộ này, đúng là không dễ dàng, đòi lại là cô, nghĩ mà sợ...

Nhưng mà, điều khiến Lăng Tuyết cảm thấy bất ngờ nhất chính là, hóa ra hôn sự của Cung Thiên Long và Thân Đồ Dạ chỉ mới định vào một tháng trước, cũng chính là ngày thứ ba sau cái đêm cô bị Thân Đồ Dạ chiếm đoạt.

Hai sự kiện này có liên quan gì đến nhau không, sao cô cứ cảm thấy là lạ, chẳng lẽ đây chính là ý trời? Giống như ông trời đã định, giữa cô và Cung Thiên Long phải có mối quan hệ nhập nhằng mật thiết...

Trước khi gặp Cung Thiên Long, cô cũng đã gặp Thân Đồ Dạ và Lãnh Thanh Mặc.

Hai người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời của Cung Thiên Long, giờ phút này cũng đang chiếm cứ thế giới của Lăng Tuyết!

Hết thấy chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

...

— Cô Cung!

Tiếng gọi cung kính cắt ngang dòng suy nghĩ của Lăng Tuyết, quay đầu nhìn Tần Tuệ:

– Hừm?

– Có vài việc cần cô xác nhận- Tần Tuệ cảm bản kế hoạch hỏi- Cô biết chơi đàn dương cầm, đàn tranh, múa ba lê, khiêu vũ...

– Không biết- Lăng Tuyết ngủ gật.

Cô chỉ biết đàn ghita bass, chơi trống và nhảy hip-hop, nhưng không biết đàn dương cầm, cũng không biết múa ba lê, cô vốn là một ma nữ, không đóng nổi vai công chúa!

– Vậy cô có biết tiếng Pháp, tiếng Anh, tiếng Nga, tiếng Hán, tiếng Tây Ban Nha...

– Đợi đã!- Lăng Tuyết ngắt lời chị- Tôi phải biết mấy thứ tiếng đó à?

– Cô Cung biết chơi năm loại nhạc cụ, thông thạo chín thứ tiếng, tôi muốn hiểu biết về cô một chút, có được không?- Tần Tuệ nghiêm túc hỏi.

– Tất cả đều không biết!- Đầu Lăng Tuyết lắc như trống bỏi.

– Hình như tinh thần cô không tốt lắm, tối qua lại ngủ không ngon à?- Tần Tuệ thân thiết hỏi.

Lăng Tuyết hát hàm, lười nhác nói:

– Mỗi buổi sáng đúng 7h thức dậy, sáng nghe chị giảng bài, chiều phải luyện tập, tối còn phải xem văn kiện ở công ty, mãi cho đến 10h tối mới kết thúc công việc, tôi nằm mơ cũng mơ thấy những thứ này, có thể ngủ ngon được mới lạ...

– Hà...- Tần Tuệ kinh ngạc nhìn cô- Xem cô nói kìa, buổi sáng tôi đích thân giới thiệu tình hình nhà họ Cung cho cô, buổi chiều dạy cô những việc cần chú ý khi cô tham gia từng trường hợp khác nhau, buổi tối phải...

– Đủ rồi- Lăng Tuyết đánh ngáp- Cho dù là học sinh tiểu học đi học cũng có ngày nghỉ chứ, chị cho tôi nghỉ một ngày đi, tôi muốn về nhà thăm Bánh Bao.

Lãnh Thanh Mặc vẫn ngồi bên cạnh đọc sách ngẩng đầu nhìn Lăng Tuyết, bên môi mang ý cười, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Cô khác biệt, cô là chính cô, có điểm đáng yêu của riêng cô.

– Chú chó cưng của cô chẳng phải đã gửi cho bạn chăm sóc rồi à?- Tần Tuệ mỉm cười nhìn cô- Mấy ngày nữa chính là ngày họp mặt gia tộc, nếu cô không nhớ được, đến lúc đó sẽ để lộ sơ hở.

– Thật sự đây đều là chuyện rất đơn giản, là chị khiến nó...- Lăng Tuyết gục xuống bàn- Chị đưa tài liệu cho tôi đọc là được, chỉ một ngày là đọc xong rồi, cần gì phiền phức như vậy.

– Nhiều tài liệu như vậy, chỉ có một ngày rất khó xem xong, cho dù xem xong cũng không nhớ được- Tần Tuệ cười nói- Cô xem, chúng ta đã luyện tập năm ngày rồi, cô có nhớ được tất cả không?

– Luôn là chị nói, tôi nghe- Lăng Tuyết ngồi thẳng lên, ưỡn lưng- Nếu đã họp tác, thì nên hiểu nhau, biết người biết ta, mới có thể làm ít lâu to!

– Hà?- Tần Tuệ không hiểu ý cô lắm.

Lăng Tuyết đứng lên, giả vờ nghiêm túc giảng giải:

– Tập Đoàn Cung Thị được thành lập từ năm 1947, ban đầu chỉ là một công ty vận chuyển nhỏ, chuyển hàng hóa ở bến cảng, sau đó dần phát triển, bắt đầu phục vụ điện báo, phục vụ công cộng, mở rộng sang lĩnh vực bất động sản. Năm 1958, bà Cung đã cho xây dựng tòa nhà công nghiệp đầu tiên ở cảng Nam thành phố Hải, chính thức tham gia vào thị trường bất động sản. Năm 1960, lại xây tòa nhà công nghiệp thứ hai ở thành phố Bắc, sự nghiệp nhanh chóng sáng lạn, chính thức thành lập Tập Đoàn Cung Thị. Từ lúc phát triển cho đến nay, giá trị cổ phiếu của Tập Đoàn Cung Thị là 188 triệu tệ, tổng cộng có 9 cổ đông, Cung Thiên Long, à, cũng chính là tôi, nắm 45% cổ phần công ty, cổ đông lớn thứ hai là Cung Hiếu Cường nắm 20% cổ phần công ty...

Lăng Tuyết đem hết toàn bộ kiến thức học được mấy hôm nay nói không sai một chữ, một giây cũng không dừng lại, quả thật như đọc thuộc lòng, giống như cô đã sớm biết rõ những kiến thức đó.

Tần Tuệ nghe mà ngạc nhiên, trợ lý bên cạnh cầm tài liệu đối chiếu lại, một chữ cũng không thiếu, tất cả họ đều giật mình kinh ngạc.

Lãnh Thanh Mặc gấp sách lại, nhìn chăm chăm Lăng Tuyết, ánh mắt phức tạp khôn xiết, có kinh ngạc vui mừng, có khâm phục, còn có một loại sắc thái khó diễn tả...

Nói khoảng nửa tiếng đồng hồ, Lăng Tuyết mới dừng lại, uống hết ly nước, cầm lấy tài liệu trong tay Tần Tuệ xem qua một lần, tiện tay ném lại lên bàn, cười:

– Cho tôi nửa tiếng, tôi sẽ trả bài toàn bộ nội dung trong tài liệu này cho chị!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chụp Hình Cưới

Hai mươi lăm phút sau, Lăng Tuyết liền trả xong nội dung trong tài liệu kia.

Khi câu nói cuối cùng kết thúc, mấy trợ lý đều không khỏi vỗ tay, vốn nghĩ Lăng Tuyết chỉ là thể thần tạm thời tìm đến, không có bản lĩnh gì, không ngờ cô lại có sở trường như vậy.

Tần Tuệ kinh ngạc hỏi:

– Thấy bình thường cô giống như không để tâm tới cái gì hết, lại nhớ hết toàn bộ tài liệu này? Sao cô làm được vậy? Chẳng lẽ thức đêm học thuộc à?

– Tôi làm gì chăm chỉ thế- Lăng Tuyết uống nước, thuận miệng nói- Có thể do bình thường không dùng đầu óc nhiều, khi thật sự bỏ công sức ghi nhớ điều gì đó, tôi nhớ rất dễ dàng.

– Nhưng tài liệu vừa rồi cô chỉ đọc có một lần, không đúng, chỉ nhìn lướt qua một lần, chỉ e ngay cả câu chữ trên đó cũng không xem hết toàn bộ được- Tần Tuệ vẫn cảm thấy khó tin.

– Cho nên tài liệu này, tôi chỉ nói sơ qua nội dung, không nói đầy đủ dựa theo câu chữ được- Lăng Tuyết đặt ly nước xuống- Bây giờ tôi có thể ra ngoài rồi chứ? Tôi bị nhốt trong này năm ngày rồi đó, sắp bị buồn chết rồi.

– Cô Cung, chúng tôi không phải nhốt cô, chúng tôi chỉ là...

– Tôi biết tôi biết!- Lăng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ- Tinh thể ép buộc thôi, tôi hiểu!

– Tôi biết cô thông minh cơ trí, thật sự có một việc tôi phải nói rõ với cô- Tần Tuệ nghiêm túc nói- Chúng tôi không nhốt cô, chỉ muốn cô hiểu biết toàn diện về nhà họ Cung, tránh để lộ dấu vết, nếu bại lộ với cô hay với chúng tôi đều không tốt, hiện tại cô là Cung Thiên Long, không thể dùng thân phận của cô ra ngoài được, ngộ nhớ bị người ta nhận ra, hậu quả rất nghiêm trọng!

– Tần quân gia!- Lăng Tuyết nhướn mày- Chúng ta nói chuyện riêng có thể đơn giản thẳng thắn hơn không? Đừng vòng vo như vậy? Chị nói thẳng đi, có phải không cho tôi ra ngoài không?

– Tôi không có ý này...

– Vậy được rồi, tôi đi à- Lăng Tuyết đứng lên đi ra ngoài.

– Cô Cung...- Tần Tuệ vội vàng ngăn cô lại- Cô không thể ra ngoài như vậy được...

Lăng Tuyết nhúu mày, có hơi tức giận.

Lúc này, Lãnh Thanh Mặc đứng dậy đi tới, Tần Tuệ lập tức cúi đầu lui sang một bên.

Lăng Tuyết quay đầu nhìn Lãnh Thanh Mặc, hiện tại thời gian chung sống cũng nhiều, giữa họ càng thêm ăn ý, cô biết anh khi nào muốn nói chuyện, khi anh nói chuyện, cô sẽ nhìn anh.

– Tần quân gia nói đúng- Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi giải thích- Bây giờ em ra ngoài không chỉ dễ dàng để lộ thân phận, còn rất nguy hiểm.

“Nghe” thấy câu này, vẻ mặt Lăng Tuyết ỉu xiu, cô còn tưởng anh sẽ che chở cô, ai ngờ...

– Nhưng mà...- Lãnh Thanh Mặc nói thêm- Tôi đi cùng em, sẽ không thành vấn đề.

– Thật ư?- Lăng Tuyết mừng rỡ, cô thật sự rất thích ở cùng anh, cho dù là ở trong cùng một căn phòng, hít thở chung một bầu không khí, thảnh thơi nhìn nhau, cô cũng cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Nếu không có anh, cô xưa nay phóng túng bất kham, sẽ không thể chịu nổi tập huấn của mấy hôm nay.

– Thật!- Lãnh Thanh Mặc mỉm cười gật đầu.

– Kêu người chuẩn bị xe cho tôi.

Tần Tuệ không dám làm trái ý của Lãnh Thanh Mặc, nếu anh đã mở miệng, lại tỏ vẻ muốn đi cùng Lăng Tuyết, chị cũng không dám nói thêm gì nữa.

– Đi thay đồ thoải mái hơn đi- Lãnh Thanh Mặc nói với cô.

– Vâng!- Lăng Tuyết liên tục gật đầu, nhà họ Cung nhiều quy tắc, Tần Tuệ làm việc rất tích cực, mỗi ngày nếu không bắt cô ăn mặc cao quý thanh tao, giống hệt Cung Thiên Long thì không được, còn nói ngộ ngữ có ai đến đây, sẽ không đến mức trở tay không kịp.

Thật sự chuyện này Lăng Tuyết có thể hiểu, cho nên cô gắng phối hợp, chỉ là cô thích mặc thoải mái, tự nhiên, mỗi ngày ăn mặc thành ra thế này khó tránh có chút gò bó.

Hiếm khi Lãnh Thanh Mặc hiểu cô, biết cô thích tự do, kêu cô đi thay đồ, trong lòng cô vui đến nở hoa.

Lăng Tuyết đang chuẩn bị quay về phòng thay đồ, mở cửa thư phòng ra, lập tức ngẩn người...

Thân Đồ Dạ dẫn Cố Huy và Lôi Quân đi vào biệt thự, nhân viên, người hầu trong phòng đều bị hết hồn, Tần Tuệ đang phân công người chuẩn bị xe sắc mặt liền thay đổi, vội vàng cúi đầu chào hỏi:

– Ngài Thân Đồ!

– Ừ!- Thân Đồ Dạ lên tiếng, ánh mắt đảo lên tầng trên.

– Ngài Thân Đồ đến, sao các người không vào thông báo???

Tần Tuệ quát lên với nhân viên.

Theo lẽ thường, khi xe của Thân Đồ Dạ chạy vào đường mòn, nhân viên đứng gác ở đó phải thông báo, hôm nay tự nhiên không báo gì, điều này rất lạ.

– Là tôi không cho họ thông báo.

Ánh mắt Thân Đồ Dạ đảo lên trên lầu liền dừng lại trên người Lăng Tuyết, hình như mang theo một loại quan sát kỹ càng.

Lăng Tuyết lờ mờ cảm thấy bất an, hay là Thân Đồ Dạ phát hiện ra điều gì rồi?

– À, hóa ra là vậy- Tần Tuệ hơi kích động- Ngài Thân Đồ mời ngồi, tôi đi mời cô Cung và anh Lãnh xuống.

– Không cần- Thân Đồ Dạ lập tức đi về phía cầu thang.

Lăng Tuyết tự biết khó tránh, đành đến chào hỏi:

– Ngài đã tới!

Tần Tuệ đã dạy cô, lúc Cung Thiên Long nói chuyện với Thân Đồ Dạ đều phải dùng cách xưng hô tôn kính.

– Em không hy vọng tôi đến à?- Thân Đồ Dạ nhìn cô.

– Đương nhiên là không.

Lăng Tuyết mỉm cười với Thân Đồ Dạ, ngoài mặt cô trông rất bình tĩnh tự nhiên, trong lòng thật ra rất khẩn trương, lúc này ở thư phòng đằng sau bày đầy tài liệu về nhà họ Cung, nếu bị Thân Đồ Dạ phát hiện, nhất định sẽ hoài nghi.

Ánh mắt Thân Đồ Dạ nhìn lướt qua Lăng Tuyết, ra sau lưng cô.

Lăng Tuyết quay đầu nhìn, Lãnh Thanh Mặc đứng trước cửa thư phòng, hơi cúi đầu chào Thân Đồ Dạ, sau đó chia tay làm động tác mời, ý bảo Thân Đồ Dạ vào thư phòng ngồi.

Tim Lăng Tuyết đập mạnh, Lãnh Thanh Mặc không sợ Thân Đồ Dạ phát hiện được gì hay sao?

Thân Đồ Dạ cũng không khách sáo, cất bước đi vào thư phòng.

Lãnh Thanh Mặc liếc nhìn Lăng Tuyết, Lăng Tuyết lập tức vào theo, Lãnh Thanh Mặc đi theo ngay sau cô, tiếp đó đến Cố Huy và Lôi Quân.

Lăng Tuyết đảo mắt nhìn, thư phòng đã sớm thu dọn sạch sẽ, hoàn toàn không còn gì khả nghi.

Mấy trợ lý cúi chào Thân Đồ Dạ, sau đó ở trước mặt cô mang thùng tài liệu ra ngoài.

Lăng Tuyết lên nhìn Lãnh Thanh Mặc, dáng vẻ anh tao nhã, hoàn toàn không hề chột dạ, cũng không định giải thích gì.

Đúng là nghĩ lại rất bình thường, “Cung Thiên Long” ở nhà dưỡng thương, trợ lý đem văn kiện về nhà cho cô xử lý, có gì không ổn?

Không ổn chính là Lăng Tuyết, cô có tật giật mình!

Tần Tuệ dẫn theo mấy người hầu bưng trà bánh lên, sau đó kêu họ lui xuống, còn mình đứng ở bên cạnh Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc đích thân pha trà cho Thân Đồ Dạ, ngón tay mảnh khảnh thon dài mang theo mùi trà, động tác tao nhã thành thạo.

Thân Đồ Dạ thoải mái ngắm nghía tài pha trà của anh, ánh mắt rất hiền lành.

Pha xong, Lãnh Thanh Mặc rót một tách cho Thân Đồ Dạ trước, Thân Đồ Dạ ngửi mùi trà, chân thành cảm thán:

– Trà ngon!

Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi nói một câu, Tần Tuệ dịch lại:

– Ngài Thân Đồ, anh Lãnh nói cô Cung mấy hôm nay ở nhà dưỡng thương, cho nên lùi lại ngày chụp hình cưới, mong ngài thứ lỗi!

Lăng Tuyết nao nao, cô hoàn toàn không biết chuyện này, cô nhớ đến buổi tối mấy hôm trước, Thân Đồ Dạ từng nói ngày mai phải chụp hình cưới, lúc ấy cô mới vừa nhận ra anh, chỉ lo đắm chìm trong thù hận, không để câu nói kia trong lòng...

– Không sao- Thân Đồ Dạ ngược lên nhìn Lăng Tuyết- Vết thương hồi phục thế nào rồi?

– Khá tốt- Lăng Tuyết luôn không dám đối diện với ánh mắt hắn, không phải sợ hắn, mà sợ bản thân không khống chế được, để lộ thù hận trong lòng.

– Vậy thì tốt- Thân Đồ Dạ nhấp ngụm trà, tùy ý nói- Tai nạn xe nghiêm trọng như vậy, chỉ bị thương ngoài da, xem như em may mắn!

Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, Thân Đồ Dạ đã biết được gì?

Ánh mắt Tần Tuệ rối loạn, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Lãnh Thanh Mặc đưa trà cho Lăng Tuyết.

Lúc Lăng Tuyết nhận tách trà ngược lên nhìn anh, khóe môi anh khẽ nhếch, mắt trong vắt như gương.

Tâm trạng Lăng Tuyết nhanh chóng bình tĩnh lại, than thở:

– Đúng vậy, nghĩ lại vẫn còn sợ, nếu không phải mạng tôi lớn, chỉ e bây giờ không thể gặp được ngài rồi!

Thân Đồ Dạ nhìn cô, uống hết nước trà còn trong tách, đặt xuống, đứng lên:

– Nếu vết thương khá rồi, vậy đi thôi.

– Há?- Lăng Tuyết vô thức hỏi- Đi đâu?

– Bãi biển, chụp hình cưới!- Thân Đồ Dạ vừa nói vừa đi ra ngoài.

Lăng Tuyết giật mình đứng tại chỗ, mở to mắt nhìn Lãnh Thanh Mặc, không thể nào? Thật sự muốn cô chụp hình cưới với Thân Đồ Dạ ư?

Tần Tuệ cũng rất bất an, chị không phải lo Lăng Tuyết không muốn, mà lo Lăng Tuyết ra ngoài với Thân Đồ Dạ sẽ lộ sơ hở.

Lãnh Thanh Mặc chậm rãi uống hết tách trà, mới ngược lên nhìn cô, cái gì cũng không nói, chỉ gật đầu một cái.

Lăng Tuyết lòng chùn xuống, tiêu rồi...

Lãnh Thanh Mặc và Tần Tuệ đi theo Lăng Tuyết xuống lầu, Thân Đồ Dạ đã lên xe, Cố Huy và Lôi Quân đứng bên cạnh xe chờ đợi, thấy Lăng Tuyết đi tới, Cố Huy lập tức mở cửa xe, cung kính nói:

– Cô Cung, mời!

– Cô Cung, cô lên xe trước đi, xe của tôi và anh Lãnh ở đằng sau- Tần Tuệ nói với Lăng Tuyết.

– Ngài quá, Tần quản gia, ý của chủ nhân là muốn cô Cung một mình cùng anh ấy đi chụp hình cưới- Cố Huy khách sáo nói- Anh ấy và cô Cung sắp kết

hôn, cần nhiều thời gian ở riêng với nhau!

– Nhưng mà... Cô Cung mới bị thương...

– Chúng tôi sẽ chăm sóc cô ấy- Cố Huy mỉm cười, nói thêm- Trên du thuyền có rất nhiều nhân viên nữ!

Trong lòng Tần Tuệ vô cùng bất an, nhưng lại không dám nhiều lời, đành nhìn sang Lãnh Thanh Mặc.

Lăng Tuyết cũng nhìn anh, anh thật sự yên tâm ư?

Lãnh Thanh Mặc không tỏ vẻ gì, chỉ vẫy tay chào Thân Đồ Dạ trong xe, sau đó lui xuống.

...

Lúc lên xe, Lăng Tuyết cảm giác trái tim mình sắp bén lửa, đây là lần đầu tiên cô gặp Lãnh Thanh Mặc, anh lại để một mình cô đi chụp hình cưới với Thân Đồ Dạ, chẳng lẽ tiếp theo còn muốn để cô kết hôn với Thân Đồ Dạ luôn?

Nhưng mà cô cũng biết, sự việc diễn biến đến mức này, cô và Lãnh Thanh Mặc đã đâm lao thì phải theo lao, rất nhiều cục diện không phải Lãnh Thanh Mặc có thể khống chế.

Xe Lincoln chậm rãi chạy về phía bờ biển, Lăng Tuyết nhấp nhòm không yên, cảm thấy toàn thân khó chịu, cô nhớ tới lần trước khi đuổi theo chiếc xe này, quả thực từng nghĩ phải tông nát nó, hiện giờ cô lại ngồi vào trong đây.

Đúng là châm biếm!

– Hình như em không thích ở cùng tôi- Thân Đồ Dạ nhìn chằm chằm Lăng Tuyết- Trước kia không phải vậy mà.

– Trước kia thì thế nào?

Lăng Tuyết buột miệng, giọng nói mất kiên nhẫn.

– Hừm?- Thân Đồ Dạ nhún mày.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Dư Vị Đêm Ấy

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, Lăng Tuyết biết mình sai rồi, cô dùng hai thân phận tiếp xúc với Thân Đồ Dạ, không chuyển đổi kịp thời, đã lấy lại bản tính vốn có.

Cung Thiên Long có lẽ không bao giờ dùng loại giọng điệu này để nói chuyện với Thân Đồ Dạ, dù sao Thân Đồ Dạ với nhà họ Cung mà nói có sự tồn tại như vị thần.

Hiện giờ, biểu hiện của cô nhất định rất thất thường, Thân Đồ Dạ sẽ nghi ngờ không?

Nhưng lời nói ra rồi, thu lại không được, Lăng Tuyết chỉ có thể cố gắng che giấu:

– Ngại quá, vừa mới xảy ra chuyện như vậy, tôi vẫn chưa hết sợ hãi, nên có hơi thất thường!

– Gần đây em luôn rất thất thường- Thân Đồ Dạ nhìn cô sâu xa.

– Bình thường ngài nói chuyện đều bóng gió như vậy à?- Lăng Tuyết bắt gặp hỏi lại.

– Cái gì?- Thân Đồ Dạ nheo mắt, hệt như không tin vào tai mình.

– Muốn nói gì thì nói thẳng đi, cần gì vòng vo!

Lăng Tuyết thật sự không thích cách nói chuyện làm bộ làm tịch như vậy, huống hồ, nếu Thân Đồ Dạ đã bắt đầu nghi ngờ cô, cho dù cô giả giống thế

nào, cũng không có cách đánh mất lòng hoài nghi trong hân, chỉ bằng tiến lên đón nhận!

– Ha ha!- Thân Đồ Dạ lại bật cười- Em cảm thấy tôi muốn nói cái gì?

– Anh đang nghi ngờ điều gì?

Lăng Tuyết không phải đồ ngốc, hôm nay Thân Đồ Dạ bất ngờ đến nhà, nhất định là có nguyên nhân, nếu không sao không để người vào thông báo? Hơn nữa, ánh mắt hôm nay hân nhìn cô cũng rất lạ, nói chuyện đều có ý thăm dò.

– Nếu em đã hỏi như vậy, chỉ bằng nói thẳng luôn đi- Thân Đồ Dạ hứng thú nhìn cô- Khi gặp tai nạn, những nhân viên đi cùng xe với em đều chết hết, xe phát nổ, thi thể của họ đều bị cháy, em lại chỉ bị xây xước nhẹ?

– Vậy thì sao?- Lăng Tuyết nhướn mày cười lạnh.

– Có ba khả năng- Thân Đồ Dạ hí hửng, cẩn thận quan sát cô- Một, đêm đó em hoàn toàn không có trong xe. Hai, mạng em lớn, may mắn tránh được tai kiếp, nhưng khả năng này có tỉ lệ 1/10,000. Khả năng thứ ba...

Thân Đồ Dạ chậm rãi gần sát vào Lăng Tuyết, dùng một loại giọng điệu kỳ lạ nói:

– Em căn bản... không phải... Cung Thiên Long!

Lăng Tuyết toàn thân kinh hoàng, trái tim đập mạnh đến độ sắp nhảy ra ngoài.

Ánh mắt Thân Đồ Dạ trở nên nguy hiểm, từ phản ứng của Lăng Tuyết có thể thấy được cô đang mất tự tin, chẳng lẽ...

– Ha ha...- Lăng Tuyết đột nhiên cười lớn- Lại bị anh đoán trúng rồi!

Thân Đồ Dạ nhướn mày, cô gái này phát điên gì vậy? Bị hù đến hư não?

– Đúng, tôi không phải Cung Thiên Long đâu- Lăng Tuyết đột nhiên ngừng cười, trừng mắt căm thù nhìn anh- Cho nên đêm đó ngái ngủ nhầm người rồi!

Thân Đồ Dạ nhìn vào mắt cô, không khỏi nhớ tới buổi tối hôm đó, màn đêm đen kịt, ánh mắt cô chính là như vậy...

Lăng Tuyết lại bật cười khúc khích:

– Không lẽ ngái tin à?

– Hửm?- Thân Đồ Dạ nhướn mày, cô gái này đang chơi trò gì đây?

– Những người tin vào vật tổ như đại bàng không giống sẽ nghi ngờ lung tung nha?- Lăng Tuyết lại vòng vò, mờ ám nhìn vào vai trái của Thân Đồ Dạ- Đại bàng (chim ưng) là hóa thân của thần, nắm trong tay toàn bộ thế gian, ngái cảm thấy, tôi dám hồn láo không coi ngái ra gì sao?

– Không ai dám xác láo trước mặt tôi!

Trong một thoáng, toàn bộ nghi ngờ trong mắt của Thân Đồ Dạ biến mất, đôi môi lạnh lùng của cô hiện lên độ cong hài lòng, trông mắt thâm thúy phát ra thứ ánh sáng say lòng người.

Có người gửi bưu kiện nặc danh cho hân, nói Cung Thiên Long này là thể thân giả mạo, chứng cứ chính là chiếc Aston Martin cháy sạch chỉ còn tro khung, còn có giấy chứng tử của ba nhân viên nhà họ Cung. Tuy rằng, suy đoán như vậy có hơi phiến diện, nhưng kết hợp với tình hình hai lần trước gặp Cung Thiên Long, Thân Đồ Dạ liền nghi ngờ, cho nên mới có một loạt sự kiện hôm nay...

Nhưng mà, những lời này của “Cung Thiên Long” đã thay bản thân rửa sạch hiềm nghi, bởi vì, ngoại trừ Cố Huy và Lôi Quân ra, cũng chỉ có mình cô của đêm đó biết trên vai trái của anh có xăm hình chim ưng!

Liên quan đến đêm ấy, Thân Đồ Dạ trước giờ chưa từng hoài nghi...

Chiều này của Lăng Tuyết là bí quá hóa liều, cô đánh cược “thời cơ” đêm đó, dùng hình xăm ám chỉ cô chính là cô của đêm đó; cô đã đánh cược sự tự phụ của Thân Đồ Dạ, thứ hân nghĩ chính là hai chữ “không chắc”!

Tuy rằng nguy hiểm, nhưng cô vẫn cược thắng!

Ít nhất trong thời gian ngắn, chỉ cần không để lộ sơ hở, Thân Đồ Dạ sẽ không nghi ngờ cô nữa.

– Đúng thôi- Lăng Tuyết tươi cười nhìn hân- Ai dám lừa ngái? Bộ muốn chết sao? Hơn nữa, đang yên đang lành, tôi cần gì tìm người đến giả mạo mình?

Cô phát hiện kỹ năng diễn xuất của mình ngày càng tiến bộ, nói dối cũng rất trơn tru.

– Chỉ đùa chút thôi mà, không cần sợ!- Thân Đồ Dạ đã hoàn toàn tin tưởng Lăng Tuyết.

– Tôi thoát chết, đã sợ lắm rồi, ngài còn muốn làm tôi sợ- Lăng Tuyết bủi bùi làm nũng- Sau này không được như vậy nữa.

Thân Đồ Dạ nhìn bộ dạng làm nũng của cô, không khỏi rung động, nhích sát lại ngồi bên cạnh cô.

Thân Đồ Dạ vừa mới nhích lại gần, tim Lăng Tuyết liền đập loạn xạ, cô muốn dịch ra, hấn lại có ý vô tình nắm lấy vai cô, chậm rãi cúi xuống gần cô...

– Chuyện đêm đó, tôi tưởng em đã quên rồi, hóa ra ngay cả hình xăm trên người tôi, em cũng nhớ rõ ràng như vậy...

Xía!

Bà đây ghi nhớ hình xăm của anh là để sau này tiện báo thù!!!

Trong lòng Lăng Tuyết mắng mỏ, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, cũng không dám nhìn vào mắt hấn.

Sớm biết nói ra chuyện này sẽ khơi dậy dục vọng của hấn, cô sẽ không nhắc.

Hiện tại châm lửa cho hấn, cô nên ứng phó thế nào, dù sao vẫn không thể nói: “Này bác, bác hư quá, em đang bị hành kinh” hả?

– Hình như, sau lần đó, chúng ta vẫn chưa thân mật lại...

Dứt lời, Thân Đồ Dạ cuồng nhiệt ôm hôn Lăng Tuyết...

Nụ hôn của hấn độc tài, mang theo dục vọng chiếm hữu của dã thú, cánh tay mạnh mẽ nắm trọn bả vai Lăng Tuyết, Lăng Tuyết thật sự không thể nhúc nhích.

Lăng Tuyết bất ngờ tròn to mắt, toàn thân căng cứng, trái tim, đập thình thịch.

Ký ức đêm đó ùa về trong đầu, một cảm giác nhục nhã dâng lên trong lòng, cô vùng vẫy, phản ứng vô cùng quyết liệt.

Kỳ lạ chính là, Thân Đồ Dạ lại không ép buộc cô như đêm đó, mà anh buông cô ra.

Lăng Tuyết hoảng hốt tránh đi, nhìn anh như đề phòng cướp:

– Ngài đừng làm vậy.

– Đến nỗi chống cự như vậy sao?- Thân Đồ Dạ rất không hài lòng- Cũng không phải chưa từng động chạm.

– Ngài...- Lăng Tuyết nổi con thịnh nộ, đang định mắng chửi, rồi lại nhớ tới thân phận hiện tại của mình là Cung Thiên Long, đành dè dặt con giận, đổi giọng- Chính vì lần đầu tiên đã để lại cho tôi trải nghiệm không tốt, tôi bị ám ảnh tâm lý.

– Cái gì?- Thân Đồ Dạ nhún mày, vẻ mặt kinh ngạc- Cái gì gọi là trải nghiệm không tốt? Kỹ thuật của tôi không tốt? Hay là không đủ lâu?

Xía xía xía!!!

Lăng Tuyết tức giận nghiến răng:

– Ngài ép buộc, vậy gọi là cưỡng bức!!!

– Ha ha ha!- Thân Đồ Dạ buồn cười nói- Em đặt phòng cho tôi, lúc dùng bữa còn ra ám hiệu với tôi, sau đó còn ăn mặc như vậy chạy vào phòng quyến rũ tôi, hiện tại em lại nói tôi cưỡng bức??? Em cưỡng bức tôi thì có!!!

Hấn cây ngay không sợ chết đứng, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Lăng Tuyết lại không có lời nào để phản bác.

Người đàn ông này sao có thể mặt dày vô sỉ đến thế?

Hấn còn cần ngược lại cô một cái?

Đội đã...

Đặt phòng, ra ám hiệu lúc dùng bữa, chuyện đó sao lại thể được?

Chẳng lẽ tối hôm đó, Cung Thiên Long thật cũng có mặt trong khách sạn Martinez? Chẳng lẽ Cung Thiên Long thật sự chuẩn bị hiến thân cho hấn? Chẳng lẽ bị cô đánh bậy đánh bạ “nhanh chân giành trước”?

Khoan, không đúng, sao có thể sử dụng cụm từ “nhanh chân giành trước” này được? Rất si nhục người khác!

- Em đang nghĩ gì vậy?- Thân Đồ Dạ thấy Lăng Tuyết ngần ngơ thì vô cùng bất mãn với- Hồi tưởng lại chuyện đêm đó?
- Có gì tốt đẹp đâu mà hồi tưởng?- Lăng Tuyết giận dữ trừng mắt với hần- Chuyện đó với tôi mà nói không phải kỳ ức đẹp đâu.
- Ủm!- Thân Đồ Dạ gật đầu- Có thể tôi hơi thô bạo, đã làm em đau, sau này cảm thấy khó chịu thì cứ nói, trao đổi nhiều hơn, tích cực thấu hiểu, thì phương diện đó mới có thể hòa hợp được.
- Hòa hợp con khi khô!!!
- Lăng Tuyết liếc trắng mắt, tức đến độ ngực phát đau.
- Nhưng mà em có thể ở trước mặt tôi thể hiện khía cạnh khác của bản thân, chủ động tìm hiểu, tôi rất vui.
- Khóe môi Thân Đồ Dạ hiện lên đường cung nhợt nhạt, cô của hôm nay rất khác Cung Thiên Long của trước kia, cô chân thật hơn tự nhiên hơn, cũng tùy tiện hơn! Hần rất thích hình thức chung sống như vậy.
- Vậy sau này chúng ta nói chuyện thoải mái với nhau đi- Lăng Tuyết muốn nhân cơ hội nhận được “lệnh đặc xá”- Đừng quá nghiêm túc, làm bầu không khí căng thẳng, cũng đừng bàn về công việc.
- Ủ!- Thân Đồ Dạ gật đầu.
- Tôi muốn uống gì đó, anh không ngại chứ?- Lăng Tuyết thăm muốn tìm cơ hội cách xa hần một chút.
- Xin mời tự nhiên!- Thân Đồ Dạ chìa tay ra.
- Cám ơn- Lăng Tuyết đi tới bên cạnh quầy bar lấy một chai nước khoáng để uống, còn không quên lấy thêm một chai cho Thân Đồ Dạ- Nè!
- Cám ơn!- Thân Đồ Dạ nhận lấy chai nước, ánh mắt dần trở nên dịu dàng- Trước kia ở trước mặt tôi, em câu nệ lắm.
- Trong lòng Lăng Tuyết hơi lúng túng, bất giác, cô lại quay về là chính cô, hiện tại bộ dạng này chắc chắn không giống Cung Thiên Long, Thân Đồ Dạ không nghĩ ngờ mới lạ.
- Nhưng cô cũng không ngốc, trả lời:
- Vậy anh thích tôi thế nào?
- Em của hiện tại- Thân Đồ Dạ trả lời không chút do dự- Tiếp xúc như vậy khiến tôi cảm thấy rất nhẹ nhàng.
- Vậy thì tốt- Lăng Tuyết cười- Trước kia tôi hơi sợ anh, hiện tại khác rồi, người suýt chết còn không thông suốt hay sao? Người còn sống thì nên tùy ý một chút, cần gì phải ràng buộc bản thân, mệt mỏi lắm!
- Ủ!- Thân Đồ Dạ có cùng quan điểm này với cô- Theo góc độ tâm lý học mà nói, một người sau khi gặp phải đại nạn, tính cách có thể sẽ phát sinh chuyển biến lớn, giống như em bây giờ vậy.
- Vẫn là anh thấu tình đạt lý.
- Lăng Tuyết hiện giờ cảm thấy Thân Đồ Dạ cũng không quá đáng ghét, nếu chuyện hôm đó thật sự giống như lời hần nói, vậy không thể hoàn toàn trách hần.
- Không đúng, cần gì tốt bụng vậy chứ?
- Cho dù đã đặt phòng, đã ra ám hiệu, cũng không thể cưỡng ép mà, cô sống chết chống cự, liều mạng vùng vẫy, nếu hần có chút nhân tính thì nên buông tay chứ...
- Đúng rồi- Thân Đồ Dạ đột nhiên hỏi- Chuyện giữa gia đình em và nhà họ Bạch giải quyết thế nào rồi?
- Nhắc đến chuyện này...- Lăng Tuyết ngược lên nhìn anh- Thật ra tôi muốn hỏi ý kiến của anh một chút.
- Hửm?- Thân Đồ Dạ có hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cô Gái Này Ngày Càng Thú Vị

– Anh cảm thấy, chuyện tôi bị tập kích có liên quan đến họ Bạch không?- Lăng Tuyết dứt khoát hỏi.

– Em thẳng thắn đón nhận thật đấy- Thân Đồ Dạ cười- Đây là đề tài nhạy cảm mà.

– Chúng ta sắp kết hôn rồi, không trực tiếp với anh thì trực tiếp với ai?- Lăng Tuyết ra vẻ đương nhiên- Hơn nữa, làm đàn ông, anh chắc hẳn phải bảo vệ người phụ nữ của mình chứ! Đương nhiên, nếu anh có chuyện gì cần tôi hỗ trợ, tôi cũng sẽ lên núi đao xuống chảo dầu, không từ nan.

– Ha ha, vậy cảm ơn em trước nhé- Thân Đồ Dạ cảm thấy rất hứng thú.

– Cho nên ý kiến của anh thế nào?- Lăng Tuyết hỏi.

– Chuyện này còn đang điều tra, trước khi chưa có kết luận, tôi sẽ không phát biểu ý kiến- Thân Đồ Dạ nói- Nhưng mà em nói đúng, em là người phụ nữ của tôi, tôi phải bảo vệ em, cho nên, chuyện này do tôi xử lý.

– Vậy thì đúng rồi- Lăng Tuyết vui vẻ, có Thân Đồ Dạ ra tay, sự việc đơn giản hơn nhiều.

– Nhưng chuyện kinh doanh, em phải tự giải quyết- Thân Đồ Dạ nói thêm- Nhà họ Bạch kêu nhà em thực hiện hợp đồng là hợp pháp cũng hợp lý, đã có hợp đồng sẽ được pháp luật bảo hộ, tôi không tiện nhúng tay!

– Cái gì gọi là hợp pháp hợp lý?- Lăng Tuyết phản ứng rất mạnh- Trong hợp đồng toàn là điều khoản ngang ngược, hiệp ước không bình đẳng, họ Bạch này là muốn tay không được lợi, lòng dạ quá đen tối!

– Vậy cũng do người họ Cung các em tự nguyện ký kết hợp đồng với họ- Thân Đồ Dạ không cho là đúng- Em thân là người nắm quyền tương lai của Cung Thị, không quản lý tốt cấp dưới, bản thân phải tự gánh trách nhiệm, không thể dựa vào người khác!

Câu này lại khiến Lăng Tuyết không trả lời lại được, được thôi, hình như hần nói gì cũng rất có lý.

– Lãnh Thanh Mặc chẳng phải rất lợi hại à?- Thân Đồ Dạ tùy ý nói- Chuyện nhỏ như vậy với anh ta mà nói hần là không thành vấn đề chứ.

– Đúng, chuyện này, anh ấy sẽ giải quyết- Lăng Tuyết chuyển đề tài- Còn bao lâu nữa mới tới?

– Chắc sẽ nhanh thôi- Thân Đồ Dạ xem đồng hồ, tiện tay đặt chai nước khoáng lên bàn.

Lăng Tuyết phát hiện anh chỉ uống có một chút, bỏ cả chai nước thật lãng phí, không khỏi hỏi:

– Không lẽ anh không thích uống loại này?

– Tôi thích uống trà- Thân Đồ Dạ nhìn cô- Tay nghề pha trà của Lãnh Thanh Mặc giỏi như vậy, chắc em cũng học được chút ít từ anh ta, sau này có thể pha trà cho tôi.

– Tại sao anh không mời mấy trà sư về?- Lăng Tuyết tò mò hỏi.

– Trong nhà có- Thân Đồ Dạ trả lời đơn giản.

Thân Đồ Dạ khác hẳn với đại đa số tổng tài bá đạo, hần không mang theo nhiều người, bên cạnh luôn chỉ có hai người là Lôi Quân và Cố Huy.

Ra ngoài cũng không đưa trà sư theo.

– Vậy tự anh cũng có thể pha trà à?

Lăng Tuyết đảo mắt một vòng quanh khoang xe, nơi này không có rượu, chỉ có nước khoáng, nước lọc, sô đa và vài loại nước tốt cho sức khỏe, còn có chút hoa quả và điểm tâm.

Dựa theo hiểu biết mấy hôm nay, Thân Đồ Dạ là người không uống rượu, cũng không uống cà phê, hần chỉ thích uống trà, nhưng trong xe lại không có trà cụ.

Lăng Tuyết khi đọc tài liệu này cũng không mấy quan tâm, hiện giờ nghĩ lại, người này có lẽ rất quý trọng tính mạng? Những thứ hần không thích, phần lớn đều không tốt cho sức khỏe.

Nhưng hần trông có vẻ là người rất tỉ mỉ, tại sao trong xe không để bộ trà cụ nào?

Thân Đồ Dạ nghiêm túc nói:

– Chắc em phải tốn nhiều công sức để tìm hiểu sở thích của tôi lắm nhỉ!

Lăng Tuyết bủn môi, không nói gì, hình như anh bắt mắt với cô, chẳng lẽ câu hỏi của cô quá ngây thơ?

Lăng Tuyết rất nhanh biết được câu hỏi của mình thật sự rất ngây thơ, thì ra Thân Đồ Dạ hoàn toàn không có năng lực tự gánh vác cuộc sống, cũng không có cảm giác phương hướng.

Ở cửa hàng tiện lợi mua Xylitol chưa trả tiền định đi, người bán hàng gọi hắt lại, về mặt hắt ngân ra.

Ở trạm xăng đi nhà vệ sinh một chuyến, hắt lại lạc đường...

Lăng Tuyết cảm thấy vô cùng kinh hãi, cô không nhìn nhầm chứ? Một nhân vật hồ mị gọi gió ở hai giới chính-thương, năng lực tự lo cho cuộc sống lại thấp đến vậy?

Người như vậy, sao có thể trông cậy vào tự hắt pha trà?

Xe chạy khoảng hơn hai tiếng, cuối cùng cũng tới bãi biển.

Du thuyền của Thân Đồ Dạ neo ở bến, trên thân thuyền có ký hiệu chữ S màu vàng, các nhân viên đứng ở bờ biển, xếp thành hai hàng ngay ngắn, đợi Thân Đồ Dạ và Cung Thiên Long.

Hôm nay thời tiết tốt, ánh nắng mùa xuân chiếu lên bờ cát, vô cùng ấm áp, gió biển thổi vào mặt, mang theo vị mặn mặn.

Lăng Tuyết mặc một chiếc váy dài màu Champagne, tóc xoắn dài bay trong gió, trang điểm đẹp đẽ, mang đôi giày cao mười phân, còn đeo trang sức xa xỉ...

Thật sự tóc cô vốn thẳng, kiểu tóc này mới làm mấy hôm trước, vì để giống Cung Thiên Long.

Trang sức để phối với chiếc váy này, còn trang điểm và giày cao gót, mấy hôm nay cô đã tập quen dần, chỉ là mang giày cao đi trên bãi cát, vẫn có chút gượng gạo.

Bước được vài bước, suýt nữa ngã sấp mặt, Lăng Tuyết dứt khoát cởi giày ra đi chân trần, một tay cầm giày, tay kia xách váy, đi đứng thoải mái hơn nhiều.

Thân Đồ Dạ cúi đầu nhìn chân cô, khóe môi khẽ nhếch.

Đang chuẩn bị lên du thuyền, tiếng động cơ xe dồn dập truyền đến từ bờ kè.

Lăng Tuyết bản năng quay đầu lại nhìn, một chiếc Porsche lao đến, phanh kịp dừng lại trên bờ kè, một cô gái ăn mặc thời thượng, khí chất cao sang từ trên xe bước xuống, vội vàng chạy về phía này.

Mặc dù khá xa, nhưng Lăng Tuyết vẫn nghe cô gái kia gọi:

– Thân Đồ, Thân Đồ, đợi đã!

Cố Huy nhíu mày:

– Cô Bạch tìm tới tận đây?

– Rắc rối rồi!- Lôi Quân lén lút nhìn Thân Đồ Dạ.

– Đi nhanh chút!- Thân Đồ Dạ không hề quay đầu lại, chỉ nói với Lăng Tuyết.

– Cô gái kia hình như đang gọi anh, anh không đợi à?- Lăng Tuyết chỉ mong buổi chụp hình này không thành.

– Cô gái kia?- Thân Đồ Dạ liếc cô.

– Là Bạch Mẫn Nhi đó, hi hi.

Lăng Tuyết đã xem qua tư liệu, tất cả những người Cung Thiên Long quen biết, cô đều phải ghi nhớ, chỉ là thực tế cô không quen Bạch Mẫn Nhi, cho nên vừa rồi trong tiềm thức mới có thể xưng hô như vậy.

Thân Đồ Dạ suy tư nhìn Lăng Tuyết, bước chân định vội vã nay đã dừng hẳn.

– Thân Đồ!- Bạch Mẫn Nhi rốt cuộc cũng đuổi đến, thờ hồn hèn nói- Em, em có việc, tìm anh.

– Chuyện gì?- Thân Đồ Dạ hỏi.

– Em, em...- Bạch Mẫn Nhi thờ hồn hèn, hoàn toàn không nói rõ được.

– Thờ xong rồi nói- Lăng Tuyết cười hỏi- Muốn uống nước không?

– Không cần cô giả làm người tốt- Bạch Mẫn Nhi trừng mắt liếc cô, câu này lại nói rất lưu loát.

Lăng Tuyết không giận, ngược lại còn thoải mái hỏi Thân Đồ Dạ:

– Cần tôi tránh mặt không?

– Không cần- Thân Đồ Dạ hoàn toàn không muốn dây dưa với Bạch Mẫn Nhi, vô cùng lạnh lùng để lại một câu- Có việc cứ nói với Cố Huy.

Sau đó xoay người bước đi...

– Đợi đã- Bạch Mẫn Nhi định níu hấn lại, Cố Huy vội tiến lên ngăn cản- Ngại quá cô Bạch, hôm nay anh ấy bận, xin cô đừng quấy rầy anh ấy!

Thấy Thân Đồ Dạ sắp đi xa, dưới tình thế cấp bách, Bạch Mẫn Nhi buột miệng la lên:

– Cung Thiên Long, cô mà bước thêm bước nữa, họ Cung của cô liền xong đời!

Thân Đồ Dạ nhú mảy, đang định lên tiếng...

Lăng Tuyết bật cười, quay đầu lại, buồn cười nhìn Bạch Mẫn Nhi:

– Tôi không nghe nhầm chứ? Vừa rồi cô nói gì?

– Cô cần làm rõ...- Bạch Mẫn Nhi hất hàm kiên cường nói- Vận mệnh họ Cung cô đang nằm trong tay họ Bạch tôi, chỉ cần một câu nói của tôi, ba tôi có thể khiến cho họ Cung từ nay về sau biến mất khỏi giới thương nghiệp!

– Ha ha ha...- Lăng Tuyết cười to- Tôi thật sốt ruột thay ba cô, một con cáo già như vậy, sao lại sinh ra đứa con gái ngốc nghếch nhỉ?

– Cô...

– Tôi thấy ngực cô cũng không lớn lắm mà, sao ngay cả đầu óc cũng không có thể?- Lăng Tuyết cười lạnh- Dám ở trước mặt chồng sắp cưới của tôi ngang nhiên uy hiếp tôi, cô cho rằng anh ấy dễ yên cho à?

– Cô đừng hòng ly gián, tôi không hề có ý khinh miệt Thân Đồ- Bạch Mẫn Nhi vội vàng giải thích.

– Cô xem, nói cô không có đầu óc cô còn không tin- Lăng Tuyết trề môi- Thân Đồ là hạng người có thể bị ly gián hay sao? Với chỉ số thông minh của anh ấy, ai dám giờ trò trước mặt anh ấy chứ? Nhưng mà tôi phải cảm ơn cô, cô không uy hiếp tôi, anh ấy có thể mặc kệ, hiện tại cô đã nói vậy rồi, anh ấy nếu còn không quản, chẳng phải rất mất mặt sao?

Cô quay đầu lại, tươi cười nhìn Thân Đồ Dạ:

– Phải không! Thân Đồ!

Thân Đồ Dạ nheo mắt, phức tạp nhìn cô, là trước kia hấn không đủ hiểu cô, hay là cô của hiện tại đã bắt đầu thể hiện ra khía cạnh chân thật?

Tài ăn nói nhanh nhẩu, suy nghĩ tinh ranh, rốt cuộc thuộc môn phái nào?

Lời nói của cô mặc dù không trang nhã, nhưng châm biếm vừa đủ Bạch Mẫn Nhi, còn tăng bốc hấn một hồi, lại tìm bùa hộ mệnh cho mình.

Nếu họ Bạch thật sự đối phó cô, vậy không thoát khỏi liên can đến Thân Đồ Dạ hấn, hấn mặc kệ cũng không được.

– Thân Đồ, anh đừng nghe cô ta nói, em...

– Cô ấy nói đúng- Thân Đồ Dạ cuối cùng lên tiếng- Vốn dĩ ân oán giữa họ Bạch và họ Cung là việc công, tôi không định quản, nhưng nếu đã có liên quan đến tôi, tôi không thể ngồi yên không quản!

– Em...

– Cung Thiên Long là vợ sắp cưới của tôi, uy hiếp cô ấy chính là uy hiếp tôi- Thân Đồ Dạ trịnh trọng cảnh cáo- Nếu có người dám tổn thương cô ấy, tôi tuyệt đối không tha thứ!

– Thân Đồ...

– Lôi Quân, tiền khách!

– Dạ!

Dưới tình huống này, nếu Thân Đồ Dạ kêu Cổ Huy ra tay xem như khách sáo, nếu đã gọi Lôi Quân, thì chính là muốn cưỡng chế.

Lôi Quân sẽ mặc kệ bạn là nhân vật nào, nói kéo đi liền kéo đi.

Lăng Tuyết nghe thấy tiếng la hét của Bạch Mẫn Nhi, không khỏi quay đầu lại nhìn.

Lôi Quân túm Bạch Mẫn Nhi, cô ta khóc lóc om sòm giãy dụa, anh trực tiếp vác cô lên vai, đi nhanh về phía bờ kè, mặc kệ cô ta đấm đá lung tung thế nào cũng không thoát được, cô ta tức đến vừa khóc vừa la.

– Ô, Lôi Quân thô lỗ như vậy à?- Lăng Tuyết không khỏi cảm thán- Rất không thương hoa tiếc ngọc nha, người ta tốt xấu gì cũng là cô chủ nhà họ Bạch.

– Vậy kêu hán thả cô ta ra nhé?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Hay là thôi đi- Lăng Tuyết lập tức nói- Đau dài chi bằng đau ngắn, hi hi!

Thân Đồ Dạ bặm môi cười, cô gái này ngày càng thú vị.

Lên du thuyền, Lăng Tuyết nhìn biển trời xanh thẳm, trong lòng khổ sở, còn tưởng Bạch Mẫn Nhi có thể phá hỏng lịch trình hôm nay, không ngờ vẫn không thể thay đổi kế hoạch, xem ra buổi chụp hình cưới này đã định rồi.

Quên đi, đã leo lên lưng cọp rồi, còn có cách nào chứ?

Chụp thì chụp.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại của cô báo rung, số điện thoại này là số riêng tư của Cung Thiên Long, vì giả cho giống, cô phải chú ý đến mọi mặt.

Cô lấy điện thoại ra xem, trên màn hình hiện lên mấy chữ “Cung Hiếu Cường”!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Phơi Bày Ra Ánh Sáng

Lăng Tuyết tuy rằng đã nắm việc nhà họ Cung trong tay, nhưng vẫn chưa chính thức tiếp xúc với những người họ Cung khác, đặc biệt là nhân vật nguy hiểm như Cung Hiếu Cường!

Cái gì nên đến sẽ đến, Lăng Tuyết nhận máy, gọi rất thân mật:

– Chào cậu!

Cung Hiếu Cường ở bên kia ngạc nhiên một chút:

– Ồ... Nghe nói con gặp tai nạn xe, có sao không?

Tuy rằng trong lòng biết rõ, nhưng ngoài mặt lại vờ hòa ái, trò này chơi không vui đâu, nhưng Lăng Tuyết vẫn phải diễn tiếp:

– Con không sao, cảm ơn cậu đã quan tâm!

– Không sao là tốt.

Cung Hiếu Cường lo lắng bất an, bình thường Cung Thiên Long mặc dù không trở mặt thẳng thừng với ông, nhưng thái độ vô cùng xa cách, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, thái độ của cô không những không kém đi, ngược lại còn chuyển biến tốt hơn, chuyện này quá kỳ lạ.

– Cậu gọi điện cho con có chuyện gì không?- Lăng Tuyết một tiếng cậu hai tiếng cũng cậu, gọi rất thân thiết.

– Ừm, cậu chỉ muốn nhắc nhở con, tối mai nhà cậu tổ chức họp mặt gia tộc, nhớ đến đúng giờ- Cung Hiếu Cường cuối cùng cũng quay lại chuyện chính- Vốn dĩ buổi họp mặt gia tộc hằng năm đều tổ chức ở nhà tổ của họ Cung, nhưng năm nay bà ngoại con đã qua đời, con lại còn trẻ chưa hiểu quy tắc lắm, cho nên cậu liền làm chủ, tổ chức ở nhà cậu, nhưng người khác cậu đều mời hết rồi, mọi người không có vấn đề gì, con không có ý kiến chứ?

Đúng là cậu già lên mặt, hoàn toàn không cho người thừa kế “Cung Thiên Long” này thể diện.

Nhưng Lăng Tuyết không để ý, trả lời rất sáng khoái:

– Đương nhiên không có ý kiến, cậu tự sắp xếp là được, ngày mai con sẽ có mặt đúng giờ.

– Vậy thì tốt- Cung Hiếu Cường cười nhẹ- Chúc con sớm ngày khỏe lại!

– Cảm ơn cậu.

Cúp máy, Lăng Tuyết chuẩn bị đi vệ sinh, lại phát hiện Thân Đồ Dạ an vị ở sofa sau lưng từ khi nào, tươi cười nhìn cô.

– Làm gì nhìn tôi như vậy?- Lăng Tuyết hỏi.

– Trước kia chỉ cảm thấy em trí tuệ hơn người, trầm ổn sâu sắc, hiện tại mới phát hiện em còn có một mặt tinh ranh- Thân Đồ Dạ cười nói- Thái độ vừa rồi của em, có lẽ muốn để Cung Hiếu Cường cả ngày ngẩn ngơ trăm mối tơ vò, khổ não suy đoán dụng ý của em!

– Hà? Lợi hại vậy sao?

Lăng Tuyết hơi ngượng, thật sự cô hoàn toàn không nghĩ nhiều, chỉ tùy tiện ứng phó một chút mà thôi.

Người có thù oán với Cung Hiếu Cường là Cung Thiên Long, đầu phải cô, cô không diễn ra được bộ dạng hận ông ta thấu xương, hơn nữa, chẳng phải chỉ là một bữa tiệc gia tộc thôi sao? Cũng không phải chuyện gì quá lớn.

Thân Đồ Dạ cười, đứng lên:

– Thay đồ!

– Hà!

...

Một nữ nhân viên đưa Lăng Tuyết đến một căn phòng, mở cửa ra, Lăng Tuyết nhìn đến ngay người!

Trong phòng được trang trí đặc biệt, có một chiếc bục thừ áo hình tròn, xung quanh bục đều lắp gương, có thể nhìn thấy cô dâu toàn diện ba trăm sáu mươi độ không góc chết, 23 bộ áo cưới được thiết kế riêng đặt ngay ngắn xung quanh gương, bên cạnh mỗi bộ đều có một nhân viên nữ đứng đó.

– Cô Cung!- Đám nhân viên cung kính cúi chào cô.

– Nhiều như vậy...

Trái tim thiếu nữ của Lăng Tuyết đập dồn, cô nghĩ cùng một người đàn ông cô không thích chụp hình cưới sẽ chẳng có cảm giác gì, chỉ là nhìn thấy những bộ áo cưới đẹp thế này, cô vẫn có chút hưng phấn.

Phụ nữ bẩm sinh đều thích cái đẹp, ảo tưởng tình yêu lãng mạn hoàn mỹ.

Lăng Tuyết hiện tại như đang sắm vai công chúa trong truyện cổ tích, tràn đầy hạnh phúc, nếu đối tượng chụp hình cưới cùng cô đổi thành Lãnh Thanh Mặc thì tốt biết bao...

Ý niệm này bất chợt hiện lên trong đầu cô, Lăng Tuyết hoảng hốt, sao cô lại có suy nghĩ như vậy? Cho dù là Lãnh Thanh Mặc hay Thân Đồ Dạ, đều là người của Cung Thiên Long, cô không nên có suy nghĩ không an phận.

– Cô Cung! Cô có muốn đi tắm trước không?- Nhân viên hỏi.

– Muốn- Lăng Tuyết gật đầu- Tự tôi là được, mọi người đợi bên ngoài đi.

– Vâng, đã mở nước cho cô xong rồi.

– Cảm ơn.

Trong bồn tắm lớn thả đầy nước ấm, còn rắc cánh hoa, hương hoa thoang thoảng tràn ngập trong phòng, làm cho người ta có một cảm giác dễ chịu yên vui.

Lăng Tuyết cúi đồ bước vào bồn tắm, chỉ định tắm nhanh một chút, đám người đó đều đang chờ cô ra ngoài thử áo cưới mà...

Điện thoại đặt trên bồn rửa tay báo rung liên tục, Lăng Tuyết hoàn toàn không phát giác.

Sau khi tắm xong, Lăng Tuyết mặc vào nội y và áo choàng tắm họ đã chuẩn bị trước cho cô bước ra khỏi phòng tắm, nhân viên liền đến chào:

– Cô Cung, cô muốn mặc bộ nào trước?

– Không phải chọn một bộ là được rồi sao? Chẳng lẽ đều phải mặc hết?- Lăng Tuyết hỏi.

– Theo kế hoạch chính là như vậy- Cô nhân viên cười nói- Cụ thể vẫn phải xem ý của cô và ngài Thân Đồ.

– Được rồi.

Lăng Tuyết nhìn tới nhìn lui, cảm thấy áo nào cũng đẹp, cuối cùng chọn một chiếc trông hơi bảo thủ, phần vai và lưng đều là ren, tay lờ, thứ muốn che đều che được hết.

Hai nhân viên giúp cô thay áo cưới, những người khác chuẩn bị phối trang sức và giày.

Lăng Tuyết không quen thay đồ trước mặt nhiều người, cảm giác rất mất tự nhiên, nhưng tà vẩy của áo cưới này rất dài, tự cô không mặc được, chỉ đành ngoan ngoãn phối hợp.

Áo cưới này được thiết kế theo ni, ren màu trắng kem mang đến cảm giác tổng thể càng thêm dịu dàng tao nhã, dây khóa từng chút được kéo lên, Lăng Tuyết cảm giác hơi chật, thở cũng không dám thở mạnh...

– Kỳ lạ, lần trước đo ni vừa người mà, hiện giờ hình như hơi chật- Cô nhân viên hoài nghi nói.

– Có thể do lên cân, ha ha.

Lăng Tuyết có hơi chột dạ, Tần Tuệ nói Cung Thiên Long nhẹ hơn cô hai kí rưỡi, kêu cô tiết chế ăn uống, giảm cân, nhưng cô không quản được miệng mình, mỗi lần ăn cơm đều vô độ, Tần Tuệ nhìn mà sốt ruột, Lân Thanh Mặc lại che chở cho cô, hiện tại nửa kí cô còn không giảm được, ngược lại còn tăng một kí.

Cho nên, áo cưới mặc chật như vậy, Lăng Tuyết không hề bất ngờ.

– Có cần thay bộ khác không?- Cô nhân viên hỏi.

– Cũng được...

Lăng Tuyết ngẩng đầu nhìn mình trong gương, dây khóa kéo được một nửa thì không lên được nữa, thật là xấu hổ.

Lăng Tuyết cao 1m65, nặng 52.5 kg, thật sự không mập.

Ban ngày cô ở cô nhi viện làm việc, buổi tối phải đến Thiên Đường Bóng Đêm ca hát, còn đi đua xe, đây đều cần thể lực mạnh mẽ mới có thể duy trì được, cho nên bình thường cô hay tập thể hình, cơ thể có hơi rắn chắc, so với thiên kim tiểu thư quen sống an nhàn như Cung Thiên Long vẫn có chút khác biệt.

Chiếc áo cưới tiếp theo được thiết kế bằng phẳng như đám mây, không phải quá bảo thủ, nhưng lại có một loại khí chất phóng khoáng sinh động.

Cô nhân viên chùng áo cưới từ trên đầu Lăng Tuyết vào, trượt qua eo, rồi kéo xuống chỉnh lại.

Hơn phân nửa cơ thể của Lăng Tuyết lộ ra ngoài, hai tay ôm ngực, che khuất cảnh xuân để lộ của mình.

Đúng lúc này, cô phát hiện trong gương có thêm một người, nhìn kỹ, là Thân Đồ Dạ!

– Anh vào đây lúc nào?- Lăng Tuyết luống cuống kéo áo cưới che đi cơ thể mình.

– Được một lúc rồi- Thân Đồ Dạ tư thế lịch lãm đứng ở cửa, hai tay đút túi quần, mờ ám nhìn cô chằm chằm- Cũng không phải chưa từng thấy qua, cần gì ngạc nhiên như vậy?

– Ra ngoài!- Lăng Tuyết mặt đỏ bừng, nhiều người ở trong này như vậy, hấn lại tự tiện xông vào, đúng là rất đáng ghét.

– Không nghe rõ à? Kêu các cô ra ngoài đây- Thân Đồ Dạ hắng giọng.

– Vâng ạ- Đám nữ nhân viên lập tức cúi đầu lui ra.

– Này, các cô đừng đi...- Lăng Tuyết tròn tròn mắt, Thân Đồ Dạ lại cố tình xuyên tạc lời cô.

Nhưng mấy nhân viên này sao nghe lời cô được, Thân Đồ Dạ đã lên tiếng, các cô ấy còn không mau mau thức thối lui ra.

– Thân Đồ Dạ anh...

– Đi hết rồi- Thân Đồ Dạ cười xấu xa.

Lăng Tuyết cuống quýt kéo áo cưới lên trên.

– Bên dưới kia- Thân Đồ Dạ hất cằm chỉ vào chân Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết lập tức thả xuống che bên dưới.

– Ở trên- Thân Đồ Dạ lại chỉ thân trên của cô.

Lăng Tuyết lại kéo lên...

Nhìn thấy bộ dạng cuống cuống của cô, Thân Đồ Dạ bật cười:

– Ha ha...

– Anh, anh chọc tôi.

Lăng Tuyết giận tím mặt, lúc này mới nhớ ra, xung quanh bọc toàn là gương, đã sớm phô bày cô hết ba trăm sáu mươi độ không góc chết, để Thân Đồ Dạ nhìn no nê.

– Đẹp thật!- Ánh mắt Thân Đồ Dạ nóng bỏng, chậm rãi đi tới Lăng Tuyết- Đêm đó tối đen như mực không nhìn rõ ràng, chỉ cảm thấy xúc cảm tốt lắm, hiện tại mới biết, cảm quan vô cùng hoàn mỹ...

– Anh đừng đến đây- Lăng Tuyết vội vàng lùi ra sau, cô muốn mặc cho xong áo cưới, nhưng chiếc áo này quá dày quá nặng, tay chân cô luống cuống căn bản mặc không được.

Thấy Thân Đồ Dạ sắp tới gần, Lăng Tuyết gấp đến độ nói năng lộn xộn:

– Anh, anh đừng qua đây, còn tiến tới nữa tôi sẽ không khách sáo đâu...

– Hử?- Thân Đồ Dạ phóng một bước đã lên đến bọc- Em không khách sáo thì định thế nào?

Bước này của anh, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết xoay người định trốn, Thân Đồ Dạ nhanh chân giẫm lên váy cô, cô không động đậy được:

– Tên khốn này, buông ra...

– Chắc chắn chắc, cái miệng này của em quá lợi hại, thích mắng người như vậy, xem ra tôi cần phải bỏ công sức dạy dỗ em mới được!

Thân Đồ Dạ giẫm lên váy từng bước đến gần, ánh mắt nóng rực như lửa lưu luyến đường cong duyên dáng sau lưng Lăng Tuyết, mang theo dục vọng nguyên thủy.

Tay anh sắp chạm vào lưng cô...

Dưới tình thế cấp bách, Lăng Tuyết kéo mạnh tà váy ra, roẹt một tiếng, làn váy bị xé rách.

Lăng Tuyết không quản được nhiều như vậy, túm phần áo cưới còn lại định chạy trốn ra ngoài, lại không cẩn thận giẫm lên góc váy bị rách của mình, hệt chân vồ ếch...

Ngay thời khắc máu chột, một cánh tay mạnh mẽ từ đằng sau giữ lấy... dây nội y sau lưng cô!

Lăng Tuyết khóc không ra nước mắt, cô muốn chết.

Tư thế này tuyệt đẹp, nếu thứ Thân Đồ Dạ giữ chặt không phải là cái đó, thì sẽ duy mỹ động lòng người như cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân trong phim, đáng tiếc...

Bứt một tiếng, dây nội y bị đứt.

– Á...

Lăng Tuyết hét lên thất thanh, mắt thấy sắp rơi khỏi bực thờ đồ, ngã sấp mặt.

“Cự” Thân Đồ cuối cùng cũng vờn cánh tay quý báu túm cô trở về.

Có lẽ do quán tính, cũng có lẽ là Thân Đồ Dạ cố ý, Lăng Tuyết mạnh mẽ ngã vào lòng anh, trán cô va mạnh vào lồng ngực anh, truyền đến cơn đau rát.

– Cái này đúng là phơi bày ra ánh sáng!

Thân Đồ Dạ gian tà nhìn chăm chăm vào ngực Lăng Tuyết, ánh mắt cực kỳ trực tiếp.

– Anh lại chơi tôi!- Lăng Tuyết theo bản năng cúi đầu xuống nhìn- Á...

Vừa rồi lúc Thân Đồ Dạ cứu cô không cẩn thận làm đứt dây nội y của cô, sau đó nội y liền tụt xuống, rồi sau đó...

Lăng Tuyết cảm thấy bản thân không còn mặt mũi gặp ai...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng

Thân Đồ Dạ ôm Lăng Tuyết xoay một vòng, đè cô vào tường kính, cọ đôi môi lạnh lạnh mờ ám của mình vào vành tai cô:

– Em kêu lên như vậy, người khác rất dễ hiểu lầm đó.

– Buông ra- Lăng Tuyết ra sức vùng vẫy, cô cảm thấy bản thân đang rất nguy hiểm.

– Đừng lộn xộn!- Thân Đồ Dạ xé mạnh áo cưới trên người Lăng Tuyết.

– Á!- Cả thân trên của Lăng Tuyết gần như trần trụi, cô tức giận, vùng tay định đánh Thân Đồ Dạ...

Thân Đồ Dạ bắt lấy cánh tay cô, lại lật người cô đè lên tường kính, một tay cởi luôn mảnh áo còn sót lại trên người cô:

– Không biết mất thắm mỹ gì nữa, bộ áo cưới này hoàn toàn không hợp với em!

– Đồ khốn, đừng chạm vào tôi...- Lăng Tuyết điên cuồng hét lên.

– Cởi giúp em, khỏi cần cảm ơn!- Thân Đồ Dạ với tay lấy bộ áo cưới khác bên cạnh ướm lên người Lăng Tuyết- Mau thay đi, bằng không, tôi không biết còn có thể khống chế bản thân nữa hay không.

Sau đó, anh lại tha cho Lăng Tuyết...

Lăng Tuyết bình tĩnh lại, quay đầu nhìn anh, anh đã xoay người đưa lưng về phía cô, đưa tay lên xem đồng hồ:

– Mau lên, tôi chuẩn bị xong rồi, còn em ngay cả đồ cũng chưa thay xong, tất cả mọi người đều đang đợi em đấy!

– Anh...

– Đừng mong tôi giúp em mặc- Thân Đồ Dạ cũng không quay đầu lại- Chọn áo cưới cho em vất vả quá, vừa chạy vừa la, như tôi muốn làm gì em không bằng.

– Anh... Tôi...

Lăng Tuyết vẻ mặt kinh ngạc, khóe miệng run run, một câu cũng không nói nên lời.

Tại sao?

Tại sao mỗi lần anh hóa thành sói đói “ăn hết đậu hủ” của cô, làm cô sợ đến hồn bay phách tán, cuối cùng còn ngược lại chỉ trích cô tâm tà bất chính? Sau đó anh còn làm ra bản mặt như vô tội ảm ức lắm...

Mặt dày vô sỉ, chuyên đổi trắng thay đen, rốt cuộc sao anh làm được vậy?

Nghĩ đến sau này còn phải tiếp tục giao du với loại người như thế, Lăng Tuyết liền cảm thấy lạnh dọc sống lưng. . .

Thân Đồ Dạ mới vừa ra ngoài, mấy nhân viên nữ liền đi vào, giúp Lăng Tuyết mặc bộ áo cưới anh vừa chọn.

Lăng Tuyết nhìn mình trong gương, đơ toàn tập.

Thân Đồ Dạ chọn chiếc váy cưới này không sang trọng bằng hai cái trước, nhưng mặc vào người rất thoải mái, không có cảm giác gò bó, cũng không quá nặng nề, mà mềm nhẹ như bông, thoải mái vừa vặn.

Lớp ngoài áo cưới là vải ren được thiết kế thêu hoa, trước ngực điểm xuyết thêm hoa văn hình bướm màu trắng, trông cô như tinh linh bay ra khỏi rừng rậm, thanh thuần động lòng người!

Lăng Tuyết ngẩng lên vén mái tóc lòa xòa trước trán, cắn môi dưới, ngơ ngác nhìn mình trong gương, trong lòng có một cảm giác khác thường lan tràn. . .

Thân Đồ Dạ trên boong tàu nhàn nhã thưởng thức trà, gần hết cả ấm trà, Lăng Tuyết mới đi lên.

Các nhân viên cúi chào cô, Thân Đồ Dạ không quay đầu lại, chỉ lấy khăn ướt lau tay mình.

– Tôi có thể uống một tách không?- Giọng Lăng Tuyết từ sau truyền đến.

Thân Đồ Dạ quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt ngẩn ngơ, anh từng nhìn thấy cô mặc đủ mọi quần áo cao quý thanh tao, mỗi một loại đều đẹp không tả nổi, nhưng chưa từng có lần nào khiến anh rung động như bây giờ.

Người ta thường nói khi phụ nữ mặc áo cưới là đẹp nhất, anh chưa từng tin những lời sáo rỗng đó, nhưng cô của bây giờ có một sức hấp dẫn độc đáo, khuấy động sức hút tận đáy lòng anh!

– Gì?- Lăng Tuyết nhướn mày.

– Ha ha!- Thân Đồ Dạ bật cười, cô đang học theo phản ứng và vẻ mặt của anh, chẳng những học được còn bắt chước rất giống, nhưng anh lại chỉ thấy cô đáng yêu.

Lăng Tuyết bưng tách trà lên nhấp một ngụm:

– Không ngon bằng trà anh Lãnh pha.

Thân Đồ Dạ nhướn mày, trong mắt rõ ràng có hơi không vui.

– Được rồi, chúng ta chụp ảnh đi.

Lăng Tuyết hoàn toàn không phát hiện, xách váy đi tới trước lan can trên boong tàu.

Nhiếp ảnh gia và trợ lý đội đã lâu, nếu còn không chụp, mặt trời sẽ xuống núi mất.

Lăng Tuyết vốn rất bài xích chuyện chụp hình cưới, hiện tại mặc áo cưới đẹp như vậy, cô lại muốn ghi lại thời khắc này.

Thân Đồ Dạ đứng lên đi qua, không còn vẻ hiền hòa như ban nãy nữa, mà thay bằng sự lạnh lùng.

Nhiếp ảnh gia vì để điều tiết bầu không khí, nói đùa một câu:

– Xin hai vị sát gần nhau một chút, cười lên.

Lăng Tuyết dịch về phía Thân Đồ Dạ một chút, Thân Đồ Dạ lại không nhúc nhích:

– Cứ vậy chụp đi!

– Hà... Vâng!- Nhiếp ảnh gia không dám nhiều lời, đành làm theo.

Áo cưới chuẩn bị hơn hai mươi bộ, đáng tiếc Thân Đồ Dạ không chịu phối hợp, chụp hình theo kiểu ứng phó, áo cưới cũng không cần thay đổi.

Lăng Tuyết cảm thấy khá hụt hẫng, nhiều đồ đẹp như vậy lại không được mặc thêm, rất đáng tiếc!

Chụp hình cưới xong, Lăng Tuyết mới phát hiện du thuyền đã rời bến, xem ra trong khoảng thời gian ngắn không thể quay về, trong lòng cô bất an, không biết Thân Đồ Dạ có làm gì cô nữa hay không?

Bầu trời vào đêm quang đãng, mặt biển yên ả, người hầu đã chuẩn bị xong bữa tối phong phú.

Lăng Tuyết thay đồ xong lên boong tàu dùng bữa tối cùng Thân Đồ Dạ, gió biển thổi vào mặt, ánh đèn rực rỡ, vài cô gái trẻ kéo đàn violon, bầu không khí rất lãng mạn.

Thân Đồ Dạ đứng trên boong nghe điện thoại, người bên kia không biết thông báo gì, anh chỉ im lặng nghe, hoàn toàn không trả lời.

Khoảng nửa giờ sau, nghe điện thoại cũng xong, Thân Đồ Dạ rút cuộc nói một câu:

– Xác định xem tin tức là thật hay giả, sau đó báo lại với tôi!

Tiếp đó, anh cúp máy, đi tới chỗ ngồi, bung nước lên uống, bắt đầu cắt thịt bò, cả quá trình chưa từng liếc nhìn Lăng Tuyết ở đối diện lấy một cái.

Lăng Tuyết bĩu môi, đợi anh lâu như vậy, lại chẳng thém nói câu nào, chỉ lo ăn, người này thật nhạt nhẽo.

Hai người im lặng dùng bữa, lặng lẽ cả đôi.

Lăng Tuyết nhớ đến chuyện bữa tiệc, thuận miệng hỏi:

– Ngày mai nhà họ Cung tổ chức tiệc họp mặt, anh muốn đi cùng không?

Thân Đồ Dạ ngược lên nhìn cô, vẻ mặt hồ hững:

– Em hẳn phải biết, tôi không thích tham dự tiệc tùng kiểu đó!

– Ừm- Lăng Tuyết gật đầu- Vậy thì tốt!

– Em nói gì?- Thân Đồ Dạ hoài nghi bản thân nghe nhầm

Cô phải hy vọng anh đến chứ, cho nên mới hỏi như vậy, dù sao hiện nay nhà họ Cung xảy ra nhiều chuyện, địa vị của cô bất ổn, nếu anh cùng cô tham dự tiệc của gia tộc, như vậy chứng minh anh rất đề ý đến cô, sau này nhà họ Cung còn ai dám động đến cô nữa?

Nhưng vừa rồi hình như cô đã nói một câu...

– Ý của tôi là, anh không đi cũng tốt, đỡ phải phiền phức, tôi cũng không thích tham dự mấy trường hợp như thế- Lăng Tuyết lo cắt thịt bò, mắt cũng chưa nhìn lên.

– Em là muốn lạt mềm buộc chặt à?- Thân Đồ Dạ buông dao nĩa, không vui hỏi- Dùng loại mảnh khóe này để thu hút sự chú ý của tôi?

Anh rất không thích, không biết tại sao.

– Tôi đâu có...- Lăng Tuyết đang định giải thích, điện thoại liên reo, cô nhìn xung quanh- Hình như là tiếng chuông điện thoại của tôi.

– Điện thoại của cô có tin nhắn- Người hầu đưa điện thoại cho Lăng Tuyết.

Lúc tám, Lăng Tuyết đặt điện thoại lên bồn rửa tay, sau đó không nhìn tới, bình thường cô có chút bừa bộn, Lăng Ngạo luôn đi theo sau giúp cô dọn dẹp đồ đạc này nọ.

– Cảm ơn.

Lăng Tuyết nhận lấy, nhìn thấy báo tin nhắn, sắc mặt lập tức thay đổi, là Hàn Bắc gọi.

Đây là số riêng tư của Cung Thiên Long, Tần Tuệ dặn đi dặn lại không thể đem số điện thoại này cho người ngoài, nhưng cô vẫn cho Hàn Bắc, bởi vì hiện tại cô không thể dùng điện thoại của mình, cô sợ Hàn Bắc có việc gấp sẽ không liên lạc được với cô.

Thân Đồ Dạ nhìn chằm chằm vào điện thoại, bộ dạng khảnh trương đó của cô thật rõ ràng, anh không khỏi tò mò, là ai gọi tới?

– Tôi đi nghe máy đã- Lăng Tuyết đứng dậy đi đến một bên nghe máy, còn dùng tay che miệng- Đây!

– Lăng Tuyết, Bánh Bao mất tích rồi- Hàn Bắc lo lắng nói.

– Cái gì?- Lăng Tuyết hoảng hốt- Đang yên đang lành sao lại mất tích? Chẳng phải em đã kêu anh để mắt đến nó sao?

- Anh chỉ ra ngoài một chuyến nó đã không thấy tăm hơi, mấy hôm nay nó sủa ầm ĩ, có lẽ nhớ em và Lăng Ngao...
- Anh mau đi...- Lăng Tuyết quay đầu liếc nhìn Thân Đồ Dạ, nhỏ giọng xuống- Đi đến nhà em tìm xem, có lẽ nó về nhà!
- Bây giờ anh đang ở ngay nhà em đây, không tìm thấy nó mới gọi điện cho em.
- Đ*ch!!!- Lăng Tuyết buột miệng chửi tục- Sao anh không đi chết đi?

Thân Đồ Dạ suýt phụt nước, tròn mắt nhìn cô.

Anh không nghe nhầm chứ? Cô gái này đang chửi tục?

Lăng Tuyết ý thức được bản thân mất kiểm soát, quay đầu lại, cứng nhắc cười cười với Thân Đồ Dạ:

- Xin lỗi anh, lỡ lời, lỡ lời!
- Có khi nào đám người bắt cóc Lăng Ngao đã bắt luôn Bánh Bao không? Em muốn về nhà xem tình hình? Hay chờ đợi?
- Chờ cái beep, em về ngay- Lăng Tuyết cúp máy, bước đến, nói với Thân Đồ Dạ- Bây giờ chúng ta có thể quay về không?
- Chuyện gì?- Thân Đồ Dạ hoài nghi nhìn cô- Nhà em xảy ra chuyện?
- Không phải...- Lăng Tuyết rất lo lắng, buột miệng nói dối- Một người bạn rất thân của tôi mất tích, tôi hoài nghi nó đã gặp chuyện, tôi muốn đi tìm nó.
- Bạn thế nào?- Thân Đồ Dạ càng hoài nghi, ngoại trừ Lãnh Thanh Mặc, Cung Thiên Long còn có bạn bè gì?
- Hiện tại tôi không biết phải giải thích với anh thế nào, tóm lại tôi phải về- Lăng Tuyết nóng nảy- Ngay lập tức!!!

Đây là phương thức nói chuyện bình thường giữa cô và Lăng Ngao, Hàn Bắc.

Hiện giờ nói chuyện với Thân Đồ Dạ bằng cái giọng đó, thật sự khiến mọi người hoảng hốt.

Trên đời này chưa từng có ai dám lên giọng như thế với Thân Đồ Dạ, bao gồm cả Ngũ Thần!

– Em xác định là đang nói chuyện với tôi?- Thân Đồ Dạ hí mắt nguy hiểm, cô gái này không đúng rồi.

– Ai da, tôi cầu xin anh đó!

Lăng Tuyết lập tức kéo tay Thân Đồ Dạ làm nũng, điều cô am hiểu nhất chính là xuôi theo chiều gió, “mềm nắn rắn buông”, nếu không, cô làm gì sống được tới bây giờ???

Thân Đồ Dạ liếc mắt khinh bỉ, thật sự là trở mặt còn nhanh hơn thời tiết.

Lăng Tuyết ôm cánh tay Thân Đồ Dạ khỏ sở cầu xin:

- Thân Đồ à, anh Dạ à, anh yêu à, xem như anh giúp tôi đi mà...
- Dạ gà tôi nổi lên hết rồi này- Thân Đồ Dạ cuối cùng cũng thỏa hiệp- Cập bến!
- Dạ, chủ nhân!

Cố Huy và Lôi Quân đưa mắt nhìn nhau, cười trộm, không ngờ chị gái nhà họ Cung lại có bản lĩnh như vậy, ăn sạch chủ nhân nhà họ luôn.

Lúc du thuyền sắp cập bến, Lăng Tuyết nịnh nọt Thân Đồ Dạ nói:

- Cho tôi mượn xe đi, tự tôi đi giải quyết chuyện này là được, không cần làm phiền anh đâu.
- Không phải em đã nói, tôi nên bảo vệ người phụ nữ của mình sao? Hiện giờ em gặp khó khăn, tôi đương nhiên phải giúp em.

Thân Đồ Dạ tò mò muốn biết, trong hồ lô của “Cung Thiên Long” rốt cuộc bán cái gì?

- Không cần mà, đây chỉ là chuyện nhỏ, tự tôi cũng có thể giải quyết- Lăng Tuyết vội vàng nói- Anh bận rộn như vậy, không cần phải...
- Không lẽ em có bí mật gì không muốn để tôi biết?- Thân Đồ Dạ nắm lấy vai cô, thân mật dịch sát vào cô- Tôi cũng không thích có ai dối gạt tôi, em phải biết, hậu quả rất nghiêm trọng!!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vì Một Con Chó

Trong lòng Lăng Tuyết lo sợ, gay rồi, cô một lòng nghĩ đến Bánh Bao, lại có thể xem nhẹ chuyện lớn này, hiện tại cô là Cung Thiên Long, sao có thể ở trước mặt Thân Đồ Dạ giải quyết chuyện của Lăng Tuyết chứ?

Hiện tại Thân Đồ Dạ nhất định đang nghi ngờ cô?

Lúc chiều vất vả lắm mới khiến anh hết nghi ngờ, hiện giờ lại lộ tẩy.

Cô không phải là thể thân tốt.

Bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện này, phải làm sao đây? Nếu thật sự để Thân Đồ Dạ đi cùng, không phải sẽ lộ thân phận sao? Với năng lực của Thân Đồ Dạ, không vạch trần mới là lạ đó!

Tên Thân Đồ Dạ chết bầm này muốn đi theo bằng được, chắc chắn là muốn biết rõ căn nguyên của sự việc!

Làm sao bây giờ, làm sao đây, cô không thể đi cùng anh mà!

– Lên xe!- Thân Đồ Dạ hoàn toàn không cho Lăng Tuyết có cơ hội suy nghĩ, trực tiếp kéo cô lên xe- Địa chỉ?

Lăng Tuyết lòng rối như tơ, thật sự không biết nên lên tiếng thế nào, chẳng lẽ phải nói địa chỉ cho anh thật sao? Nếu không nói, e rằng sẽ tạm biệt “Cung Thiên Long” luôn nih! Chỉ là nếu không nói, với tính cách ngang ngược này của Thân Đồ Dạ, không hiểu rõ sự việc, sao có thể thả cô đi?

Quên đi, chết thì chết!

Cứu Bánh Bao quan trọng hơn.

– Số 235 đường Thụ Tĩnh- Lăng Tuyết bất chấp tất cả.

Lôi Quân lập tức lái xe đến địa điểm trên...

Trên đường đi, Lăng Tuyết đều đang tính toán lát nữa phải đối đáp thế nào.

Từ hơn mười tuổi nhặt Bánh Bao về, Bánh Bao hết như người thân của Lăng Tuyết và Lăng Ngạo, ba người họ sống nương tựa lẫn nhau, có cơm cùng ăn, không có cơm cùng nhau nhịn đói.

Năm 23 tuổi, Lăng Tuyết gặp bất trắc, suýt nữa xảy ra chuyện, là Bánh Bao cứu cô.

Bánh Bao với Lăng Tuyết mà nói là người thân rất quan trọng, ngoại trừ Lăng Ngạo ra, nó có sự tồn tại quan trọng nhất trong đời cô.

Cô không thể để nó gặp chuyện được!

– Em luôn cúi đầu nghĩ gì đó?- Thân Đồ Dạ tựa như liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của Lăng Tuyết- Không lẽ thật sự có chuyện giấu tôi!

– Đương nhiên không phải!- Lăng Tuyết đáp.

Thân Đồ Dạ nhìn cô chăm chăm, đợi cô giải thích.

Lúc này, điện thoại của Lăng Tuyết đột nhiên reo, lấy ra xem, là Lãnh Thanh Mặc gọi đến, trong lòng cô mừng rỡ, như gặp được cứu tinh, mau chóng nghe điện thoại:

– A lô!

– Cô Cung, cô ổn chứ?- Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Tần Tuệ.

Lăng Tuyết đã quen rồi, Lãnh Thanh Mặc không thể nói chuyện, điện thoại của anh luôn do Tần Tuệ truyền đạt giúp, nhưng Lãnh Thanh Mặc sẽ luôn ở bên cạnh nghe, cũng sẽ chỉ thị cho Tần Tuệ.

– Tôi...- Lăng Tuyết lắp bắp, không biết nên làm thế nào biểu đạt tình trạng khốn đốn hiện tại của mình trước mặt Thân Đồ Dạ.

– Bánh Bao mất tích, nhất định cô rất sốt ruột, có cần phải người giúp cô tìm về không?

Tần Tuệ sâu xa hỏi.

Lăng Tuyết giật mình!!!

Cái gì? Sao họ biết được chuyện này?

Đầu óc của cô mau chóng chuyển động, rất nhanh, đã cho ra đáp án, họ nhất định đã cài thiết bị nghe lén bên trong điện thoại của cô!

Bằng không, sao lại nắm rõ hành tung của cô như thế?

Hóa ra, tất cả hành động của cô đều bị họ kiểm soát, nghĩ vậy, trong lòng Lăng Tuyết không mấy thoải mái.

Nhưng mà nghĩ lại, cô chỉ là một quân cờ một thể thân mà thôi, người họ Cung đương nhiên phải nắm rõ toàn bộ hành tung của cô. Nói cách khác, nếu cô tiết lộ sự thật, nhà họ Cung chẳng phải liên tiêu đời!

Huống hồ, hiện tại không phải lúc nổi giận, chị ta muốn thay cô giải vây, nghĩ đến đây, Lăng Tuyết trả lời:

– Không cần đâu, Thân Đồ đã lái xe đưa tôi qua đó, anh ấy sẽ tìm giúp tôi.

– Vậy cũng được!- Tần Tuệ nói- Nhưng chuyện nhỏ này làm phiền đến ngài Thân Đồ có khi nào không tốt lắm không?

– Tôi cũng thấy phiền cho anh ấy, nhưng anh ấy cố tình muốn theo tôi qua đó, tôi cũng hết cách.

Lăng Tuyết ngẩng đầu nhìn Thân Đồ Dạ.

Thân Đồ Dạ yên lặng nhìn cô, giống như đang suy tư, lời nói của cô rốt cuộc là thật hay giả?

Có phải cô đang giật dây diễn xuất hoặc khóp khẩu cung với bên Tần Tuệ không?

Lăng Tuyết trong lòng hơi hoảng, nhưng chỉ có thể kiên trì diễn tiếp.

Bên kia, Tần Tuệ ám chỉ nói:

– Chuyện này, cô vẫn nên giải thích với ngài Thân Đồ, đừng để ngài ấy có bất cứ hiểu lầm gì.

– Biết rồi- Lăng Tuyết cúp máy, xốc lại tinh thần, ngẩng đầu nói với Thân Đồ Dạ- Thật ra chuyện này là...

Lời còn chưa nói hết, điện thoại lại reo, lần này là Hàn Bắc gọi đến.

– Lăng Tuyết, tìm được Bánh Bao rồi!- Hàn Bắc hồ hởi nói.

– Tìm được rồi?- Mắt Lăng Tuyết lập tức sáng lên, chân mày nhíu chặt cũng nhất thời giãn ra- Tìm được ở đâu?

– Nó bị quán bán thịt chó bắt đi...

– Cái gì?- Lăng Tuyết bị dọa nhảy dựng- Bán thịt chó?

– Đúng vậy- Hàn Bắc nói- Họ chuyên mua lại chó đi lạc của bọn cậu tặc, để nấu lẩu cay...

– Mẹ kiếp, nếu họ dám động đến Bánh Bao, em sẽ giết cả nhà họ!

Lăng Tuyết kích động không thôi, hoàn toàn xem nhẹ Thân Đồ Dạ ở bên cạnh.

Thân Đồ Dạ vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô, anh không nghe nhầm chứ? Cô gái này rõ ràng là tiểu thư khuê các, thiên kim danh giá, ăn nói sao lại thô lỗ vậy?

Cô vẫn là Cung Thiên Long mà anh biết đó sao?

– Anh nói mau quán thịt cay đó ở đâu, em lập tức đến đó!- Lăng Tuyết lòng nóng như lửa đốt.

– Chính là quán thịt cay Kim Kí trong ngõ hẻm sau lưng nhà em...

– Em lập tức đến đó, anh trông chừng Bánh Bao cho em, nó thiếu cọng lông nào, em sẽ tìm anh hỏi tội!

Lăng Tuyết nói xong liền cúp máy, rướn người ra ghế trước nói:

– Tài xế, lập tức chạy đến quán thịt cây Kim Kí ở phố Hoa Bắc, nhanh!

Cố Huy và Lôi Quân ở ghế trước nghe đến câu này liền ngẩn người, cô Cung hôm nay rất kỳ lạ, hoàn toàn thay đổi thành người khác.

Có chỗ nào giống thiên kim danh giá đâu, so với “chị đại” còn lợi hại hơn.

Lăng Tuyết nhấp nhòm, kích động không thôi:

– Những người này thật đáng hận, lại bắt cóc chó cưng nhà người ta đi nấu lẩu, tôi mà tới đó...

Lăng Tuyết chưa dứt lời đã dừng lại, cô cảm giác có đôi mắt âm u đang nhìn chăm chăm mình, ngẩng đầu yếu ớt nhìn Thân Đồ Dạ, lúc này mới nhớ đến thân phận hiện tại của mình là Cung Thiên Long.

Thân Đồ Dạ dùng loại ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn cô:

– Chó?

– Ồ... Tôi...- Lăng Tuyết định giải thích.

Thân Đồ Dạ nhích đến gần cô, khó tin chất vấn:

– Em khẩn trương như vậy, quan tâm như vậy, bất chấp rắc rối như vậy chỉ vì một con chó?

– Đúng, chỉ vì một con chó, nhưng nó không phải con chó bình thường!- Lăng Tuyết vội vàng giải thích- Con chó này cùng tôi trải qua hoạn nạn, đồng cam cộng khổ, nương tựa vào nhau, còn từng cứu mạng tôi...

– Đủ rồi đủ rồi!- Thân Đồ Dạ ngắt lời Lăng Tuyết- Họ Cung em từng nói trong nhà có nuôi không tước, nuôi vẹt, còn nuôi cả hươu sao, mấy động vật đó tôi đều biết. Còn nuôi chó? Được rồi, cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ. Nhưng sao nó lại bị người ta bắt bán vào quán thịt cây? Những người đó rốt cuộc là đói khát ăn bậy cỡ nào? Lại có thể bắt một con chó cưng nấu lẩu thịt cây bán cho khách ăn? Đó là con chó chủng loại gì?

– Giống Đức!- Lăng Tuyết lại buột miệng.

– Cái gì?- Thân Đồ Dạ nhíu mày.

– Chó chăn cừu Đức- Lăng Tuyết lặp lại.

– Được rồi, ha ha!- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Chó chăn cừu Đức? Hừ!

– Anh, anh cười cái gì? Có vấn đề gì không?- Lăng Tuyết kinh ngạc nhìn anh.

Thân Đồ Dạ không nói gì nữa, chỉ dùng ánh mắt giết người để nhìn cô.

– Đây, không lẽ anh cảm thấy chủng loại chó của tôi rất thấp kém?- Lăng Tuyết không vui hỏi- Cho dù nó là chó thấp kém hay cao sang thì vẫn là chó, nó cùng tôi trải qua hoạn nạn, đồng cam cộng khổ, nương tựa vào nhau...

– Tôi biết rồi. Còn cứu mạng em nữa chứ gì!- Thân Đồ Dạ ngắt lời cô, như cười như không- Mạng của em cũng thật quý giá, được chó cứu, chó là ân nhân cứu mạng của em...

– Anh đừng kỳ thị một con chó được không? Con chó này...

– Con chó này làm sao? Còn quan trọng hơn mạng của em à?- Thân Đồ Dạ hỏi lại.

Lăng Tuyết giận không chỗ trút, dứt khoát không nói chuyện với anh nữa, cô cảm thấy cô và người này không có cách gì hiểu nhau, người như thế từ bé đã có tư tưởng “duy ngã độc tôn”[1], luôn cảm thấy mạng sống của người khác không đáng một xu, còn cái gì của hắn cũng rất quý giá.

Thời gian hai người đối co với nhau, xe đã quẹo vào con hẻm nhỏ, vừa mới dừng lại, Lăng Tuyết liền vọt xuống xe.

Hàn Bắc nhìn thấy Lăng Tuyết bước xuống từ chiếc Lincoln dài ngoằng này, kinh ngạc:

– Xe ai vậy?

Thân Đồ Dạ không định xuống xe, ở cái nơi đầy mùi máu tanh này, khiến anh cảm thấy chán ghét.

– Cộc cộc!- Hàn Bắc gõ cửa xe, rướn cổ nhìn vào bên trong- Người nào vậy? Ai vậy ta?

– Bánh Bao đâu, Bánh Bao nhà em đâu?

Lăng Tuyết nhìn mấy con chó bị lột da treo trong quán, trong lòng kinh hoàng.

Hàn Bắc còn bận nhìn chằm chằm chiếc xe, hai mắt phát sáng, hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết hung dữ nheo anh một cái.

– Úi da!- Hàn Bắc kêu lên- Em làm gì vậy?

– Đừng nói vớ vẩn nữa- Lăng Tuyết thấp giọng cảnh cáo, sau đó hỏi- Bánh Bao đâu?

– Bánh Bao ở bên trong.

– Đ*ch, Bánh Bao bên trong, sao anh lại đứng ở ngoài? Ngộ nhờ nó bị người ta làm thịt thì sao?

– Không không không, anh nói chuyện với ông chủ rồi, ông ấy biết con chó đó là của em, không dám quyết định. Ông ấy nói ông ấy mua từ bọn cướp, hiện tại đòi tiền chúng ta, mới bằng lòng trả chó, nếu không ông ta sẽ nấu Bánh Bao thành lẩu thịt cây...

– Ông ta dám?- Lăng Tuyết vọt vào trong quán.

– Đừng gây sự- Hàn Bắc theo sau khuyên nhủ- Người ta đã làm nghề này là không sợ rắc rối, sự việc quấy càng lớn đối với ai cũng không có lợi, trên người anh không có tiền, em đưa tiền cho ông ta là có thể dẫn Bánh Bao về rồi...

– Này!- Lăng Tuyết quát lên với người tai to mặt lớn đứng sau quầy- Bánh Bao nhà tôi đâu?

– Noi này bán lẩu thịt cây, không bán bánh bao- Người kia chả thèm nhìn, tiếp tục chặt thịt chó.

– Ông...

– Ông chủ, ông chủ- Hàn Bắc lên tiếng ôn tồn nói- Lúc này tôi đã tới, con chó giống Đức ông mua là của bạn tôi, cô ấy mang tiền đến rồi, ông trả chó lại cho cô ấy đi.

Hàn Bắc quay đầu nháy mắt với Lăng Tuyết:

– Mau đưa tiền đi.

Lăng Tuyết trong lòng giận dữ, nhưng vì nghĩ cho an nguy của Bánh Bao, hiện tại cô không dám nổi giận, đành phải bỏ tiền ra trước, nhưng sờ vào túi mới phát hiện bản thân hoàn toàn không mang theo tiền.

– Không mang tiền?- Ông chủ quán cười lạnh- Đúng lúc đây, thịt chó hôm nay cũng sắp bán hết rồi, đem con chó giống Đức kia đi hầm lẩu thôi.

*** Chú thích:

[1] Duy ngã độc tôn: Chê kẻ khác tự đề cao mình, cho rằng chỉ có mình là đáng tôn quý.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chọc Giận Hấn

– Ông dám?- Lăng Tuyết gầm lên.

Ông chủ liếc nhìn cô, quay đầu nói với người chạy bàn- Mang con chó giống Đức kia ra làm thịt đi...

– Vâng- Người nọ lập tức đi làm.

Lăng Tuyết trong lòng quỳnh quáng, giật lấy dao chặt thịt trong tay ông chủ kẻ lên cổ ông:

– Ông dám đụng vào chó của tôi, tôi sẽ để ông đầu rơi xuống đất.

– Ê!- Ông chủ bị hù hết hồn- Cô đừng làm bậy.

– Lập tức kêu người thả Bánh Bao ra- Lãng Tuyết hô to.

Ông chủ quán cày tức giận đến tím mặt, nhưng hiện giờ đang kể trên cổ, ông lại không dám không nghe, đành nói với người kia:

– Cậu điếc hả? Còn không mau thả chó.

– Dạ dạ dạ- Người nọ không dám chậm trễ, vội vàng chạy ra sân sau tìm chó.

Lãng Tuyết nháy mắt với Hàn Bắc, anh vội vàng theo sau.

Cố Huy nhìn thấy cảnh này, tròn tròn mắt, cô Cung này không chỉ nói chuyện hùng hổ, phong cách xử lý công việc cũng rất nóng nảy nha, lại dám kể dao giết chó lên cổ người ta?

– Tình hình gì vậy?- Lôi Quân cũng thấy khó tin- Rốt cuộc là chúng ta chưa hiểu hết cô Cung, hay sau khi cô ấy gặp tai nạn xe liên hoàn toàn đổi tính?

– Rất kỳ lạ!- Cố Huy nhìn chủ nhân trong xe.

Kính xe quay xuống một khe hở, Thân Đồ Dạ nhìn thấy hết tất cả, phản ứng gì cũng không có, ai cũng không biết anh đang nghĩ gì.

– Này, cô gái, không chế tay cô một chút.

Ông chủ quán cày cẩn thận nghiêng đầu, toàn thân mồ hôi ướt đầm.

Cán dao này nặng lắm, phụ nữ bình thường hoàn toàn không cầm nổi, nhưng Lãng Tuyết cầm trên tay lâu như vậy hình như không có chút cảm giác mỏi nào.

Ông chủ rất sợ cô không cẩn thận run tay, sau đó vẽ vài đường lên cổ ông, vậy cái mạng của ông coi như tiêu.

– Bánh Bao đừng chạy!

Sân sau truyền đến tiếng hét kinh hãi.

Lãng Tuyết bản năng quay đầu nhìn, Bánh Bao từ sân sau chạy lên, trên người chằng chịt vết thương, trên lưng còn rướm máu, cảm xúc bất ổn, xem ra rất sợ hãi.

– Bánh Bao...- Lãng Tuyết gọi nó, Bánh Bao vẫn chạy ra ngoài, Hàn Bắc còn đang đuổi theo phía sau.

Ngay lúc này, ông chủ cảm thấy cơ hội đã tới, gơ tay giật lấy dao của cô.

Lãng Tuyết vô thức rút tay về, sợ y lia qua cổ của ông chủ, máu chảy ra, ông chủ tròn mắt, ngã nhào xuống đất...

– Á, giết người, giết người...- Người chạy bàn kêu lên.

Lãng Tuyết cuống quýt thả dao trong tay ra, nhìn kỹ, ông chủ kia chỉ bị thương ngoài da mà thôi, làm gì nghiêm trọng dữ vậy?

Cô liếc mắt khinh bỉ, xoay người đuổi theo Bánh Bao.

Chạy ra khỏi quán thịt cày, Lôi Quân gọi với theo:

– Cô Cung...

Lãng Tuyết không đáp, chạy theo Bánh Bao sang đường đối diện.

Cố Huy quay đầu nhìn Thân Đồ Dạ, Thân Đồ Dạ nháy mắt, anh ta vội vàng theo sau.

Mấy người chạy bàn trong quán xách dao chạy ra đuổi theo tìm Lãng Tuyết tính sổ, thì bị Lôi Quân ngăn lại.

– Cô gái đó làm ông chủ chúng tôi bị thương rồi- Người nọ nói.

– Chỉ trầy ngoài da thôi, số tiền này coi như tiền thuốc men chắc đủ chứ- Lôi Quân đưa một xấp tiền cho họ- Mau gọi xe cấp cứu đi!

– Nhưng mà...

– Không có giấy phép kinh doanh, còn cầu kết với bọn cầu tặc mua chó, chỗ các anh đứng là “hắc điểm”- Lôi Quân lạnh lùng cảnh cáo- Làm lớn chuyện, người gặp phiền phức là các anh!

Mấy người nọ hai mặt nhìn nhau, do dự một chút, cuối cùng nhận lấy tiền.

Lăng Tuyết đuổi theo Bánh Bao suốt mấy con phố, cuối cùng cũng đuổi kịp nó ở tiệm bánh bao dưới lầu nhà cô.

Bánh Bao hiển nhiên bị hoàn cảnh trong quán cây làm cho kinh hãi, cho nên mới phá lồng chạy đi, ngay cả cô chủ cũng không nhìn rõ.

Lăng Tuyết ngồi xổm xuống nhẹ nhàng vuốt lông nó, dịu dàng trấn an:

– Không sao, không sao đâu, có chị ở đây, ai cũng không dám làm gì cung đâu.

– Không biết những người đó có đuổi theo không- Hàn Bắc lo lắng- Tính xấu này của em sao không sửa được vậy? Hờ tì là dùng bạo lực.

– Nếu có thể nói lý lẽ với hạng người đó, em cũng không muốn dùng bạo lực- Lăng Tuyết nhìn vết thương trên người Bánh Bao, rất đau lòng- Anh rất không đáng tin, xem ra Bánh Bao không thể ở chỗ anh nữa rồi.

– Anh câu còn không được- Hàn Bắc thở phào- Anh vốn không nuôi thú cưng, em lại ép anh nuôi, em mau đưa nó đi đi. Nhưng mà, em có thể nói với anh, gần đây em đang làm gì vậy? Sẽ không tiếp cận đại gia nào chứ.

– Nhảm nhí!- Lăng Tuyết liếc anh.

– Nếu em câu được đại gia nhớ nói với anh, anh không xin em nuôi anh đâu, ít ra cũng ăn ké vài bữa tiệc lớn, ngồi xe sang chắc được chứ?

– Lười nói với anh.

Lăng Tuyết dẫn Bánh Bao định đi, lại phát hiện xe Lincoln của Thân Đồ Dạ đỗ cách đó không xa, kính xe sau mờ ra một khe hở, đôi mắt sâu thẳm kia đang nhìn cô nghiền ngẫm.

– Rốt cuộc là ai trong xe?- Hàn Bắc lòng hiếu kỳ quá nặng- Người có thể lái chiếc xe này thân phận không phải cao sang bình thường đâu.

– Em phải đi trước- Lăng Tuyết xoay người đưa lưng về phía xe, nói khẽ với Hàn Bắc- Nếu có người tìm anh hỏi thăm chuyện của em, anh nói cái gì cũng không biết, có đánh chết cũng không được nói ra thân phận của em.

Thân Đồ Dạ đọc hiểu khẩu hình môi, cô không thể để anh nhìn thấy cô nói chuyện.

– Hà?- Hàn Bắc ngăn người- Thân phận em cái gì? Chẳng lẽ em là đặc công cài vào bên cạnh anh?

Vốn chỉ là nhân vật nhỏ bé, còn có thân phận gì? Nghe Lăng Tuyết nói vậy, Hàn Bắc nhất thời cảm thấy rất căng thẳng, rất thần bí.

– Tóm lại ai hỏi anh nói không biết là được- Lăng Tuyết mất kiên nhẫn.

– Ủ- Hàn Bắc không dám hỏi nhiều- Vậy... Lăng Ngạo thế nào rồi?

– Hai ngày nữa Lăng Ngạo sẽ trở về- Lăng Tuyết quay đầu nhìn thoáng qua, Cố Huy đang đi về phía này, cô lập tức nói với Hàn Bắc- Anh đi nhanh đi!

– Ủ- Hàn Bắc liếc nhìn Cố Huy, lên chiếc taxi ở ven đường.

– Cô Cung, chủ nhân đang đợi cô!- Giọng của Cố Huy từ sau lưng truyền đến.

– Ủ- Lăng Tuyết dẫn Bánh Bao đi về phía xe.

– Cô... muốn mang chú chó này lên xe?

Cố Huy nhìn chằm chằm Bánh Bao, chủ nhân mắc bệnh sạch sẽ, con chó này rất bẩn.

– Đương nhiên- Lăng Tuyết dẫn Bánh Bao lên xe.

– Cô Cung...

– Để cô ấy lên.

Rất bất ngờ, Thân Đồ Dạ không chỉ không nổi giận, còn để Lăng Tuyết mang theo Bánh Bao cùng lên xe.

Xe chậm rãi lăn bánh, Bánh Bao có lẽ bị ánh mắt của Thân Đồ Dạ hù dọa, không ngừng nhìn anh sửa bảy.

Lăng Tuyết ngồi xồm xuổng không ngừng trấn an Bánh Bao:

– Bánh Bao ngoan, đừng ồn đừng ồn!

Đỗ dành hồi lâu, Bánh Bao mới ngừng sửa, nằm trên thảm liếm vết thương trên người nó.

– Chỗ anh có hộp thuốc không?- Lăng Tuyết muốn xử lý vết thương giúp Bánh Bao.

Thân Đồ Dạ không trả lời câu hỏi của cô, mà u ám lạnh lẽo nhìn cô:

– Giá cổ phiếu của Tập Đoàn Cung Thị năm 2007 là bao nhiêu?

– Hà?- Lăng Tuyết ngạc nhiên- Đang yên lành, hỏi cái này làm gì?

– Trả lời câu hỏi- Thân Đồ Dạ rít khế.

– Năm 2007 là năm phát triển rực rỡ của Cung Thị- Lăng Tuyết bĩu môi- Trong vòng một năm giá trị cổ phiếu thay đổi...

Cô bấm ngón tay tính toán:

– 1, 2, 3, 4 lần! Lần đầu tiên là 289 triệu USD, lần thứ hai là 323 triệu USD, lần thứ ba là 435 triệu USD, lần cuối cùng trực tiếp đột phá 600 triệu USD... Trải qua thời gian chín năm, hiện tại giá trị cổ phiếu của Tập Đoàn Cung Thị đã đạt hơn 1000 triệu USD.

– Nhớ rất rõ nhì- Thân Đồ Dạ nheo mắt, lại hỏi- Tên bạn trai của con gái bác ba em là gì?

– Bác ba có hai con gái, anh hỏi chị nào?- Lăng Tuyết uống nước, từ tốn nói- Chị cả luôn ở Italia học thiết kế thời trang, trước mắt hình như chưa có bạn trai. Chị hai ở Thụy Sĩ học quản trị kinh doanh, lần trước về nhà có dẫn theo anh bạn trai da màu, hình như tên là... Herbert! Nhưng mà chị ấy đổi bạn trai còn nhanh hơn thay áo, có lẽ lần tiếp theo về nhà sẽ không còn là anh ta nữa.

– Ủ!- Thân Đồ Dạ gật đầu- Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở đâu? Chỗ nào?

– Phòng tổng thống của khách sạn Martinez- Lăng Tuyết buột miệng, sau khi nói xong mới ý thức mình nói sai, vội vàng sửa lại- Không đúng, là trong tiệc tối ở nhà ông Trác, hôm đó anh mặc bộ đồ vest màu xám trắng...

– Cái này không quan trọng- Thân Đồ Dạ ngắt lời cô, thân mật áp sát vào cô- Lần đầu tiên của chúng ta là ở tư thế nào?

– Tôi...- Lăng Tuyết run rẩy, lập tức trở nên căng thẳng.

– Chuyện quan trọng như vậy, em không thể quên chứ?- Thân Đồ Dạ nắm lấy cằm cô- Lần đầu tiên của phụ nữ, hẳn là cả đời khó quên mới đúng.

– Anh đột nhiên hỏi mấy chuyện này là có ý gì?- Lăng Tuyết nhướn mày- Lại nghi ngờ tôi?

Cô rất rõ hôm nay bản thân có bao nhiêu khác thường, anh không nghi ngờ mới lạ, nhưng dựa vào bản lĩnh vừa nhìn sẽ không quên của cô, mấy câu hỏi này không làm khó được cô.

– Trả lời câu hỏi của tôi- Thân Đồ Dạ không thích nói dông dài.

Lăng Tuyết lúng túng, cúi đầu, lí nhí nói:

– Không phải là kiểu nam trên nữ dưới truyền thống...

– Đáp án này rất giống như kiểu nào cũng được- Thân Đồ Dạ ra vẻ bất mãn- Tôi hoài nghi em...

– Anh đặt tôi ở trên, một tay ấn người tôi, một tay xé đồ tôi, còn cắn vào tai tôi, sau đó thì...- Lăng Tuyết giận đến đỏ mặt tía tai- Anh còn nói vào tai tôi, tôi đã hao tâm tổn trí cảm dỗ anh, muốn trở thành người phụ nữ của anh, anh sẽ cho tôi được toại nguyện... Bấy nhiêu kỷ ức đó đã đủ hay chưa?

– Không đủ!- Đôi môi lạnh lẽo của Thân Đồ Dạ chạm vào vành tai Lăng Tuyết- Chúng ta chắc phải làm thêm vài lần, để kỷ ức càng thêm sâu đậm...

Nói xong, anh liền hôn cô, cô vô thức giả vờ...

– Grừ grừ grừ!- Bánh Bao đột nhiên nhào đến cắn Thân Đồ Dạ.

– Dừng...- Lăng Tuyết hoảng hốt la lên.

Thân Đồ Dạ tung chân đá nó, Bánh Bao bị đá bay vào vách xe, dội ngược ra rơi xuống, phát ra tiếng tru thê thảm.

– Bánh Bao!- Lãng Tuyết nhào đến xem xét, Bánh Bao vốn đang bị thương, hiện tại còn bị đá, càng yếu ớt hơn, cô nhất thời nóng giận- Tại sao anh đá nó?

– Không chết là may rồi! Thân Đồ Dạ nhìn thấy ông quần bị dơ, vẻ mặt chán ghét.

– Anh quá đáng rồi đó!- Cảm xúc của Lãng Tuyết có hơi kích động- Ra tay nặng như vậy!

– Vậy là nhẹ lắm rồi!- Thân Đồ Dạ nhún mày.

– Bình thường nó rất ngoan, thấy anh xúc phạm tôi nên nó mới cắn anh!- Lãng Tuyết tức tối nói.

– Hôn em là xúc phạm em? - Thân Đồ Dạ trong mắt tóe lửa.

– Hành vi ép buộc chưa được tôi cho phép thì chính là xúc phạm!- Lãng Tuyết bóp chặt lại.

– Cung, Thiên, Long!- Thân Đồ Dạ nổi giận thật sự- Em quá xác xược!

– Đừng dùng giọng điệu cao cao tại thượng đó nói chuyện với tôi!- Lãng Tuyết không chút nhượng nhịn- Anh không có cái quyền đó!

Lúc này trong lòng cô tràn đầy lửa giận, hoàn toàn không muốn nhẫn nhịn nữa.

Thân Đồ Dạ sắc bén nhìn cô, hồi lâu dờn mắt, đánh thép ra lệnh:

– Dừng xe!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nhất Vinh Câu Vinh, Nhất Tồn Câu Tồn*

Xe tấp vào ven đường, Thân Đồ Dạ trừng mắt với Lãng Tuyết:

– Biến!

– Biến thì biến!- Lãng Tuyết rất hiên ngang, ôm Bánh Bao xuống xe.

Thân Đồ Dạ không thèm nhìn cô, quay kính xe lên, chiếc Lincoln chậm rãi chạy đi.

Lãng Tuyết ôm Bánh Bao đứng ở bên đường, căm hận nhìn theo chiếc xe kia, nghiến răng mắng mủi:

– Anh tưởng anh có tiền có quyền là giỏi lắm sao? Chỉ là tên cầm thú vô tình vô nghĩa, còn thua xa Bánh Bao nhà tôi.

– Hất xì!

Thân Đồ Dạ nhảy mũi, bệnh viêm mũi lại tái phát, mỗi lần “tiếp xúc thân mật” với chó đều có hậu quả này.

Nhớ đến cô gái kia, trong lòng anh thật hận, đúng là ăn gan hùm mật gấu, lại dám nói chuyện với anh như vậy, coi trọng con chó đó hơn cả anh.

Đ*ch!

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu đã bị Thân Đồ Dạ bóp chết, không đúng, Thân Đồ Dạ anh là chúa tể thế giới, sao có thể đánh đồng với một con chó?

Lãng Tuyết bế Bánh Bao ngồi bên vệ đường gọi taxi, muốn dẫn nó đi bác sĩ thú y.

Bánh Bao bị thương nặng, chảy rất nhiều máu, tinh thần sa sút, Lãng Tuyết trong lòng rất lo lắng:

– Bánh Bao đừng sợ, chị lập tức đưa cung đi bác sĩ.

Chỗ này vắng vẻ, Lăng Tuyết đứng vậy nửa tiếng đồng hồ cũng không có taxi, cô lấy điện thoại ra gọi cho Hàn Bắc, điện thoại của anh báo tắt máy.

Cô do dự không biết có nên gọi điện cho nhà họ Cung không, Bánh Bao bị thương không nhẹ, còn tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện mất.

Đúng lúc này, một chiếc xe chạy đến, đèn xe chói mắt khiến Lăng Tuyết không mở mắt ra được.

– Cô Cung!- Giọng Tần Tuệ truyền đến.

Lăng Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy Lãnh Thanh Mặc đứng trước mặt cô, tựa như thiên sứ trên trời giáng xuống, mỗi lần khi cô gặp khó khăn đều đến bên cô, giúp cô hóa giải nguy cơ.

– Cô không sao chứ?- Tần Tuệ đỡ Lăng Tuyết đứng lên.

– Tôi muốn đến phòng khám thú y, Bánh Bao nhà tôi bị thương rồi- Lăng Tuyết lo lắng nói.

– Anh Lãnh sẽ giải quyết- Tần Tuệ nhìn thoáng qua Bánh Bao- Cô lên xe trước đã.

Lên xe, Lãnh Thanh Mặc đích thân xử lý vết thương cho Bánh Bao, không hề chê bai người nó cắn.

– Anh Lãnh biết chó cưng của cô mất tích, nghĩ đến có thể nó sẽ bị thương, cho nên đã kêu chúng tôi chuẩn bị sẵn hộp thuốc- Tần Tuệ nói.

– Anh thật có lòng, cảm ơn anh.

Lăng Tuyết cảm kích nhìn Lãnh Thanh Mặc, sự dịu dàng của anh hình thành hai mặt đối lập rõ ràng với Thân Đồ Dạ lạnh lùng vô tình kia.

Lãnh Thanh Mặc ngẩng đầu mỉm cười với cô, tiếp tục xử lý vết thương cho Bánh Bao.

Bánh Bao hình như cũng thích Lãnh Thanh Mặc, không hề thù địch với anh, ngoan ngoãn nằm trên ghế tiếp nhận điều trị.

Trở về nhà họ Cung, Lãnh Thanh Mặc chỉ thuốc tiêu sưng cho Bánh Bao trước, làm xong điều trị khác, sau đó dặn Tần Tuệ chuẩn bị phòng thú cưng và thức ăn cho Bánh Bao.

Bận rộn mấy giờ liền, Lăng Tuyết xem đồng hồ, đã 3h sáng.

Tần Tuệ cũng xử lý xong những việc vặt vãnh khác, bụng hai chén tổ yến và vài món điểm tâm lên:

– Cô Cung chắc đói rồi? Ăn trước đã. Anh Lãnh đâu?

– Trong toilet.

Lăng Tuyết gấp điểm tâm ăn, cô thật sự rất đói, bữa tối chưa ăn no đã bị Hàn Bắc gọi điện cắt ngang, bận rộn đến tận bây giờ, đúng là cạn kiệt sức lực, nhưng chỉ cần Bánh Bao không sao, hết thấy đều đáng giá.

– Anh Lãnh...- Tần Tuệ chào hỏi- Ăn gì đó đi.

Lãnh Thanh Mặc đi tới ngồi xuống bên cạnh Lăng Tuyết, bụng chén tổ yến ăn vài miếng, dùng khẩu hình môi nói:

– Sắp xếp ổn thỏa hết chưa?

– Sắp xếp xong rồi- Tần Tuệ gật đầu- Xe cũng đã chuẩn bị xong.

Lãnh Thanh Mặc đặt chén tổ yến xuống, đứng lên ra sau tắm bình phong thay đồ.

– Đã muộn thế này, còn muốn đi đâu?- Lăng Tuyết tò mò hỏi.

– Thu dọn tàn cuộc cho cô- Tần Tuệ liếc nhìn bức bình phong, khách sáo nói- Mấy hôm rồi, anh Lãnh không được ngủ ngon.

– Tàn cuộc?- Lăng Tuyết nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay, hình như cô thật sự đã để lại rất nhiều tàn cuộc.

Tần Tuệ nhìn Lăng Tuyết:

– Vì để cứu bạn cô, anh Lãnh đã mấy đêm rồi không ngủ, khó khăn lắm mới giải quyết được vấn đề, mai kia có thể đón bạn cô quay về, hiện giờ cô lại

gây ra chuyện này, anh Lãnh lại phải bận rồi nữa rồi!

Lăng Tuyết không nói gì, thật sự cô không cần hỏi cũng biết là chuyện gì.

Đêm nay, cô đúng là để lộ nhiều vấn đề lắm, nếu Thân Đồ Dạ bây giờ sai người tùy tiện điều tra một chút, lý lịch của cô lập tức lộ ngay.

Vì để Lăng Tuyết tiếp tục thay thế Cung Thiên Long, Lãnh Thanh Mặc phải thay cô san bằng hoài nghi, bù vào lỗ hổng, để cấp dưới của Thân Đồ Dạ không thể tra ra dấu vết gì...

Nếu đối phó với người bình thường thì dễ dàng hơn, nhưng hiện tại người này là Thân Đồ Dạ, Lãnh Thanh Mặc đương nhiên phải tốn nhiều công sức.

May thay Lăng Tuyết có đầu óc, ghi nhớ vanh vách tài liệu của nhà họ Cung, lúc Thân Đồ Dạ hỏi cô, cô không mắc lỗi, cho nên chắc anh sẽ không điều tra tí mĩ đầu, nếu không thì không ai có thể qua mắt được anh!

Hoặc là, anh hoàn toàn không điều tra gì hết, nhưng để phòng ngừa ngộ nhỡ, Lãnh Thanh Mặc không thể không cảnh giác.

Đang nghĩ ngợi, một bàn tay vỗ nhẹ lên vai Lăng Tuyết, Lăng Tuyết ngẩng đầu nhìn Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc mỉm cười nhìn cô, dùng khẩu hình nói:

— Có một việc, tôi cần giải thích với em.

— Việc gì?— Lăng Tuyết hỏi.

— Tần quân gia gần thiết bị nghe lén trong điện thoại của em. Nhưng chị ấy không có ác ý, chị ấy chỉ lo lắng em gặp chuyện khẩn cấp không xử lý được, mà chúng tôi lại không ở bên em, không thể bảo vệ em.

— Chuyện này, trước đó anh Lãnh cũng không đồng tình, nếu cô muốn trách thì cứ trách tôi— Tần Tuệ bổ sung.

Lăng Tuyết nhìn Tần Tuệ, mỉm cười:

— Tôi có thể hiểu, hôm nay nếu không phải chị gọi điện thoại đến xoa dịu giúp tôi, tôi cũng không biết nên làm gì.

Thật sự trong lòng cô vẫn có chút khó chịu, cô có thể hiểu suy nghĩ của Tần Tuệ khi gần thiết bị nghe lén trong điện thoại cô, nhưng không thể hiểu tại sao Tần Tuệ lại giấu cô làm vậy, ít nhất cũng nên thương lượng trước với cô chứ.

Đây là không tôn trọng, không tin tưởng.

Nhưng vì đích thân Lãnh Thanh Mặc lên tiếng giải thích, Lăng Tuyết trách móc Tần Tuệ cũng không tốt, huống chi, hôm nay cô đã gây ra rất nhiều tai họa, mang đến nhiều phiền phức cho họ, cô cũng có chút áy náy.

— Em hiểu là tốt— Khoe môi Lãnh Thanh Mặc hiện lên độ cung vui vẻ— Cứ làm theo kế hoạch, ngày một bạn em có thể quay về rồi.

— Thật ư? Vậy tốt quá— Lăng Tuyết mừng rỡ.

— Tôi đi trước, có vài việc cần làm— Lãnh Thanh Mặc xem đồng hồ— Em đi nghỉ ngơi đi, Bánh Bao không sao đâu, đừng lo lắng.

— Vâng— Lăng Tuyết gật đầu, trong lòng âm áp.

Lãnh Thanh Mặc để lại nụ cười hiền hòa cho cô, sau đó rời khỏi.

Lăng Tuyết nhìn theo hướng Lãnh Thanh Mặc đi khỏi, thật lâu cũng không dời mắt.

— Haizz...— Tần Tuệ thở dài— Chắc bây giờ ngài Thân Đồ đang giận dữ lắm.

— Ủ, có thể anh ta đã hoài nghi tôi rồi.

Lăng Tuyết nhớ đến bản thân hôm nay mất kiểm soát, trong lòng áy náy, tuy rằng đứng ở góc độ cá nhân cô thấy mình chẳng làm gì sai, nhưng quả thực bởi vì chuyện của cô mà mang đến rắc rối cho nhà họ Cung.

— Hiện tại, e rằng không chỉ đơn giản là hoài nghi thôi— Tần Tuệ lại thở dài— Cô chọc giận ngài Thân Đồ, nên bây giờ chúng tôi gặp phiền phức lớn lắm.

— Ngay cả chuyện này chị cũng biết?— Lăng Tuyết bất ngờ— Không nói chuyện điện thoại cũng có thể nghe lén nữa?

— Đúng vậy— Tần Tuệ giải thích— Bằng không lúc cô gặp nguy hiểm, chúng tôi làm sao có thể đến kịp thời biết được, hơn nữa còn đến cứu cô.

— Chuyện đó, tôi không cho rằng tôi sai— Nói đến chuyện này, Lăng Tuyết cũng rất tức giận— Thân Đồ Dạ đá Bánh Bao bị thương, tôi không đánh anh ta là nhịn anh ta lắm rồi.

– Cô Lãng...- Tần Tuệ nóng nảy- Không lẽ cô đã quên thân phận của mình? Hiện tại cô là cô Cung Thiên Long, cô ở trước mặt ngài Thân Đồ xử lý chuyện cá nhân của cô, còn lộ ra nhiều vấn đề như vậy, cho dù là người bình thường cũng sẽ hoài nghi thân phận của cô, huống hồ là ngài Thân Đồ? Dưới tình huống đó, cô không chỉ không thu lại cái tôi của mình, còn tiếp tục gây rắc rối, giờ chúng chống đối ngài Thân Đồ! Cho dù là cô Cung thật ở trước mặt ngài ấy cũng phải cung kính, cô lại dùng thái độ đó nói chuyện với ngài ấy, chọc giận ngài ấy, cô có từng nghĩ đến hậu quả chưa?

Tần Tuệ có hơi kích động, cho nên ngay cả kính ngữ cũng quên mất, giọng điệu không còn sự tôn trọng như trước nữa.

– Đây là thái độ chị nói chuyện với chủ đây à?- Lãng Tuyết quát lạnh.

Tần Tuệ ngán người, hiển nhiên không ngờ Lãng Tuyết sẽ nạt nộ mình.

– Ha ha, vừa rồi tôi chỉ đùa với chị chút thôi- Lãng Tuyết bật cười, đổi giọng- Chị xem, chị là người thông minh từng trải, lúc nóng giận còn quên thân phận và vai diễn của tôi, huống hồ là cô gái trẻ người non dạ như tôi chứ?

– Ồ...- Tần Tuệ không vặn lại được.

– Còn nữa- Lãng Tuyết không khỏi nói lời trong lòng ra- Có lẽ tầm nhìn của tôi hạn hẹp, nhưng tôi thật sự không hiểu nổi thứ các người gọi là đại cuộc, Cung Thiên Long là người thừa kế họ Cung, tương lai phải điều hành tập đoàn gia tộc khổng lồ, muốn thực lực có thực lực, muốn tài lực có tài lực, tại sao phải dựa vào một người đàn ông? Chẳng lẽ không thể dựa vào chính thực lực của mình để giải quyết vấn đề sao?

– Cô đúng là nghĩ quá đơn giản- Tần Tuệ nhún mày- Thương trường như chiến trường, sao thực lực của một cá nhân có thể giải quyết nổi? Huống hồ chúng tôi còn đang đắc tội với họ Bạch.

– Chị gái nhà họ Bạch kia à, hôm nay tôi có gặp rồi- Lãng Tuyết không thấy vậy- Nhưng mà chỉ là con nhỏ bốc đồng chanh chua mà thôi, hoàn toàn không đủ là mối đe dọa, từ trên người cô ta có thể thấy họ Bạch không khó đối phó lắm.

– Cô đúng là quá tự phụ- Tần Tuệ hơi tức giận- 18 tuổi, cô Cung đã có hai bằng thạc sĩ, một mình tiếp quản công ty, quản lý Cung Thị đi vào nề nếp, đổi lại là cô, cô cảm thấy bản thân có thể làm tốt không?

Lãng Tuyết nhún mày, cô chỉ nói ra suy nghĩ của mình, nhưng hình như Tần Tuệ cảm thấy cô đang nghi ngờ gì đó, lập tức kích động phản bác.

– Nhưng mà tôi cũng hiểu- Tần Tuệ cười nhạt- Chất lượng cuộc sống của cô và cô Cung có cách biệt, tôi cũng không quá kỳ vọng cô sẽ làm được gì cho chúng tôi, chỉ cần phối hợp với chúng tôi là đủ, đừng gây rắc rối cho chúng tôi nữa. Nếu nhà họ Cung xảy ra chuyện, cô cũng tránh không khỏi phiền phức.

– Chị có ý gì?- Lãng Tuyết nổi giận- Chị đang uy hiếp tôi?

– Cô là chủ, tôi chỉ là người hầu, làm sao dám uy hiếp cô?- Tần Tuệ nghiêm trang nói- Cô thông minh như vậy, chắc tự đoán được, hiện tại cô đã ngồi chung một thuyền với nhà họ Cung, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn[1]!

[1] 一荣俱荣，一损俱损 nghĩa là mỗi mắc xích đều có liên quan đến tổng thể, chỉ cần một mắc xích bị tổn hại, các mắc xích còn lại đều tổn hại theo và ngược lại. Câu này gần nghĩa với: Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lãng Nhăng

Nghe vậy, Lãng Tuyết ngán người...

Tần Tuệ nói đúng, hiện tại, cô quả thật đã hợp thành một thể với nhà họ Cung, nếu họ Cung xảy ra chuyện gì, kẻ thù nhất định sẽ không bỏ qua cho thể thân là cô, các bạn bè bên cạnh cô cũng sẽ bị liên lụy.

– Cô Lãng- Giọng Tần Tuệ chuyển nhẹ, sâu sắc nói- Thật sự với trí thông minh của cô, hơn nữa có sự trợ giúp của tôi và anh Lãng, cô có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, vì họ Cung mà giải quyết một vấn đề khó khăn hóc búa, cũng có thể nhận được một số tiền lớn, cùng bạn bè cô sống cuộc sống giàu sang thoải mái, với họ Cung hay với cô mà nói đều là chuyện tốt, nhưng nếu cô cứ tùy hứng làm bậy, không chỉ có họ Cung, còn có thể mang đến rắc rối cho chính cô, ví dụ như trước mắt...

Tần Tuệ dừng một chút, thờ dài.

– Anh Lãng trải qua nhiều trắc trở, phí nhiều tâm tư, trả nhiều cái giá, mới có thể xin họ Bạch thả cậu Lãng ra, chỉ là hôm nay cô lại đắc tội con gái nhà họ Bạch, hiện giờ họ Bạch còn chịu thả người không, rất khó nói.

Lãng Tuyết nhớ tới tình cảnh ở bãi biển hôm nay, dáng vẻ kiêu căng của Bạch Mẫn Nhi, cô cũng không chịu yếu thế, nói mấy câu đã bức Bạch Mẫn Nhi tức đến điên tiết, còn để Thân Đồ Dạ đuổi cô ta đi.

Lúc ấy, Lãng Tuyết còn có chút đắc ý, hiện tại mới biết được hậu quả...

Tần Tuệ trình trọng nói:

– Tuy rằng ngoài mặt cô đang chiếm thế thượng phong, nhưng hậu quả lại cần chính cô gánh vác. Chẳng qua lúc ấy cô giành được sự đồng thuận của ngài Thân Đồ, vậy cũng là chuyện tốt, tôi vốn tưởng cô sẽ nắm bắt cơ hội phát triển thêm mối quan hệ giữa cô và ngài ấy, nhưng cô lại không có. Không chỉ vậy, khi ngài Thân Đồ khen cô xử lý công việc trong buổi tiệc gia tộc thỏa đáng, cô lại có thể không nhân cơ hội mời ngài ấy cùng cô dự tiệc, ngược lại, còn bày ra dáng vẻ cao ngạo, khiến cho ngài ấy không vui, đúng là làm tôi hết nói nổi, hơn nữa, sau đó cô còn...

– Đủ rồi!- Lãng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ, lạnh lùng nói- Tôi biết chị theo dõi cả quá trình hẹn hò của tôi và Thân Đồ Dạ, hiện tại đang có một vạ cái bắt nạt về tôi, có lẽ còn muốn tiến hành giáo dục huấn luyện lại tôi, tôi chỉ muốn nói với chị, tôi chính là tôi, tôi không phải quân cờ của các người, sẽ không để chị mặc sức thao túng.

– Ha ha!- Tần Tuệ cười lạnh- Nếu tôi thật sự muốn thao túng cô, cũng không phải không thể.

– Cái gì?- Lãng Tuyết nhún mày, người phụ nữ này muốn lật bài ngửa với cô, đòi lại dùng thủ đoạn mạnh?

– Họ Cung tuy rằng dưới cơ Ngũ Thần, nhưng muốn khống chế một người bình thường vẫn dư dả lắm- Tần Tuệ kiêu căng nói- Tuy rằng cô không có nhược điểm gì, nhưng khắp nơi đều là nhược điểm, cô nhi viện, Lãng Ngao, còn có người anh em Hàn Bắc nữa, chỉ tùy tiện là có thể dùng để khống chế cô...

– Chị dám???- Lãng Tuyết lập tức nổi giận, sát khí hiện lên trong mắt.

– Vì bảo vệ họ Cung, tôi không có gì không dám- Tần Tuệ cười lạnh- Nhưng tôi sẽ không làm vậy! Bởi vì anh Lãng là người nhân hậu...

Nói đoạn, giọng Tần Tuệ trở nên êm ái:

– Anh ấy muốn dùng thiện niệm đã động cô, được sự giúp đỡ của cô, mà không phải dùng sức mạnh để ép buộc, cho nên anh ấy không miễn cưỡng cô, cho dù hôm nay cô làm ra chuyện thái quá, anh ấy còn dặn tôi đừng trách cô, sau đó lặng lẽ thu dọn tàn cuộc cho cô, nhưng mỗi một lần cô tùy hứng đều gia tăng gánh nặng cho anh ấy.

Nghe đến đây, Lãng Tuyết im lặng...

Cô có thể không thêm để ý đến lập trường của Tần Tuệ, không cần lo lắng lợi ích của họ Cung, cũng có thể liều lĩnh đối kháng với họ Cung, nhưng cô không thể không quan tâm đến cảm nhận của Lãng Thanh Mặc.

Trong lòng cô, Lãng Thanh Mặc là một thiên sứ hoàn mỹ không tì vết, thần thánh không thể xâm phạm, cho dù chỉ kích động một chút cũng sinh ra cảm giác tội ác, hoảng hốt, anh vẫn luôn là người đàn ông cô ngưỡng mộ trong lòng...

– Cô Lãng- Tần Tuệ thờ dài, nặng nề nói- Trước giờ, tôi đều rất cung kính tôn trọng cô, không hề thất lễ. Tôi biết vừa rồi tôi hơi mất kiểm soát, bất kính với cô, tôi cũng biết cô không thích tôi, nhưng tôi chỉ muốn nói với cô, vận mệnh của một gia tộc một tập đoàn đang nằm trong tay cô, cách nói này không chút khoa trương, mỗi một hành vi cử chỉ của cô đều có thể mang đến tai họa cho nhà họ Cung chúng tôi, hậu quả không thể tưởng tượng nổi! Đây thật sự không phải trò đùa!!!

– Tôi biết rồi...

Lãng Tuyết cúi đầu, cô là người chịu mềm không chịu cứng, Tần Tuệ uy hiếp cảnh cáo đều không có tác dụng gì, nhưng biết cách lấy tình cảm đã động, vẫn rất hữu dụng với cô.

Đặc biệt nghĩ đến Lãng Thanh Mặc, nghĩ đến cơ nghiệp trăm năm của nhà họ Cung, cô nhất thời cảm giác được trách nhiệm trên vai mình, tuy rằng trách nhiệm này vốn không thuộc về cô, cô chỉ tạm thời thay thế Cung Thiên Long chịu trách nhiệm, nhưng nếu đã gánh vác, cô phải dũng cảm tiến lên phóng khoáng bước xuống.

Không thể tiếp tục tùy hứng làm bậy nữa.

– Xin lỗi cô- Tần Tuệ cười xót xa- Tôi nhất định khiến cô ghét lắm? Đã khuya rồi, cô đi nghỉ ngơi đi.

– Ừ- Lãng Tuyết cũng không muốn nói thêm gì nữa, xoay người chuẩn bị đi, Tần Tuệ gọi lại- Cô Lãng!

Lãng Tuyết dừng bước, quay đầu nhìn chị:

– Còn có chuyện gì sao?

Tần Tuệ nghiêm túc nói:

– Tôi biết cô rất có cá tính, rất có chủ kiến cũng rất có khí phách, có vài thứ, cô không thích, nhưng tôi muốn nói với cô rằng, ngài Thân Đồ không chỉ có sự tồn tại quan trọng với nhà họ Cung, một câu nói của ngài ấy cũng có thể quyết định số phận của cô, chúng tôi không cần cô diễn giả làm thật, động lòng với ngài ấy, nhưng ít nhất cô đừng đắc tội ngài ấy, đừng chọc vào tổ kiến lửa! Hơn nữa... Nếu chuyện cậu Lãng không thuận lợi, cô có thể đi cầu xin ngài ấy.

– Các người chắc chắn chứ? Lãng Ngạo do người của họ Bạch mang đi?- Lãng Tuyết có chút hoài nghi- Chẳng phải các người đã nói chủ mưu thuê người mưu hại Cung Thiên Long là Cung Hiếu Cường sao?

– Cung Hiếu Cường chẳng qua chỉ là quân cờ, chủ mưu giấu mặt là Bạch Tấn Sinh!- Tần Tuệ giải thích- Nếu muốn cứu Lãng Ngạo, phải tìm Bạch Tấn Sinh nói chuyện, anh Lãng tốn nhiều tâm tư, nhượng bộ rất lớn, gần như đã thương lượng xong, còn hẹn trưa mai gặp mặt, chỉ là tối nay Bạch Tấn Sinh gọi điện tới hủy hẹn, còn nói là vì cô Cung chọc cô Bạch không vui, cô chắc biết nguyên nhân là gì rồi.

Lãng Tuyết im lặng vài giây, nói:

– Để tôi nói chuyện với ông ta. Tôi có thể xin lỗi Bạch Mẫn Nhi!

– Đương nhiên không được- Tần Tuệ nhướn mày- Cô không chỉ đại diện cho cô Cung, còn là hôn thê của ngài Thân Đồ, bởi vì chuyện này mà cô đi xin lỗi Bạch Mẫn Nhi, vậy thế diện họ Cung phải để ở đâu? Mặt mũi ngài Thân Đồ để ở đâu?

– Ý của chị là... Tôi phải đi xin xỏ Thân Đồ Dạ?

Nghĩ đến phải đi tìm tên khốn đó, trong lòng Lãng Tuyết rất mâu thuẫn.

– Ngày mai rồi tính- Tần Tuệ nghiêm túc nói- Anh Lãng nói sáng mai sẽ đích thân đi tìm Bạch Tấn Sinh, nếu ông ta chịu gặp, có lẽ còn có cơ hội thương lượng, nếu không, vậy chỉ có thể tìm ngài Thân Đồ giúp đỡ. Chỉ là anh Lãng đã mấy đêm chưa ngủ, còn phải vất vả...

– Được rồi- Lãng Tuyết hạ quyết tâm- Họa là tôi gây ra, cứ để tự tôi giải quyết. Dù sao tiệc gia tộc là vào buổi tối, sáng mai tôi đi tìm Thân Đồ Dạ.

– Nhưng mà, tối nay cô mới cãi nhau với ngài ấy...- Tần Tuệ lo lắng- Ngài ấy sẽ gặp cô sao?

– Sẽ gặp- Lãng Tuyết chắc chắn gật đầu- Tôi có cách!

– Vậy thì tốt quá- Tần Tuệ mừng rỡ- Nếu cô thật sự hẹn được ngài Thân Đồ thì nói với tôi một tiếng, tôi sẽ báo lại với anh Lãng, anh ấy sẽ chỉ cô phải nói chuyện thế nào về cậu Lãng.

– OK.

Lãng Tuyết tắm xong, lên giường nằm, đã khá buồn ngủ.

Nhưng cô còn nhớ chuyện phải hẹn Thân Đồ Dạ, cố mở mắt gửi tin nhắn cho anh:

– Đừng giận, ngày mai mời anh dùng bữa!

Gửi xong, cô liền ngủ mất.

Thân Đồ Dạ từ phòng tắm đi ra, thay bộ đồ thể thao, chuẩn bị ra ngoài tập thể dục, nghe thấy âm báo có tin nhắn, anh cầm điện thoại lên xem, đây là lần đầu tiên “Cung Thiên Long” gửi tin nhắn cho anh, nội dung ngắn gọn khác thường.

Thân Đồ Dạ trề môi, tiện tay đặt điện thoại sang một bên, đi ra ngoài tập thể dục, vừa chạy bộ vừa suy nghĩ, hiện giờ đã gần 6h30 sáng, cô gái kia là vừa thức dậy hay mới đi ngủ?

Cô nói ngày mai là ngày nào?

Lãng Tuyết thức dậy đã là 11h trưa, vẫn là tiếng gõ cửa đánh thức cô.

Cô đánh ngáp ra mở, tóc rối bù xù, vẻ mặt mệt mỏi.

– Cô Lãng, cô hẹn ngài Thân Đồ chưa? Mấy giờ gặp?- Tần Tuệ hỏi.

– Hả? Ờ- Lãng Tuyết vội vàng chạy vào giường tìm điện thoại, không có trả lời- Anh ta không trả lời.

– Cô chỉ gửi tin nhắn cho ngài ấy?- Tần Tuệ nhú mày.

– Ủ- Lãng Tuyết mở ra xem- Tối qua trước khi đi ngủ tôi có gửi.

– Lúc cô đi ngủ đã là 6h sáng rồi- Tần Tuệ hết biết nói gì- Chuyện lớn như vậy, sao cô lại...

– Để tôi gọi cho anh ta- Lãng Tuyết gọi thẳng vào điện thoại của Thân Đồ Dạ.

Tần Tuệ vội im lặng, mong chờ phản hồi từ Lãng Tuyết.

Điện thoại reo thật lâu mới có người nhận, giọng lạnh lùng của Thân Đồ Dạ truyền đến:

– A lô?

– À ừm... là tôi- Lãng Tuyết có hơi căng thẳng- Hôm nay anh có thời gian không? Tôi muốn...

– Không có thời gian- Thân Đồ Dạ ngắt lời Lãng Tuyết.

– Tôi còn chưa nói xong mà- Lãng Tuyết không vui- Tôi muốn mời anh dùng cơm trưa.

– Nói xong chưa?- Thân Đồ Dạ hờ hững hỏi.

– Không có thời gian thì thôi, tôi biết rồi- Lãng Tuyết cười nói- Vậy tôi đến tìm anh, tôi chỉ muốn gặp anh thôi, không làm mất nhiều thời gian của anh đâu.

– Dạ, có thể đi chưa?- Bên kia truyền đến một giọng nữ du dương.

Lãng Tuyết ngẩn người, tên Thân Đồ Dạ này còn có phụ nữ khác?

Lúc này, bên kia truyền đến tiếng tút tút, Thân Đồ Dạ trực tiếp cúp máy.

Lãng Tuyết nhú mày, buông thõng tay.

– Sao rồi?- Tần Tuệ vội hỏi- Ngài Thân Đồ còn giận cô à?

– Anh ta có hẹn với cô khác rồi- Lãng Tuyết vẻ mặt khinh bỉ- Sớm biết anh ta chẳng phải người tốt, độc tài, máu lạnh, không nói lý lẽ, bây giờ còn là tên lẳng nhăng.

– Xem ra hôm qua cô thật sự khiến ngài ấy tức giận, ngài ấy không chỉ không để ý đến cô, còn hẹn với cô khác, gay go rồi- Tần Tuệ u sầu nói- Sáng sớm anh Lãng đi tìm Bạch Tấn Sinh, Bạch Tấn Sinh không chịu gặp anh ấy, tôi gọi điện cho ông ta, ông ta cũng không bắt máy, gửi tin nhắn không chịu trả lời, xem ra ông ta không dễ dàng buông tha cậu Lãng rồi, cậu Lãng vốn bị thương nặng, nếu người của họ Bạch trút giận lên người cậu ấy, ngược đãi cậu ấy, tra tấn cậu ấy, vậy...

– Chị điều tra xem Thân Đồ Dạ hẹn hò ở đâu, bây giờ tôi đi tìm anh ta- Lãng Tuyết lập tức nói- Mau lên đi, tôi rửa mặt thay đồ đã!

– Vâng!- Tần Tuệ vô cùng tích cực, Lãng Tuyết có thể giác ngộ được như vậy, chị rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tình Địch

Tần Tuệ đang an bài stylist, thợ trang điểm, còn kêu người hầu đến phòng bảo hiểm đem bộ trang sức mới thiết kế riêng cho Cung Thiên Long đến, chị muốn khiến Lãng Tuyết ăn mặc thật xinh đẹp thoát tục, khí thế phải đè bẹp cô gái đang hẹn hò với Thân Đồ Dạ.

Nhưng mà, Tần Tuệ chưa dọn đồ xong, Lãng Tuyết đã đi ra:

– Có thể đi rồi chứ?

– Cô đây là...- Tần Tuệ quay đầu nhìn cô.

– Tôi xong rồi- Lăng Tuyết vừa đeo đồng hồ vừa xuống lầu- Chị biết anh ta ở đâu chưa?

– Biết rồi- Tần Tuệ nhiu mày- Nhưng mà... cô định thế này mà đi à?

Lăng Tuyết mặc chiếc quần đen bó sát, trên người mặc chiếc áo trắng cổ chữ V, mang đôi giày thấp màu bạc mũi nhọn, giản dị tùy ý, gu thời trang tinh tế.

Bộ đồ này cũng là một trong những món đồ độc nhất vô nhị thiết kế riêng cho Cung Thiên Long, nhìn như đơn giản, nhưng xuất xứ từ thương hiệu lớn, giá cả đắt đỏ, nhưng bình thường Cung Thiên Long đến công ty mới mặc theo phong cách này.

Lăng Tuyết hiện tại phải đi gặp Thân Đồ Dạ, còn phải cạnh tranh với cô gái khác, chẳng lẽ không nên ăn mặc thật đẹp thật lộng lẫy sao?

Cô sao có thể tùy ý như vậy?

– Vậy ổn mà- Lăng Tuyết tiện tay lấy một quả táo trên bàn- Đi thôi, chạy qua đó đứng vào giờ cơm trưa.

– Cô Cung...

– Tôi biết chị định nói gì- Lăng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ- Tôi cảm thấy tôi hiểu Thân Đồ Dạ hơn chị, anh ấy thích tôi mặc phóng khoáng tùy hứng, mà không phải dạng trang phục cao quý tao nhã, lại đầy gò bó.

Điểm này từ ngày hôm qua anh ta chọn áo cưới cho cô là có thể nhìn ra được.

Nhưng mà câu này chỉ để thuyết phục Tần Tuệ thôi, Lăng Tuyết sở dĩ mặc vậy, hoàn toàn là muốn để mình thoải mái, chứ không phải để lấy lòng Thân Đồ Dạ.

– Được rồi- Trong lòng Tần Tuệ không phục, nhưng chị không nói thêm, tối qua chị đã cãi nhau ồn ào với Lăng Tuyết rồi, nếu hiện tại lại phát sinh gì nữa, sự việc hôm nay sẽ không có cách gì tiến hành thuận lợi rồi.

Tần Tuệ chuẩn bị một chiếc Rolls-Royce dài, Lăng Tuyết nhường mày:

– Đổi xe.

– Tại sao?

– Cũng không phải đi dự tiệc, cần gì long trọng vậy?- Lăng Tuyết nói- Huống hồ lúc này trong thành phố kẹt xe lắm, chạy xe dài như vậy không biết khi nào mới có thể đến nơi, lúc đến đó ngài Thân Đồ chắc không còn ở đó nữa.

– Nói cũng đúng- Tần Tuệ lần đầu tiên đồng ý với lời nói của Lăng Tuyết- Vậy đổi xe.

Chỉ lát sau, nhân viên lái đến một chiếc Aston Martin, Lăng Tuyết nhìn thấy loại xe này đã ngửa tay:

– Để tôi lái cho.

– Vậy thì không thể- Tần Tuệ phản ứng rất mạnh, chị thấp giọng nói vào tai cô- Cô Cung không biết lái xe.

– Cái gì?- Lăng Tuyết trợn mắt- Không thể nào?

Cô là cao thủ đua xe, còn Cung Thiên Long lại không biết lái xe? Đùa gì vậy trời? Vậy có nghĩa là lúc cô thay thế Cung Thiên Long, hoàn toàn không được đụng tới xe?

– Cô Cung từ lúc sinh ra đến giờ có tài xế riêng, hoàn toàn không cần tự lái- Tần Tuệ nghiêm túc nói- Tối qua tôi nói với cô nhiều như vậy, sao cô lại...

– Được rồi được rồi, tôi biết rồi- Lăng Tuyết lười nói nhiều với chị- Lên xe đi!

Trên xe, Tần Tuệ nói về Lăng Ngạo với Lăng Tuyết.

Phạm vi giao tiếp của Cung Thiên Long rất nhỏ, cô quen biết người nào, trên cơ bản Cung Hiếu Cường đều biết hết.

Cho nên Lãnh Thanh Mặc đành phải nói Lăng Ngạo là người của anh ấy, hôm xảy ra tai nạn đúng lúc ngồi cùng xe với Cung Thiên Long.

Như vậy cũng rất dễ giải thích!

Lãnh Thanh Mặc mấy năm nay luôn đi du lịch vòng quanh thế giới, chuyện của anh rất thần bí, người khác không thể kiểm chứng.

Lãnh Thanh Mặc có địa vị vô cùng đặc biệt ở nhà họ Cung, ngay cả Cung Thiên Long cũng nghe anh mọi chuyện, bạn anh xảy ra chuyện, đưa đến bệnh viện điều trị, cũng không lạ.

Lãnh Thanh Mặc nói vậy, còn có thể kín đáo nói với họ Bạch và Cung Hiếu Cường, họ bắt sai người rồi.

Khóph lời khai xong, Lăng Tuyết đã biết nên nói thế nào, nhưng Tần Tuệ vẫn rất lo lắng, dằn dò thêm:

– Ngài Thân Đồ có tính nguyên tắc rất cao, rất nhiều chuyện ngài ấy không nhúng tay vào, cho nên khi cô nhắc chuyện này với ngài ấy, cần uyển chuyển một chút, ví dụ như nói...

– Tôi biết nên làm thế nào- Lăng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ- Chị có biết Thân Đồ Dạ hẹn với ai không?

– Không biết- Tần Tuệ lắc đầu- Chuyện của ngài Thân Đồ không được phép kiểm chứng, tôi không dám đánh bạo điều tra.

– Vậy sao chị biết anh ta đang ở nhà hàng nào?- Lăng Tuyết hoài nghi hỏi.

– Đơn giản lắm- Tần Tuệ mỉm cười- Cuộc sống của ngài Thân Đồ rất đơn điệu, chỉ cần ngài ấy ở thành phố Hải, mỗi buổi trưa đều chỉ đến những nhà hàng cố định để dùng cơm, tôi chỉ cần gọi điện thoại hỏi thăm nhà hàng là xong.

– Ủ!- Lăng Tuyết gật đầu, một người nhàm chán như vậy, cuộc sống đương nhiên đơn điệu rồi.

– Nhà hàng này cô cũng từng đến.

Tần Tuệ làm việc vô cùng chu đáo, bắt đầu kể lại chuyện trước kia Cung Thiên Long đến đây ăn cơm, làm cho Lăng Tuyết hiểu rõ tình hình hơn, phòng ngừa để lộ sơ hở.

Xe đến bên dưới nhà hàng đã là 12h30, Lăng Tuyết hơi đói, muốn lên đó ăn cơm ngay.

Vào thang máy, Tần Tuệ vẫn lo lắng, nhỏ giọng nhắc nhở:

– Chuyện hôm qua nhất định đã để lại ấn tượng xấu trong lòng ngài Thân Đồ, hôm nay cô phải tuyệt đối cẩn thận, bất luận gặp phải chuyện gì, nhất định cũng phải duy trì trạng thái cao quý trang nhã, không thể để lộ dấu vết nữa.

– Biết rồi- Nghe đến lỗi tai Lăng Tuyết sắp mọc kén luôn rồi- Bánh Bao ở nhà dưỡng thương, tôi vì cứu Lăng Ngao mới tìm Thân Đồ Dạ, còn có chuyện gì khiến tôi không không chế được? Yên tâm đi, hôm nay tôi nhất định sẽ biểu hiện vô cùng hoàn hảo, không có vấn đề.

– Tốt lắm- Tần Tuệ vui vẻ gật đầu.

Đi vào nhà hàng, quản lý ân cần đến đón tiếp:

– Cô Cung!

– Chào- Lăng Tuyết mỉm cười đáp lại- Đột xuất quyết định đến đây, chỗ của tôi còn trống không?

– Vẫn còn- Quản lý vội nói- Chỗ ngồi của cô chúng tôi làm sao dám để cho người khác, vẫn luôn giữ lại cho cô. Bên này, mời!

Lăng Tuyết theo quản lý cùng vào bên trong, Tần Tuệ và hai nhân viên đi theo sau.

Tần Tuệ lẳng lặng nhìn về hướng cửa sổ, chỗ ngồi cố định của Thân Đồ Dạ và Cung Thiên Long đều ở bên cạnh cửa sổ, hai vị trí cách nhau một chiếc bàn.

Nhưng sao không có người? Chẳng lẽ tin tức sai rồi?

Lúc này Lăng Tuyết đột ngột dừng bước, xoay người...

– Sao vậy?- Tần Tuệ hỏi.

– Nhìn thấy người quen, đi mau.

Sắc mặt Lăng Tuyết rất khó coi, không ngờ đến nơi này còn gặp phải tên biến thái kia, nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng Phí Kỳ, cũng chính là tên sói hao sắc lúc trước muốn dùng quy tắc ngầm với cô.

Nếu hôm đó không phải gặp tên sắc lang này, cô cũng sẽ không chó cùng rứt dậu chạy trốn sang phòng Thân Đồ Dạ, cũng sẽ không phát sinh những

chuyện sau đó...

Nói cách khác, hết thấy chuyện này đều tại một mình hắn mà ra.

Nếu hôm nay không phải thay thế thân phận Cung Thiên Long, Lăng Tuyết nhất định sẽ dạy dỗ tên khốn này, đánh cho hắn bán thân bất toại, xem sau này còn dám làm chuyện xấu không.

– Là ai?- Tàn Tuệ vô cùng cảnh giác, chị tuyết đối không để người khác vạch trần thân phận của Lăng Tuyết.

– Đừng hỏi nữa, đi mau.

Lăng Tuyết vội vàng ra ngoài, may mà Phí Kỳ đang chăm chú nói chuyện với người đẹp ở đối diện, không nhìn thấy cô, nếu không sự việc rất rắc rối.

Tàn Tuệ không nói gì, Lăng Tuyết vất vả lắm mới bước được bước đầu tiên, chủ động đi tìm Thân Đồ Dạ, hiện tại lại phát sinh chuyện này.

– Cung Thiên Long?

Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Lăng Tuyết toàn thân chấn động, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Thân Đồ Dạ.

Lúc này, sao anh lại xuất hiện???

Không biết là trùng hợp hay tâm linh tương thông, Thân Đồ Dạ hôm nay cũng mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, rất cùng tông với đồ của Lăng Tuyết.

– Sao em lại ở đây?

Phản ứng đầu tiên của Thân Đồ Dạ chính là cô gái này có tình tim đến, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô này của cô, anh lại bắt đầu hoài nghi suy đoán của mình.

Cô luôn không hành động theo lẽ thường, anh liệu sự như thần vậy mà không đoán nổi cô.

– Tòì...- Lăng Tuyết lắp bắp, cô chỉ muốn rời khỏi đây, bằng không để tên Phí Kỳ kia vạch trần thân phận của cô trước mặt Thân Đồ Dạ thì rất phiền phức.

– Hửm?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Dạ!- Một giọng nói du dương truyền đến...

Lăng Tuyết ngẩng đầu, một cô gái cao ráo, gòy cảm đi tới, chiếc đầm vàng bó sát vừa đủ làm tôn lên dáng người cô, cặp đùi thon thả cân đối, mái tóc xoắn dài, còn có gương mặt lai Tây xinh đẹp kia, vừa xuất hiện đã trở thành tiêu điểm của nơi này.

– Cô Hoắc!- Tàn Tuệ vô cùng bất ngờ- Cô mới từ Pháp về?

Họ Hoắc, mới từ Pháp về.

Trong đầu Lăng Tuyết đang tìm tòi tư liệu, mau chóng cho ra kết luận, đây là Hoắc Phi Vân, thiên kim nhà họ Hoắc, đứng đầu trong năm gia tộc lớn!

Cung Thiên Long và Hoắc Phi Vân từng gặp nhau một lần, cho nên, Lăng Tuyết hẳn phải quen biết cô ta.

– Cô Hoắc, đã lâu không gặp!- Lăng Tuyết chủ động chìa tay ra với Hoắc Phi Vân.

– Đúng là lâu thật- Hoắc Phi Vân nhẹ nhàng bắt tay cô, khách sáo nói- Hân hạnh gặp lại cô, cùng nhau dùng bữa đi!

– Chuyện này...

Lăng Tuyết do dự, nếu từ chối, vậy chẳng phải đại lượng quá sao? Để chồng sắp cưới của mình cùng cô gái khác dùng bữa, còn mình thì né tránh?

Nhưng nếu không từ chối, sẽ chạm mặt Phí Kỳ, ngộ nhờ bị thằng khốn đó nhận ra, vạch trần ngay tại chỗ, vậy thì...

– Sao vậy? Không tiện à?- Hoắc Phi Vân nhìn sang Thân Đồ Dạ- Không lẽ cô tới tìm Dạ à? Tòì có nên tránh mặt không nhĩ?

Lăng Tuyết ngược nhìn Thân Đồ Dạ, anh nhìn cô, cũng muốn biết cô sẽ làm gì.

Phía sau, Tàn Tuệ nhẹ nhàng huých vào lưng Lăng Tuyết, ý bảo cô đừng từ chối.

– Vậy được, cùng nhau dùng bữa đi- Lăng Tuyết mỉm cười- Cô Hoắc, mời!

Hoắc Phi Vân khoát tay Thân Đồ Dạ đi trước, động tác vô cùng tự nhiên.

Lăng Tuyết rất không vui, Hoắc Phi Vân là đang khiêu khích cô à?

Cô nhìn Thân Đồ Dạ, anh ta trái lại đang rất hưởng thụ, nhìn cũng chẳng buồn liếc nhìn Lăng Tuyết một cái.

Khi Thân Đồ Dạ đi ngang qua người Lăng Tuyết, Lăng Tuyết cũng vươn tay khoát cánh tay anh.

Thân Đồ Dạ ngây ra một chút, rất bất ngờ nhìn cô.

– Chuyện tôi qua xin lỗi nha, anh đừng giận mà- Lăng Tuyết cười ngọt ngào với anh.

Thân Đồ Dạ nhú mày, cô là đang làm nũng với anh à?

Cô của trước kia khi ở bên anh rất cầu nệ rất cẩn thận, thậm chí còn có chút xa cách; cô của hiện tại khá tinh ranh, hay cười, nhưng lại rất bài xích cử chỉ thân mật với anh, chỉ là hôm nay dường như có chút khác thường. . .

Hoắc Phi Vân xem ở trong mắt, cười nhếch môi, chưa nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hôn Hấn

Ba người cùng đi tới bàn ăn, Lăng Tuyết hơi cúi đầu, sợ Phí Kỳ nhận ra cô.

Nhưng mà nỗi lo của cô là dư thừa, Tần Tuệ rất thông minh, từ lâu đã nhìn ra người quen của Lăng Tuyết chính là Phí Kỳ, nhờ quản lý nhà hàng viện có đổi chỗ ngồi của Phí Kỳ đi.

Lăng Tuyết lúc đi ngang qua hắn, hắn đang nói chuyện với quản lý, hoàn toàn không nhìn thấy cô.

Lăng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nhưng không dám chậm trễ, chỉ cần Phí Kỳ chưa đi, vẫn có khả năng chạm mặt, bữa cơm này đúng là ăn trong lo lắng đề phòng.

– Cô Cung- Tần Tuệ cung kính nói- Tôi không quấy rầy cô và ngài Thân Đồ dùng bữa nữa, chúng tôi ở bên ngoài chờ cô, thuận tiện giải quyết vài chuyện.

Tần Tuệ nói rất tùy ý, nhưng Lăng Tuyết hiểu ý chị, chị là muốn nói, chị sẽ xử lý ổn thỏa chuyện Phí Kỳ, kêu cô đừng quá lo lắng.

– Ừ- Lăng Tuyết gật đầu.

Tần Tuệ cúi chào Thân Đồ Dạ và Hoắc Phi Vân, dẫn người rời khỏi.

– Nghe nói mấy hôm trước cô gặp tai nạn giao thông?- Hoắc Phi Vân tò mò hỏi- Không sao chứ?

– Không sao, cảm ơn đã quan tâm!

Lăng Tuyết mỉm cười với Hoắc Phi Vân, Thân Đồ Dạ và Hoắc Phi Vân ngồi xuống đối diện nhau, Lăng Tuyết ngồi ở bên cạnh Thân Đồ Dạ một cách tự nhiên.

Thân Đồ Dạ nhìn cô:

– Hôm nay em ăn mặc thoải mái nhỉ.

– Ừ, em thích mặc thoải mái mà- Lăng Tuyết nhìn anh- Hôm nay anh cũng không tệ nha, chúng ta có tâm linh tương thông đúng không?

Thân Đồ Dạ bĩu môi, không nói gì, đến quỵên rũ anh à, còn đôi phương thức trực tiếp như vậy.

Hoắc Phi Vân liếc nhìn Lăng Tuyết, dịu dàng hỏi Thân Đồ Dạ:

– Dạ, vẫn quy tắc cũ chứ?

– Ừ- Thân Đồ Dạ gật đầu- Em làm chủ đi.

Hoắc Phi Vân bắt đầu gọi món, do biết rõ khẩu vị của Thân Đồ Dạ, đặc biệt dạn dò phần bít tết của anh phải có chín tám phần, không thể dùng nước sốt rượu vang, nướng năm với chút tiêu, súp đuôi bò phải hơi sánh một chút, nước táo không thêm đá...

Lăng Tuyết liếc nhìn Hoắc Phi Vân, nhủ thầm, nếu đổi lại là Cung Thiên Long thật, cô ấy sẽ ứng phó thế nào? Tình địch trước mắt này so ra không đơn giản như Bạch Mẫn Nhi, Hoắc Phi Vân muốn hậu thuẫn có hậu thuẫn, muốn đầu óc có đầu óc, muốn khí chất có khí chất, còn có sự thấu hiểu mà người khác không có.

Ưu điểm của Cung Thiên Long ở trước mặt Hoắc Phi Vân, có lẽ không đáng nhắc tới nhỉ?

– Cô Cung muốn gọi món gì? – Hoắc Phi Vân khách sáo hỏi- Tôi chỉ gọi món của tôi và Dạ, không biết khẩu vị của cô.

Câu này của Hoắc Phi Vân, chính là đặt bản thân và Thân Đồ Dạ cùng nhau, đẩy Lăng Tuyết ra ngoài.

– Giống Thân Đồ đi.

Lăng Tuyết cũng không ngốc, cô cười cười nói ra một câu lẩn tránh cướp về vị trí hôn thê của mình.

Hoắc Phi Vân mỉm cười, trả lại thực đơn cho nhân viên:

– Nghe rồi chứ?

– Dạ, tôi đã biết- Nhân viên phục vụ cầm thực đơn lui ra.

Lăng Tuyết quay đầu nhìn thoáng qua, Phí Kỳ đã không còn ngồi ở chỗ đó, không biết đã đổi chỗ hay đi rồi, tóm lại, hiệu quả làm việc của Tần Tuệ rất cao.

– Lần này em về định ở bao lâu? – Thân Đồ Dạ hỏi Hoắc Phi Vân.

– Xem tình hình đã- Hoắc Phi Vân sâu sắc nhìn Thân Đồ Dạ- Cũng có thể không đi...

– Ừ- Thân Đồ Dạ gật đầu.

– Nếu La Reine Des Habits* tiến hành thuận lợi...

*Tạm dịch: “Đồ mới của nữ hoàng”: tên một hạng mục mới của công ty Hoắc Phi Vân.

Hoắc Phi Vân nói đến đó, bắt đầu nói tiếng Pháp, Thân Đồ Dạ cũng dùng tiếng Pháp để đối thoại với cô.

Lăng Tuyết một chữ cũng nghe không hiểu, nhưng cô nhớ rất rõ, Cung Thiên Long biết tiếng Pháp, cô bắt đầu nhấp nhồm, bòn chòn, còn tiếp tục như vậy sẽ lộ mất, nghĩ đến đây, cô đứng lên:

– Tôi vào nhà vệ sinh một chút, hai người cứ từ từ tán gẫu.

Chỉ có cách này mới có thể giải vây cho bản thân...

Không đợi Thân Đồ Dạ và Hoắc Phi Vân đáp lại, Lăng Tuyết đã biến mất dạng.

Hoắc Phi Vân nhìn theo Lăng Tuyết, dùng tiếng Pháp hỏi:

– Cô Cung là lạ thế nào ấy? Cô ấy nghe không hiểu chúng ta nói gì sao?

– Cô ấy biết tiếng Pháp- Thân Đồ Dạ đơn giản trả lời.

– Vậy có lẽ cô ấy đang ghen nhỉ? – Hoắc Phi Vân cười cười.

Lăng Tuyết định vào toilet trốn, không ngờ ở khúc quanh gặp phải Phí Kỳ.

Phí Kỳ đổi đến vị trí này, cách Lăng Tuyết và Thân Đồ Dạ một khoảng, chính giữa còn có quầy bar ngăn lại, không dễ dàng chạm mặt, hẳn dùng món chính đã xong, đang ăn tráng miệng, chắc sắp đi rồi.

Đối diện Phí Kỳ là một cô gái trẻ, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, không khí rất vui vẻ.

Mặt nghiêng của cô gái đối diện với Lăng Tuyết, cô không nhìn rõ bộ dạng cô ấy, nhưng có thể thấy được vóc dáng khá gợi cảm, mắt Phí Kỳ sắp chui

vào ngực cô ta.

Lăng Tuyết không muốn gây chuyện, mau chóng đi về phía toilet, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc:

– Ban nhạc Black Wing của chúng tôi có rất nhiều ca khúc tự sáng tác, còn có nhiều fan hâm mộ...

Lăng Tuyết giật mình, quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện người ăn com với Phí Kỳ lại là tay trống của ban nhạc, em gái của Hàn Bắc, Hàn Giai!!!

Lần trước xảy ra chuyện, để lại rất nhiều ám ảnh tâm lý cho Lăng Tuyết, cô không nhắc đến với bất cứ ai, không ngờ tới vì vậy mà liên lụy Hàn Giai, Hàn Giai nhất định không ngờ nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng này lại là một tên cầm thú đội lốt người.

– Lần trước ca sĩ chính của chúng em đến phỏng vấn, không biết thế nào lại bỏ dờ giữa chừng, cho nên lần này em muốn thay chị ấy đến xem thử...

– Cô ca sĩ chính mà cô nói tôi đã quên mất rồi, chỗ tôi ngày nào cũng có nhiều người đến phỏng vấn, đa số họ không để lại ấn tượng gì cho tôi, chỉ có duy nhất mình cô để lại ấn tượng sâu sắc, hôm nay nghe cô hát câu đầu tiên, tôi liền cảm thấy cô rất có thiên phú, không chỉ như vậy, hình tượng khí chất của cô vô cùng ngời sao...

Phí Kỳ nói tới mặt mày hớn hờ, đôi mắt thì nhìn chằm chằm vào ngực của Hàn Giai, quả thật sắp không dứt ra được.

– Anh nói thật chứ?- Hàn Giai mừng rỡ.

– Đương nhiên là thật- Phí Kỳ đặt dao nĩa xuống- Bằng không sao tôi phải mời cô dùng com?

– Bữa com này cứ để em mời anh- Hàn Giai vội vàng nói- Lần đầu tiên em được đánh giá cao như vậy, thật sự cảm ơn anh.

– Sao tôi có thể để con gái mời khách chứ...- Phí Kỳ giả bộ khách sáo- Hơn nữa chỗ này rất sang trọng.

– Không sao, em có mang tiền- Hàn Giai ngây thơ, còn tưởng bản thân đã gặp được tri kỷ- Bây giờ em đi thanh toán ngay, anh chờ em một chút.

– Vậy ngại quá- Phí Kỳ cười nói- Để tôi đưa cô đến phòng thu thử giọng, sau đó chúng ta có thể ký hợp đồng.

– Thật ư? Tốt quá- Hàn Giai kích động không thôi, nắm lấy tay của Phí Kỳ cảm kích nói- Cảm ơn anh, thầy Phí, cảm ơn anh!

– Đừng khách sáo, ha ha- Trong mắt Phí Kỳ hiện lên vẻ xảo trá- Nhưng mà hợp đồng để trong phòng khách sạn, cô phải theo tôi qua đó lấy rồi.

– Được được ạ- Hàn Giai liên tục gật đầu- Em thanh toán xong sẽ cùng đi với anh.

– Được, tôi đợi cô- Phí Kỳ biết cá đã cắn câu, trong lòng vui đến nở hoa.

Lăng Tuyết tức giận đến nghiến răng, cô rất hối hận lần đó không vạch trần bộ mặt khốn nạn của hắn, để hắn tiếp tục hại người, đúng là tên cầm thú.

Không được, hôm nay cô tuyệt đối không thể khoan tay đứng nhìn, Hàn Giai là một cô gái rất ngây thơ, không có bản lĩnh và can đảm như cô, nếu đi khách sạn với Phí Kỳ nhất định sẽ chịu thiệt.

Phải giải quyết sao đây?

Nếu giải quyết chính diện, Phí Kỳ sẽ nhận ra cô, sau đó vạch trần lai lịch của cô...

Nhưng mà, vừa rồi Phí Kỳ nói không nhớ rõ cô, có lẽ nào hoàn toàn không nhớ không?

Nhưng như vậy rất mạo hiểm!

Đang rối rắm, Lăng Tuyết nhìn thấy nhân viên phục vụ bưng mâm canh nóng hổi đi ngang qua Phí Kỳ, mắt cô sáng lên, tiện tay nhặt một hòn sỏi nhỏ trong bồn hoa bên cạnh nhắm bắn vào tay nhân viên nọ...

– Á!- Tay anh ta run lên, cả phần canh nóng liền đổ ào vào đùi quần Phí Kỳ.

– Á...

Tiếng thét thảm thiết của Phí Kỳ vang vọng cả nhà hàng, đúng là bị bỏng không nhẹ, còn ác hơn cú đá lần trước Lăng Tuyết cho hắn.

Phí Kỳ nhảy dựng lên như bị điện giật, không ngừng phui đùng quần mình, đau đến kêu la.

Mọi người trong nhà hàng bị kinh động, tất cả đều ngạc nhiên nhìn hắn, có người bật cười, còn có người lấy điện thoại ra quay phim chụp ảnh.

Lăng Tuyết bật cười khi khi, xoay người chuẩn bị lên đi, lại phát hiện Tần Tuệ đứng ngay sau lưng cách đó không xa, sắc mặt xanh mét, nghiến răng nghiến齿:

– Bà cô của tôi ơi, cô đừng có quậy nữa được không?

Lăng Tuyết le lưỡi, chuẩn bị đi ngang qua người chị, sau lưng truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Phí Kỳ:

– Là cô...

Xong rồi xong rồi, bị hấn phát hiện rồi.

Lăng Tuyết cứng người, không dám xoay lại.

– Cô, cô, cô...

Phí Kỳ “cô” cả buổi cũng không nhớ ra tên của Lăng Tuyết, chính như hấn nói, mỗi ngày có nhiều người phỏng vấn đến vậy, hoàn toàn không nhớ được họ tên, nhưng hấn tuyệt đối nhớ rõ Lăng Tuyết, cú đá kia khiến hấn cả tháng không “lên” được, bác sĩ nam khoa cũng không biết phải làm thế nào.

Hôm nay khó khăn lắm mới câu được em gái nhỏ, lại bị cô ta phá hoại, còn xuống tay độc ác như thế.

Phí Kỳ đằng đằng sát khí đi về phía Lăng Tuyết...

Tần Tuệ nháy mắt, nhân viên lập tức bước đến xử lý.

Hiện trường hỗn loạn, thực khách ở gần đó hết hồn, mọi người đều tản đi.

– Xảy ra chuyện gì? Thầy Phí...- Hân Giai bị đám người hỗn loạn che đi, không nhìn thấy Lăng Tuyết.

– Đi mau...- Tần Tuệ đẩy Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết muốn đi, lại phát hiện không biết từ khi nào Thân Đồ Dạ đã đứng ở cửa, đôi mắt thâm thúy u ám nhìn cô chằm chằm...

– Cô Cung, mời!

Cố Huy bước đến hộ tống Lăng Tuyết rời khỏi, trong nhà hàng rất loạn, Hoắc Phi Vân đã sớm rút lui.

Tần Tuệ thấy Thân Đồ Dạ đã phát hiện chuyện này, lại tức giận đến nhồi máu cơ tim, không biết nên làm gì mới tốt.

Lăng Tuyết lấy hết can đảm ra ngoài, Thân Đồ Dạ âm thầm nhìn cô một cái, không nói gì, xoay người bước vào thang máy, Hoắc Phi Vân đã chờ sẵn bên trong.

– Nhà hàng này trước kia quản lý tốt lắm, lần này lại xảy ra chuyện như vậy- Hoắc Phi Vân chau mày.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Lăng Tuyết thấy Tần Tuệ đuổi tới, hình như định nói gì, đáng tiếc không còn kịp nữa.

Bầu không khí trong thang máy rất kỳ lạ, Lăng Tuyết hơi cúi đầu, không dám thờ mạnh.

Cô cảm giác được, Thân Đồ Dạ đang nhìn cô chằm chằm.

– Pais Madame, vous allez bien? (Cô Cung, cô không sao chứ?)- Hoắc Phi Vân dùng tiếng Pháp hỏi.

Lăng Tuyết nghe không hiểu, không biết nên trả lời thế nào, ánh mắt Thân Đồ Dạ như cây đinh, sắp chọc thủng gáy cô, lòng bàn tay Lăng Tuyết rịn mồ hôi, trái tim đập loạn xạ...

– Pais Madame? (Cô Cung?)- Hoắc Phi Vân lại gọi.

Lăng Tuyết hít sâu một hơi, thở mạnh ra, đột nhiên quay đầu lại, thâm tình nói với Thân Đồ Dạ:

– Je T’aime! (Em yêu anh!)

Sau đó, cô nhón chân, giữ lấy mặt Thân Đồ Dạ, hôn mạnh xuống...

Lăng Tuyết biết câu tiếng Pháp này, là học trên TV, phối hợp với hành vi liều lĩnh, hy vọng lúc này có thể giúp bản thân tránh được kiếp nạn!!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Ngủ Cùng Nhau Đi

Tất cả mọi người đều đứng hình!!!

Hoắc Phi Vẫn hoàn toàn bàng hoàng.

Cố Huy và Lôi Quân thì mở to mắt, vẻ mặt khó tin.

Thân Đồ Dạ đứng đơ tại chỗ, mắt tròn to, vẻ mặt kinh ngạc, cô gái này... là đang cưỡng hôn anh sao?

Trong đầu anh nổ vang, hỗn loạn, trước mắt chỉ có khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng của Lăng Tuyết, lại đang cố gắng hôn anh, hàng mi dài cong vút, mang theo sức hút động lòng người!

Cô cắn môi anh đến bồng rớt, nhưng nụ hôn vụng về không có kỹ thuật này lại cứ lay động trái tim anh, anh mắt không chế nhắm mắt lại, ôm lấy cô, hôn đáp trả...

Hoắc Phi Vẫn nhắm mắt, không muốn nhìn tiếp nữa, bên môi hiện lên nụ cười lạnh.

Người hầu đi bên cạnh cô nhấn nút tầng kế tiếp, cửa thang máy mở ra, Hoắc Phi Vân mau chóng rời đi, hết như chạy trốn.

Cố Huy và Lôi Quân liếc nhau, sờ mũi, lặng lẽ nép sang một góc, chừa không gian lại cho hai người họ.

...

Không biết qua bao lâu, Lăng Tuyết sắp thở không nổi, Thân Đồ Dạ mới buông cô ra.

Vốn chỉ định tìm bậc thang cho mình leo xuống, nhưng cuối bậc thang này lại là hố lửa, cô nhóm lửa tự thiêu!

Rõ ràng chỉ là diễn kịch, lại hôn đến quên cả trời đất, nhiệt huyết tuôn trào, chính cô cũng không biết sao lại diễn biến thành thế này, hiện tại môi cô nóng rát, tim đập thình thịch, mặt nóng bừng bừng, mắt rung rung chực trào ra nước...

Thân Đồ Dạ nắm cằm cô, nâng mặt cô lên, để cô nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của anh.

Tim Lăng Tuyết sắp rớt ra ngoài, đôi mắt linh hoạt động lòng người bị sương mù che chắn, đẹp đến rung động.

Thân Đồ Dạ đưa tay ôm lấy eo Lăng Tuyết, kéo cô vào lòng, cô cứ vậy thân mật dán chặt vào cơ thể anh, chân tay luống cuống, cô muốn lùi về, anh lại càng ôm chặt hơn, môi anh lạnh lạnh cọ vào vành tai cô:

– Vừa rồi... em nói gì?

Lăng Tuyết cắn môi dưới, trong lòng thầm nghĩ mình nào tàn, hôm nay đúng là không nên đến tìm anh, còn làm ra chuyện như vậy, bản thân phóng lao phải theo lao, chỉ có thể bất chấp đáp:

– Je T'aime... em yêu anh!

Vì để dẫn ngôn ngữ về tiếng Trung, Lăng Tuyết đành phải bổ sung thêm câu tiếng Trung vào, sau khi nói xong cô cảm giác toàn thân nổi da gà.

– Ừm- Khoe môi Thân Đồ Dạ hiện lên độ cong mê hoặc- Tốt lắm!

Người đàn ông hoàn mỹ như anh, phụ nữ trên đời này chắc đều muốn đổ xô vào anh, huống hồ là vị hôn thê của anh!

– Vậy thì...- Thân Đồ Dạ cầm mặt Lăng Tuyết, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi mềm mại của cô- Hôm nay em đặc biệt đến tìm tôi?

– Ừ- Lăng Tuyết gật đầu- Tôi qua chọc giận anh, hôm nay muốn mời anh ăn cơm, để xin lỗi anh, sau đó...

Nói đoạn, Lăng Tuyết nhớ tới lời nhắc nhở của Tần Tuệ, không thể trắng trợn nhờ anh giúp đỡ, nếu không anh không chỉ phản cảm, còn từ chối không chút do dự.

– Sau đó thì sao?- Thân Đồ Dạ âm trầm nhìn cô.

– Sau đó anh từ chối, còn hẹn với cô Hoắc- Lăng Tuyết chu môi không vui- Cho nên em tìm đến đây.

– Ha ha!- Thân Đồ Dạ cười- Em rất quyết đoán đấy, chẳng lẽ không sợ tôi đuổi em đi như tối qua à?

– Anh không nhỏ nhen vậy đâu.

Lăng Tuyết cười cười, thật sự trong lòng đang mắng hừ, tên đàn ông bụng dạ hẹp hòi, máu lạnh vô tình, cả đời không có được chân tình.

– Được rồi, tôi tha thứ cho em đó, không được có lần sau- Thân Đồ Dạ ra vẻ khăng khải- Nhưng mà...

Anh nhớ tới chuyện ban nãy cô gây ra, lại nhú mày:

– Tại sao em phải trị người kia?

– Người nào?- Lăng Tuyết vô thức hỏi, hỏi xong lại nhớ ra- À, anh đang nói tên Phí Kỳ đó à? Hẳn chính là tên cầm thú đột lốt người, dụ dỗ con gái nhà lành, nếu em không ra tay, cô gái kia tiêu rồi.

Cô tránh nặng tìm nhẹ, nghĩ như vậy sẽ giải thích được rõ hơn, còn có thể lưu lại hình tượng tốt ra tay làm việc nghĩa cho bản thân.

Dù sao anh cũng thấy hết rồi, trốn cũng không trốn được.

– Hừm?- Thân Đồ Dạ nhướn mày, tỏ vẻ nghi ngờ- Em quen hẳn?

– Lúc trước cũng định đầu tư vào ngành giải trí, nên từng tìm hiểu sơ qua giới giải trí, biết có người này, là nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng, nhưng mà chưa từng gặp qua, vừa rồi lúc em đi vào toilet nghe thấy hẳn lừa cô gái kia...

– Loại chuyện này là người tình ta nguyện- Thân Đồ Dạ ngắt lời Lăng Tuyết- Cô gái kia nếu không muốn, thì không thể cùng hẳn ra ngoài dùng cơm, nếu cô ấy đã đến đây, chứng tỏ trong lòng mỗi người đều biết, em như vậy chẳng phải rất tự cho mình là đúng?

– Không thể nào- Lăng Tuyết nói như đinh đóng cột- Cô gái đó rất ngây thơ, hoàn toàn không biết được chuyện này, cô ấy còn tưởng Phí Kỳ là người tốt, là tri kỷ của mình, cô ấy chính là mang suy nghĩ đơn giản như thế mới cùng Phí Kỳ đến đây.

– Em suy nghĩ quá ngây thơ rồi- Thân Đồ Dạ cảm thấy buồn cười- Xã hội này rất thực dụng, không phải ai cũng xuất thân cao quý như em, những cô gái sống dưới đáy xã hội, đôi khi cần hy sinh thứ gì đó để đổi lấy cơ hội, không có gì đáng trách cả.

– Anh sai rồi- Lăng Tuyết bực bội phản bác- Những cô gái sống ở đáy xã hội cũng có thể dựa vào chính đôi bàn tay của mình làm việc, các cô ấy không cần hy sinh gì hết, chỉ cần chăm chỉ nỗ lực, họ cũng có thể sống rất tốt.

– Em không phải cô gái đó, sao em biết được người ta nghĩ gì?- Thân Đồ Dạ hỏi vặn lại- Em sinh ra đã ngậm thìa vàng, sao em hiểu được cảm giác “thân bất do kỷ” chứ?

– Vậy còn anh?- Lăng Tuyết không chịu yếu thế- Chẳng lẽ anh từng sống cuộc sống dưới đáy xã hội? Từng có cảm giác thân bất do kỷ rồi? Từng hy sinh thứ gì đó để đổi lấy cơ hội à?

Cuộc đối thoại, nói đến Thân Đồ Dạ á khẩu.

Trong mắt anh hiện vẻ phức tạp, giống như đang cân nhắc gì đó...

– Anh chưa từng, cho nên xin anh đừng dùng ánh mắt phiến diện để nhìn người khác!- Tâm trạng Lăng Tuyết có hơi kích động- Góc độ khác mà nghĩ, có lẽ sự việc hôm nay em đứng là bao đồng, có lẽ sẽ nghĩ em tự chuốc lấy phiền phức, nhưng em không hối hận, bởi vì em đã làm sai, còn hơn không làm gì hết, trở mặt nhìn cuộc đời của một cô gái vô tội bị hủy hoại.

– Thôi được rồi- Thân Đồ Dạ cuối cùng cũng nhượng bộ- Cho dù cô gái kia thật sự vô tội, cho dù em ra tay làm việc nghĩa, thì cũng có thể tìm phương thức nhẹ nhàng hơn mà, ví dụ như khuyên cô gái kia đi, mà không phải ra tay đã thương người khác.

– Em không muốn để lộ thân phận- Lăng Tuyết viện cớ- Dù sao em cũng là cô Cung, đi chỗ mũi vào mấy chuyện như vậy cũng không mấy thỏa đáng.

– Cho nên em dùng hòn sỏi bắn vào tay nhân viên, khiến người nọ đánh nghiêng cạnh bờ nóng đổ vào đũng quần người ta?- Thân Đồ Dạ nguy hiểm hí mắt- Cung Thiên Long, tôi biết em tài nghệ song toàn, đàn dương cầm rất hay, múa ba lê cũng giỏi, quản lý công ty rất nề nếp, nhưng bắt đầu từ khi nào em còn có chiều này?

– Chiều, chiều gì?- Lăng Tuyết có chút chột dạ.

– Nhân viên nọ cách em khoảng mười mét, không có chút kỹ thuật, không thể nhắm chuẩn như vậy được- Thân Đồ Dạ nắm lấy cảm Lăng Tuyết- Em không chỉ nhắm chuẩn, tôi còn thấy, em ra tay rất nhanh, rất thành thạo.

– Chuyện này...- Tim Lăng Tuyết đập rất nhanh, nên mượn cớ gì đây.

– Em có biết, tôi không thích bị người khác lừa- Thân Đồ Dạ hơi mạnh tay, ánh mắt cũng trở nên sắc bén- Tốt nhất em hãy cho tôi câu giải thích hợp lý, bằng không...

– Thật ra cũng không có gì- Lăng Tuyết bất chấp, nói thẳng- Em có luyện vài thế võ phòng thân, chiều vừa rồi chỉ là tiện thể luyện luôn đó mà.

– Chiều phòng thân?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Ừ, chính là như vậy...

Trong mắt Lăng Tuyết hiện lên chút gian xảo, nhắc gối tập kích hạ bộ của Thân Đồ Dạ, Thân Đồ Dạ nhanh nhẹn né tránh, thoát khỏi tấn công của cô, nhưng vì vậy mà buông lơi cánh tay đang vòng qua người cô.

– Hi hi!- Lăng Tuyết hất hàm cười xấu xa- Thế nào? Bản lĩnh của em cũng được chứ?

– Trên người em còn bao nhiêu bí mật mà tôi không biết?

Thân Đồ Dạ lại thích thú, cô gái này lần nào gặp mặt cũng mang đến kinh ngạc khó tưởng tượng cho anh, tuy rằng gần đây cô rất khác thường, rất nhiều điểm đáng ngờ, lại càng gia tăng cảm giác kích thích và thần bí, hình như càng ngày anh càng thích đùa bỡn cùng cô.

– Có bí mật là chuyện tốt hay xấu?- Lăng Tuyết thuận miệng hỏi.

– Có tốt có xấu- Thân Đồ Dạ lại ôm cô- Kích thích thần bí, có thể khơi dậy hứng thú của tôi, thế nhưng, nếu em có ý lừa dối tôi...

Tay anh hơi dùng sức, khiến cô cảm nhận được đau đớn:

– Hậu quả tự gánh lấy!

Trong lòng Lăng Tuyết lại bất an, lai lịch của cô một ngày nào đó sẽ bị vạch trần, đến lúc ấy, Thân Đồ Dạ sẽ nghĩ thế nào?

Cô là thể thân giả mạo, cũng là một loại lừa dối, phải không?

Anh có thể không trừng phạt cô không?

– Đỉnh!- Cửa thang máy bỗng nhiên mở ra.

Lăng Tuyết bất giác ngừng đầu, nhìn thấy gương mặt điển trai không góc chết của Lãnh Thanh Mặc, trong lòng luống cuống, theo bản năng đẩy Thân Đồ Dạ ra, đi đến bên Lãnh Thanh Mặc:

– Sao anh lại đến đây?

Thân Đồ Dạ nhướn mày, mắt nhìn Lăng Tuyết trần trụi, bưng bưng lửa giận.

Lãnh Thanh Mặc cúi chào Thân Đồ Dạ, dịu dàng nhìn Lăng Tuyết, dùng khẩu hình môi nói:

– Tần quân gia nói chỗ em xảy ra chuyện, rất lo lắng, cho nên anh đến xem

– Em không sao- Lăng Tuyết lắc đầu.

– Không sao là tốt- Lãnh Thanh Mặc lùi ra sau nửa bước, giờ tay mời Thân Đồ Dạ bước ra.

Thân Đồ Dạ bước ra khỏi thang máy, thuận thế ôm lấy Lăng Tuyết:

– Chiều nay rảnh chứ? Theo tôi về nhà nghỉ trưa.

– Hà?- Lăng Tuyết tròn mắt nhìn anh, đây là công khai hẹn ngủ à?

– Tiệc gia tộc không phải vào buổi tối sao?- Thân Đồ Dạ ra vẻ đương nhiên- Tối nay tôi đi cùng em, hiện giờ theo tôi về nhà dùng bữa, sau đó cùng nhau nghỉ trưa!

– Em...

– Được được.

Lăng Tuyết còn chưa kịp từ chối, giọng nói vui vẻ của Tần Tuệ đã truyền đến:

– Cô Cung, chiều nay tôi sẽ đưa lễ phục và trang sức của cô sang nhà ngài Thân Đồ! Cô cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.

Lăng Tuyết nhúm mày, Tần Tuệ này, bây giờ đang “bán” cô đấy à?

Cô rõ ràng chỉ là một thể thân, không đến mức phải hầu hạ luôn chứ?

Lăng Tuyết ngừng đầu nhìn Lãnh Thanh Mặc, anh cụp mắt, không nhìn cô, dường như đã cam chịu sắp xếp này.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Cấn Hấn Chảy Máu

Lòng Lãng Tuyết đau âm ỉ, Tần Tuệ làm vậy, cô cũng không bất ngờ, nhưng Lãnh Thanh Mặc như vậy khiến trái tim cô nguội lạnh.

Lần trước, Lãnh Thanh Mặc ngầm đồng ý cho Lãng Tuyết đi chụp hình cưới với Thân Đồ Dạ, mặc dù cô hơi giận, nhưng có thể hiểu được, dù sao lần đó cũng không cần hy sinh gì cả, nhưng lần này không giống, Thân Đồ Dạ nói rõ ràng đến thế, cô đi theo sẽ thiệt thòi.

– Đi thôi- Thân Đồ Dạ ôm lấy Lãng Tuyết định đi.

– Em không muốn đi.

Lãng Tuyết đột nhiên lên tiếng, tuy rằng nhiều lúc cô sẽ thỏa hiệp, ví như thân bất do kỷ mà Thân Đồ Dạ đã nói, nhưng cô cũng có nguyên tắc của mình, cô sẽ không hy sinh tôn nghiêm của bản thân.

– Em nói gì?- Thân Đồ Dạ nhú mày, cô lại ở trước mặt nhiều người như vậy từ chối anh?

– Em nói...

– Ngài Thân Đồ đừng nóng giận, cô Cung nhất định đang lo lắng không kịp buổi tiệc gia tộc tối nay- Tần Tuệ vội hòa giải- Cô Cung, cô đừng lo, chúng tôi sẽ sắp xếp thời gian, cô cứ đi cùng ngài Thân Đồ đi, cô không phải còn có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài ấy hay sao?

Tần Tuệ đang ám chỉ với Lãng Tuyết, sự sống chết của Lãng Ngao đang nằm trong tay cô.

Quả nhiên, chiều này dùng được, lòng Lãng Tuyết lập tức rối loạn.

– Xem ra hôm nay em tìm tôi là có mục đích khác- Thân Đồ Dạ đã sớm đoán ra- Sao đây? Là theo tôi về nhà nói, hay là để lần sau?

– Em...- Lãng Tuyết có hơi rối rắm.

Lúc này, Lãnh Thanh Mặc bước tới, đầu tiên cúi chào Thân Đồ Dạ, sau đó dùng khẩu hình nói:

– Ngài Thân Đồ, Thiên Long là vợ chưa cưới của ngài, chuyện riêng tư của hai người, tôi vốn không nên hỏi đến, chỉ là trong gia tộc hôm nay còn chút chuyện gấp cần xử lý, chỉ e thời gian không kịp, hay là... để lần sau đi?

Lãng Tuyết rất bất ngờ, không ngờ lúc này Lãnh Thanh Mặc lại che chở cho cô, mặc dù Thân Đồ Dạ đã tỏ rõ tối nay sẽ cùng cô dự tiệc, đây với họ Cung mà nói là vinh hạnh to lớn, thậm chí có thể nói là cơ hội hiếm có để cùng cố địa vị.

Tần Tuệ ước gì có thể nhét Lãng Tuyết vào xe Thân Đồ Dạ, nhưng Lãnh Thanh Mặc lại không chút nghĩ cho đại cục, chỉ một câu không muốn đi đơn giản của cô, anh liền đứng ra bảo vệ cô!

Điều này làm Lãng Tuyết vô cùng cảm động.

– Thật chứ?- Thân Đồ Dạ u ám nhìn anh ta- Chuyện gấp gì quan trọng vậy?

– Là về tai nạn xe lần trước- Lãnh Thanh Mặc đáp- Tôi đã tra ra được manh mối, tối nay cần xử lý một chuyện...

– Xử lý chuyện gì?- Thân Đồ Dạ lại hỏi- Định trực tiếp đối chất với Cung Hiếu Cường trong bữa tiệc gia tộc? Anh có chứng cứ à?

Lãnh Thanh Mặc nhú mày, không nói tiếp nữa.

– Xem ra không có- Thân Đồ Dạ cười khẩy- Anh không giống người làm việc qua loa, không nắm chắc 100%, sẽ không tự tiện hành động, cho nên câu nói vừa nãy chỉ là mụm cớ?

Lãnh Thanh Mặc không có gì chống đỡ.

Lãng Tuyết nhìn bộ dạng túng quẫn của Lãnh Thanh Mặc, trong lòng vô cùng áy náy, Tần Tuệ nói đúng, mỗi lần tùy hứng của cô đều gia tăng gánh nặng cho Lãnh Thanh Mặc, anh đặt mình vào hoàn cảnh của cô mà nghĩ, quan tâm cảm nhận của cô, lại đẩy bản thân vào khốn đốn, còn cô, chưa từng suy nghĩ cho anh.

– Ngại Thân Đồ, ngại đừng nóng giận, anh Lãnh chỉ là...

– Được rồi- Lãnh Tuyết cuối cùng cũng lên tiếng, giận dữ nhìn Thân Đồ Dạ- Em vốn muốn nói, không đến nhà anh, mà muốn anh đến nhà em, em nấu cho anh ăn, anh lại lòi nhiều chuyện ra như vậy, làm cho ai cũng sợ anh hết.

– Hừm?- Thân Đồ Dạ rất bất ngờ- Em sẽ nấu ăn?

Cung Thiên Long mười ngón tay không đụng nước, ngay cả uống nước cũng có người hầu hạ, bắt đầu từ khi nào lại biết nấu nướng?

– Trước kia thì không, mới học gần đây thôi- Lãnh Tuyết chủ động khoát tay Thân Đồ Dạ- Tuy rằng chỉ là mấy món đơn giản, nhưng tuyệt đối rất ngon, có muốn thử không?

– Thật hay giả đây?- Thân Đồ Dạ bán tín bán nghi- Tôi ăn uống rất kén chọn đấy.

– Thử đi rồi biết- Lãnh Tuyết kéo Thân Đồ Dạ ra ngoài- Đi nhanh nào, đói bụng quá.

Thân Đồ Dạ cũng không phải người dễ ứng phó, làm sao anh không biết Lãnh Thanh Mặc đang giải vây cho “Cung Thiên Long”, chỉ là cái có của “Cung Thiên Long” rất tốt, dễ dàng gọi lên lòng hiếu kỳ của anh, anh thật sự rất muốn nếm thử bữa cơm do cô nấu, nên xem nhẹ những chuyện khác.

Dọc đường, Lãnh Tuyết ăn sạch hết trái cây trong xe của Thân Đồ Dạ, vậy mà vẫn than đói bụng.

Thân Đồ Dạ nhú mày nhìn cô:

– Bây giờ còn chưa đến 2h, em có cần đói đến vậy không?

– Em chưa ăn sáng, hơn nữa tối qua gần như không ngủ- Lãnh Tuyết liếc anh, nhú mày nói- Tài xế này sao lái xe chậm vậy? Chùng nào mới có thể về đến nhà đây.

– Chạy nhanh lên- Thân Đồ Dạ ra lệnh- Nếu em không nấu ra được gì, em chết chắc...

Anh còn chưa nói xong đã ngừng lại, tròn mắt nhìn Lãnh Tuyết:

– Em sao vậy?

– Em đau dạ dày...

Lãnh Tuyết hai tay ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, nhăn nhó, mấy đứa trẻ sống trong cô nhi viện bữa đói bữa no, ai cũng có vài bệnh vặt, bệnh đau dạ dày của cô là bệnh cũ.

– Thật hay giả?- Thân Đồ Dạ bóp mặt cô- Không lẽ đang đùa? Em không biết nấu nướng, cho nên chơi chiêu này...

– Tên khốn này!!!- Lãnh Tuyết há miệng cắn vào tay của Thân Đồ Dạ.

– Á!!!

Trong xe truyền ra tiếng kêu thảm thiết, Cố Huy và Lôi Quân ở ghế trên sợ hết hồn.

– Chủ nhân đang la đúng không? Tôi không nghe nhầm chứ?

– Tôi tưởng mình nghe nhầm, anh cũng nghe thấy, cho nên...

– OMG! Cô Cung này quá lợi hại, ăn sạch chủ nhân rồi!

Cuối cùng cũng đến nhà họ Cung, từ trên xe bước xuống, mọi người thấy Lãnh Tuyết mặt trắng bệch, giật mình, Tàn Tuệ vội vàng chạy đến đỡ cô:

– Cô Cung, cô bị...

– Trời ơi, ngại Thân Đồ!- Người hầu hét lên ngắt lời Tàn Tuệ.

Tàn Tuệ quay lại nhìn, tay Thân Đồ Dạ đang rỉ máu, chị quá sợ hãi, lập tức cản dận:

– Nhanh đi lấy hộp thuốc, gọi điện kêu bác sĩ Hoa đến!

– Dạ!

– Chỉ bị thương ngoài da, không cần lo cho tôi- Thân Đồ Dạ u ám nhìn Lăng Tuyết- Lấy thuốc đau bao tử cho cô ấy trước đã.

– Thuốc đau bao tử?- Tần Tuệ nhú mày, cô Cung không có bệnh đau bao tử.

Lãnh Thanh Mặc ra dấu tay, ý bảo Tần Tuệ đi bằng bó cho Thân Đồ Dạ, còn mình thì đỡ Lăng Tuyết về phòng uống thuốc.

Tất cả mọi người đều xem nhẹ tình trạng sức khỏe của Lăng Tuyết, điểm này không thể giấu diếm, nhưng cũng may Thân Đồ Dạ không mấy hiểu biết Cung Thiên Long, cho nên chi tiết này cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Thật sự bệnh đau dạ dày của Lăng Tuyết không mấy nghiêm trọng, nhưng khi đau thật sự rất chết người.

Cũng may có Lãnh Thanh Mặc ở đây, anh dứt cô uống thuốc xong, không bao lâu đã không còn đau nữa.

Tần Tuệ bùng ly sữa nóng đến, nghiêm túc nói với Lăng Tuyết:

– Ngài Thân Đồ còn đang đợi cô nấu cơm cho ngài ấy.

– Tôi đau đến vậy rồi, hẳn có cần tích cực vậy không?- Lăng Tuyết tức giận đến nghiến răng.

– Lòi là cô tự nói. ...- Tần Tuệ nhú mày- Cô thật sự biết nấu chứ?

– Mấy món đơn giản không thành vấn đề- Lăng Tuyết uống sữa, cảm giác dạ dày dễ chịu hơn- Tên khốn đó, đúng là rất đáng hận, phải cắn chết hắn mới đúng.

– Tay ngài ấy là do cô cắn?- Tần Tuệ kinh ngạc trợn mắt- Sao cô có thể...

– Tôi đã đau đến vậy rồi, hẳn lại nghi ngờ tôi giả bộ, còn bóp mặt tôi, tôi không cắn chết hắn đã là nhân từ lắm rồi...

– Cô...- Tần Tuệ tức đến toàn thân run rẩy- Anh Lãnh, anh nói chuyện với cô ta đi!!! Ngày nào cô ta cũng gây rắc rối, ngày nào chúng ta cũng phải theo đuôi thu dọn tàn cuộc cho cô ta, cô ta lại không biết hối cải, ngày càng quá đáng, còn tiếp tục như vậy, sẽ xảy ra chuyện đó!!!

Lãnh Thanh Mặc không nghĩ vậy, ra dấu tay, bảo Tần Tuệ im lặng, sau đó thân thiết hỏi Lăng Tuyết:

– Đờ hơn chưa?

– Đờ đau hơn rồi- Lăng Tuyết cảm kích nhìn anh- Cảm ơn anh!

– Chăm sóc em là chuyện phải làm- Lãnh Thanh Mặc cười hiền- Em nghỉ ngơi đi, tôi xuống đó nói chuyện với ngài Thân Đồ.

– Không cần- Lăng Tuyết nín anh lại- Tôi không thể để anh khó xử, Tần quản gia nói đúng, lòi là tự tôi nói, tôi nên làm!

– Nhưng sức khỏe của em...

– Tôi không sao- Lăng Tuyết đứng lên- Cũng không phải bệnh nặng gì, uống thuốc xong khỏe hơn rồi, và lại tôi cũng muốn ăn cơm, tôi xuống đó trước.

Nói xong, Lăng Tuyết cũng nhanh chóng bước xuống lầu...

Thật sự cô rất đói, muốn nấu nướng sớm giải quyết cái bụng mình, cũng có thể đuổi tên ôn thần kia đi.

Tần Tuệ bất an nói:

– Anh Lãnh, vừa rồi có lẽ tôi hơi kích động, nhưng những câu tôi nói đều là thật, cứ tiếp tục để cô ta quậy nữa, chuyện này nhất định sẽ bại lộ, đến lúc đó không chỉ họ Cung và họ Bạch, ngay cả ngài Thân Đồ cũng không bỏ qua cho chúng ta.

Lãnh Thanh Mặc từ tốn thu dọn hộp thuốc, dùng khẩu hình nói:

– Lúc Thiên Long ở đây, ngài Thân Đồ chưa từng ở lại quá mười phút, bây giờ, ngài ấy ở bên dưới đợi một tiếng đồng hồ.

“Nghe” thấy những lời này, Tần Tuệ ngẩn người, đúng vậy, cô Cung thật và ngài Thân Đồ rất tôn trọng nhau, ngay cả nói chuyện cũng khách sáo, còn nhặt và xa cách, nhưng “Cung Thiên Long” hiện giờ có thể trêu chọc ngài Thân Đồ, cười nói vui vẻ...

Cô liên tục gây họa, thậm chí xúc phạm ngài ấy, ngài ấy cũng không tức giận, ngược lại hết lần này đến lần khác tha thứ cho cô, thậm chí còn thân thiết với cô hơn, đây hình như chứng tỏ một điều...

Lăng Tuyết là Lăng Tuyết, không phải Thiên Long thật, Thân Đồ Dạ là nhân vật thế nào? Cho dù tìm một thế thân tài diễn xuất giỏi đến đâu, ngài ấy cũng có thể phát hiện ra vấn đề.

Nhưng cá tính độc đáo khác biệt của Lăng Tuyết trái lại đã thu hút Thân Đồ Dạ, gọi lên hứng thú của ngài ấy, ngài ấy tình nguyện chơi cùng cô...

Cho nên, cô diễn giống hay không thì liên quan gì?

Chỉ cần Thân Đồ Dạ thích là được.

– Đừng xem cô ấy là con rối- Lãnh Thanh Mặc ngẩng lên nhìn Tần Tuệ, nghiêm túc cảnh cáo- Một con rối không thể giúp được chúng ta! Đối xử với cô ấy tốt một chút, chân thành một chút, mới có thể đổi lấy nhiệt tình đáp lại!

– Tôi biết rồi, anh Lãnh- Tần Tuệ vô cùng hồ thẹn.

– Tôi xuống chuẩn bị trà cho ngài Thân Đồ- Lãnh Thanh Mặc đứng lên- Sau này nếu tôi biết chị uy hiếp cô ấy, tôi tuyệt đối không tha!

Anh dùng khẩu hình nói chuyện, không có âm thanh, không có sức nặng, nhưng ánh mắt đó lại lộ ra sắc bén khiến người.

– Dạ!- Tần Tuệ thở cũng không dám thở mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Cưới Sớm

Thân Đồ Dạ đang nghe điện thoại, thấy Lăng Tuyết xuống lầu, ngược lên nhìn cô.

Cô làm mặt quỷ với anh, rồi đi vào bếp bắt đầu nấu nướng.

Thân Đồ Dạ nhìn theo bóng lưng cô, khóe môi hiện lên độ cung nhọt nhọt.

– Cô Cung, có cần chúng tôi làm gì không?

Mấy người hầu nữ đứng trong bếp, sẵn sàng đợi lệnh.

– Không cần đâu, các cô ra ngoài đi, một người ở lại lấy nguyên liệu cho tôi là được.

Lăng Tuyết chưa từng vào phòng bếp này, thứ gì đặt ở đâu, cô hoàn toàn không biết.

– Dạ!- Các nữ hầu lui ra, chỉ để lại một cô gái trẻ bên cạnh phụ giúp Lăng Tuyết- Cô Cung, cô cần nguyên liệu gì?

– Gạo- Lăng Tuyết xắn tay áo lên- Nấu cơm trước đã.

– Ở đây- Cô gái mở ngăn tủ ra- Để tôi nấu giúp cô.

– Không cần đâu, để tôi.

Lăng Tuyết thành thạo vo gạo nấu cơm, sau đó mở tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu ăn. Tủ lạnh hai cửa, bên trong cần gì có đó, đều là nguyên liệu cao cấp, có vài loại Lăng Tuyết biết, cũng có vài loại không biết.

– Chỉ có những thứ này?- Lăng Tuyết rầu rĩ, cô hoàn toàn không biết nấu mấy món phức tạp như vậy.

– Bên này còn có mấy cái tủ lạnh nữa- Cô gái mở thêm vài tủ lạnh khác- Trong tủ này là các loại thịt, rau củ hoa quả thì ở trong tủ kia, phía sau còn có hai hồ cá, nuôi hải sản tươi sống, cô muốn gì? Tôi lập tức chuẩn bị cho cô.

– Không cần rắc rối vậy đâu.

Lăng Tuyết đi qua lấy bó cải thảo, dưa leo, một miếng ức gà, chút thịt nạc, còn có vài nguyên liệu phối hợp, sau đó nói với cô giúp việc:

– Bắt cho tôi một con lươn, cân nặng một chút.

– Dạ!

Cô gái lập tức đi chuẩn bị, trong nhà bếp truyền đến tiếng thái thức ăn, Thân Đồ Dạ đứng lúc nghe xong điện thoại, đặt xuống đi vào:

– Này, dùng dao thành thạo ghê nhỉ.

– Cũng tạm!- Lãng Tuyết ngẩng đầu liếc anh- Đói bụng thì ăn chút điểm tâm đi, chỗ em mất nửa tiếng mới xong.

– Coi bộ cũng ra dáng lắm- Thân Đồ Dạ khoanh tay trước ngực, tao nhả dựa vào cạnh cửa- Nhìn kỹ thuật này của em không giống như là mới học đâu.

Lãng Tuyết dùng tay, tìm đại một cái cốc:

– Đạo này ở nhà mãi, không có chuyện gì làm nên học thôi. Em phải xào rau đây, anh ra ngoài đi, đừng để ám mùi dầu khói lên người.

Thân Đồ Dạ không nói gì, xoay người định ra ngoài, đi được vài bước lại quay đầu nhìn Lãng Tuyết, cô đeo tạp dề, bắt đầu xào rau, bộ dạng chăm chú đó rất hấp dẫn, tự nhiên anh lại cảm động, cứ vậy đứng tại chỗ nhìn cô, quên cả bước đi...

Lúc nấu com, Lãng Tuyết nhớ tới Lãng Ngao, anh bị thương nặng vậy, không biết hiện tại thế nào, hy vọng hôm nay có thể mượn bữa com này để Thân Đồ Dạ đồng ý cứu Lãng Ngao...

Nghĩ đến đây, Lãng Tuyết càng thêm dốc sức.

Những đứa trẻ trong cô nhi viện từ nhỏ đã sống độc lập, Lãng Tuyết cũng không ngoại lệ, 16 tuổi cô đã bắt đầu đi làm, tự chăm sóc bản thân.

Nhưng mà trong hơn một năm trở lại đây, Lãng Tuyết rất ít nấu com.

Bình thường, cô và Lãng Ngao chỉ ăn sáng ở nhà, đến trưa, cô và Lãng Ngao đến cô nhi viện làm từ thiện, bọn trẻ ăn gì, họ ăn đó; tối thì tập đại vào quán lẻ đường nào đó, vội vàng đến vũ trường ca hát, trước kia cả đêm Lãng Tuyết chạy ba show, sau khi đưa xe mới bỏ bớt hai show...

Ngày nào cũng bận tới mệt tới mảy, ăn com trở thành chuyện lấp đầy bụng.

Thình thoảng có ngày nghỉ, Lãng Tuyết và Lãng Ngao sẽ cùng nhau đi chợ mua thức ăn, sau đó cùng về nhà nấu com, vì tiết kiệm tiền, họ đều mua thức ăn đóng gói sẵn, mấy nguyên liệu như lươn như cá ở nhà họ Cung này họ đâu dám nhìn tới, với Lãng Tuyết và Lãng Ngao mà nói là rất xa xỉ.

Bốn mươi phút sau, cuối cùng cũng nấu xong, Lãng Tuyết rửa tay, đích thân bung mấy món thơm ngào ngạt dọn lên bàn ăn, cô gọi tùy ý hết như bình thường gọi Lãng Ngao:

– Rửa tay ăn com nào!

– Rửa rồi- Thân Đồ Dạ ngồi trước bàn ăn, nhìn mấy món ăn, tò mò hỏi- Món lươn kho tộ này tôi biết, còn đây là món gì?

– Đây là cải thảo xào, dưa leo, gà sốt cay, trứng chiên cà chua...- Lãng Tuyết giới thiệu tên món ăn.

– Cũng bài bản nhỉ- Mắt Thân Đồ Dạ nhìn chăm chăm vào món ăn- Hơn nữa đều là những món ăn rất bình dân.

– Ngày nào cũng ăn tiệc lớn, thỉnh thoảng đổi vị com nhà, trở về nếp sống bình thường- Lãng Tuyết coi tạp dề ra ngồi xuống đối diện Thân Đồ Dạ- Đói chết rồi, em phải ăn đây.

Nói xong, cô liền bung chén com lên lửa...

Thân Đồ Dạ cầm đũa lên nếm chút vị, gật đầu:

– Ừ, mùi vị không tồi.

– Đương nhiên rồi, em nấu ăn rất ngon đấy- Lãng Tuyết gấp một miếng lươn cho Thân Đồ Dạ- Nếm thử món này đi.

– Cảm ơn- Thân Đồ Dạ thâm trầm nhìn cô- Không ngờ em cũng có một mặt hiền lành nhỉ.

– Đương nhiên rồi- Lãng Tuyết không chút khiêm tốn- Em ưu tú thế này, anh lấy được em là phúc phận tu mười kiếp mới có.

– Ha ha...- Thân Đồ Dạ không khỏi bật cười, chưa từng có ai dám ngông cuồng trước mặt anh, nhưng cô gái này một khi ngông cuồng lại rất đáng yêu.

– Ngây ngốc làm gì, mau ăn đi- Lãng Tuyết lại gấp rau cho anh- Đừng lãng phí thức ăn! Anh có biết trên thế giới này mỗi ngày có bao nhiêu cô nhi chịu đói, ngay cả lấp đầy bụng cũng không có, lại càng đừng nói đến mấy món ăn cao sang ngon lành thế này.

– Nghe có vẻ như em rất đồng cảm nhỉ- Thân Đồ Dạ thuận miệng nói.

Lăng Tuyết giật mình, ngược lên nhìn anh, phát hiện anh vẫn chăm chú ăn cơm, không nghĩ gì nhiều, cô mới thở phào, thuận miệng đáp:

– Làm từ thiện nhiều là chuyện tốt mà!

– Ủ!- Thân Đồ Dạ nhìn đồng hồ- Cũng sắp bốn giờ rồi.

– Hôm nay không thể nghỉ trưa rồi- Lăng Tuyết nghĩ bản thân đã thoát được một kiếp, vui như mò cò trong bụng- Ăn xong còn phải trang điểm, chuẩn bị cho tiệc tối.

– Hình như em rất vui nhỉ- Thân Đồ Dạ không vui trùng mắt với cô.

– Không vậy thì sao? Chẳng lẽ em phải khóc lóc cầu xin anh ngủ cùng em à?- Lăng Tuyết lườm anh.

– Phụt!- Canh uống đến miệng Thân Đồ Dạ suýt nữa phun ra- Em nói chuyện thẳng tuột nhỉ?

– Tính em thẳng tuột tuột như thế- Lăng Tuyết chồm đến hỏi- Tối nay anh muốn đi cùng em à?

– Em nói thử xem?- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nhìn cô, lần nhất là cô, còn muốn anh tham dự tiệc tối cùng cô, bao nhiêu của hồi để cô ôm hết.

– Nhìn anh xem- Lăng Tuyết ra vẻ không đáng kể- Thật sự lúc trước anh nói đúng, đây là chuyện gia đình em, em phải tự giải quyết, nhưng nếu anh muốn đi cùng em, em không đến nỗi phải từ chối anh, nhỉ?

– Em...- Thân Đồ Dạ hết biết nói gì, cô gái này có thể tự cho mình là đúng đến mức độ ư?

– Nhưng mà có một việc, quả thực em phải nhờ anh giúp đỡ.

Thái độ Lăng Tuyết đột ngột xoay 180 độ, gấp thêm miếng lươn cho Thân Đồ Dạ, thận trọng nói:

– Em có người bạn bị họ Bạch bắt đi, anh có thể giúp em cứu bạn em ra không?

– Bạn bè thế nào?- Thân Đồ Dạ rất bất ngờ, cô gái này gần đây rất kiêu căng, giống như không coi ai ra gì, hôm nay lại mở miệng xin xỏ? Hơn nữa bộ dạng làm như rất quan trọng.

– Thật ra...- Lăng Tuyết đang nghĩ có cần nói theo phương án Tần Tuệ đưa ra không, nhưng nghĩ nghĩ, cô vẫn quyết định nói thật- Chính là người bạn rất thân, lần trước xảy ra tai nạn anh ta cũng có mặt ở đó, bị thương nặng, Thanh Mặc sắp xếp cho anh ta ở bệnh viện điều trị, sau đó không biết thế nào lại bị người ta bắt đi, có lẽ muốn dùng anh ta để uy hiếp em!

– Chuyện nhỏ như vậy, Lành Thanh Mặc sẽ giải quyết- Thân Đồ Dạ hoàn toàn không quan tâm.

– Vốn có thể giải quyết, nhưng hôm qua em vì anh mà đắc tội với Bạch Mẫn Nhi, hiện tại họ Bạch không chịu tha người...

– Ý của em, giống như chuyện này do tôi mà ra?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Em không có ý này...- Hiện tại Lăng Tuyết nào dám đắc tội anh- Tóm lại bây giờ chỉ có mình anh giúp được em thôi, nếu anh có thể giúp em việc này, em...

– Em thế nào?- Thân Đồ Dạ đặt đĩa xuống, hứng thú nhìn cô.

– Em sẽ rất cảm kích anh- Lăng Tuyết mong chờ nhìn anh, vẻ mặt nịnh nọt- Cứu một mạng người còn hơn xây bảy cảnh chùa, em biết anh là người tốt là người chính trực lương thiện, anh nhất định sẽ giúp em vụ này, đúng không?

Nói cả buổi, vẫn không nói ra điều kiện trao đổi là gì.

Thân Đồ Dạ mất hứng, đề ý cũng không thèm đề ý cô, cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm.

– Này!- Lăng Tuyết nổi nóng- Được hay không thì cũng phải nói chứ.

Thì em cứ nói điều kiện trao đổi đi!

Thân Đồ Dạ chờ cô tự mở miệng, mí mắt không buồn nâng.

– Chẳng phải anh đã nói sẽ bảo vệ em sao? Chuyện của em không phải chuyện của anh à?- Lăng Tuyết cầm đũa gõ chén- Hiện giờ anh muốn nói không giữ lời sao?

– Xin người ta thì nên ra đáng cầu xin chút- Thân Đồ Dạ cuối cùng cũng lên tiếng.

– Em...- Lăng Tuyết ngừng một nhịp, đổi thái độ khác- Được rồi, xem như em xin anh đi, chỉ cần anh giúp em cứu người ra, em...

Kệ đi, cứu Lãng Ngạo ra trước rồi tính, có lẽ lúc đó Cung Thiên Long cũng tỉnh lại rồi, có điều kiện gì cũng là cô ấy đi làm, hơn nữa, cho dù cô ấy chưa tỉnh, không phải còn có Lãnh Thanh Mặc sao?

Có anh ấy ở đây, cô sẽ không bị thiệt thòi.

Nghĩ vậy, Lãng Tuyết nói tiếp:

– Điều kiện gì em cũng đáp ứng hết!

– Ủ!- Thân Đồ Dạ hài lòng gật đầu- Thái độ này không tệ.

– Vậy anh chịu giúp em rồi?- Lãng Tuyết mừng rỡ- Vậy khi nào anh đến nhà họ Bạch?

– Không cần đến đó- Thân Đồ Dạ cầm khăn ăn lau miệng- Tiệc gia tộc tối nay là có thể giải quyết.

– Anh định tìm Cung Hiếu Cường?- Lãng Tuyết hoài nghi- Nhưng chuyện này ông ta có thể làm chủ à?

– Ai làm chủ không quan trọng, quan trọng là...- Thân Đồ Dạ dựa vào ghế, thản nhiên nói- Chuyện này tôi đã nhúng tay vào, họ sẽ thả người!

– Khả khả...- Lãng Tuyết vui ngất ngây- Tốt quá rồi!

– Hiện giờ, chúng ta nói đến điều kiện của em đi- Thân Đồ Dạ nghiêm túc nói- Hôn lễ dự định vào ngày 7 tháng sau, tôi định đẩy sớm lên ngày 17 tháng này, em không thành vấn đề chứ?

Lãng Tuyết kinh ngạc nhìn anh:

– Ngày ??

Lãng Tuyết trước giờ chưa từng hỏi qua vấn đề hôn lễ, bởi vì cô hoàn toàn không nghĩ tới phải dùng thân phận thế thân để kết hôn với Thân Đồ Dạ, cô luôn nghĩ còn lâu mới đến ngày cưới, hiện giờ mới biết, ngày cưới đã sớm ấn định vào tháng sau, còn Thân Đồ Dạ hiện giờ đòi đẩy sớm lên 20 ngày, cũng chính là 10 ngày sau sẽ kết hôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Trong Lòng Bất An

– Hửm?- Thân Đồ Dạ nhượng mày- Em không đồng ý?

– Tôi...- Lãng Tuyết lập tức rối loạn, nói năng lộn xộn- Đang êm đẹp tại sao phải cưới sớm? Hơn nữa, hơn nữa...

– Tóm lại ngày 17 tháng này tôi sẽ kết hôn- Thân Đồ Dạ hoàn toàn không chừa đường thương lượng- Nếu em không chịu cưới sớm, tôi đành phải kết hôn với người khác.

– Hà?- Lãng Tuyết tròn tròn mắt, khó tin nhìn anh- Anh đang nói đùa đấy à? Hôn nhân sao lại xem như trò chơi vậy?

– Tôi làm việc chính là như vậy- Thân Đồ Dạ chia hai tay ra- Ví như lần đó ngủ một đêm xong liền quyết định cưới em, đó cũng là nhất thời hứng khởi quyết định!

Lãng Tuyết ngẩn ngơ, cô lại không biết nói gì hơn.

Hóa ra, anh thật sự vì đêm đó mới quyết định kết hôn với cô!

Nếu anh biết người đêm đó ngủ cùng anh là một cô gái bình thường, anh còn có thể cưới cô không?

Hay là nói, anh cưới cô, chỉ vì nghĩ cô là Cung Thiên Long?

– Em có thể suy nghĩ- Thân Đồ Dạ nhìn đồng hồ- Tối nay gặp thì cho tôi câu trả lời!

Anh đặt khăn ăn xuống:

– Tôi về trước, 7h gặp!

Nói xong, anh đứng lên rời khỏi bàn, đi vài bước thì quay đầu lại nói:

– Đúng rồi, bữa trưa hôm nay rất tuyệt, cảm ơn em!

Lăng Tuyết nhìn theo bóng lưng anh đi, trong lòng hỗn loạn...

Tần Tuệ và Lãnh Thanh Mặc đều đi ra tiền Thân Đồ Dạ, Lăng Tuyết ngơ ngác đi lên lầu, trở về phòng, cô vừa định đóng cửa, Tần Tuệ và Lãnh Thanh Mặc vừa tới, cô biết, họ cần nói chuyện với cô.

Vào phòng, Tần Tuệ dè dặt hỏi:

– Cô không sao chứ?

– Cung Thiên Long thế nào rồi?- Lăng Tuyết lo lắng hỏi- Chùng nào cô ấy tỉnh lại?

Tần Tuệ không đáp, mà nhìn qua Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc cup mắt, hình như đang suy tư điều gì.

– Không lẽ các người định để tôi kết hôn với hắn?- Lăng Tuyết nôn nóng hỏi- Hôn nhân là việc hệ trọng cả đời...

– Chúng tôi cũng không muốn- Tần Tuệ lên tiếng- Ngài Thân Đồ là hôn phu của cô Cung, tương lai cô Cung tỉnh lại là phải sống cả đời với ngài ấy, nếu bây giờ cô gả cho ngài ấy, vậy... sự việc sẽ rối tung lên.

– Chị rõ ràng biết đạo lý này còn bảo tôi đến nhà hắn nghỉ trưa?- Lăng Tuyết tức giận- Tôi còn tưởng vì đạt được mục đích, cái gì chị cũng không để ý chứ.

– Ngủ và kết hôn là hai chuyện khác nhau- Tần Tuệ lí nhí nói.

– Chị...- Lăng Tuyết nổi trận lôi đình- Chị thật thà ghê nhỉ!

Ý của Tần Tuệ là, người đàn ông như Thân Đồ Dạ, thỉnh thoảng ngủ cùng phụ nữ khác, sẽ không ảnh hưởng đến hôn nhân giữa anh và Cung Thiên Long, nhưng một khi kết hôn thì sẽ khác.

– Xin lỗi cô!- Tần Tuệ xấu hổ- Tôi biết tôi nói vậy có phần quá đáng, nhưng mà... Hiện giờ chúng ta đâm lao phải theo lao, nếu lúc này bị vạch trần thân phận, không chỉ có họ Bạch và Cung Hiếu Cường không bỏ qua cho chúng ta, ngay cả ngài Thân Đồ cũng sẽ...

Chị ta không nói tiếp nữa, chỉ nặng nề thở dài.

– Đúng đấy- Lăng Tuyết nhủ mày- Thân Đồ Dạ ngoài mặt tưởng chừng như vô hại, thực ra là tên ma quỷ độc tài, nếu hắn phát hiện ra tôi lừa hắn, nhất định sẽ không tha cho tôi.

Cô chỉ cần nghĩ đến ánh mắt sâu thẳm kia của Thân Đồ Dạ, liền thấy sợ hãi.

– Cho nên...

– Cho nên tôi vẫn phải tiếp tục diễn?

Câu này là hỏi Tần Tuệ, cũng đang hỏi chính mình, nếu thực sự không thể lựa chọn, cô nên làm gì bây giờ?

Cô thực sự phải diễn tiếp sao?

Vì nhiệm vụ này, vì lời hứa lúc trước, thậm chí không tiếc gả cho một người đàn ông cô hoàn toàn không yêu?

– Anh Lãnh, anh nói gì đi?- Tần Tuệ nhìn Lãnh Thanh Mặc.

Lăng Tuyết cũng ngẩng đầu nhìn anh, cô không để ý người khác thấy thế nào, nhưng ý kiến của Lãnh Thanh Mặc với cô mà nói rất là quan trọng.

Lãnh Thanh Mặc lại hoàn toàn bình tĩnh, không sốt ruột hay bất an gì, anh im lặng vài giây, dùng khẩu hình môi nói:

– Khoảng thời gian này, tôi luôn dốc toàn lực điều trị cho Cung Thiên Long, tình trạng của cô ấy có chuyển biến khá hơn, chắc không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại. Cho dù đây sớm lẽ cưới như ý muốn của ngài Thân Đồ, cũng còn thời gian mười ngày, trước tiên chống đỡ qua mười ngày này rồi tính tiếp.

– Đúng đúng đúng- Tần Tuệ vội phụ họa theo- Ngài Thân Đồ đã đồng ý cứu cậu Lăng ra giúp cô rồi, cứ cứu cậu Lăng ra đã rồi tính.

- Trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy- Lăng Tuyết thở dài- Chỉ cần Lăng Ngạo an toàn, trong lòng tôi cũng kiên định hơn.
- Đúng đúng- Tần Tuệ liên tục gật đầu- Hơn nữa, ngài Thân Đồ tối nay sẽ cùng cô dự tiệc, chẳng khác nào chính thức công bố quan hệ giữa hai người, sau này Cung Hiếu Cường không dám làm gì cô nữa.
- Không phải quan hệ với tôi, mà là quan hệ với Cung Thiên Long- Lăng Tuyết sửa lại cho đúng.
- Đúng...- Tần Tuệ cười xấu hổ.
- Lễ cưới này vẫn chưa công bố ra ngoài à?- Lăng Tuyết rất hoài nghi- Tôi còn tưởng đã công bố từ lâu rồi chứ.
- Ngài Thân Đồ chưa từng lộ diện trên truyền thông- Tần Tuệ giải thích- Ngài ấy có sự tồn tại thần bí, chỉ có người trong giới chính trị-thương nghiệp đặc biệt mới biết tới ngài ấy.
- Ủ?- Lăng Tuyết lên tiếng, cô không mấy để ý chuyện này- Đúng rồi, Bánh Bao thế nào?
- Bánh Bao hồi phục rất tốt, tôi sắp xếp cho nó ở căn nhà gỗ ngay sân sau- Tần Tuệ nói- Nơi đó rộng rãi, ban ngày nó có thể tự do chạy nhảy.
- Vậy thì tốt- Lăng Tuyết gật đầu.
- Cô nghỉ ngơi chút đi, lát nữa tôi đưa người đến trang điểm thay đồ giúp cô!
- Ủ.

...

Tần Tuệ rời khỏi phòng, Lãnh Thanh Mặc lại không có ý rời đi, Lăng Tuyết hỏi nhỏ:

- Không lẽ anh có chuyện gì muốn nói với tôi à?

Lãnh Thanh Mặc gật đầu, dùng khẩu hình môi nói:

- Không ngờ sẽ khiến em khó xử như vậy, tôi cảm thấy rất áy náy!
- Đây là sự lựa chọn của mình tôi, không thể trách anh được.

Lăng Tuyết khi đối mặt với Lãnh Thanh Mặc, hoàn toàn không nóng nảy hay oán hận gì.

- Bất luận xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ ở bên cạnh em bảo vệ em- Lãnh Thanh Mặc cầm lấy tay Lăng Tuyết- Tin tôi!
- Vâng!- Lăng Tuyết liên tục gật đầu, trong lòng cảm thấy ấm áp.
- Tối nay em có thể đồng ý với ngài Thân Đồ- Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi nói- Tôi sẽ cố gắng giải quyết ổn thỏa chuyện của Cung Hiếu Cường và nhà họ Bạch trong mười ngày, sau mười ngày, tôi sẽ đích thân giải thích rõ ràng mọi chuyện với ngài Thân Đồ, tuyệt đối sẽ không để em phải làm bất cứ chuyện gì mà bản thân em không muốn.
- Anh định ăn nói thế nào?- Lăng Tuyết bắt an- Thân Đồ Dạ không giống loại người dễ nói chuyện đâu, hán ghét nhất bị người khác lừa dối, nếu biết chân tướng, chỉ e hán sẽ không bỏ qua cho chúng ta...
- Ngài ấy muốn trách cũng chỉ có thể trách mình tôi- Lãnh Thanh Mặc mỉm cười- Em chỉ là thể diện, bởi vì người bạn tốt của em rơi vào hiểm cảnh, không thể không khuất phục chúng tôi, hết thảy đều là chủ ý của tôi, không liên quan gì đến em!
- Vậy không được- Lăng Tuyết nóng nảy- Rõ ràng là tôi tự chọn, sao anh có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu mình?
- Đừng quá lo lắng- Lãnh Thanh Mặc vỗ vai Lăng Tuyết- Ngài Thân Đồ sẽ không làm gì tôi đâu!
- Nhưng mà...
- Không có nhưng mà- Lãnh Thanh Mặc giờ ngón trở chặn miệng Lăng Tuyết lại- Từ lúc bắt đầu tôi đã nói, tôi sẽ không để em chịu bất cứ tổn thương gì, bất luận sự việc phát triển thế nào, tôi cũng không để em tự đẩy bản thân vào hiểm cảnh!

Lăng Tuyết im lặng, trong lòng vô cùng cảm động, lại không biết nên nói gì cho phải...

Lãnh Thanh Mặc dốc lòng bảo vệ gia đình này, bảo vệ Cung Thiên Long, bảo vệ cô, nhưng lại chưa từng suy nghĩ cho chính anh.

Bất luận xảy ra chuyện gì, anh cũng không vì lợi ích mà bán đứng cô, cũng không khiến cô khó xử.

Còn cô, vĩnh viễn chỉ biết lo cho bản thân mình...

Quá ích kỷ!

Lăng Tuyết nghĩ đến ngày nào đó chân tướng bị vạch trần, cô không biết Thân Đồ Dạ sẽ làm gì Lãnh Thanh Mặc, nhưng, khiến anh khó xử, trong lòng cô sẽ rất khó chịu.

– Được rồi- Lãnh Thanh Mặc đứng lên- Em nghỉ ngơi chút đi, buổi tiệc tối nay sẽ rất mệt đấy.

Lăng Tuyết nhìn theo anh rời đi, cái gì cũng không nói, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, cho dù bản thân chịu áp lực, cũng không thể để anh bị tổn thương...

Xe Lincoln chạy trên đường về nhà, Thân Đồ Dạ nhìn ra bên ngoài, trong đầu đều là “Cung Thiên Long”.

Cô gái này chỗ nào cũng đáng ngờ, rồi lại có một loại cảm giác thần bí, gây cho anh kích thích đặc biệt.

Hình như càng ngày anh càng thích ở bên cô, cho dù cô luôn không đoan trang, thậm chí có hơi điên điên khùng khùng, anh cũng rất thích.

Chuyện gì thế này?

Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột reo lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Thân Đồ Dạ, anh nhìn màn hình hiển thị, nhận máy:

– Phi Vân!

– Dạ, tối nay rảnh không? Ba em muốn mời anh dùng cơm, thuận tiện nói chuyện...

– Tối nay anh bận- Thân Đồ Dạ ngắt lời cô- Thay anh nói tiếng xin lỗi với chú Hoắc, hôm nào hẹn lại!

– Được rồi, ha ha- Hoắc Phi Vân cười nhẹ- Vậy lần sau em hẹn anh.

– Ừ!- Thân Đồ Dạ chuẩn bị cúp máy.

– Đúng rồi...- Hoắc Phi Vân đột nhiên nói thêm- Anh trai em mấy hôm nữa sẽ về...- Giọng cô trở nên cẩn thận hơn- Chuẩn bị hôn lễ.

– Anh biết rồi- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nói- Ngày 17 nhì!

– Dạ...

– Còn có việc, cúp máy trước.

Thân Đồ Dạ trực tiếp ngắt máy, sắc mặt u ám, cười lạnh châm biếm.

Không biết là đang châm biếm ai!

Lăng Tuyết ngồi trong bồn tắm lớn, nhớ đến chuyện Hàn Giai, định gọi điện cho Hàn Bắc, nhưng điện thoại anh ta vẫn luôn tắt nguồn, cô nhíu mày, trong lòng rất bất an.

Hàn Bắc bình thường tuy rằng làm việc không đáng tin cho lắm, nhưng không đến mức mất liên lạc, người này rốt cuộc sao vậy?

Hôm nay ở nhà hàng trưng trị Phỉ Kỳ kia, sau đó bị hấn nhận ra, không biết có nhớ cô chính là ca sĩ chính của Black Wing không, ở chung ban nhạc với Hàn Giai, ngộ nhờ hấn nghĩ vậy, có khi nào tổn thương Hàn Giai?

Lăng Tuyết do dự, gọi điện thoại cho Hàn Giai, cũng không ai nghe máy, trong lòng cô càng lúc càng bất an.

Nhìn đồng hồ, đã 5h30, hiện giờ không còn kịp nữa, cô quyết định sau khi xong tiệc sẽ đến nhà tìm Hàn Bắc, xác nhận họ không sao mới yên tâm...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bữa Tiệc Gia Tộc

Trên dưới nhà họ Cung đều rất coi trọng bữa tiệc gia tộc này, Tần Tuệ gọi đến mười mấy stylist, bậc thầy trang điểm, biến cách ăn mặc của Lăng Tuyết thời thượng thanh lịch, xinh đẹp động lòng người!

Lăng Tuyết nhìn mình trong gương, có chút không giống mình, nhưng cô đã quen với hình thức này, cũng có thể hiểu Tần Tuệ đã tốn công sức rất nhiều.

Làm người nắm quyền tương lai của Tập Đoàn Cung Thị, “Cung Thiên Long” đương nhiên phải xinh đẹp áp đảo toàn tiệc, trở thành tiêu điểm vạn người chú mục!

Chỉ là đêm nay trong trường hợp như vậy, Lăng Tuyết vẫn là lần đầu tiên đối mặt, trong lòng không khỏi căng thẳng.

– Đừng sợ, tôi và anh Lân luôn theo sát cô- Tần Tuệ trấn an nói- Cô chỉ cần khống chế bản thân, đừng lộ bản tính là được, có chuyện gì cứ giao cho chúng tôi giải quyết.

Tần Tuệ hiện tại yêu cầu với Lăng Tuyết đã hạ thấp đến mức này, chỉ cần Lăng Tuyết không để lộ bản tính, không gấp rắc rối, chị đã thấp hương bái phật, cảm tạ trời đất rồi!

– Vâng!- Lăng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nói vậy là tốt, cô liền giả trang thành “băng sơn mỹ nhân”, ít nói, sòng sọt qua hai tiếng đồng hồ.

– Còn có...- Tần Tuệ lại nhắc nhở- Đêm nay, nhiệm vụ lớn nhất của cô chính là sánh đôi cùng ngài Thân Đồ, tuyệt đối tuyệt đối đừng chọc giận ngài ấy.

– Toàn là hấn chọc giận tôi không mà?- Lăng Tuyết lườm chị trắng mắt.

– Cô xem cô xem...- Tần Tuệ nổi đóa- Biểu cảm này tuyệt đối đừng làm nữa, cô Cung mãi mãi không thể làm ra được vẻ mặt này đâu.

Lăng Tuyết nhắm mắt lại, tỏ vẻ không muốn nghe tiếp nữa.

Tần Tuệ đồng dài như vậy, Cung Thiên Long làm sao chịu được nhỉ?

– Được rồi, tôi không nói nữa- Tần Tuệ thở dài- Trước kia thật sự tôi không đồng dài như vậy đâu, gần đây tại vì...

Chị muốn nói đều là bị Lăng Tuyết ép, nhưng lại không dám.

Lễ phục đêm nay theo chuẩn nữ thần, váy dài ôm mềm mại, cổ V hở chấm rốn, bên trái xẻ tà từ đùi xuống, hơi bất cần một chút sẽ để lộ da thịt bên trong.

Lễ phục này không biết dùng chất liệu gì, quả thật mặc vào rất thoải mái, mềm như bông sữa như tơ lụa, không có cảm giác gò bó, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Lăng Tuyết, nhưng cô vẫn nhú mày:

– Đổi bộ khác!

– Tại sao?- Tần Tuệ kinh ngạc hỏi- Cô không thích đồ gò bó, cho nên tôi đã đặt riêng bộ này cho cô...

– Bộ đồ này mặc vào quả thật rất dễ chịu, mặc như không mặc- Lăng Tuyết cảm thấy không biết nói gì- Hiện giờ tôi phải đi dự tiệc gia tộc, cũng không phải mấy cô mình tinh đi thăm đồ lộ thịt lên trang bìa, mặc lộ liễu như vậy thích hợp à?

– Vậy sao mà lộ liễu, giới thượng lưu vọng tộc dự tiệc đều mặc như vậy- Tần Tuệ giải thích- Cô có biết bộ này giá bao nhiêu không? Bộ này do chính tay Christian Dior thiết kế...

Tần Tuệ còn chưa nói xong, Lăng Tuyết đã cời đồ ra, đi đến trước tủ đồ tự chọn lễ phục, Tần Tuệ tức đến cạn lời, Lăng Tuyết là cô gái có chủ kiến, hoàn toàn không thể khống chế.

– Bộ này đi.

Lăng Tuyết chọn đầm đen váy bông nhiều lớp ren, thanh lịch lại không mất vẻ trang trọng, còn có một loại khí chất lạnh lùng đanh thép, càng thích hợp với “Cung Thiên Long” của hiện tại hơn!

Người hầu giúp Lăng Tuyết mặc vào, khen không ngớt miệng:

– Cô Cung, cô mặc bộ này đẹp quá!

– Cám ơn- Lăng Tuyết nhìn Tần Tuệ trong gương, cười mỉm- Tần quản gia, chị cảm thấy thế nào?

– Cô thích là tốt rồi- Tàn Tuệ còn có thể nói gì.

Lên xe, Lăng Tuyết mới gặp Lãnh Thanh Mặc, anh mặc bộ comple trắng, có một loại phong độ thư sinh thoát tục, chỉ là khuôn mặt có hơi mệt mỏi, đôi mắt trong veo giờ đã đầy tơ máu.

– Máy hôm nay nhất định rất mệt?- Lăng Tuyết rất đau lòng.

Lãnh Thanh Mặc mỉm cười lắc đầu, dùng khẩu hình môi nói:

– Em đẹp lắm!

– Cám ơn- Lăng Tuyết hơi e thẹn.

– Để anh Lãnh nghỉ một chút đi- Tàn Tuệ khẽ nói- Từ sau khi cô Cung gặp chuyện, anh Lãnh gần như không được nghỉ ngơi.

– Xin lỗi anh!- Lăng Tuyết vội nói- Vậy anh nghỉ đi, tôi không phiền anh nữa.

Cô nhẹ nhàng ngồi sang một bên, sợ quấy nhiễu Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc mỉm cười với cô, hạ lưng ghế, nghiêng đầu nghỉ ngơi, chỉ chốc lát đã chìm vào giấc ngủ.

Lăng Tuyết lặng lẽ nhìn anh, lòng mềm mại như bông.

Anh như chàng hoàng tử trong truyện cổ tích, từ trong tối ngoài, hoàn mỹ đến khó tin, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, đôi mắt màu xanh lam ấy đã sâu sắc lạc vào lòng cô!

Có lẽ đây là ý trời, cô vốn không thể cùng anh phát triển quan hệ, không ngờ mà xui quẻ khiến thế nào vào nhà họ Cung, gần anh như vậy, gần đến nỗi có thể cảm nhận được mùi hương trên người anh, nghe được tiếng tim đập của anh.

Đây với cô mà nói, chính là một loại hạnh phúc đặc biệt!

Nghĩ vậy, khóe môi Lăng Tuyết hơi cong lên, đỡ cảm, si mê ngắm Lãnh Thanh Mặc...

Tàn Tuệ liếc nhìn Lăng Tuyết, không nói gì, lặng lẽ ngồi ở một góc.

Chiếc Maybach màu vàng chạy nhanh trên đường, Thân Đồ Dạ ngắm nhìn cảnh đường phố lùi về sau, tâm sự chùng chát.

Cố Huy nhìn anh trong gương chiếu hậu, không dám nhiều lời, nhưng trong lòng rất lo lắng.

Lôi Quân nháy mắt với Cố Huy, ý bảo anh nói gì đó.

Cố Huy trừng mắt lại, tăng hắng mấy tiếng, cố ý nói:

– Không biết đêm nay có diễn ra sự kiện đặc biệt gì không.

– Đúng vậy, tôi rất mong chờ được gặp lại nữ hoàng đua xe đó- Lôi Quân hưng phấn nói- Không biết khi nào mới có cơ hội chân chính so tài một trận với cô ta.

– Tôi thì mong chờ cô Cung hơn- Cố Huy cười nói- Cô ấy tinh ranh, rất thú vị.

– Nói đến chuyện này, sao tôi cảm thấy gần đây cô Cung...

– Hai cậu ồn quá- Thân Đồ Dạ đột nhiên quát khẽ.

Cố Huy và Lôi Quân lập tức ngậm chặt miệng, không dám thở mạnh.

Thân Đồ Dạ phiền não trừng mắt nhìn họ, quay kính xe lên, hỏi một câu không đầu không đuôi:

– Đêm nay cô ấy sẽ mặc gì nhỉ?

Trong đầu hiện lên hình ảnh của “Cung Thiên Long”, khóe môi Thân Đồ Dạ bất giác cong lên, kỳ lạ thật, lại tự nhiên nghĩ đến cô, hơn nữa, tâm trạng vì thế mà tốt lên...

Đây là bệnh gì?

Cố Huy và Lôi Quân đưa mắt nhìn nhau, cười trộm, chủ nhân sắp gạt bỏ chuyện kia đi rồi, tâm tư của anh ấy dần bị cô Cung chiếm cứ, đây là chuyện tốt!

Xe của họ Cung dừng lại trên đường xe Thân Đồ Dạ sẽ đi ngang qua.

Lăng Tuyết hỏi:

– Tại sao phải dừng ở đây?

– Đợi ngài Thân Đồ- Tần Tuệ trịnh trọng đáp- Cô sẽ cùng ngài Thân Đồ bước từ trên xe xuống, như vậy mới để họ biết được, ngài Thân Đồ rất coi trọng cô.

– Ừ- Lăng Tuyết gật đầu- Vậy còn hai người?

– Chúng tôi vẫn ngồi trong xe này- Tần Tuệ nhìn Lãnh Thanh Mặc- Khi ngài Thân Đồ còn chưa đến, anh Lãnh có thể ngủ thêm một lát.

– Cũng đúng- Lăng Tuyết dịu dàng nhìn Lãnh Thanh Mặc- Anh ấy đúng là rất mệt, xe dừng còn không thức nữa mà.

– Mấy đêm không ngủ, đương nhiên mệt- Tần Tuệ thở dài- Hy vọng đêm nay mọi sự thuận lợi, nếu không anh Lãnh phải bận dài dài.

Tần Tuệ quay qua nhìn Lăng Tuyết:

– Hết thảy đều phải xem biểu hiện của cô, cậu Lăng có thể được cứu hay không, anh Lãnh có được nghỉ ngơi không, toàn bộ dựa vào một câu nói của ngài Thân Đồ.

– Tôi biết rồi...

Lúc Lăng Tuyết nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng động cơ xe, cô nhìn ra, là xe của Thân Đồ Dạ:

– À, hôm nay hẳn đi Maybach, không đi Lincoln.

– Anh Lãnh, anh Lãnh...- Tần Tuệ đánh thức Lãnh Thanh Mặc- Xe của ngài Thân Đồ đến rồi.

Lãnh Thanh Mặc ngồi dậy, day day ấn đường, mặc áo vest vào, dẫn theo Tần Tuệ xuống xe chào hỏi Thân Đồ Dạ.

Lăng Tuyết ngồi trên xe đợi.

Tiếp đó, Cố Huy đi tới mời:

– Cô Cung! Chủ nhân mời cô sang xe của chúng tôi.

– Vâng- Lăng Tuyết xách váy bước xuống, Tần Tuệ đỡ lấy tay cô.

Gót giày của Lăng Tuyết hôm nay có hơi cao, lúc xuống xe giẫm phải hòn đá, suýt nữa ngã sấp mặt, may mà có Lãnh Thanh Mặc nhanh tay đỡ cô, Lăng Tuyết tựa chân, dựa hẳn vào lòng anh.

– Không sao chứ?- Tần Tuệ vội hỏi.

– Không sao- Lăng Tuyết nhú mày, mắt cá chân trọ rồi, rất đau, nhưng chắc không đến mức bị thương.

Lãnh Thanh Mặc ngồi xổm xuống kiểm tra chân Lăng Tuyết, phát hiện mắt cá chân cô hơi đỏ, chuẩn bị đỡ cô lên xe.

– Anh Lãnh...- Tần Tuệ níu Lãnh Thanh Mặc lại, nháy mắt với anh, ý bảo ngài Thân Đồ còn đang chờ “cô Cung”.

– Tôi không sao- Lăng Tuyết nhẹ giọng nói- Chỉ trật mắt cá chân một chút, không tổn hại gân cốt, đừng quá lo.

Nói xong, cô xách váy đi về phía xe của Thân Đồ Dạ...

Thật sự chân cô đau lắm, mỗi bước cô đi, xương chân như nứt ra, nhưng cô vẫn cố gắng cắn răng chịu đựng.

Lãnh Thanh Mặc vì cô làm rất nhiều chuyện, cô không thể khiến anh khó xử.

Thân Đồ Dạ ở trong xe nhìn thấy tất cả, cười lạnh.

Cố Huy mở cửa xe, Tần Tuệ đỡ Lăng Tuyết lên xe, cung kính nói:

– Ngài Thân Đồ, xe chúng tôi sẽ theo sau xe ngài.

– Ủ- Thân Đồ Dạ lên tiếng.

Lên xe, Lăng Tuyết nhắm mắt, cúi người xoa mắt cá chân mình.

Thân Đồ Dạ không chút quan tâm, ngược lại lạnh lùng nói:

– Bất ngờ của em cũng nhiều thật.

Trong lòng Lăng Tuyết cố nén giận, nghĩ đến hôm nay có việc cầu xin anh, cô chỉ có thể nuốt con giận này trở vào.

Xe khởi động, chạy về hướng nhà Cung Hiếu Cường.

Thật ra khu biệt thự này là địa chỉ cũ của Cung Thị, trước kia bà Cung từng sống ở đây, Cung Thiên Long và Lãnh Thanh Mặc cũng trưởng thành ở nơi này, hiện tại khu biệt thự này do Cung Hiếu Cường sở hữu, ông ta luôn đi khắp nơi tự xưng nơi này mới là nhà họ Cung chân chính.

Gia tộc Cung Thị rất lớn, ngoại trừ hai người con ruột là Cung Hiếu Cường và mẹ của Cung Thiên Long ra, còn có rất nhiều họ hàng, vào tiệc gia tộc hằng năm sẽ từ khắp nơi trên thế giới trở về tham gia.

Tiệc gia tộc này khi bà Cung còn sống đã lập thành quy tắc, bởi vì gia tộc khổng lồ, rất nhiều thân thích đi tha hương phát triển sự nghiệp, bình thường hiếm khi tụ tập cùng nhau, cho nên mới phải tổ chức tiệc họp mặt như vậy, để bà con thân thích mỗi năm họp nhau một lần, đừng để mất liên lạc.

Bà Cung cũng từng lập quy tắc, khi bà qua đời, người nắm quyền tập đoàn tiếp theo sẽ chủ trì bữa tiệc gia tộc này, nhưng năm nay Cung Hiếu Cường lại tự tiện làm chủ, lấy thân phận chủ nhà tổ chức bữa tiệc này, rõ ràng không coi người thừa kế Cung Thiên Long ra gì!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đương Gia Làm Chủ

Cho nên đêm nay, bữa tiệc này không chỉ là bữa tiệc bình thường, mà là một cuộc chiến tranh quyền đoạt vị.

Cung Hiếu Cường vì củng cố địa vị, đã làm tốt công tác chuẩn bị, nhất định phải hồi sinh khí thế trong đêm nay.

Xe chạy vào khu biệt thự cũ của họ Cung, Lăng Tuyết qua kính xe nhìn ra ngoài, trong lòng không khỏi khản trương.

Bãi đỗ xe hai bên đường toàn là xe hạng sang, liếc mắt nhìn lại, hết như một ngọn núi vàng. Lăng Tuyết thấy mình đang run rẩy, nhiều xe đắt tiền như vậy, đáng giá bao nhiêu đây?

Xe dừng lại, Thân Đồ Dạ nhìn chăm chăm đồng hồ.

– Anh làm gì vậy?- Lăng Tuyết quay đầu nhìn anh- Xuống xe chứ.

Ngón tay Thân Đồ Dạ đang gõ nhịp lên ghế da, ngược lên nhìn cô:

– 7h rồi!

– Hửm?- Lăng Tuyết ngẩn ra một lúc, mới nhớ- Anh là nói... chuyện cưới sớm?

– Đừng giả ngốc nữa!- Thân Đồ Dạ nhún mày- Tôi muốn đáp án, bây giờ, ngay lập tức!

– Chuyện này còn cần phải hỏi sao?

Lăng Tuyết lờm anh, quay kính xe xuống nhìn ra bên ngoài, một đoàn người đi ra nghênh đón, người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi đi đầu chính là Cung Hiếu Cường, bộ dạng sợ sệt, có lẽ không ngờ Thân Đồ Dạ sẽ đến.

Đây không phải là vui mừng, mà là kinh hãi!

Thể diện Thân Đồ Dạ quả nhiên lớn thật, anh vừa xuất hiện, khí thế liền khác biệt.

– Trả lời- Thân Đồ Dạ xoay mặt Lăng Tuyết qua, để cô nhìn mình.

– Hình như anh không tự tin vào bản thân nhỉ- Lăng Tuyết mỉm cười- Vấn đề này còn phải hỏi sao?

– Hửm?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Em còn phải lựa chọn nữa sao?- Lăng Tuyết quàng tay qua cổ Thân Đồ Dạ, quyến rũ nhìn anh- Đã là người của anh rồi, không gả cho anh thì gả cho ai?

Kính xe để mở, người bên ngoài có thể thấy rõ mọi hành động của Lăng Tuyết và Thân Đồ Dạ, Lăng Tuyết muốn dùng phương thức này nói với họ, sau lưng cô có chỗ dựa vững chắc là Thân Đồ Dạ, để xem sau này còn ai dám động đến cô.

Thân Đồ Dạ thấy bộ dạng gây nghiện này của cô, không khỏi rung động, nắm cầm cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi mềm mại của cô:

– Trước kia sao không phát hiện em cũng có một mặt quyến rũ như vậy nhỉ?

– Đó là anh không đủ hiểu em...- Đôi môi đỏ mọng của Lăng Tuyết mấp máy, cảm dỗ mê người- Sau khi hiểu rồi, anh sẽ ngày càng thích em thôi...

Cô không biết tại sao mình lại nói ra những câu như vậy, làm ra hành vi như vậy, giống như với Thân Đồ Dạ, hết thấy đều trở nên rất tự nhiên.

Chẳng lẽ chỉ vì đêm ấy?

– Xem ra, tôi phải tìm hiểu em nhiều hơn...- Thân Đồ Dạ chồm đến định hôn Lăng Tuyết, Lăng Tuyết vội vàng đưa tay cản môi anh lại- Người khác đều đang nhìn chúng ta kìa, chúng ta nên xuống xe.

– Gấp gấp gì chứ? Cứ để họ từ từ chờ!

Thân Đồ Dạ nâng mặt Lăng Tuyết lên, hôn cô say đắm...

Nụ hôn của anh hết như tính cách anh, bão táp mạnh mẽ, mang theo khí phách làm đối phương không thể kháng cự.

Họ cũng không phải lần đầu hôn môi nhau, trưa nay Lăng Tuyết còn chủ động cưỡng hôn anh, coi như đối tác cũ đi, chỉ là hiện tại, cô vẫn không hiểu sao tìm mình lại đập loạn, toàn thân căng cứng, nhiệt huyết dâng trào...

Bên ngoài đoàn người kéo đến nhìn thấy cảnh tượng này, ai nấy đều dừng bước.

Đã sớm nghe nói Thân Đồ Dạ và Cung Thiên Long có qua lại, thậm chí có tin đồn họ đã định hôn ước, nhưng mọi người chưa từng thấy họ sánh vai nhau trong các trường hợp công khai thể này, sự việc chưa được chứng thực, ai cũng bán tín bán nghi.

Hiện giờ cuối cùng được tận mắt nhìn thấy, chân tướng ngay trước mặt, không ai dám nghi ngờ.

Tần Tuệ mừng rỡ, kích động không thôi, Lăng Tuyết này cuối cùng cũng nghĩ thông rồi!

Lãnh Thanh Mặc vẫn hờ hững trước sau như một, hình như hết thấy đều rất hợp lẽ, anh cũng không cảm thấy bất ngờ.

Chỉ là nhìn thấy Thân Đồ Dạ nhiệt tình hôn Lăng Tuyết như vậy, trong mắt anh bắt đầu hiện lên suy nghĩ phức tạp...

Không biết qua bao lâu, Thân Đồ Dạ cuối cùng cũng buông Lăng Tuyết ra, ti trán anh lên trán cô, thờ hờn hờn:

– Đêm nay, em đừng về!

– Há?- Lăng Tuyết rung mình, trái tim suýt nhảy ra ngoài- Em...

– Được rồi, xuống xe trước- Thân Đồ Dạ ôm Lăng Tuyết bước xuống xe.

Cố Huy, Lôi Quân, Lãnh Thanh Mặc và Tần Tuệ lập tức theo sau họ.

Cung Hiếu Cường mặt biến sắc, dẫn đoàn người đến chào đón, cung kính thăm hỏi:

– Ngài Thân Đồ!

Thân Đồ Dạ không đáp, chỉ thân mật ôm Lăng Tuyết, dịu dàng hỏi:

– Lạnh không em?

Lăng Tuyết lắc đầu, cô đang rất căng thẳng.

– Thiên Long!- Cung Hiếu Cường lập tức chào Lăng Tuyết, thân thiết hỏi- Sức khỏe con khá hơn chưa? Thường nói phải đến thăm con, nhưng bận quá, không giành ra được thời gian...

– Chuẩn bị tiệc tùng đúng là bận rộn lắm- Thân Đồ Dạ lúc này mới nói- Ông đúng là vì Thiên Long phân ưu giải nạn!

– À...- Cung Hiếu Cường luống cuống ngay- Ngài Thân Đồ, chuyện này, tôi, tôi...

– Chuyện này, ông làm tốt lắm- Thân Đồ Dạ ngắt lời Cung Hiếu Cường, nhìn lướt qua những người đứng sau lưng ông ta, quay sang nói với Lăng Tuyết- Thiên Long, cậu em bận rộn giúp em chuẩn bị tiệc tùng thế này, còn không mau cảm ơn ông ấy?

– Suýt nữa quên mất, may mà anh nhắc em- Lăng Tuyết tươi cười, thân thiết nói- Cậu, vì bị thương do tai nạn xe, con không có thời gian chuẩn bị tiệc gia tộc tối nay, được cậu hỗ trợ rất nhiều, sắp xếp ổn thỏa thế này, cảm ơn cậu!

– Không cần khách sáo, ha ha...

Trong lòng Cung Hiếu Cường kêu khổ, trên mặt lại phải tươi cười.

Thân Đồ Dạ xe chỉ luôn kim, Cung Thiên Long biết thời biết thế, hai người kẻ xướng người họa, cứ vậy đoạt về vị trí chủ nhân bữa tiệc của Cung Hiếu Cường.

Còn Cung Hiếu Cường, cho dù không cam lòng, cũng không dám oán trách nửa câu.

Đêm nay, Thân Đồ Dạ cùng Cung Thiên Long đến dự tiệc, còn thân mật với cô, bảo vệ cô như thế trước mặt mọi người, đủ để chứng minh quan hệ của anh ta và Cung Thiên Long là thật.

Cung Hiếu Cường cho dù có vạn lá gan cũng không dám động tới Cung Thiên Long nữa.

Ngộ nhờ sau này họ thật sự kết hôn, vậy đối với nhà họ Cung mà nói là chuyện tốt, thế lực gia tộc Cung Thị ngày càng to lớn, thời gian trôi qua, nhất định sẽ hơn hẳn Ngũ Thần, bước lên tới đỉnh!

Cung Thiên Long có một Lân Thanh Mặc đã quá lắm rồi, một lần tìm được nhược điểm của Cung Hiếu Cường, dám dùng để áp chế ông, không dám lộ liễu đối phó Cung Thiên Long.

Hiện tại, bên cạnh Cung Thiên Long lại có thêm một Thân Đồ Dạ, đây không chỉ là hỗ trợ thêm cánh đơn giản vậy đâu, chính sự tồn tại của Thân Đồ Dạ đã là một thần thoại, hai giới chính trị-thương nghiệp chìm nổi đều do một mình anh thống trị, ngay cả Ngũ Thần cũng không dám đắc tội anh, huống chi là một Cung Hiếu Cường nhỏ nhoi?

Lúc này, nếu không cùng Cung Thiên Long đánh tan hiểm khích, cải thiện quan hệ, thì một khi Cung Thiên Long bước lên vị trí cao nhất, người đầu tiên phải tiêu diệt chính là Cung Hiếu Cường!

Nghĩ vậy, Cung Hiếu Cường lập tức tuyên bố:

– Các vị, bữa tiệc lần này là Thiên Long chủ trương lo liệu, bởi vì lần trước cháu nó xảy ra chút chuyện, cho nên mới để tôi sắp xếp, lúc mẹ tôi qua đời cũng đã tuyên bố Thiên Long là người thừa kế Tập Đoàn Cung Thị, cũng là người nắm quyền tương lai, người làm cậu như tôi nhất định sẽ dốc toàn lực hỗ trợ cháu tôi, cũng xin các vị ủng hộ Thiên Long!

– Nhất định, nhất định, đều là người một nhà cả, đương nhiên phải ủng hộ!

Tất cả mọi người hú họa theo, phần lớn đều là người nhà họ Cung, còn có cổ đông của Tập Đoàn Cung Thị.

Họ đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, sớm có năng lực nhìn sắc mặt xét lời nói, hiện giờ tình hình thế nào, trong lòng họ rõ ràng, ai còn dám sơ suất?

– Tốt lắm, vào thôi!- Lăng Tuyết phát tay, phong phạm lãnh đạo mười phần.

Cô còn tưởng khó khăn lắm, hóa ra đơn giản như vậy đã đối phó xong, nhưng mà hết thảy đều là công lao của Thân Đồ Dạ, tuy rằng đến nay cô vẫn không hiểu được thế lực cụ thể của Thân Đồ Dạ, nhưng tất cả mọi người đều sợ anh, kính trọng anh, đã đủ để chứng minh hết thảy.

Đôi khi, Lăng Tuyết sẽ cảm thấy thế giới này rất không công bằng, người không có thế lực, cả đời nỗ lực và cố gắng nhiều thế nào cũng kém một câu nói của bọn có gia thế!

Chẳng hạn như Lăng Tuyết, nếu hiện tại cô không có thân phận của Cung Thiên Long, ngay cả tư cách đứng ở đây cũng không có.

Lăng Tuyết lại nghĩ đến những lời đã nói với Tần Tuệ, Cung Thiên Long nên dựa vào thực lực của bản thân để giải quyết nguy cơ, chứ không phải dựa vào đàn ông, lúc ấy Tần Tuệ rất tức giận, cô còn cảm thấy chị ấy lòng dạ hẹp hòi, nhưng hiện tại nghĩ lại, cô quả thật suy nghĩ quá ngây thơ.

Từ xưa đến nay, các “mưu sĩ” khéo léo vận dụng mối quan hệ giải quyết vấn đề thường dễ dàng thành công hơn.

Thật sự chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, có vài đường tắt là nhất định phải đi, người sống trên đời đều có lúc “thân bất do kỷ”, điều duy nhất cần làm chính là khiến bản thân trở nên lớn mạnh hơn, sau này để người ta có thể phụ thuộc vào bạn, mà không phải bạn phụ thuộc vào người khác!

Cả đoàn người theo sau Lăng Tuyết và Thân Đồ Dạ đi vào trong biệt thự, Tần Tuệ đi đằng sau, nhìn thấy cảnh tượng hưng thịnh này, trong lòng không khỏi kích động.

Trong thời gian này, Tần Tuệ từng một lần hoài nghi bản thân dùng Lăng Tuyết làm thế thân là sự lựa chọn sai lầm, dù sao trong thời gian này, Lăng Tuyết chẳng những không làm gì cho họ, còn không ngừng gây rối.

Tần Tuệ thậm chí còn định vứt bỏ Lăng Tuyết, là Lãnh Thanh Mặc kiên trì, hiện tại, Tần Tuệ cuối cùng cũng hiểu được ý định của Lãnh Thanh Mặc, anh nói đúng, Lăng Tuyết chính là Lăng Tuyết, cô không phải con rối của bất kỳ ai, cô có chủ kiến có suy nghĩ có cá tính cũng có năng lực của bản thân, chính là vì như vậy, mới có thể thu hút Thân Đồ Dạ, khiến Thân Đồ Dạ ngày càng lún sâu vào trong đó...

Hiện giờ, họ cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng.

Ngày thứ 6 Lăng Tuyết ở nhà họ Cung cũng đã vì họ Cung giải quyết một khó khăn lớn!

Hết thấy chứng minh rằng, sự lựa chọn của anh Lãnh là đúng!

– Đúng rồi, cậu!- Lăng Tuyết nhớ ra gì đó, nhanh nhẩu hỏi- Bạn con Lăng Ngạo ở ngay hiện trường tai nạn xe bị thương, sau đó được đưa đến bệnh viện Thánh Tâm điều trị, không biết sao lại bị một đám người thần bí bắt đi, cậu có quan hệ rộng rãi ở thành phố Hải, có thể tìm giúp con không?

– Chuyện này...

Sắc mặt Cung Hiếu Cường tái đi, thật sự trong lòng ai cũng rõ ràng, vụ tai nạn kia do ông ta và họ Bạch bắt tay nhau dựng nên, người cũng do ông ta bắt, chỉ là hiện tại đang bị nhốt ở họ Bạch.

Bây giờ, ông đứng về phía của Cung Thiên Long đã đắc tội họ Bạch, họ Bạch sao có thể thả người.

– Chút chuyện nhỏ đó, cứ để Lôi Quân đi làm là được- Thân Đồ Dạ gọi Lôi Quân đến- Cho cậu thời gian một buổi tối, cho dù lật tung cả thành phố Hải, cũng phải tìm cho ra bạn của cô Cung!

– Dạ!

– Đợi đã...- Cung Hiếu Cường vội vàng gọi Lôi Quân lại, bối rối nói- Ngài Thân Đồ, lúc trước Thiên Long bị thương, người làm cậu như tôi chưa làm được gì cho nó, chỉ bằng cứ giao việc này cho tôi làm đi, xem như chút thành ý của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tuyên Bố Hôn Lễ

Hiện giờ, Lăng Tuyết mới thật sự cảm giác được ưu thế của quyền lực, Thân Đồ Dạ chỉ nói vài câu đơn giản đã giải quyết hết tất cả khó khăn của Lăng Tuyết, thoải mái như thế, so với cô và đám người Lãnh Thanh Mặc vất vả cật lực thì mạnh hơn nhiều.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, loại người thâm hiểm giả dối như Cung Hiếu Cường, nên để cho người như Thân Đồ Dạ đến trị.

Nhưng mà, Lăng Tuyết đã nghĩ trong lòng, sau này phải cố gắng gấp bội, có lẽ có một ngày, cô cũng có thể nắm giữ vận mệnh của bản thân y như Thân Đồ Dạ!

– Phụ nữ đúng là thực tế quá- Thân Đồ Dạ trề môi, vẻ mặt khinh thường- Giúp em, em mới thân mật với tôi một chút.

– Như vậy không tốt à?- Lăng Tuyết nghiêm túc nói- Em lại hy vọng có một ngày, có người vì năng lực của em mà nịnh bợ em, chứ không phải vì sắc đẹp!

– Nói vậy, là tôi nên cảm thấy vinh hạnh?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Ít nhất em không phải vì nhan sắc của anh mà tiếp cận anh- Lăng Tuyết vút ánh nhìn quuyến rũ cho anh.

– Ha, ha ha ha...- Thân Đồ Dạ bật cười cứng nhắc.

– Anh cười đẹp trai ghê!- Lăng Tuyết nựng hai má anh.

Thân Đồ Dạ tròn mắt nhìn cô, cô gái này bị điên à? Dám véo mặt anh?

– Ngài Thân Đồ, Thiên Long, mời bên này!- Cung Hiếu Cường tha thiết mời mọc- Bữa tối đã chuẩn bị xong, vũ hội 9h sẽ chính thức bắt đầu!

– Sắp xếp rất chu đáo!- Lăng Tuyết cười nói.

– Nên mà, nên mà- Hiện tại thái độ của Cung Hiếu Cường với Lăng Tuyết vô cùng tốt- Thiên Long, con cùng ngài Thân Đồ ngồi vào chỗ đi!

– Cảm ơn cậu- Lăng Tuyết cũng không khách sáo với ông ta nữa- Để Thanh Mặc ngồi bên cạnh con đi.

– Hà?- Cung Hiếu Cường giật mình, nhìn Thân Đồ Dạ, thấy anh không có phản ứng, đành đồng ý- Được, cậu lập tức sắp xếp.

– Em đối xử tốt với Lãnh Thanh Mặc quá nhỉ- Thân Đồ Dạ thản nhiên nói- Tốt đến không có chừng mực.

– Anh ghen?- Lăng Tuyết thỏ thẻ hỏi.

– Tôi vẫn chưa đến mức không có lòng tin với bản thân mình- Thân Đồ Dạ trừng mắt với cô- Tôi chỉ đang nhắc nhở em, Cung Hiếu Cường xếp vị trí chủ tọa cho em và tôi là hợp lý, nhưng hiện tại em lại yêu cầu ông ta xếp Lãnh Thanh Mặc ngồi bên cạnh em, vậy em kêu ông ta ngồi ở đâu?

– Chuyện này...- Lăng Tuyết nhất thời chưa nghĩ ra.

– Có vài câu, tôi chỉ nói một lần, em tốt nhất nên ghi nhớ- Thân Đồ Dạ đột nhiên nghiêm túc- Thân phận của Lãnh Thanh Mặc tuy đặc biệt, nhưng mãi không phải chủ nhân của nhà họ Cung, em nên biết rõ vị trí của anh ta!

– Ý anh là sao?- Lăng Tuyết nhúm mày- Em...

– Cô Cung!- Tiếng Tần Tuệ cắt ngang lời nói của Lăng Tuyết, cô quay đầu nhìn lại, Tần Tuệ vội vã đi tới, cười nói- Anh Lãnh kêu tôi nói một tiếng với cô, anh ấy ở phòng nghỉ chờ cô, đến khi tiệc tối kết thúc thì cùng nhau quay về.

– Anh ấy vẫn chưa dùng bữa mà- Lăng Tuyết thân thiết nói- Không lẽ anh ấy mệt quá rồi?

– Có thể là vậy- Tần Tuệ cẩn trọng quan sát sắc mặt của Thân Đồ Dạ- Cô biết mà, xưa nay anh Lãnh thích yên tĩnh, mấy trường hợp thế này không thích hợp với anh ấy.

– Vậy chị bụng bữa tối sang đó cho anh ấy đi, đừng để anh ấy bị đói- Lăng Tuyết dặn dò.

– Vâng, tôi biết rồi- Tần Tuệ phát hiện sắc mặt Thân Đồ Dạ rất khó coi, uyển chuyển nói- Cô cứ tiếp chuyện cùng ngài Thân Đồ đi, việc khác không cần phải lo.

Lăng Tuyết hiểu ý, thân mật khoát tay Thân Đồ Dạ:

– Tôi làm sao dám thờ ơ với anh ấy chứ?

– Chỉ vì không dám?- Thân Đồ Dạ không mấy hài lòng với câu nói này.

– Không dám, không đâu, không thể, cũng không nghĩ tới...- Lăng Tuyết tươi cười nhìn Thân Đồ Dạ- Hài lòng chưa?

– Miệng lưỡi trơn tru!- Thân Đồ Dạ không khỏi mỉm cười.

– Sao anh biết? Anh thử rồi à?

Lăng Tuyết buột miệng hỏi, đây là câu nói bông đùa cô học được từ chỗ Lăng Ngao.

– Đương nhiên...- Thân Đồ Dạ bất lầy cầm cô, lại hôn cô.

Lúc này, đèn pha chiếu lên người họ, hai người họ lại trở thành trung tâm của bữa tiệc.

Cảnh tượng mờ ám này lại bị mọi người chứng kiến, Lăng Tuyết mặt đỏ bừng, hai tay đặt lên vai Thân Đồ Dạ.

Thân Đồ Dạ hôn một nụ hôn thật sâu lên trán cô, rồi không làm gì nữa.

Tiếng nhạc vang lên, người chủ trì, Cung Hiếu Cường, bước lên sân khấu tăng hăng mấy tiếng, giảm bớt bầu không khí ngưng nghịu, sau đó đích thân tuyên bố:

– Bữa tiệc tối nay chính thức bắt đầu, xin mời vị khách quý quan trọng đêm nay của chúng ta, ngài Thân Đồ, cùng cô chủ Cung Thiên Long của nhà họ Cung bước lên sân khấu phát biểu vài câu với mọi người!

Lăng Tuyết ngẩn người, phải nói gì đây? Cô hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cả.

– Cô Cung, đi thôi- Tần Tuệ tươi cười như hoa.

Thân Đồ Dạ ôm Lăng Tuyết bước lên sân khấu, đẩy nhẹ lưng cô, cô đành phải bước đến trước micro, đèn pha chiếu vào người cô, cô lại trở thành tiêu điểm chú ý, tình thế đã định, cô không có gì phải khẩn trương, nhưng đầu óc trống rỗng, trong thời gian ngắn đứng là không biết phải nói gì mới ổn, chỉ là người đã bước đến, cô đành phải phát biểu:

– Cảm ơn mọi người dù bận rộn vẫn đến tham dự bữa tiệc này...

Chỉ một câu mở đầu, cô lại không tiếp phải nói gì tiếp theo, tất cả mọi người đều nhìn cô, cô bắt đầu hoảng hốt.

Lúc này, cô bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong đám người, hóa ra là Lãnh Thanh Mặc, anh lặng lẽ đứng ở một góc, cố ý tránh xa đám đông, không muốn bất cứ ai phát hiện, nhưng vẫn bị cô bắt gặp, tựa như ngôi sao sáng chói trên bầu trời đêm, thấp sáng thế giới của cô!

Cô nhất thời có thêm tự tin, cảm thán nói:

– Nhớ trước kia, mỗi lần tổ chức tiệc, bà ngoại đều bảo tôi đứng trên sân khấu phát biểu mở màn, mười mấy năm trôi qua, quy tắc này đến nay chưa từng thay đổi. Hôm nay lại đứng ở đây, trong lòng tôi không khỏi xúc động, hệt như bà ngoại đến giờ chưa từng rời khỏi, bà đang ở một góc nào đó trong phòng tiệc này lặng lẽ quan sát chúng ta, nhìn thấy gia tộc chúng ta luôn tương thân tương ái, đoàn kết nhất trí, bà nhất định sẽ rất vui mừng. Bà từng nói, con người sống cả đời, nếu không quên tâm nguyện thuở ban đầu, mãi mãi giữ thiện niệm, vĩnh viễn hướng về phía trước, bất luận tương lai gặp phải chuyện gì, chỉ cần nhớ mấy câu đó là được, hễ tận tâm hết sức, sẽ không uổng cuộc đời này! Thiên Long còn trẻ chưa hiểu chuyện, ít tài kém cỏi, có lẽ đã phạm phải một số lỗi lầm, rất nhiều việc xử lý không tốt, nhưng tôi vẫn nhớ mãi ba câu châm ngôn của bà ngoại: làm sai cũng không làm chuyện xấu, không có năng lực cũng không vô đức, không có tài cũng không quên nguồn cội! Thiên Long may mắn có được sự ủng hộ nâng đỡ của mọi người, quá khứ, hiện tại, tương lai, Thiên Long đều có niềm tin vững chắc rằng bản thân nhất định có thể bảo vệ phần gia nghiệp này, thậm chí còn khiến nó ngày càng lớn mạnh. Tôi hy vọng ngày hôm nay của sang năm, năm tới, tương lai mỗi năm đều có thể gặp gỡ đầy đủ các vị ở bữa tiệc gia tộc, bởi vì chúng ta sẽ kề vai tác chiến, cùng nhau cố gắng, đi đến cuối cùng! Cảm ơn tất cả mọi người!

Bài phát biểu kết thúc, bên dưới vỗ tay như sấm dậy, đình tai nhứt óc!

Tần Tuệ nhìn chằm chằm Lăng Tuyết, trong lòng dậy sóng mãnh liệt, cô gái này luôn không ngừng gây rắc rối, thường xuyên làm chị tức giận rồi chết khiếp, nhưng lại không ngừng gây kinh ngạc cho chị, làm được những việc người bình thường không thể làm, thắng được sự tán dương của mọi người.

Bên dưới, Lãnh Thanh Mặc cười nhẹ, thản nhiên như đã dự đoán được hết thảy, lặng lẽ xoay người rời khỏi, để lại sân khấu hoa lệ, màn vỗ tay như sấm cho Lăng Tuyết, đây đều thuộc về mình cô.

Lúc này, Thân Đồ Dạ mỉm cười nhìn “Cung Thiên Long”, ánh mắt dịu dàng hiếm có, cô gái này rốt cuộc có bao nhiêu mặt? Lúc ồn ào khiến anh phiền toái, nhưng luôn có khả năng mang đến bất ngờ kinh ngạc cho anh, như cô đang chứng minh, mắt nhìn người của anh thật giỏi.

Thực ra, anh chỉ đang cho bản thân đánh cược một ván mà thôi, nhưng hiển nhiên, anh đã thắng, thắng rất triệt để...

Lăng Tuyết nhìn theo bóng lưng Lãnh Thanh Mặc, nhớ đến 99 đêm ấy, anh cũng như bây giờ chứng kiến phút huy hoàng của cô, lại từ chối can dự vào vinh dự ấy, khi cô tỏa sáng nhất sẽ lặng lẽ rời đi, để lại cho cô một bóng lưng và nỗi tiếc trong cô đơn.

– Bây giờ, xin mời ngài Thân Đồ phát biểu vài câu với chúng ta.

Tiếng nói của Cung Hiếu Cường ngắt ngang dòng suy tư của Lăng Tuyết, cô lấy lại tinh thần, chuẩn bị lui ra sau, nhưng Thân Đồ Dạ lại đỡ lấy eo cô, kéo vào micro trình trọng tuyên bố:

– Vốn có vài việc không định công bố rộng rãi, nhưng mà mọi người đều là người họ Cung, là người nhà của Thiên Long, phải nên cùng chung vui với chúng tôi!

Thân Đồ Dạ nhìn sang Lăng Tuyết, chính thức công bố:

– Ngày 17 tháng này tôi và Cung Thiên Long sẽ cử hành hôn lễ, đến lúc đó, hoan nghênh mọi người đến dự!

– Ồ...

Hiện trường ồ lên, Tần Tuệ kích động không thôi, Thân Đồ Dạ lại có thể tuyên bố hôn lễ của anh và “Cung Thiên Long” trước mặt mọi người, đủ để chứng minh anh có bao nhiêu quan tâm cô, hiện tại, vị trí nắm quyền của cô Cung không thể lung lay nữa rồi!

Cung Hiếu Cường lặng lẽ lau mồ hôi, may mà ông ta đúng lúc xoay chuyển, nếu không chết thế nào cũng không biết.

– Sao vậy, hết hồn rồi à?- Thân Đồ Dạ nựng má Lăng Tuyết- Ngần ngơ gì đó?

– Chuyện, chuyện này quá đột ngột...

Lăng Tuyết có hơi hoảng hốt, Thân Đồ Dạ lại công bố với bên ngoài hôn lễ của họ, đến lúc đó nếu còn đổi ý có nghĩa là vả vào mặt anh, sự việc trở nên nghiêm trọng rồi, không phải Lân Thanh Mặc nói mọi chuyện có thể kết thúc sao, giờ phải làm gì đây?

Chẳng lẽ phải thật sự kết hôn?

– Em không vui?- Thân Đồ Dạ cảm nhận được sự bối rối của Lăng Tuyết.

– Em chỉ giật mình, đây đúng là niềm vui bất ngờ, ha ha...

Lăng Tuyết cười rất gượng gạo, vì để che dấu cô đang chột dạ, cô nhón chân hôn vào cằm anh, sau đó thoăn thoắt chạy mất...

Thân Đồ Dạ nhìn theo bóng lưng cô, tựa như đang nhìn một đóa ngọc ngách, cô gái này nhất định lúc gặp tai nạn bị thương ở đầu rồi, thần kinh sao ấy...

Không đúng, chỉ là, tại sao trên môi anh lại mang theo nụ cười?

Giống như anh không hề phản cảm, mà thấy rất thú vị!

Lăng Tuyết viện cớ đi lấy thức ăn, thật ra là vì điện thoại báo rung.

Số điện thoại này là số riêng tư của Cung Thiên Long, ngoại trừ người nhà họ Cung ra, cũng chỉ có Hàn Bắc biết số này, hơn nữa chiều nay cô còn dùng số này gọi cho Hàn Giai, có lẽ Hàn Giai gọi lại.

Trong nhà vệ sinh không có ai, Lăng Tuyết mau chóng lấy điện thoại ra nhận máy:

– A lô!

– Chị Lăng cứu em!!!

Tiếng khóc la thảm thiết của Hàn Giai truyền đến.

– Giai Giai!- Lăng Tuyết kích động hỏi- Em đang ở đâu? Xảy ra chuyện gì?

– Em...

– Hóa ra cô tên Lăng Tuyết?- Một giọng nói âm u truyền đến- Tôi tìm cô vất vả đấy!

– Anh là... Phí Kỳ?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đuổi Theo Maybach

– Anh là... Phí Kỳ?

Lăng Tuyết trợn mắt kinh ngạc, lúc trước cô đã đoán Phí Kỳ sẽ tra ra được mối liên hệ giữa cô và Hàn Giai, sau đó sẽ gây bất lợi cho Hàn Giai, không ngờ hắn lại ra tay như vậy.

– Đúng vậy, là tôi- Phí Kỳ lạnh lùng nói- Mẹ kiếp cô làm tôi bị thương hai lần, lần trước để cô thoát được, xem như cô may mắn, lần này, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô!

– Anh muốn thế nào?- Lăng Tuyết nghiêng răng hỏi.

– Cho cô 20 phút, lập tức tới nhà Hàn Giai cho tôi- Phí Kỳ độc ác cảnh cáo- Nếu cô dám giỡn mặt với tôi, tự gánh hậu quả...

Nói xong, trong điện thoại liền truyền đến tiếng hét của Hàn Giai...

– Này, anh đừng làm vậy...

Lăng Tuyết vừa nói, điện thoại đã cúp máy.

Cô lòng nóng như lửa đốt, cầm điện thoại đi ra ngoài, ở hành lang đụng phải một người đi từ hướng đối diện.

– Cô Cung, cô đang làm gì vậy?- Tần Tuệ đỡ trán đau nhức- Tất cả mọi người đều đang đợi cô đó.

– Tôi có chuyện gấp, phải lập tức ra ngoài một chuyến- Lăng Tuyết để lại một câu rồi chạy nhanh ra ngoài.

– Không được, cô không thể đi...

Tần Tuệ đuổi theo sau, nhưng Lăng Tuyết chạy rất nhanh, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Tần Tuệ sốt ruột, vội vàng đi tới phòng nghỉ thông báo cho Lãnh Thanh Mặc.

Thân Đồ Dạ đã ngồi vào chỗ, Lăng Tuyết lại chưa xuất hiện, máy cổ đồng lớn của Cung Thị và Cung Hiếu Cường nhiệt tình bắt chuyện với anh, anh lại không nghe vào câu nào.

Cô gái kia đôi lúc ồn ào, riu riu làm người ta thấy phiền, nhưng hiện giờ không ở bên cạnh, anh lại cảm thấy không được tự nhiên.

– Chủ nhân!- Cố Huy vội vàng đi tới, thì thầm một câu vào tai Thân Đồ Dạ, anh lập tức đứng lên rời khỏi bữa tiệc.

– Ngài Thân Đồ, ngài... Ngài phải đi à?- Cung Hiếu Cường luống cuống- Có phải chúng tôi tiếp đãi không chu đáo không?

– Thiên Long đột nhiên khó chịu, tôi về cùng cô ấy trước- Thân Đồ Dạ nói- Nơi này giao lại cho ông, tiếp đón mọi người chu đáo nhé!

– Vâng vâng vâng!

Cung Hiếu Cường liên tục gật đầu, Thân Đồ Dạ đã xem chuyện của họ Cung thành chuyện của bản thân, cũng xem ông thành “người một nhà”, đây với ông mà nói chính là vinh hạnh to lớn!

Thân Đồ Dạ vội vàng rời khỏi, Cung Hiếu Cường và mấy nhân vật quan trọng của họ Cung đi theo định tiễn anh, anh lại ra lệnh:

– Không cần theo tôi!

Những người đó lập tức dừng bước, không dám làm trái ý anh.

Ra đến đại sảnh, Thân Đồ Dạ hỏi:

– Cậu thấy rõ ràng? Cô ấy đi một mình?

– Đúng vậy, chủ nhân- Cố Huy trả lời rất chắc chắn- Em tận mắt nhìn thấy cô Cung ra ngoài từ cửa sau, Tần Tuệ không đuổi theo kịp.

– Cô gái này giờ trò gì nữa đây?- Thân Đồ Dạ cảm thấy rất hoài nghi- Vào lúc này lại một mình đi đâu?

– Em cũng thấy lạ lắm- Cố Huy nói- Vì bảo vệ an toàn của cô ấy, Lôi Quân đang đi theo, để em gọi điện hỏi Lôi Quân xem hiện tại cô ấy đang ở đâu?

– Ừ, mau đi.

Lăng Tuyết lên ra từ cửa sau, muốn tìm đại một chiếc xe trong bãi đỗ chạy đến nhà anh em Hàn Bắc, nhưng tất cả xe đều bị khóa, đang rầu rĩ, hai nhân viên đi đến cung kính hỏi:

– Cô Cung, cô cần xe à?

– Đúng, tôi...- Lăng Tuyết thấy trên tay họ cầm một xâu chìa khóa- Chìa khóa của tất cả các xe đều ở trong tay các anh à?

– Thừa vâng, chúng tôi phụ trách đỗ xe- Anh ta đáp- Sao tài xế của cô không đến cùng...

– Bớt nói nhảm đi- Lăng Tuyết chìa tay ra- Đưa chìa khóa cho tôi.

– Dạ?- Anh ta ngẩn người- Cô muốn tự lái xe? Hay là chúng tôi...

– Mau đưa chìa khóa cho tôi, nhanh lên- Lăng Tuyết gấp đến độ muốn đến cướp.

– Dạ dạ dạ, cô muốn chiếc nào?- Anh ta thấy cô gấp gáp như vậy, đành bày chìa khóa ra cho cô chọn- Đây là chiếc Rolls-Royce của cô, đây là Maybach của ngài Thân Đồ...

– Chiếc Maybach đi.

Lăng Tuyết trực tiếp giật lấy chìa khóa chiếc Maybach, nhấn nút, xe truyền đến tiếng tí tí, đèn sau xe sáng lên chói mắt, Lăng Tuyết chạy đến, dùng tốc độ cực nhanh lên xe, khởi động chiếc Maybach lái ra.

Xe đầu san sát nhau, người không có kỹ thuật tốt lùi xe ra cần vài kỹ xảo, nhưng Lăng Tuyết một giây cũng không ngừng lại, nháy mắt đã lấy được xe ra, tựa như tia chớp lao vút đi.

Mấy nhân viên nọ nhìn hết hồn, mắt tròn tròn nhìn theo hướng cô chạy đi, cả buổi vẫn chưa hoàn hồn.

Ở một góc khá khuất, Lôi Quân nhìn thấy cảnh đó, cũng ngẩn người.

Chẳng lẽ anh nhìn nhầm?

Nghe nói cô Cung không biết lái xe mà?

Sao kỹ thuật lại giỏi đến vậy?

Lúc này, Cố Huy gọi đến, Lôi Quân lập tức nhận máy:

– Cô Cung lái xe của chúng ta đi rồi.

– Há?- Cố Huy tròn mắt- Tôi không nghe nhầm chứ?

– Tôi còn nghi ngờ mình nhìn nhầm đây- Lôi Quân đảo mắt quanh bãi đỗ xe, dừng lại ở một chiếc Bugatti- Tôi tìm xe trước đã, lại đón hai người, gấp rồi nói sau.

– OK, chúng tôi đã ra ngoài rồi.

Lăng Tuyết vừa lái xe, vừa gọi điện cho Hàn Bắc, cô lo lắng Phí Kỳ sẽ gây bất lợi cho Hàn Giai, muốn gọi điện trấn an anh ta trước, nhưng điện thoại vẫn báo tắt máy, trong lòng Lăng Tuyết vô cùng sốt ruột, đạp chân ga hết cỡ, bánh xe sắp sửa rời khỏi mặt đường.

Lôi Quân đến đón Thân Đồ Dạ và Cố Huy, sau đó theo hướng Lăng Tuyết chạy đi truy đuổi, chỉ là ngay cả đuôi xe cũng không thấy, nếu không phải chỗ này chỉ có một con đường, anh sẽ hoài nghi bản thân đi nhầm.

– Anh không nhìn nhầm chứ, cô Cung thật sự đi về hướng này?- Cố Huy hoài nghi hỏi.

– Vô cùng chính xác- Lôi Quân nhiu mày- Hơn nữa cô Cung tự lái xe, kỹ thuật không hề tầm thường.

Cố Huy quay đầu nhìn Thân Đồ Dạ, Thân Đồ Dạ một tay chống cằm, xuyên qua kính xe nhìn ra bên ngoài, trong đầu nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp gỡ Cung Thiên Long, cô rõ ràng đã nói với anh:

– Tôi sẽ không lái xe!!!

Một người không lái xe, hiện giờ lại lái xe anh chạy mất, hơn nữa nghe có vẻ tốc độ nhanh như xẹt điện!

Đây là tình huống gì?

Thân Đồ Dạ nhiu mày, bần khoản thành câu đố, cô gái này lần nào cũng phát sinh tình huống, tình huống nào cũng khó nhằn, nếu không phải anh đủ khoan hồng độ lượng, cô đã bị anh đá mấy trăm lần rồi...

– Lạ thật, sao không thấy bóng dáng chiếc xe đâu?- Lôi Quân nổi nóng- Chẳng lẽ cô Cung chạy hướng khác? Hay là... tốc độ xe quá nhanh, tôi hoàn toàn không đuổi kịp cô ấy?

– Chỗ này chỉ có một đường thôi, chắc về sau rồi- Cố Huy nói.

– Không thể nào?- Lôi Quân ỉu xiu, trước giờ với kỹ thuật lái xe của anh, lúc trước cùng so tài với cô em đua xe còn khó phân thắng bại, nếu hiện giờ lại thua cô Cung, vậy thanh danh cả đời anh sẽ bị hủy mất.

– Chạy mau lên- Thân Đồ Dạ ra lệnh.

– Dạ- Lôi Quân tăng tốc.

Lăng Tuyết đang chạy như bay, hiện giờ lại không thể không dừng lại chờ đèn đỏ.

Vừa rồi chạy trên đường ngoại thành, phía sau gần như không có xe cũng không có người đi đường, nhưng hiện giờ đã vào đường nội thành, 8h tối, xe cộ đông đúc, cô phải tuân thủ luật giao thông, tránh người đi đường.

Cô thử gọi điện cho Hàn Giai, vẫn không gọi được, nhìn đồng hồ, cuộc đối thoại với Phí Kỳ đã qua 11ph, cách thời gian quy định của hắn còn có 9ph.

Đèn đỏ hiển thị còn 45 giây, trước mặt dòng xe cộ rất đông.

Lăng Tuyết vội muốn chết, nhanh lên, nhanh lên đi.

– Thấy rồi- Lôi Quân hưng phấn reo lên- Xe của cô Cung!

– Cô ấy chạy nhanh lắm sao? Anh phải tốn 10ph mới đuổi kịp cô ấy?- Cố Huy cảm thấy rất khó tin.

– Chính xác mà nói tôi chỉ tốn 8ph- Lôi Quân không phục- Cô ấy lái đi mấy phút tôi mới xuất phát, tôi đợi hai người lên xe cũng mất thêm vài phút nữa.

– Điều này không quan trọng...- Cố Huy nhìn Thân Đồ Dạ trong gương chiếu hậu- Chủ nhân, bây giờ xuống xe gọi cô Cung hay là...

– Không cần- Thân Đồ Dạ nhìn chằm chằm chiếc Maybach- Theo cô ấy.

Anh thật muốn xem xem cô định làm gì.

– Dạ!- Lôi Quân lái xe lên trước cách Maybach một chiếc xe- Lần này tuyệt đối sẽ không để cô ấy bỏ lại. Vừa rồi cô Cung nhất định đã đi đường tắt.

Anh không tin, anh bại dưới tay một cô chiêu chưa từng lái xe.

– Đèn xanh rồi!- Cố Huy nhắc nhở.

Lôi Quân nhả phanh nhấn ga, mà lúc này, Maybach của Lăng Tuyết đã lao vút đi...

– Ôi f*ck!- Lôi Quân kinh ngạc hô lên- Tốc độ này...

– Nhanh!- Cố Huy nhắc nhở.

Lôi Quân lập tức đuổi theo, không dám xem thường nữa.

Hiện tại là 8h1ph tối, lưu lượng xe cộ trong nội thành nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, tốc độ hạn chế 40km/h, nhưng Lăng Tuyết tận dụng hết mọi thứ, tài tình tránh hết tất cả thời điểm đèn đỏ bật sáng, chiếc Maybach màu bạc hết như ngọn gió, vun vút xuyên qua dòng xe cộ, rất nhanh!

Lôi Quân luôn bị Lăng Tuyết bỏ lại đằng sau, cách nhau khoảng 100m, bất luận anh ta cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp cô.

Đi qua nội thành đông đúc, chạy vào đường Tam Hoàn, Maybach tiếp tục tăng tốc, thấy khoảng cách ngày càng bị kéo giãn, trán Lôi Quân toát mồ hôi, tay nắm vô lăng chặt hơn.

– Lôi Quân, hôm nay anh bị sao vậy? Chạy nhanh lên, chúng ta đổi xe rồi, cô Cung không nhận ra đâu.

Cố Huy còn tưởng Lôi Quân cố tình giữ khoảng cách.

– Tôi biết rồi.

Lôi Quân cắn môi, tiếp tục đuổi theo Maybach, lần này anh dốc hết sức, cuối cùng cũng thu hẹp khoảng cách với Lăng Tuyết:

– Chủ nhân, cần cần cô Cung lại không?

– Không cần- Thân Đồ Dạ vẫn lặng lẽ này giờ, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm Maybach- Vượt qua đi, tôi muốn xem thử người trong xe rốt cuộc có phải

Thiên Long không?

– Hà?- Lôi Quân kinh ngạc hỏi- Là cô ấy mà, em tận mắt trông thấy cô ấy lái xe đi.

Thân Đồ Dạ nheo mắt nguy hiểm, im lặng.

– Kỹ thuật lái xe này... không phải người tầm thường!- Cố Huy đáp thay Thân Đồ Dạ- Hơn nữa anh không cảm thấy có hơi quen quen sao?

– Quen?- Lôi Quân thất kinh- Đúng rồi, đây... Đây rõ ràng là cô gái nóng nảy lái taxi chặn xe chúng ta mà. Chẳng lẽ...

– Không chắc lắm- Cố Huy nhìn Thân Đồ Dạ qua kính chiếu hậu- Người có kỹ thuật tương tự rất nhiều, chỉ bằng như vậy không thể chứng minh được gì. Huống hồ, anh chỉ nhìn thấy cô Cung lái xe đi thôi, trên đường còn một khoảng thời gian, nói không chừng giữa đường cô ấy có tài xế thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chính Là Cô Ấy

– Ừm...

Lôi Quân cảm thấy tính khả năng không lớn lắm, bởi vì anh thấy cách “Cung Thiên Long” lùi xe ra rồi xuất phát, tư thái đó chính là của một cao thủ?!

Nhưng anh không dám nhiều lời.

Chủ nhân rất cơ trí, anh ấy làm sao không biết được?

Chỉ là Lôi Quân không muốn chấp nhận sự thật, cho nên trong lòng ôm may mắn thôi.

Nếu lúc này Lôi Quân nói rõ chân tướng, vậy chẳng phải là muốn chết à?

– Nhanh lên!- Cố Huy nhắc nhở.

Lôi Quân đạp ga hết cỡ, vọng tưởng một lần vượt qua Lăng Tuyết.

Thế nhưng, xe Lăng Tuyết đang tăng tốc hết mức, cứ lao vút đi, làm mấy chiếc xe bên cạnh đều hết hồn.

Lôi Quân nổi nóng:

– Xe chúng ta có tân trang thêm nhiều thứ, kỹ thuật lái xe của cô ấy vốn rất giỏi, lần này lại như hổ thêm cánh.

– Đừng mượn cớ nữa- Cố Huy khinh bỉ trừng mắt với anh- Anh lại thất bại dưới tay một phụ nữ.

– Tội...

– Tránh ra! Đề tôi!- Thân Đồ Dạ đột nhiên ra lệnh.

– Hà?- Lôi Quân và Cố Huy đều không chế, đang nghi ngờ có phải mình nghe nhầm không, Thân Đồ Dạ đã từ ghế sau leo lên trước- Cút sang một bên.

– Dạ dạ dạ- Lôi Quân cuống quýt chui ra sau ngồi.

Động tác cả hai vô cùng ăn ý, lập tức đã đổi vị trí cho nhau.

Chân ga còn chưa nhả, vô lăng cũng không hề lệch.

Thân Đồ Dạ lâu rồi không lái xe, đột nhiên quyết định đích thân xuất kích, không chỉ vì anh muốn xem cho rõ trong Maybach rốt cuộc có phải cô gái kia không, còn muốn xem kỹ thuật lái xe của người đó rốt cuộc giỏi tới đâu, mà ngay cả Lôi Quân cũng không đuổi kịp cô?

Nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên Lôi Quân gặp phải đối thủ!!!

Lăng Tuyết một lòng muốn giải cứu Hàn Giai, hoàn toàn không phát giác có người đi theo cô, cho đến khi điện thoại reo, màn hình hiển thị là Lãnh Thanh Mặc, cô mới buông lòng thần kinh, cầm điện thoại định nhận máy, đột nhiên phát hiện chiếc Bugatti ở đằng sau!!!

Bugatti không bật đèn trong xe, Lăng Tuyết không thấy rõ người bên trong, chỉ là đường cong màu lam lóa mắt tựa như vệt sáng theo sát đằng sau, cay nghiệt mà cuồng ngạo!

Lăng Tuyết nhướn mày, là ai?

Reng, reng, reng...

Điện thoại còn reo, Lăng Tuyết lấy lại tinh thần, vội vàng nghe máy:

– A lô!

– Cô đang ở đâu?- Tần Tuệ sốt ruột hỏi.

– Tôi đang ở ngoài, có chuyện gấp phải làm, tối nay sẽ về.

Lăng Tuyết nói những câu này là cho Lãnh Thanh Mặc nghe, nếu không phải anh có ở đó, cô không cần phải giải thích với bất cứ ai.

– Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện củng cố địa vị của cô?- Tần Tuệ tức giận- Cô mau quay về...

– Đó là địa vị của Cung Thiên Long- Lăng Tuyết nổi đóa- Không phải của tôi!

– Cô...

– Bây giờ tôi phải đi cứu bạn tôi, mạng người quan trọng.

– Nhưng ngài Thân Đồ...

Không đợi Tần Tuệ nói hết câu, Lăng Tuyết đã cúp máy, cô không phải người không chịu trách nhiệm, chuyện họ Cung, cô đã làm hết sức, nhưng không có nghĩa chuyện của cô là không quan trọng.

Thời gian nghe điện thoại, chiếc Bugatti nọ đã sắp đuổi kịp cô, cô trong lòng cả kinh, cuống cuống tăng tốc...

Chiếc Maybach này tuy là xe thương vụ, nhưng đã được nâng cấp, có tính năng như xe thể thao, xuất phát nhanh, nhẹ, động cơ cực mạnh, Lăng Tuyết lái như bay, cảm giác như thể trái tim muốn bay bổng, chỉ là hiện tại, cô cảm nhận được nguy hiểm.

Chiếc Bugatti kia rốt cuộc của ai? Tại sao lại đuổi theo cô?

Chắc không phải Lãnh Thanh Mặc, cũng không phải Thân Đồ Dạ, lại càng không phải của họ Cung, chẳng lẽ là người của họ Bạch?

Không đúng, cho dù họ Bạch muốn đụng tới cô, cũng không chạy loại xe này?

Lăng Tuyết chông chênh suy tư, cũng không có thời gian lý giải, đành phải tiếp tục tăng tốc, tranh thủ bỏ xa chiếc Bugatti nọ.

Tuyết đối không thể để Bugatti theo kịp, bằng không, không chỉ làm lỡ thời gian cứu người, còn có thể khiến cô bại lộ thân phận.

Chỉ là, bất luận Lăng Tuyết tăng tốc thế nào cũng không cắt đuôi được Bugatti, ngược lại khoảng cách ngày càng thu hẹp, cô nóng nảy, toàn lực tăng tốc.

Phía sau, Thân Đồ Dạ ánh mắt dữ tợn, đột nhiên tăng tốc, nháy mắt truy kích Maybach!

Mất thấy Bugatti sắp tới gần, lòng bàn tay Lăng Tuyết rịn mồ hôi, không ngừng đạp ga, đúng lúc này, một vệt sáng xanh hiện lên sau gương chiếu hậu...

Bugatti vượt qua cô!!!

Khoảnh khắc hai chiếc xe lướt qua nhau, Thân Đồ Dạ nhìn chằm chằm vào chiếc Maybach bên cạnh, cặp mắt u ám lạnh lẽo vô cùng sắc bén!

Cố Huy và Lôi Quân cũng nhìn chằm chằm vào trong chiếc Maybach, mắt mở to, không dám thở mạnh.

Trong một giây đó, họ đồng thời thấy rõ người trong xe... đúng là “Cung Thiên Long”!!!

Lăng Tuyết quay đầu nhìn sang chiếc Bugatti, kinh ngạc khiếp sợ, cô thua, cô lại thua!!!

Từ lúc sinh ra đến giờ, lần đầu tiên cô đua xe bị thua...

– Trời!- Cố Huy kinh ngạc hô lên.

– Thật sự là cô ấy!!!- Lôi Quân cũng kinh hãi- Vậy, vậy cô... cô ấy có phải cô gái kia...

– Tôi cũng đang nghĩ vậy- Cố Huy cẩn thận quan sát sắc mặt của Thân Đồ Dạ- Cô ấy có phải cô gái lái taxi đuổi theo chúng ta, nữ hoàng đua xe ở núi Bắc Phiêu không?

Thân Đồ Dạ không nói gì, đột nhiên đánh tay lái, rẽ sang đường khác.

Lăng Tuyết thấy Bugatti chuyển đường, trong lòng lại hoài nghi hơn, rốt cuộc chiếc xe này muốn gì?

Theo dõi cô? Vậy tại sao lại bỏ đi nửa chừng?

Nếu không phải theo dõi, tại sao phải đuổi theo cả đoạn đường?

Reng reng reng...

Điện thoại reo lên đột ngột cắt ngang suy nghĩ của Lăng Tuyết, cô hoàn hồn, nhìn thoáng qua điện thoại, là Lãnh Thanh Mặc gọi đến, cô không để ý nữa, nhưng thoáng hồi phục lý trí, tăng tốc lao về trước.

Hiện tại là lúc cứu người, mấy chuyện khác đều không liên quan đến cô.

Trong lòng còn đang nghĩ tới chiếc Bugatti nọ, cảnh tượng nó lái đi thoáng hiện lên trong đầu, Lăng Tuyết nhắm mắt lại, biển số xe hiện rõ ràng trước mắt.

Được lắm, Bugatti, hẹn ngày gặp lại!

Thân Đồ Dạ rẽ hướng chạy một vòng rồi trở lại đường cũ, theo sau Lăng Tuyết.

Nhưng lúc này, anh luôn duy trì khoảng cách, không để Lăng Tuyết phát hiện ra.

Cố Huy và Lôi Quân không dám thờ ơ, bộ dạng nghiêm túc thâm sâu này của chủ nhân quả thật như gặp phải kẻ địch, lâu rồi anh không như thế.

Chạy như bay, cuối cùng trong thời gian quy định đã tới nhà anh em Hàn Bắc, Lăng Tuyết đỗ xe ven đường, mau chóng vọt vào chung cư.

Đây là khu chung cư cũ, xây dựng hơn 30 năm, sắp phá bỏ di dời, rất nhiều hộ đã dọn đi, Hàn Bắc vì tiết kiệm tiền mới thuê nhà ở đây, không ngờ hiện tại lại tiện tay cho kẻ xấu.

Phạm tội ở đây, ngay cả ma quỷ cũng không phát hiện được.

Nhà Hàn Bắc ở tầng 13, hai thang máy bị hỏng một cái, một cái thì đang bị chiếm dụng, Lăng Tuyết trực tiếp đi thang bộ lên trên.

Xe Bugatti dừng dưới tòa nhà, Thân Đồ Dạ đích thân vào trong xem xét, Cố Huy đi theo anh, Lôi Quân ngồi trong xe.

Thật sự nơi này xảy ra chuyện gì cũng không cần Thân Đồ Dạ đích thân ra tay, Cố Huy và Lôi Quân tùy tiện một chút là có thể giải quyết, tối nay, Thân Đồ Dạ gì cũng tự mình làm, chính là muốn biết rõ ràng chân tướng.

Cô gái kia rốt cuộc có bao nhiêu chuyện giấu anh, lừa anh?

Chiếc váy đen dài quá vướng víu, Lăng Tuyết đành xé váy chạy lên lầu, chạy một hơi hết 13 tầng, từ xa đã nghe thấy tiếng khóc của Hàn Giai:

– Tha cho tôi đi, xin các anh...

– Sắp tới giờ rồi- Phí Kỳ lạnh lẽo nói- Qua một phút nữa mà con nhỏ kia chưa tới, mấy người lập tức “chơi” con nhỏ này.

– Dạ!- Mấy tên nọ hưng phấn cười xấu xa- Em gái à, anh sẽ thương yêu em

– Đừng mà...- Hàn Giai sợ hãi la hét.

Lăng Tuyết tức giận nghiêng răng, Phí Kỳ nhất định dẫn theo rất nhiều người, tùy tiện xông vào như vậy rất nguy hiểm, phải tìm đối sách trước đã.

Lăng Tuyết nhìn xung quanh, ánh mắt dừng ở công tắc nguồn điện bên phải hành lang, vội vàng tháo giày cao gót ra, ném về phía công tắc điện.

Rầm!

Phụt...

Công tắc điện kiểu cũ tóe tia lửa, đèn ở hàng lanh nhá lên vài cái liền tắt ngúm.

– Sao lại vậy?– Trong nhà truyền ra tiếng kinh hô.

– Ra ngoài xem thử- Phí Kỳ ra lệnh.

Lăng Tuyết biết cơ hội đã đến, hiện giờ trong tay cô không có vũ khí, đành tháo chiếc giày còn lại nấp ở sau cánh cửa.

Cửa mở ra, một người đàn ông ra ngoài xem xét, Lăng Tuyết lên đến sau lưng hắn, bịt miệng hắn, sau đó dùng giày cao gót đập vào đầu hắn.

Đập mạnh vài cái, tên nọ đổ gục xuống, Lăng Tuyết kéo hắn ra sau cửa, rồi đi vào trong nhà.

Trong nhà tối đen, chỉ nhìn thấy vài bóng người, may mà trên áo khoát màu đen của Hàn Giai có đính vài miếng phản quang nên dễ nhận ra, Lăng Tuyết liếc mắt đã nhìn thấy Hàn Giai, lập tức đi về phía cô.

Lăng Tuyết là khách quen của nhà Hàn Bắc, hết thấy bố cục trong nhà, cô rất quen thuộc, nhắm mắt lại cũng có thể tìm được chỗ.

– Sao rồi? Là cúp điện hay đường truyền có vấn đề?– Phí Kỳ xem Lăng Tuyết thành đồng bọn.

Lăng Tuyết không trả lời, bước nhanh đến bên cạnh sofa kéo Hàn Giai.

– Á...- Hàn Giai hoảng hốt thét lên.

Lăng Tuyết ư một tiếng, Hàn Giai lúc này mới phát hiện là cô, kích động không thôi, nhưng tay chân Hàn Giai đều bị trói chặt, hoàn toàn không thể di chuyển.

Lăng Tuyết mò mẫn tìm dao gọt trái cây trên bàn, cắt đứt dây thừng trên chân cô, dẫn theo cô định chạy đi, chỉ là, Phí Kỳ mở đèn pin trong điện thoại, rọi về hướng này...

Lăng Tuyết biết không giấu được nữa, kéo Hàn Giai chạy.

– Là mày???- Phí Kỳ lúc này mới nhận ra, lập tức hô lên- Bắt lấy nó!

Mấy người đàn ông liền chạy đến bắt Lăng Tuyết và Hàn Giai, nhưng trong nhà tối thui, chỉ dựa vào ánh sáng điện thoại căn bản không đủ, họ không phải đụng cạnh bàn thì va phải sofa, làm lỡ thời gian, còn Lăng Tuyết và Hàn Giai vì quen thuộc nơi này, rất nhanh đã chạy tới cửa, mắt thấy sắp thoát được, một người đàn ông từ đằng sau túm lấy tóc của Hàn Giai, kéo mạnh, cô hét lên thảm thiết, té lăn quay xuống đất...

– Con khốn, dám giỡn mặt với tao- Phí Kỳ la lên- Bắt nó cho tao.

– Dạ- Tên nọ lập tức nhào tới bắt Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết tung chân đá tên đó bay ra ngoài, sau đó định đỡ Hàn Giai lên, một thứ lạnh lẽo cứng cứng đột nhiên kề lên cổ cô, Phí Kỳ u ám cười lạnh:

– Nhức nhích một chút, đầu mày rớt xuống đất ngay!

Lăng Tuyết ngoẹo cổ sang một bên, không dám lộn xộn, liếc mắt, nhúu mày, thôi xong, là mã tấu!

– Mày thích đá người lắm mà? Đá đi, sao không đá?– Phí Kỳ táng mạnh vào mặt Lăng Tuyết.

Nắm tay của Lăng Tuyết vang lên răng rắc.

Ở chỗ tối, Thân Đồ Dạ nhìn thấy cảnh này, ánh mắt anh híp lại, nguy hiểm.

Cố Huy nổi nóng, thấp giọng hỏi:

– Chủ nhân, có cần...

Thân Đồ Dạ lắc đầu, tỏ vẻ cứ ở yên quan sát!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Lá Gan Lớn Thật

Cố Huy bất an nhìn Lăng Tuyết, siết chặt nắm đấm, làm tốt công tác chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng mà, Lăng Tuyết hình như không sợ chết, lạnh lùng trừng mắt với Phí Kỳ:

– Có gan thì chém chết tôi đi.

– Mà nghĩ tao không dám?- Phí Kỳ nổi giận- Mẹ kiếp, mày chính tao hai lần, làm tao thảm hại, hôm nay tao không chơi chết mày, tao không là đàn ông.

Nói xong, hắn lại đánh Lăng Tuyết một bạt tai.

Bốp! Cái tát vang dội.

Lăng Tuyết nghiêng đầu, má đỏ lên.

Cố Huy định xông tới, Thân Đồ Dạ lại ngăn anh.

– Chủ nhân...- Cố Huy nóng nảy- Nếu không qua đó sẽ xảy ra chuyện mất.

– Bảo cậu lui ra thì cứ lui ra- Thân Đồ Dạ quát khế.

Cố Huy không dám nhiều lời, nhưng trong lòng vô cùng căp bách, chủ nhân sao vậy?

Rõ ràng quan tâm cô Cung, đích thân lái xe đuổi theo cô ấy, hiện tại lại tự lên cứu cô, nhưng đến thời khắc mấu chốt rồi, vì sao lại không ra tay cứu người?

– Đừng đánh chị ấy...- Hàn Giai thấy Lăng Tuyết bị đánh, trong lòng vô cùng áy náy, khóc lóc nói- Chị Tuyết, em xin lỗi, em không nên gọi chị đến...

– Thế nào?- Phí Kỳ rất đắc ý, bốp mặt Lăng Tuyết hỏi- Bây giờ mày còn dám kênh kiệu nữa không?

– Mày có gan cứ chém chết tao đi- Lăng Tuyết nghiêng rãnh trừng mắt với hắn- Nếu không, mày nhất định sẽ hối hận!

– Chỉ e người hối hận sẽ là mày- Phí Kỳ cười lạnh- Lần trước chưa làm xong, đúng là nuôi tiếc quá, nhưng mà tao hết hứng thú với loại con gái như mày rồi, chỉ bằng tặng mày cho đám anh em của tao...

Phí Kỳ quay đầu lại nói với đồng bọn:

– Các anh, chăm sóc cô...

Lời còn chưa nói xong đã bị ngắt ngang, Lăng Tuyết nhân lúc hắn phân tâm, đưa tay cướp lấy dao của hắn.

Phí Kỳ phản ứng lại, lập tức chống cự, Lăng Tuyết vì giật dao, lại ngang nhiên cướp, hoàn toàn không để ý lưỡi dao vẫn còn đặt trên cổ cô...

Lăng Tuyết phản ứng rất nhanh nhạy, nhấc chân lên gối trúng ngay bộ hạ của Phí Kỳ.

– Á!- Hắn lại rống lên thảm thiết, bản năng buông tay che chắn cậu nhỏ.

Lăng Tuyết giật dao, nhưng lưỡi dao cũng cứa một đường lên cổ cô, máu chảy ra.

Lăng Tuyết như thể không biết đau, cổ cũng không nghiêng đi, múa mã tấu chém tới háng hắn...

– Đừng...- Phí Kỳ hét hoảng la lên.

Mọi người trợn mắt, kinh ngạc nhìn họ.

Khi lưỡi dao cách dừng quần của Phí Kỳ đúng 10cm liền dừng lại, Phí Kỳ sợ tới mức sắp tè ra quần, toàn thân căng cứng, run lẩy bẩy.

Lăng Tuyết quệt máu trên cổ, cười lạnh:

– Nhìn xem, thế giới này biến hóa nhanh cỡ nào? Thắng bại sống chết, nháy mắt sẽ thay đổi!

– Thả anh ta ra- Đám đồng bọn định nhào đến cứu người.

– Các còn bước tới bước nữa, dao của tôi không có mắt đâu.

Lăng Tuyết nhẹ nhàng nhìn quét qua bọn chúng, nhịp nhịp mã tấu.

Phí Kỳ lập tức cuống lên, la lớn:

– Đừng đừng, mấy anh đừng qua đây!!!

Những người đó lập tức dừng bước, không dám lộn xộn nữa.

– Cái này gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt!- Lăng Tuyết cười nhếch mép- Đại giám chế Phí Kỳ, đồ chơi của anh đã bị thương mấy lần rồi, còn có thể cứng lên nữa không? Chỉ bằng tôi cắt giúp anh nhé?

– Cô cô cô...- Phí Kỳ hốt hoảng nói năng lộn xộn- Cô đừng làm bậy.

– Vậy anh cầu xin tôi đi- Lăng Tuyết táng mạnh vào mặt hắn, hệt như lúc nãy hắn đánh cô vậy.

– Cô...- Ở trước mặt nhiều người như vậy, Phí Kỳ không nói nên lời.

– Sao vậy? Nói không nổi?- Lăng Tuyết cười lạnh, lại giáng mạnh cho hắn bạt tai- Vậy anh còn dám chọc tôi?

Chỗ tối, Cố Huy nhìn thấy thật hả dạ, hưng phấn nói:

– Không ngờ cô Cung lợi hại quá!

– Bản lĩnh kém vậy mà lợi hại gì?

Thân Đồ Dạ nhủ mảy nhìn chăm chăm vào vết thương trên cổ Lăng Tuyết, cô gái này lá gan lớn thật, nếu Phí Kỳ phản ứng nhanh một chút, người bị cắt đứt cổ họng sẽ là cô.

– Bản lĩnh hơi kém, nhưng có can đảm và kiến thức mà- Cố Huy kính nể nói- Thái Sơn sụp đổ không biến sắc, gặp nguy không loạn, đây cũng là một loại quyết đoán!

Thân Đồ Dạ im lặng, nhưng ánh mắt vô cùng phức tạp.

Cung Thiên Long như vậy... Vẫn là Cung Thiên Long ư?

– Cô đừng hòng quá đáng- Phí Kỳ gầm lên- Tôi cá cô cũng không dám giết tôi, mau thả tôi ra, nếu không cô...

– Bớt nói nhảm đi- Lăng Tuyết cảnh cáo- Nếu ồn chết tôi, dao trong tay tôi cũng không có mắt đâu.

Quả nhiên, câu này rất hữu dụng, Phí Kỳ không dám nói lung tung nữa.

Lăng Tuyết quay đầu lại nói:

– Hàn Giai, đứng lên!

Hàn Giai vịn sô pha chậm rãi đứng lên.

– Toàn bộ lui ra sau hết- Lăng Tuyết trừng mắt nhìn đám người kia.

Họ đành phải lui ra sau, không dám mạnh động.

Lăng Tuyết bắt Phí Kỳ đi ra ngoài, Hàn Giai theo sát phía sau.

– Này! Tay cô cẩn thận một chút- Phí Kỳ bối rối nhắc nhở- Cô thả tôi ra, tôi sẽ thả các cô đi...

– Câm miệng- Lăng Tuyết quát lạnh.

Cuối cùng cũng ra khỏi nhà, Lăng Tuyết nháy mắt với Hàn Giai, Hàn Giai lập tức đứng ra sau cửa.

– Đi chết đi.

Lăng Tuyết đập mạnh Phí Kỳ vào trong nhà, Hàn Giai lập tức đóng cửa lại, Lăng Tuyết dùng mã tấu trong tay chặn cửa lại, sau đó kéo Hàn Giai chạy nhanh xuống lầu.

– Con khốn, đừng chạy, mày chết chắc rồi...

– Phá cửa mau, bắt lấy chúng.

Trong nhà truyền ra tiếng la hét điên cuồng của Phí Kỳ.

Lăng Tuyết không quản được nhiều, kéo Hàn Giai lao xuống lầu, vọt vào trong xe, lái Maybach đi...

Tầng 13, bọn Phí Kỳ mất nhiều công sức mới phá được cửa, chuẩn bị đuổi xuống lầu, dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, mấy tên đồng bọn luống cuống:

– Họ báo cảnh sát? Làm sao đây?

– Mẹ kiếp, hai con khốn, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng- Phí Kỳ giận đến phát điên.

– Ông chủ, hay chúng ta đi trước đi, dù sao nơi này cũng là nhà họ, cảnh sát đến đây đúng là không giải thích rõ được, vả lại anh cũng là người nổi tiếng, gặp phải chuyện này sẽ rắc rối lắm, ngộ nhờ bị truyền thông đưa tin cũng không tốt.

Nghe vậy, Phí Kỳ đành nuốt xuống cục tức này:

– Đi!

Ở cầu thang thoát hiểm, Cố Huy báo với Thân Đồ Dạ:

– Chủ nhân, đã thông báo Lôi Quân, anh ta sẽ chờ sau khi bọn Phí Kỳ chạy thoát sẽ tắt còi báo cảnh sát, sau đó can thiệp vào công ty Phí Kỳ, giải quyết triệt để chuyện này.

– Được- Thân Đồ Dạ thán nhiên nói.

– Vậy...- Cố Huy cẩn thận hỏi- Chúng ta thật sự không cần tiếp tục đi theo cô Cung?

– Không cần- Thân Đồ Dạ quyết đoán đáp- Kêu Lôi Quân trả xe về, đừng để bất kỳ ai phát hiện.

– Dạ.

Lăng Tuyết lái Maybach chạy như bay, chạy không xa chợt nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, tâm trạng cô thoáng bình tĩnh lại.

Hàn Giai mừng chảy nước mắt:

– Tốt quá, cảnh sát đến rồi, tên khốn nạn kia sẽ không đuổi theo nữa.

– Cho dù cảnh sát không tới, những người đó cũng chẳng đuổi kịp- Lăng Tuyết kiêu ngạo nói.

– Đúng đúng đúng- Hàn Giai liên tục gật đầu- Chị Tuyết, cảm ơn chị! Hôm nay nếu không có chị, em, em...

Hàn Giai đến giờ vẫn còn sợ hãi.

– Không có gì- Lăng Tuyết thở dài- Chuyện này vốn do chị gây ra.

– Cái gì?- Hàn Giai không hiểu lắm.

– Lần đầu tiên đi phỏng vấn chị đã biết Phí Kỳ không phải người tốt, chị nên nói sớm với em, như vậy em sẽ không bị mắc lừa- Lăng Tuyết có hơi áy náy- Đúng rồi, tình hình vừa này khẩn cấp, chị chưa kịp hỏi em, em không sao chứ? Có bị thằng khốn đó lợi dụng không?

– Bị đánh mấy bạt tai, không bị gì nữa- Hàn Giai sờ gương mặt sưng đỏ- Chị bị thương rồi à? Chúng ta mau chóng đến bệnh viện đi.

– Không cần- Lăng Tuyết xem đồng hồ, đúng 9h, tiệc tối chắc đã kết thúc, vũ hội đã mở màn, cô hiện tại nên về nhà họ Cung, nghĩ đến đây, cô nói với Hàn Giai- Chị đưa em về nhà chị trước, em tạm thời ở lại đó!

– Dạ- Hàn Giai gật đầu.

– Đúng rồi, anh em đâu?

Lăng Tuyết nhớ đến mấy hôm nay không liên lạc được với Hàn Bắc, hay là Hàn Bắc cũng xảy ra chuyện rồi?

– Anh em đi Hàn Quốc rồi- Hàn Giai nói- Mấy hôm trước anh ấy đột nhiên nghe bạn bè nói có một công ty giải trí bên Hàn đang chiêu mộ tay ghita bass, anh ấy muốn thử, liền đi với anh Ngũ.

– Tin tức đáng tin không?- Lăng Tuyết nhú mào- Sao không báo chị một tiếng?

– Chắc là đáng tin, anh ấy nói rất hưng phấn, còn có người đề cử, tỉ lệ thành công rất cao- Hàn Giai nói- Chị Tuyết, dạo này chị đi đâu vậy? Điện thoại tắt máy, Lăng Ngạo đâu? Anh em nói anh ấy gặp tai nạn, anh ấy nằm ở bệnh viện nào? Em muốn đi thăm.

– Anh ấy...- Lăng Tuyết nhớ đến chuyện quan trọng này, đúng rồi, Cung Hiếu Cường hứa hôm nay sẽ cứu Lăng Ngạo ra, chuyện lớn như vậy, sao cô quên vậy chứ?

Cô cầm điện thoại chuẩn bị gọi cho Lãnh Thanh Mặc, mới phát hiện mười mấy cuộc gọi nhỡ, vừa rồi cô để điện thoại trong xe, không mang theo bên người, có lẽ Tần Tuệ tìm cô đến điên rồi.

– Anh ấy làm sao?- Hàn Giai lo lắng hỏi- Lăng Ngạo rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

– Không có gì- Lăng Tuyết biết Hàn Giai luôn thích thăm Lăng Ngạo- Hai hôm nữa anh ấy sẽ quay lại, đến lúc đó còn phải phiền em giúp chị chăm sóc anh ấy.

– Không thành vấn đề- Hàn Giai cầu còn không được.

– Hai ngày này em cứ sống ở nhà chị, đừng chạy lung tung, chờ sự việc lắng xuống, chị sẽ đến tìm em. Đúng rồi, đây là số điện thoại hiện tại của chị, em có việc gấp cứ gọi cho chị...

– Dạ dạ, em biết rồi, chị Tuyết!

Vài phút lái xe, Lăng Tuyết đưa Hàn Giai đến nhà mình và Lăng Ngạo, sau đó lái xe về nhà họ Cung, trên đường cô gọi cho Lãnh Thanh Mặc, rất nhanh, điện thoại kết nối được, giọng lo lắng của Tần Tuệ truyền đến:

– Bà cô của tôi ơi, cuối cùng cô cũng gọi về rồi.

– Xin lỗi chị, nhất thời phát sinh chút chuyện, mạng người quan trọng, tôi không thể không cứu người trước- Lăng Tuyết giải thích.

– Cô có gặp ngài Thân Đồ không?- Tần Tuệ hỏi.

– Thân Đồ? Không có- Lăng Tuyết vô thức đáp- Anh ấy không đi cùng tôi.

– Trên đường cũng không gặp ngài ấy?- Tần Tuệ hoài nghi, rõ ràng ngài Thân Đồ đuổi theo ra ngoài mà.

– Không có- Lăng Tuyết không nghĩ ngợi đã đáp.

– OK!- Tần Tuệ thở phào nhẹ nhõm- Vậy cô về đây trước đi, đổi xe lại đã, tôi ở bãi đỗ xe chờ cô.

– OK.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Làm Như Không Biết

Lăng Tuyết lái xe trở về biệt thự cũ của họ Cung vẫn chưa đến 9h30, Tần Tuệ đã điều nhân viên bãi đỗ xe đi hết, dẫn theo nhân viên của họ Cung đứng chờ sẵn.

Lăng Tuyết vừa mới dừng xe lại, Tần Tuệ và đám người bước đến nghênh đón, mở cửa xe, cẩn thận xem xét cô:

– Trời ơi, sao cô lại bị thương thế này?

– Vết thương nhỏ thôi, không sao- Lãng Tuyết không mấy quan tâm.

– Đây sao có thể nhỏ được?- Phản ứng của Tần Tuệ rất thái quá- Đang yên lành chạy đi một tiếng đồng hồ, trở về liền bị thương, người khác thấy sẽ nghĩ thế nào?

Lãng Tuyết nhướn mày, hóa ra Tần Tuệ không phải quan tâm vết thương của cô, mà là sợ cô mang đến ảnh hưởng tiêu cực cho nhà họ Cung.

– Được rồi, mau chóng lên xe chúng ta đi- Tần Tuệ kéo Lãng Tuyết đi tới chiếc Rolls-Royce của họ.

– Không cần tham dự vũ hội à?- Lãng Tuyết có hơi bức bối.

– Thay đồ trước, xử lý vết thương đã- Tần Tuệ nhướn mày- Mau lên!

Lãnh Thanh Mặc ngồi trong xe chờ, nhìn thấy gương mặt sưng đỏ của Lãng Tuyết và vết thương trên cổ, anh nhướn mày.

– Mặt cô cũng sưng nữa à?- Tần Tuệ lên xe mới nhìn rõ mặt Lãng Tuyết- Có chuyện gì vậy?

– Một lời khó nói hết- Lãng Tuyết không muốn nói nhiều- Tôi đi lâu như vậy, Thân Đồ Dạ có tìm tôi không?

Cô lo sẽ bị Thân Đồ Dạ hoài nghi, không chỉ ảnh hưởng đến họ Cung, ngay cả bản thân cũng sẽ gặp rắc rối.

– Vừa xử lý vết thương vừa nói đi- Tần Tuệ đỡ Lãng Tuyết ngồi xuống.

Lãnh Thanh Mặc giúp Lãng Tuyết khử trùng vết thương, dùng khăn hình môi hôn:

– Còn chỗ nào bị thương không?

– Hết rồi- Lãng Tuyết nhẹ nhàng đáp.

– Sau này có gặp chuyện tương tự, phải nói với tôi đầu tiên- Lãnh Thanh Mặc ngẩng đầu nhìn Lãng Tuyết, trịnh trọng nói- Tôi xử lý nhanh gọn tốt hơn em nhiều, quan trọng là, sẽ không để em bị thương!

– Cảm ơn anh!- Lãng Tuyết vô cùng cảm động, thái độ của Lãnh Thanh Mặc và Tần Tuệ hình thành hai mặt đối lập, anh quan tâm là sự an nguy của cô, chứ không phải chuyện khác.

– Sự việc giải quyết xong chưa?- Lãnh Thanh Mặc hỏi.

– Xong rồi, nhưng...- Lãng Tuyết lo Phí Kỳ sẽ tìm Hàn Giai gây rối.

– Sau này kể đầu đuôi mọi chuyện cho Tần Tuệ, chị ấy sẽ giải quyết hết tất cả ưu tư của em- Lãnh Thanh Mặc nói- Hiện tại, xử lý vết thương xong thì đi tìm ngài Thân Đồ trước đã.

– Anh ấy còn trong phòng tiệc không?- Lãng Tuyết hỏi.

– Đã đi rồi- Tần Tuệ nghiêm túc nói- Cô đi không bao lâu ngài ấy cũng đi theo, còn giải thích giúp cô, nói cô khó chịu, ngài ấy đưa cô về nghỉ.

– Hà?- Lãng Tuyết căng thẳng- Không lẽ tôi đã gặp anh ấy.

– Không lẽ ngài ấy theo dõi cô?- Tần Tuệ vô cùng lo lắng- Trên đường cô không phát hiện ra cái gì sao?

Lãng Tuyết nhớ đến chiếc Bugatti kia, chẳng lẽ...

Reng reng reng...

Đột nhiên, điện thoại của Lãng Tuyết reo lên, cô lấy ra xem, là Thân Đồ Dạ gọi tới.

Tần Tuệ lập tức nói:

– Mau bắt máy, bật loa ngoài.

– A lô!- Lãng Tuyết làm theo.

– Em đang ở đâu?- Thân Đồ Dạ nghiêm túc hỏi.

– Em... Em có chút chuyện, ra ngoài một lúc, bây giờ đã quay về biệt thự cũ của Cung Thị rồi- Lãng Tuyết ngoài mặt bình tĩnh, thực tế trong lòng sợ hãi- Anh đâu, anh đang ở đâu rồi?

– Đi ra ngoài làm gì?- Thân Đồ Dạ hỏi.

– Em...- Lãng Tuyết bất an trong lòng, ngẩng đầu nhìn Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi nói:

– Nói thật.

– Một người bạn của em xảy ra chuyện, em đi cứu cô ấy- Lãng Tuyết tránh nặng tìm nhẹ, thật thà khai báo.

– Bạn bè gì quan trọng vậy? Phải đích thân cô chủ Cung Thị đi cứu?- Thân Đồ Dạ tỏ vẻ nghi ngờ.

Cố Huy bên cạnh rất hiếu kỳ, chủ nhân rõ ràng biết hết, tại sao phải làm như không biết?

Lãng Tuyết lại nhìn Lãnh Thanh Mặc, Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi dạy cô, cô nói tiếp:

– Chuyện này nói ra dài lắm, hôm nào có thời gian sẽ từ từ giải thích với anh. Bây giờ anh đang ở đâu? Vẫn trong vũ hội chứ?

– Em cảm thấy thế nào?- Thân Đồ Dạ giận- Cung Thiên Long, em mời tôi đến giữ thẻ điện cho em, sau đó không từ mà biệt, lá gan của em càng lúc càng lớn nhỉ?

– Xin lỗi mà- Lãng Tuyết vội nói xin lỗi- Lúc đó tình huống khẩn cấp quá, em không kịp báo với anh, anh đừng giận.

Thân Đồ Dạ hừ lạnh, trực tiếp cúp máy.

Lãng Tuyết nghe thấy bên trong truyền đến tiếng tút tút, trong lòng có chút bất an.

– Nguy to!- Tần Tuệ lại sợ hãi- Ngài Thân Đồ nổi giận rồi, giờ phải làm sao?

– Anh ta giận thì cứ giận- Lãng Tuyết mặc kệ- Dù sao địa vị của Cung Thiên Long đã cứng cố tốt lắm rồi, Cung Hiếu Cường cũng đồng ý tôi nay sẽ cứu Lãng Ngạo ra, sự việc đều được giải quyết cả rồi.

– Bà cô của tôi ơi, cô nghĩ dài hơn một chút được không?- Tần Tuệ khó thờ- Đấu đá trên thương trường đâu chỉ có một lần, tình trạng khốn khó của họ Cung cũng không phải chỉ có cái này...

– Vậy cũng không thể mãi mãi trông cậy vào người khác mà, tự bản thân mình cũng có thể giải quyết vấn đề đó thôi- Lãng Tuyết còn rất mạnh miệng- Cho dù tôi không được, chẳng phải còn có anh Thanh Mặc sao? Có anh ấy ở đây, chị sợ gì nữa.

– Cô...- Tần Tuệ tức đến nghẹn lời, đành cầu Lãnh Thanh Mặc giúp đỡ- Anh Lãnh, anh nói với cô ta đi.

Lãnh Thanh Mặc không nỡ câu oán trách, ngược lại còn mỉm cười.

– Tôi, có phải suy nghĩ quá đơn giản rồi không?

Lãng Tuyết chỉ có khi đối mặt với Lãnh Thanh Mặc, mới dịu dàng hòa nhã như vậy.

– Ừ- Lãnh Thanh Mặc gật đầu, nói- Đêm nay hết thấy hư vinh em đạt được đều do công của ngài Thân Đồ, nếu không phải ngài ấy cùng em đến đây, không chỉ cái danh chủ nhân bữa tiệc này, mà ngay cả đại sảnh cũng khó lòng bước vào, bởi vì họ sẽ dùng hết mọi phương pháp em không tưởng tượng nổi để khó dễ em, để em biết khó mà lui!

– Há...- Lãng Tuyết biết có Thân Đồ Dạ đi cùng đã mang đến rất nhiều tiện lợi cho cô, nhưng không ngờ lại triệt để như vậy.

– Đương nhiên, biểu hiện xuất sắc của em cũng chỉ là thêu hoa trên gấm- Lãnh Thanh Mặc nói tiếp- Thế nhưng, một khi quan hệ giữa em và ngài Thân Đồ rạn nứt, hết thấy ưu thế trước mắt sẽ biến thành bất lợi. Mọi quan hệ này không chỉ có thể che chở em, mà còn sẽ khiến em trở thành tâm điểm chỉ trích của mọi người!!!

Lãng Tuyết ngẩn ra, lòng dạ cô bỗng chốc như bị mấy ngọn núi đè xuống, trở nên vô cùng nặng nề.

Họ nói đúng, hiện tại có Thân Đồ Dạ che chở, ai cũng kính nể cô mấy phần, khi cô gặp khó khăn, Thân Đồ Dạ chỉ cần ra mặt là có thể giải quyết vấn đề, chỉ là, nếu quan hệ giữa họ rạn nứt, sẽ chẳng có ai chịu cho cô thể diện.

Những kẻ thù đại diện họ Bạch sẽ không chút lưu tình đối phó cô, đối phó họ Cung, đến lúc đó, nợ cũ nợ mới tính hết một lần, cô phải ứng phó thế nào?

– Được rồi!- Tần Tuệ phá vỡ tình hình bế tắc- Việc này rất phức tạp, dù sao cô cũng không phải cô Cung, không thể suy nghĩ sâu xa như vậy cũng bình thường thôi. Cho dù thế nào, hiện tại chúng ta không thể đắc tội ngài Thân Đồ, cho nên...

Tần Tuệ dừng một chút, nhẹ nhàng nói:

– Đợi đến khi chuyện ở đây được giải quyết, cô phải đi tìm ngài Thân Đồ đi.

– Lúc nào?- Lăng Tuyết hỏi.

Tần Tuệ liếc nhìn Lãnh Thanh Mặc, nghiêm túc nói:

– Cô đợi lát nữa vào phòng tiệc nói lời kết, chứng tỏ cô rất xem trọng buổi tiệc gia tộc tối nay, sau đó về nhà rửa mặt chải đầu thay đồ, tôi sẽ đưa cô đến nhà ngài Thân Đồ!

– Nửa đêm nửa hôm rồi, đến nhà anh ta làm gì?- Lăng Tuyết kinh ngạc hỏi- Không lẽ chị bắt tôi hầu ngủ à?

– Cô xem cô nói chuyện kia...- Tần Tuệ có chút ngại ngùng- Tôi chỉ muốn cô đến xin lỗi ngài Thân Đồ, tiện thể giải thích chuyện đêm nay luôn, không kêu cô làm chuyện khác...

– Một cô gái nửa đêm đến nhà tìm đàn ông, không phải dâng lên tận giường thì là cái gì?- Lăng Tuyết nổi giận- Tôi nói chuyện thẳng thắn vậy đó, không khéo léo được như chị, khéo léo đến dối trá.

– Cô...- Tần Tuệ lại bị Lăng Tuyết nói đến á khẩu.

Hai người đang tức giận, Lãnh Thanh Mặc đã xử lý xong vết thương của Lăng Tuyết, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói:

– Không cần phát biểu kết thúc nữa, nói Cung Hiếu Cường ra đây một chuyến, cũng không cần quay về rửa mặt chải đầu thay đồ, cứ để như vậy đi gặp ngài Thân Đồ.

– Anh Lãnh...

Tần Tuệ còn định nói gì thêm, Lãnh Thanh Mặc nhướn mày, chị đành phải ngậm miệng, lui sang một góc, cúi đầu im lặng.

Lãnh Thanh Mặc đưa khăn mặt ẩm cho Lăng Tuyết:

– Lau mặt đi!

– Vâng- Lăng Tuyết nhận lấy, chỉ có anh, mãi mãi luôn suy nghĩ cho cô.

– Đi báo một tiếng với Cung Hiếu Cường đi- Lãnh Thanh Mặc căn dặn Tần Tuệ.

– Vâng- Tần Tuệ lập tức xuống xe đi làm.

Trong xe chỉ còn lại Lãnh Thanh Mặc và Lăng Tuyết, Lăng Tuyết nhẹ nhàng giải thích:

– Xin lỗi, lại gây phiền phức cho anh.

Mỗi lần cô chỉ biết áy náy với một mình Lãnh Thanh Mặc, cảm nhận của những người khác đều không liên quan đến cô.

– Là tôi phải xin lỗi em- Lãnh Thanh Mặc nhìn cô- Em vốn không cần đeo mang trách nhiệm này, là tôi kéo em vào vòng xoáy này, làm em lún sâu vào trong đó, luôn phải làm rất nhiều chuyện không theo ý mình.

– Đây là sự lựa chọn của tôi, không liên quan đến anh đâu- Lăng Tuyết mỉm cười- Hơn nữa, anh đã nghĩ cho tôi rất nhiều.

Lãnh Thanh Mặc mỉm cười, nói:

– Vốn dĩ em phải vào đó phát biểu kết thúc tiệc, nhưng em đã bị thương, cứ vậy mà vào sẽ khiến người khác hiểu lầm, khiến họ nghĩ giữa em và ngài Thân Đồ đã xảy ra chuyện gì đó. Tôi kêu Cung Hiếu Cường ra đây, cũng vì muốn xác nhận lại chuyện ông ta cứu Lăng Ngao. Sau đó kêu em cứ để vậy đi tìm ngài Thân Đồ, cũng không phải như em nghĩ đâu, là em bị thương, trên người lại bẩn, ngài ấy sẽ không có suy nghĩ chuyện nam nữ gì, nhưng sẽ hiểu được thành ý của em, sẽ tha thứ cho em. Hiểu chưa?

– Dạ!- Lăng Tuyết liên tục gật đầu- Anh đúng là dụng tâm cực khổ rồi.

Hết thấy đều được tiến hành theo ý của Lãnh Thanh Mặc, Tần Tuệ mời Cung Hiếu Cường ra, Lăng Tuyết ở trong xe giải thích đơn giản nguyên nhân tại sao cô rời khỏi bữa tiệc, sau đó sâu xa nói:

– Thân Đồ còn đang đợi con, con phải đến nhà tìm anh ấy, còn chuyện Lăng Ngao bạn con, phải nhờ vào cậu rồi!

- Không thành vấn đề- Cung Hiếu Cường vô cùng sốt sắng- Con yên tâm đi, trước khi trời sáng, cậu nhất định sẽ đưa bạn con đến nhà con.
- Vậy cảm ơn cậu- Lăng Tuyết cười cười, than thở- Vẫn là người một nhà hiểu nhau hơn, sau này chuyện của tập đoàn cũng xin cậu chỉ giáo nhiều hơn.
- Câu nói này của Lăng Tuyết cũng là theo ý Lãnh Thanh Mặc, tuy rằng Cung Hiếu Cường nể mặt Thân Đồ Dạ giúp cô cứu Lăng Ngạo, nhưng phải để ông ta nhận được chút lợi lộc, thì ông ta mới có thể dốc sức hoàn thành chuyện này.
- Huống hồ, trong tay Cung Hiếu Cường nắm cổ phần tập đoàn, đối với sự nghiệp của Cung Thiên Long ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng, nếu có thể nhân cơ hội bắt tay với ông ta, sau này sẽ giảm thiểu rất nhiều rắc rối.
- Đều là người một nhà, đừng khách sáo!- Cung Hiếu Cường mừng rỡ- Con nhanh đi đi, chỗ này cứ giao cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đến Nhà Nhận Lỗi

Đọc đường, Tàn Tuệ gọi điện cho Cố Huy:

- Xin chào Cố Huy, tôi là Tàn Tuệ, hiện giờ cô Cung nhà chúng tôi muốn đến tìm ngài Thân Đồ, không biết bên ngài ấy có tiện không?
- Xin chị chờ một lát- Cố Huy che điện thoại lại, bước nhanh theo Thân Đồ Dạ lên lầu- Chủ nhân, cô Cung hiện tại muốn đến tìm anh!
- Đến đây?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.
- Vâng đúng- Cố Huy gật đầu- Tàn quản gia đang hỏi ý kiến anh.
- Cứ để cô ấy đến- Thân Đồ Dạ quay đầu lại không chút do dự, anh rất mong chờ đây, nửa đêm nửa hôm, “Cung Thiên Long” muốn lấy phương thức nào để xin lỗi giải thích với anh.
- Dạ!- Cố Huy trả lời- Tàn quản gia, chủ nhân của chúng tôi vẫn chưa ngủ, hoan nghênh cô Cung đến làm khách!
- Vâng, chúng tôi đang đến đây- Tàn Tuệ mừng thầm.
- Tôi sẽ đứng trước cửa đợi cô Cung!
- Cảm ơn!

Cúp máy, Tàn Tuệ tươi cười rạng rỡ:

- Ngài Thân Đồ đã đồng ý!
- Đây là chuyện lớn lắm à?- Lăng Tuyết nhíu mày- Sao đến nhà anh ta còn phải đợi anh ta đồng ý?
- Xưa nay ngài Thân Đồ chuyên quyền độc đoán, không thích bị ai quấy rầy, cô Cung cũng chưa từng đến nhà ngài ấy- Tàn Tuệ giải thích- Chúng tôi chỉ biết địa chỉ, là từ chỗ anh Trác.
- Anh Trác?- Lăng Tuyết nhớ đến nhân vật nọ- Chính là anh Trác Tuyết chủ nhân tổ chức buổi vũ hội mà Cung Thiên Long và Thân Đồ Dạ lần đầu tiên gặp nhau?
- Đúng, chính là anh ta- Tàn Tuệ gật đầu- Nghe nói anh ta là người bạn duy nhất của ngài Thân Đồ.
- Người bạn duy nhất?- Lăng Tuyết bật cười- Người này cô độc thật đó, chỉ có một người bạn thôi à.
- Ngài Thân Đồ là người như vậy, không dễ dàng thể hiện tình cảm với bất cứ ai- Tàn Tuệ âm thầm nhìn cô- Nhưng mà, ngài ấy đối với cô đặc biệt bao dung.
- Không thể nào?- Lăng Tuyết tròn tròn mắt- Lần trước suýt nữa đá chết Bánh Bao của tôi, sau đó giữa đường đuổi tôi xuống xe, hiện tại lại vì chuyện nhỏ xiu mà nổi giận, còn bắt tôi tự đến nhà xin lỗi, vậy gọi là bao dung à?

– Cho dù là người bình thường, gặp phải chuyện của cô cũng chẳng chống đỡ nổi, huống chi là ngài Thân Đồ?- Tần Tuệ lườm cô- Có lẽ ngài ấy chưa từng gặp ai dám cả gan đối xử với ngài ấy như vậy, cho nên có cảm giác kích thích mới mẻ đi.

– Hà...

Lăng Tuyết chớp mắt mấy cái, tuy rằng đôi lúc Tần Tuệ nói chuyện rất trực tiếp, nhưng không thể không thừa nhận, lời chị nói là sự thật.

Thân Đồ Dạ tâm tư kín đáo, có lẽ đã hoài nghi cô từ lâu, sở dĩ tình nguyện tiếp tục chơi với cô, có lẽ thật sự là vì cảm giác mới mẻ và kích thích...

– Cho dù thế nào, trước khi kết hôn tôi xin cô, tôi cầu cô, tuyệt đối tuyệt đối đừng gây rắc rối- Tần Tuệ gần như khẩn thiết nói- Bằng không, tôi và anh Lân thật sự không dọn nổi!

– Biết rồi.

Lăng Tuyết nhìn Lân Thanh Mặc, anh cúi đầu gửi tin nhắn xử lý chuyện Phí Kỳ, vẻ mặt vô cùng tập trung, nhưng biểu hiện có chút ủ rũ, vì chuyện của cô, đêm nay anh lại mất ngủ.

Trong lòng cô ấy này, mỗi lần đều nhắc nhở bản thân đừng kích động quá, nhưng lần nào xảy ra chuyện, cô cũng không giành thời gian suy xét, hành động nhanh hơn lý trí, chuốc không ít phiền phức!

– Sau này, bạn cô, người nhà cô nếu có chuyện gì làm ơn báo cho chúng tôi biết- Tần Tuệ lại nhắc nhở- Tôi cam đoan với cô, chúng tôi tuyệt đối không dám chậm trễ, nhất định xem như chuyện của mình mà làm. Huống hồ, chúng tôi có năng lực hơn cô, có thể trong thời gian ngắn dùng phương thức tốt nhất xử lý sự việc êm đẹp, giống như chuyện tôi nay, nếu người kia nổi điên thêm, không đợi cô đến đã ra tay với bạn cô thì phải làm sao? Nếu đối lại là chúng tôi, chúng tôi sẽ trực tiếp gọi cho hắn, hắn biết được thế lực của họ Cung, tất nhiên không dám mạnh động!

Lăng Tuyết ngẫm lại cũng đúng, thế giới này hiện thực lắm, đa số người xấu đều thích bắt nạt kẻ yếu, nếu dùng thế lực của họ Cung áp chế Phí Kỳ, hẳn đương nhiên không dám làm bậy, một cú điện thoại của người ta đã có thể giải quyết chuyện này rồi, Lăng Tuyết cô chỉ có thể dùng tính mạng đi liều, khiến bản thân bị thương không nói, còn khiến tình thế nguy cấp hơn, ngộ nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô làm thế nào ăn nói với Hàn Giai, Hàn Bắc đây?

Dọc đường, Lăng Tuyết đều nghe Tần Tuệ dạy dỗ.

Cô nghe đến đây lỗ tai, nhắm mắt vờ ngủ, nhớ đến lúc mới vào nhà họ Cung, Tần Tuệ cung kính với cô, kỳ vọng vào cô rất cao, hiện tại chính là dạy mãi không khá được, nói xong lại bắt đầu thờ dài...

Lân Thanh Mặc ngẩng đầu nhìn Lăng Tuyết, bên môi hiện lên độ cung mê hoặc.

Có vài chuyện nhỏ anh không muốn nhúng tay vào, luôn nhắm một mắt mở một mắt với Tần Tuệ, nhưng tính cách thẳng thắn đáng yêu của Lăng Tuyết dù sao cũng có khả năng tự giải quyết khó khăn cho chính mình.

Xe dừng lại ở dọc đường, Lân Thanh Mặc đổi xe khác về nhà trước.

Tần Tuệ đi cùng Lăng Tuyết đến nhà Thân Đồ Dạ, Lăng Tuyết quay kính xe xuống, nhìn theo xe anh.

Hวัง vọng anh có thể đi cùng cô, như vậy cô mới có cảm giác an toàn, nếu không trong lòng sẽ trống trải, rất không kiên định.

Thân Đồ Dạ ở phòng ăn dùng bữa khuya, Lôi Quân bước đến báo cáo sự việc, anh có chút nhấp nhở, thường nhìn ra ngoài cửa, chẳng phải cô gái kia nói sẽ đến sao? Mấy tiếng đồng hồ rồi? Sao còn chưa đến?

– Chủ nhân!- Lôi Quân dè dặt hỏi- Anh nghĩ có phải cô Cung chính là cô gái từng đưa xe với em không?

Thân Đồ Dạ ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt sắc bén, không nói gì.

– Em không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy... chuyện này rất kỳ lạ- Lôi Quân hơi kích động- Chẳng lẽ anh không tò mò? Cô Cung trước kia rõ ràng không biết lái xe, sao đột nhiên lại lái hại vậy?

– Không biết lái xe cũng có thể học- Thân Đồ Dạ thân nhiên nói- Cung Thiên Long học gì cũng rất nhanh, lần trước ở nhà anh Trác, chỉ một phút cô ấy đã giải ra được mật mã Da Vinci mà Trác Tuyết bố trí, trước kia chưa từng tiếp xúc qua, tôi chỉ gợi ý một chút với cô ấy mà thôi, hiện giờ sự việc trước mắt, chỉ lái chiếc xe có gì khó khăn đâu?

– Nhưng mà...

– Lôi Quân!- Thân Đồ Dạ ngắt lời anh- Cậu thua người ta, trong lòng không phục?

– Chủ nhân, em không có- Lôi Quân hoảng hốt giải thích.

– Tốt nhất là không- Thân Đồ Dạ nhấp ngụm hồng trà.

– Vậy em lui ra trước- Lôi Quân lặng lẽ lui ra ngoài.

Cố Huy cùng lúc đi vào thông báo:

– Chủ nhân, xe của cô Cung đã chạy vào đường mòn, em ra ngoài đón cô ấy.

– Ừ- Thân Đồ Dạ gạt đầu, đứng dậy lên lầu.

Lôi Quân đi theo Cố Huy ra ngoài, nhỏ giọng hỏi:

– Ê, anh không thấy lạ à?

– Anh nói cô Cung à?- Cố Huy quay đầu nhìn theo Thân Đồ Dạ, thì thầm- Chỗ nào cũng đáng ngờ.

– Tôi cũng cảm thấy vậy- Lôi Quân đã tìm được tri kỷ- Vừa rồi tôi còn hỏi chủ nhân, nhưng anh ấy...

– Anh bị ngốc hả- Cố Huy cốc đầu Lôi Quân- Chủ nhân thông minh bao nhiêu? Anh ấy không tự biết được sao? Phải cần anh hỏi? Chẳng lẽ anh muốn chết à?

– Tôi không hiểu- Lôi Quân ôm đầu- Rõ ràng chủ nhân đang nghi ngờ mà, tại sao không cho chúng ta điều tra? Nhiều sơ hở như vậy, tra một cái là ra ngay.

– Nói anh quê mùa anh còn không chịu- Cố Huy thờ dãi- Trên đời này còn có chuyện gì có thể làm khó chủ nhân? Còn có ai dám xúc phạm chủ nhân? Chủ nhân biết hết, không vạch trần, chỉ là muốn tiếp tục chơi với cô Cung thôi, nếu phơi bày chân tướng, chơi sao vui được nữa.

– Hả...- Lôi Quân ngẩn ra- Chỉ để chơi thôi à?

– Không thì sao?- Cố Huy lườm huyết- Anh nghĩ lại đi, bao lâu rồi chủ nhân không cười? Từ sau khi quen biết cô Cung, tâm hồn anh ấy cởi mở hơn.

– Chắc là từ sau khi cô Cung gặp tai nạn xe...

– Đúng đấy! Đủ rồi, không rảnh nghe anh nói nữa, tôi đi đón cô Cung.

– Mau đi đi!

Lăng Tuyết bước xuống xe, nhìn thấy nhà của Thân Đồ, cảm giác đầu tiên chính là tòa biệt thự này cô độc và lạnh lẽo hệt như chủ nhân nó.

Theo lý mà nói, Thân Đồ Dạ là người hai giới chính-thương phải nể trọng, gia sản nhất định không lồ lắm mới đúng.

Nhưng nhà anh lại không xa xỉ hoa lệ như nhà họ Cung, ngược lại có hơi đơn giản vắng vẻ.

Sân trong rất rộng, trồng nhiều loại cây, nhưng không có hoa cảnh, biệt thự chỉ là dạng đình viện kiểu Trung đơn giản, một chút cũng không mộng ảo như biệt thự họ Cung, còn mang hơi hướng cổ kính nữa.

Biệt thự rộng lớn như vậy trước sau chỉ nhìn thấy ba người hầu nữ, bốn nhân viên nam, không biết có phải những người khác đều đi ngủ hết rồi không, nhưng bây giờ chỉ mới hơn 11h khuya thôi mà.

– Cô Cung!- Cố Huy chạy ra đón- Bên này, mời.

– Thân Đồ ngủ chưa?

Lăng Tuyết còn đang quan sát biệt thự, nơi này chả có gì đặc sắc, ngoại thất nội thất đều thuộc gam màu lạnh, đèn trắng, một chút cũng không ấm áp.

– Chủ nhân biết cô muốn đến, nên đang đợi cô- Cố Huy cung kính nói- Tàn quân gia, mời vào!

– Cảm ơn!- Tàn Tuệ tươi cười- Trợ lý Cố vất vả rồi, để anh đợi lâu như vậy.

– Không cần khách sáo- Cố Huy dẫn đường cho Lăng Tuyết và Tàn Tuệ vào trong- Cô Cung, chủ nhân đang ở trên lầu, tôi dẫn cô lên đó tìm anh ấy.

– Trên lầu?- Lăng Tuyết ngẩng đầu liếc một cái, nơi đó chính là phòng ngủ mà, đi vào còn ra được sao? Trong lòng cô hơi hoảng, thuận miệng nói- Tôi, tôi còn chưa ăn gì, đói bụng quá, cho tôi dùng bữa trước được không?

– Dạ?...- Cố Huy giật mình, vội vàng dặn người hầu- Mau đi chuẩn bị thức ăn khuya cho cô Cung!

– Dạ!- Người hầu lập tức vào bếp chuẩn bị.

– Cô Cung, vậy...

– Anh gọi anh ấy xuống đây cùng ăn đi, đêm nay chắc anh ấy vẫn chưa dùng bữa đúng không?- Lăng Tuyết còn đang mượn cớ.

– Trên đường cô đến, chủ nhân đã dùng bữa rồi- Cố Huy nhìn ra Lăng Tuyết chối từ, cười nói- Chủ nhân có thói quen ngủ sớm, nếu bây giờ cô không lên gặp anh ấy, lát nữa chỉ e không gặp được.

– Tôi...

– Cô đặc biệt đến tìm ngài Thân Đồ, không thể nhất thời rút lui chứ- Tần Tuệ giục Lăng Tuyết- Đi đi, lát nữa làm xong bữa tôi sẽ lên đó gọi cô!

Tần Tuệ đã nói vậy, Lăng Tuyết không thể trì hoãn thêm, đành phải theo Cố Huy lên lầu.

Bước vào cửa phòng ngoài của Thân Đồ Dạ, Cố Huy thông báo:

– Chủ nhân, cô Cung đã đến.

Bên trong không có hồi đáp.

– Chủ nhân...- Cố Huy gọi vài tiếng, vẫn không có ai trả lời.

– Không lẽ anh ấy ngủ rồi?- Lăng Tuyết mừng thầm.

– Không đâu- Cố Huy nói chắc nịch- Chắc chủ nhân đang tắm.

– Vậy lát nữa tôi lại lên.

Lăng Tuyết xoay người định ra ngoài, lúc này, cửa phòng trong đột nhiên mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cố Tình Thăm Dò

Thân Đồ Dạ mặc áo choàng tắm, nước trên người vẫn chưa khô hẳn, tóc còn ướt, nước vẫn đang nhỏ giọt xuống, làn da màu đồng cổ dưới ánh đèn tán ra thứ ánh sáng mê hoặc, đèn trong phòng dịu nhẹ, càng tôn lên khí phách và vẻ thần bí cuồng vọng của anh, đôi mắt sâu thẳm ấy đang nhìn Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết sợ sệt nhìn anh một cái, cuống quýt dời mắt, tim đập thình thịch.

– Vào đi!- Thân Đồ Dạ ra lệnh.

– Hà?- Lăng Tuyết trợn mắt- Em...

Thân Đồ Dạ lười nói nhiều với cô, trực tiếp lôi cô vào phòng.

– Đây!- Lăng Tuyết kinh hãi la lên, còn chưa kịp giãy ra đã bị Thân Đồ Dạ đè vào vách tường.

Cửa phòng đóng lại, Cố Huy thức thời ra ngoài, vừa đi còn vừa cười trộm.

– Thả ra!

Lăng Tuyết định đẩy Thân Đồ Dạ ra, nhưng cơ thể anh nóng rực như lửa, gần như sắp hòa tan cô, mà còn dán chặt vào cơ thể cô, chặt lại càng chặt, đè vào cô không chút khe hở.

Lăng Tuyết sợ đến run rẩy, hai tay chống lên vai anh, kinh hoàng quát khẽ:

– Đừng chạm vào em!

Thân Đồ Dạ một tay chống lên tường bên cạnh vai cô, tay kia thì nắm cầm cô, híp mắt nhìn vết thương đã được băng bó trên cổ cô:

– Đau không?

– Hừm?- Lãng Tuyết ngạc nhiên một chút, nhú mày quát tiếp- Anh dè em đau quá...

– Mới vậy đã kêu dè- Thân Đồ Dạ lại áp sát đến, cơ thể cao lớn càng dán chặt vào cô hơn- Như lần trước ở trên giường mới là dè!

– Anh...

Lãng Tuyết cảm giác mùi hương nam tính nồng nàn trên người anh, như đã thú nguy hiểm đang tới gần cô, còn cô chính là con mồi dưới thân anh, bất cứ lúc nào cũng có thể bị anh ăn sạch đến xương không còn.

– Lần trước em cứ than đau, lần này, tôi sẽ nhẹ nhàng...

Giọng Thân Đồ Dạ hiếm khi dịu dàng, cúi đầu hôn cô, động tác cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Lãng Tuyết sợ đến run rẩy, nghiêng mặt tránh thoát nụ hôn của anh:

– Dừng mà!

– Hừm?- Thân Đồ Dạ nhướn mày, ánh mắt sắc bén- Đêm hôm khuya khoắt em tới tìm tôi, lại không cho tôi chạm vào, muốn chơi trò gì với tôi đây?

– Em chỉ đến xin lỗi anh- Lãng Tuyết căng thẳng đến giọng nói cũng biến đổi- Và giải thích chuyện tôi nay không từ mà biệt, chứ không phải...

– Giải thích và xin lỗi, ngày mai ngày mốt cũng không muộn, tại sao phải cứ là lúc này?- Thân Đồ Dạ tỏ vẻ hoàn toàn không tin lời cô nói- Chẳng lẽ em cảm thấy chiêu lạt mềm buộc chặt này có hiệu quả với tôi?

– Em không có...

– Nói một đấng, nghi một nẻo- Thân Đồ Dạ cầm mặt Lãng Tuyết, đôi môi anh lạnh lẽo nhẹ nhàng cọ xát cánh môi cô- Cơ thể của em thành thật hơn miệng em nhiều, em xem em nhạy cảm biết mấy...

– Đồ khốn...

Lãng Tuyết sắp phát điên, nhắm mắt cố gắng đẩy anh ra, nhưng anh như ngọn núi, kết cấu rắn chắc đè lên cô, không hề nhúc nhích, nụ hôn nóng bỏng theo trán từ từ dời xuống, từng chút từng chút chiếm đoạt lãnh địa của cô...

– Dừng...- Nước mắt Lãng Tuyết chảy ra.

Thân Đồ Dạ ngừng hôn, ngón tay nhẹ nhàng quệt qua gương mặt cô, chạm phải nước mắt, anh nhú mày, nhìn cô hồi lâu, cuối cùng anh buông cô ra, tiện tay bật đèn.

Trong phòng sáng lên, trên người cũng đột nhiên mất đi cảm giác áp bức.

Lãng Tuyết từ từ mở mắt, trông mắt sâu tựa biển khơi của Thân Đồ Dạ như nhuộm thứ ánh sáng sắc lạnh:

– Có người ép em đến tìm tôi?

– Không có- Lãng Tuyết cả kinh, vội phản bác.

– Không muốn đến thì đừng đến, đến rồi còn ra về làm gì- Thân Đồ Dạ nhìn cô- Em vừa muốn lấy lòng tôi, lại không muốn tiếp xúc thân mật với tôi, đáp án chỉ có một, chính là... em bị người ta ép buộc.

– Không có không có...- Lãng Tuyết lắc đầu nguầy nguậy, bối rối giải thích- Em thật sự chỉ muốn đến xin lỗi anh, chỉ là loại chuyện này, bây giờ em vẫn chưa tiếp nhận được, cho nên mới...

– Không hợp lý- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nhìn cô một cái, xoay người đi đến bên giường, đưa lưng về phía cô nói- Cung Thiên Long, nước mắt của em nói với tôi rằng, em hoàn toàn không thích tôi, cũng không muốn duy trì mối quan hệ này, tuy rằng tôi hơi độc đoán, nhưng trên phương diện tình cảm tôi vẫn thích đôi bên tình nguyện hơn, nếu em không muốn, tôi tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng em.

– Vậy, vậy ý anh... là gì?

Lãng Tuyết lập tức luống cuống, Thân Đồ Dạ là muốn cùng cô, không phải, muốn chia tay “Cung Thiên Long” sao?

– Hôm nay mới ngày 7 thôi- Thân Đồ Dạ quay đầu lại nhìn cô, rất nghiêm túc nói- Nếu em không muốn kết hôn với tôi, bây giờ có thể nói rõ ràng!

– Em không có ý này- Lãng Tuyết lật đật giải thích- Những gì em đã đồng ý với anh thì sẽ không nuốt lời.

Rõ ràng là đến kéo gần quan hệ, hiện tại sao lại nhắc đến chuyện chia tay?

Nếu lúc này cắt đứt quan hệ, họ Cung phải làm sao? Lãnh Thanh Mặc phải làm sao?

– Em khẳng định?- Thân Đồ Dạ nhìn cô chăm chăm.

– Em...- Trong đầu Lăng Tuyết hiện lên đôi mắt trong veo kia của Lãnh Thanh Mặc, gật mạnh đầu- Khẳng định!

Giờ khắc này, lòng cô vô cùng bất an, cô luôn cảm thấy lừa dối Thân Đồ Dạ mới là mối nguy lớn nhất, hiện tại hoàn toàn có thể thoát ra, nhưng vì để thực hiện lời hứa với Lãnh Thanh Mặc, cô phải cắn răng kiên trì.

Lãnh Thanh Mặc cân nhắc sự việc lâu dài hơn cô, anh làm vậy tất nhiên tự anh đã nắm chắc.

– Em phải suy nghĩ thật kỹ!- Thân Đồ Dạ trầm trọng nhắc nhở- Đây là cơ hội cuối cùng của em, bỏ qua lần này, vụt mất cơ hội thì đừng có hối hận, cho dù tiếp theo có phát sinh chuyện gì, em...

Thân Đồ Dạ chỉ vào Lăng Tuyết:

– Cũng là người của tôi!

Lăng Tuyết kinh ngạc nhìn anh, rất muốn hỏi anh thử, là tôi sao? Là tôi ở trước mặt anh sao?

Không, mình bị sao vậy?

Sao lại có suy nghĩ đó?

Người anh ta muốn kết hôn là Cung Thiên Long, luôn chỉ có một người đó.

– Sau này quan hệ của chúng ta sẽ do tôi quyết định, tôi còn cần em, thì em không thể rời khỏi tôi, nếu em dám bỏ rơi tôi...

Thân Đồ Dạ đi đến trước mặt Lăng Tuyết, giữ lấy mặt cô, từ từ sát lại gần:

– Tôi sẽ khiến em sống không bằng chết!!!

Lòng Lăng Tuyết quặn lên, không biết tại sao, một nỗi sợ hãi tự nhiên sản sinh.

Những câu này tựa như một lời nguyền rủa, từ nay về sau khóa chặt cuộc đời cô và Thân Đồ Dạ lại với nhau, không cách nào thoát được...

– Lời tôi nói, em không nghe thấy sao?- Thân Đồ Dạ tăng lực ở tay, Lăng Tuyết cảm nhận được đau đớn, vô thức đáp- Nghe thấy!

– Tốt lắm- Thân Đồ Dạ nhướng mày cười- Bây giờ, nên làm tròn trách nhiệm của vị hôn thê...

– Anh định làm gì... Á...

Lăng Tuyết còn chưa nói xong đã bị Thân Đồ Dạ ném lên giường, Lăng Tuyết kinh hoàng ngồi dậy muốn trốn đi...

Thân Đồ Dạ chỉ tay vào cô, lạnh lùng cảnh cáo:

– Em dám chạy thử xem!

– Thân, Đồ, Dạ...

– Nếu em chạy, chúng ta lập tức hủy hôn- Thân Đồ Dạ cố tình hù dọa cô- Tôi thật muốn xem em định làm gì!

– Anh...- Lăng Tuyết không dám manh động nữa.

– Vậy đúng rồi- Thân Đồ Dạ bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ nhìn cô- Toàn thân em bản như vậy, đúng là chán quá, đi tắm đi.

Lăng Tuyết cuống quýt chui vào phòng tắm, quỳnh quáng chốt cửa lại.

Cho dù thế nào, hiện tại cũng tạm thời được an toàn, phòng bếp chắc nấu bữa khuya xong rồi chứ? Hy vọng Tàn Tuệ mau chóng lên tìm cô, như vậy thì cô mới thoát khỏi kiếp nạn này.

Nhưng mà, Tàn Tuệ thật sự sẽ lên đây tìm cô sao?

Nếu không thì phải thế nào?

Với tính cách của Tần Tuệ, rất có khả năng sẽ không lên đây, chỉ ta chỉ ước gì Lăng Tuyết ngồi cùng Thân Đồ Dạ, để Thân Đồ Dạ giám sát hoài nghi về cô...

Lăng Tuyết rầu rĩ, chuẩn bị đi tới trước bồn rửa mặt nghỉ cách, lúc này, cô vô tình phát hiện trong thùng rác có thứ gì đó trông rất quen, nhặt lên xem, chính là dây chuyền cô đã đánh rơi ư?

Dây chuyền mặt thánh giá màu đen này Lăng Tuyết đeo trên cổ từ khi bắt đầu có trí nhớ, viện trưởng cô nhi viện trước kia có nói lúc cô được đưa tới đây, trên cổ đã đeo sợi dây này, có lẽ có liên quan đến thân thể của cô, còn dặn đi dặn lại không được làm mất, tương lai có thể thông qua sợi dây này tìm được thân nhân của mình...

Hơn hai mươi năm nay, Lăng Tuyết vẫn luôn đeo nó trên người, chưa từng tháo ra, từ sau khi cô trở thành Cung Thiên Long, cô không quên đặt nó trong túi của mình.

Tối hôm đó, cô trang điểm thành bộ dạng lúc xưa đi đua xe, sau khi gặp phải đồng bọn của Lương Thất Thiếu đến cướp chi phiếu, được đám người Thân Đồ Dạ ứng cứu, cô bình yên thoát được, lại không cẩn thận làm mất nó, không ngờ nó lại ở chỗ của Thân Đồ Dạ...

Nhất định là lúc giằng co đã làm rơi mất dây chuyền, sau đó Thân Đồ Dạ nhặt được, nhưng mà chắc anh ta không để ý mấy, bằng không cũng sẽ không bỏ vào thùng rác.

Tuy rằng bị tên khốn kia “châm mủt”, nhưng nhờ vậy mà tìm được dây chuyền, đây cũng là một thu hoạch bất ngờ.

Lăng Tuyết nhặt sợi dây lên rửa sạch, đang định cất đi, đột nhiên, cửa phòng tắm bị đẩy ra:

– Em đang làm gì?

Lăng Tuyết giật mình, cuống quýt giấu vòng cổ ra sau lưng, đáng tiếc đã muộn.

– Em giấu gì đó?– Thân Đồ Dạ đi vào, mắt nhìn chăm chăm tay cô– Bao cao su?

– Không có– Lăng Tuyết lập tức phủ nhận.

– Để tôi xem– Thân Đồ Dạ đưa tay giật lấy– Đây là gì?

– Em thấy nó trong thùng rác– Lăng Tuyết buột miệng– Em nghĩ có thể anh bắt cần làm rơi, cho nên nhặt lên rửa, định hỏi anh có cần hay không.

– Em tốt bụng vậy sao?– Thân Đồ Dạ nhún mày, tỏ vẻ hoài nghi.

– Cũng không phải thứ gì quý giá, chẳng lẽ em còn trộm của anh?– Lăng Tuyết hùng hồn nói– Lòng dạ của anh có thể trong sáng hơn được không?

– Đừng giờ trò với tôi– Thân Đồ Dạ trừng mắt với cô, tiện tay vứt vòng cổ vào thùng rác.

– Anh làm gì vậy?– Lăng Tuyết giật mình hoảng hốt.

– Thứ rẻ tiền như vậy, bỏ đi– Thân Đồ Dạ thâm trầm nhìn cô– Sao vậy? Em muốn?

– Em...– Lăng Tuyết nhìn chăm chăm sợi dây nọ, không dám nói gì.

Đing đong... lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

– Tắm mau đi!– Thân Đồ Dạ xoay người ra ngoài.

Lăng Tuyết lập tức nhặt chiếc vòng kia lên, không rửa sạch nữa, mà giấu vào trong áo.

Thân Đồ Dạ mở cửa phòng ra:

– Chuyện gì?

Tần Tuệ cúi đầu, cung kính nói:

– Ngài Thân Đồ, xin lỗi đã quấy rầy ngài, tôi có chuyện quan trọng thông báo với cô Cung.

– Chuyện gì?

Lăng Tuyết từ phòng tắm bước ra, chuông cửa vang, cô biết cúcr tình đã đến, giấu xong vòng cổ lập tức ra ngoài.

– Mới vừa nhận được điện thoại, ông Cung đã đưa bạn cô Lăng Ngao về đến nhà họ Cung rồi– Tần Tuệ nói– Chỉ là...

– Chỉ là cái gì?- Lăng Tuyết vội hỏi.

– Lần trước cậu Lăng bị trọng thương, ở bệnh viện bị bắt đi, sau đó nhất định không được tiếp tục điều trị, cho nên đến giờ vẫn còn hôn mê, hơn nữa vết thương rất nghiêm trọng...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Bí Mật Của Cô Nhi Viện

– Tại sao lại như vậy?- Lăng Tuyết tái mặt, vội vàng chạy ra ngoài- Mau chóng về nhà.

– Nhưng mà...- Tần Tuệ nhìn Thân Đồ Dạ.

– Bây giờ em có chuyện gấp phải về trước- Lăng Tuyết lo lắng nói.

– Người bạn kia rốt cuộc có quan hệ thế nào với em? Em quan tâm hán như vậy?- Thân Đồ Dạ chất vấn.

– Em luôn rất quan tâm bạn bè mình- Lăng Tuyết nghiêm túc đáp- Bạn bè chính là phải cùng chung hoạn nạn, bất cứ người bạn nào có chuyện em cũng sẽ rất lo lắng, huống chi anh ấy là bị em làm liên lụy, em không thể bỏ mặc được!

Thân Đồ Dạ ngẫm lại cũng đúng, đêm nay cô vì cứu cô gái kia mà bất chấp đại cuộc, ngay cả mạng sống cũng không cần, người trọng nghĩa khí, đối xử với ai cũng như vậy, chắc không có quan hệ đặc biệt gì đâu.

Nghĩ đến đây, Thân Đồ Dạ sáng khoái nói:

– Đi đi.

– Thật ư?- Lăng Tuyết ngăn người, cô có nghe nhầm không? Sao anh ta đột nhiên dễ nói chuyện vậy?

– Tôi không thích miễn cưỡng người khác- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nói- Nhân lúc tôi còn chưa đổi ý, mau đi đi!

– Vậy...- Lăng Tuyết chưa hết bất an- Hôn ước sẽ không bị hủy chứ?

– Em nói xem?- Thân Đồ Dạ trừng mắt với cô.

– Vậy... anh không giận em nữa?- Lăng Tuyết vẫn không mấy yên tâm.

– Nếu em còn không đi, đêm nay đừng hòng đi đâu...- Thân Đồ Dạ túm cô lại.

Lăng Tuyết xoay người bỏ chạy, không cẩn thận đụng đầu vào cánh cửa, đau đến la oai oái, nhưng không quan tâm được nhiều, ôm trán chạy đi.

Nhìn theo bóng lưng thảm hại của cô, Thân Đồ Dạ bật cười ha ha, cho đến khi bóng lưng cô hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, anh mới thu hồi ánh mắt, xoay người vào trong phòng tắm xem xét...

Quả nhiên, dây chuyền mặt thánh giá màu đen kia đã không còn nữa!

Trong mắt Thân Đồ Dạ ánh lên vẻ phức tạp...

Trên đường về, Lăng Tuyết nhận được tin nhắn của Lãnh Thanh Mặc:

– Đã về rồi chứ?

– Về rồi!- Lăng Tuyết chắc chắn, là Lãnh Thanh Mặc giải vây cho cô, nếu đổi lại là Tần Tuệ, cho dù Lăng Ngạo thực sự được đưa về nhà họ Cung, chị ta cũng sẽ không đến “quấy rầy” Thân Đồ Dạ.

– Tôi ở nhà đợi em- Lãnh Thanh Mặc trả lời tin nhắn.

– Dạ vâng!- Lăng Tuyết cảm thấy lòng mình ấm áp.

Về đến nhà cũng đã rạng sáng 2h, mới xuống xe, Lăng Tuyết đã đi vào nhà.

– Cô Cung, bên này- Người hầu đưa Lăng Tuyết đến phòng điều trị ở sảnh sau.

Vừa bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lăng Tuyết sợ hết hồn. . .

Lăng Ngạo nằm trên giường, toàn thân gầy gò, sau khi bị bắt đi, anh ấy không được điều trị, kéo dài đến 7 ngày, vết thương chuyển biến xấu, toàn thân tã ra mùi hôi thối, chỉ số sinh tồn vô cùng yếu.

Lãnh Thanh Mặc đang kiểm tra điều trị một lượt cho Lăng Ngạo, truyền dịch tiêm thuốc, bây giờ còn đang đích thân xử lý vết thương bị nhiễm trùng mưng mủ của Lăng Ngạo, mấy y tá đang hỗ trợ anh.

Lăng Tuyết bịt miệng đứng sang một bên, không dám quấy rầy họ, nhưng thấy Lăng Ngạo như thế, trong lòng cô rất khó chịu, sống mũi cay cay, mắt đỏ lên.

Lãnh Thanh Mặc ngừng đầu liếc nhìn Lăng Tuyết một cái, rồi tiếp tục bận rộn.

Chờ đợi nhiều tiếng đồng hồ, vết thương cũng được xử lý xong, Lãnh Thanh Mặc tháo bao tay y tế, đứng lên đi rửa tay, cẩn thận tỉ mỉ, rửa hơn mười phút mới xong.

– Lăng Ngạo sao rồi?- Lăng Tuyết khẽ hỏi.

Lãnh Thanh Mặc tháo khẩu trang ra, dùng khăn hình môi nói:

– Vết thương của anh ta không được điều trị, những người đó chỉ rửa bằng nước muối sinh lý, cứ như vậy suốt 7 ngày, vấn đề rất rắc rối!

– Rất nghiêm trọng à?- Lăng Tuyết lo lắng hỏi- Vậy sẽ có hậu quả thế nào? Có nguy hiểm đến tính mạng không?

– Không đến mức nguy hiểm đến tính mạng- Lãnh Thanh Mặc nhíu mày nhìn Lăng Ngạo- Chỉ là... rất có thể chân anh ta sẽ bị lưu lại di chứng.

– Cái gì?

Lăng Tuyết run rẩy, ngơ ngác nhìn Lăng Ngạo, ước mơ của Lăng Ngạo là trở thành tay đua xe chuyên nghiệp, nếu chân xảy ra chuyện, ước mơ này sẽ không thể thực hiện.

Lãnh Thanh Mặc vỗ vai Lăng Tuyết, Lăng Tuyết quay sang nhìn anh, anh nói:

– Đừng quá lo lắng, tôi sẽ dốc lòng cứu chữa.

– Cảm ơn anh- Lăng Tuyết cảm kích nói- Lại mang đến phiền phức cho anh rồi.

– Người một nhà mà, sao còn nói chuyện khách sáo vậy?- Lãnh Thanh Mặc nhíu mày.

– Tôi cảm thấy, tôi thật sự đã mang đến không ít phiền phức cho anh- Lăng Tuyết có hơi áy náy- Hình ngày ngày nào cũng đều gây rắc rối.

– Sau này đừng quá bốc đồng, có chuyện gì cứ nói với tôi là được- Lãnh Thanh Mặc mỉm cười nhìn cô- Em mệt cả ngày rồi, mau đi ngủ đi.

– Tôi muốn ở bên Lăng Ngạo.

Lăng Tuyết nhìn Lăng Ngạo nằm trên giường, trong lòng dậy sóng, trăm điều không vui, nếu Lăng Ngạo thật sự tàn phế, anh ấy phải chấp nhận sự thật tàn nhẫn này thế nào?

– Tôi báo nhà bếp chuẩn bị bữa khuya cho cô và anh Lãnh, cô mau đi ăn đi- Tần Tuệ thân thiết nói- Ngày mai không có chuyện gì làm, đêm nay cô trông chừng bạn cũng được, ngày mai có thể nghỉ ngơi.

– Ừm, cảm ơn chị.

Lăng Tuyết ăn uống chút gì, tắm rửa, thay đồ thoải mái ra, sau đó đến phòng bệnh cùng với Lăng Ngạo.

Từ lúc Lăng Ngạo gặp chuyện đến nay, cô chưa từng chăm sóc anh, hiện tại nghĩ lại, nếu hôm đó cô không muốn kiếm tiền, chạy đi đua xe, có lẽ Lăng Ngạo sẽ không bị người ta bắt đi. . .

Nói đến chuyện này, Lăng Tuyết đột nhiên nhớ tới tờ chi phiếu kia, cô thắng được 8 triệu từ chỗ Lăng Thất Thiếu, vì bảo vệ tấm chi phiếu đó, ngay cả mạng cô cũng không cần, sau khi quay về luôn giấu nó trong túi xách, không biết còn có thể rút tiền không.

Ngày mai nhất định phải bớt thời gian đi xem thử, còn có cô nhi viện, lâu rồi không đến, không biết hiện giờ thế nào...

Lăng Tuyết trông chừng Lăng Ngao suốt đêm, đến gần sáng mới về phòng, thật sự là cực kỳ buồn ngủ, vốn định đặt mình xuống ngủ, chỉ là nhớ tới tấm chi phiếu kia, cô lập tức đi tìm, may mà vẫn còn, cũng chưa hết hạn.

Chuyện lớn như vậy, cô phải đi làm ngay, thức dậy rửa mặt thay đồ ra ngoài.

Có lẽ tối qua ngủ quá muộn, lúc Lăng Tuyết xuống lầu không nhìn thấy Tần Tuệ, trong lòng mừng thầm, lấy xe lái đi ra ngoài.

Hôm nay Lăng Tuyết để mặt mộc, không trang điểm, dùng sợi chun buộc tóc cao lên, mặc thoải mái ra ngoài, xe cô lái đi là chiếc Mercedes-Benz C200 mà người làm dùng để đi chợ.

Bình thường như vậy, chắc sẽ không có chuyện gì bất ngờ xảy ra đâu nhỉ?

Không biết có phải gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện hay không, Lăng Tuyết có hơi nhạy cảm, hết nhìn đồng lại ngó tây, sợ có người theo dõi cô, lại sợ gặp được người nào đó.

Nhưng hết thấy đều bất ngờ suôn sẻ, không ai đi theo cô, cũng không gặp phải người nào hết.

Cô thuận lợi đi vào ngân hàng, thuận lợi lấy chi phiếu ra, thuận lợi đổi lấy 8 triệu NDT.

Tâm trạng Lăng Tuyết kích động vô cùng, lúc này chuyển hết toàn bộ số tiền vào thẻ của mình, sau đó cô gọi điện cho viện trưởng Quách của cô nhi viện, nhưng gọi hoài không ai nghe, có lẽ đang bận rộn, đã lâu không về đó, hôm nay thời tiết tốt vậy, viện trưởng Quách nhất định sẽ dẫn bọn trẻ ra ngoài làm hoạt động ngoài trời.

Nghĩ vậy, trên mặt Lăng Tuyết không khỏi mỉm cười, cô cầm theo tiền, lái xe đến cô nhi viện, dọc đường vô cùng hưng phấn, nghĩ đến chỗ tiền này nên dùng thế nào.

Phải trả trước 4 triệu cho Lân Thanh Mặc, là tiền anh mua lại cô nhi viện giúp cô, sau đó chuyển 2 triệu cho viện trưởng Quách để tu sửa cô nhi viện.

Cô nhi viện đã có mấy chục năm lịch sử, tòa nhà cũ nát, mấy gian phòng ở tầng trên cùng trời mưa liền bị dột, bọn trẻ phải lấy chậu rửa mặt của chính mình đi hứng nước mưa.

Giường của bọn trẻ cũng nên thay mới, giường hai tầng của chúng đã dùng lâu lắm rồi, trở mình một cái liền lung lay, phát ra tiếng cọt kẹt.

Nhà bếp nhỏ quá, dụng cụ thiếu thốn, rất dễ xảy ra cháy nổ, chắc phải mở rộng hơn một chút.

Sinh hoạt phí của bọn trẻ cũng có thể dự trù thêm, vì để tiết kiệm chi phí, mỗi ngày đầu bếp đều mua những nguyên liệu rẻ nhất, có vài món rau lá đã vàng vọt phải xào cho bọn trẻ ăn.

Còn có, cô nhi viện thường xuyên thay giáo viên, mỗi lần đều vì điều kiện quá kém, đã ngộ quá thấp, làm không được bao lâu đã xin nghỉ, đợi sau khi sửa lại trường học, phải nói viện trưởng Quách trả lương cao mời mấy giáo viên giỏi về dạy bọn trẻ học...

Nghĩ vậy, tâm trạng Lăng Tuyết kích động hơn, cô và Lăng Ngao cố gắng lâu như vậy, vất vả kiếm tiền như vậy, chính là để giữ lại cô nhi viện này, làm chút gì đó cho bọn trẻ, hiện tại nguyện vọng của họ cuối cùng có thể thực hiện rồi...

Lăng Tuyết không thể chờ nổi rất muốn thăm bọn trẻ ngay, nói với chúng tin tốt này, cô lái xe rất nhanh, vội vàng chạy tới cô nhi viện.

Nhưng, đến cô nhi viện rồi, chuyện kỳ quái lại xảy ra.

Cô nhi viện rất vắng lặng, không nghe thấy tiếng nô đùa của bọn trẻ, không có tiếng đọc sách của giáo viên, thậm chí không có tiếng leng keng trong bếp, nhìn bao quát một lượt, không có bất cứ người nào.

Lăng Tuyết đỗ xe lại, vội vàng chạy đến văn phòng viện trưởng, bên trong không có ai, cả cô nhi viện trống không.

Người đâu rồi? Mọi người đi đâu rồi?

Trong lòng Lăng Tuyết vô cùng bất an, cô tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng tìm được di Chu lao công.

Di Chu thấy Lăng Tuyết, kích động không thôi, kéo tay cô nói:

– Tuyết, cuối cùng con cũng về rồi, chúng ta gọi điện thoại cho con, nhưng không gọi được, con và Lăng Ngao đi đâu vậy? Sao điện thoại lúc nào cũng tắt máy vậy?

– Di Chu, vấn đề này để sau con trả lời đi- Lăng Tuyết vô cùng sốt ruột- Di nói với con trước, tại sao không thấy ai trong cô nhi viện hết vậy đi? Mọi người đi đâu rồi?

– Ôi, chuyện này nói ra dài lắm...- Di Chu thở dài.

– Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Di mau nói với con đi- Lăng Tuyết vội muốn chết.

– Chuyện là thế này...- Di Chu bắt đầu kể.

– Chuyện trước kia con cũng biết, có người muốn mua lại mảnh đất này, đúng lúc hợp đồng thuê đất của cô nhi viện chúng ta sắp hết hạn, những người đó muốn đuổi chúng ta đi, dùng mảnh đất này làm chuyện khác. Con và Lăng Ngao đều nghĩ cách gom tiền giữ lại cô nhi viện. Chỉ là những người này ngày nào cũng đến quấy rầy chúng ta, đe dọa bọn trẻ, muốn chúng ta rời khỏi đây, Lăng Ngao còn suýt đánh nhau với họ. Ngày nào chúng ta cũng lo lắng thấp thỏm, chỉ là đột nhiên có một ngày, viện trưởng nhận được văn kiện, trong văn kiện có nói hiện tại chủ sở hữu mảnh đất cô nhi viện này là con, sau này không ai có thể đuổi chúng ta đi được nữa, mọi người đều vô cùng phấn khích, vô cùng mừng rỡ...

– Đúng vậy, đúng vậy, hiện tại mảnh đất này là của con, không còn ai có thể đuổi mọi người đi, hôm nay con mang giấy tờ đến, chính là muốn giao cho viện trưởng Quách, nhưng mà tại sao lại không thấy ai cả?

– Đúng vậy, đúng vậy, hiện tại mảnh đất này là của con, không còn ai có thể đuổi mọi người đi, hôm nay con mang giấy tờ đến, chính là muốn giao cho viện trưởng Quách, nhưng mà tại sao lại không thấy ai cả?

– Vốn dĩ tất cả mọi người đều sống yên ổn, chờ con và Lăng Ngao trở về tu sửa lại cô nhi viện, viện trưởng Quách luôn gọi điện cho hai đứa, chỉ là lúc nào cũng báo tắt máy. Mà lúc này, bất trắc xảy đến, hai đứa trẻ trong cô nhi viện chúng ta, Đậu Đậu và Mao Mao bị mất tích, chúng ta đi khắp nơi tìm kiếm không được chúng...

– Cái gì, sao lại như vậy?- Lăng Tuyết kinh hãi- Chúng mất tích ở đâu?

– Mất tích ngay trong cô nhi viện- Di Chu mắt đỏ hoe, kích động nói- Hôm đó cũng bình thường như mọi ngày, bọn trẻ trồng rau ở mảnh vườn nhỏ để thể nghiệm cuộc sống, lúc tập hợp cô Trần phát hiện thiếu hai đứa trẻ, lập tức báo cáo cho viện trưởng, viện trưởng dẫn người tìm kiếm xung quanh, sao cũng không tìm thấy. Chúng ta đã đợi qua 24 giờ lập tức báo cảnh sát, cảnh sát cũng thụ lý vụ án, nhưng đến giờ vẫn nói còn đang điều tra, không có bất cứ manh mối gì. Tất cả mọi người rất lo lắng, lúc này, cô nhi viện đột nhiên lại có vài đứa trẻ bị cúm, trong vòng mấy ngày đã lây lan rất nhanh, một phần ba số trẻ đều ngã bệnh. Viện trưởng Quách đưa chúng đến bệnh viện điều trị, để đảm bảo sự an toàn cho mọi người, chị ấy đề phó viện trưởng Hoàng dắt những đứa trẻ khác về quê lánh tạm, chỉ để lại đi và ông Vương trông coi nơi này, chờ con và Lăng Ngao về. Mỗi ngày chúng ta đều gọi điện cho hai đứa, nhưng điện thoại luôn gọi không được, viện trưởng nói, nếu các con về thì lập tức thông báo cho chị ấy.

– Con có gọi, nhưng điện thoại của viện trưởng Quách đã tắt máy- Lăng Tuyết nói.

– Vậy con gọi điện cho cô giáo Phùng đi, cô Phùng và viện trưởng Quách đang ở bệnh viện chăm sóc bọn trẻ.

– Dạ- Lăng Tuyết lập tức gọi qua số của cô giáo Phùng, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói rất e dè:

– A lô! Là ai vậy?

– Cô Phùng, là con- Lăng Tuyết vội nói- Lăng Tuyết đây.

– Trời ơi, Lăng Tuyết, cuối cùng con cũng liên hệ với chúng ta rồi- Cô Phùng mừng rỡ- Con đợi chút, viện trưởng Quách ở đây, để chị ấy nói chuyện với con.

– Dạ vâng ạ.

– A lô, Tuyết!- Giọng viện trưởng Quách kích động truyền đến- Là con sao Tuyết?

– Là con, viện trưởng Quách, vừa rồi Di Chu có kể tình hình của cô nhi viện cho con nghe rồi, cô và bọn trẻ đang ở bệnh viện nào? Bọn chúng ổn chứ cô?

– Tình trạng của chúng đã được khống chế, con không cần lo lắng, sao lâu quá con và Lăng Ngao không đến cô nhi viện? Cũng không liên lạc với chúng ta, cô còn tưởng hai đứa đã xảy ra chuyện, gặp chết cô rồi.

– Con không sao. Viện trưởng Quách, vừa rồi con nghe Di Chu nói chuyện cô nhi viện, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

– Haizz...- Viện trưởng Quách thở dài- Ba ngày sau sinh nhật con, cô nhận được văn kiện, bên trong thể hiện mảnh đất của cô nhi viện đã đứng tên con, cô mừng lắm, nghĩ sau này sẽ không còn ai có thể đuổi chúng ta đi nữa. Không ngờ sau đó lại nhận được điện thoại đe dọa, đối phương nói chúng ta dám mua lại khu đất, rõ ràng ngang nhiên đối đầu với họ, còn nói phải khiến chúng ta hối hận, chấp tối cùng ngày, Đậu Đậu và Mao Mao mất tích, sau đó, bọn nhỏ lại bị cúm...

– Chuyện này nhất định có liên quan đến bọn bất động sản rồi- Lăng Tuyết nhún mày.

– Cô cũng nghĩ vậy- Viện trưởng Quách nghiêm trọng nói- Gần đây, cô nhi viện không được yên bình, hai đứa trẻ mất tích đến nay vẫn chưa tìm thấy, cảnh sát không có bất cứ manh mối nào, cô rất lo, đã giao hết toàn bộ chứng cứ cho cảnh sát, để cảnh sát đi khắp nơi tìm kiếm.

– Trước kia chúng ta bị ép phải đi đòi cũng từng báo cảnh sát, nhưng có lúc nào cảnh sát đến giải quyết đâu?- Lãng Tuyết không mấy tin tưởng vào cảnh sát- Chuyện này con sẽ nghĩ cách, viện trưởng Quách, tài khoản công của viện chúng ta còn dùng được không? Con chuyển cho cô ít tiền, nhiều đứa bị bệnh vậy, đều cần dùng đến tiền.

– Không cần đâu, chỗ cô còn ít tiền, trả tiền thuốc men cho bọn trẻ chắc không thành vấn đề, con mua cô nhi viện chắc đã tốn rất nhiều tiền, sao cô có thể để con chịu nhiều áp lực được?

– Cô đừng lo, con đưa xe thắng nhiều tiền lắm, con sẽ chuyển vào tài khoản công 200 ngàn, cô đưa một ít cho phó viện trưởng Hoàng, cô ấy dẫn theo bọn trẻ về quê lánh nạn cũng cần tiêu tiền, các cô không cần quá tiết kiệm, cái gì nên tiêu cứ tiêu, đừng để bọn trẻ chịu khổ, đợi con xử lý xong chuyện ở đây, sẽ đi đón mọi người.

– Con định xử lý thế nào? Chuyện này không phải chuyện nhỏ, con tuyệt đối đừng ra mặt, chúng ta không đấu lại những người đó đâu, ngộ nhờ làm con và Lãng Ngạo bị thương thì sao đây?

– Cô yên tâm, con tự biết chừng mực. Đúng rồi, viện trưởng Quách, tại sao điện thoại của cô không gọi được?

– Vì luôn nhận những cú điện thoại đe dọa, cho nên cô tắt nguồn luôn, có chuyện gì con cứ liên lạc với cô Phùng, cô ấy và cô cùng ở bệnh viện chăm sóc bọn trẻ.

– Vậy các cô chăm sóc chúng nhé, tuyệt đối đừng quá tiết kiệm, không đủ tiền cứ nói với con.

– Được rồi được rồi, 200 ngàn đã đủ để chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này rồi.

– Về chuyện Đậu Đậu và Mao Mao, cảnh sát nói thế nào? Có lập hồ sơ điều tra không? Còn có tin nhắn, điện thoại đe dọa, cô có giữ lại bằng chứng không? Lần trước bọn họ đến gây chuyện, cô còn nhớ đặc điểm của họ không?

– Lúc trước con đã dặn cô rồi, cho nên cô đặc biệt chú ý, góp nhặt chứng cứ có liên quan giao cho dì Chu, con nói đi ấy đưa con nhé.

– Dạ! Cứ vậy nha cô, nhớ giữ liên lạc!

– Chị Lãng, chị Lãng...

Lãng Tuyết đang định cúp máy, chợt trong điện thoại truyền đến tiếng gọi kích động của bọn trẻ.

– Mấy đứa... mấy đứa đỡ chưa?- Lãng Tuyết vội trả lời.

– Chị, chị đi đâu vậy? Sao lâu quá không đến thăm tụi em?

– Gần đây chị bận quá, hôm nay chị đến cô nhi viện tìm các em, nhưng các em không có ở đây.

– Tụi em bệnh rồi, đang ở bệnh viện đó.

– Phải ngoan ngoãn nghe lời viện trưởng Quách, mấy hôm nữa chị sẽ đến thăm các em, biết chưa?

– Dạ, tụi em sẽ ngoan ngoãn vâng lời.

– Chị, Mao Mao và Đậu Đậu mất tích rồi, chị và anh Lãng mau đến cứu hai bạn ấy về đi.

– Chị nhất định sẽ cứu chúng, đừng lo.

– Tụi em sợ lắm.

– Đừng sợ, chị sẽ bảo vệ mấy đứa, không để bất cứ ai tổn thương mấy đứa đâu.

– Có chị với anh ở đây, tụi em không sợ.

– Ngoan...

Nghe thấy giọng nói của bọn trẻ, trong lòng Lãng Tuyết xót xa, mắt đỏ hoe.

Ở bên ngoài, Lãng Tuyết vĩnh viễn đỏ máu cũng không rơi lệ, chỉ là đối mặt với bọn trẻ này, lòng cô sẽ trở nên mềm mại yếu ớt hơn.

– Chị sẽ mau chóng đến đón mấy đứa!

– Tụi em chờ chị...

Bọn trẻ ở bên kia reo hò lên.

Lăng Tuyết và Lăng Ngạo tựa như sứ giả bảo vệ cho cô nhi viện này, họ tuyệt đối sẽ không để bọn trẻ gặp phải bất trắc gì.

Cúp máy, Lăng Tuyết theo dì Chu đến phòng dì cất văn kiện.

Dì Chu vừa đi vừa nói:

– Máy hôm nay vẫn có người đến cô nhi viện gây rối, nhìn thấy chỉ có hai ông bà già là dì và ông Vương, họ không làm gì hết, chỉ là vào trong lục tung tìm kiếm này nọ, đi sợ những người đó cướp văn kiện đi, nên đã giấu trong phòng ngủ của dì.

Nói xong, dì Chu lấy một cái bọc to gói giấy dưới tấm nệm giường.

Lăng Tuyết mở ra xem, viện trưởng Quách rất cẩn thận, thu thập hết tất cả những chứng cứ liên quan, có hồ sơ vụ mất tích của Mao Mao và Đậu Đậu, còn có ảnh chụp những người gây rối, tuy rằng không rõ lắm, nhưng có thể có tác dụng lớn. . .

– Tất cả tài liệu đều ở đây- Dì Chu giục- Con mau cầm đi đi, không biết những người đó lúc nào lại đến làm phiền nữa, ngộ nhỡ phát hiện con ở đây, sẽ nảy sinh xung đột.

– Con biết rồi- Lăng Tuyết cầm văn kiện đi- Dì Chu, vậy dì cẩn thận nha.

Lăng Tuyết lái xe về nhà họ Cung, dọc đường trong đầu đều nghĩ đến chuyện cô nhi viện, trong lòng vô cùng cảm hận.

Lúc trước, những người đó đến cô nhi viện gây rối đã vi phạm pháp luật, Lăng Tuyết và Lăng Ngạo vô cùng phẫn nộ, nhưng nghĩ đến chúng ở trong tối, họ ở ngoài sáng, nếu đối đầu trực diện e rằng sẽ liên lụy đến bọn trẻ ở cô nhi viện.

Cho nên, họ đành nghĩ cách gom tiền mua đất của cô nhi viện, nghĩ như vậy sẽ không có ai động đến họ.

Không ngờ những người đó ngang ngược như thế, lại dám làm ra chuyện như vậy.

Hiện tại sự việc ngày càng lớn, cảnh sát cũng nhúng tay vào, chỉ e với sức của một mình cô sẽ không làm được gì.

Cô nhớ tới lời của Lãnh Thanh Mặc và Tần Tuệ tới qua, gặp chuyện phải thương lượng với họ trước, có lẽ họ sẽ có biện pháp. . .

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết lấy điện thoại ra định gọi đi, đúng lúc, Lãnh Thanh Mặc gọi đến, cô lập tức nghe máy:

– A lô!

– Bà cô của tôi ơi, cô lại chạy đi đâu rồi? Sáng sớm đã không thấy cô đâu, mới hôm qua còn nói sẽ không gây rối, hôm nay sao cô lại như thế. . .

– Tôi về ngay- Lăng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ- Có chuyện quan trọng cần thương lượng với hai người.

– Há? Chuyện gì?

– Là chuyện về cô nhi viện muốn tìm hai người giúp đỡ, đợi tôi về rồi nói.

Lăng Tuyết nói xong câu đó liền cúp máy.

Tần Tuệ ở bên kia cảm thấy rất kinh ngạc, con nhỏ kia làm sao vậy, tự nhiên nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói chuyện với chị, chẳng giống cô bình thường chút nào.

Nhưng mà vậy cũng tốt, có chuyện gì cũng thương lượng với họ còn hơn một mình cô ở bên ngoài như ruồi bọ mất đầu gây họa khắp nơi.

– Anh Lãnh, anh thấy thế nào?- Tần Tuệ đặt điện thoại xuống trước mặt Lãnh Thanh Mặc.

– Điều tra tình hình cô nhi viện- Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi dặn dò.

– Vâng.

Lăng Tuyết vội vàng lái xe về nhà họ Cung, Tần Tuệ đã đứng ở sẵn ở cửa:

– Anh Lãnh đang ở thư phòng trên tầng hai, tôi cùng cô lên đó!

– Chuẩn bị cho tôi gì ăn, đói chết rồi- Lãng Tuyết sáng sớm vội vàng ra ngoài, vẫn chưa ăn gì.

– Đã làm xong- Tần Tuệ cười cười- Anh Lãng đoán được cô chưa ăn sáng, bảo tôi chuẩn bị sẵn đặt trong thư phòng rồi, hai người có thể vừa ăn vừa nói chuyện.

– Đúng là chu đáo- Lãng Tuyết đẩy cửa thư phòng ra.

Lãng Thanh Mặc đang xem tài liệu trên máy tính, nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu mỉm cười với cô, dùng tay ra hiệu cô ăn trước đi, anh tiếp tục xem tài liệu.

Lãng Tuyết ngồi xuống đối diện Lãng Thanh Mặc, thấy rõ tài liệu trong tay anh chính là của cô nhi viện, cô định hỏi, Tần Tuệ giải thích:

– Vừa rồi cô gọi điện nói muốn thảo luận với chúng tôi chuyện cô nhi viện, cho nên anh Lãng đã sai người điều tra tình hình ở đó, trên đường cô quay về, anh ấy đã nắm bắt được thông tin tương đối rồi, chỉ thiếu phần báo cáo mất tích cô nhi ở đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chỗ Dựa Của Cô

Nghe vậy, Lãng Tuyết vô cùng cảm động, với chuyện của cô, Lãng Thanh Mặc vẫn luôn để tâm như vậy, chỉ một cuộc điện thoại đã lập tức tốn công điều tra, xử lý giúp cô.

Lãng Thanh Mặc cuối cùng cũng đóng tài liệu lại, cười khò:

– Xem ra tôi lại mang phiền phức đến cho em rồi.

– Sao vậy?- Lãng Tuyết không hiểu lắm.

Lãng Thanh Mặc ngẩng đầu nhìn Lãng Tuyết, dùng khẩu hình môi nói:

– Đó là vụ kinh doanh bất động sản do nhà họ Hoắc phát triển, họ muốn lấy được khu đất đó, kết hợp với dãy núi bao bọc, lấy cô nhi viện khai thác thành một khu nghỉ dưỡng, dãy núi xung quanh đó đã sớm giành được, chỉ còn mỗi cô nhi viện của bọn em. Cô nhi viện đó nằm chính giữa núi non, là khu đất bất buộc phải cưỡng chế di dời, nếu không lấy được cô nhi viện, hạng mục của họ không thể tiến hành, cho nên họ mới vận dụng hết tất cả thủ đoạn đuổi mọi người đi. Lúc trước khi tôi mua lại cô nhi viện, thuần túy chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện giúp em, hoàn toàn chưa điều tra triệt để việc này, không ngờ vì thế mà mang đến tai họa cho em, là sơ suất của tôi.

– Chuyện này sao có thể trách anh?- Lãng Tuyết không rõ.

– Nếu sớm biết có hạng mục này, tôi sẽ không thu mua đất của cô nhi viện- Lãng Thanh Mặc nói- Nếu xây cô nhi viện mới ở nơi khác, sẽ không xảy ra vụ việc này.

– Vậy cũng không thể trách anh, chỉ có thể trách nhà họ Hoắc táng tận lương tâm, vì kiếm tiền lại làm ra chuyện không bằng cảm thù đó.

Lãng Tuyết lòng đầy căm phẫn, cô nhớ lại Hoắc Phi Vân, thoát nhìn cao quý trang nhã là thế, không ngờ người nhà đó lại làm ra chuyện độc ác như vậy.

– Vấn đề kinh doanh rất phức tạp, một công ty kinh doanh bất động sản sẽ không tự quản lý những việc vặt vãnh, huống hồ là tập đoàn lớn như họ Hoắc, chắc họ sẽ giao việc này cho bên công ty thứ ba khác đi làm- Lãng Thanh Mặc nói.

– Nhưng đầu sỏ sau rèm trong chuyện này là họ Hoắc, tìm nhà họ Hoắc chắc chắn không sai đâu nhỉ?- Lãng Tuyết hỏi.

– Họ Hoắc sẽ không để ý tới chuyện nhỏ như vậy, huống hồ em định lấy danh nghĩa gì đi tìm họ? Họ Hoắc sao lại phải giúp em?- Lãng Thanh Mặc hỏi vặn lại- Họ Cung mặc dù đang có chút địa vị trong giới thương nghiệp, nhưng vẫn không sánh bằng họ Hoắc, huống hồ, đây là việc kinh doanh của họ, họ Cung không có lý do chính đáng, không tiện những tay vào.

Lãng Tuyết im lặng, cô không thể lấy danh nghĩa họ Cung ra mặt, nên cái gì cũng không được, đừng nói tìm họ Hoắc đàm phán, chỉ e ngày cả cửa công ty họ cũng không vào được.

Tần Tuệ khuyên nhủ:

– Họ Hoắc đứng đầu Ngũ Thần, khó đối phó hơn họ Bạch nhiều. Cô Lãng, cô tuyệt đối đừng tùy tiện làm bậy, trên thương trường họ Cung không có

biện pháp chống lại họ Hoắc, cũng không thể ra mặt vì cô, nếu cô mạnh động, chỉ e càng mang đến nhiều phiền phức cho cô nhi viện hơn.

– Chỗ tôi có vài tài liệu- Lãng Tuyết đưa tài liệu viện trưởng Quách cung cấp cho Lãnh Thanh Mặc- Trong này có hồ sơ hai đứa bé mất tích, còn có ảnh chụp hiện trường những người gây rối, còn có...

– Chắc những tài liệu này, mọi người đã giao cho cảnh sát rồi?- Tần Tuệ ngắt lời Lãng Tuyết- Ngay cả cảnh sát cũng không tra ra manh mối, anh Lãnh có biện pháp gì?

Lãng Tuyết thất vọng buông thông tay:

– Thật ư? Hai người thật sự không giúp được tôi?

Lãnh Thanh Mặc im lặng, nhúm mày, vô cùng khó xử.

Có thể thấy Tần Tuệ nói đều là sự thật.

Tần Tuệ nhìn Lãnh Thanh Mặc, rồi nói với Lãng Tuyết:

– Cô Lãng, tôi biết cô rất tốt bụng, vì bảo vệ cô nhi viện kia đã bỏ ra rất nhiều công sức, nhưng cô phải nhận rõ hiện thực, hiện tại chúng ta không có năng lực đối đầu với họ Hoắc, đừng tự rước họa vào thân. Nhưng chúng tôi cũng không nói không giúp cô, không phải chỉ là cô nhi viện thôi sao? Như lời anh Lãnh vừa nói đó, chúng ta có thể tìm nơi ổn định cho bọn trẻ, lấy danh nghĩa nhà họ Cung tìm một khu đất thích hợp xây mới cô nhi viện, để chúng sống cuộc sống tốt hơn.

– Ha ha!- Lãng Tuyết cười bi thương, kích động nói- Tôi lớn lên từ cô nhi viện đó, nơi đó có ký ức của tôi dấu chân của tôi, từng cảnh hoa ngon cỏ nơi đó đều do chính tay chúng tôi trồng, tường bao bị sập là bọn trẻ dùng bàn tay nhỏ bé của chúng chuyển từng viên gạch đến xây lại, hợp đồng của cô nhi viện quả thật sắp hết hạn, nhưng vẫn chưa đến kỳ mà, trước khi hết hạn, họ không có quyền dùng những thủ đoạn hạ lưu để tiện đó để đuổi chúng tôi đi, càng không có quyền tổn thương những đứa trẻ trong cô nhi viện của chúng tôi!!

– Cô bình tĩnh đã- Tần Tuệ vội vàng khuyên nhủ- Tôi cũng biết những người đó quá đáng, nếu chúng tôi có thể xử lý, tuyệt không chối từ, nhưng hiện tại chúng tôi phải đối mặt là họ Hoắc, chúng tôi không có năng lực đó. Huống hồ, có một số việc nên nghĩ thoáng hơn, để lại núi xanh thì lo gì không có củi đốt, bọn trẻ ở cô nhi viện bình an vô sự mới là quan trọng nhất, nếu cô cứ phải đối đầu với họ, ngộ nhờ họ làm ra chuyện gì quá đáng gây tổn thương bọn trẻ, cô có hối hận cũng không kịp.

Nghe đến đây, Lãng Tuyết lại im lặng, tuy rằng cô cũng biết mục đích của Tần Tuệ là bo bo giữ mình, nhưng những câu nói này không phải không có lý, cho dù cô không cam tâm thì thế nào? Cô có thể đấu lại họ Hoắc sao? Ngay cả họ Cung cũng bó tay, thì cô là cái gì?

– Vậy quyết định thế nhé?- Tần Tuệ hỏi dò Lãng Tuyết- Hiện giờ tôi cho người đi tìm một nơi...

– Đợi đã- Lãng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ- Hai đứa bé mất tích thì sao?

– Chuyện này khó nói lắm- Tần Tuệ nhỏ giọng- Liên quan đến vụ án hình sự, chúng tôi không có cách nhúng tay vào, chỉ có thể chờ tin bên cảnh sát, chỉ cần cô nhi viện bỏ mảnh đất đó, chắc họ không tổn thương bọn trẻ đâu.

– Cái gì gọi là “chắc”?- Lãng Tuyết lập tức nổi nóng- Tôi biết hiện thực tàn khốc lắm, tôi tự mình biết mình, tôi không phải muốn đấu với họ, vì sự an toàn của bọn trẻ tôi tình nguyện lùi một bước, tôi cũng có thể nhận cô nhi viện mới vì bọn trẻ, nhưng điều kiện chính là để hai đứa trẻ đó bình an trở về! Nếu ngay cả chuyện này cũng không đảm bảo được, tôi không thể chấp nhận.

– Giờ đã là án hình sự rồi, trở nên vô phức tạp, chúng tôi không thể đảm bảo được gì. Không chỉ cô, ngay cả họ Cung cũng không dám đấu với họ Hoắc, họ Hoắc vì để bảo vệ danh dự của họ, tuyệt đối sẽ không thừa nhận vụ này, nếu cô cứ phải nhúng tay vào, cuối cùng xảy ra chuyện, ngay cả họ Cung cũng không bảo vệ được cô...

– Không cần phiền đến các người- Lãng Tuyết đứng lên định đi.

– Cô muốn đi đâu?- Tần Tuệ vội ngăn cô lại- Cô đừng xúc động, chúng tôi không phải không giúp cô, chỉ là chuyện này thật sự...

– Tôi đi tìm Thân Đồ Dạ.

Lãng Tuyết buột miệng, sau khi nói xong bản thân cũng giật mình, không biết từ khi nào, cô đã xem Thân Đồ Dạ như một vị cứu tinh, gặp phải chuyện khó giải quyết cô sẽ vô thức nghĩ đến anh.

Tần Tuệ giật mình, nghiêm túc nói:

– Quả thật, chuyện này cũng chỉ có mỗi ngài Thân Đồ là giúp được cô. Nhưng cô muốn dùng thân phận gì nói với ngài ấy? Muốn xử lý chuyện này phải điều tra tư liệu, ngài ấy lập tức có thể tra ra được cô nhi viện Thánh Tâm có người là cô, đến lúc đó, bí mật gì cũng bị vạch trần hết...

– Tôi không quản được nhiều đâu- Lãng Tuyết nhúm mày- Hiện tại tôi phải cứu hai đứa bé.

– Ha ha!- Tần Tuệ cười lạnh- Đúng vậy, cô có thể không cần để ý tới lợi ích của họ Cung, thân phận bị lộ thì lộ đi, dù sao cô vẫn có thể quay trở lại làm

Lăng Tuyết, nhưng cô có nghĩ qua chưa? Nếu Thân Đồ Dạ biết cô giả cô Cung lừa dối ngài ấy, ngài ấy sẽ nghĩ gì? Ngài này còn có thể giúp cô ư?

Lăng Tuyết bỗng nhiên trợn mắt, trái tim, như rơi vào vực thẳm.

– Haizzz...- Tần Tuệ thở dài, tận tình khuyên nhủ- Tôi còn nhớ lần đầu tiên cô đến nhà họ Cung, tôi vẫn chưa kịp giải thích tình hình cho cô, vậy mà cô vẫn nhìn thấu tình thế, có lẽ bởi vì đó là chuyện của họ Cung, lúc đó cô dùng góc độ người ngoài cuộc nhìn sự việc, hiện tại khi đối mặt với chuyện của mình lại bắt đầu hồ đồ rồi.

– Chẳng lẽ hết cách?- Lăng Tuyết không cam lòng, không chịu thừa nhận.

– Cách cũng không phải không có.

Tần Tuệ liếc trộm Lãnh Thanh Mặc một cái, đang định nói, Lãnh Thanh Mặc đột nhiên đứng lên đi tới cầm lấy tay Lăng Tuyết, viết một câu xuống lòng bàn tay cô:

– Tôi sẽ dốc toàn lực giúp em, cho tôi chút thời gian!

Lăng Tuyết ngược lên nhìn anh, đôi mắt trong veo của anh sáng lên như sao, cho cô thêm hy vọng.

Mắt cô đỏ lên, không khỏi ôm lấy anh...

Tần Tuệ nhú chặt mày, không nói gì, lặng lẽ lui sang một bên.

Lãnh Thanh Mặc lập tức ra ngoài điều tra chuyện cô nhi viện, trước khi đi còn dặn dò Lăng Tuyết phải ăn uống nghỉ ngơi, đừng nghĩ lung tung.

Tần Tuệ không nói nhiều, chỉ thở dài.

Lăng Tuyết biết, bản thân lại mang đến phiền phức cho Lãnh Thanh Mặc, cô vô cùng áy náy, nhưng chuyện cô nhi viện rất cấp bách, phải mau chóng giải quyết.

Chỉ có thể đợi sau này có cơ hội sẽ đền đáp anh.

Lăng Tuyết không có khẩu vị, ăn uống chút đỉnh rồi về phòng nghỉ, tối qua cô thức trắng đêm ngủ chưa đủ giấc, cho dù có tâm sự cũng không thể gắng gượng nổi, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Có lẽ gần chạng vạng, cô bị điện thoại đánh thức, mơ màng lấy điện thoại dưới gối ra xem, là Thân Đồ Dạ gọi đến, cô đang chuẩn bị nghe máy, điện thoại đã ngắt...

Cô nheo mắt nhìn màn hình, do dự không biết có nên gọi lại không, lại nhận được tin nhắn, là do Thân Đồ Dạ gửi đến:

– Ngủ rồi? Tôi ra nước ngoài công tác, năm ngày sau sẽ về.

Đi rồi à?

Cũng tốt.

Dù sao cũng không thể tìm anh giúp đỡ, anh không có ở đây, cô đỡ phải ứng phó, thanh tĩnh vui vẻ nữa là.

Lăng Tuyết do dự có nên gửi tin chúc anh thượng lộ bình an không, ngón cái trượt vài lần trên màn hình, vẫn nhét điện thoại lại xuống gối, lật người ngủ tiếp.

Nhắm mắt lại, trong đầu cô hỗn loạn, lát là Lãnh Thanh Mặc, lát sau lại là Thân Đồ Dạ...

Nghĩ về Lãnh Thanh Mặc toàn là dịu dàng, còn Thân Đồ Dạ lúc nào cũng độc tài ngang ngược.

Cuối cùng, cô cưỡng ép bản thân hủy diệt bóng dáng Thân Đồ Dạ đi, chỉ nghĩ đến mỗi Lãnh Thanh Mặc!

Đường cao tốc ra phi trường, chiếc Lincoln lướt nhanh như bay.

Thân Đồ Dạ nhìn chằm chằm vào màn hình, hồi lâu, vẫn chưa nhận được tin nhắn trả lời của Lăng Tuyết, anh có hơi mất mát, quay đầu nhìn ra bên ngoài, phía chân trời hoàng hôn nhuộm đỏ, đám mây ấy tựa như khuôn mặt của Lăng Tuyết, xinh đẹp động lòng người.

Rốt cuộc cô là người phụ nữ như thế nào?

Như sương mù thần bí khó lường, lại như mèo hoang cuồng dại.

Khiến anh bất giác lún sâu vào đó...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Vào Công Ty

Thân Đồ Dạ đi rồi, Tần Tuệ không nghiêm khắc canh chừng Lăng Tuyết như bình thường nữa, Lăng Tuyết gần như không có việc gì cần ứng phó, cả người thư thái, mấy hôm nay liền chuyên tâm ở nhà chăm sóc Lăng Ngạo.

Tình trạng của Lăng Ngạo vẫn khá nghiêm trọng, anh luôn sốt cao, hôn mê, thiết bị y tế trong nhà không đủ, Lãnh Thanh Mặc sắp xếp cho anh vào bệnh viện, còn đặc biệt yêu cầu bệnh viện thành lập tổ điều trị riêng cho Lăng Ngạo.

Lăng Tuyết mỗi ngày đều đến bệnh viện thăm Lăng Ngạo, hy vọng anh có thể mau chóng tỉnh lại.

Hàn Giai liên tục gửi tin nhắn cho Lăng Tuyết, hỏi thăm tình hình của Lăng Ngạo, Lăng Tuyết rất muốn sắp xếp cho cô đến chăm sóc anh, chỉ là Tần Tuệ không đồng ý, sợ tiết lộ thân phận của Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết tuy rằng trong lòng không phục, nhưng chỉ có thể thỏa hiệp, hiện tại chuyện cô nhi viện đã rắc rối rồi, cô không muốn khiến sự việc phức tạp thêm.

Chuyện cô nhi viện vẫn không có tiến triển gì, Lăng Tuyết vô cùng lo lắng, ngày nào cũng tìm đọc kiến thức pháp luật có liên quan, còn chủ động hỏi thăm Tần Tuệ tình hình của họ Hoắc, xem thử có nghĩ ra được biện pháp nào không.

Lãnh Thanh Mặc ngày nào cũng đi sớm về muộn, bận tới mất tới này, Lăng Tuyết rất hiếm khi nhìn thấy bóng anh, thỉnh thoảng thức dậy sớm liền đi tìm anh, thấy anh đang ăn sáng, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

Tần Tuệ nói mỗi ngày anh ngủ chưa đến ba tiếng đồng hồ, đều đang bận rộn chuyện của cô, Lăng Tuyết nghe xong áy náy, cô muốn làm chút gì đó, nhưng ngoại trừ chờ đợi và đối phó với Thân Đồ Dạ ra, hình như cô chẳng làm được gì.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thấm thoát, Thân Đồ Dạ đã đi bốn ngày, cách hôn lễ của anh và Cung Thiên Long chỉ còn lại sáu ngày.

Sáng nay, Tần Tuệ dẫn theo người hầu vào phòng Lăng Tuyết từ rất sớm:

– Mau mau chuẩn bị, 10h phải đến công ty họp hội đồng quản trị.

– Há?- Lăng Tuyết còn ngáy ngủ mơ mơ màng màng- Họp hành gì?

– Hội đồng quản trị- Tần Tuệ trịnh trọng nói- Họ Bạch chính thức khởi kiện họ Cung, hôm nay đã nhận được thư luật sư, cổ đông trong công ty rối loạn, đợi cô đến chủ trì đại cuộc đó.

– Cái gì?- Lăng Tuyết ngồi bật dậy- Chị không nhầm chứ? Tôi đi chủ trì đại cuộc? Cái gì tôi cũng không biết mà.

– Anh Lãnh đang gấp rút quay về- Tần Tuệ lấy áo choàng ra khoát vào cho Lăng Tuyết- Chờ đến khi lên xe, anh Lãnh sẽ dạy cô phải làm thế nào, cô chỉ cần làm theo ý anh ấy là được.

Lăng Tuyết không hiểu:

– Không phải nói tôi và... Không đúng, sau khi công bố hôn lễ của Cung Thiên Long và Thân Đồ Dạ ra ngoài, sẽ không có ai dám đối phó họ Cung nữa sao? Sao họ Bạch còn kiện tụng? Họ không sợ đắc tội Thân Đồ Dạ à?

– Nguyên nhân chính là vì không dám đắc tội ngài Thân Đồ, cho nên người ta không ngấm ngầm giờ trò sau lưng nữa, trực tiếp giải quyết việc chính, dùng pháp luật nói chuyện, họp đồng kia là ông Cung đích thân ký kết, họp pháp họp quy, ngài Thân Đồ cũng không có lý do gì nhúng tay vào, trừ phi...

– Trừ phi thế nào?- Lăng Tuyết hỏi.

– Trừ phi ngài ấy đích thân ra mặt tìm người nhà họ Bạch- Tần Tuệ nhún mày, nghiêm túc nói- Nhưng ngài ấy tuyệt đối sẽ không làm vậy.

– Tại sao?- Lăng Tuyết lại hỏi.

– Cô chủ của tôi ơi, cái này còn cần phải hỏi à?- Tần Tuệ hết chỗ nói- Trước giờ đều là người khác đến cầu cạnh ngài ấy, từ khi nào ngài S phải chủ động tìm đến người khác vậy? Tuy rằng một câu nói của ngài ấy cũng đủ có tác dụng, nhưng ngài ấy không thể phá lệ hạ thấp thân phận của mình được.

– Cũng không phải chuyện gì lớn- Lăng Tuyết không nghĩ vậy- Một câu nói là có thể giúp được người khác, tại sao không đi nói? Huống hồ người đó còn là vợ sắp cưới của anh ta?

– Ai da, đúng là không thể nói rõ với cô được mà...- Tần Tuệ thở dài- Thôi bỏ đi, cô đi rửa mặt trước đã, tranh thủ thời gian!

– Ừ!

Lăng Tuyết mơ màng vào nhà vệ sinh, đối với nghiệp vụ quản lý công ty, cô hoàn toàn không có khái niệm gì, lần trước trong buổi họp báo, cô là lấy hết can đảm, cả quá trình nói được vài câu, đó là kinh nghiệm bản thân, không liên quan đến kiến thức chuyên nghiệp về kinh doanh và quản lý, tất cả còn có thể miễn cưỡng ứng phó, nhưng hiện tại phải đối phó với cuộc họp hội đồng quản trị của cả một tập đoàn lớn đã lên sàn, cô hoàn toàn không nắm chắc.

Tần Tuệ nhìn theo bóng lưng Lăng Tuyết, cảm thấy đành chịu, xuất thân thấp hèn đúng là không có cách nào, tư tưởng giản đơn thô lỗ đã ăn sâu bén rễ, đầu óc bình thường, có bay lên cành cây cũng chẳng biến thành phượng hoàng được.

Lăng Tuyết từ trong gương bắt gặp ánh mắt khinh rẻ và bất đắc dĩ của Tần Tuệ, trong lòng cười khẩy, thật sự cô hiểu ý Tần Tuệ, người tầng lớp thượng lưu đối với thứ bậc phẩm cách vô cùng xem trọng, đôi khi quyền chủ động và quyền bị động sẽ quyết định quyền hành nằm trong tay ai, người như Thân Đồ Dạ xưa nay đều phải nắm trong tay mọi thứ, thống trị vận mệnh kẻ khác, khi nào để cho người khác xỏ mũi dắt đi?

Nếu anh chủ động đến tìm họ Bạch, vậy nguyên tắc lâu nay bị phá vỡ, cũng phá hủy luôn quy tắc thứ bậc này.

Cho nên anh tuyệt đối không có khả năng làm vậy.

Nhưng Lăng Tuyết cho rằng, tình yêu là có thể thắng được tất cả, nếu có một ngày cô yêu người đàn ông nào đó, không chỉ cái gọi là nguyên tắc cơ bản, ngay cả mạng sống, cô cũng không keo kiệt!

Nếu Thân Đồ Dạ thật lòng yêu Cung Thiên Long, hơn nữa xem trọng mối quan hệ giữa họ, anh nên trợ giúp họ Cung vượt qua ải khó này, cũng chẳng phải chuyện mất mạng gì, chỉ là một câu nói thôi mà? Vì cô gái mình yêu, ngay cả chuyện nhỏ xiu đó cũng không làm được, vậy còn trông cậy vào anh làm gì?

Nói đến cùng vẫn là Thân Đồ Dạ không đủ coi trọng mối quan hệ này, anh và “Cung Thiên Long” kính nhau như khách, môn đăng hộ đối, nhưng lại không thân mật và có tình cảm sâu đậm như người bình thường. Lăng Tuyết không hiểu, cuộc hôn nhân này với anh mà nói rốt cuộc có ý nghĩa gì? Nếu không đủ yêu, tại sao còn muốn kết hôn với Cung Thiên Long?

Lúc ra ngoài, Tần Tuệ nhận được tin nhắn, Lãnh Thanh Mặc không kịp quay về nhà, trực tiếp đến công ty, báo chị mau chóng đưa Lăng Tuyết đến đó cùng anh gặp mặt.

Tần Tuệ nhăn nhó mặt mày, trên xe than thở:

– Rắc rối rồi, không kịp giờ, anh Lãnh không có thời gian dạy cô, lát nữa cô làm sao mà ứng phó được?

– Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng thôi.

Lăng Tuyết đang dùng bữa sáng trên xe, đầu không buồn nâng, bộ dáng rất ung dung bình tĩnh.

Tần Tuệ thấy cô thế này, mặt mày càng cau có hơn.

Sắp đến công ty, Lăng Tuyết nhận được điện thoại, là số lạ, cô đang cảm thấy bức bối, Tần Tuệ kinh ngạc nói:

– Là cô Hoắc gọi.

– Hoắc Phi Vân?- Lăng Tuyết vô cùng bất ngờ, sao cô ấy lại gọi điện cho cô? Chẳng lẽ vì chuyện của cô nhi viện?

– Mau nhận đi, xem thử cô ấy muốn nói gì- Tần Tuệ nhắc nhở- Bật loa ngoài.

Lăng Tuyết nhận máy, cũng bật loa ngoài.

– Cô Cung!- Hoắc Phi Vân khách sáo hỏi- Còn nhớ tôi không?

– Cô Hoắc à?- Lăng Tuyết lịch sự và thận trọng- Đương nhiên nhớ chứ! Có việc gì không?

– Khi nào có thời gian, cùng nhau uống cà phê nhé- Hoắc Phi Vân nói.

Tần Tuệ nháy mắt với cô, ý bảo cô đừng từ chối Hoắc Phi Vân, có thể quan hệ tốt với thiên kim nhà họ Hoắc, sau này mới có lợi.

Lăng Tuyết liếc Tần Tuệ một cái, dứt khoát hỏi:

– Cô có chuyện cần nói với tôi à?

– Ha ha...- Hoắc Phi Vân mỉm cười- Hóa ra cô Cung thẳng thắn như vậy.

– Tôi thích thẳng thắn hơn- Lăng Tuyết mỉm cười- Cô Hoắc có thể hẹn gặp tôi, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh, chỉ là tôi hiểu kỳ lắm, rất muốn biết cô hẹn tôi ra là xuất phát từ việc công hay là việc tư?

– Giữa chúng ta có việc công gì để bàn?- Hoắc Phi Vân hỏi lại.

Cô chưa từng quản đến việc làm ăn của gia đình, công ty riêng của cô thì ở Pháp, không hề có qua lại với họ Cung.

– Ừ nhỉ, hình như đúng là không có việc công để bàn thật- Lăng Tuyết mỉm cười- Nhưng hình như cũng không có việc tư gì để nói mà?

Tần Tuệ tức chết, con nhỏ này sao lại ăn nói như vậy? Với thực lực của họ Cung, muốn nịnh bợ họ Hoắc còn không kịp, huống hồ.

– Ha ha...- Hoắc Phi Vân cười lạnh- Hình như cô bận rộn lắm, thôi vậy, tạm biệt!

– Khoan đã.

Lăng Tuyết bỗng nhiên gọi Hoắc Phi Vân lại, cô nhớ đến cô nhi viện, cho dù Hoắc Phi Vân không quản việc kinh doanh của gia tộc, nhưng miễn là người họ Hoắc, có lẽ ít nhiều cũng có thể giúp đỡ được.

– Có chuyện gì sao?- Thái độ của Hoắc Phi Vân đã lạnh lùng hơn, câu nói vừa rồi của Lăng Tuyết khiến cô rất không thích.

– Cô muốn nói chuyện về Thân Đồ với tôi à?

Lăng Tuyết cũng rất thông minh, cô tinh tường biết tâm tư của Hoắc Phi Vân với Thân Đồ Dạ, cái gọi là việc tư, không phải là vì Thân Đồ Dạ sao?

– Xem là vậy đi- Hoắc Phi Vân cũng không giấu diếm- Thì sao?

– Tối nay tôi có thời gian đấy, cô nói địa điểm đi- Lăng Tuyết nói- Tôi đến gặp cô.

– Nhà hàng Amber, đúng 7h!

– Ok, đến lúc đó gặp.

Cúp máy, Lăng Tuyết suy nghĩ tối nay phải dùng phương thức gì để nói chuyện cô nhi viện với Hoắc Phi Vân, lại dùng cách nào xin cô ta hỗ trợ?

– Nếu cô gặp cô Hoắc là vì chuyện của cô nhi viện, tôi khuyên cô nên sớm từ bỏ ý định đi- Tần Tuệ nhắc nhở- Việc kinh doanh của họ Hoắc đều do một mình anh trai cô ấy là Hoắc Văn Phong quản lý, cô ấy chưa từng can dự vào!

– Ừ- Lăng Tuyết không định bàn bạc chuyện này với Tần Tuệ, bởi vì kết quả cuối cùng luôn cụt hứng, cho nên cô dứt khoát chuyển đề tài- Sắp đến chưa?

– Đã tới rồi, ngay đằng trước thôi.

Tâm tư của Tần Tuệ đều đặt vào chuyện công ty, hiện tại không định chấp nhất vấn đề kia với Lăng Tuyết nữa.

Lăng Tuyết gặp Lãnh Thanh Mặc ở bãi đỗ xe đúng 9h30, cách thời gian cuộc họp còn nửa tiếng.

Lãnh Thanh Mặc lên chiếc Roll-Royce của Lăng Tuyết, dùng khẩu hình môi nói đơn giản:

– Đừng khẩn trương, hôm nay em gặp đa số đều là người trong bữa tiệc gia tộc lần trước, đều rất dễ ứng phó, còn chuyện họ Bạch khởi kiện chúng ta, tôi đã sớm có phương án rồi, em đọc một chút đi, tốt nhất nên nhớ kỹ, tới lúc đó dựa theo phương án này sắp xếp là OK.

– Vâng- Lăng Tuyết nhận lấy văn kiện lật ra xem.

– Hóa ra anh đã có chuẩn bị từ trước, tốt quá rồi- Tần Tuệ thờ phào nhẹ nhõm.

– Việc này tôi tự biết chừng mực, chỉ đừng gây áp lực cho cô ấy- Lãnh Thanh Mặc nhìn Tần Tuệ.

– Dạ- Tần Tuệ sợ sệt cúi đầu.

Phương án Lãnh Thanh Mặc đưa ra vô cùng chi tiết, còn có chú thích liên quan, ngay cả người ngoài ngành như Lăng Tuyết cũng có thể đọc hiểu, bản lĩnh nhìn qua một lần là nhớ hết của cô nay lại phát huy tác dụng, chỉ hơn hai mươi phút ngắn ngủi, cô đã ghi nhớ hết toàn bộ tài liệu dày cộm này.

Chỉ còn lại bảy phút, Tần Tuệ xem đồng hồ tính thời gian, lại nhìn Lăng Tuyết, trong lòng vô cùng lo lắng.

Lãnh Thanh Mặc uống trà, thản nhiên như thường lệ.

Năm phút cuối cùng, Lăng Tuyết đóng tài liệu lại, ngẩng đầu nhìn Lãnh Thanh Mặc:

– Khoản tiền bồi thường là tổng lợi nhuận trong hai năm của Tập Đoàn Cung Thị, cứ như vậy dâng cho họ Bạch, chẳng phải là hời cho họ quá rồi? Huống hồ, bỏ ra số tiền lớn như vậy, Tập Đoàn Cung Thị chẳng phải sẽ có lỗ hổng rất lớn rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hấn Đã Quay Lại

Tần Tuệ nghe vậy, thờ dãi:

– Vậy thì phải làm sao? Nếu không hủy hợp đồng, tập đoàn chúng ta trong vòng 15 năm phải chia ba phần lợi nhuận mỗi năm cho Tập Đoàn Bạch Thị, Tập Đoàn Bạch Thị không đầu tư gì cả, ngồi không lấy ba phần tiền của chúng ta, so với mười lăm năm, hai năm lợi nhuận thì có là gì?

– Hợp đồng này là Cung Hiếu Cường ký, nên để ông ta chịu trách nhiệm, tại sao chúng ta phải gánh vác thay ông ấy?- Lăng Tuyết không rõ lắm.

– Cung Hiếu Cường là thành viên hội đồng quản trị tập đoàn chúng ta, ông ta đại diện cho cả tập đoàn, theo lý mà nói, chúng ta phải gánh vác một phần giúp ông ta. Đương nhiên, nếu chúng ta thật sự bỏ mặc ông ấy thì cũng được, để ông ấy tự mình gánh vác, nhưng số tiền lớn như vậy, bản thân ông ấy không thể trả nổi, ông ấy sẽ bị pháp luật chế tài, phải ngồi tù, sau đó làm lớn chuyện này, người khác sẽ cảm thấy người thừa kế là cô vô tình vô nghĩa, vì lợi ích công ty, thấy cậu ruột của mình chết mà không cứu, tương lai còn ai dám phục tùng cô?

– Tôi hiểu đạo lý này, tôi chỉ cảm thấy không công bằng- Lăng Tuyết lồng đay cảm phẫn nói- Họ Bạch rõ ràng cố ý ức hiếp họ Cung, họ Cung chỉ có thể nén giận để người ta hiếp đáp?

Nghe vậy, Tần Tuệ lại thờ dãi, không biết nên nói gì, ngẩng đầu nhìn Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc cười nhạt, dùng khẩu hình môi nói:

– Người làm việc lớn phải biết tiến biết lùi, chịu thiệt trước mắt, mới có thể tăng lợi ích lâu dài, em phải hiểu, hiện tại em chính là người thừa kế, em cần thông qua sự việc lần này khiến mọi người trong gia tộc họ Cung và Tập Đoàn Cung Thị tâm phục khẩu phục em, lợi ích trong đó so với hai năm lỗ vốn kia được nhiều hơn mất.

– Hiểu rồi- Lăng Tuyết gật đầu- Tôi không hiểu chuyện kinh doanh, có lẽ hai người nói rất có lý, tôi chỉ cảm thấy không cam lòng, cách làm của họ Bạch quả thật rất quá đáng.

– Chúng tôi đều cảm thấy quá đáng, nhưng còn cách nào chứ? Hiện tại chúng ta không đấu lại người ta, trừ phi...

– Trừ phi để Thân Đồ Dạ ra mặt?- Lăng Tuyết hiểu ý Tần Tuệ ngay.

– Em nghĩ cũng đừng nghĩ- Lãnh Thanh Mặc gờ tay lên, ngắt lời Lăng Tuyết- Bây giờ em vẫn chưa kết hôn với Thân Đồ Dạ, tuyệt đối không thể tìm ngài ấy giúp đỡ việc công, khiến ngài ấy nghĩ em kết hôn với ngài ấy chỉ vì lợi dụng thân phận và địa vị của ngài ấy để đạt được lợi ích, ngộ nhờ làm lung lay quan hệ giữa hai người, vậy đúng là mất nhiều hơn được!

– Được rồi, tôi hiểu rồi- Lăng Tuyết không nhiều lời nữa- Cứ theo ý anh làm đi.

– Sắp tới giờ rồi, chúng ta nên lên đó- Tần Tuệ xem đồng hồ.

– Đi thôi.

Lãnh Thanh Mặc có một nguyên tắc chính là chưa bao giờ bước vào văn phòng tập đoàn, cho nên anh ngồi trong xe uống trà, chờ đợi.

Tần Tuệ theo Lãnh Tuyết từ bãi đỗ xe lên thẳng phòng hội nghị, tất cả mọi người đều đến đông đủ, ngoại trừ tên đầu sỏ Cung Hiếu Cường.

Sự việc do ông ta gây ra, hiện tại thành ra nông nổi này, ông ta lại chưa có mặt.

Trong lòng Lãnh Tuyết rất không thích, các thành viên hội đồng quản trị nhao nhao thảo luận, Cung Hiếu Cường nhân phẩm quá kém, bản thân gây phiền phức rồi lại mặc kệ, để cục diện rối rắm này lại cho Cung Thiên Long xử lý, ngay cả mặt mũi cũng không thấy đâu, đúng là quá đáng.

– Đến giờ rồi, chúng ta không đợi phó tổng Cung nữa, họp trước đi!

Lãnh Tuyết nhìn lướt qua những người này, tất cả đều từng xuất hiện trong bữa tiệc gia tộc hôm đó, có mấy người ngay cả chào hỏi cô cũng chưa từng, nhưng cô nhớ rõ họ, cô đồng nào tên gì, có bao nhiêu cổ phần trong công ty, trong nhà có mấy nhân khẩu, con cái học hành ở đâu, người đó là “trung thần” hay “gian thần”, cô đều nhớ rõ mồn một.

Cô bắt tay chào hỏi từng người, sau đó ngồi vào vị trí chủ tọa của chính mình.

Nhìn đồng hồ, đã qua ba phút, cô ngắt đầu tuyên bố:

– Đến giờ rồi, chúng ta họp đi!

– Vâng!

Mọi người đồng thanh đáp.

Lãnh Tuyết bắt đầu chủ trì cuộc họp, tuy là lần đầu tiên, nhưng làm rất tốt.

Cô hoàn toàn dựa theo tài liệu của Lãnh Thanh Mặc và mọi người đề họp, văn kiện thảo luận vô cùng rõ ràng, nên lấy phương thức nào mở đầu cuộc họp, đầu tiên phải nói gì trước, sau đó nói những gì, thậm chí ai đưa ra câu hỏi nào, cô nên trả lời ra sao, hoàn toàn như một kịch bản, Lãnh Tuyết chỉ cần diễn theo là được.

Những người này thông qua bữa tiệc lần trước, thái độ với Lãnh Tuyết vô cùng cung kính.

Lãnh Tuyết cảm thấy không quá khó khăn, dẫn dắt cuộc họp suốt một tiếng, sắp qua 11h trưa, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, thư ký đi vào thông báo:

– Phó tổng Cung đến!

Lãnh Tuyết ngắt đầu nhìn ra cửa, Cung Hiếu Cường khoan thai đi vào, thuận miệng nói:

– Thật ngại quá, tôi đến muộn.

Sau đó ông ta ngồi xuống ghế của mình, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, một chút cảm giác áy náy cũng không có.

Lãnh Tuyết nhìn thấy ông ta như vậy, thật muốn nổi điên, nhưng cô nhịn được, mỉm cười nói:

– Phó tổng Cung, cuộc họp quan trọng thế này, cậu đi muộn không tốt lắm đâu?

– A da, cậu cũng hết cách- Cung Hiếu Cường bắt đầu dĩ giải thích- Em gái con xảy ra chút chuyện, cậu không thể không qua đó giải quyết.

Lãnh Tuyết im lặng, trong tài liệu gia tộc Tần Tuệ đưa cô đặc biệt nhắc đến cô con gái độc nhất của Cung Hiếu Cường, đó hoàn toàn là đứa con cưng, mười tám đôi mươi rồi, lại là một kẻ vô tích sự không biết làm gì cả, suốt ngày chỉ biết tiêu xài hoang phí, gây chuyện thị phi, nhắc đến cô ta ai cũng đau đầu.

Nhưng mà chuyện này không phải chuyện hiện giờ cần lo lắng, Lãnh Tuyết đặt tài liệu cuộc họp xuống trước mặt Cung Hiếu Cường:

– Đây là phương án xử lý của con, đã được mọi người thảo luận qua, cậu xem thử, rồi phát biểu ý kiến của cậu.

Cung Hiếu Cường nhận lấy mở ra lật xem, mặt mày liền hớn hớn:

– Cậu không có ý kiến, xử lý tốt như vậy, lập tức cứu vãn tổn thất của công ty, lại giải quyết được nguy cơ.

Nghe vậy, trong phòng xôn xao hẳn lên.

Lăng Tuyết nhắm mắt lại, trong lòng như có ngàn con lửa giã đập.

Da mặt người này không phải dày bình thường, tự mình gây ra họa, để người khác gánh vác, lại còn cảm thấy như thế là đúng lý hợp tình, là chuyện đương nhiên.

Có một vị cổ đông không nhịn nổi:

– Phó tổng Cung, toàn bộ vụ này do ông gây ra, lúc trước là ông tự tiện làm chủ ký hợp đồng với Tập Đoàn Bạch Thị, khiến công ty bị tổn thất nặng nề, một chút áy náy ông cũng không thấy, bây giờ còn nói phương án rất tốt nghe nhẹ nhàng quá, ngay cả một câu giải thích ông cũng không có à?

– Tôi cũng muốn chứ, cổ phần công ty cũng có phần tôi, công ty thua lỗ, tiền của tôi cũng thâm hụt vậy- Cung Hiếu Cường nói làm như mình oan ức lắm.

– Ông...- Cổ đông nọ tức giận, không nói nổi nữa.

Những người khác cũng tức nhưng không dám nói.

Có người nhìn Lăng Tuyết, hy vọng cô phát biểu vài câu.

Lăng Tuyết mỉm cười, chưa nói vội mà đứng dậy:

– Cứ vậy mà làm, tôi sẽ cho luật sư lo liệu vụ này.

Nói xong, Lăng Tuyết rời khỏi phòng.

Các cổ đông ai cũng thở dài, có người im lặng không nói, ai cũng mang tâm sự lục đục rời khỏi phòng họp.

Tần Tuệ và hai nhân viên khác đi theo sau lưng Lăng Tuyết, mấy người họ đi thang máy xuống bãi đỗ xe, lên chiếc Rolls-Royce.

Lãnh Thanh Mặc đang uống trà, thấy Lăng Tuyết quay về, rót cho cô một ly.

Lăng Tuyết uống ngụm trà, xe khởi động, chậm rãi chạy đi.

Tần Tuệ hoài nghi hỏi:

– Sao vừa rồi cô không nói gì? Cung Hiếu Cường quá quái như vậy, một câu cô cũng không nói, các cổ đông khác có khi nào cho rằng cô làm vậy rất giả tạo không?

– Nếu dựa theo tính cách của bản thân tôi, chuyện này khỏi phải nói, mà trực tiếp đánh luôn, nhưng nếu làm như vậy, chị sẽ nói tôi mang rắc rối đến cho hai người, thế nên, tôi cố gắng không chế bản tính của mình, trở nên bình tĩnh như vậy, chị vẫn có ý kiến với tôi, rốt cuộc chị muốn tôi sống sao?

Lăng Tuyết nói một hơi xong những câu này.

Tần Tuệ tức đến không nói được câu nào, chỉ có thể nhìn Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc cười nhẹ, dùng khẩu hình môi nói với Lăng Tuyết:

– Làm tốt lắm!

Lăng Tuyết cười thành tiếng.

Tần Tuệ ngẩn người, chị cảm thấy có phải Lãnh Thanh Mặc đã quá thiên vị Lăng Tuyết rồi không, cho dù cô ta làm gì anh cũng cảm thấy làm rất tốt.

Lãnh Thanh Mặc nhẹ nhàng giải thích:

– Cô ấy càng làm như vậy, mọi người càng cảm thấy cô ấy khoan hồng độ lượng, giải quyết công việc thận trọng, ngược lại sẽ cảm thấy Cung Hiếu Cường nhân phẩm không tốt, nhân cách cũng không xong, sau này sẽ không còn ai tin tưởng ông ta nữa, mọi người sẽ chỉ càng ngày càng tin phục Thiên Long hơn.

Tần Tuệ nghe vậy, thay đổi góc độ ngắm nhìn lại, hình như bản thân chị có thành kiến với Lăng Tuyết, cho dù cô làm gì, chị cũng cảm thấy có vấn đề có sai sót, có lẽ chị nên đối xử với cô bao dung hơn.

Lãnh Thanh Mặc không cùng họ về nhà, mà ra ngoài làm việc.

Ngày nào anh cũng ở ngoài bận rộn, nửa đêm mới về, về mặt mệt mỏi không thể che giấu, trong mắt đầy tơ máu.

Lăng Tuyết vốn muốn hỏi chuyện cô nhi viện, nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy đó của anh lại không đành lòng hỏi, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, lặng lẽ nghĩ cách.

Lăng Tuyết bảo tài xế lái đường vòng ghé bệnh viện thăm Lăng Ngao một chút, bệnh tình của Lăng Ngao rất phiền, đến giờ vẫn chưa tỉnh, nhưng hiện tại đã được điều trị, tình trạng cuối cùng vẫn không chế được.

Bác sĩ nói có lẽ khoảng một tuần nữa sẽ tỉnh lại, Lăng Tuyết đành kiên nhẫn chờ đợi.

Gần đây phát sinh nhiều chuyện, đôi khi Lăng Tuyết thật muốn có người để trò chuyện, chia sẻ tâm sự, đáng tiếc Lăng Ngao bị bệnh, tâm sự chồng chất của cô không có ai sẽ chia cùng.

Buổi chiều về đến nhà, ăn chút gì đó, Lăng Tuyết đi xuống sân sau tắm cho Bánh Bao, vết thương của nó khá hơn nhiều, mới vài hôm đã hoàn toàn hồi phục, quần chân Lăng Tuyết chạy khắp sân.

Lăng Tuyết bắt nó đùa xuống, xả nước tắm cho nó, nó không nghe lời, lắc cơ thể, làm nước bắn tung tóe lên người Lăng Tuyết, khiến cô bật cười khanh khách.

Một người một chó, tiếng reo hò cười đùa, không khí vô cùng hài hòa.

Đột nhiên, Bánh Bao nhìn về một nơi sủa không ngừng, giống như nhìn thấy kẻ địch.

Lăng Tuyết quay lại xem, không khỏi ngẩn người.

Thân Đồ Dạ mặc áo sơ mi đen quần tây đen, đứng bên cạnh bồn hoa cách đó không xa, ánh nắng rực rỡ chiếu vào người anh, cơ thể anh như tỏa ra hào quang, trong cảnh tượng ấm áp đó, biểu cảm trên mặt anh vẫn hờ hững, hip mắt, lạnh lùng nhìn Lăng Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Con Đường Duy Nhất

– Anh về rồi à?- Lăng Tuyết vô cùng bất ngờ- Chẳng phải anh nói đi năm ngày à? Hôm nay mới ngày thứ tư thôi mà.

– Em nhận được tin nhắn?- Thân Đồ Dạ nhượng mày- Tại sao không trả lời?

– À ừ...- Lăng Tuyết ngập ngừng, buột miệng nói- Em sợ làm phiền anh!

– Sắp kết hôn rồi, còn khách sáo như vậy?- Thân Đồ Dạ thâm sâu nhìn cô.

Lăng Tuyết nhất thời nghẹn lời, không biết nên trả lời thế nào.

– Máy hôm nay, em đều ở nhà chơi với chó?

Thân Đồ Dạ nhìn chăm chăm Bánh Bao, anh đi bốn ngày, một cú điện thoại một tin nhắn cô cũng không gọi không gửi, anh vừa xuống máy bay đã chạy thẳng đến đây, xem thử cô bận bịu cái gì, kết quả đúng là bất ngờ...

Bánh Bao dường như cảm giác được ánh nhìn cay nghiệt của Thân Đồ Dạ, nhe răng sủa anh.

Lăng Tuyết vội ngăn Bánh Bao lại:

– Bánh Bao, đừng ồn.

– Ngài Thân Đồ!- Tàn Tuệ vội vàng chạy đến, cung kính hỏi thăm- Không biết ngài đã tới, không kịp ra nghênh đón ngài, đúng là có lỗi.

Thân Đồ Dạ liếc Lăng Tuyết, xoay người đi ra phòng khách.

Tàn Tuệ lập tức nháy mắt với Lăng Tuyết, Lăng Tuyết đành đi theo sau.

– Đi nấu gì đi- Thân Đồ Dạ lên giọng ra lệnh.

– Hả? Lúc nào rồi, anh ăn trưa hay ăn tối vậy?- Lăng Tuyết nhìn đồng hồ, đúng 5h chiều.

– Tùy- Thân Đồ Dạ ngồi xuống sô pha.

– Hai anh có ăn không?

Lăng Tuyết hỏi Cố Huy và Lôi Quân, họ lắc đầu rồi lại gật, tuy rằng muốn ăn, nhưng không dám làm phiền Lăng Tuyết nấu cho họ ăn.

– Tôi nấu nhanh thôi, cùng nhau ăn đi.

Lăng Tuyết đi vào bếp, trong lòng tính toán không biết tên ôn thần này chừng nào mới chịu về, tối nay cô còn có hẹn với Hoắc Phi Vân mà.

Vì để tiết kiệm thời gian, Lăng Tuyết làm món nộm thịt xào tương[1], còn nấu thêm một nồi canh nấm.

Tần Tuệ nhìn mà nhũn mảy, chỉ là Thân Đồ Dạ không chút ghét bỏ, ngược lại cảm thấy rất mới mẻ, nếm thử, lập tức khen không ngớt miệng:

– Ừ, ngon lắm.

– Anh dễ nuôi ghê- Lăng Tuyết chuẩn bị thêm hai phần cho Cố Huy và Lôi Quân- Hai anh cũng ăn đi.

– Không cần...- Hai người họ liên tục lắc đầu.

– Nhưng tôi đã nấu rồi, không ăn lãng phí lắm- Lăng Tuyết bá đạo ra lệnh- Mau ăn đi!

– Cái này...- Họ nhìn sang Thân Đồ Dạ.

– Ăn đi- Thân Đồ Dạ tiếp tục ăn nộm.

Lăng Tuyết chống cằm ngồi nhìn anh ăn, động tác thật đẹp mắt, có một loại tao nhã khó diễn tả thành lời, cô không khỏi cảm thán:

– Thực sự anh dễ nuôi lắm, một tô mì tương là xong ngay.

– Là tay nghề em giỏi- Thân Đồ Dạ ngẩng lên nhìn cô- Tôi thích phụ nữ xuống bếp.

– Vậy mời thêm vài đầu bếp nữ- Lăng Tuyết lườm anh- Muốn ăn cái gì thì nấu cái đó.

– Sao mà giống được- Thân Đồ Dạ trả lời rất nghiêm túc- Người mình thích sẽ nấu ra những món đặc biệt ấm áp.

– Ha ha!- Lăng Tuyết cười vang- Ý anh là nói anh thích em à?

Sau khi hỏi xong bản thân cô cũng ngẩn ra, sao cô lại hỏi câu hỏi náo loạn như thế?

Mắt Thân Đồ Dạ nhấp nháy, sắc mặt hơi mất tự nhiên.

Lăng Tuyết có hơi bất an, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng, tim cô đang đập rất nhanh.

Cố Huy và Lôi Quân cẩn thận quan sát Thân Đồ Dạ, muốn nghe được câu trả lời từ anh.

Sau đó, Thân Đồ Dạ không nói gì hết, cúi đầu tiếp tục ăn nộm.

Không khí hơi gượng gạo, Lăng Tuyết tăng hắng mấy tiếng, tiện tay bung ly nước lên uống, Thân Đồ Dạ lại nhắc khéo:

– Đây là ly nước của tôi.

– Hả? À!- Lăng Tuyết vội vàng đặt xuống.

Thân Đồ Dạ bung ly nước lên uống, động tác vô cùng tự nhiên.

Trong lòng Lăng Tuyết đột nhiên căng thẳng hơn, giống như đã làm chuyện xấu.

– Cô Cung, trang phục của cô đã chuẩn bị xong- Một người hầu cầm bộ váy dài đi tới- Cô xem bộ này thích hợp không?

– Đưa cho tôi đi- Tần Tuệ vội vàng đi tới.

– Em định ra ngoài à?- Thân Đồ Dạ đặt đĩa xuống, dùng khăn ăn tao nhã lau miệng.

– À, em...- Lăng Tuyết nghĩ ngợi, vẫn là nói thật- Tối nay em có hẹn dùng cơm với cô Hoắc.

– Phi Vân?- Thân Đồ Dạ khá bất ngờ- Sao hai người lại hẹn nhau vậy?

– Em cũng thấy rất lạ- Lăng Tuyết không dám giấu Thân Đồ Dạ, dù sao cũng chẳng gạt được anh- Cô ấy chủ động hẹn em.

Thân Đồ Dạ không hỏi nữa, bụng lỵ nước lên tiếp tục uống, sau khi uống hết, anh mới nói:

– Tôi đi cùng em.

– Há?- Lăng Tuyết ngờ ngác- Con gái gặp nhau, anh đi theo không tốt lắm đâu?

– Một người là vị hôn thê của tôi, một người là bạn bè, có gì không tốt?- Thân Đồ Dạ ra vẻ đương nhiên- Tôi đến thư phòng tìm sách đọc, em chuẩn bị xong thì đến gọi tôi.

Nói xong, anh liền đứng dậy rời đi...

Lăng Tuyết nhìn theo bóng lưng anh, cảm thấy đành chịu, còn định nhân cơ hội tối này nói chuyện cô nhi viện với Hoắc Phi Vân, hiện tại Thân Đồ Dạ đòi đi theo, cô nên nói thế nào đây?

Thật sự đôi góc độ khác mà nghĩ, chuyện này Hoắc Phi Vân chưa chắc sẽ giúp cô, còn Thân Đồ Dạ lại rất có thể, hay là nghĩ cách ra tay từ chỗ anh còn hữu dụng hơn?

Không được, một khi anh nhúng tay vào, lai lịch của cô sẽ mau chóng bị lộ, đến lúc đó quả thật mất nhiều hơn được...

Làm sao đây?

– Cô Cung, lên lầu thay đồ trước chứ?- Tàn Tuệ nhắc nhở Lăng Tuyết.

– Ừ- Lăng Tuyết biết chị ấy có chuyện muốn nói với cô.

Quả nhiên, sau khi lên lầu, Tàn Tuệ nói thật:

– Tôi biết cô đồng ý gặp cô Hoắc là vì cô nhi viện, nhưng tôi không thể không nhắc nhở cô, cô Hoắc chưa từng can thiệp vào chuyện kinh doanh của họ Hoắc, cô ấy không thể vì tình địch là cô mà phá vỡ nguyên tắc đâu. Nếu cô thật sự muốn giải quyết vấn đề của cô nhi viện, chỉ bằng nghĩ cách từ chỗ ngài Thân Đồ...

– Cái gì?- Lăng Tuyết nhú mày- Không phải chị đã nói tìm Thân Đồ Dạ giúp đỡ sẽ bại lộ thân phận hay sao?

– Đúng vậy- Tàn Tuệ sâu xa nói- Tìm ngài Thân Đồ giúp đỡ quả thật sẽ bại lộ thân phận, cho nên cách này chắc chắn không thể dùng, nhưng có vài việc vẫn có thể linh hoạt được.

– Tàn quản gia- Lăng Tuyết nổi nóng- Giữa chúng ta đừng vòng vo nữa được không? Xin chị có chuyện gì cứ nói thẳng đi.

– Vâng- Tàn Tuệ mỉm cười- Nếu cô đã nói vậy, tôi không cần úp mở nữa. Thật ra ý của tôi là... chỉ cần cô chính thức trở thành “chị Thân Đồ”, như vậy, thế lực của cô sẽ tăng lên gấp trăm lần, đến lúc đó, hoàn toàn không cần ngài Thân Đồ ra tay, tự cô là có thể ra mặt nói chuyện với họ Hoắc! Người có đại diện chính là ngài Thân Đồ, Hoắc Văn Phong không thể không cho cô thể diện này.

Nghe vậy, Lăng Tuyết ngẩn người, không thể không nói, Tàn Tuệ nói rất có lý, chỉ cần cô thật sự gả cho Thân Đồ Dạ, tất cả vấn đề khó khăn đều sẽ được giải quyết.

Nói đến cùng, cuộc sống chính là rất thực tế, để sinh tồn trên thương trường phải xem ai có thế lực hơn ai, ai mạnh hơn ai, Thân Đồ Dạ không thể nghi ngờ chính là nhân vật đứng đầu chuỗi sinh vật này, tất cả mọi người đều xem sắc mặt anh mà hành xử, họ Cung bị vây ở giai cấp trung tầng luôn bị ức hiếp, chỉ có thể dựa vào cây cỏ thụ như Thân Đồ Dạ mới có thể phát triển tốt hơn, còn ở cấp thấp nhất chính là cô nhi viện, ngay cả duy trì sự sống cũng tạo thành vấn đề, hiện tại cộng đồng cứu mạng duy nhất có lẽ cũng chỉ có mỗi Thân Đồ Dạ...

– Đương nhiên, giữa cô và anh Lãnh đã có giao kèo, dẫn đến hôn lễ là thôi, là một cá thể độc lập, cô không muốn lấy người đàn ông cô không yêu, tôi hiểu chứ. Chỉ là... Anh Lãnh vì giúp cô giải quyết chuyện cô nhi viện đã bận đến sứt đầu mẻ trán, hoàn toàn không thể giữ nguyên kế hoạch trước ngày hôn lễ dàn xếp ổn thỏa chuyện nhà họ Cung, nếu đến hôn lễ cô muốn rời khỏi đây, thì chính là vứt hết mớ hỗn độn này cho một mình anh ấy...

Tàn Tuệ thở dài, im lặng một hồi, lại nói tiếp:

– Giao ước của cô và anh Lãnh, chúng tôi nhất định sẽ thực hiện, đến hạn, cô có thể rời khỏi nhà họ Cung, anh ấy sẽ không miễn cưỡng cô làm thêm bất cứ chuyện gì, tôi cũng không ép cô ở lại, sống chết của họ Cung không liên quan đến cô, bệnh của cậu Lăng chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục điều trị, dù sao sự việc đó cũng gián tiếp vì chúng tôi mà ra, nhưng còn cô nhi viện, chúng tôi không có nghĩa vụ, cũng không có năng lực giải quyết, đến nước này, cô muốn làm sao đây? Không chỉ hai đứa trẻ kia, ngay cả xây dựng cô nhi viện cho mấy đứa trẻ còn lại cũng không thể thực hiện được.

Nghe vậy, Lăng Tuyết không nói được gì, tuy rằng cô cảm giác những lời nói của Tàn Tuệ đều có mục đích, nhưng không thể không thừa nhận, đây đều là sự thật.

Tâm trạng cô vô cùng nặng nề, cô đột nhiên cảm thấy, sau khi cô đến căn nhà này, hình như có rất nhiều khó khăn kéo đến, mỗi lần cô cảm thấy như đã sắp xử lý xong một chuyện, sẽ lại có chuyện khác xảy đến.

Tất cả mọi chuyện đều đang xô đẩy cô về phía Thân Đồ Dạ, để cô thay thế Cung Thiên Long gả cho Thân Đồ Dạ.

Hình như chỉ có làm như vậy, cô mới có thể giải quyết mọi vấn đề, mới có thể thoát ra.

Chỉ là nhìn từ góc độ khác, sau khi cô thật sự trở thành người của Thân Đồ Dạ, cô còn có thể toàn vẹn thoát ra không?

Lúc ấy, nếu Cung Thiên Long thật tình lại, Thân Đồ Dạ thực sự có thể buông tha cho cô sao?

Nghĩ đến đó, trong lòng Lăng Tuyết cảm thấy sợ hãi, cô như biết trước được tương lai của chính mình, cô đang từng bước đi vào vực sâu không đáy...

Nhưng mà phải làm sao chứ? Hiện tại cô muốn cũng không quay đầu lại được, một chân của cô đã bước vào vũng bùn này, không rút ra được, càng ra sức vùng vẫy, sẽ càng lún càng sâu, mọi thứ hiện nay sẽ bị hủy hoại đến nát bét.

Cho nên, dù phía trước là vực sâu, là hố lửa, là địa ngục, cô cũng chỉ có thể dũng cảm khoan thai bước tiếp, không có đường rút lui...

– Không phải tôi ép cô đâu, cũng không phải uy hiếp cô, chỉ là nói rõ tình hình trước mắt cho cô biết- Tần Tuệ thành khẩn nói- Nên lựa chọn thế nào là tự do của cô, chúng tôi tuyệt đối không can thiệp! Nhưng mà, nếu cô cảm thấy tôi nói có lý, hiện tại cô cần phải xây dựng mối quan hệ với ngài Thân Đồ thật tốt, còn sáu ngày nữa là đến hôn lễ của hai người, hiện tại địa điểm tổ chức, thiệp mời khách khứa vẫn chưa chuẩn bị, ngài Thân Đồ giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hủy bỏ hôn lễ này, nếu chúng ta mất đi chỗ dựa vững chắc cuối cùng này, họ Cung cùng lắm tổn thất ít tiền, nhưng bọn trẻ ở cô nhi viện thì...

– Tôi biết rồi- Lăng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ, bình tĩnh nói- Tôi biết nên làm thế nào.

– Cô biết là tốt rồi- Tần Tuệ cẩn trọng giải thích- Những lời này là tôi tự tiện nói với cô, anh Lãnh không biết...

– Tôi hiểu- Lăng Tuyết cười nhạt- Yên tâm đi, tôi sẽ không nói lại với anh ấy, chỉ là, sau này chị có khúc mắc gì cứ trực tiếp nói thẳng với tôi, đừng ở sau lưng tôi giờ trò mèo.

Chú thích:

[1] Mỳ thịt xào tương Bắc Kinh (Zhajiangmian): Theo cách chế biến của người dân Bắc Kinh gốc, thịt cho mì xào tương là thịt lợn, 5 phần nạc 5 phần mỡ, xắt hạt lựu nhỏ trộn với hành, gừng, tỏi băm nhỏ, xào trên chảo dầu nóng, cho thêm hoàng hi tương (một loại tương của Trung Quốc), đun nắp đậy với lửa nhỏ 10 phút cho đến khi thịt được nhuộm vàng, bên ngoài hồng bóng, mùi thơm ngào ngạt. Sợi mỳ thì là sợi mỳ gạo tròn hoặc dẹt (tùy cách nấu) cho vào nước sôi cho chín. Người Bắc Kinh gốc, mùa lạnh thì vớt mỳ ra trộn với tương thịt ăn nóng, mùa hè đến thì mỳ trần qua nước, thêm canh thêm tương thịt, cả hai cách đều rất ngon. (Nguồn Lưu Quang)

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bất Ngờ Bù Đắp

– Cô Lăng, có phải cô hiểu làm tôi gì không?- Tần Tuệ vội vàng giải thích- Tôi đã làm gì khiến cô nghĩ như vậy?

– Ha ha!- Lăng Tuyết cười lạnh- Bình thường chị làm việc rất thận trọng, toàn bộ việc liên quan đến tôi đều đích thân đi làm, hơn nữa khi Thân Đồ Dạ ở đây, chị lại càng đặc biệt cẩn thận hơn, ánh mắt còn không dám rời khỏi người tôi, nhưng hôm nay, chị lại để một người hầu cầm trang phục đến hỏi tôi, chẳng lẽ không phải muốn Thân Đồ Dạ biết tôi nay tôi có hẹn với Hoắc Phi Vân sao?

– Tôi...

– Đừng nói chị nhất thời sơ suất- Lăng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ- Tôi không phải đồ ngốc, thật thật giả giả tự tôi biết phân biệt.

Tần Tuệ im lặng vài giây, nghiêm túc nói:

– Được rồi, tôi thừa nhận, quả thật có ý an bài, nhưng tôi làm vậy cũng vì suy nghĩ cho đại cuộc, Hoắc Phi Vân không thể giúp cô, cô ấy hẹn cô ra gặp là có nguyên nhân khác.

– Nguyên nhân gì?- Lăng Tuyết cười lạnh- Chẳng phải là không cam tâm thôi sao? Chẳng lẽ bằng mấy câu nói của cô ta, tôi sẽ bỏ ý định gả cho Thân Đồ Dạ?

– Chuyện này...- Tần Tuệ nói sang chuyện khác- Khoan nói tới đã, ngài Thân Đồ còn đang đợi cô dưới lầu, chúng ta mau chuẩn bị nhanh đi.

– Chị ra ngoài đi, tôi tự thay đồ.

Lăng Tuyết cũng không muốn nói chuyện tiếp với chị ta nữa, xoay người đi vào phòng tắm...

Mất khoảng nửa tiếng chuẩn bị, Lăng Tuyết ăn mặc đơn giản, ngay cả trang điểm cũng không, Tần Tuệ nhủ mày nhưng không dám nói gì, Lăng Tuyết càng ngày càng không vâng lời, chuyện gì cũng làm theo ý mình, nhưng cũng may phương hướng của cả hai xem như nhất trí.

Thân Đồ Dạ chọn một quyển sách tiếng Pháp trong thư phòng, ngồi vào sofa.

Lúc xuống lầu, Lăng Tuyết hơi lo lắng, lại là tiếng Pháp, ngộ nhờ lát nữa anh lại nói tiếng Pháp, cô nên ứng phó thế nào? Chẳng lẽ lại dùng câu “Je T’amine” kia lừa gạt cho qua?

– Cô Cung!- Tần Tuệ thấp giọng thì thầm vào tai Lăng Tuyết- Đó là bản gốc tiểu thuyết “Nhà thờ Đức Bà Paris”[1] bằng tiếng Pháp do cô sưu tầm.

Lăng Tuyết gật đầu, chào hỏi Thân Đồ Dạ:

– Chọn được rồi à?

Thân Đồ Dạ ngẩng đầu nhìn Lăng Tuyết, lại cup mắt xem sách tiếp:

– Lần trước chúng ta đọc tới trang mấy?

– Hà?- Lăng Tuyết giật mình, quay đầu nhìn Tần Tuệ.

Tần Tuệ luống cuống, không biết nên trả lời thế nào.

Từ trong câu hỏi của Thân Đồ Dạ có thể thấy được, Cung Thiên Long và Thân Đồ Dạ đã từng cùng nhau đọc quyển sách này, lúc đó Tần Tuệ không có mặt, hoàn toàn không biết họ đọc đến trang nào.

Lăng Tuyết suy nghĩ, trả lời thẳng:

– Em không nhớ nữa.

– Hừm?- Thân Đồ Dạ híp mắt, ánh nhìn vô cùng kỳ lạ- Không nhớ?

– Nhiều sách như vậy, sao em nhớ nổi xem đến trang nào?

Lăng Tuyết có chút chột dạ, Cung Thiên Long thật sẽ nhớ ư? Nhưng mà đây cũng không phải chuyện gì lớn lao, không đến mức khiến anh quá để ý chứ?

Thân Đồ Dạ nhìn chằm chằm Lăng Tuyết mấy giây, không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Lăng Tuyết lập tức đi theo ra ngoài.

– Cô Cung, mời!- Cố Huy và Lôi Quân chia nhau đứng hai bên hông xe.

Thân Đồ Dạ và Lăng Tuyết lên xe, đây là chiếc Aston Martin thương vụ màu vàng, là lần đầu tiên Lăng Tuyết nhìn thấy, không khỏi tò mò hỏi:

– Mới mua xe à?

– Hà?- Lôi Quân tròn mắt- Mua lâu rồi mà, lần đầu tiên cô và chủ nhân gặp nhau chính là ngồi trên chiếc xe này.

Lăng Tuyết giật mình, vô thức nói:

– À đúng rồi, tôi quên mất, gần đây trí nhớ không tốt.

Chỉ là sau khi nói xong cô lại nhớ ra, lúc trước Tần Tuệ đã nói với cô, lần đầu tiên cô và Thân Đồ Dạ gặp nhau chính là ngồi chiếc Rolls-Royce mà, chẳng lẽ Tần Tuệ nhớ nhầm?

Cô nhìn Tần Tuệ, vẻ mặt chị cứng đờ, nhủ mày, nhưng không dám biểu hiện gì quá.

– Cô Cung không nhớ nhầm đâu- Cố Huy nói- Là Lôi Quân nhớ nhầm, lần đầu tiên cô và chủ nhân gặp nhau là ngồi xe...

– Rolls-Royce!- Lăng Tuyết lập tức xoa dịu giúp bản thân- Tôi nhớ rồi, ha ha, bị Lôi Quân làm cho hồ đồ rồi!

Tần Tuệ sợ đến tóa mồ hôi lạnh, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

– Ngại quá, là tôi nhớ nhầm- Lôi Quân nhìn Thân Đồ Dạ qua gương chiếu hậu.

Mặt Thân Đồ Dạ không chút thay đổi, không nói gì hết, chỉ ra dấu tay, ý bảo lái xe đi.

– Ngài Thân Đồ, cô Cung, tôi lui xuống trước.

Tần Tuệ rất không yên tâm, hôm nay Lăng Tuyết như ở trên mây, liên tục hai lần mắc lỗi, cũng có thể là Lăng Tuyết đã để lộ dấu vết từ lâu, ngài Thân Đồ nghi ngờ, cho nên cô tình thử cô.

Phải làm sao đây?

– Ủ!- Lăng Tuyết lên tiếng, chậm rãi quay kính xe lên.

Lăng Tuyết nghĩ lại bản thân liên tục mắc lỗi, cũng nên tìm cơ hội cứu vãn, vì thế ra vẻ hiểu biết nói:

– Chẳng phải anh đã xem qua bản gốc tiếng Pháp của “Nhà thờ Đức Bà Paris” rồi sao?

– Chưa xem hết- Thân Đồ Dạ thần nhiên nói- Chẳng lẽ em không biết.

– À, biết- Lăng Tuyết không dám nói tiếp nữa, sợ đề lộ sơ hở.

Thân Đồ Dạ cũng không nói gì thêm, chỉ thâm sâu nhìn cô một cái, sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bầu không khí yên tĩnh, ai cũng im lặng không nói gì, trong lòng Lăng Tuyết bất an, luôn cảm thấy không khí tối nay sai sai, nhưng rốt cuộc sai ở chỗ nào, cô không nói được...

Xe chạy khoảng hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng đến nhà hàng Amber Hoắc Phi Vân nói.

Nhà hàng này nằm cạnh bãi biển, toàn bộ tường vây bằng kính trong suốt, có thể thưởng thức cảnh biển 360 độ không bỏ sót, bình thường chỉ chiêu đãi khách VIP giới thượng lưu, một bàn cũng khó đặt, nhưng tối nay Hoắc Phi Vân lại bao hết toàn bộ nơi này.

Xe dừng lại, quản lý nhà hàng nhiệt tình chạy ra nghênh đón:

– Ngài Thân Đồ, cô Cung, mời!

– Cảm ơn!- Lăng Tuyết theo Thân Đồ Dạ cùng nhau đi vào.

Tối nay, Thân Đồ Dạ khá lạnh lùng xa cách, không thân mật với Lăng Tuyết như mọi khi, thậm chí không nói chuyện với cô, xuống xe cũng một mình đi trước.

Trong lòng Lăng Tuyết thấp thỏm, còn có dự cảm rất xấu, chẳng lẽ anh ta thật sự phát hiện ra cái gì?

– Cô Hoắc Phi Vân ngồi ở tầng trên cùng đội hai vị, mời đi bên này!- Quản lý nói.

Hoắc Phi Vân đương nhiên không biết Thân Đồ Dạ sẽ đến cùng Lăng Tuyết, khi xe chạy đến cửa nhà hàng, nhân viên của họ Hoắc tự nhiên sẽ thông báo với cô ta, rồi thông báo quản lý nhà hàng ra đón, hết thấy đều kịp thời.

Nhà hàng này tổng cộng có ba tầng, không có thang máy, chỉ có thang cuốn đặt chính giữa đại sảnh.

Lăng Tuyết vì đuổi theo nhịp bước của Thân Đồ Dạ, chạy tới hai bước, còn chủ động khoát tay anh.

Thân Đồ Dạ nghiêng mắt nhìn chằm chằm vào tay cô, ánh mắt ấy thật lạnh lùng.

– Hôm nay anh sao vậy?- Lăng Tuyết cẩn thận hỏi- Hình như anh không vui?

– Em nên làm quen đi, tôi luôn thế này- Thân Đồ Dạ hờ hững đáp.

– Đâu có, lúc trước anh vẫn rất hiền hòa mà, còn cười nữa- Lăng Tuyết buột miệng- Đi nước ngoài mấy ngày quay về liền thay đổi.

– Em cũng khác nhỉ?- Thân Đồ Dạ thâm trầm nhìn cô- Ngay cả quyển sách đó đọc tới trang nào cũng không nhớ!

– Em...- Lăng Tuyết trong lòng run lên, xem ra anh rất đề tâm đến chuyện này, đang nghĩ ngợi, điện thoại trong túi xách bỗng nhiên báo rung, cô vội nói-

Em vào nhà vệ sinh một chút, anh lên trước đi.

Thân Đồ Dạ không trả lời, rút cánh tay ra, tiếp tục lên lầu.

Lăng Tuyết vào nhà vệ sinh ở tầng hai, bên trong không có ai, bên ngoài chỉ có một nhân viên phục vụ.

Lăng Tuyết lấy điện thoại ra xem, là Lãnh Thanh Mặc gọi đến, cô lập tức bắt máy:

– A lô!

– Cô Cung, hiện giờ cô tiện nghe máy không?- Tần Tuệ lo lắng hỏi.

– Tiện, chị nói đi- Lăng Tuyết đang đợi chị cứu cấp.

– Anh Lãnh vừa về...- Tần Tuệ vội nói- Bây giờ tôi mới biết, hóa ra lúc đó ngài Thân Đồ kẹp chiếc nhẫn vào trong cuốn sách “Nhà thờ Đức Bà Paris” để cầu hôn cô Cung, trang kẹp chiếc nhẫn chính là trang 199 trước đó họ xem dở nửa chừng, lúc đó cô Cung rất bất ngờ, còn dùng bookmark định vị con số kỷ niệm giữa họ...

– Cái gì???

Lăng Tuyết toàn thân chấn động, khó trách thái độ của Thân Đồ Dạ lại chuyển biến nhanh như vậy? Chuyện lớn thế này, cô lại nói không nhớ, đổi lại bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ rất tức giận.

Thế nhưng, “băng sơn mỹ nam” bề ngoài khó hiểu như Thân Đồ Dạ sao lại biết chơi trò lãng mạn này? Đây cũng quá khiến người ta bất ngờ rồi.

Hiện giờ phải làm sao?

– Chuyện này cô nhất định phải nghĩ cách cứu vãn, bằng không ngài Thân Đồ nhất định sẽ hoài nghi cô...- Tần Tuệ lòng nóng như lửa đốt- Tôi đúng là sơ ý, lại xem nhẹ chuyện quan trọng thế này.

– Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ cách. Cúp máy đã- Lăng Tuyết định cúp máy.

– Đợi đã- Tần Tuệ gọi cô lại- Còn có một chuyện...

– Cái gì?- Lăng Tuyết hỏi.

– Hôm nay cô Hoắc có chuẩn bị mà đến, rất có thể cô ấy sẽ nói một chuyện với cô, bất luận cô ấy có nói gì, cô tuyệt đối không thể nổi giận với ngài Thân Đồ, nhất định không thể!!! Cô phải biết rằng, thịnh suy của họ Cung và vận mệnh của cô nhi viện đều nằm trong tay cô...

– Biết rồi.

Lăng Tuyết cúp máy, nhủ thầm, Tần Tuệ ám chỉ chuyện gì đây? Tại sao chị ấy kiêng kỵ Hoắc Phi Vân như vậy? Hoắc Phi Vân sẽ nói chuyện gì, có thể có lực sát thương nặng đến thế?

Lăng Tuyết cảm thấy đau đầu, nhưng mà dẹp mấy chuyện này qua một bên đã, trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là dỗ dành Thân Đồ Dạ, bù đắp sai lầm vừa rồi, bằng không hậu quả không thể tưởng tượng nổi...

Nhưng cô nên dùng cách gì?

Lăng Tuyết đi qua đi lại vài vòng trong nhà vệ sinh, vẫn không nghĩ ra cách, đành phải ra ngoài trước.

Đi đến giữa thang máy, Lăng Tuyết thấy nhân viên phục vụ bưng một phần thức uống được trang trí đẹp mắt, cái cây nhỏ được đặt trong một chiếc chậu pha lê hình tròn, trong chậu có còn ly rượu bạc hà, bên dưới cái cây có đặt đá khô, đang bốc khói trắng, bên dưới còn thấp ba ngọn nến hình trái tim...

– Đợi đã- Lăng Tuyết bỗng nhiên gọi cô nhân viên lại.

– Cô Cung có gì cần dặn?- Cô gái dừng bước, quay đầu nhìn cô.

– Đây là thức uống do cô Hoắc gọi?- Lăng Tuyết hỏi.

– Thưa vâng- Cô gái gật đầu- Ngài Thân Đồ vẫn chưa gọi món.

– Quầy rượu ở đâu?- Lăng Tuyết có cách rồi.

– Ngay bên cạnh, để tôi đưa cô đi- Cô ấy cung kính nói.

– OK- Lăng Tuyết đi theo cô ấy đến quầy rượu, còn dặn cô- Cô nói với ngài Thân Đồ dạ dày tôi hơi khó chịu, lát nữa sẽ đến.

– Vâng.

Lăng Tuyết đi vào trong quầy rượu, xắn tay áo lên nói:

– Đề tôi pha, tôi muốn mang đến cho Thân Đồ một bất ngờ!

– Dạ, cô Cung- Nhân viên pha chế ở quầy rượu, thợ làm bánh đều lùi sang một bên.

Lăng Tuyết nhìn nhìn, bắt đầu ra tay:

– Giúp tôi khắc khối đá này thành thành số 199, giúp tôi tía quả lê này thành hoa ngọc lan...

Chú thích:

[1] Nhà thờ Đức Bà Paris (tiếng Pháp: Notre-Dame de Paris, 1831) là tiểu thuyết của văn hào Pháp Victor Hugo. Tác phẩm ra đời xuất phát từ việc tác giả muốn viết một cuốn tiểu thuyết về ngôi nhà thờ nổi tiếng ở thủ đô ở thủ đô Paris (Pháp) đã đến với Victor Hugo vào năm 1828. Ông đã nhiều lần đến nhà thờ Đức bà Paris để ngắm kiến trúc cổ của ngôi nhà thờ và nảy ra ý tưởng viết một cuốn tiểu thuyết có tính chất lịch sử lấy bối cảnh Paris thời Trung cổ. Ông muốn ngôi nhà thờ cổ kính tráng lệ vượt lên trên thời gian và tất cả những biến cố. Tác phẩm đã thể hiện được sự vươn đến một tầm cao triết lý, qua cách mô tả một định mệnh đã dẫn các nhân vật gắn liền với ngôi nhà thờ này cho đến chỗ chết, chỗ hủy diệt. Chính cảm hứng bi quan này đã đem đến cho tác phẩm vẻ lớn lao và hoang đại. Tác phẩm xuất bản được chia làm 11 quyển. (Nguồn Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tôi Nay Đến Nhà Tôi

Trên lầu, cô nhân viên kính cẩn báo với Thân Đồ Dạ:

– Ngài Thân Đồ, cô Cung hơi khó chịu trong người, lát nữa mới lên.

Thân Đồ Dạ không nói gì, ra dấu tay, ý bảo cô ấy lui ra.

– Cô Cung sao vậy?- Hoắc Phi Vân thân thiết hỏi- Có phải bãi biển gió lớn, bị cảm lạnh rồi không?

Thân Đồ Dạ uống chút nước, ngược lên nhìn cô:

– Em hẹn cô ấy ra có chuyện gì?

– Anh cảm thấy thế nào?- Hoắc Phi Vân mỉm cười khả ái nhìn anh- Anh cảm thấy em sẽ có chuyện gì?

Thân Đồ Dạ khẽ nhún mày, anh không thích cách nói chuyện này.

– Anh yên tâm, chuyện anh không thích, em sẽ không làm- Hoắc Phi Vân nhìn anh thâm tình- Cho dù trong lòng em mất mát, cũng sẽ không làm anh không vui.

– Em là cô gái tốt- Thân Đồ Dạ lại nhìn cô- Đừng lãng phí tâm tư vào anh!

– Em...

– Em đến rồi!- Giọng Lăng Tuyết truyền đến, ngắt lời Hoắc Phi Vân.

– Em làm gì vậy?- Thân Đồ Dạ quay đầu lại nhìn.

– Đây là em chính tay làm đó- Lăng Tuyết bê thức uống do chính mình pha chế, cười tủm tỉm nói- Cho anh một bất ngờ!

Thân Đồ Dạ nhướng mày:

– Một ly thức uống và một khối đá khô, đây là bất ngờ?

Lăng Tuyết đích thân pha chế một ly thức uống màu đỏ, đựng trong một chiếc ly thủy tinh chân cao, bên cạnh ly đặt vài viên đá khô, khói quần quanh, thứ bên dưới là gì hoàn toàn không nhìn ra được.

Bên môi Hoắc Phi Vân hiện lên độ cong nhọn nhọt, không chế giấu quá lộ liễu, chiêu trò vặt vãnh thế này làm sao có thể khiến Thân Đồ Dạ cảm động?

Đúng là ngây thơ!

– Bất ngờ còn ở phía sau.

Lăng Tuyết đặt khay nước lên bàn, cầm ly thức uống đồ một ít lên đá khô, sương khói mau chóng tán đi, để lộ con số 199 được khắc trên khối đá, khối đá trong suốt nhuộm màu đỏ của thức uống, giữa đám khói vẫn vút trở nên vô cùng sắc sỡ, vô cùng đẹp mắt.

– 199 là con số may mắn của chúng ta- Lăng Tuyết nhìn anh tràn đầy tình cảm- Cũng là số trang chúng ta đọc giữa chừng!

– Em vẫn nhớ?- Thân Đồ Dạ nhướn mày- Tại sao vừa rồi lại nói quên?

– Không giả ngốc như thế thì làm sao mang đến bất ngờ cho anh?- Lăng Tuyết bung ly thức uống đưa cho anh- Em đích thân pha đấy, anh nếm thử xem!

Thân Đồ Dạ nhận lấy ngửi một chút:

– Có mùi rượu!

– Là rượu cocktail- Lăng Tuyết ngồi xuống bên cạnh anh- Chỉ có chút xiu rượu thôi.

– Chẳng lẽ cô không biết?- Hoắc Phi Vân lạnh lùng nói- Dạ không thể uống rượu...

Lời còn chưa nói xong, Thân Đồ Dạ lại có thể nhận ly rượu uống một hơi cạn sạch, uống xong còn mím môi vài cái:

– Mùi vị rất lạ.

– Không ngon à?- Lăng Tuyết bĩu môi- Em pha chế rất hết lòng đó.

– Com em nấu ngon hơn.

Thân Đồ Dạ đặt ly cocktail xuống, quay sang nhìn cô, không nói gì, nhưng ánh mắt anh cực kỳ phức tạp.

– Sao vậy?- Lăng Tuyết có chút căng thẳng- Trên mặt em có gì...

Thân Đồ Dạ bỗng nhiên chồm đến hôn cô, nụ hôn nóng bỏng như ngọn lửa phong tỏa hoàn toàn lời nói của cô.

Lăng Tuyết giật mình, toàn thân cứng đờ, không dám cử động lộn xộn.

Nụ hôn của anh bá đạo mạnh mẽ, mang theo mùi bạc hà tươi mát, đó là vị cocktail Lăng Tuyết pha, quần quanh giữa môi răng họ, hừng hực khí thế.

Tim Lăng Tuyết đập rất nhanh, trong đầu hỗn loạn, toàn thân căng cứng không có bất cứ hành động đáp trả nào, nhưng lại không khỏi nhắm mắt, trầm luân vào nụ hôn nồng nàn mãnh liệt của anh.

Chứng kiến cảnh đó, sắc mặt Hoắc Phi Vân vô cùng khó coi, tay cầm ly thức uống chặt đến phát run...

Cuối cùng, Thân Đồ Dạ cũng buông Lăng Tuyết ra, nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, ánh mắt rực cháy nhìn cô, cảm thấy vẫn chưa đủ, thì thầm:

– Đúng vậy, chính là hương vị này...

Lăng Tuyết còn chưa kịp hoàn hồn, cũng chưa kịp cảm nhận hàm ý trong câu nói của anh, má cô ửng hồng, ánh mắt mơ màng như sương, mờ mịt nhìn anh.

– Ngại quá, quấy rầy một chút.

Giọng Hoắc Phi Vân phá vỡ bầu không khí nóng rực này.

Lăng Tuyết lấy lại tinh thần, cuống quýt đẩy Thân Đồ Dạ ra, xấu hổ chỉnh lại tóc.

– Hình như em giống như đang giết chết phong cảnh, ha ha...- Hoắc Phi Vân cười- Chỉ là, Dạ, điện thoại của anh đang reo kìa.

Thân Đồ Dạ lúc này mới phát hiện có điện thoại gọi đến, anh nhìn thoáng qua màn hình, sắc mặt trở nên u ám, không nhận máy, cũng không từ chối, mà chỉ tắt chuông, rồi đẩy điện thoại sang một bên.

– Sao anh không nghe đi?- Lăng Tuyết tò mò hỏi.

Thân Đồ Dạ không trả lời câu hỏi của cô, mà hỏi lại:

– Muốn ăn gì?

– Em...- Lăng Tuyết thấy màn hình điện thoại còn đang nhấp nháy, nhưng không hỏi nhiều, mỉm cười đáp- Tùy anh, anh ăn gì, em ăn đó.

– Vậy quy tắc cũ- Thân Đồ Dạ nói với Hoắc Phi Vân.

– OK- Hoắc Phi Vân vẫy người phục vụ đến, thành thạo gọi những món yêu thích của Thân Đồ Dạ, sau khi gọi xong lại hỏi Lăng Tuyết- Cô Cung, cô có kiêng ăn món nào không? Hoặc là có yêu cầu đặc biệt gì không?

– Không- Lăng Tuyết đáp- Cứ nấu theo cách nhà hàng vẫn làm là được.

– Cô nghe rồi chứ?- Hoắc Phi Vân trả lại thực đơn cho nhân viên.

– Vâng- Cô nhân viên cầm thực đơn lui ra.

– Cô Cung, cảm ơn đã nể mặt!- Hoắc Phi Vân giờ ly rượu lên kính Lăng Tuyết.

– Khiêm nhường rồi.

Lăng Tuyết chạm ly với cô, nhấp chút rượu, trong lòng tính toán có nên đề cập chuyện cô nhi viện không, nếu phải nói, cần dùng cách thức thế nào?

– Đúng rồi, Dạ- Hoắc Phi Vân quay sang nói với Thân Đồ Dạ- Chừng nào anh rảnh rồi? Ông em muốn gặp anh.

– Gần đây khá bận rộn- Thân Đồ Dạ có chút mắt tập trung, ánh mắt vẫn nhìn điện thoại- Sau hôn lễ sẽ bớt chút thời gian đến thăm ông.

– Gần đây ông đặc biệt nhớ bạn cũ, ngày nào cũng gọi điện thoại lung tung, gọi hết những người bạn trước kia đến nhà nói chuyện với ông- Hoắc Phi Vân vẻ mặt buồn bã- Sáng nay em đến thăm hỏi ông, tình trạng sức khỏe của ông còn tệ hơn em tưởng tượng rất nhiều.

– Người lớn tuổi là như vậy- Thân Đồ Dạ an ủi cô- Bác sĩ nói thế nào?

– Còn có thể nói gì? Bệnh cũ...- Hoắc Phi Vân quay sang nhìn Lăng Tuyết- Cô Cung, nghe nói anh Lanh y thuật rất giỏi, không biết anh ấy thuộc khoa nào?

– Y thuật của Thanh Mặc khá hỗn tạp- Lăng Tuyết trả lời rất thận trọng- Anh ấy tự học, không bồi dưỡng riêng chuyên khoa nào, cũng không có giấy phép bác sĩ...

– Không sao- Hoắc Phi Vân ngắt lời Lăng Tuyết- Máy cái đó chỉ là hư danh thôi, không thể đại diện cái gì. Y thuật của anh Lanh được truyền miệng là rất xuất thần nhập hóa, nhất định tự có thực lực của anh ấy, không biết tôi có vinh hạnh mời anh ấy đến nhà khám bệnh cho ông tôi không?

– Việc này...- Lăng Tuyết khó xử, chuyện này không phải chuyện cô có thể quyết định, huống hồ, Hoắc Phi Vân rốt cuộc là thật lòng mời Lanh Thanh Mặc đến nhà cô ta khám bệnh, hay là còn có nguyên nhân nào khác cũng chưa biết rõ.

– Thật sự hôm nay tôi hẹn cô ra đây là vì chuyện này- Hoắc Phi Vân mỉm cười- Nhưng mà hình như cô rất khó xử? Xem ra họ Hoắc chúng tôi không đủ thể diện, không mời nổi anh Lanh.

– Cô Hoắc nói đùa rồi, ai dám không cho họ Hoắc thể diện chứ?- Lăng Tuyết khách sáo nói- Chẳng qua người cô mời là Thanh Mặc, không phải tôi, sao tôi có thể chủ động quyết định thay anh ấy? Đợi tôi về nhà nói chuyện này với anh ấy rồi trả lời cô sau nhé.

Lăng Tuyết biết, Hoắc Phi Vân mời cô đến đây tuyệt đối không phải vì chuyện này, nếu không cô ấy phải mời Lanh Thanh Mặc đến cùng mới đúng, dù sao anh ấy mới là người có liên quan.

Nhưng vì Thân Đồ Dạ cũng đến, Hoắc Phi Vân đang tìm một cái cớ hoàn hảo cho chính mình, nên mới nói như vậy.

– Tính cô Cung đúng là công chính- Hoắc Phi Vân tùy ý nói- Đối với cấp dưới văn minh như vậy, có chuyện gì cũng phải hỏi qua ý kiến anh ta...

– Lanh Thanh Mặc không phải cấp dưới của tôi- Lăng Tuyết ngắt lời Hoắc Phi Vân- Anh ấy là người nhà tôi!!!

Câu này không phải chỉ là cách nghĩ trong lòng cô, mà cũng là ý của nhà họ Cung.

Tần Tuệ quả thực từng nói qua vấn đề này, chính là muốn để Lăng Tuyết hiểu rõ ràng, Lanh Thanh Mặc có sự tồn tại đặc biệt!

– À!- Hoắc Phi Vân mỉm cười- Là tôi hiểu nhầm, xin lỗi!

Trong lòng Lăng Tuyết nổi nóng, nhưng không tiện phát tác.

– Reng reng reng...- Điện thoại của Hoắc Phi Vân reo, cô nói với Thân Đồ Dạ- Dạ, em ra ngoài nghe điện thoại.

– Ủ- Thân Đồ Dạ gật đầu.

Hoắc Phi Vân cầm điện thoại đi sang chỗ khác nghe máy, Thân Đồ Dạ cầm ly uống nước, đột nhiên thâm sâu nói:

– Người nhà?

– Hửm?- Lãng Tuyết quay qua nhìn anh.

– Tôi không biết, hóa ra Lãnh Thanh Mặc lại quan trọng với em như vậy- Thân Đồ Dạ nhìn cô mãnh liệt.

– Em...

Lãng Tuyết hơi hoảng, hiện tại cô mới thật sự hiểu được dụng ý của Hoắc Phi Vân, hóa ra Hoắc Phi Vân không chỉ tìm một lý do thích hợp cho bản thân, còn muốn dùng Lãnh Thanh Mặc gây chia rẽ mối quan hệ giữa cô và Thân Đồ Dạ.

– Hửm?- Thân Đồ Dạ rất bất mãn với câu trả lời sáng khoái vừa rồi của Lãng Tuyết, đưa tay bắt lấy cằm cô, để cô nhìn rõ sự tức giận cháy lên trong mắt anh- Cung Thiên Long, em là người của tôi, trong lòng chỉ có thể có mình tôi!

– Anh nghĩ nhiều rồi!- Lãng Tuyết giải thích- Em xem Lãnh Thanh Mặc như anh trai, đó là một loại tình thân!

Khi nói câu này, trong đầu Lãng Tuyết hiện lên khuôn mặt điển trai tao nhã của Lãnh Thanh Mặc, còn có đôi mắt màu xanh lam ấy, trong lòng có chút bất an không tên.

Cung Thiên Long đối với Lãnh Thanh Mặc chắc là tình thân và nương tựa nhỉ?

Còn cô?

Chẳng lẽ thật sự là như vậy?

– Thật sao?- Thân Đồ Dạ tỏ vẻ hoài nghi- Vậy em đối với tôi thì sao?

– Nhắm rồi đó- Lãng Tuyết đẩy tay anh ra, lại buột miệng- Đương nhiên là tình yêu!

Sắp kết hôn rồi, phải là tình yêu chứ.

Nhưng tại sao khi nói xong câu đó, tim cô lại đập nhanh đến vậy?

– Thật ư?- Thân Đồ Dạ lại tỏ vẻ nghi ngờ.

– Không thì thế nào?- Lãng Tuyết cảm thấy người đàn ông này gần đây trở nên rất ấu trĩ- Chẳng lẽ còn phải chứng minh mới được?

– Đương nhiên- Thân Đồ Dạ tỏ vẻ tất nhiên nói- Tôi nay đến nhà tôi!

– Há?- Lãng Tuyết trợn mắt- Đến...

Cô đang định từ chối, điện thoại đột nhiên reo lên, cô lấy ra xem, là chủ nhiệm Phòng gọi đến, cô nói với Thân Đồ Dạ:

– Em đi nghe máy.

Sau đó cầm điện thoại đi ra chỗ khác nghe.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Anh Là Người Của Em

– A lô!

– Tuyết, không thấy di Chu đầu, lão Vương bị thương...- Viện trưởng Quách khóc lóc nói- Bọn trẻ hoảng sợ lắm.

– Lại là những người đó? Họ rất đáng hận.

– Những người đó để lại giấy tờ sang nhượng đất cho lão Vương, kêu lão Vương chuyển lời với cô, trong vòng ba ngày nếu không giao khu đất của cô thì viện ra, Mao Mao và Đậu Đậu, còn có di Chu sẽ...

– Mọi người ở đâu vậy? Con lập tức đến ngay.

– Đứng, Tuyết, con nghe cô nói đã- Viện trưởng Quách vội vàng ngăn cản- Con nghe lời cô, giao khu đất cho chúng đi, chúng ta không đấu lại chúng đâu, chỉ cần mọi người bình an vô sự, chúng ta có thể về quê tìm một chỗ nào đó...

– Hiện giờ đã không còn là vấn đề tìm chỗ nào đó nữa rồi- Tâm trạng Lăng Tuyết vô cùng kích động- Những người đó xem thường pháp luật, làm ra chuyện thương thiên hại lý, nếu để mặc chúng tiếp tục làm xằng làm bậy, sau này không biết còn bao nhiêu người gặp chuyện nữa. Huống chi, Mao Mao, Đậu Đậu và di Chu hiện giờ sống chết chưa rõ, ngộ nhờ chúng ta giao đất cho chúng, chúng lại không chịu thả người thì sao?

– Vậy phải làm gì đây?- Viện trưởng Quách lòng nóng như lửa đốt- Cô sợ lắm, cô sợ bọn trẻ xảy ra chuyện, sợ mọi người xảy ra chuyện, Lăng Ngạo lâu rồi không liên lạc với cô, nó nhất định cũng gặp chuyện gì rồi, chỉ là cô sợ con lo lắng nên không nói với con thôi.

– Lăng Ngạo thật sự không sao, cô đừng lo- Lăng Tuyết an ủi- Lão Vương hiện tại thế nào?

– Được đưa vào bệnh viện, bọn trẻ thấy ông ấy như vậy đều sợ hãi...- Viện trưởng Quách nói- Tuyết, cô định đi tìm cảnh sát lần nữa, hy vọng nhận được bảo vệ của cảnh sát...

– Vô ích thôi. Chuyện này cứ để con xử lý, cô chăm sóc cho bọn trẻ đi, cúp máy trước.

– Con định làm gì? Con đừng làm bậy nha, một cô gái như con không đấu lại chúng đâu.

– Con sẽ không sao, cô đừng lo nha, ngày mai con liên lạc với cô.

Lăng Tuyết cúp máy, quay đầu nhìn Thân Đồ Dạ, anh đưa lưng về phía cô, đang cùng Hoắc Phi Vân nói chuyện phiếm...

Lăng Tuyết siết chặt điện thoại, hít một hơi thật sâu, bước đến:

– Em đồng ý.

– Hửm?- Thân Đồ Dạ nhìn cô chưa kịp hiểu gì.

– Tối nay đến nhà anh đó- Lăng Tuyết mỉm cười cứng nhắc- Hay là giờ chúng ta về nhà luôn đi, em không muốn ăn.

– Gấp gấp vậy?- Thân Đồ Dạ hoài nghi bản thân có phải đang nghe nhầm không.

– Đi thôi- Lăng Tuyết kéo tay Thân Đồ Dạ- Về nhà!

Chỉ có khi ở riêng với anh mới có cơ hội xin anh giúp đỡ, cho dù sẽ rất nguy hiểm, có nguy cơ bại lộ thân phận, cô cũng chỉ có thể liều một phen.

– Thức ăn đã xong hết rồi, dùng bữa rồi hân về- Hoắc Phi Vân vội nói.

– Lần sau đi- Thân Đồ Dạ lại thật sự đứng lên đi theo Lăng Tuyết.

Hoắc Phi Vân nhìn theo bóng lưng họ, giận đến tím mặt...

Lăng Tuyết dọc đường đều nắm tay Thân Đồ Dạ, giống như sợ anh không đi cùng cô vậy.

Thân Đồ Dạ cảm giác được lực độ trong tay cô, hình như đại biểu cho một loại quyết tâm, một loại dũng khí, tay kia của cô thì nắm chặt điện thoại, chắc đã gặp phải chuyện gì rồi.

Nhưng Thân Đồ Dạ một câu cũng không hỏi.

Sau khi lên xe, Lăng Tuyết mấy lần muốn nói lại thôi, cô rất muốn nói với Thân Đồ Dạ chuyện cô nghi viện, nhờ anh giúp đỡ, nhưng cô không biết nói thế nào để an toàn.

Thân Đồ Dạ không nói gì, chỉ lặng lẽ đợi cô lên tiếng trước.

Đường về nhà Thân Đồ Dạ không quá xa, xe chạy ổn định suốt dọc đường...

Tâm trạng Lăng Tuyết rối rắm vô cùng, tựa như sóng biển cuộn trào mãnh liệt.

Do dự thật lâu, cuối cùng cô thiếu bình tĩnh, cẩn thận nói:

– Em, em có chuyện muốn xin anh giúp đỡ.

– Xin?- Thân Đồ Dạ cảm thấy rất hứng thú với chữ này- Cung Thiên Long xưa nay luôn kiêu hãnh tự cao cũng có lúc xin xỏ người khác?

– Được rồi, anh có thể mặc sức cười nhạo- Lăng Tuyết thờ dài- Nhưng em thật sự có chuyện xin anh.

– Nói nghe thử xem- Thân Đồ Dạ hứng thú nhìn cô.

– Chuyện là thế này...- Lăng Tuyết đang chuẩn bị nói, điện thoại lại báo rung, cô lấy ra xem, là tin nhắn Lãnh Thanh Mặc gửi đến, chỉ có bốn chữ ngắn gọn- Đừng quá kích động!

Lăng Tuyết lúc này mới nhớ ra, Tần Tuệ cài thiết bị nghe lén trong điện thoại của cô, cuộc đối thoại của cô và viện trưởng Quách, Tần Tuệ và Lãnh Thanh Mặc chắc hẳn đều nghe thấy.

Gọi đến nhà hàng hỏi một câu là biết cô kéo Thân Đồ Dạ về trước, cũng biết tình hình hiện tại...

Nhưng mà bốn chữ này của Lãnh Thanh Mặc như tiếng chuông báo động, cảnh báo Lăng Tuyết đừng nên hành sự nông nổi, cô nhớ tới lời Tần Tuệ nói với cô, nếu cô nhờ Thân Đồ Dạ giúp đỡ, Thân Đồ Dạ nhất định sẽ kêu cấp dưới điều tra rõ ngọn ngành của chuyện này, rất nhanh sẽ biết được cô không phải Cung Thiên Long thật, mà là đồ giả, đến lúc đó chẳng những anh không giúp cô, ngược lại còn nổi giận, trừng phạt cô thế nào còn chưa biết.

Nhưng mà, nếu không xin Thân Đồ Dạ giúp đỡ, vậy nên giải quyết vấn đề kia thế nào?

Chẳng lẽ thật sự giống như Tần Tuệ nói, cứ vậy gả cho anh, đợi đến khi củng cố được địa vị quyền lực cho mình, mới cùng họ Hoắc đàm phán?

Nhưng đợi đến lúc đó thì quá muộn, hai đứa trẻ bị bắt cóc không đợi được lâu như vậy.

Lăng Tuyết rất sốt ruột, cô phải làm sao đây?

Lúc này, điện thoại lại nhận được tin nhắn, Lãnh Thanh Mặc gửi đến:

– Tôi sẽ giúp em!

Nhìn thấy tin nhắn này, nhớ tới ánh mắt trong veo của Lãnh Thanh Mặc, tâm trạng Lăng Tuyết dần dần bình tĩnh lại, không nhin nỗi việc nhỏ sẽ hỏng kế hoạch lớn, cô phải vững vàng hơn.

– Rốt cuộc em muốn nói gì?- Thân Đồ Dạ hỏi.

– Thực ra...- Lăng Tuyết ngập ngừng, rồi nói- Em chỉ là... chỉ là không muốn ở lại đó!

– Há?- Thân Đồ Dạ ngạc nhiên nhìn cô.

– Em chỉ là không muốn nhìn thấy Hoắc Phi Vân- Lăng Tuyết đã đâm lao đánh phải theo lao- Hoắc Phi Vân nhìn anh bằng ánh mắt đưa đẩy tình tứ đó, em thấy khó chịu, cho nên mượn cớ kéo anh đi, em sợ anh không đi, mới gạt anh nói có chuyện xin anh.

– Gạt tôi?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Em không nói vậy sao anh chịu đi theo em?- Lăng Tuyết sợ sệt nói.

– Nói vậy, em làm ra nhiều chuyện thế này tất cả chỉ bởi vì ghen?- Thân Đồ Dạ buồn cười nhìn cô.

– À thì...- Lăng Tuyết muốn chối cũng không được, chỉ có thể mượn gió bẻ măng- Đúng, em ghen đó, dù sao hiện tại toàn bộ con người anh đều là của em, sao em có thể để mặc người khác tư tưởng tới anh chứ?

– Phụt...- Thân Đồ Dạ suýt học máu- Cái gì mà cả con người tôi đều là của em? Em mới là người của tôi chứ?

– Vậy có gì khác nhau?- Lăng Tuyết lườm anh- Anh là của em, em là của anh, giống nhau thôi! Hi hi...

Nói xong, Lăng Tuyết cười ngốc nghếch mấy tiếng, muốn điều tiết bầu không khí, thực ra là đang giảm bớt áp lực trong lòng mình.

Áp lực trong cô vô cùng lớn, bỏ qua cơ hội này, về sau không biết còn có dũng khí xin Thân Đồ Dạ giúp đỡ nữa không.

Nhưng nếu mọi sự đã rồi, Lăng Tuyết cũng chỉ có thể biết thời biết thế tiếp tục tiến lên.

Thân Đồ Dạ tuy rằng cảm thấy cô rất lạ, nhưng vẫn chấp nhận thái độ này của cô, ít nhất cô đã thừa nhận bản thân có ghen tuông, đây là biểu hiện cho

sự quan tâm, hơn nữa hiện tại cô đang ở trên xe với anh, muốn cùng anh về nhà.

– Bây giờ chúng ta đang đi đâu?- Lăng Tuyết mới nhớ ra.

– Đi đâu?- Thân Đồ Dạ vươn tay kéo Lăng Tuyết vào lòng mình- Chẳng phải em gấp gấp muốn đến nhà tôi sao?

– Em, vừa rồi em chỉ...

Lăng Tuyết muốn tìm cơ để thoát thân, nhưng Thân Đồ Dạ làm sao chịu thả người, lên xe rồi, sao có thể để cô đi được?

Lăng Tuyết còn định nói gì, nhìn thấy ánh mắt u ám âm trầm của Thân Đồ Dạ, vẫn rút lại lời định nói, hiện tại thật sự là leo lên lưng cạp, phóng lao phải theo lao, không còn cách nào khác, chỉ có thể kiên trì.

Mất khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến nhà của Thân Đồ.

Tế bào toàn thân Lăng Tuyết căng cứng, cô sợ Thân Đồ Dạ sẽ ném cô lên giường, rồi vồ đến như sói đói, ăn cô sạch sẽ...

Nhưng mà, Thân Đồ Dạ không cấp bách như cô tưởng tượng, về đến nhà anh ngồi xuống sofa, lên giọng nói với cô:

– Đi nấu gì đi, tôi đói.

– Anh muốn ăn gì?

Lăng Tuyết bình thường rất không thích giọng ra lệnh cao cao tại thượng này của anh, nhưng hiện tại nấu cơm là có thể kéo dài thời gian.

– Tùy em- Thân Đồ Dạ cởi áo khoác ra- Chỉ cần do chính tay em làm đều được.

– Được, vậy anh đợi em nhé- Lăng Tuyết chạy vào bếp nấu nướng.

Thân Đồ Dạ về phòng thay đồ, bữa tối vẫn chưa nấu xong, anh đi vào, nhìn thấy Lăng Tuyết đeo tạp dề bận rộn trong bếp, trong nồi đang nấu canh, trên bếp bày biện rất nhiều nguyên liệu phong phú.

– Em đang chuẩn bị nấu tiệc đấy à?

Thân Đồ Dạ đứng sau lưng Lăng Tuyết, phát hiện cô rất thấp, lúc anh cúi đầu cảm cũng không đụng được đỉnh đầu cô, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng cánh xuân lấp ló bên dưới cổ áo cô.

– Đúng đó, tối nay anh vốn dĩ có thể ăn tiệc lớn, là em kéo anh về, không chuẩn bị bữa ăn phong phú một chút cho anh, làm sao mà xứng đáng với anh được?

Lăng Tuyết hoàn toàn không phát hiện ra Thân Đồ Dạ đang liếc trộm cô.

Thân Đồ Dạ lười nghe cô nói, anh phát hiện bên cạnh có món cánh gà rim Coca đã làm xong, liền với tay bốc một miếng định ăn, chỉ là vừa cầm lên, cánh gà tuột khỏi tay, đúng lúc rơi vào trong cổ áo của Lăng Tuyết...

– Á!!!- Lăng Tuyết bị bỏng đến nhảy dựng.

Thân Đồ Dạ vội vàng lấy miếng cánh gà kia ra, nhưng trước ngực Lăng Tuyết vẫn bị đỏ một mảng, hơn nữa phần sót của món đó đều dính vào ngực cô, Lăng Tuyết tức đến đỏ mặt tía tai:

– Anh...

– Tôi không phải cố ý- Thân Đồ Dạ ra vẻ nghiêm túc giải thích, nhưng ánh mắt lại cứ dán chặt vào ngực cô.

– Hừ- Lăng Tuyết tức tối trừng mắt với anh, rồi chạy ra tìm nhà vệ sinh.

– Lên lầu tắm đi, bẩn lắm.

Thân Đồ Dạ kéo thẳng Lăng Tuyết lên lầu, Lăng Tuyết còn chưa kịp giãy dụa đã bị anh đẩy vào phòng, cô định vùng dậy trốn đi, đáng tiếc dưới chân mất thăng bằng, quỳnh quàng ngã bô lên giường.

– Gấp gấp vậy sao?- Thân Đồ Dạ buồn cười nói- Mau tắm đi mới được, tôi không thích phụ nữ bẩn đâu.

Nói xong, anh ra ngoài, còn đóng cửa phòng lại giúp cô.

Lăng Tuyết thấy cửa phòng đóng chặt, nhịp tim dần bình ổn, thở phào một hơi, đứng dậy đi vào phòng tắm...

Chương 55: Cùng Giường Khác Gối

Trong lòng Lăng Tuyết có cảm giác khác thường, thực ra nếu hiện tại Thân Đồ Dạ ép buộc cô, cô cũng không thể kháng cự, nhưng anh chưa từng miến cưỡng cô, Thân Đồ Dạ bây giờ cùng Thân Đồ Dạ đêm ấy hoàn toàn khác nhau, anh của đêm đó tựa như một ác ma, còn hiện giờ anh lại rất tôn trọng cô.

Thế nhưng...

Nghĩ đến chuyện xảy ra đêm đó, Lăng Tuyết lập tức gạt bỏ suy nghĩ vừa rồi.

Đêm ấy hết thảy đã xảy ra đều là thật, anh đã tạo ra vết thương lòng cho cô cũng là thật, hiện giờ tất cả mới là giả, anh chẳng qua chỉ muốn dùng loại phong độ giả dối này để cám dỗ cô mà thôi...

Tuyết đối không thể tin anh.

Nghĩ vậy, lòng Lăng Tuyết lại kiên định hơn, bước đến khóa trái cửa phòng, sau đó quay lại phòng tắm tắm rửa.

Món cánh gà rim Coca đó mới vừa làm xong, làm trước ngực Lăng Tuyết bông một mảng lớn, sau khi Lăng Tuyết tắm xong, cảm giác chỗ đó vẫn khá rát, chắc phải bôi thuốc.

Lăng Tuyết tiện tay lấy áo choàng tắm trên giá mặc vào, từ phòng tắm bước ra, chuẩn bị tìm thuốc bôi, lại phát hiện Thân Đồ Dạ ngồi ngoài phòng khách ăn gì đó, cô ngẩn người, nhìn sang cửa phòng, kinh ngạc hỏi:

– Rõ ràng em đã khóa cửa rồi mà, anh vào đây bằng cách nào vậy?

– Đây là nhà tôi- Thân Đồ Dạ không thèm ngẩng đầu, ăn rất chuyên tâm.

Lăng Tuyết hết nói nổi, đúng vậy, anh là ai chứ, một ổ khóa có thể làm khó được anh sao? Cô đúng là suy nghĩ viễn vông.

– Đúng đó làm gì? Lại đây ăn đi- Thân Đồ Dạ liếc mắt nhìn cô.

– Có hộp thuốc không?- Lăng Tuyết đi qua đó.

– Bỏ rồi à?- Thân Đồ Dạ nhìn chằm chằm vào ngực cô- Để tôi xem.

– Không được... này...

Lăng Tuyết còn chưa nói xong, Thân Đồ Dạ đã trực tiếp vạch áo choàng tắm của cô ra xem xét:

– Bỏ thật rồi.

Sau đó anh gọi với ra ngoài:

– Người đâu!

Một người hầu nữ đẩy cửa đi vào:

– Chủ nhân!

– Mang hộp thuốc đến đây- Thân Đồ Dạ nói.

– Vâng- Cô ấy lập tức đi lấy hộp thuốc.

– Thuốc trị bỏng- Thân Đồ Dạ nói.

Cô gái lấy thuốc ra:

– Cô Cung bị bỏng rồi? Có cần...

– Không cần, cô ra ngoài đi, để tự tôi làm- Lăng Tuyết vội nói.

– Vâng- Cô gái lui ra, thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Lăng Tuyết cầm thuốc trị bỏng định vào phòng tắm rồi, Thân Đồ Dạ túm cô lại:

– Tôi bôi giúp em.

– Không cần...

Lời từ chối của Lăng Tuyết hoàn toàn vô dụng, Thân Đồ Dạ đã vạch áo cô ra, thô lỗ bôi thuốc giúp cô.

Lăng Tuyết cảm thấy mất tự nhiên, toàn thân căng cứng, cố gắng cầm cự, không dám nhúc nhích.

Thân Đồ Dạ rất tập trung bôi thuốc, đầu ngón tay như mang theo ngọn lửa cháy bỏng, chạm vào chỗ nào liền truyền dòng điện vào chỗ đó, khiến Lăng Tuyết run rẩy.

Thân Đồ Dạ cảm giác được sự nhạy cảm của Lăng Tuyết, xúc cảm mềm mại ấy làm lòng anh ngứa ngáy khó nhịn, nhưng anh vẫn không chế được, rút tay về, cố ý không nhìn cô:

– Được rồi, em ăn đi, tôi đi rửa tay.

Anh đứng lên đi vào phòng tắm...

Lăng Tuyết thở phào, tim đập thình thịch, bụng réo ầm ầm, cô nuốt nước bọt đánh ực, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

May mà thuốc này không màu không mùi, bôi lên da có cảm giác mát lạnh, không ảnh hưởng đến con thềm ăn, bằng không cả bàn đồ ăn phong phú này đều trở nên vô vị.

Thân Đồ Dạ rửa sạch tay đi ra, thấy Lăng Tuyết đang ăn ngấu ngiến, không khỏi thở dài:

– Đầu óc đơn giản cũng tốt, không có nhiều phiền muộn.

– Hừm? Cái gì?- Lăng Tuyết không nghe rõ lời anh nói.

Thân Đồ Dạ không để ý tới cô, ngồi xuống cùng cô dùng cơm.

– Canh cá em nấu đâu?- Lăng Tuyết hỏi- Lúc lên đây sắp nấu xong rồi mà.

– Miếng cánh gà rớt vào ngực em không cẩn thận lọt vào nồi canh cá rồi- Thân Đồ Dạ thuận miệng nói- Lần sau nấu lại vậy.

– Tiếc quá- Lăng Tuyết gấp miếng cá cho Thân Đồ Dạ- Ném thử món này đi.

– Cảm ơn- Thân Đồ Dạ ngược lên nhìn cô, tùy ý nói- Nể mặt em nấu cho tôi nhiều món ngon như vậy, tôi cho em thêm một cơ hội!

– Cơ hội gì?- Lăng Tuyết kinh ngạc nhìn anh.

– Chẳng phải em có việc cầu xin tôi à?- Thân Đồ Dạ tiếp tục ăn- Nói đi, việc gì?

Trong lòng Lăng Tuyết hơi hoảng, lúc trên xe anh không truy vấn, cô còn tưởng cái cơ của bản thân đã gạt được anh, không ngờ lòng anh như gương sáng, cái gì cũng biết.

Hiện tại là cơ hội, cô nói hay không, nhân lúc bầu không khí đang tốt thế này, tâm trạng anh chắc cũng tốt lắm, có lẽ anh thật sự sẽ giúp cô nhỉ?

Chỉ là làm vậy rất mạo hiểm, anh là Thân Đồ Dạ quản lý cả hai giới chính-thương quyền cao chức trọng, sao anh có thể xử lý mọi chuyện theo cảm tính?

Ngộ nhờ anh điều tra ra được chân tướng, nhất định sẽ nổi giận, đến lúc đó không chỉ không giúp cô cứu người, còn trừng phạt cô, vậy phải làm sao?

Cô không sợ gì cả, nhưng nếu cô xảy ra chuyện, cô thì viện phải làm sao? Bọn trẻ phải làm sao? Lăng Ngạo phải làm sao?

– Xem ra chuyện này rất rắc rối nhỉ- Thân Đồ Dạ lườm Lăng Tuyết- Hay là vậy đi, đêm nay tâm trạng tôi tốt, cho em thêm một đặc ân!

– Cái gì?- Lăng Tuyết hỏi lại.

– Chuyện em nhờ tôi làm, chỉ cần không phạm pháp, không vi phạm đạo đức, tôi đều sẽ giúp em...

– Thật ư...- Lăng Tuyết kích động không thôi.

– Điều kiện là...- Thân Đồ Dạ lật mặt nhanh chóng, nướng mày- Đêm nay em phải phục vụ tôi thật tốt.

Toàn thân Lăng Tuyết ỉu xiu, thật giống như ngọn lửa đang bùng cháy thì đột nhiên bị dập tắt, cô nên sớm biết, người đàn ông này làm gì để nói chuyện như vậy? Tất cả mọi chuyện anh làm đều có điều kiện đi kèm...

– Tôi cho em mười giây để suy nghĩ- Thân Đồ Dạ giơ ngón tay lên đếm ngược- 10, 9, 8...

Tim Lăng Tuyết đập dồn, có một suy nghĩ rất mất mặt hiện lên trong đầu, dù sao cô cũng từng với anh rồi, ngủ thêm lần nữa thì có sao chứ? Chuyện này so với an nguy trước mắt của bọn trẻ hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Nghĩ vậy, Lăng Tuyết hít sâu một hơi, khăng khái hy sinh nói:

– Em đồng ý!

Thân Đồ Dạ đang đếm ngược tới 3 thì dừng lại, kinh ngạc khi cô quyết định nhanh như vậy, cười lạnh vài tiếng, nghiêm túc nhắc nhở cô:

– Em đã hiểu rõ ý của tôi chưa thế? Phục vụ tôi, chính là phải phục vụ ở trên giường.

– Em hiểu!- Lăng Tuyết bất chấp- Chỉ chuyện đó thôi chứ gì? Cũng không phải chúng ta chưa từng làm qua.

– Nghe có vẻ như em rất có kinh nghiệm nhỉ- Thân Đồ Dạ tà ác nhìn cô chăm chăm.

– Chỉ duy nhất một lần, kinh nghiệm là anh cho- Lăng Tuyết nghĩ đến chuyện đó liền nổi trận lôi đình- Đêm đó vui thích lắm nhỉ.

– Ừ!- Thân Đồ Dạ gật đầu, nghiêm túc nói- Đêm nay tôi sẽ nhẹ nhàng hơn.

– Bảo em phục vụ anh, nhẹ hay không nhẹ chẳng phải do em quyết định hay sao?- Lăng Tuyết nói- Đến lúc đó anh đừng la đau nhé.

– Phụt...- Thân Đồ Dạ phun cả ngụm nước trà, sặc đến ho khan không ngừng- Khụ khụ khụ...

Anh nhất định là nghe nhầm rồi, cô gái này còn nói ra mấy câu không tiết chế như vậy.

– Sao thế?- Lăng Tuyết vẻ mặt chẳng e dè- Em phục vụ anh thì em chính là công, còn anh là thụ...

– Thôi đủ rồi!- Lăng Tuyết giơ tay lên ngắt lời cô- Quay về học lại kiến thức lý thuyết đi nha, chuyện này ấy mà, đàn ông sẽ không bị đau, còn nữa, giữa nam và nữ, đàn ông vĩnh viễn là công, phụ nữ luôn luôn là thụ.

– Không thảo luận chuyện này...

Lăng Tuyết đỏ bừng mặt, đứng dậy định chạy, lúc này, cô vô tình phát hiện Thân Đồ Dạ có chỗ không đúng, mặt, cổ, tai anh đỏ lên, cô tròn mắt nhìn anh:

– Anh sao vậy?

– Sao là sao?- Thân Đồ Dạ hiển nhiên vẫn chưa phát hiện ra tình trạng khác lạ của mình.

– Sao mặt anh đỏ vậy?- Lăng Tuyết chòm sát đến nhìn- Tối nay không uống rượu mà.

Nghe vậy, Thân Đồ Dạ biến sắc, lập tức đứng lên đi vào phòng tắm, cởi áo, anh mới phát hiện trên người mình nổi rất nhiều nốt đỏ, chà trách vừa rồi lưng anh hơi ngứa, có thể do đặt hết tâm tư lên người cô gái này, anh lại không để ý tới...

Anh đen mặt, mặc áo vào đi ra ngoài, gọi với ra:

– Có Huy.

– Vâng!- Có Huy nhanh chóng đẩy cửa đi vào- Chủ nhân có gì cần dặn?

– Bệnh cũ tái phát, mau mang thuốc của tôi đến đây- Thân Đồ Dạ nhủ mày.

– Vâng- Có Huy lập tức đi làm.

– Sao vậy?- Lăng Tuyết kinh ngạc hỏi- Anh khó chịu ở đâu à?

– Thức uống em pha bên trong có bao nhiêu rượu?- Thân Đồ Dạ trừng mắt nhìn cô.

– Em chỉ bỏ một ít rượu cocktail 30 độ, không nhiều đâu- Lăng Tuyết cẩn thận quan sát anh- Trên người anh nổi nhiều nốt đỏ lắm, chẳng lẽ là... dị ứng rượu?

Giờ đây cô mới hiểu ra, hóa ra nguyên nhân anh không uống rượu chính là mẫn cảm với nó.

– Em có ý à?

Thân Đồ Dạ về mặt hoài nghi, hôm nay cô gái này luôn rất lạ, đầu tiên không nhớ số trang, sau lại đột nhiên chuẩn bị cho anh bất ngờ, làm anh dị ứng rượu, mọi chuyện chẳng lẽ đều là trùng hợp? Hay là cô đã có âm mưu từ trước?

Muốn nhờ anh giúp đỡ, lại không muốn lấy thân báo đáp, cho nên đã làm ra nhiều chuyện như vậy...

– Cái gì?- Lăng Tuyết sững sờ, cuống quýt phủ nhận- Sao có thể? Em hoàn toàn không biết anh dị ứng rượu.

Chuyện lớn như vậy, nếu Cung Thiên Long biết, Tần Tuệ nhất định đã nói với cô.

– Tốt nhất là em không phải có ý- Thân Đồ Dạ u ám nhìn cô- Dám giờ trò trước mặt tôi là phải trả giá đắt đấy.

– Anh đừng có lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử- Lăng Tuyết bức bối nói- Giả sử em có suy nghĩ đó, nhưng động cơ là gì, chẳng phải chỉ ngủ một đêm với anh thôi sao? Cũng không phải chưa từng ngủ, vì chuyện nhỏ đó hại anh dị ứng, không lẽ em chán sống rồi sao? Đầu óc em cũng không ngu tới mức đó.

– Được rồi- Cô nói vậy đã thuyết phục được Thân Đồ Dạ.

Thân Đồ Dạ không hoài nghi cô nữa, ngồi trên giường gãi gãi, trong lòng cực kỳ khó chịu:

– Xem như em gặp may, tối nay lại thoát thêm lần nữa. Bảo Lôi Quân đưa em về!

Anh đã dị ứng thành thế này, còn chạm vào cô thế nào? Hơn nữa, anh cũng không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của anh, chỉ bằng kêu người đưa cô về.

– Không, em không về, em muốn ở lại chăm sóc anh.

Đầu óc Lăng Tuyết xưa nay nhanh nhạy, không cần hầu ngủ cũng có thể lấy lòng anh, cơ hội tốt như vậy, sao cô bỏ qua được? Ở lại một đêm chăm sóc anh, nói không chừng chuyện của cô nhi viện sẽ được giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Con Rùa Đen Khốn Kiếp

– Em không sợ tôi ăn em à?- Thân Đồ Dạ nghiêng mắt liếc cô.

– Tình trạng nào rồi, anh có hứng thú, em cũng không để ý- Lăng Tuyết lờ mờ anh, đưa tay vạch áo anh ra- Để em xem xem, trên người anh có không?

Thân Đồ Dạ vô thức lùi ra sau, Lăng Tuyết dứt khoát dùng một tay níu anh lại, đề phòng anh chạy trốn:

– Cũng không phải chưa từng nhìn thấy, trốn cái gì?

Thân Đồ Dạ tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn cô.

Động tác này, lời nói này, sao lại giống anh lúc bình thường thế?

Cô đây là ăn miếng trả miếng hay sao?

– Trên người cũng có nè- Lăng Tuyết kéo áo Thân Đồ Dạ xuống xem xét- Chút rượu thôi mà, sao lại bị dị ứng nhiều vậy?

– Được rồi- Thân Đồ Dạ đẩy tay cô ra, chỉnh lại áo sống- Em ra ngoài đi.

– Làm gì xua đuổi hoài vậy?- Lăng Tuyết bĩu môi không vui- Em nói em ở lại đây chăm sóc anh.

– Phải bôi thuốc- Thân Đồ Dạ cố tình hù cô- Bôi hết toàn thân luôn, em dám không?

– Em...

Nghe thấy hai chữ “toàn thân”, Lăng Tuyết định bỏ cuộc, cô cũng không dám “tiếp xúc toàn thân” với anh, cho dù không làm ăn được gì, nhưng cử chỉ thân mật thế này khiến cô khó mà chịu được.

Chỉ là nghĩ đến bản thân có việc cầu xin anh, cô vẫn cố lấy dũng khí nói:

– Có gì không dám? Em sắp gả cho anh rồi, chăm sóc anh là chuyện hiển nhiên thôi.

– Được lắm!- Thân Đồ Dạ gật gù, lại hù cô tiếp- Vậy em giúp tôi cởi quần ra.

– Há?- Lăng Tuyết tròn mắt.

– Không phải muốn chăm sóc tôi sao?- Thân Đồ Dạ nằm xuống giường- Còn không mau lên?

– Em...

Lăng Tuyết trong lòng vô cùng căng thẳng, nhưng không thể không làm theo, cắn môi dưới, cố gắng giúp Thân Đồ Dạ cởi quần ra, chỉ là, tay cô vừa mới chạm vào quần anh thì như bị điện giật rụt trở về, tim lại loạn nhịp...

– Có cần thiết phải khoa trương vậy không?- Thân Đồ Dạ không vui trừng mắt với cô.

– Để em cởi áo giúp anh trước- Lăng Tuyết bất chấp tất cả, đưa tay sờ từng cúc áo của Thân Đồ Dạ ra- Em thấy nửa thân trên của anh nhiều nốt đỏ lắm.

– Không cần...

Thân Đồ Dạ có hơi kháng cự, vừa rồi anh chỉ muốn dọa cô rút lui, không phải thực sự muốn Lăng Tuyết cởi đồ giúp mình, anh hoàn toàn không muốn để cô nhìn thấy nốt đỏ trên người anh.

– Đừng lộn xộn...- Lăng Tuyết một tay đè tay Thân Đồ Dạ, tay kia thô lỗ cởi áo anh.

– Này, em làm gì vậy?- Thân Đồ Dạ tròn to mắt, cô gái này sao lại thô thiển vậy?

– Cởi áo mà! Chẳng phải anh bảo em cởi à?

Lăng Tuyết phát hiện ra một vấn đề, cô càng chủ động, Thân Đồ Dạ lại càng kháng cự, ngược lại, cô càng ra vẻ xấu hổ ngại ngùng, anh lại được nước lấn tới.

Cho nên cô dứt khoát hóa bị động thành chủ động.

– Chủ nhân...

Lúc này, Cố Huy và Lôi Quân xách theo hộp thuốc, vô cùng lo lắng đẩy cửa đi vào, thấy cảnh này, hai người họ tròn mắt, đây là... tình huống gì?

Nếu không phải Thân Đồ Dạ miễn cảm với rượu, họ còn tưởng họ đã quấy rầy chuyện tốt của chủ nhân.

– Trời ơi, nhiều quá...- Lăng Tuyết đứng lúc vạch Thân Đồ Dạ ra, nhìn thấy trên vòm ngực cường tráng của anh có nhiều nốt đỏ li ti, vội nói- Còn đứng đó làm gì? Mau lấy thuốc ra đây.

– Há, à vâng vâng!- Cố Huy vội vàng cầm hộp thuốc đến.

– Đi xuống- Thân Đồ Dạ đẩy Lăng Tuyết xuống giường, xấu hổ quát khế- Ra ngoài.

– Em ra ngoài, ai bôi thuốc cho anh?- Lăng Tuyết bị anh đẩy ra ngồi thẳng trên giường- Sắp kết hôn rồi, anh còn ngại cái nổi gì nữa?

Lôi Quân bật cười thành tiếng, không ngờ cô Cung lại rất thoáng trong chuyện này.

Cố Huy cố nín cười, nói:

– Chủ nhân, lần này anh dị ứng nghiêm trọng lắm, hay để cô Cung chăm sóc anh đi, tụi em ra ngoài trước.

– Hai cậu muốn chết à...

– Thuốc này dùng thế nào?- Lăng Tuyết ngắt lời Thân Đồ Dạ- Anh ấy dị ứng nặng vậy, chắc phải có uống có bôi ngoài da chứ?

– Vâng- Cố Huy giao thuốc cho Lăng Tuyết- Thuốc này để uống, cô cho chủ nhân uống một viên là được, uống với nước ấm, tủy thuốc này là bôi ngoài da, dùng tăm bông chấm lên nốt đỏ!

– OK, tôi biết rồi- Lăng Tuyết nhận lấy- Hai anh ra ngoài đi.

– Vâng- Cố Huy và Lôi Quân thực sự đi ra- Đúng rồi, tối nay ngoại trừ nước lọc ra, đừng cho chủ nhân ăn bất cứ thứ gì.

– Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc anh ấy chu đáo- Lăng Tuyết xua tay.

Thân Đồ Dạ nhìn theo bóng lưng của Cố Huy và Lôi Quân, toàn thân cứng đờ, anh nhìn nhầm rồi sao? Hai tên đó nay xưa nay đều chỉ nghe lời một mình anh, bây giờ lại nghe lệnh cô gái này, hoàn toàn không thèm nghe anh nói???

– Uống thuốc trước đã.

Lăng Tuyết nhét thẳng viên thuốc vào miệng của Thân Đồ Dạ, sau đó mới chạy đi tìm chai nước đến đút anh uống.

– Không cần, đã nuốt rồi- Thân Đồ Dạ nhú mồm, đợi cô mang nước đến, chắc thuốc cũng tiêu hóa hết rồi- Sao em chẳng nghe lời gì vậy? Bảo em đi, em không đi...

– Giơ tay lên!- Lăng Tuyết thô bạo tuột áo Thân Đồ Dạ ra.

Thân Đồ Dạ đành phải nhấc thân trên phối hợp cùng cô.

– Úp người lại, để em xem lưng anh- Lăng Tuyết vỗ lên ngực Thân Đồ Dạ một cái, sau đó vừa e thẹn vừa cười cười- Cứng nhỉ!

– Bên dưới cứng hơn đó, em muốn xem thử không?- Thân Đồ Dạ như cười như không hỏi.

– Em cũng muốn thử lắm, nhưng bây giờ anh được không?- Lăng Tuyết lườm anh.

– Em...

Thân Đồ Dạ tức đến mặt tái mét, cô gái này khi chủ động đúng là nặng xì hấn lên, còn “háo sắc” hơn cả anh, chỉ là, sao anh lại cảm thấy khó chịu như vậy?

– Nghe nói dị ứng rượu có thể dẫn đến nhiều bệnh trạng khác nghiêm trọng hơn, anh có sao không?- Lăng Tuyết bắt đầu bôi thuốc giúp Thân Đồ Dạ.

– Ngoại trừ ngứa, nổi ban đỏ, không có vấn đề nào khác, nhưng như vậy đã đủ rắc rối rồi, ít nhất ba ngày không thể ra ngoài- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nói- Đều do em ban tặng!

– Chuyện này sao có thể trách em? Em không biết anh bị dị ứng rượu mà- Lăng Tuyết nói rất hùng hồn- Hơn nữa, em thật sự chỉ bỏ chút rượu cocktail vào thôi, người bình thường cho dù bị mẫn cảm cũng không có vấn đề gì, anh cũng quá mong manh nhạy cảm rồi.

– Nhảm nhí- Thân Đồ Dạ lười nói chuyện với cô.

– Sau lưng anh nhiều lắm, để em dùng tay bôi cho anh nha- Lăng Tuyết nặn thuốc ra ngón tay bôi cho anh.

– Ừ- Thân Đồ Dạ đáp.

– Đau không?- Lăng Tuyết hỏi.

– Không đau, em cứ bôi đi- Thân Đồ Dạ nằm sấp trên giường.

– Còn ngứa không? Thuốc uống lúc nãy có hiệu quả rồi à? Em thấy anh không gãi nữa.

– Im lặng chút đi, em ồn quá.

– Em bỏ công sức ra hầu hạ anh như thế, anh còn chê em ồn!- Lăng Tuyết bĩu môi không vui nói- Đúng rồi, lúc nãy anh nói, chỉ cần em phục vụ anh thật tốt, anh sẽ giúp em

– Em hại tôi thành ra như vậy, còn muốn tôi giúp em?- Thân Đồ Dạ lạnh lùng kiêu ngạo nói- Tôi không truy cứu trách nhiệm của em đã tốt lắm rồi.

– Anh...- Lăng Tuyết bực bội- Nói không giữ lời.

– Xin người ta giúp đỡ còn giờ trò, được hỏi còn khỏe mẽ- Thân Đồ Dạ cười lạnh nói- Tôi nói rồi, em phục vụ tôi thật tốt, tôi mới giúp em, hiện tại em làm tôi khó chịu, còn mong tôi giúp em à?

– Em...- Lăng Tuyết trợn mắt, một câu không nói nên lời, cô đặc biệt ở lại chăm sóc anh, chính là muốn anh đồng ý giúp cô giải quyết chuyện của cô nih viện, hiện tại anh bị dị ứng rượu, trong lòng khó chịu, cơ thể càng không thoải mái, cho nên... kế hoạch thất bại rồi?

– Lo bôi thuốc đi, có chuyện gì nãy hôm nũa nói sau- Thân Đồ Dạ lười biếng nói.

Mấy hôm nữa?

Trong lòng Lăng Tuyết lại có hy vọng, có lẽ anh bị dị ứng rất tốt, chuyện gì cũng dễ nói hơn.

Cô không cần nhiều lời nữa, tập trung bôi thuốc giúp anh, phát hiện vóc dáng anh rất đẹp, cao to khỏe khoắn, không cơ bắp cuồn cuộn, nhưng có cơ ngực gọi cảm, cơ bụng tám múi, còn có cả “đường nhân ngư”[1].

Hình xăm đại bàng bên vai trái trông rất sống động, như thể sắp bay ra khỏi làn da anh.

Nhìn thấy hình xăm này, Lăng Tuyết không khỏi nhớ đến chuyện đêm đó, cô dừng đồng tác trong tay lại, nhìn Thân Đồ Dạ, trong lòng dâng lên một cảm giác phẫn hận mãnh liệt, sao cô lại quên? Tên khốn này đã hủy đi trinh trắng của cô, là kẻ thù của cô, cô lại còn định nương tựa vào anh...

– Bôi xong rồi?- Giọng Thân Đồ Dạ biếng nhác, có vẻ rất buồn ngủ.

– Vẫn chưa- Lăng Tuyết hoàn hồn, trong mắt hiện lên tia xảo quyết- Chỗ này của anh bị trầy da, em bôi thuốc vào, có thể sẽ rất đau, anh cố chịu một chút nha.

– Ừ...

Thân Đồ Dạ lười biếng nói, mặt chôn xuống gối, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lăng Tuyết mở hộp thuốc ra, ở bên trong tìm được một cây kim tiêm, cô lấy ra chấm chút thuốc, rồi đâm thẳng vào mặt sau vai trái của Thân Đồ Dạ.

Cơ vai Thân Đồ Dạ co giật một chút, nhưng không có phản ứng nhiều lắm, tiếp tục ngủ.

– Đau không?

Lăng Tuyết vờ như quan tâm, tay cô lại không chút lưu tình, tiếp tục khắc chữ cho anh, ngay trên lưng anh, cũng chính là bên dưới cánh con đại bàng đang bay lượn kia hai chữ “tên khốn”!!!

Bình thường nét chữ của Lăng Tuyết rất xấu, hiện tại dùng kim tiêm khắc chữ, lại càng nguệch ngoạc, khó coi, còn gớm hơn cả chữ viết của trẻ học lớp một, nhưng mà cô là muốn thử hiệu ứng này.

Khắc chữ xong xuôi, Thân Đồ Dạ vẫn không có phản ứng gì, Lăng Tuyết cắn môi dưới, đánh bạo, lại vẽ con rùa bên dưới chữ “tên khốn”...

Khà khà...

Lăng Tuyết không nhịn được bật cười thành tiếng, trong lòng cực kỳ sáng khoái, tên khốn bại hoại này, để xem về sau anh còn dám gây hại nhân gian không, ke ke ke...

Cô trong lòng cười vang.

Thân Đồ Dạ cứ vậy mà ngủ, Lăng Tuyết thu dọn hộp thuốc, vào phòng tắm rửa tay, trở ra phòng ngủ, đắp chăn cho Thân Đồ Dạ xong, cô lấy bộ chăn gối trong ngăn tủ ra sang sô pha nằm ngủ.

Có lẽ đã trả thù được Thân Đồ Dạ, tâm trạng Lăng Tuyết đặc biệt tốt, chỉ chốc lát sau đã ngủ, trước khi ngủ còn nghĩ, nếu ngày mai triệu chứng dị ứng của Thân Đồ Dạ khá hơn, cô sẽ nói chuyện cô nhi viện với anh...

Nhà họ Cung, Tần Tuệ nhìn đồng hồ, nghiêm túc nói với Lân Thanh Mặc:

– Sắp sáng rồi, có cần gọi điện thoại hỏi thăm không?

Lân Thanh Mặc lắc đầu, dùng khẩu hình nói:

– Hiện tại chắc cô ấy đang ở nhà ngài Thân Đồ, nếu xảy ra chuyện gì, Cố Huy và Lôi Quân đã gọi điện sang đây lâu rồi.

– Chẳng lẽ cô ta...- Tần Tuệ cẩn thận suy đoán- Ở lại qua đêm với ngài Thân Đồ?

– Chắc là vậy- Lân Thanh Mặc đang uống trà, động tác rất tao nhã.

– Vậy thì tốt- Tần Tuệ mừng rỡ- Cứ đà này, hôn lễ sẽ cử hành như đã định rồi.

[1] Đường nhân ngư là hai đường hình tam giác từ hông kéo xuống dưới bộ phận sinh dục của đàn ông.

Chương 57: Hiểu Cái Đầu Anh

Sáng sớm hôm sau, khi Lăng Tuyết thức dậy, trong phòng đã không còn bóng dáng của Thân Đồ Dạ, ngay cả trong nhà vệ sinh cũng không có động tĩnh gì.

Lăng Tuyết cảm thấy bức bối, người đàn ông này còn dị ứng mà, trên người nổi đầy nốt đỏ, sao sớm tỉnh mơ đã không thấy tắm hơi rồi? Chẳng lẽ đi khám bác sĩ?

Lăng Tuyết ra khỏi phòng định hỏi thăm, ngoài cửa có người hầu đứng sẵn, thấy Lăng Tuyết, lập tức cung kính hỏi:

- Cô Cung, cô thức rồi, chúng tôi lập tức đi chuẩn bị bữa sáng cho cô.
- Tạm thời không cần đâu- Lăng Tuyết nhìn xuống lầu, cũng không thấy Thân Đồ Dạ- Thân Đồ Dạ sáng sớm đi đâu rồi? Cô biết không?
- Chủ nhân sáng sớm đã đi chạy bộ rồi- Cô gái đáp- Chủ nhân có thói quen mỗi sáng 6h ra ngoài tập thể dục.
- Hiện giờ anh ấy đang bệnh mà? Còn muốn chạy bộ?- Lăng Tuyết quay đầu nhìn đồng hồ, mới 6h30, quá sớm.
- Đúng vậy, thói quen chạy bộ của chủ nhân mặc kệ mưa gió, bất luận trong tình huống nào cũng sẽ không thay đổi- Cô ấy cười nói.
- À, vậy anh ấy tập thể dục ở đâu?
- Ở ngọn núi phía sau.
- Tôi qua đó xem thử, cô có thể đưa tôi đi không?
- Đương nhiên có thể, vậy cô rửa mặt trước đi, tôi mang quần áo đến cho cô.
- Cảm ơn, nhanh nhé!
- Vâng.

Lăng Tuyết dùng tốc độ rất nhanh rửa mặt xong, ra khỏi nhà vệ sinh, người hầu đồng thời mang đồ vào:

- Cô Cung, tôi đã chuẩn bị đồ thể thao cho cô!
- Ở đâu ra vậy?- Lăng Tuyết hiếu kỳ.
- Tối qua nửa đêm Tàn quán gia đưa tới- Cô gái cười nói- Tàn quán gia suy nghĩ thật chu đáo, trang phục đồ dùng bình thường cô cần đều mang đến đây.
- Ha ha, đúng vậy, chu đáo thật.
- Lăng Tuyết cười lạnh trong lòng, cô ở đây qua đêm, đối với nhà họ Cung mà nói chính là tin tốt động trời, Tàn Tuệ nhất định đã nghĩ tới qua cô ngủ cùng Thân Đồ Dạ, chỉ e kích động đến nỗi cả đêm khó ngủ.
- Cô có cần trang điểm không? Tàn quán gia cũng mang thùng đồ trang điểm của cô đến.
- Không cần, tôi thay đồ là được, cô ra ngoài trước đi.
- Vâng.

Trong nhà Thân Đồ rất ít người hầu, chỉ có năm người, nhưng những người hầu này rất đơn giản, cũng rất vâng lời, trước giờ chưa từng nửa câu dồng dài.

Lăng Tuyết mau chóng thay đồ, mang giày thể thao, buộc tóc lên cao, sau đó theo người hầu đi ra ngọn núi phía sau.

Lăng Tuyết cảm thấy hiện tại là cơ hội tốt nhất, một người khi đang tập thể dục tâm trạng hẳn là đặc biệt bình tĩnh đặc biệt thư thái, ngay lúc này xin Thân Đồ Dạ giúp cô giải quyết chuyện của cô nhi viện, nói không chừng anh sẽ đồng ý.

Lăng Tuyết đi theo cô gái ra sau núi, dọc đường gặp Lôi Quân.

Lôi Quân cung kính chào hỏi:

– Cô Cung, cô là...

– Tôi định đi tìm Thân Đồ Dạ- Lăng Tuyết đáp.

– Chủ nhân ở sau núi chạy bộ, đúng lúc tôi phải qua đó tìm anh ấy, tôi đưa cô đến đó nhé- Lôi Quân nói.

– Vâng- Lăng Tuyết gật đầu, nói với người hầu- Cô về đi, cảm ơn.

– Vâng- Cô gái lui xuống.

Lăng Tuyết để ý thấy Lôi Quân có cảm băn khoăn, tò mò hỏi:

– Mới sáng sớm, anh đã đi tìm anh ấy ký tên à?

– Đúng vậy, có một công văn cần chữ ký của anh ấy- Lôi Quân âm thầm nhìn Lăng Tuyết, muốn nói lại thôi.

Lăng Tuyết hỏi thẳng:

– Anh có chuyện muốn hỏi tôi à?

– Hi hi...- Lôi Quân xấu hổ cười, khéo léo hỏi- Cô... cô biết lái xe không?

– Lái xe?- Lăng Tuyết nuốt nửa buột miệng, nhưng cô nhớ rất rõ Tần Tuệ từng nói Cung Thiên Long không biết lái xe, chỉ là hôm đó trong nhà Cung Hiếu Cường có người thấy cô lái xe ra ngoài, Lôi Quân hỏi vậy có phải đã biết được gì rồi không?

Nghĩ ngợi, Lăng Tuyết thận trọng đáp:

– Gần đây tôi mới học, kỹ thuật không tốt lắm, nhưng mà tự dừng ngựa tay, muốn chơi xe vậy mà.

– Vâng!- Lôi Quân gật đầu, như thầm tại sao cô Cung phải nói dối? Ngày đó rõ ràng họ đã thấy cô lái xe đi, kỹ thuật lợi hại như vậy, sao có thể chỉ mới học được?

Nhưng mà chủ nhân có nói cô trí tuệ vượt trội, học gì cũng rất nhanh, có lẽ thật sự mới học cũng không chừng, trên đời này thật sự có tồn tại thiên tài mà.

Thế nhưng, anh cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, trong lòng luôn tồn tại nghi vấn, rất muốn biết cô có phải cô gái từng đưa xe với anh không.

– Sao đột nhiên anh lại hỏi vậy?- Lăng Tuyết nhìn Lôi Quân, không lẽ anh ta biết được gì rồi?

– Không có gì- Lôi Quân lập tức trả lời- Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, vì tôi thích lái xe lắm, cho nên hỏi cô có biết không đó mà.

– Vậy nhất định kỹ thuật của anh giỏi lắm.

Lăng Tuyết nhớ tới tình cảnh đua xe với Lôi Quân, kỹ thuật của anh ta thật sự rất lợi hại, chạy chiếc Lincoln dài như vậy còn có thể xé gió cùng cô, suýt nữa bắt đuôi được cô.

Anh là đối thủ duy nhất của cô, đương nhiên, còn có tên chạy Bugatti đuổi theo cô tối hôm đó, không chỉ là đối thủ đơn giản như vậy, đó là người đầu tiên thắng được cô!

– Cũng tạm, là do chủ nhân dạy- Lôi Quân thuận miệng nói.

– Hà?- Lăng Tuyết vô cùng kinh ngạc- Thân Đồ Dạ cũng biết lái xe à? Vậy kỹ thuật của anh ấy nhất định giỏi lắm?

– Vâng, rất giỏi- Lôi Quân cười cười, không nói tiếp nữa.

Lăng Tuyết còn định hỏi thêm, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của Thân Đồ Dạ:

– A, đó chẳng phải là anh ấy sao? Hình như đang quay về, có phải không nhìn thấy tôi không?

– Có thể là vậy- Lôi Quân bước tới nghênh đón.

– Tôi đi trước- Lăng Tuyết chạy về phía Thân Đồ Dạ, lao đi nhanh như tia chớp.

– Oa!- Lôi Quân mở to mắt, cô Cung này sao lại chạy nhanh như thế? Tốc độ này, có thể tham gia thi đấu chạy cự li ngắn.

Thân Đồ Dạ vừa đi vừa nghe điện thoại, khi Lăng Tuyết chạy đến trước mặt anh, anh đứng lúc cúp máy, liếc cô một cái, nhìn sang Lôi Quân nói:

– Chuẩn bị xe, đến nhà họ Hoắc.

– Vâng- Lôi Quân lập tức gọi điện sắp xếp.

– Mới sáng sớm đến nhà họ Hoắc làm gì?- Lăng Tuyết tò mò hỏi.

Thân Đồ Dạ không để ý đến cô, cầm lấy văn kiện Lôi Quân đưa tới, lật xem, ký tên mình lên, sau đó đi nhanh xuống chân núi.

Lăng Tuyết vô cùng bức bối, vất vả lắm mới có cơ hội, nghĩ có thể nói với anh chuyện cô nhi viện rồi, hiện tại lại bỏ lỡ, đang yên đang lành tự nhiên đến nhà họ Hoắc, chẳng biết lý do tại sao? Chẳng lẽ lại hẹn hò với cái cô Hoắc Phi Vân đó?

Đang nghĩ ngợi, Thân Đồ Dạ đột nhiên quay đầu quát khê:

– Còn ngần ngại làm gì? Mau chóng về nhà thay đồ.

– Há?- Lăng Tuyết tròn xoe hai mắt- Em cũng phải đi à?

– Nói nhảm, mau lên!- Thân Đồ Dạ xoay người đi tiếp.

– Vâng vâng vâng!- Lăng Tuyết tung tăng theo sau, trong lòng rất kích động, Thân Đồ Dạ muốn dẫn cô đến nhà họ Hoắc, thật tốt quá, có cơ hội gặp Hoắc Vân Phong, có lẽ có cơ hội nói chuyện cô nhi viện.

Thân Đồ Dạ tắm rửa, bôi thuốc, uống thuốc, sau đó ra ngoài.

Lăng Tuyết đã sớm ở dưới lầu đợi anh, không có Tần Tuệ ở đây cảm râm, cô ăn mặc thoải mái lắm, không cần cầu kỳ, thay một bộ váy dài đơn giản, búi tóc phồng hai bên là xong.

Thân Đồ Dạ nhìn cô một cái, không nói gì, nhanh chóng ra ngoài lên xe.

Lăng Tuyết lập tức chạy theo, vừa rồi lúc thay đồ, cô nhận được điện thoại của Tần Tuệ, Tần Tuệ báo tin đến, ông Hoắc lớn bệnh trở nặng, người đầu tiên muốn gặp chính là Thân Đồ Dạ, cho nên hôm nay Thân Đồ Dạ nhất định sẽ đến nhà họ Hoắc, hỏi cô định thế nào, có cần đến đón cô về nhà không.

Lăng Tuyết nói Thân Đồ Dạ muốn đưa cô đến đó, Tần Tuệ vui mừng không thôi, lập tức căn dặn cách ăn mặc, Lăng Tuyết từ chối thẳng, nói không có thời gian.

Tần Tuệ ngẫm lại cũng đúng, không tiếp tục miễn cưỡng, sau đó nghiêm túc dặn dò những lễ nghi Lăng Tuyết cần chú ý khi đến nhà họ Hoắc.

Lăng Tuyết dứt khoát đặt điện thoại sang một bên, để Tần Tuệ một mình lải nhải, còn cô ở bên cạnh thay đồ, cô đã sớm chán nản bệnh nói nhiều của Tần Tuệ, cảm thấy chỉ thích làm quá mọi chuyện, làm chuyện dư thừa, cho nên hoàn toàn không để trong lòng.

Lên xe, Thân Đồ Dạ lại có điện thoại:

– Phi Vân, ừm, anh đã xuất phát rồi, khoảng nửa tiếng nữa đến nơi. Được, đến lúc đó gặp!

Đang định cúp máy, Thân Đồ Dạ đột nhiên giật mình, im lặng vài giây, thấp giọng nói:

– Ở đó à?

Ai nhỉ? Hoắc Vân Phong à?

Lăng Tuyết nhìn chằm chằm điện thoại của Thân Đồ Dạ, dòng mồ hôi tai lên nghe ngóng.

– Không cần phiền phức như vậy- Thân Đồ Dạ thoải mái nói, nhưng chân mày luôn nhíu lại- Trước sau gì cũng chạm mặt, anh có đưa Cung Thiên Long đi cùng, cứ vậy đi.

Nói xong, anh liền cúp máy...

Lăng Tuyết ngây thơ chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu Thân Đồ Dạ nói vậy là có ý gì, anh nói chạm mặt là ám chỉ ai? Hoắc Vân Phong? Không thể nào, tuy rằng họ Hoắc đứng đầu Ngũ Thần, nhưng địa vị không bằng Thân Đồ Dạ, Ngũ Thần chẳng phải đều nể mặt anh à, anh làm sao để ý sự tồn tại của Hoắc Vân Phong được?

Hơn nữa, cuối cùng anh còn nói thêm “Anh có đưa Cung Thiên Long đi cùng”, ý gì đây nhỉ?

Anh đưa cô đến nhà họ Hoắc còn có nguyên nhân khác à?

– Sao lại không trang điểm?- Thân Đồ Dạ đột nhiên hỏi.

– Hừm?- Lăng Tuyết kinh ngạc một chút, chưa hiểu gì- Không có, không cần mà.

– Ăn mặc cũng quá thoải mái rồi- Thân Đồ Dạ nhún mày nhìn cô- Tần Tuệ không dạy em à? Trong trường hợp này nên ăn mặc trang nhã hơn, em xem em đang mặc cái quý gì thế?

Anh kéo kéo làn váy màu vàng nhạt của cô, vẻ mặt không vui.

Lăng Tuyết cố nén cơn giận:

– Hiện tại phải đến nhà người ta thăm bệnh, cũng không phải dự tiệc, em ăn mặc khoa trương để làm gì?

– Sao em biết là đến thăm bệnh?- Thân Đồ Dạ hí mắt.

– Em...- Lăng Tuyết ậm ờ một chút, lập tức nói- Hoắc Phi Vân nói mà, chẳng phải tối qua cô ấy còn nhờ em mời Lãnh Thanh Mặc đến khám bệnh cho ông nội cô ấy hay sao?

Nếu để Thân Đồ Dạ biết được nhà họ Cung âm thầm thu thập thông tin này, nhất định sẽ cảm thấy cô có ý đồ.

Thân Đồ Dạ không truy cứu vấn đề này nữa, chỉ phiến chán nhìn cô:

– Mắt của em thâm quầng ghê quá. Sắc mặt cũng không tốt, tóc rối bời, khó coi chết đi được!

– Anh...- Lăng Tuyết giận không chỗ trút, người này nổi điên gì vậy? Trước kia cô mặc đơn giản thoải mái, anh còn rất thích, hiện tại lại công kích cô, uống lộn thuốc à?

– Hiện giờ thay đồ không kịp nữa- Thân Đồ Dạ nhìn đồng hồ, bắt đầu đi nói- Lát nữa ít nói một chút, luôn luôn mỉm cười đứng bên cạnh tôi là được, hiểu chưa?

Hiểu cái đầu anh!!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hoa Hướng Dương Hướng Tới Mặt Trời

Nhà họ Hoắc tráng lệ, lộng lẫy, cảnh phòng nghiêm ngặt hết như trong tưởng tượng của Lăng Tuyết.

So ra, nhà họ Cung hoàn toàn không tính là gì, mỗi một món đồ trong nhà họ Hoắc đều là sản phẩm quý giá được thiết kế riêng, có một không hai trên thế giới.

Xe chạy vào lối mòn dẫn đến biệt thự họ Hoắc, Lăng Tuyết nhìn ra phong cảnh bên ngoài, lộ trình khoảng một cây số, cứ vài mét lại có nhân viên đứng gác, đúng là phô trương thanh thế đến dọa người.

Lăng Tuyết cảm thấy khoa trương quá, không phải chỉ là một gia tộc kinh doanh thôi sao? Chẳng phải chính trị gia gì, có cần làm quá thế không?

Nhưng mà Thân Đồ Dạ nhìn quen rồi, chắc hẳn anh là khách quen của nhà này, nhân viên dọc theo lối đi nhìn thấy xe anh, đều cúi chào, đây đủ để chứng minh địa vị của anh trong giới này cao bao nhiêu, gia tộc đồ sộ như vậy vẫn răm rắp làm theo anh, cung kính với anh.

Nhưng Lăng Tuyết không mấy hiểu được điểm lợi hại của Thân Đồ Dạ rốt cuộc ở chỗ nào? Hình như cô còn chưa từng nhìn thấy thực lực thật sự của anh.

So với họ Cung, họ Bạch, họ Hoắc, Thân Đồ Dạ được xem là khá khiêm tốn, bình thường anh chỉ ngồi xe Maybach, rõ ràng là dòng xe của mấy người già, người khoảng bốn năm mươi tuổi thường dùng, nhưng anh lại dùng rất tự tại.

Thực ra, dựa theo địa vị thân phận của anh, nên lái Bugatti, Astron Martin, Lamborghini hay đại loại thế, nhưng xe anh dùng khá giống với tính cách của anh: trầm lắng, già nua.

Còn có căn nhà xám xịt kia nữa chứ, trông rất khó diễn tả, không chút sức sống nào.

Rốt cuộc xe cũng dừng lại, đoàn người chạy ra nghênh đón, Hoắc Phi Vân đích thân đi đến mở cửa xe bên Thân Đồ Dạ, còn mở cửa xe bên cô lại là một người đàn ông rất điển trai.

– Anh Hoắc Vân Phong?

Lăng Tuyết nhìn một cái đã nhận ra, Hoắc Vân Phong và Hoắc Phi Vân mặt mũi có vài phần tương tự, dáng người anh cao ráo, khuôn mặt khôi ngô mà nị, mắt hẹp dài mang theo sức hút rất đặc biệt.

Anh không giống như trong tưởng tượng của Lăng Tuyết, không kiêu căng lạnh lùng, mà bình dị gần gũi, hiền lành hòa đồng, trên mặt còn có má lúm đồng tiền rất đáng yêu.

– Cô Cung trí nhớ tốt thật!- Giọng nói của Hoắc Vân Phong giống hệt nụ cười của anh, tràn ngập mùi nắng- Chúng ta chỉ gặp qua một lần, không ngờ cô vẫn còn nhớ tôi.

– Anh Hoắc khác biệt mà, làm sao tôi không nhớ được?

Lăng Tuyết thầm thấy may mắn, hóa ra Hoắc Vân Phong dễ gần như vậy, chuyện cô nhi viện có hy vọng rồi.

– Ha ha...- Hoắc Vân Phong cười- Hoan nghênh cô đến nhà họ Hoắc!

– Cảm ơn anh- Lăng Tuyết quay đầu nhìn Thân Đồ Dạ, anh đang nhỏ giọng nói chuyện với Hoắc Phi Vân.

– Thân Đồ, đã lâu không gặp!- Hoắc Vân Phong chào hỏi Thân Đồ Dạ.

– Đã lâu không gặp- Thân Đồ Dạ hơi nhếch môi, khách sáo và xa cách.

– Cô Cung, chào!- Hoắc Phi Vân chào hỏi Lăng Tuyết.

– Làm phiền rồi!

Lăng Tuyết tươi cười với Hoắc Phi Vân, đi đến bên cạnh Thân Đồ Dạ, thân mật khoát tay anh.

Hoắc Phi Vân nhìn chăm chăm tay cô, cười nhạt:

– Mời vào!

Bốn người họ bước vào biệt thự, một giọng nói dịu dàng truyền đến:

– Vân Phong!

Lăng Tuyết bất giác quay đầu nhìn, không khỏi nao lòng, một cô gái đứng trên cầu thang xoắn ốc màu trắng, trên người mặc một chiếc đầm ren trắng ôm dài làm tôn lên đường cong hoàn mỹ trên cơ thể cô, mái tóc dài ngang lưng để thả tùy ý, có vẻ xuất trần thoát tục, trên người có một loại khí chất thuần khiết trang nhã, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngây thơ đó, tựa như thánh nữ bước ra từ trong tranh, đẹp đến ngạt thở.

– Nhược Hi!- Hoắc Vân Phong lập tức đi tới- Sao em xuống đây?

– Xuống xem thử mà- Tầm mắt của cô gái dừng ở trên người Thân Đồ Dạ, hơi bối rối, khẽ chào hỏi- Anh đến rồi!

– Ù!- Thân Đồ Dạ thâm trầm nhìn cô, trong đôi mắt sâu thẳm của anh lóe lên ánh sáng khác thường- Em gầy đi.

– Vậy à? Hi hi...- Cô gái cười e thẹn, sờ mặt mình, nhẫn kim cương trên tay phát sáng lấp lánh.

Ánh sáng ấy làm mắt Thân Đồ Dạ nhoi nhoi, anh dời mắt, nhú mày.

Lăng Tuyết cảm thấy sai sai, cô chưa từng nhìn thấy Thân Đồ Dạ thế này, hay là... anh có quan hệ gì đó với cô gái kia?

– Nhược Hi, để anh giới thiệu với em- Hoắc Vân Phong ôm cô gái đi xuống, chỉ tay vào Lăng Tuyết, ôn tồn nói- Đây chính là Cung Thiên Long, vị hôn thê của Thân Đồ Dạ! Cô Cung, vị hôn thê của tôi, Nhan Nhược Hi!

– Xin chào, cô Nhan- Lăng Tuyết chủ động chào hỏi Nhan Nhược Hi.

– Xin chào!- Nhan Nhược Hi nhẹ nhàng bắt tay Lăng Tuyết, tay cô ấy thon dài đẹp đẽ, vô cùng đẹp mắt, ngay cả tư thế bắt tay cũng cao sang như vậy, hữu nghị nhìn Lăng Tuyết, nói- Cô đẹp quá, trong mắt rất có trí tuệ, khó trách Thân Đồ Dạ thích cô!

– Ha ha, khiến cô chê cười rồi.

Lăng Tuyết phát hiện Nhan Nhựt Hi đang nhìn chăm chăm vào tay cô, ý thức được bản thân không đeo nhẫn, ngón tay trợ trụ của cô cùng chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay của Nhan Nhựt Hi hình thành đối lập rõ nét.

Đuôi mắt nhìn quét qua, khoe môi Hoắc Phi Vân nhếch lên nụ cười trào phúng.

Lăng Tuyết vô thức chạm khẽ vào ngón tay mình, mỉm cười:

– Tôi và Thân Đồ thích giữ tình yêu ở trong tim.

Nói xong câu ấy, cô ngược lên nhìn Thân Đồ Dạ, ánh mắt dạt dào tình ý.

Trong lòng lại đang nói, tôi không để các cô xem thường được, người đàn ông của tôi tuy rằng vừa nhỏ mọn còn lạnh lùng, nhưng ít nhất cao to đẹp trai địa vị lại bức người nhé!!!

Thân Đồ Dạ cúi xuống nhìn Lăng Tuyết, phất chốc như thể động lòng, lại cúi đầu hôn cô...

Giây phút đó, bầu không khí thay đổi.

Hoắc Vân Phong nhếch khoe môi, thâm sâu nhìn Lăng Tuyết.

Nhan Nhựt Hi kinh ngạc, nhìn họ trần trối, giống như không tin vào mắt mình.

Hoắc Phi Vân thì quay mặt đi, lại nữa rồi, cô gái này thật lợi hại, lần nào cũng có thể mê hoặc được Thân Đồ Dạ.

Nụ hôn của Thân Đồ Dạ trước giờ đều nồng nàn mãnh liệt, tựa như cắn nuốt, lần nào cũng làm môi Lăng Tuyết bông rớt, thế như lúc này, anh lại rất dịu dàng, dịu dàng đến độ làm Lăng Tuyết say mê...

Cho đến khi Thân Đồ Dạ thả ra, Lăng Tuyết vẫn còn nhắm mắt, chưa hoàn hồn.

Đây là giấc mơ ư?

Nếu anh cứ dịu dàng như vậy, có lẽ...

Lăng Tuyết lấy lại tinh thần, mơ màng nhìn anh, ánh mắt anh thâm tình hiếm thấy, là ảo giác của cô chăng? Hay là... Anh đang diễn?

– Lần sau nhớ đeo nhẫn- Thân Đồ Dạ nhẹ nhàng lau đi chút nước bọt vương trên môi Lăng Tuyết, động tác rất cung nệm, giọng nói bá đạo ấy giờ lại khiến cô rung động- Anh cũng muốn để tất cả mọi người trên thế giới biết được, em là người phụ nữ của Thân Đồ Dạ anh!

– Dạ!- Lăng Tuyết liên tục gật đầu, nhón chân hôn lên môi Thân Đồ Dạ, sau đó mỉm cười ngây ngốc, mặc kệ là thật hay giả, anh cũng đã lấy lại thể diện cho cô!

– Thấy hiện tại anh hạnh phúc thế này, em thật vui vẻ thay anh- Nhan Nhựt Hi nhẹ giọng cảm thán.

– Cảm ơn!- Thân Đồ Dạ quay sang nhìn cô, nghiêm túc nói- Em cũng rất hạnh phúc.

– Hi hi...- Nhan Nhựt Hi cười, cúi đầu, hình như không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

– Hai người biết nhau à?

Lăng Tuyết bất chợt cảm nhận được gì đó, cô biết lúc này không nên hỏi vấn đề như thế, nhưng vẫn không nhịn được hỏi ra, cô thật sự tò mò, ánh mắt Thân Đồ Dạ khi nhìn Nhan Nhựt Hi rất khác bình thường, cô chưa từng cảm nhận được dao động cảm xúc lớn như vậy từ trong mắt anh.

Anh khác thường như thế, khiến lòng Lăng Tuyết bất an, một sự bất an khó hiểu.

– À...- Nhan Nhựt Hi khá bất ngờ, hình như hoàn toàn không ngờ Lăng Tuyết sẽ hỏi vấn đề này.

– Cô không biết?- Hoắc Phi Vân cũng rất kinh ngạc- Nhan Nhựt Hi và Thân Đồ trước kia...

– Chúng ta vào thôi- Hoắc Vân Phong đột nhiên ngắt lời Hoắc Phi Vân- Ba mẹ còn đang đợi chúng ta, ông nội cũng muốn sớm gặp được Thân Đồ.

– Ừ, vào thăm ông thôi.

Thân Đồ Dạ không muốn ở lại đây thêm nữa, kéo Lăng Tuyết lên lầu.

Lăng Tuyết rất ngoan ngoãn nghe lời anh, luôn giữ nụ cười trang nhã, đi theo anh, cái gì cũng không hỏi, nhưng trong lòng cô đã hiểu...

Tại sao lúc ở trên xe, anh nói điện thoại với Hoắc Phi Vân lại nói mấy câu kỳ lạ ấy?

Tại sao khi biết sẽ chạm mặt người nào đó, anh bắt đầu soi mói cô, không thích cô ăn mặc thoải mái, bộ dạng khó coi lại không trang trọng?

Hóa ra là bởi vì sẽ chạm mặt người tình cũ!!!

Nghĩ đến đây, trái tim Lăng Tuyết như bị ai xâu xé, khó chịu vô cùng, xem ra người đàn ông này không chỉ kiêu căng độc đoán ngang ngược, còn phóng túng lãng nhãng, sắp kết hôn rồi, trong lòng tơ tưởng người tình cũ, mẹ nó, anh xem mình là hoa hướng dương hướng tới mặt trời à...

– Em sao vậy?- Thân Đồ Dạ nhắc nhở.

– Hừm?- Lăng Tuyết hoàn hồn, mới phát hiện cô đang bấu cánh tay anh, móng tay sắp cắm vào da thịt.

Thân Đồ Dạ neho mắt, âm u nhìn chằm chằm cô, cô gái này phát điên gì vậy?

Lăng Tuyết buông tay ra, trong lòng giận dữ, nhưng đành phải nuốt con giận này, không thể thất thố ở nhà họ Hoắc được, phải chú ý hình tượng.

Cô quay đầu nhìn ra sau lưng, Hoắc Vân Phong ôm lấy Nhan Nhượng Hi, Nhan Nhượng Hi thì rúc vào lòng anh ta, hai người thân mật khăng khít, vô cùng ân ái.

Hoắc Phi Vân đi sau cùng, căn dặn người hầu gì đó.

– Nhìn gì vậy?- Thân Đồ Dạ xoay đầu Lăng Tuyết lại, nhử mày trùng mắt với cô- Ngoan ngoan đi, đừng gây chuyện!

Anh hiểu biết cô lắm, mỗi lần gặp mặt đều phải gây chuyện gì đó.

Lăng Tuyết trừng mắt lại với anh, vốn muốn nuốt giận vào lòng, lúc này, Hoắc Vân Phong đột nhiên hỏi:

– Đúng rồi, Thân Đồ, hôn lễ của anh có phải đẩy sớm lên không?

-... ..

– Đúng vậy- Hoắc Phi Vân giành đáp trước- Đẩy lên ngày 17, trùng ngày với anh chị.

Trùng ngày?

Hoắc Vân Phong dừng bước, vẻ mặt kinh ngạc.

Lăng Tuyết và Nhan Nhượng Hi đều ngẩn ra, sắc mặt cả hai đều thay đổi, một thâm sâu, một xấu hổ bối rối...

Lăng Tuyết đã hiểu, hóa ra Thân Đồ Dạ đột nhiên đòi đẩy sớm hôn lễ không phải nổi hứng nhất thời, mà vì cuộc một ván, anh đúng là si tình nhì, vì người tình cũ, ngay cả hôn nhân cũng xem như canh bạc!!!

Vậy thì, anh đột nhiên quyết định kết hôn với Cung Thiên Long, có phải cũng có liên quan đến cô tình nhân cũ bé bỏng tựa thiên tiên này hay không?

Thắc mắc này hiện lên trong đầu, Lăng Tuyết giận sôi gan, cười như không cười nhìn Thân Đồ Dạ, tay, bầm mạnh vào hông anh, ra sức càu véo...

Thân Đồ Dạ trợn mắt, khó tin nhìn cô, con nhỏ này, lá gan lớn nhè!!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hoắc Vân Phong, Người Đàn Ông Ấm Áp

Phụ nữ một khi nổi điên ngay cả bản thân cũng sợ hãi, Lăng Tuyết dùng hết toàn bộ sức lực, véo mạnh hông của Thân Đồ Dạ, gần như sắp ngắt rớt thịt anh.

Thân Đồ Dạ đen mặt, tức giận đến phổi sắp nổ tung, nhưng phải cố nhịn, còn không thể biểu hiện ra ngoài, ngoài cười nhưng trong không cười, sắc mặt vô cùng khó coi.

– Cùng một ngày tốt mà, sau này kỷ niệm ngày cưới đều có thể trải qua cùng nhau- Lăng Tuyết cười cười cứu vãn thế diện.

– Đúng vậy, ha ha!- Hoắc Vân Phong có chút xấu hổ.

- Vân Phong, em thấy hơi khó chịu, em về phòng nghỉ ngơi trước- Nhan Nhựt Hi mượn cơ hội rời khỏi.
- Anh về cùng em- Hoắc Vân Phong vô cùng yêu thương bà xã tương lai- Phi Vân, đưa Thân Đồ và cô Cung qua đó trước, anh sẽ qua sau.
- Sức khỏe chị dâu hơi kém, anh đi chăm sóc chị ấy đi- Hoắc Phi Vân lên lên nhìn Thân Đồ Dạ- Dạ sẽ không để ý đâu.
- Thân Đồ, tôi đến muộn một chút nhé, ngại quá- Hoắc Vân Phong xin lỗi Thân Đồ Dạ.
- Không sao- Thân Đồ Dạ nhún mày nhìn Nhan Nhựt Hi- Em không sao chứ? Khó chịu ở đâu à?
- Không sao đâu, cảm ơn anh đã quan tâm- Nhan Nhựt Hi nhìn anh một cái, lập tức cúi đầu.

Hoắc Vân Phong thân mật ôm lấy Nhan Nhựt Hi, đi ngang qua bên cạnh Thân Đồ Dạ và Lăng Tuyết, Hoắc Vân Phong chỉ gật đầu mỉm cười thật phong độ với họ, Nhan Nhựt Hi thì luôn cúi đầu, không dám nhìn Thân Đồ Dạ.

Ánh mắt Thân Đồ Dạ vẫn còn lưu luyến trên người Nhan Nhựt Hi.

Lăng Tuyết cố nén cơn giận trong lòng, vươn tay, thô lỗ xoay mặt Thân Đồ Dạ qua, để anh nhìn cô.

Anh em họ Hoắc nhìn thấy cử chỉ này đều tròn tròn mắt.

Thân Đồ Dạ kinh ngạc mở to mắt, khó tin nhìn Lăng Tuyết, cô gái này uống nhầm thuốc? Đầu óc có phải bị úng nước rồi không? Đây là động tác gì? Hành vi gì? Cô lại dám làm vậy với anh...

- Anh là của em, trong mắt chỉ có thể có em- Lăng Tuyết đột nhiên nói một câu như vậy, rất bá đạo, tràn đầy mạnh mẽ.

Cầm Thân Đồ Dạ suýt rơi xuống đất, mắt mở to hết như chuông đồng, anh nhất định nghe nhầm rồi, trên đời này lại có cô gái dám... dám nói như vậy với anh???

Hoắc Phi Vân và Hoắc Vân Phong đều tròn mắt, khẩu vị của Thân Đồ Dạ từ khi nào lại trở nên dị hợm như vậy? Lại thích thể loại thể này?

Nhan Nhựt Hi ngoảnh lại nhìn, Thân Đồ Dạ cảm thấy rất mất mặt, sắc mặt u ám, sắp nổi giận...

- Đây là anh nói*...

*你-我 cũng như I-You của tiếng anh, chỉ là xưng hô theo ngôi thứ nhất, không phân chia anh/em như tiếng Việt nên tha hồ mà “lật mặt”.

Lăng Tuyết đột nhiên chau mày, bộ dạng nhận hết ảm ức, biểu cảm đáng yêu, nước mắt lưng tròng giống như chực khóc:

- Em là của anh, nhưng anh không phải của em...

Thân Đồ Dạ thấy cô như vậy, mày nhún chặt, nhắm mắt lại, cuối cùng vẫn mềm lòng, đưa tay xoa đầu Lăng Tuyết:

- Được rồi, em là chị Thân Đồ độc nhất vô nhị!

Câu này là nói cho Lăng Tuyết nghe, cũng nói cho “ai kia” nghe, đồng thời là nói cho anh nghe, có vài việc nếu đã trở thành tất nhiên, thì sẽ không thể thay đổi.

Mỗi người đều có sự lựa chọn của chính mình, Nhan Nhựt Hi chọn Hoắc Vân Phong, còn “Cung Thiên Long” chính là sự lựa chọn của Thân Đồ Dạ anh!

Thấy cảnh tượng này, trong mắt Nhan Nhựt Hi trở nên ảm đạm, có một loại cảm giác mất mát.

Hoắc Phi Vân chau mày, trước kia cô chưa từng để Cung Thiên Long vào mắt, bởi vì bản thân cô rất rõ Thân Đồ Dạ vì cái gì mà cưới Cung Thiên Long, cho nên sau khi biết tin anh sẽ kết hôn cô không lập tức tìm biện pháp, mà đợi gần đến ngày cưới mới về nước, cô nghĩ bản thân có thể dễ dàng thay đổi cục diện, không ngờ “Cung Thiên Long” này hoàn toàn không hành xử dễ đoán, cô không biết trước được đặc tính hành vi của cô gái này, thậm chí ngôn hành cử chỉ của cô ta đều rất đáng kinh ngạc, nhưng cho dù cô ta tính ranh hết lần này đến lần khác, lại dần dần làm tan rã phòng tuyến của Thân Đồ Dạ, khiến anh từ từ thay đổi đến khó hiểu...

Sự thay đổi này làm Hoắc Phi Vân cảm giác được nguy cơ mãnh liệt, hiện tại cô mới biết, cô xem nhẹ Cung Thiên Long, quá xem nhẹ con nhỏ này!!!

Hoắc Vân Phong ôm Nhan Nhựt Hi rời khỏi, bầu không khí ngưng ngập mới chính thức phá vỡ.

Thân Đồ Dạ thở phào, tâm trạng thoải mái hơn, dẫn Lăng Tuyết lên lầu hai bên ngoài phòng của ông Hoắc lớn.

Ba của Hoắc Phi Vân, Hoắc Kiều, mới vừa đến đây trông nom, thân thiết chào đón họ, sau đó dẫn Thân Đồ Dạ vào phòng, trước khi đi còn dặn dò Hoắc Phi Vân tiếp đãi “Cung Thiên Long” chu đáo.

Hoắc Phi Vân khách sáo nói:

– Cô Lãng, Thân Đồ chắc phải ở bên trong một lát mới ra, chi bằng tôi đưa cô đến thư phòng ngồi nhé.

– Được. Cám ơn!

Lãng Tuyết đi theo Hoắc Phi Vân vào thư phòng của họ Hoắc, thật sự là mở rộng tầm mắt, cô nhìn đến ngây người, đây làm sao mà là thư phòng, phải là thư viện chứ!

Thiết kế theo kiểu châu Âu cổ điển, trên tường có rất nhiều giá sách đủ mọi kiểu dáng, bên trong trưng bày vô số đầu sách, mỗi một góc đều có đặt bình hoa cổ giá trị xa xỉ, trên tường còn treo mấy bức danh họa hiếm thấy.

Bên kia phòng sách có góc cà phê, phong cách cổ xưa tao nhã, hương bay nồng đậm, có mấy người hầu ở trong này phục vụ họ.

Mùi cà phê này vô cùng nồng nàn, hòa cùng nhạc nhẹ du dương lãng mạn lan tỏa mỗi một góc ngách trong phòng sách, bầu không khí tốt lắm, đáng tiếc Lãng Tuyết không thích uống cà phê, nhưng Cung Thiên Long lại rất thích, cho nên cô không thể không uống cùng Hoắc Phi Vân.

Hoắc Phi Vân tao nhã nhấp cà phê, mỉm cười nói:

– Trong nhà khá đơn sơ, hy vọng cô đừng chê ý.

– Ha ha- Lãng Tuyết nhủ thầm, đây còn gọi là đơn sơ, cung điện so ra còn kém nhà cô, cô có ý khiêm tốn quá mức đấy à? Nhưng ngoài miệng lại lịch sự nói- Cô khách sáo rồi, nhà cô rộng rãi thế này, gấp mấy trăm lần nhà họ Cung ấy chứ.

– Cô chê cười rồi- Hoắc Phi Vân nhếch môi, có chút mất mát- Nhà chúng tôi sang trọng thế nào cũng kém nhà của Thân Đồ, nhà anh ấy nhất định là nguy nga lắm nhỉ?

– Cô chưa đến đó bao giờ à?- Lãng Tuyết rất bất ngờ, Hoắc Phi Vân và Thân Đồ Dạ quan hệ thân thiết như vậy, lại chưa từng đến nhà anh ấy?

– Sao tôi có thể đến đó được?- Hoắc Phi Vân không vui nhũn mày, cô cảm thấy Lãng Tuyết hỏi như vậy chính là có ý châm chọc cô.

– Tôi tưởng cô đến rồi, chứ không có ý gì khác, dù sao quan hệ giữa cô và anh ấy cũng thân thiết- Lãng Tuyết giải thích- Hơn nữa, nhà anh ấy đơn giản lắm, trầm lắng bí ẩn hết như con người anh ấy vậy, hoàn toàn không xa hoa như trong tưởng tượng của cô đâu.

– Thật à?- Hoắc Phi Vân giật mình.

– Đương nhiên là thật, tôi lừa cô làm gì?- Lãng Tuyết nghiêm túc nói- Nhà anh ấy còn không sang trọng bằng nhà tôi, tất nhiên không thể so sánh với nhà họ Hoắc rồi. Biệt thự của họ Hoắc cô là tòa thành huy hoàng nhất, vượt qua khỏi hoàng tộc mà tôi từng thấy.

– Ha ha, cám ơn- Hoắc Phi Vân cuối cùng cũng cười- Mấy năm trước nhà tôi mới tu sửa lại, đều là do anh trai tôi đích thân thiết kế.

– Anh trai cô lợi hại thật, còn có thể thiết kế kiến trúc nữa- Lãng Tuyết tò vò kinh ngạc- Bình thường nhất định anh ấy bận rộn lắm?

– Ừ, quả thật anh ấy rất bận, cả việc kinh doanh gia tộc đều do anh ấy quản lý- Hoắc Phi Vân nhấp chút cà phê- Ba tôi về hưu đã lâu, cùng mẹ tôi du lịch vòng quanh thế giới, gần đây sức khỏe ông nội không tốt, họ mới trở về.

– Ừm!- Lãng Tuyết lên tiếng, nhủ thầm nếu việc kinh doanh của họ Hoắc đều do Hoắc Văn Phong quản, vậy chuyện đất đai của cô nhi viên hẳn là cũng do một tay anh ta xử lý? Thoạt nhìn anh ta rất hiền lành thân thiết, không giống như người xấu vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Hoắc là, do cấp dưới của anh ta vì tranh công mà tự tiện quyết định?

Tần Tuệ và Lãnh Thanh Mặc cũng có nói, gia tộc lớn như họ Hoắc, hoàn toàn sẽ không đích thân xử lý chuyện thu hồi đất, mà sẽ giao cho bên công ty thứ ba giải quyết.

Còn Hoắc Phi Vân là chủ tịch Tập Đoàn Hoắc Thị, chắc chắn sẽ không đích thân đi hỏi những việc nhỏ thế này...

– Cà phê thơm quá!

Một giọng nam trong trẻo truyền đến, Lãng Tuyết ngẩng đầu nhìn, Hoắc Văn Phong rảo bước đi vào, bên môi là nụ cười mê hoặc.

– Anh Hoắc!- Lãng Tuyết chào hỏi anh ta.

– Thân Đồ đến thăm ông nội tôi, đã lạnh nhạt với cô rồi- Hoắc Văn Phong mỉm cười nhìn Lãng Tuyết.

– Đâu có, bản chính sự quan trọng hơn- Lãng Tuyết cười.

- Anh, sao anh xuống đây?- Hoắc Phi Vân kinh ngạc hỏi- Không cần ở bên vị hôn thê kiều diễm của anh à?
 - Nhược Hi mệt rồi, anh để cô ấy ngủ một chút- Hoắc Vân Phong lúc nói chuyện khoe môi hơi nhếch, có độ cong đẹp mắt- Vừa rồi anh có lên đó xem, Thân Đồ đang nói chuyện với ông nội, anh không tiện quấy rầy.
 - Dạ, vậy để em đi pha một ly Lam Sơn cho anh- Hoắc Phi Vân đứng lên đi đến góc cà phê.
 - Cảm ơn nhóc!- Hoắc Vân Phong ngồi xuống sô pha- Anh thích nhất cà phê do đích thân em đun- Anh quay sang nhìn Lăng Tuyết- Cô Cung, ăn sáng chưa?
 - À...
- Lăng Tuyết tươi cười xấu hổ, sáng sớm cô và Thân Đồ Dạ đã đến đây, đương nhiên chưa dùng bữa sáng, cà phê mới uống hai hóp, dạ dày đã bắt đầu khó chịu.
- Hoắc Vân Phong ra dấu tay, người hầu lập tức đi tới, anh dặn:
- Chuẩn bị bữa sáng cho cô Cung, nhanh nhé!
 - Vâng- Người hầu lập tức đi làm.
 - Đợi đã- Hoắc Vân Phong gọi người hầu lại- Trước tiên đổi cà phê của cô Cung thành nước ấm đã, cho cô ấy thêm một phần bánh không đường.
 - Vâng- Người hầu lập tức đi sắp xếp.
 - Cảm ơn anh- Lăng Tuyết khá bất ngờ, hóa ra Hoắc Vân Phong dịu dàng quan tâm còn hiểu lòng người như vậy, khó trách Nhan Nhược Hi chọn anh ấy, Thân Đồ Dạ kia là núi băng ngay cả bản thân cũng chăm sóc không tốt, càng không thể chăm sóc được người khác.
 - Anh, cà phê- Hoắc Phi Vân bung cà phê đến cho Hoắc Vân Phong- Anh ngồi với cô Cung nhé, em lên trên xem thử.
 - Ừ- Hoắc Vân Phong nhận lấy cà phê- Cô Cung không ngại chứ?
 - Đương nhiên không ngại- Lăng Tuyết cầu còn không được, có thể một mình ở đây với Hoắc Vân Phong, sẽ cơ hội nhắc đến chuyện cô nhi viện.
 - Vậy em đi trước, lát nữa dẫn Thân Đồ xuống tìm hai người.
 - OK.

Hoắc Phi Vân đi khỏi, người hầu cũng vừa mang bữa sáng dinh dưỡng vào, Hoắc Vân Phong quan tâm nói:

- Cô uống nước ấm rồi ăn lót dạ trước đi, để dạ dày thoải mái một chút.
- Cảm ơn, anh chu đáo quá- Lăng Tuyết cảm động tận đáy lòng, người đàn ông như nắng ấm vào đông, làm cho người ta cảm thấy thân thiết, ấm áp.
- Ha ha...- Hoắc Vân Phong cười nhẹ- Tôi cũng chưa ăn sáng, để tôi ăn cùng cô.

Nói xong, anh cầm lấy một phần sandwich bắt đầu ăn, như Lăng Tuyết là người bạn cũ quen biết rất lâu rồi.

Lăng Tuyết vốn cảm thấy không mấy tự nhiên, bây giờ nhìn thấy anh cũng ăn, cô cảm thấy tự nhiên hơn, không còn gì câu nệ, ăn thoải mái hơn.

Tiếp xúc với người như vậy thật sự rất dễ chịu, trong lòng Lăng Tuyết càng thêm nhận định Hoắc Vân Phong sẽ không làm ra những chuyện thương thiên hại lý thế này, chuyện ấy nhất định có ẩn tình khác...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Không Biết Xấu Hổ

Lúc dùng bữa sáng, Lăng Tuyết còn đang nghĩ, nên đề cập đến chuyện cô nhi viện thế nào.

Trước kia cô làm việc ngoại trừ giữ vững một vài nguyên tắc cơ bản ra, cho tới bây giờ không hề đắn đo, muốn làm gì thì làm, làm rồi tính, ví dụ như lúc đua xe, cô sẽ không màng hậu quả, để thắng, ngay cả mạng sống cô cũng bất chấp.

Chỉ là hiện tại, cô làm việc phải cân nhắc thiệt hơn, luôn mãi lo lắng cái gọi là “đại cuộc”.

Cô nên dùng phương thức gì nhắc đến chuyện đó để không bị lộ thân phận, không bị hoài nghi, còn có thể giải quyết vấn đề?

Đây đúng là hao tâm tổn trí.

– Cô Cung hình như có tâm sự?- Hoắc Vân Phong thuận miệng hỏi.

– Hừm?- Lăng Tuyết đang uống sữa, nghe câu hỏi của anh, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào.

– Tôi có thể giúp được cô không?- Hoắc Vân Phong tươi cười lịch thiệp nhìn cô.

Đương nhiên có thể, rất có thể.

Lăng Tuyết suy nghĩ nửa rú lên, cô cố nén tâm trạng kích động, thận trọng hỏi:

– Có người bạn nhờ tôi giúp đỡ, tôi đang bị chuyện này làm cho đau đầu.

– Nói ra nghe thử?- Hoắc Vân Phong tao nhã dựa vào sô pha.

Lăng Tuyết mỉm cười, bắt đầu chân thành kể lại:

– Thực ra cũng không phải bạn bè quen thân đặc biệt gì, nhưng đặc biệt có chút sâu xa. Có lần tôi đi ngang qua một cô nhi viện, tài xế bất cẩn va phải đứa bé làm nó bị thương, lúc này chúng tôi liền đưa nó đến bệnh viện điều trị, bởi vì áy náy, tôi ở lại bệnh viện chăm sóc nó một ngày, có lẽ ánh mắt trong trẻo của đứa bé đó đã làm tôi xúc động, tôi trở thành bạn với nó, sau đó, thỉnh thoảng có thời gian tôi sẽ ghé lại đó làm từ thiện.

– Hóa ra cô Cung có lòng nhân ái như vậy- Hoắc Vân Phong cảm thấy rất hứng thú với “câu chuyện” của Lăng Tuyết- Sau đó thì sao?

Lăng Tuyết uống miếng nước, nói tiếp:

– Thời gian trước, viện trưởng ở đó nhờ tôi giúp đỡ, cô ấy nói hợp đồng thuê đất của cô nhi viện sắp hết hạn, công ty bất động sản vì muốn thu lại đất đã ép họ dọn đi, họ không muốn dọn, nghĩ cách để dành tiền mua lại, lúc ấy tôi còn định quyên góp một số tiền cho họ, nhưng đúng lúc tôi lại bị tai nạn xe, chuyện này liền bị trì hoãn, có một thời gian, họ không liên lạc với tôi, tôi còn tưởng sự việc đã được giải quyết. Mấy hôm trước, tôi đến cô nhi viện thăm họ, phát hiện không thấy bọn trẻ, tôi mất nhiều thời gian mới liên lạc được với viện trưởng, nghe được vài tin tức đáng sợ...

– Tin gì?- Hoắc Vân Phong hỏi.

Lăng Tuyết thâm sâu nhìn Hoắc Vân Phong:

– Viện trưởng nhận được điện thoại đe dọa, tiếp đó có hai đứa trẻ trong cô nhi viện bị mất tích, còn có vài đứa mắc bệnh truyền nhiễm, viện trưởng không thể không tạm thời đưa bọn trẻ đi, cô nhi viện bị bỏ hoang, nhưng công ty bất động sản này vẫn không chịu buông tha cho họ, ngày nào cũng phái người đến gây rối, còn bắt bớ nhân viên trong cô nhi viện...

– Quá đáng thật!- Hoắc Vân Phong lòng đầy căm phẫn- Vì kinh doanh nhỏ lại làm ra loại chuyện táng tận lương tâm như vậy.

– Đây không phải là mối kinh doanh nhỏ- Lăng Tuyết mỉm cười- Tôi đã cho người dò la một chút, đó là một công trình rất lớn, có tập đoàn đã mua lại núi non bao bọc quanh cô nhi viện kia, còn cô nhi viện lại nằm ở vị trí trung tâm, nếu không thể lấy được khu đất ấy, vậy công trình lớn đó không thể khởi động, cho nên họ mới không từ thủ đoạn.

– Núi bao bọc?- Hoắc Vân Phong nhíu mày- Tập đoàn của tôi cũng có hạng mục núi bao quanh, cô nhi viện cô nói nằm ở khu vực nào?

– Chính là khu Bắc Khê thuộc dãy núi Nam Phong- Lăng Tuyết vờ như không biết- Tập đoàn anh là?

– Đúng là hạng mục của tập đoàn tôi!- Hoắc Vân Phong vô cùng kinh ngạc- Hạng mục này tôi giao cho cấp dưới làm, tuần trước mới báo cáo tiến độ cho tôi, tôi còn nói quá chậm, không ngờ bên trong còn có ân tình như vậy.

– Tôi không giấu anh nữa. Thực ra tôi biết đây là hạng mục của họ Hoắc, cho nên rất khó xử, không biết phải xử lý thế nào, hiện tại nói ra chuyện này chỉ để cầu may, cũng xem ý tứ anh một chút...

Lăng Tuyết cảm thấy Hoắc Vân Phong chủ động nói thật, chứng minh chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì đến anh ta.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, Hoắc Vân Phong chắc chắn hiểu cô đã sớm biết đây là hạng mục của họ Hoắc, cố ý rào trước đón sau nói với anh, chính là muốn thăm dò ý của anh, chỉ bằng trực tiếp thừa nhận.

– Ha ha, cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không vì làm ăn mà làm ra chuyện này- Hoắc Vân Phong cười nói- Chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng, nếu tình hình thật sự như vậy, nhất định sẽ cho cô câu trả lời!

– Vậy tôi thay mặt bọn trẻ trong cô nhi viện cảm ơn anh trước- Lăng Tuyết mừng rỡ- Thực sự chuyện này không liên quan đến tôi, tôi cũng cảm thấy con người anh chính trực lương thiện, không thể làm ra chuyện thế này, ngộ nhỡ chuyện này truyền ra ngoài, chỉ e sẽ tổn hại đến danh dự của họ Hoắc, cho nên mới đề cập với anh, không ngờ anh còn thấu đáo hơn cả trong tưởng tượng của tôi.

– Ngại quá- Hoắc Vân Phong có chút áy náy- Là tôi quản lý không nghiêm, nên mới phát sinh ra chuyện như vậy.

– Không không, công việc anh bận rộn, ngày nào cũng tối mắt tối mũi, lo là mấy việc nhỏ cũng rất bình thường.

Lăng Tuyết cảm thấy mình đúng là may mắn, Tần Tuệ còn nói cô phải gả cho Thân Đồ Dạ, trở thành chị Thân Đồ mới có thể nói chuyện với Hoắc Vân Phong, không ngờ lần đầu tiên gặp Hoắc Vân Phong như đã quen thân, dễ dàng giải quyết xong chuyện này.

Có câu nói này của anh ta, cô không cần lo lắng chuyện cô nhi viện nữa.

Lăng Tuyết cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng chuyện này rất khó xử lý, còn phải tốn nhiều thời gian, không ngờ lại dễ dàng như vậy.

– Cô Cung!- Lúc này, Hoắc Phi Vân đến- Thân Đồ nói chuyện xong rồi, nhờ tôi đưa cô qua đó.

– À- Lăng Tuyết đứng lên- Vâng.

– Tôi đi cùng hai người- Hoắc Vân Phong nhìn đồng hồ- Đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn nói với Thân Đồ Dạ.

– Vâng, đi thôi.

Ba người vừa từ thư phòng đi ra, đúng lúc nhìn thấy Hoắc Kiều Cương và Thân Đồ Dạ cùng nhau xuống lầu, họ vừa đi vừa to nhỏ, hình như đang bàn chuyện.

Hoắc Vân Phong và Hoắc Phi Vân lặng lẽ nhìn họ, đợi họ xuống lầu.

Điện thoại Lăng Tuyết báo rung, cô lùi ra sau, lấy ra xem, là điện thoại Hàn Giai gọi đến, cô không dám nghe, ngắt máy, gửi tin nhắn:

– Chuyện gì?

– Anh em về rồi, hẹn chị gặp mặt- Hàn Giai đáp.

– Bây giờ đang bận, đợi chị rảnh sẽ gọi điện thoại cho em- Lăng Tuyết trả lời, chuẩn bị cắt điện thoại.

Hàn Giai lại gửi tin nhắn đến:

– Lăng Ngạo đâu? Anh em nói anh ấy bị tai nạn giao thông bị thương nặng, lại còn bị bắt cóc? Hiện tại anh ấy ở đâu rồi? Nếu chị không để em gặp anh ấy, em sẽ báo cảnh sát!!!

Đọc xong tin nhắn, Lăng Tuyết hết chỗ nói, Hàn Giai ngày nào cũng gửi tin nhắn đến hỏi thăm tin tức của Lăng Ngạo, lần nào cô cũng thoái thác, Hàn Giai nhất định sinh lòng nghi ngờ, Hàn Bắc trở về, Hàn Giai chắc chắn truy đến cùng, hiện tại biết được tình hình của Lăng Ngạo rồi, Hàn Giai còn không lên con mới là lạ.

Phải đúng lúc cho họ viên thuốc an thần, nếu không thật sự báo cảnh sát thì phiền to.

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết hỏi âm:

– Tối nay chị đến tìm hai người.

– Được, không gặp không về!- Lúc này Hàn Giai mới chịu bỏ qua.

Lăng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu, Thân Đồ Dạ đang lạnh lùng nhìn cô chăm chăm:

– Em rất bận nhì.

– Có vài việc công cần xử lý- Lăng Tuyết mượn cớ.

– Cô Cung tuổi còn trẻ đã một mình quản lý cả tập đoàn, rất không dễ dàng- Hoắc Vân Phong giải vây cho cô.

Thân Đồ Dạ không nói gì nữa, quay sang từ biệt Hoắc Kiều Cương:

– Chủ Hoắc, cháu đi trước, hôm nào cháu lại đến thăm ông.

- Chủ tiền cháu- Hoắc Kiều Cương vô cùng nhiệt tình.
- Không cần, chú cứ lên với ông đi- Thân Đồ Dạ từ chối.
- Dạ đúng rồi ba, ba lên với ông nội đi, con và Phi Vân tiễn Thân Đồ, đúng lúc con có việc muốn nói với anh ấy- Hoắc Vân Phong cười nói.
- Cũng được- Hoắc Kiều Cương gật đầu- Thân Đồ, chú không tiễn cháu nữa, chuyện vừa rồi chú nói cháu hãy suy nghĩ nhé, mau chóng trả lời chú.
- Vâng- Thân Đồ Dạ gật đầu, xoay người rời khỏi.
- Tạm biệt chú Hoắc- Lăng Tuyết lễ phép chào từ biệt Hoắc Kiều Cương.
- Tạm biệt- Hoắc Kiều Cương cười với cô, thân thiết, hiền hòa.

Bốn người ra khỏi biệt thự, Hoắc Phi Vân liền nói với Lăng Tuyết:

- Cô Cung, tôi tiễn cô ra xe.

Lăng Tuyết biết, Hoắc Vân Phong có chuyện cần nói riêng với Thân Đồ Dạ, vì thế thức thời đi cùng Hoắc Phi Vân ra xe.

Hoắc Phi Vân khách sáo nói:

- Cô Cung, hôm nay tiếp đón không được chu đáo, sau này hoan nghênh cô thường xuyên đến nhà chúng tôi làm khách.
- Vâng, cảm ơn- Lăng Tuyết mỉm cười đáp lại, cô có ấn tượng rất tốt với Hoắc Kiều Cương và Hoắc Vân Phong, còn ấn tượng với Hoắc Phi Vân chưa đến mức tồi tệ, nhưng cô có thể cảm nhận được sự thù địch trên người cô ta.
- Không cần khách sáo- Hoắc Phi Vân sâu xa nói- Họ Hoắc chúng tôi và nhà Thân Đồ có giao tình qua nhiều thế hệ, ông nội tôi từng có ơn với Thân Đồ, quan hệ của anh ấy với gia đình chúng tôi có chút đặc biệt, tôi và anh tôi cùng Thân Đồ đều là bạn bè tốt của nhau, về sau chúng ta phải thường xuyên qua lại nhé.
- Nhất định rồi- Lăng Tuyết nhủ thầm, đây là đang đọc khẩu lệnh à?

Lúc này, Thân Đồ Dạ và Hoắc Vân Phong nói chuyện cũng xong, đi tới lên xe, trong tay còn cầm một chiếc hộp tinh xảo, vừa ngồi vào trong xe đã đưa cho Lăng Tuyết:

- Cho em đó.
- Hửm?- Lăng Tuyết nhận lấy, ngẩng đầu hỏi anh- Cái gì vậy?
- Quà cưới Hoắc Vân Phong tặng.

Thân Đồ Dạ trả lời không mấy tập trung, ánh mắt luôn nhìn ra bên ngoài, Lăng Tuyết còn tưởng anh đang từ biệt với anh em họ Hoắc, nhìn kỹ mới phát hiện anh đang nhìn lên cửa sổ tầng ba, Nhan Nhược Hi đứng đó, lẳng lặng nhìn anh, còn anh thì... lưu luyến không rời!!!

Lăng Tuyết lờm lờm:

- Nhìn đủ chưa?

Thân Đồ Dạ làm như không nghe thấy, vẫn còn nhìn lên chỗ đó.

Lăng Tuyết đưa tay nhéo lỗ tai anh:

- Anh xem đủ chưa?

Thân Đồ Dạ quay qua, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc lạnh:

- Em muốn chết à?
- A...- Lăng Tuyết cuống quýt rút tay về- Em...
- Lái xe!- Thân Đồ Dạ ra lệnh.

Xe chạy đi, Thân Đồ Dạ mới nổi giận, sắc mặt u ám, ánh mắt âm lãnh như băng:

– Cung Thiên Long, ai cho em lá gan mà em dám làm càn như vậy???

– Em...

– Động tay động chân với tôi, hất hàm lên mặt...- Thân Đồ Dạ hung hăng bóp má Lăng Tuyết- Nào em bị úng nước? Ngứa da? Muốn chết?

– Đúng đó đúng đó, tôi muốn chết đây- Lăng Tuyết đánh bạo la lớn- Còn không phải vì anh ức hiếp tôi! Rõ ràng đã là người của tôi rồi, trong tim trong mắt đều là người khác, vậy tôi là cái gì? Lá chắn của anh à???!!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Ngày Tốt Của Nữ Ma Đầu

– Em bệnh à?- Thân Đồ Dạ phì cười quát lại- Đừng tưởng rằng mang cái cá tính ngu ngốc đó ra thì có thể ra vẻ đặc biệt, như vậy chỉ có thể khiến người ta cảm thấy em vô tri mà thôi.

– Đúng đây, tôi vô tri đây, tôi ngu ngốc đây- Lăng Tuyết giận dữ- Vậy anh cưới một đũa ngu ngốc, chẳng phải anh càng nãi nãi hơn sao???

– Em...- Thân Đồ Dạ cứng họng, lại nhất thời không nói lại cô.

– Dừng xe!- Lăng Tuyết hét lên.

Lôi Quân liếc gương chiếu hậu nhìn Thân Đồ Dạ ở phía sau, Thân Đồ Dạ không có phản ứng, anh đành đỗ xe lại ven đường.

– Trở về từ từ hoài niệm tình nhân cũ của anh đi nhé- Lăng Tuyết đập cửa bỏ đi.

– Bệnh thần kinh!!!

Thân Đồ Dạ cảm thấy cô quả thực không nói lý lẽ, lại dám kiêu căng như vậy ở trước mặt anh, tuyệt đối là đầu óc có vấn đề.

– Chủ nhân...

Cố Huy muốn khuyên nhủ Thân Đồ Dạ.

– Im ngay- Thân Đồ Dạ ngắt lời anh.

Cố Huy không dám thở mạnh.

Lôi Quân không biết có nên lái xe đi không.

Lăng Tuyết đột nhiên gõ mạnh vào kính xe.

Thân Đồ Dạ lạnh lùng nở nụ cười, đưa tay quay kính xe xuống, cao ngạo nhìn cô, chờ cô mở miệng cầu xin anh.

– Đưa túi xách của tôi ra đây- Lăng Tuyết chìa tay với anh.

Thân Đồ Dạ sắc mặt u ám, tiện tay cầm túi xách của cô ném ra ngoài, nhìn cũng không buồn nhìn cô:

– Lái xe đi!

– Vâng- Lôi Quân lái xe rời khỏi.

Lăng Tuyết nhặt túi xách trên đường lên, cầm giận trừng mắt với chiếc Maybach nọ, xoay người bỏ đi, từ trong túi lấy ra điện thoại gọi cho Hàn Bắc:

– Hàn Bắc, anh ở đâu? Lái xe đến đón em...

Lời còn chưa nói xong, Lăng Tuyết ngẩn người, lúc này, một chiếc Bugatti màu xanh sapphire chạy đến, Lăng Tuyết tròn mắt nhìn chằm chằm chiếc xe nọ, biển số xe là XX8888, đó không phải là chiếc xe đã đưa với cô đêm đó sao?

Bugatti chạy qua bên cạnh Lăng Tuyết, mui xe mở ra, anh chàng ngồi ở ghế lái mặc áo da chói mắt, trang sức sáng lấp lánh, đeo kính râm màu sắc sặc

sở, đẹp trai ngồi ngồi, lắc lư cơ thể theo tiếng nhạc metal rock đỉnh tai nhức óc trong xe, vô cùng nhập tâm

– Này!- Lãng Tuyết hưng phấn chạy theo, vẫy tay hô to- Dừng xe! Dừng xe!

Anh chàng nọ hình như không nghe thấy tiếng của Lãng Tuyết, giữ nguyên tốc độ xe, lướt nhanh qua cô.

Lãng Tuyết chạy theo mấy trăm mét, không đuổi kịp, đành phải dừng lại, đứng tại chỗ thở hổn hển.

Trong xe, anh chàng liếc nhìn kính chiếu hậu, cong môi cười:

– Đẹp trai mà cũng đâu còn cách nào, ở trên đường luôn bị mấy cô mê trai điên cuồng truy đuổi, đáng tiếc quá, anh đây sẽ không vì một gốc cây mà vứt bỏ cả khu rừng!!!

Reng... reng...

Điện thoại Lãng Tuyết reo, cô nhận máy:

– Hàn Bắc.

– Lãng Tuyết, em ở đâu? Có phải kêu anh đến đón em không?- Hàn Bắc hỏi.

– Em cũng không biết đây là đâu nữa, em gửi định vị cho anh, anh lập tức đến đây.

– OK.

Lãng Tuyết đứng bên đường chờ Hàn Bắc, Tần Tuệ gọi đến, cô không nghe máy.

Khoảng 8h, Hàn Bắc lái chiếc Golf Gti vội vàng chạy đến, Lãng Tuyết lên xe, lập tức tắt điện thoại:

– Đi mau.

Cô biết Tần Tuệ nhất định sẽ phái người đến đón cô, nói không chừng ở giữa đường sẽ gặp phải, cô phải nhanh chóng rời khỏi đây, tắt máy là không cho họ định vị được cô đang ở đâu.

– Sao vậy? Em lại bị người ta theo dõi à?- Hàn Bắc căng thẳng nhìn gương chiếu hậu.

– Hiện tại không ai theo dõi, chậm chút nữa thì sẽ có- Lãng Tuyết nhìn xe- Lần trước bị đụng hư, tiền sửa xe hết bao nhiêu?

Lần trước cô chạy chiếc Golf Gti này đi đua xe với bọn Lương Thất Thiếu, xe của Lương Thất Thiếu suýt nữa bị đụng rơi xuống vực, thời khắc mấu chốt, cô lái xe chót ở ngay vách núi để cản xe hấn lại, đầu xe bị đụng hư ngay lúc đó.

– Mấy ngàn đó- Hàn Bắc liếc cô- Anh mặc kệ, món nợ này tính vào em.

– Không thành vấn đề- Lãng Tuyết sáng khoái đồng ý- Sau này sẽ gửi vào thẻ của anh.

– Em bắt đầu trở nên hào phóng từ khi nào vậy?- Hàn Bắc kinh ngạc vô cùng- Thật sự đang cập kè người giàu à?

– Nói nhảm- Lãng Tuyết lười nói với anh chuyện này- Đúng rồi, em nói một chút chuyện về Lãng Ngao với anh.

– Lãng Ngao thế nào? Được cứu chưa?- Hàn Bắc lo lắng hỏi- Hàn Giai sắp điên rồi, ngày nào cũng ở nhà nổi khùng lên, nó kêu anh nói với em, nếu em không cho nó gặp Lãng Ngao, nó thật sự sẽ báo cảnh sát đó.

– Đã cứu ra rồi- Lãng Tuyết nghiêm túc nói- Chỉ là điều trị muộn, anh ấy vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, nhưng bác sĩ nói rồi, anh ấy hồi phục rất nhanh, qua hai hôm nữa sẽ tỉnh lại.

– Vậy thì tốt- Hàn Bắc thở phào nhẹ nhõm- Vậy đến khi nào bọn anh mới đi thăm được?

– Tối nay em về sắp xếp đã, ngày mai mọi người đến thăm anh ấy đi.

Lãng Tuyết định trở về sẽ thương lượng với Lãnh Thanh Mặc, Hàn Bắc và Hàn Giai là anh em thân thiết với cô, họ chỉ muốn đến thăm Lãng Ngao mà thôi, sẽ không tiết lộ cơ mật gì, huống chi đó là ở bệnh viện, hoàn toàn cũng không có cơ mật gì để tiết lộ.

– Được được được, sáng mai đi nha- Hàn Bắc liên tục gật đầu.

– Hàn Giai còn đang ở nhà em đúng không?

Lăng Tuyết nhìn ra bên ngoài, không thấy xe của họ Cung, xem ra họ không tìm đến, đây là cho cô nghỉ phép một ngày?

– Ủ, ở nhà em, anh cũng dọn qua đó rồi. Căn nhà anh thuê công tắt nguồn điện bị cháy, còn chưa sửa xong, tối thôi à, dù sao nhà anh cũng sắp hết hạn thuê rồi, anh không định thuê nữa, nên dọn hết đồ sang nhà em

– Tạm thời hai anh em cứ dọn sang chỗ em đi sẽ an toàn hơn, nhà của bọn em đến cuối năm mới hết hợp đồng, hai anh em khỏi phải tốn tiền thuê nhà khác.

– OK, cảm ơn trước. Để anh gọi điện cho Hàn Giai, bằng không một mình nó ở nhà lại suy nghĩ lung tung.

– Ủ.

Hàn Bắc gọi điện cho Hàn Giai, báo tin Lăng Tuyết đã nói, Hàn Giai trong điện thoại chứng thực lại với Lăng Tuyết, lúc này với yên lòng

Lăng Tuyết cũng yên lòng, nói chuyện với Hàn Bắc:

– Hàn Giai nói anh đi Hàn Quốc phỏng vấn à? Thuận lợi không?

– Anh đang định nói với em chuyện này- Hàn Bắc vô cùng hưng phấn- Lần trước anh và Ngũ Ca cùng đi Hàn Quốc phỏng vấn, đã phỏng vấn đậu rồi, hiện tại hai anh em đang là tay bass riêng của ngôi sao nổi tiếng Hàn Vũ Thần.

– Hàn Vũ Thần?- Lăng Tuyết tròn mắt- Là Tiểu Thiên Vương Châu Á đó nha.

– Đúng vậy, anh ta nổi tiếng lắm- Hàn Bắc kích động không thôi- Có thể vì bọn anh đều mang họ Hàn, nên anh ta đặc biệt chiều cô bọn anh, lúc trước khi phỏng vấn anh suýt bị trượt, là anh ta tự mình chỉ đích danh giữ anh lại, đây chính là duyên phận đó nha!

– Chúc mừng anh, cuối cùng cũng có cơ hội ra mắt rồi- Lăng Tuyết vui lây niềm vui của Hàn Bắc.

– Hi hi, em đừng chê cười anh nữa- Hàn Bắc gãi đầu, có hơi ngượng ngùng- Lần này có thể được chọn là do vận may, anh cảm thấy bản thân đã đổi vận rồi, gần đây sự nghiệp cứ lên như điều gặp gió, chuyện gì cũng rất thuận lợi, Hàn Vũ Thần còn đặc biệt xem trọng anh.

– Phong thủy luân chuyển, mọi người đều có ngày nào đó đổi vận mà- Lăng Tuyết cười nói- Nhìn thấy anh phát triển tốt như vậy, em cũng thấy mừng cho anh.

– Mọi người đều là anh em, anh phát tài cũng sẽ nghĩ đến mọi người mà- Hàn Bắc nói chuyện rất nghĩa khí- Tới mai Hàn Vũ Thần có buổi fan meeting (họp mặt người hâm mộ) tại nhà hát lớn ở thành phố Hải, cần mời một ca sĩ nữ song ca chung bài hát mới nhất của anh ấy, anh đã đề cử em với anh ấy, để em theo anh đến công ty thử giọng, nếu thành công, tới mai là có thể biểu diễn cùng sân khấu với anh ấy rồi, với giọng hát và hình tượng của em, chỉ cần ra mắt nhất định sẽ rất chấn động, sau này sẽ có rất nhiều cơ hội phát triển...

– Chờ đã- Lăng Tuyết ngắt lời Hàn Bắc- Quả thật đây là cơ hội tốt, chỉ là hiện tại em không tiện lộ diện.

Hiện giờ cô là Cung Thiên Long, sao có thể xuất đầu lộ diện làm khách mời cho ngôi sao được?

– Tại sao?- Hàn Bắc phản ứng rất mạnh- Đây chính là cơ hội rất tốt, cho dù hiện giờ em có cặp kè với người giàu, không thiếu tiền tiêu, nhưng em cũng không thể quên đi giấc mơ của chính mình chứ, em đã nói muốn dẫn dắt ban nhạc Black Wing của chúng ta ra khỏi Trung Quốc, vươn đến sân diễn quốc tế, còn nói muốn truyền tải những ca khúc mà Lăng Ngạo sáng tác cho em ra khắp toàn cầu, em quên rồi sao?

– Em không quên, chỉ là...

Lăng Tuyết hơi động lòng, đây quả thật là cơ hội tốt, hơn nữa tham gia thi đấu sẽ càng đáng tin hơn, cơ hội đã ở ngay trước mắt, lập tức là có thể thực hiện, cô thực sự không muốn bỏ qua.

– Nhưng mà cái gì?- Hàn Bắc nhủ mày hỏi- Rốt cuộc em bị sao? Gần đây thần thần bí bí lắm, chẳng lẽ thực sự cặp kè người giàu? Em và Lăng Ngạo...

– Đúng rồi- Lăng Tuyết nảy ra một ý- Em có thể hóa trang mà, cải trang lên sân khấu, như vậy người khác sẽ không nhận ra em.

– Cái gì?- Hàn Bắc bị cô làm cho kinh ngạc- Lên sân khấu phải hóa trang mà, nhưng em nói cải trang là có ý gì? Em sợ ai nhận ra?

– Tóm lại em không thể dùng khuôn mặt hiện tại để lên sân khấu được- Lăng Tuyết không muốn nói quá nhiều với anh- Anh đi hỏi thử xem, nếu có thể được, em sẽ theo anh đi thử giọng.

– Chắc không thành vấn đề đâu, để anh hỏi thử- Hàn Bắc gọi điện thoại cho người đại diện của Hàn Vũ Thần, sau đó nói với Lăng Tuyết- Anh ấy nói em đến thử giọng trước, qua vòng rồi nói sau.

– Vậy đi thôi, dù sao hôm nay em cũng muốn đi thư giãn, gần đây đúng là mệt chết, tối nay gọi Hàn Giai và Ngũ Ca ra đi, chúng ta cùng đi ăn đồ nướng, em mời.

– Tốt quá, anh cũng đang có ý này, tối nay chúng ta phải uống cho thật đã.

– Về thay đồ trước, mặc bộ đồ này chán ngấy đi được, em phải lấy lại bộ dạng ngày trước.

– OK, về nhà thôi!

Lăng Tuyết ưỡn thẳng lưng, làm Cung Thiên Long lâu như vậy, cô thật sự rất áp lực.

Chuyện cô nhi viện đã giải quyết gần xong rồi, còn có bốn ngày nữa sẽ đến ngày Thân Đồ Dạ và Cung Thiên Long kết hôn, đến sau lúc đó, cô sẽ được tự do.

Bất lấy cơ hội này mới thành danh được, đội Lăng Ngạo tỉnh lại, anh sáng tác, cô hát, bọn Hàn Bắc Hàn Giai Ngũ Ca đệm đàn, đám anh em bọn họ lại giống như trước cùng nhau tung hoành thiên hạ, ngấm lại là thấy hạnh phúc rồi!

Nhà họ Cung.

Tần Tuệ gấp đến độ như kiến bò chảo nóng:

– Con nhỏ đó đúng là không đáng tin, lúc này lại tắt máy, bữa tiệc tối nay của họ Bạch phải làm sao đây? Họ chủ động mời cô Cung đến tham dự buổi tiệc mừng thọ của Bạch Tân Sinh, chắc chắn là nể mặt ngài Thân Đồ nên chuẩn bị thỏa hiệp, muốn hữu hảo với họ Cung, chúng ta phải nhân cơ hội lần này làm tốt quan hệ với Bạch Tân Sinh, thì ngày sau dễ bàn chuyện giải trừ hợp đồng hơn.

Lãnh Thanh Mặc xem đồng hồ, dùng khẩu hình môi nói:

– Hiện tại mới 11h trưa, còn sớm, tôi điều tra cô ấy ở đâu, đến đó đón cô ấy, còn chị đi chuẩn bị trang phục và trang sức cho cô ấy đi.

– Vâng, tôi lập tức đi chuẩn bị- Tần Tuệ lại liên tục gật đầu, lại lo lắng hỏi- Không biết ngài Thân Đồ có nhận được thư mời của họ Bạch không, ngộ nhờ ngài ấy không đi, một mình cô Cung đi, họ Bạch nhất định sẽ không cho cô ấy thể diện. Ài da, không biết hôm nay cô ấy ở chỗ ngài Thân Đồ thế nào, có cãi nhau không. . .

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Nữ Thần

– Chị lo nhiều quá- Lãnh Thanh Mặc mỉm cười, tiếp tục uống trà.

– Haizz. . .- Tần Tuệ thở dài, không dám nhiều lời, xoay người đi chuẩn bị.

Lăng Tuyết về nhà thay đồ, đầu đội thêm mũ, thêm vào một cái khẩu trang màu đen, lấy lại bộ dạng trước kia, sau đó cùng Hàn Bắc, Hàn Giai đến công ty Thiên Ngu thử giọng.

Công ty có rất nhiều người đến thử giọng, có vài người là hiện tượng gần đây trên mạng xã hội, tình nhân trong mộng của đám ‘trạch nam’[1], ăn mặc xinh đẹp gọi cảm, trang điểm nóng bỏng, hóp hết hồn phách của bọn đàn ông.

Lăng Tuyết ăn mặc thế này, thoát nhìn như mấy em gái giang hồ, hoàn toàn chẳng ai chú ý đến cô.

– Điện thoại của chị An vẫn không gọi được- Hàn Bắc nhú mày.

– Chị An là ai?- Lăng Tuyết hỏi.

– Người đại diện của Hàn Vũ Thần, có thể là ra ngoài cùng anh ấy, ngày nào chị ấy cũng đặc biệt bận rộn- Hàn Bắc nhìn thấy có nhiều người xếp hàng, nên hơi sốt ruột- Quên đi, chúng ta cứ theo trình tự bình thường, Hàn Giai, em ngồi đây với Lăng Tuyết một lát, anh đi lấy số thứ tự.

– OK, anh đi đi- Hàn Giai kéo Lăng Tuyết ngồi xuống bên cạnh.

Lăng Tuyết kéo vành nón xuống thấp, đeo khẩu trang, nhìn ngó xung quanh, vẫn rất lo lắng:

- Giai Giai, hiện tại chị như vậy có ai nhận ra không? Hay là chị đội thêm tóc giả vào?
- Chị Lăng, chị sao vậy?- Hàn Giai kinh ngạc nhìn cô- Cần gì cẩn thận vậy? Rốt cuộc chị đang sợ bị ai nhận ra?
- Chuyện này một lần khó nói hết- Lăng Tuyết tránh né đề tài này- Nhiều người quá, phải đợi đến khi nào?
- Từ từ đã- Hàn Giai đưa nước cho Lăng Tuyết- Nói không chừng lát nữa Hàn Bắc liền hệ được với chị An, chúng ta có thể được ưu tiên hát trước.
- Chỗ này đông người quá, chúng ta ra ngoài đợi đi.

Lăng Tuyết luôn cảm thấy không được tự nhiên, luôn sợ hãi bị người khác nhận ra.

- Bên kia có ban công, ra đó hít thở không khí đi- Hàn Giai cùng Lăng Tuyết ra ngoài.

Lăng Tuyết nhìn mình trong kính, hiện tại cô thế này quả thật cách một trời một vực với “Cung Thiên Long”, không chỉ nói bề ngoài, cách ăn mặc, ngay cả cử chỉ khí chất đều hoàn toàn bất đồng, cho dù tháo khẩu trang xuống, có lẽ cũng không có ai nhận ra cô đâu?

Lăng Tuyết thở phào, yên tâm hơn.

- Oa, xe xịn nha- Giọng Hàn Giai truyền đến- Bugatti!

– Đâu, đâu?- Lăng Tuyết vội vàng chồm ra nhìn, hiện tại cô vừa nghe đến Bugatti thì phản ứng rất thái quá, người duy nhất có thể đưa xe thẳng cô, cô thật sự rất muốn làm quen, làm quen.

- Chỗ kia kia!- Hàn Giai chỉ xuống bên dưới tòa nhà.

Lăng Tuyết dán mặt vào tấm kính nhìn xuống, quả nhiên, một chiếc Bugatti màu xanh sapphire đỗ bên dưới, ở góc độ của Lăng Tuyết không nhìn thấy biển số xe, mui xe mở ra, một anh chàng ăn mặc rất mát mẻ bước xuống, anh ta mặc một chiếc áo khoác da màu đen, mang kính râm không rõ màu gì...

- Là anh ta!!!

- Hàn Vũ Thần!!!

Lăng Tuyết và Hàn Giai đồng thời hô lên, Lăng Tuyết ngẩn người, kinh ngạc nhìn đối phương.

- Lăng Tuyết, chị quen anh ấy hả?- Hàn Giai vô cùng kinh ngạc.

- Anh ta chính là Hàn Vũ Thần?

Lăng Tuyết tròn mắt, hôm nay trên đường gần biệt thự nhà họ Hoắc gặp được chiếc Bugatti của anh chàng này, Bugatti chạy vụt qua cô, cô chính là nhìn thấy đặc điểm quần áo này của anh ta, bởi vì cô bình thường cũng hay mặc như vậy, cho nên cô nhớ đặc biệt rõ ràng.

Hiện tại, dựa vào trực giác phán đoán anh chàng nọ chính là người đó, nhưng không thấy biển số xe, cô cũng không thể hoàn toàn khẳng định.

Tối hôm đó, người đưa xe với cô quả thực chính là Tiểu Thiên Vương Châu Á, Hàn Vũ Thần?

- Tình huống gì thế này?- Hàn Giai bị làm cho hồ đồ- Chị không biết Hàn Vũ Thần? Vậy vừa rồi chị nói...

- Chị chỉ là nhận ra chiếc xe này- Lăng Tuyết chỉ nhìn chằm chằm vào xe.

Chủ xe ném chìa khóa cho người đậu xe, sau đó đi vào tòa nhà.

Người ở bãi đậu xe lái xe vào bãi, Lăng Tuyết nhón chân nhìn theo xe, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ ràng biển số xe là XX8888, đúng là anh ấy!

Lăng Tuyết có chút kích động, xem ra hôm nay không đến nhầm chỗ, mà xui quýt khiến thế nào lại gặp được đối thủ đua xe duy nhất này!

- Hai người đang làm gì vậy?- Giọng Hàn Bắc truyền đến.

- Anh, em nhìn thấy Hàn Vũ Thần- Hàn Giai phấn khích nói- Anh ấy lái Bugatti tới, xe đó cực kỳ sang chảnh.

- Mới mua đó, nghe nói vài chục triệu- Hàn Bắc cầm điện thoại- Chị An bắt máy rồi, đã sắp xếp xong, Lăng Tuyết, chúng ta bây giờ vào đó thử giọng.

– Nhưng mà...- Lăng Tuyết nhìn ra thang máy, cô muốn gặp được anh chàng kia, tối đó tại sao lại lái xe theo cô, kỹ thuật đua xe của anh ta học được ở đâu? Có cơ hội nhất định phải đua lại lần nữa.

- Nhưng nhĩ cái gì, mau lên.

Hàn Bắc kéo Lăng Tuyết đi vào trong, Hàn Giai vội vàng theo sau.

Bởi vì “đi cửa sau”, Lăng Tuyết không cần xếp hàng chờ đợi, trực tiếp vào phòng ghi âm thử giọng, nhưng mà “đi cửa sau” không chỉ có mình cô, còn có ba cô gái nữa, đều phục trang lộng lẫy, ở thế sẵn sàng, trông rất có thực lực.

Lần này ca khúc hát thi chính là ca khúc mới của Hàn Vũ Thần sáng tác: Nữ thần. Lăng Tuyết hoàn toàn chưa chuẩn bị, tuy rằng có nghe qua vài lần ở đâu đó, nhưng cô hoàn toàn chưa hát, cô hỏi nhà sản xuất âm nhạc:

– Có thể hát bài khác hay không?

– Không thể- Nhà sản xuất âm nhạc trả lời thẳng- Xin cô vui lòng tháo mũ và khẩu trang xuống.

Lần này cùng lên sân khấu với Hàn Vũ Thần chính là vì tuyên truyền album mới của anh ta, ca khúc “Nữ thần” là bài hát chính, họ mời một ca sĩ nữ không nổi tiếng đến là để khuấy động không khí, tuyên truyền bài hát mới cho Hàn Vũ Thần, không chỉ phải hát hay, còn phải có nhan sắc.

– Em...- Lăng Tuyết đương nhiên không thể tháo xuống.

– Anh Văn- Hàn Bắc vội vàng giải thích- Đây là bạn em, em đã nói với chị An rồi, chị An đồng ý để cô ấy thử giọng xong rồi tính.

– Chị An nói? Vậy OK, có thể thử giọng trước, nhưng chỉ có thể hát bài “Nữ thần” này thôi, nếu bạn cậu ngay cả ca khúc này cũng không biết hát, vậy hết cách rồi.

– Chuyện này...- Hàn Bắc nhú mày nhìn Lăng Tuyết, anh xem nhẹ chuyện này, ca khúc này người bình thường cũng biết hát, anh không ngờ Lăng Tuyết lại không biết, hiện tại phải làm sao đây?

Lăng Tuyết liếc mắt nhìn khu vực chờ, thoáng nảy ra chủ ý:

– Phía sau chẳng phải còn có một em gái đang đợi à? Để cô ấy thử giọng trước đi, đợi cô ấy thử xong, em cũng học xong ca khúc này rồi.

– Lợi hại như vậy?- Nhà sản xuất âm nhạc, anh Văn, tỏ vẻ hoài nghi.

– Dù sao cơ hội một người chỉ hát một lần, nếu lát nữa em hát không được, hát không tốt, em cũng tự biết xấu hổ không nói thêm gì nữa- Lăng Tuyết cười nói.

– OK- Anh Văn không nói nhiều nữa- Để số 4 thử giọng trước đi.

– Vâng.

– Em có thể ở đây nghe không? Em cam đoan sẽ không quấy rầy thí sinh- Lăng Tuyết hỏi.

– Chỗ kia- Anh Văn chỉ vào một góc.

Lăng Tuyết ngoan ngoãn đứng ở góc đó, đã không còn thân phận của Cung Thiên Long, cũng sẽ không có ai cung kính với cô, lúc nào cũng cần cô nữa, nhưng Lăng Tuyết rất thích thực tế này, cô vốn không phải nhân vật nào cả, có thể “đi cửa sau” đã là may mắn lắm rồi, đứng ở một góc nghe người ta hát cũng đã là một loại đãi ngộ đặc thù rồi.

Ca khúc này dài bốn phút mười một giây, tựa như một chàng trai si tình đang thổ lộ với nữ thần trong lòng anh ta, đoạn đầu dạt dào tình cảm, đoạn sau tiết tấu bắt đầu nhanh hơn, cảm xúc trở nên tuôn trào mãnh liệt, cuồng dại như lửa, nốt rất cao, những nốt cao của cô gái đang thử giọng này hoàn toàn khá mờ, nhà sản xuất âm nhạc trực tiếp đánh cô ấy rớt.

Cô gái giận dữ bỏ về, nhà sản xuất âm nhạc nhú mày:

– Đã sớm nói trực tiếp mời ca sĩ nổi tiếng làm khách mời đi, chị An không chịu đòi mời người mới, từ trưa đến giờ hơn ba mươi người thử giọng rồi, toàn trượt không, hát tệ thế này, sao có thể ra mắt? Ngày mai phải tổ chức fan meeting rồi, đến giờ còn chưa tuyển được ai.

– Anh Văn đừng gấp, chẳng phải còn một người sao?- Trợ lý chỉ vào Lăng Tuyết.

– Ngay cả mặt mũi cũng không dám để lộ, cũng không biết có phải phẫu thuật thẩm mỹ hông không- Nhà sản xuất âm nhạc lạnh lùng nói thâm- Bài hát chính lại không biết hát, rõ ràng không làm tốt công tác chuẩn bị, hoàn toàn dựa vào quan hệ, đi cửa sau.

– Vậy... có để cô ấy thử giọng nữa không?- Trợ lý hỏi.

– Hát đi- Nhà sản xuất âm nhạc nói- Dù sao cũng có mấy phút, đừng để chị An tưởng tôi không cho chị ấy thể diện.

– OK- Trợ lý bắt đầu sắp xếp- Cô gì đó ơ? Vào đi.

– Đến đây- Hàn Bắc vội vàng đáp lại- Lăng Tuyết, cố lên!

– Chị Lăng cố lên!

Lăng Tuyết vào phòng ghi âm, âm nhạc vang lên, Lăng Tuyết nhắm mắt lại để lấy cảm xúc.

Nhà sản xuất âm nhạc day trán, ra dấu tay, ý bảo trợ lý theo dõi, sau đó chuẩn bị đi.

– Lần đầu tiên gặp em, ánh mắt em như vì sao trong đêm tối, thấp sáng thế giới của anh, nụ cười em như ánh nắng mùa đông, rót vào sâu thẳm đáy lòng anh...

Lăng Tuyết vừa cất giọng, nhà sản xuất kia liền giật mình, nhìn cô trân trối.

– Anh Vãn, không tệ chứ- Trợ lý mừng rỡ- Âm sắc trong vắt, rất có lực xuyên thấu, hơn nữa...

– Ngậm miệng lại- Anh Vãn ngắt lời trợ lý, khản trương nhìn Lăng Tuyết- Không biết đoạn lên cao có thể hát giọng gió không...

Tất cả mọi người cảm thấy Lăng Tuyết chính là sự kinh ngạc bất ngờ, tất cả đều chú ý cô.

Hàn Bắc và Hàn Giai nín thở tập trung, hồi hộp lắng nghe, tuy rằng họ rất có lòng tin vào giọng của cô, nhưng ca khúc này yêu cầu cao độ khó, Lăng Tuyết một lần cũng chưa từng luyện tập qua, không biết hiệu quả thế nào.

– Nữ thần, nữ thần trong tâm tưởng anh, anh yêu em, cho dù tận thế cũng muốn ở bên em...

Cuối cùng, đoạn cao độ cũng đến, Lăng Tuyết lên giọng gió, âm thanh trong vắt kia mang theo lực xuyên thấu lòng người kinh hồn, kích động màng tai mỗi người, anh Vãn kích động nhảy cẫng lên:

– Đây là, đây là thứ âm thanh đẹp để mà tôi muốn tìm!

– Hát hay quá đi mất- Đám trợ lý không khỏi vỗ tay tán thưởng.

Hàn Bắc và Hàn Giai mừng rỡ, Lăng Tuyết quả nhiên không phụ kỳ vọng của mọi người, dùng giọng hát thần kỳ chinh phục hết thảy, ngay cả nhà sản xuất âm nhạc cho Hàn Vũ Thần cũng phải đập bàn khen ngợi cô, sự nghiệp phát triển sau này không cần lo nữa rồi.

Cuối cùng cũng hát xong xa khúc, Lăng Tuyết đi ra khỏi phòng ghi âm, nhà sản xuất âm nhạc lập tức chạy đến:

– Em hát hay quá, chính là em!

– Cảm ơn- Lăng Tuyết vui mừng mỉm cười, đuôi mắt đảo thấy có người đang nhìn cô, cô nhìn lại, ở cửa có một anh chàng ma mị trẻ trung lại còn đẹp trai đứng đó, cười hi hi nhìn cô, cô mở to mắt, thốt lên- Hàn Vũ Thần???

[1] Trạch nam: tương tự như trạch nữ, chỉ những người lâu ngày không bước chân ra khỏi nhà, suốt ngày chỉ biết lên mạng, ôm máy tính cày game, xem phim, nghe nhạc, đọc truyện...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Đổi Lại Thân Phận

– A, Hàn Vũ Thần!

Hàn Giai cùng các cô gái khác có mặt ở đây nhìn thấy Hàn Vũ Thần, mắt đều phát sáng.

– Vừa rồi ca khúc đó là em hát?

Hàn Vũ Thần sâu xa nhìn Lăng Tuyết, tóc anh nhuộm đỏ, da trắng, mặt mũi đẹp như con gái, khoe môi nhếch lên tự nhiên mang theo độ cung đẹp mắt, một đôi mắt sáng ngời trí tuệ, với chiều cao 1m85, cặp chân thon dài, là hình tượng “oppa” chân dài Hàn Quốc đang thịnh hành.

Nhưng mà anh không giống những ngôi sao khác, trên người anh mang một loại khí chất quý tộc bẩm sinh, không chút lây nhiễm phong cách tục tằn của giới giải trí.

– Anh biết nói tiếng Trung?- Lãng Tuyết cứ tưởng anh ta là người Hàn Quốc.

– Lãng Tuyết, Hàn Vũ Thần là người thành phố Hải, chỉ phát triển sự nghiệp ở làng giải trí Hàn Quốc thôi- Hàn Bắc vội giải thích- Vũ Thần, đây là bạn tôi, Lãng Tuyết, vừa rồi ca khúc đó là cô ấy hát, cô ấy là ca sĩ chính trong ban nhạc của chúng tôi, tôi đã từng đề cập qua với anh rồi, anh còn nhớ không? Hôm nay cô ấy đến thử giọng, hy vọng ngày mai có thể cùng lên sân khấu biểu diễn với anh trong buổi họp mặt fan.

– Ừm!- Hàn Vũ Thần gật đầu, nheo mắt đánh giá Lãng Tuyết- Thực lực không tồi! Tháo khẩu trang xuống tôi xem xem!

– Em...- Lãng Tuyết đang nghĩ cách từ chối, Hàn Bắc tha thiết nói- Lãng Tuyết, em thấy đấy, Vũ Thần cũng khen em hát hay, em mau tháo khẩu trang xuống, ít nhất Vũ Thần phải biết người hợp tác với anh ấy trông như thế nào chứ.

– Đúng rồi, cũng không phải chị không đẹp mà- Hàn Giai khuyên nhủ- Hàn Vũ Thần, chị Lãng của bọn em đẹp lắm.

Đúng là đồng đội heo mà.

Lãng Tuyết liếc trắng mắt, ra vẻ buồn rầu nói:

– Trí nhớ hai người bị sao vậy? Mấy hôm nay em bị dị ứng với hải sản, trên mặt toàn mẩn đỏ, còn có vài nốt bị nhiễm trùng chảy mủ, sao có thể gặp ai chứ.

– Há?- Hàn Bắc Hàn Giai ngẩn người, rõ ràng không phải vậy mà, tại sao cô lại nói thế? Rốt cuộc đang chơi trò gì đây?

Người ở đây nhếch mép nhe răng, nghe mà thấy ghê, khó trách phải đeo khẩu trang, hóa ra là người kinh dị.

– Haizzz, khó khăn lắm mới tìm được một cô biết hát, lại thành ra thế này- Nhà sản xuất âm nhạc A Văn thờ dài.

– Xin lỗi nha, Hàn Vũ Thần- Lãng Tuyết xấu hổ cười cười- Em biết em thế này không tốt lắm, nhưng em cảm thấy, lên sân khấu biểu diễn cùng anh chủ yếu là ca hát, về phần mặt mũi em thế nào một chút cũng không quan trọng.

Hàn Vũ Thần nhếch môi cười:

– Mỗi ngày đều có rất nhiều cô gái nghĩ đủ cách thu hút sự chú ý của tôi, cách của em rất mới mẻ.

– Em nói thật mà, có cô gái nào thích người khác nói mình xấu đâu chứ?- Lãng Tuyết ra vẻ thương cảm- Em sớm biết sẽ như vậy rồi, quên đi, em đi trước vậy.

Lãng Tuyết không muốn gây chuyện, cho dù mất đi cơ hội lần này cũng không muốn gây thêm phiền phức.

– Vũ Thần, hay là mời Doãn Nhi, cô gái thời đại về làm ca sĩ khách mời đi, gần đây cô ấy đúng lúc...

– Đợi đã- Hàn Vũ Thần đột nhiên gọi Lãng Tuyết lại, quay đầu nói với A Văn- Chọn cô ấy đi!

– Há? Chuyện, chuyện này...- A Văn vô cùng khó xử- Hiện tại cô ấy bị dị ứng, lên sân khấu phải làm sao?

– Thì mang mặt nạ- Hàn Vũ Thần thân nhiên nói- Như vậy vừa có vẻ thần bí, vừa hồi hộp theo dõi, các fan sẽ càng thích.

– Đúng vậy, sao anh không nghĩ ra nhỉ- A Văn vô cùng kích động- Vốn chính là muốn tạo bầu không khí, cứ mờ ám như vậy, còn tăng thêm cảm giác thần bí, hợp khẩu vị của người hâm mộ, tính đề tài càng tăng mạnh.

– Bộ đồ này không tồi đâu- Hàn Vũ Thần phẩy phẩy áo da của Lãng Tuyết, xoay người rời đi- Nhớ trình diện đúng giờ!

– Đợi đã- Lãng Tuyết gọi anh lại.

– Hửm?- Hàn Vũ Thần quay đầu nhìn cô, góc mặt nghiêng thần thánh hoàn mỹ vô cùng hấp dẫn.

– À thì...

Lãng Tuyết rất muốn hỏi anh một chút về chuyện đua xe đêm đó, nhưng nghĩ lại, đêm đó cô lái Maybach của Thân Đồ Dạ, hiện tại lấy thân phận của Lãng Tuyết ở đây thử giọng, ngộ nhờ hỏi nhiều bị lộ thân phận thì phải làm sao?

Nghĩ đến đây, Lãng Tuyết sửa lại:

– Không có gì, em chỉ muốn nói cảm ơn anh!

– Không cần khách sáo, ngày mai hát hay vào nhé- Hàn Vũ Thần để lại nụ cười mê người cho cô.

– Oa, đẹp trai quá- Hàn Giai nhìn đến tròn mắt.

– Quà thật rất đẹp trai!

Lăng Tuyết cũng xuân tình nhộn nhạo, vừa biết đùa xe, vừa biết ca hát, sở thích của anh thật giống cô, họ hoàn toàn chính là người cùng một thế giới...

– Hai người thấy trai đẹp liền mụ mị đầu óc?- Hàn Bắc khinh bỉ nhìn hai cô- Quên bém Lăng Ngạo không còn lại chút gì!

– Em không quên!- Hàn Giai lập tức nói- Em vẫn rất thích Lăng Ngạo!

Lăng Tuyết không nói gì, trong đầu lại hiện lên bóng dáng của Thân Đồ Dạ, gương mặt thoắt của hắn cũng hiện lên, đôi mắt hung dữ trừng cô, trừng đến nỗi trông mắt sắp sửa lọt ra ngoài...

Lăng Tuyết đánh cái rùng mình, thu hồi ánh mắt:

– Chúng ta đi thôi.

– Để lại phương thức liên lạc đi, ngày mai nhất định phải đến đây đúng giờ- Nhà sản xuất âm nhạc A Văn vội ngăn Lăng Tuyết lại- Tôi điều xe đến đón cô.

– Không cần, ngày mai em và Hàn Bắc sẽ cùng đến- Lăng Tuyết hứa hẹn- Yên tâm đi, đây với em mà nói là cơ hội rất lớn, cho dù trời có sập xuống, em cũng sẽ không vắng mặt.

– Anh Văn yên tâm đi, ngày mai em nhất định đưa cô ấy cùng đến, bằng không sau này em cũng không còn mặt mũi gặp anh- Hàn Bắc vỗ ngực cam đoan.

– Vậy thì tốt, giữ liên lạc nhé.

– Chỗ Tiểu Vương có số điện thoại của em, có việc cứ liên hệ em lúc nào cũng được, chuyện của cô ấy cũng có thể tìm em.

– OK.

Ba người họ ra thang máy rồi khỏi, Hàn Giai xem đồng hồ:

– Sắp 5h chiều rồi, chúng ta đi thẳng tới chỗ ăn đi, Ngũ Ca đã đặt bàn xong rồi đó.

– Hôm nay sao Ngũ Ca không đến?

Lăng Tuyết lấy điện thoại ra khỏi động lại máy, ăn chiều xong cô vẫn phải về nhà họ Cung, dù sao nhiệm vụ của cô vẫn chưa hoàn thành.

Hiện tại mở máy lên, Tần Tuệ lập tức sẽ tra được vị trí của cô, tìm đến cũng mất hai tiếng đồng hồ, đến lúc đó cô đã dùng bữa xong.

– Vợ anh ấy mang thai, hôm nay đi khám thai định kỳ- Hàn Bắc nói.

– Há? Mang thai?- Lăng Tuyết rất kinh ngạc- Chưa kết hôn mà.

– Định cuối tháng này tổ chức đám cưới, gần đây Ngũ Ca đang bận lo chuyện này.

– À, vậy chuẩn bị bao đồ thật lớn mới...

Lăng Tuyết còn chưa nói xong, điện thoại đã reo, là Tần Tuệ gọi đến, cô lấy tay che ống nghe, nhận máy:

– A lô!

– Cuối cùng cô cũng mở điện thoại- Tần Tuệ cố nén lửa giận- Phiên cô lập tức xuống tầng trệt, tôi đang ở đây đợi cô!

– Cái gì?- Lăng Tuyết ngẩn người- Sao các người biết tôi ở đâu?

– Tòa nhà B công ty Thiên Ngu, cô ở đây thử giọng.

– Sao chị biết???- Lăng Tuyết vô cùng khiếp sợ- Rõ ràng tôi tắt máy rồi, chẳng lẽ chị còn...

Câu nói kế tiếp cô cũng không nói ra, cô hoài nghi Tần Tuệ còn gắn cả thiết bị định vị trên người cô.

– Ai vậy?- Hàn Bắc, Hàn Giai tò mò hỏi.

– Tôi không gắn thiết bị gì hết, nhưng muốn tra ra tung tích của cô không khó chút nào- Tần Tuệ giải thích- Cô không cần tức giận, tôi cũng vì lo lắng

cho sự an toàn của cô, đêm nay nhà họ Bạch mở tiệc, sự việc quan trọng, tôi đã đứng đây đợi cô hai tiếng rồi.

– Tôi lập tức xuống ngay- Lăng Tuyết cúp máy, đưa tay nhón tầng trệt, quay đầu nói với Hàn Bắc Hàn Giai- Hai anh em đi ăn đi, tối nay em liên lạc lại.

– Em định đi đâu?- Hàn Bắc nói nóng- Vừa rồi là ai gọi điện cho em?

– Chị Lăng, không lẽ chị có nhược điểm gì bị người ta nắm hả?- Hàn Giai bất an hỏi- Hiện tại chị giống như bị người khác quản thúc, với tính tình của chị làm thế nào chịu bị khống chế? Chẳng lẽ...- Cô ngập ngừng, sợ hãi- Chẳng lẽ họ bắt cóc Lăng Ngao?

– Không phải vậy, hai người nghĩ nhiều rồi- Lăng Tuyết không muốn họ lo lắng- Hai người đi ăn đi, tối nay em liên lạc lại.

– Giờ phút quan trọng này sao em có thể đi?- Hàn Bắc nóng nảy- Buổi biểu diễn ngày mai rất quan trọng, nếu em không đến, không chỉ mỗi mình em mất đi cơ hội tốt, anh cũng không thể ăn nói với chị An, ngộ nhờ Hàn Vũ Thần nổi giận, công việc của anh bị mất, còn có Ngũ Ca...

– Anh yên tâm, em cam đoan ngày mai nhất định sẽ tới- Lăng Tuyết bảo đảm- Cho dù tận thế, em cũng đến tham gia biểu diễn.

– Là em nói đó nhé- Hàn Bắc nhủ mày- Đầu giờ chiều mai, nhà hát thành phố Hải, nếu em không đến, anh đi chết cho em xem.

– Được rồi, anh xem anh chẳng có tiến bộ gì, học phụ nữ một khóa hai nháo ba thất cổ- Lăng Tuyết lườm anh- Thang máy đến rồi, đi nhanh đi.

– Đợi đã- Hàn Giai nhớ ra một chuyện quan trọng- Không phải chị nói sáng mai đưa bọn em đến thăm Lăng Ngao à?

– Ừ, đúng- Lăng Tuyết nhớ ra chuyện này- Vây đi, 10h tối nay chị sẽ liên lạc với mọi người, để xem sáng thăm hay tối thăm, tóm lại ngày mai sẽ để mọi người đến thăm Lăng Ngao.

– Được, đợi điện thoại của chị.

– Mau đi đi, thang máy chờ lâu rồi.

Lăng Tuyết đẩy hai người họ ra, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Thang máy xuống đến tầng trệt, hai nhân viên đứng ngay cửa thang máy đợi cô, cung kính cúi chào cô, sau đó đưa cô ra xe.

Chiếc Rolls-Royce dài, lễ phục sang trọng cùng trang sức bày biện trên ghế ngồi, Tần Tuệ cúi chào Lăng Tuyết, sau đó kêu tài xế lái xe đi.

Lăng Tuyết ngồi xuống, lạnh lùng hỏi:

– Chị thực sự không gấn thiết bị theo dõi?

– Nếu có, tôi sẽ không phủ nhận- Tần Tuệ mỉm cười nhìn cô- Tôi muốn làm vậy lắm, nhưng anh Lãnh không đồng ý.

Lăng Tuyết không truy cứu thêm, hỏi:

– Vừa rồi chị nói, họ Bạch có tiệc?

– Đêm nay là tiệc mừng thọ 60 tuổi của Bạch Tấn Sinh, mời cô và anh Lãnh cùng tham dự- Tần Tuệ thuật lại- Đương nhiên, họ còn mời cả ngài Thân Đồ.

– Chúng ta chẳng phải đang tranh tụng với họ Bạch sao?- Lăng Tuyết không rõ- Trở mặt đến vậy rồi, họ còn mời chúng ta dự tiệc? Hồng Môn Yến à?

– Ngài Thân Đồ đích thân cùng cô dự tiệc gia tộc của Cung Thị, hôm nay lại đưa cô đến nhà họ Hoắc, họ Bạch nhất định biết được tin này, cân nhắc mãi, quyết định bắt tay làm hòa với chúng ta, cho nên mới tìm bậc thang để đi xuống, đương nhiên, chúng ta cũng phải thức thời, đêm nay phải nể mặt Bạch Tấn Sinh, chuyện hợp đồng mới có thể giải quyết.

– Phức tạp thật- Lăng Tuyết nghe đến chuyện này liền đau đầu.

– Thực ra rất đơn giản, cô chỉ cần giữ tư thái cao quý trang nhã, khách sáo với người nhà họ Bạch, mấy chuyện khác cứ giao cho tôi và anh Lãnh là được. Anh Lãnh vốn định đến đón cô, nhưng đột nhiên có chút chuyện, chỉ có thể gặp cô ở họ Bạch! Cô tắm trước đi, tôi trang điểm phục sức cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Oan Gia Ngõ Hẹp

– À!- Lãng Tuyết đứng lên chuẩn bị đi toilet- Đứng rồi, Thân Đồ Dạ cũng đến sao?

– Vậy phải xem cô thế nào- Tần Tuệ sâu xa nói- Ngài Thân Đồ đi hay không, đối với cô hay họ Cung đều rất có lợi, nếu ngài ấy không đi, đêm nay chỉ e khó ứng phó. Chuyện bên ngài Thân Đồ, chúng tôi không thể dò la, hay cô đi hỏi thử?

– Phải hỏi gì?- Lãng Tuyết nhướn mày- Anh có thích đi hay không à?

Nói xong, cô liền vào toilet.

Tần Tuệ thở dài, xem ra con nhỏ này hôm nay lại cãi nhau với ngài Thân Đồ rồi.

Nếu lấy thân phận Cung Thiên Long tham dự tiệc tối, Lãng Tuyết phải để Tần Tuệ lo liệu cách ăn mặc.

Tần Tuệ chuẩn bị cho cô bộ lễ phục lộng lẫy, trang sức quý giá, búi tóc lên, trang điểm tỉ mỉ kiểu dự tiệc, Lãng Tuyết nhìn mình trong gương, lại qua tấm gương nhìn chiếc áo khoác da màu đen ở đằng sau bị thay ra, trong lòng hoảng hốt...

Cô rốt cuộc là Lãng Tuyết, hay là Cung Thiên Long?

Trong một ngày thay đổi hai phong cách, hai thân phận, thân phận của cô biến hóa cũng quá nhanh rồi...

Khoảng một tiếng rưỡi trên xe, cuối cùng xe cũng chạy vào khu biệt thự của họ Bạch.

Gần đây, Lãng Tuyết nhìn thấy quá nhiều biệt thự sang trọng, họ Cung, họ Hoắc, họ Bạch đều đắp cả đồng tiền vào đó, nhiều thứ hoa lệ na ná nhau, hiện tại so ra, Lãng Tuyết lại càng thích nhà của Thân Đồ Dạ hơn, vô cùng giản dị, gần gũi với thiên nhiên, mặc dù có chút lạnh lẽo, nhưng không có nhiều vật phẩm xa xỉ làm người ta chói mắt.

Xe dừng lại, Lãnh Thanh Mặc lên xe, hôm nay anh mặc rất chính quy, khí chất xuất trần thoát tục ấy, đập vào mắt khiến người đối diện hít thở không thông.

– Mệt không?- Lãnh Thanh Mặc dịu dàng nhìn Lãng Tuyết.

Lãng Tuyết lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

– Hôm nay tôi có vài việc riêng phải làm, cho nên sau khi rời khỏi nhà họ Hoắc đã tự tiện đi.

– Tôi biết, không sao- Lãnh Thanh Mặc cười, dùng khẩu hình môi nói- Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, tôi chỉ nói vài câu ngắn gọn với em, đêm nay ngài Thân Đồ không đến, người nhà họ Bạch nhất định sẽ cảm thấy rất mất mặt, còn có thể cảm thấy quan hệ giữa em và ngài Thân Đồ cũng không tốt như lời đồn, dù sao đối với nhà họ Cung mà nói là một chuyện lớn, ngài ấy không đến, cho thấy ngài ấy không xem trọng em, cho nên tình cảnh hiện tại của em có hơi khó xử. Nhưng bữa tiệc này không dự không được, không thể lâm trận rút lui, chúng ta chỉ có thể can thận, Bạch Tản Sinh thân là trưởng bối, đích thân phát thiệp mời em đến dự, đương nhiên sẽ không làm khó em, nhưng còn Bạch Mẫn Nhi thì rất khó nói... Em phải đặc biệt lưu ý cô ta!!!

– Tôi biết rồi.

Lãng Tuyết thở dài, cô thật ra chẳng sợ cô Bạch Mẫn Nhi kia, chỉ là mấy trường hợp thế này khiến cô cảm thấy áp lực phiền chán, nhận được nhiều tôn trọng thì phải gánh nhiều áp lực, người thừa kế nhà giàu một chút cũng không dễ làm!!!

– Đừng sợ- Lãnh Thanh Mặc nói với Lãng Tuyết- Tôi sẽ bảo vệ em!

Lãng Tuyết nhìn vào mắt Lãnh Thanh Mặc, u sầu trong lòng dần tan đi, nhiệt độ lòng bàn tay anh như truyền hơi ấm và dũng khí cho cô, khiến cô dũng cảm đến lạ, cô gật đầu:

– Vâng, có anh ở đây, tôi không sợ!

Thực ra Lãng Tuyết đến giờ chưa biết sợ hãi là gì, chỉ là có Lãnh Thanh Mặc bên cạnh, cô sẽ cảm thấy đặc biệt yên tâm, loại cảm giác này ai cũng không thể thay thế!

Trước khi xuống xe, Tần Tuệ dặn dò Lãng Tuyết:

– Đây là quà sinh nhật của Bạch Tản Sinh, phần này đưa cho cô Bạch, còn có một thứ quan trọng nhất.

– Cái gì?- Lãng Tuyết quay lại nhìn chị.

– Đây, đeo vào đi.

Tần Tuệ mở hộp trang sức tinh xảo ra, bên trong có chiếc nhẫn kiểu dáng độc đáo, không đính kim cương cực lớn nào, cũng không đính đá quý, chỉ là một chiếc nhẫn phổ thông bình thường!

– Đây là... nhẫn cầu hôn của Thân Đồ Dạ?

Lăng Tuyết phát hiện trên mặt nhẫn có khắc một chữ S, đây là biểu tượng của Thân Đồ Dạ.

– Vâng- Tần Tuệ gật đầu, trình trọng nói- Ngài Thân Đồ không đến được, cô đeo nhẫn ngài ấy tặng cũng giống như là tượng trưng thân phận của mình.

Lăng Tuyết lấy nhẫn ra định đeo vào, cái nhẫn này nhìn đầu cũng không thấy điểm đặc biệt, nhưng một chữ “S” đã đại diện hết thảy, biểu hiện thân phận địa vị ưu việt của người tặng nhẫn, chỉ một chữ cái đã thể hiện thân phận của anh!

Lăng Tuyết nhớ lại hôm nay ở nhà họ Hoắc, cô thấy chiếc nhẫn trên tay Nhan Nhượng Hi, vì để lấy lại thể diện, cô còn cố ý nói vài câu buồn nôn, lúc ấy Thân Đồ Dạ đã nói với cô:

– Lần sau đeo nhẫn đi. Anh cũng muốn để mọi người trên đời này biết được em là người phụ nữ của Thân Đồ Dạ anh!

Người phụ nữ của Thân Đồ Dạ...

Lăng Tuyết nhâm lại trong lòng những chữ này, lại vô thức bất an.

– Cô sao vậy? Mau đeo vào đi- Tần Tuệ thúc giục- Để tôi giúp cô.

– Không cần đâu...

Lăng Tuyết còn chưa hoàn hồn, Tần Tuệ đã đeo nhẫn vào ngón áp út bên tay phải giúp cô, Lăng Tuyết như rụng mảy, muốn tháo xuống, lại phát hiện nhẫn khá chặt, không thể tháo ra khỏi tay.

– Cô nặng hơn cô Cung mấy kí, tôi còn lo đeo không vừa, may mà vừa khít- Tần Tuệ thờ phào- Chúng ta xuống xe đi, không thể trì hoãn nữa.

Lăng Tuyết không nói gì, nhủ thầm, tạm thời đeo một chút, tối nay về rồi cởi ra.

Tiệc tối đã bắt đầu, trong bãi đỗ xe của họ Bạch toàn là siêu xe, khách quý quần là áo lượt lục đục đi vào sảnh chính, mọi người ân cần chào hỏi nhau, tiếng hoan hô cười nói, vô cùng náo nhiệt.

Lãnh Thanh Mặc dắt tay Lăng Tuyết bước vào nhà họ Bạch, một đôi giai nhân đất trời tạo nên, cho dù trong trường hợp này vẫn trở thành tiêu điểm vạn người chú mục, tất cả mọi người đều ngoái nhìn, chỉ là không ai dám tiến lên chào hỏi họ.

Ai cũng biết ân oán giữa họ Cung và họ Bạch, rất nhiều người đều âm thầm kinh ngạc, sao họ còn dám đến đây?

Còn có người nghĩ họ cố ý tới dự để lấy lòng họ Bạch, lén lút thì thầm to nhỏ với nhau.

Lăng Tuyết trong lòng cảm thán, may mà có Lãnh Thanh Mặc, bằng không cô sẽ quay đầu đi thẳng, tuy rằng trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, nhưng cô vẫn nhìn thẳng không chớp mắt, sải bước tiến tới, trên mặt luôn nụ cười trang nhã.

Sắm vai Cung Thiên Long đã được một thời gian, Lăng Tuyết đã biết cách đi đứng phải thế nào, mỉm cười thế nào mới có thể khiến bản thân càng thêm tao nhã, cao quý và có khí chất, chỉ là cô càng thích bộ dạng thoải mái cười to, sôi nổi, phóng khoáng tùy tiện như lúc trước...

Đếm ngày, còn bốn ngày nữa là được trả tự do rồi, cố gắng kiên trì thêm chút nữa.

Ở đây có rất nhiều người xa lạ, Lăng Tuyết mau chóng lục tìm tư liệu của họ trong đầu, phần lớn đều có, nhưng có vài người hoàn toàn không có thông tin gì, nhưng mà không lo, bên cạnh cô còn có Lãnh Thanh Mặc, Lăng Tuyết không lo lắng gì.

Chỉ là, cô sao lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, trông như Hàn Vũ Thần?

Chẳng lẽ cô hoa mắt nhìn nhầm?

– Cô Cung!

Một giọng nói truyền đến, Lăng Tuyết quay đầu lại nhìn, cô gái xinh đẹp như hoa kia chẳng phải là Bạch Mẫn Nhi sao?

Bạch Mẫn Nhi mặc bộ đầm ngắn màu đỏ, tôn lên dáng người xinh xắn linh lợi, trông đáng yêu lại không mất đi vẻ mong manh, mái tóc xoăn tinh xảo được búi cao, để lộ khuôn tai quý giá.

– Cô Bạch, xin chào!

Lăng Tuyết mỉm cười nhìn Bạch Mẫn Nhi, cô nhớ lời dặn của Tần Tuệ, phải khách sáo với người nhà họ Bạch một chút, tuyệt đối đừng hành động theo cảm tính.

– Hoan nghênh cô đến nhà chúng tôi làm khách- Bạch Mẫn Nhi nụ cười rất lạnh, lời nói rất khách sáo, nhưng ẩn chứa sự chế nhạo trong đó- Sao vậy? Thân Đồ không đến cùng cô à?

– Tối nay anh ấy bận.

Lăng Tuyết mỉm cười, còn cô tình vén tóc, chiếc nhẫn trên tay quả nhiên thu hút sự chú ý của Bạch Mẫn Nhi.

Sắc mặt Bạch Mẫn Nhi lập tức thay đổi, cảm giận nói:

– Đeo nhẫn thì gọi là sao? Nếu anh ấy thực sự để ý đến cô, tối nay sẽ cùng cô đến đây,

– Anh ấy có đến cùng tôi không, không quan trọng- Lăng Tuyết mỉm cười khả ái nhìn cô- Quan trọng là... buổi tối ngủ cùng nhau là được.

– Cô...- Bạch Mẫn Nhi tức đến xanh mặt.

– Đúng rồi...- Trước khi cô ta nổi giận Lăng Tuyết liền chuyển đề tài- Thân Đồ kêu tôi xin lỗi cô một tiếng.

– Hả?- Bạch Mẫn Nhi ngẩn người.

– Lần trước thất lễ với cô, thật là áy náy, đây là quà tôi tặng cô.

Lăng Tuyết nháy mắt, Tần Tuệ lập tức đưa tới hộp quà tinh xảo cho Bạch Mẫn Nhi.

– Ha ha!- Bạch Mẫn Nhi cười lạnh, không định nhận lấy- Cái gì mà tôi không có? Phải cần quà của cô?

Bạch Mẫn Nhi hoàn toàn không nể mặt Lăng Tuyết, người xung quanh đều đang xem náo nhiệt, tay Tần Tuệ sượng trân ở đó, rất xấu hổ, đành nhìn Lãnh Thanh Mặc cầu xin giúp đỡ.

Lãnh Thanh Mặc cười mà không nói, anh biết Lăng Tuyết có thể ứng phó.

– Quà này là tôi nhờ Thân Đồ chọn giúp, cô không cần thì thôi vậy.

Lăng Tuyết cười nhạt, đưa tay chuẩn bị lấy lại hộp quà.

– Ai nói tôi không cần?- Bạch Mẫn Nhi lập tức giật lại, mở ra xem, nhúu mày- Đây là anh ấy chọn?

Lăng Tuyết liếc nhìn, là một sợi lắc đính đá quý, thoát nhìn rất sang trọng, nhất định giá cả đắt đỏ, nhưng quả thật không phải gu của Thân Đồ Dạ, anh hoàn toàn không thích những thứ tỏa sáng lấp lánh.

Nhưng mà Lăng Tuyết phải có chống chế:

– Đương nhiên, anh ấy nói cô thích những thứ như vậy, không tin thì cô đi hỏi anh ấy xem.

Bạch Mẫn Nhi trề môi, nhận lấy quà, quả thật, người khác mua quà tặng cô đương nhiên phải chọn thứ cô thích rồi, có khả năng đây là quà do Thân Đồ Dạ chọn giúp, chọn đúng hay sai cũng không thể làmwich lòng anh.

Tần Tuệ nhẹ nhõm một hơi, tận đáy lòng bội phục Lăng Tuyết, lúc này chị lại cảm giác Lăng Tuyết giỏi lắm, đối phó với loại người thế này, thật đúng là chỉ có Lăng Tuyết mới có cách.

Lăng Tuyết cười mỉm, liếc Bạch Mẫn Nhi, cô là dễ đối phó nhất đấy.

Lãnh Thanh Mặc nhẹ nhàng kéo tay Lăng Tuyết, cô quay đầu lại, một người đàn ông trung niên anh tuấn phóng khoáng từ trong phòng tiệc đi tới, người thật còn trẻ hơn trong hình, đây chính là Bạch Tân Sinh!

Lăng Tuyết lập tức đi qua, có thể giúp họ Cung giải quyết vấn đề hay không thì phải xem hiện giờ...

– Cậu!

Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Lăng Tuyết dừng bước, kinh ngạc tròn mắt nhìn anh chàng đẹp trai ngồi ngời ngời như ánh dương kia, đúng là Hàn Vũ Thần!

Anh mặc bộ comple màu xám bạc, mái tóc đỏ chải ngược ra sau đầu, thời thượng nhưng không mất đi vẻ cool ngầu, trào lưu nhưng không mất đi vẻ tao

nhã, khuôn mặt đẹp phi giới tính ấy mang theo nụ cười rạng rỡ.

– Vũ Thần, con chạy đi đâu vậy? Cậu tìm con khắp nơi- Bạch Tấn Sinh kéo tay Hàn Vũ Thần, thân thiết nhìn anh- Để cậu nhìn con xem có gầy đi không.

– Không có, ngày nào con cũng tập thể hình đấy- Hàn Vũ Thần cười xòa nói.

– Bạch Tấn Sinh là cậu của Hàn Vũ Thần?- Lăng Tuyết vô cùng kinh ngạc.

– Đúng vậy- Tần Tuệ nhỏ giọng đáp- Họ Hàn cũng là gia tộc lớn, nhưng việc kinh doanh đều ở nước ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Gặp Họa Được Phúc

– Ha ha, trùng hợp thật!

Lăng Tuyết cười gượng, trong lòng thầm chửi thề, khó khăn lắm mới gặp được người cùng chung chí hướng, lại là họ hàng của gia tộc đối địch, số mệnh gì đây!

Nhà họ Bạch này cũng không phải người tốt gì, nếu chẳng phải họ táng tận lương tâm làm ra chuyện thiếu đạo đức, Lăng Ngạo cũng sẽ không thành ra như vậy, cô cũng không cần đóng giả Cung Thiên Long, suốt ngày sống cuộc sống không theo ý mình.

– Về chuyện này, trở về rồi nói sau- Tần Tuệ nhủ mày, thấp giọng hỏi- Hôm nay cô đến chỗ anh ta, anh ta sẽ không nhận ra cô chứ?

– Làm sao có thể?- Lăng Tuyết mặt đối mặt bước tới.

Tần Tuệ nhìn Lãnh Thanh Mặc, anh cũng không lo lắng gì.

Tần Tuệ yên lòng, chị biết hôm nay Lăng Tuyết đến công ty Thiên Ngu thử giọng là có liên quan đến Hàn Vũ Thần, nhưng Lăng Tuyết từ thang máy đi ra có đội mũ đeo khẩu trang, điều này chứng tỏ cô làm việc vẫn có chừng mực, Hàn Vũ Thần chắc không nhận ra cô.

– Bạch tổng, sinh nhật vui vẻ!- Lăng Tuyết đích thân cầm quà đến tặng.

– Cung Thiên Long!- Bạch Tấn Sinh quay sang nhìn cô, cười nhạt- Hoan nghênh!

– Cảm ơn ông đã mời tôi đến dự tiệc mừng thọ- Lăng Tuyết tặng quà cho Bạch Tấn Sinh- Một chút tâm ý, hy vọng ông nhận cho.

– Cô đến là được, khách sáo quá vậy- Bạch Tấn Sinh nhận lấy, tiện tay đưa cho vệ sĩ bên cạnh, sau đó khách sáo nói với Lăng Tuyết- Tiếp đón không chu đáo, mọi người vui vẻ nhé!

Sau đó ông liền cùng Hàn Vũ Thần đi khỏi:

– Vũ Thần, nào, để cậu giới thiệu vài người bạn cho con.

– Dạ- Hàn Vũ Thần nhìn Lăng Tuyết một cái, hơi mỉm cười với cô và Lãnh Thanh Mặc tỏ vẻ chào hỏi, sau đó đi cùng Bạch Tấn Sinh.

Hàn Vũ Thần và Lăng Tuyết chỉ gặp nhau thoáng qua, hoàn toàn không nhận ra Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết vẫn tươi cười, trong lòng lại đang mắng chửi, người gì vậy chứ, không thấy Thân Đồ Dạ đi cùng cô liền xa cách như vậy, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của cô, đây là lễ tiết của họ Bạch đấy à?

Tần Tuệ cảm thấy xấu hổ lúng túng, Bạch Tấn Sinh bỏ lơ Lăng Tuyết còn chưa tính, lại hoàn toàn không thèm nhìn đến Lãnh Thanh Mặc, quả thực xem anh không tồn tại, tuy rằng Lãnh Thanh Mặc không có thân phận địa vị gì, nhưng anh đi tới chỗ nào, người khác cũng lấy lễ đối đãi, còn họ Bạch lại hoàn toàn không cho anh thể diện.

Nhưng mà Lãnh Thanh Mặc không quan tâm, ngược lại quan tâm Lăng Tuyết:

– Đói không? Tôi đưa em đi ăn chút gì nhé!

– OK!- Đúng lúc Lăng Tuyết đói, cũng muốn lên lười biếng một chút.

– Hai người tìm chỗ ngồi đi, tôi đi lấy thức ăn cho- Tần Tuệ nói.

– Vâng.

Lăng Tuyết cùng Lãnh Thanh Mặc đi về phía ban công, lúc này nhạc nền trong phòng tiệc đột nhiên dừng lại.

Lăng Tuyết quay đầu xem, Hàn Vũ Thần lên sân khấu dẫn chương trình, tác phong nhanh nhẹn nói:

– Hoan nghênh mọi người đến tham dự tiệc sinh nhật của cậu tôi, lúc này, tôi muốn hát tặng cậu tôi một bài, để chúc cậu sinh nhật vui vẻ!

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt, Bạch Tấn Sinh tươi cười rạng rỡ nhìn Hàn Vũ Thần, ánh mắt hiền từ thân thiết.

Lăng Tuyết nhìn ra được, Bạch Tấn Sinh rất yêu thương Hàn Vũ Thần.

– Nhưng mà hôm nay ngón tay tôi bị thương, không thể đệm đàn dương cầm- Hàn Vũ Thần nhìn xuống Bạch Mẫn Nhi ở bên dưới- Mẫn Nhi, đã lâu không nghe em đánh đàn rồi!

Bạch Mẫn Nhi cười nhẹ, lên sân khấu nói vào micro:

– Anh, anh muốn nghe em đàn lúc nào mà chẳng được! Nhưng hôm nay nhiều người đẹp thế này, chắc chắn có rất nhiều người muốn hợp tấu cùng anh, chỉ bằng nhường cơ hội này lại cho các cô ấy đi.

– Hửm?- Hàn Vũ Thần nhìn lướt qua dưới sân khấu- Vị mỹ nữ nào muốn hợp tấu cùng tôi vậy?

– Cô Cung!- Bạch Mẫn Nhi tìm được Lăng Tuyết trong đám đông- Nghe nói cô đàn dương cầm hay lắm, chỉ bằng hôm nay tặng một bản đi?

Đèn pha chiếu lên người Lăng Tuyết, tất cả mọi người ở đây đều nhìn cô.

Nụ cười Lăng Tuyết hơi cứng lại, trong lòng chừi thề, tiêu đời, cô hoàn toàn không biết đàn dương cầm, chỉ là tình huống hiện tại không thể từ chối, phải làm sao đây?

Tần Tuệ lo lắng nhìn Lãnh Thanh Mặc, hy vọng anh có thể nghĩ cách.

Lãnh Thanh Mặc nháy mắt với Lăng Tuyết, ra hiệu cô từ chối, hiện giờ tình huống này, đặc tội trẻ chỉ bằng đặc tội sớm, trực tiếp từ chối mất mặt một chút mà hay hơn.

– Vị này chính Cung Thiên Long?- Hàn Vũ Thần nhìn Lăng Tuyết, bước xuống sân khấu đi về phía cô- Không biết cô Cung có chịu cho tôi vinh hạnh này không?

Lăng Tuyết nhìn thấy gương mặt điển trai của Hàn Vũ Thần, tim đập rất nhanh, hoàn toàn quên từ chối.

– Cô Cung...- Tần Tuệ ở sau lưng khẽ gọi cô, nhắc nhở cô mau chóng từ chối.

– Tôi...

– Hôm nay cô Cung đặc biệt đến mừng sinh nhật ba tôi, nhất định sẽ không chối từ!- Bạch Mẫn Nhi tự ý tuyên bố- Mọi người cho tràng pháo tay!

Dưới sân khấu lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy, Lăng Tuyết đã không thể từ chối rồi.

Tần Tuệ gấp đến độ như kiến bò chảo nóng.

Lãnh Thanh Mặc hờ hững như nước, hoàn toàn không có phản ứng gì.

– Mời!- Hàn Vũ Thần lịch lãm nắm lấy tay Lăng Tuyết, đưa cô đi lên sân khấu.

Lăng Tuyết trong lòng hồi hộp, làm sao đây? Làm sao đây?

– Hóa ra cô chính là vị hôn thê của S- Hàn Vũ Thần khẽ nói- Quá nhiên là người đẹp!

– Anh biết Thân Đồ?- Lăng Tuyết rất bất ngờ.

– Uy danh của ngài S có ai không biết chứ?- Hàn Vũ Thần mỉm cười- Có thể hợp tấu với hôn thê của ngài ấy, đây là vinh hạnh của tôi!

Lúc này, hai người đi tới trước cây đàn dương cầm, Hàn Vũ Thần tao nhã đưa tay mời cô ngồi:

– Shall We Talk*, cảm ơn.

*Tên bài hát

Trái tim Lăng Tuyết suýt nhảy ra ngoài, vô cùng bối rối, cô phát hiện phía sau còn có vài loại nhạc cụ khác, trong lòng đột nhiên có chủ ý, lập tức hỏi Hàn Vũ Thần:

– Tại sao anh không hát ca khúc do chính anh sáng tác?

– Những ca khúc đó không mấy thích hợp- Hàn Vũ Thần hoài nghi nhìn cô- Có vẻ như cô không muốn biểu diễn cùng tôi nhỉ.

– Tôi chỉ là cảm thấy nếu anh hát ca khúc của mình sẽ càng ý nghĩa hơn- Lăng Tuyết cười nói- Tôi là người mê nhạc của anh, bài hát của anh tôi cũng biết hát!

– Hửm?- Hàn Vũ Thần khá bất ngờ- Tiểu thư danh môn thuộc giới thượng lưu chẳng phải đều không thích nghe nhạc Âu Mỹ hay sao? Ca khúc của tôi đã số đều thuộc thể loại metal rock, rất ít nhạc trẻ tình, cô lại thích chúng?

Có lẽ bởi vì tìm được tiếng nói chung, cách nói chuyện của Hàn Vũ Thần thoải mái hơn rất nhiều, không còn khách sáo xa cách như ban nãy nữa.

Nhưng mọi người bên dưới đều đang thấy lạ, hai người họ còn không bắt đầu diễn tấu, ở trên đó nhỏ to gì vậy? Họ không phải chỉ mới quen biết thôi sao? Sao có nhiều chuyện để nói vậy?

– Tôi thấy Bạch tổng là người tư tưởng tiến bộ phóng khoáng, ông ấy chắc cũng thích nhạc của anh mà, chỉ bằng chúng ta mang đến cho ông ấy một bất ngờ nhỏ?- Lăng Tuyết đứng dậy ngồi sau đàn trống, cười với Hàn Vũ Thần- “Cháu muốn trở thành cậu”, một trong những ca khúc mới nhất trong đĩa đơn của anh đi!

– Sao cô biết?- Hàn Vũ Thần giật mình- Đĩa đơn này còn chưa phát hành mà!

– Vẫn chưa phát hành, nhưng giới giải trí đã có rất nhiều người biết đến rồi, chỉ có thể nói do anh quá HOT.

Hôm nay lúc Lăng Tuyết đứng xếp hàng chờ thử giọng có nghe thấy trong phòng thu phát ca khúc này, nghe nói đã được chọn vào đĩa đơn mới nhất, lúc ấy đang rảnh rỗi có nghe hai lần, cô hoàn toàn đã học thuộc lời.

– Còn thất thần làm gì?- Lăng Tuyết giục- Nếu tôi đoán không nhầm, ca khúc này chắc là đề hình dung tình thân có đúng không? Tặng cho cậu anh là đúng quá rồi.

– Đây chính là ca khúc tôi viết riêng cho cậu tôi- Hàn Vũ Thần còn hơi do dự- Nhưng tôi không định hát ở đây, cô xem bên dưới những người đó đều rất tao nhã, thực sự sẽ thích ca khúc của tôi sao? Mượn lời cậu tôi mà nói, nhạc của tôi ồn ào, tuy rằng bình thường tôi cũng điên lắm nhưng hôm nay là sinh nhật cậu tôi, tôi không hi vọng làm ông mất hứng.

– Tôi cũng dám chơi, anh còn không dám?- Lăng Tuyết cầm lấy cây ghi-ta điện bên cạnh ném cho anh- Chơi thôi!

– OK!- Hàn Vũ Thần bắt lấy ghi-ta, hát hàm- Chơi tới với cô luôn!

– Áooo!- Lăng Tuyết hét vang, tiếng trống đình tai theo đó vang lên.

Hàn Vũ Thần nói vào micro:

– Bài hát “Cháu muốn trở thành cậu”, là ca khúc tôi viết riêng cho cậu tôi, hy vọng mọi người thích!

Sau đó, tiếng ghi-ta điện cùng tiếng trống thay nhau vang lên, nhiệt huyết hoang dã tuôn trào, bầu không khí lập tức nóng lên.

Hàn Vũ Thần bắt đầu hát:

– Khi còn bé ngồi trên vai cậu xem thế giới, trời màu xanh, mây màu trắng, tóc cậu màu đen. Sau khi trưởng thành ôm vai cậu du ngoạn thế giới, trời màu xám, mây màu đen, tóc cậu màu trắng. Ế ô ề ô, thế giới này biến hóa thật nhanh, cháu trưởng thành, cậu già đi, nhưng mắt cậu vẫn sáng như vậy...

Mọi người bên dưới ngẩn ngơ, rất nhiều người tròn mắt, miệng há to, kinh ngạc nhìn lên sân khấu, tình huống gì thế này?

Tần Tuệ nhắm mắt lại, thật muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

Lãnh Thanh Mặc nhếch môi mỉm cười nhìn Lăng Tuyết, hai tay khoanh trước ngực, tự hào như vậy.

Bạch Tấn Sinh ban đầu nghe thấy tiếng gõ trống liền nhủ mày, chỉ là nghe thấy tiếng hát của Hàn Vũ Thần, chân mày ông liền giãn ra.

– Trò quỷ gì thế?- Bạch Mẫn Nhi buồn bực gầm gừ- Người đâu, mau đi kêu họ...

– Im lặng coi- Bạch Tấn Sinh ngắt lời Bạch Mẫn Nhi- Nghe Vũ Thần hát!

– Ba à, hát hò gì mà lộn xộn quá- Bạch Mẫn Nhi buồn cười nói- Nhà chúng ta là nơi cao sang cỡ nào, sao anh ấy lại ở chỗ này biểu diễn loại ca khúc hạ đẳng đó?

– Đây là bài Vũ Thần đích thân sáng tác cho ba, con dám nói hạ đẳng?- Bạch Tấn Sinh nhướn mày, sắc mặt trở nên u ám- Nếu con có một nửa lòng hiếu thảo của nó thì hay rồi.

– Con...

– Ba thích bài hát này- Bạch Tấn Sinh hoàn toàn không muốn nói gì với Bạch Mẫn Nhi nữa- Con không thích thì đừng nghe, đừng phiền ba nữa.

Bạch Mẫn Nhi tức tối giậm chân, xoay người bỏ đi.

– Bây giờ cháu nhuộm tóc đen cho cậu, nói đến đàn ghi-ta, hi hi ha ha với cậu, cậu cũng không ghét bỏ nói cháu không có tương lai, còn luôn nói với cháu, chỉ cần cháu vui vẻ là được...

Hát đến lời hai, Lăng Tuyết và Hàn Vũ Thần cùng hát song ca, không khí càng thêm sôi nổi.

Bạch Tấn Sinh nhìn Hàn Vũ Thần trên sân khấu, cười đến mùa xuân tươi đẹp, trong mắt tràn đầy hiền hòa.

Khách khứa bên dưới thấy ông vui vẻ như vậy, đều thay đổi tâm trạng, cùng nhau thưởng thức ca khúc.

Đèn trên sân khấu quay cuồng, không khí lại sôi động, Hàn Vũ Thần đi đến mép sân khấu, vươn tay về phía Bạch Tấn Sinh, Bạch Tấn Sinh nhảy lên trên sân khấu, cùng anh nhảy nhót cùng anh hát, hai cậu cháu kề vai sát cánh, cười đùa với nhau, tình cảm vô cùng tốt.

Mọi người bên dưới vỗ tay vì họ, Lăng Tuyết cũng cười, kẻ xấu đến mấy cũng có chỗ tình cảm, Bạch Tấn Sinh tuy không phải người tốt, nhưng đối với người cháu trai này quả thật rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Nơi Cuối Cùng Thuộc Về

Ca khúc hát xong, Hàn Vũ Thần hát thật sự sung, ở trên sân khấu ôm lấy Bạch Tấn Sinh, hô lớn vào micro:

– Cậu, con chân thành cảm tạ ơn dưỡng dục của cậu, cảm ơn cậu tán thưởng con, khích lệ con, ủng hộ con! Chúc cậu sinh nhật vui vẻ!

– Cảm ơn cháu...- Bạch Tấn Sinh cười rất vui vẻ.

Lăng Tuyết thở phào, may nhờ phúc của Hàn Vũ Thần, hôm nay cuối cùng cũng miễn cưỡng qua ải!

Tất cả mọi người vây đến chúc mừng Bạch Tấn Sinh.

Lăng Tuyết không muốn vào góp vui, đi xuống từ bên hông sân khấu, Tàn Tuệ bước đến đỡ cô:

– Đi thôi, anh Lãnh đang ở bên ngoài đợi chúng ta.

– Hả? Chưa ăn gì mà?- Lăng Tuyết bất giác hỏi.

– Về rồi ăn- Tàn Tuệ kéo tay Lăng Tuyết vội vàng rời khỏi- Hôm nay cô biểu hiện rất tốt, bây giờ đi về là thích hợp nhất, còn tiếp tục ở lại, không biết Bạch Mẫn Nhi sẽ nghĩ ra thêm cái gì để làm khó dễ cô.

– Nói đúng lắm, về mau.

Lăng Tuyết xách váy, bước nhanh ra ngoài, lúc đi đến cửa chính, cô không khỏi quay đầu nhìn lại, trên sân khấu, Hàn Vũ Thần vẫy tay tạm biệt cô, trên mặt là nụ cười rạng rỡ.

Lăng Tuyết mỉm cười với anh, xoay người rời đi.

Loại cảm giác này tốt thật!

Lãnh Thanh Mặc ở trên xe đợi Lăng Tuyết, trên bàn chuẩn bị điểm tâm và hoa quả, còn có trà ngon nóng hổi.

Lăng Tuyết khát nước đã lâu, lên xe liền uống một hơi hết ba ly trà.

Lãnh Thanh Mặc mỉm cười nhìn cô, trong mắt tràn đầy tình cảm.

– Vừa rồi nguy hiểm thật- Lăng Tuyết nhét một miếng bánh khoai vào miệng- May mà Hàn Vũ Thần dễ nói chuyện, nếu không thì lộ chắc.

– Ngày mai bắt đầu ở nhà học đàn dương cầm đi- Tần Tuệ cười nói- Đúng rồi, còn có tiếng Pháp nữa, tránh để sau này gặp phải tình huống thế này luôn lo lắng đề phòng, cô thông minh như vậy, chắc sẽ học được nhanh thôi...

– Còn bốn ngày nữa đi rồi, học làm gì?- Lăng Tuyết ngắt lời chị.

Tần Tuệ lập tức sững sờ, nụ cười trên mặt mau chóng tan đi.

– Đúng rồi, suýt nữa tôi quên nói với anh- Lăng Tuyết nghiêm túc nói với Lãnh Thanh Mặc- Hai người bạn của tôi muốn gặp Lăng Ngao, tôi muốn tới nay hoặc sáng mai sắp xếp cho họ gặp, có thể không?

– Có thể- Lãnh Thanh Mặc gật đầu, dùng khẩu hình nói- Vậy tới nay đi!- Anh dặn dò Tần Tuệ- Đi sắp xếp đi.

– Vâng- Tần Tuệ lập tức gọi điện thoại an bài.

– Cảm ơn, anh sắp xếp xong xuôi rồi, tôi sẽ gọi điện cho họ ngay.

Lăng Tuyết mừng rỡ, sớm biết Lãnh Thanh Mặc dễ nói chuyện, không ngờ lại dễ dàng đồng ý như vậy, cũng không cần nghe cô giải thích tình huống.

Rất nhanh, Tần Tuệ đã an bài xong:

– Cô Lăng, 11h tối nay, còn nửa tiếng nữa, được chứ?

– Nửa tiếng đủ rồi, cảm ơn.

– Cô nói địa chỉ cho tôi biết đi, tôi phái người đến đón bạn cô, để họ không phải chạy tới chạy lui tìm đường- Tần Tuệ uyển chuyển nói.

– OK, địa chỉ là nhà tôi, mọi người biết mà, đến thẳng đó đón người là được.

Lăng Tuyết biết nỗi lo của Tần Tuệ, chị là lo lắng bọn Hàn Bắc biết được địa chỉ bệnh viện, sau này lại chạy đến quấy rầy, sẽ mang đến rắc rối, còn có thể làm lộ cơ mật.

– Bây giờ tôi cho người qua đó đón bạn cô, cô có thể gọi điện cho họ rồi.

– OK.

Lăng Tuyết lập tức gọi điện cho Hàn Bắc, báo anh tối nay dẫn theo Hàn Giai đến thăm Lăng Ngao.

Hàn Bắc vô cùng vui vẻ, còn nói Ngũ Ca cũng muốn cùng đi thăm Lăng Ngao.

Bên kia Hàn Giai kích động reo hò lên, lập tức chạy vào phòng thay đồ.

Cúp máy, Lăng Tuyết phát hiện Tần Tuệ đang nhú mồm nhìn cô:

– Gì vậy?

– Tôi đã dặn dò cô từ đầu, số điện thoại này là số riêng tư của cô Cung, sao cô có thể đưa số này cho bạn cô?

– Đầu phải bây giờ chị mới biết?- Lăng Tuyết nhướn mày- Đã sớm biết rồi, sao bây giờ mới hỏi tôi?

– Tôi...- Tần Tuệ phát hiện mình không nói lại Lăng Tuyết, con nhỏ này bất luận có lý hay vô lý đều có thể nói đến hợp tình hợp lý, đối trắng thay đen.

– Chị yên tâm đi, tôi tự có chừng mực- Lăng Tuyết cười cười, quay sang nói với Lãnh Thanh Mặc- Hôm nay tôi ở nhà họ Hoắc gặp được Hoắc Văn Phong, con người anh ta rất tốt, rất hiền hòa và thân thiết, còn rất chính trực nữa, tôi có nói với anh ta chuyện về cô nhi viện, anh ấy đồng ý tra rõ chuyện này, mau chóng cho tôi một câu trả lời.

– Cái gì?- Tần Tuệ phản ứng rất mạnh- Sao cô có thể nói chuyện cô nhi viện với Hoắc Văn Phong.

– Vì sao không thể?- Lăng Tuyết hoài nghi hỏi- Chuyện này vốn có liên quan đến họ Hoắc, tôi không tìm Hoắc Văn Phong, vậy phải xử lý thế nào? Nhưng mà chị yên tâm, tôi dùng một phương thức rất uyển chuyển để nói với anh ta, sẽ không làm lộ thân phận đâu.

– Cho dù cô dùng cách thức đặc biệt thế nào, nói chuyện này cũng không đúng- Tần Tuệ khó thờ- Ngày nào tôi cũng dặn dò cô đừng gây chuyện, đừng gây chuyện, sao cô lại không chịu nghe?

– Tôi thực sự không rõ, tôi gây chuyện gì?- Lăng Tuyết nổi giận- Quyền lợi của họ Cung các người quan trọng, chẳng lẽ chuyện của tôi không quan trọng? Hai đứa trẻ của cô nhi viện hiện giờ sống chết chưa rõ, các người không giúp được tôi, tôi không thể tự nghĩ cách?

– Cô...- Tần Tuệ tức đến một câu cũng không nói được, quay đầu nhìn Lãnh Thanh Mặc- Anh nói với cô ấy đi, cô ấy chỉ nghe anh.

Lăng Tuyết nhìn Lãnh Thanh Mặc, anh nhíu mày, sắc mặt khó coi, dùng khẩu hình nói:

– Em quá xúc động.

– Đến anh cũng thấy tôi làm sai?- Lăng Tuyết trong lòng chợt lạnh- Tôi sai chỗ nào?

– Có một số chuyện không phải đơn giản như em tưởng tượng- Lãnh Thanh Mặc nhìn cô, dùng khẩu hình môi nói- Hạng mục núi vây quanh này liên quan đến lợi ích của cả Tập Đoàn Hoắc Thị, nguồn đầu tư tài chính của Hoắc Thị đại đa số là vốn lưu động, Hoắc Văn Phong không thể bởi vì mấy câu nói của em mà bỏ qua mỗi lần ăn này.

– Tôi không bắt anh ta bỏ mỗi lần ăn- Lăng Tuyết giải thích- Tôi chỉ nói chuyện về cô nhi viện, hy vọng anh ta có thể chủ trì công đạo.

– Em cảm thấy anh ta phải chủ trì công đạo thế nào?- Lãnh Thanh Mặc hỏi lại- Tạm thời chúng ta không nói đến chuyện anh ta điều tra chân tướng là có thể tra ra thân phận của em đi, cho dù may mắn không điều tra ra, anh ta cũng không thể giải quyết chuyện này, bởi vì giải quyết chứng tỏ anh ta phải thừa nhận chuyện này do người của anh ta gây ra.

– Vậy thì thế nào? Làm sai thì nên chịu phạt- Lăng Tuyết không thể hiểu nổi- Cấp dưới của anh ta làm sai, chẳng lẽ anh ta vẫn muốn tiếp tục bao che?

Lãnh Thanh Mặc nhíu mày, tiếp tục nói:

– Hạng mục lớn như vậy, anh ta nhất định sẽ không tùy tiện giao cho nhân vật nhỏ, ít nhất cũng là người trong ban giám đốc công ty, một thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn lớn, không phải nói xử phạt là xử phạt, cho dù Hoắc Văn Phong là chủ tịch thì cũng không thể làm vậy!

– Nhưng anh ấy đã đồng ý với tôi- Lăng Tuyết cảm thấy vô cùng kinh ngạc- Chẳng lẽ anh ấy gạt tôi? Nhưng tôi cảm thấy không phải, anh ấy trông rất chân thành mà.

– Sự chân thành của anh ta là thành lập trên mối quan hệ với ngài Thân Đồ- Lãnh Thanh Mặc mỉm cười- Anh ta ít nhiều gì cũng phải làm chút chuyện để ăn nói với em, nhưng nhiều nhất anh ta chỉ ngăn đám côn đồ đừng đến cô nhi viện gây rối, sau này không ép cô nhi viện dọn đi nữa, nhưng chuyện hai đứa bé mất tích, anh ta không thể nhúng tay vào, bởi vì anh ta sẽ không để bản thân có bất cứ liên hệ nào với sự kiện phạm tội, huống hồ...

Nói đoạn, sắc mặt Lãnh Thanh Mặc trở nên nghiêm trọng, muốn nói lại thôi.

– Huống hồ cái gì?- Lăng Tuyết hỏi lại.

Lãnh Thanh Mặc áy náy nhìn Lăng Tuyết:

– Hai đứa trẻ kia đã sớm bị bọn người đó bán ra nước ngoài, xuất cảnh rồi, lại liên quan đến xã hội đen, sự việc này vô cùng khó giải quyết...

– Cái gì??- Lăng Tuyết kích động- Đám súc sinh đó!!!

– Chuyện này cũng là hôm nay mới điều tra ra được, anh Lãnh vẫn muốn nói với cô, cô cả ngày không có ở nhà, anh ấy không có cơ hội nói- Tần Tuệ giải thích- Cô cũng đừng sốt ruột, anh Lãnh đã liên hệ bạn anh ấy là hình cảnh quốc tế, đang điều tra rồi, có tin tức gì sẽ lập tức thông báo cho cô!

Những câu tiếp theo, Lăng Tuyết không nghe vào câu nào, trong đầu cô toàn là hình ảnh hai đứa trẻ kia, còn có di Chu mới mất tích cách đây không lâu, cô vội hỏi:

– Đúng rồi, di Chu đâu? Di ấy sẽ không bị bán ra nước ngoài chứ?

– Không có- Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi nói- Di ấy còn đang ở trong tay những người đó, tôi đang vận dụng vài mối quan hệ, chắc là sẽ mau chóng cứu được di ấy ra.

– Vậy thì tốt...- Lăng Tuyết thở phào.

– Anh Lãnh đã nói sẽ cố gắng giúp cô, đương nhiên không dám chậm trễ, anh ấy chưa nói với cô, là bởi vì sự việc chưa được dàn xếp ổn thỏa, nhưng đã có tiến triển vượt bậc, tôi qua anh ấy đã hẹn Hoắc Văn Phong ngày mai gặp mặt, chuẩn bị nói chuyện cô nhi viện với anh ta, cô thì hay rồi, nhanh chân nói trước! Anh Lãnh đi nói, đương nhiên có cách của anh ấy, tuyệt đối không làm lộ thân phận của cô, cô đi nói, chuyện này lại trở nên rắc rối hơn. Cô phải hiểu, người thật sự chịu bỏ công sức đi giúp cô cũng chỉ có mỗi anh Lãnh, sau này cô muốn làm chuyện gì có thể thương lượng trước với anh Lãnh không? Đừng mạnh động, như vậy sẽ chỉ mất nhiều hơn được...

Tần Tuệ nói một tràng dài, Lãnh Thanh Mặc đưa tay ngắt lời chị, chị mới ngưng, sửa miệng:

– Được rồi, không nói chuyện này nữa, trước mắt chúng ta phải đi thay đổi quyền sở hữu cô nhi viện sang tên người khác, bằng không để Hoắc Văn Phong phát hiện ra thân phận thật sự của cô thì sẽ rất phiền phức...

– Chuyện này chị đi làm là được- Lãnh Thanh Mặc lạnh lùng trừng mắt với chị- Đờ phải mỗi ngày ở trước mặt cô ấy nói dông dài.

– Vâng- Tần Tuệ cúi đầu, không dám nhiều lời nữa.

Bầu không khí trở nên lắng lại, Lăng Tuyết hồn bay phách lạc nhìn ra bên ngoài, tâm trạng sa sút, hai đứa trẻ kia mệnh bạc, không ai quan tâm không ai yêu thương, thậm chí không ai để ý sống chết của chúng, hai đứa bé đó một đứa năm tuổi một đứa bảy tuổi, bị bọn người xấu bắt đi đã đủ thảm rồi, bây giờ còn bị bán ra nước ngoài, đến nay sống chết chưa biết, tung tích không rõ...

Nghĩ vậy, Lăng Tuyết lo lắng, cô quay đầu nhìn Lãnh Thanh Mặc:

– Anh cảm thấy cơ hội cứu được hai đứa bé đó lớn không?

– Cơ hội không lớn- Lãnh Thanh Mặc nói thẳng- Nói thật thì, cho dù tìm được, bọn trẻ cũng chưa chắc...

Lăng Tuyết dừng một chút, nói tiếp:

– Chưa chắc còn sống.

– Vậy phải làm sao?- Lăng Tuyết lòng nóng như lửa đốt- Tôi không thể để chúng có chuyện.

Lãnh Thanh Mặc lặng lẽ uống trà, không nói thêm gì nữa.

Tần Tuệ cẩn thận nói:

– Thực sự, lúc này chỉ có một người mới có thể giúp cô.

– Thân Đồ Dạ?- Lăng Tuyết quay sang nhìn chị- Không phải, không phải chị đã nói tìm anh ấy giúp đỡ sẽ tiết lộ thân phận à?

– Hiện tại không thể tìm ngài ấy- Tần Tuệ cắn môi, sâu xa nói- Sau khi kết hôn thì có thể.

– Hừm?- Lăng Tuyết ngẩn người, nói đi nói lại, vòng một vòng lớn như vậy, cô vẫn chỉ có thể gả cho Thân Đồ Dạ, chỉ có thể gả cho anh...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Thời Gian Cấp Bách

Lăng Tuyết là người thông minh, cô hiểu rất rõ ý của Tần Tuệ...

Hiện tại tìm Thân Đồ Dạ hỗ trợ, anh phái người điều tra tình huống, dễ dàng tra ra được thân phận của cô, nhưng sau khi kết hôn thì không giống, cô có thể trực tiếp sử dụng quyền lợi của vợ Thân Đồ, sai Cố Huy và Lô Quân làm việc, cũng có thể tự do phát huy, che giấu thân phận của mình.

Tuy rằng Thân Đồ Dạ tình mắt, nhưng với người bên gối không đến mức phải phòng bị mà?

– Cách lễ cưới chỉ còn bốn ngày, bốn ngày sau chuyện cô nhi viện gần như được giải quyết, cô muốn cứu hai đứa trẻ kia, hoàn toàn không cần điều tra quyền sở hữu của cô nhi viện, cũng sẽ không tiết lộ thân phận, ngài Thân Đồ lại có thể lực rất mạnh ở hải ngoại, có mối quan hệ nhân tế của ngài ấy, cô muốn tìm được hai đứa trẻ kia hoàn toàn là chuyện dễ dàng...

– Được rồi, đừng nói nữa- Lăng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ, bắt đầu dĩ cười khổ- Gả thì gả, dù sao cũng chỉ có thể như vậy.

Trong lòng cô tự an ủi chính mình, cô là dùng thân phận “Cung Thiên Long” gả cho Thân Đồ Dạ, đăng ký kết hôn cũng là tư liệu hộ tịch của Cung Thiên Long, không phải Lăng Tuyết, đợi tương lai sự việc được giải quyết, Cung Thiên Long tỉnh lại, cô có thể rút lui êm đẹp!

Dù sao cô và Thân Đồ Dạ đã từng ngủ với nhau rồi, không phải lần đầu tiếp xúc, có qua lại vài lần nữa cũng không mất miếng thịt nào...

Trên đường đi, Lăng Tuyết sang xe khác đi đến bệnh viện hội họp cùng Hàn Bắc Hàn Giai để thăm Lăng Ngao.

Tần Tuệ quả nhiên tâm tư kin đáo, đã chuyển Lăng Ngạo sang bệnh viện nhân dân thành phố Hải, xe đi đón bọn Hàn Bắc cũng là xe thường, chỉ mất vài tiếng đồng hồ, hết thấy chân tướng đều được che giấu, làm cho người ta không may may nghi ngờ.

Hàn Giai và Hàn Bắc chỉ hỏi Lăng Tuyết, tới đón họ là ai, người an bài bệnh viện cho Lăng Ngạo là ai.

Lăng Tuyết đã sớm nghĩ xong đáp án, tránh nặng tìm nhẹ nói:

– Tình hình là thế này, tôi đó người nhà này gây tai nạn cho em và Lăng Ngạo, vốn là một chiếc xe khác đụng vào xe họ, lúc họ bị đụng thì mất lái nên đâm vào xe bọn em, người gây tai nạn đầu tiên lại bỏ trốn, họ liền chịu trách nhiệm, sắp xếp điều trị cho Lăng Ngạo.

– Hóa ra là như vậy- Hàn Bắc hiểu ra- Người nhà này cũng có trách nhiệm đó, nếu thật sự do họ bị người ta đụng mới đụng vào mình, vậy họ không có trách nhiệm gì hết.

– Đúng, theo luật giao thông thì xe ban đầu gây tai nạn phải chịu toàn bộ trách nhiệm, nhưng mà xe đó bỏ trốn rồi, người nhà này cũng giàu có, nên lo cho Lăng Ngạo nằm viện điều trị, cũng là để trong lòng dễ chịu hơn một chút.

– Vậy thì tốt, chuyện này sợ nhất là cãi nhau vì tiền nong- Hàn Bắc thờ phào- Vậy lúc trước là ai bắt Lăng Ngạo đi?

– Chuyện này nói ra dài lắm, hiện tại rất khó giải thích, tóm lại là họ bắt nhầm người.

– Há? Bắt nhầm người?

– Đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau chóng vào thăm Lăng Ngạo đi.

– Ừ.

Tần Tuệ an bài hai người đi cùng, đưa họ đến thăm Lăng Ngạo.

Hiện tại đã khuya, trong bệnh viện rất vắng vẻ, khu nhập viện lại càng yên tĩnh hơn, thương lượng xong với bác sĩ khu này, hai người nọ dẫn mấy người họ vào thăm Lăng Ngạo.

Lăng Tuyết hôm trước mới thăm Lăng Ngạo, cảm giác tình hình của anh khá hơn rất nhiều, nhưng Hàn Bắc Hàn Giai thấy Lăng Ngạo thế này, vẫn khó chấp nhận, đặc biệt là Hàn Giai, cầm tay Lăng Ngạo khóc lóc.

Lăng Tuyết tìm bác sĩ phụ trách hỏi thăm tình hình, bác sĩ nói Lăng Ngạo hồi phục nhanh chóng, có lẽ mấy hôm nữa là có thể tỉnh lại.

Hàn Giai cứ đòi ở lại chăm sóc Lăng Ngạo, ngày nào Lăng Ngạo chưa xuất viện cô cũng không chịu đi, Lăng Tuyết khuyên rất lâu cũng không khuyên được, đành mượn cớ đi vệ sinh, sau đó lặng lẽ gửi tin nhắn cho Lãnh Thanh Mặc, hỏi ý kiến của anh.

Lãnh Thanh Mặc mau chóng hồi âm:

– Có thể để cô ấy ở lại, hiện tại Lăng Ngạo chỉ là một bệnh nhân bình thường, bệnh tình đã hoàn toàn được khống chế, tôi đã sắp xếp bác sĩ quen thăm khám thường xuyên cho anh ta, sau này bạn em muốn đến thăm bất cứ lúc nào cũng được.

– Tốt quá, cảm ơn anh!

Lăng Tuyết thờ phào, cho dù thế nào, chuyện Lăng Ngạo cuối cùng cũng được giải quyết, sau này không cần phải che che giấu giấu nữa.

Từ bệnh viện về nhà cũng đã hai giờ sáng, Lăng Tuyết mệt mỏi, rồi lại không ngủ được, chuyện cô nhivien như tảng đá lớn đè nặng lên ngực cô, ép cô đến không thở nổi.

Cô nhớ tới lúc vừa đến nhà họ Cung, đối với sắp xếp của Tần Tuệ cảm thấy rất trơ tráo, cô thậm chí còn chất vấn Tần Tuệ, tại sao Cung Thiên Long không thể dựa vào bản lĩnh của mình đi giải quyết vấn đề, mà phải dựa dẫm vào đàn ông?

Hơn hai mươi năm qua, Lăng Tuyết bất luận gặp phải chuyện gì, cô cũng tự mình xử lý, cho tới bây giờ đều không ý lại vào bất cứ ai.

Nhưng hiện tại, cô mới biết được, càng đứng ở trên cao, càng không được làm theo ý mình, nếu không dựa vào thế lực gia tộc, không dựa vào sự giúp đỡ của Thân Đồ Dạ, cô hoàn toàn không có khả năng giải quyết.

Loại cảm giác này đúng là không mấy dễ chịu...

Nhớ tới chuyện hôm nay xảy ra ở nhà họ Hoắc, trong lòng Lăng Tuyết liền bức bối, Thân Đồ Dạ sở dĩ đòi kết hôn sớm rất có thể là vì giận dữ Nhan Nhượng Hi, lúc trước anh đột nhiên quyết định cưới Cung Thiên Long cũng có thể bởi vì Nhan Nhượng Hi...

Vậy cuộc hôn nhân này còn có ý nghĩa gì?

Quả thật chính là một loại nhục nhã!!!

Nhưng phải làm sao?

Nếu không kết hôn, Lăng Tuyết sẽ không thể sử dụng quyền lợi của chị Thân Đồ, cũng không có khả năng cứu được hai đứa trẻ ở cô nhi viện.

Lăng Tuyết nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, cho đến gần ba giờ sáng, cơ thể cô thấm mệt, cuối cùng nặng nề ngủ thiếp đi.

Hơn mười giờ sáng, Tần Tuệ ở bên ngoài gõ cửa, bên trong không ai đáp lại, chị đành rời khỏi.

Liên tục hai ngày không ngủ ngon, Lăng Tuyết ngủ rất say, cho đến khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt, mò tay xuống gối nằm lấy điện thoại ra xem, là Hàn Bắc gọi đến, cô nhận máy:

– A lô!

– A lô con khi thức, em còn đang ngủ à? – Hàn Bắc kích động nói – Em xem hiện giờ mấy giờ rồi? Gọi điện không bắt máy, thời khắc mấu chốt này, em có thể dùng biến mất được không?

– Chuyện gì... – Lăng Tuyết buồn ngủ không chịu nổi.

– Lăng Tuyết, có phải em muốn anh tức chết không? – Hàn Bắc gần như rống lên – Đã nói hôm nay phải đến tham dự fan meeting của Hàn Vũ Thần mà, em còn hỏi anh chuyện gì? Em như vậy sẽ hại chết anh đó.

– Fan meeting... – Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, lập tức bật người ngồi dậy, nhìn đồng hồ, đã sắp 12h30, cô sợ đến toát mồ hôi lạnh – Em thức dậy ngay!

– Bà cô của tôi ơi, trước 1h chiều em nhất định phải đến nhà hát thành phố Hải đảo – Hàn Bắc khóc không ra nước mắt – Nếu em không đến kịp, anh sẽ nhảy từ tầng thượng của rạp hát xuống!

– Coi anh có tiền đồ ghê chưa! – Lăng Tuyết lườm huyết – Không thèm nghe anh nói nữa, em tranh thủ rửa mặt ra ngoài đây, chờ em!

– Được được được.

Cúp máy, Lăng Tuyết liền vọt vào phòng tắm, không kịp tắm rửa, chỉ đánh răng, rửa mặt rửa tay, mặc đại một chiếc váy liền vọt ra ngoài.

– Cô Cung... – Tần Tuệ từ phía đối diện Lăng Tuyết đi tới – Ai da, bà cô của tôi, cô sốt sáng như vậy là định đi đâu?

– Tôi ra ngoài một chuyến – Lăng Tuyết nói xong câu này đã chạy nhanh xuống lầu.

– Khoan đã – Tần Tuệ vội vàng kéo cô lại – Hiện tại cô không thể ra ngoài, chúng ta phải đến nhà ngài Thân Đồ ngay.

– Đến nhà anh ta làm gì? – Lăng Tuyết hỏi.

– Cô của ngài Thân Đồ, Thân Đồ Phong Hoa đến thành phố Hải – Tần Tuệ giải thích – Thân Đồ Phong Hoa quyền cao chức trọng, hô mưa gọi gió ở hai giới chính-thương, hơn nữa ngài Thân Đồ cũng chỉ có mỗi người thân là bà ấy, sau này cũng là trưởng bối của cô, hiện tại cô phải trang điểm phục sức, sau đó đến gặp bà ấy!!!

Lăng Tuyết ngẩn người, chớp mắt mấy cái, về mặt kinh ngạc:

– Gia đình của Thân Đồ Dạ còn có nhân vật lớn vậy à? Trước kia sao không nghe chị nói, tôi không có tài liệu gì về bà ấy hết.

– Tôi cũng là sáng nay mới biết được – Tần Tuệ giải thích – Ngài Thân Đồ trước giờ đều bí ẩn giấu mình, chúng tôi không biết nhiều chuyện về ngài ấy, cũng không dám đi điều tra, hôm nay nhận được điện thoại của Cố Huy, nói Thân Đồ Phong Hoa muốn gặp cô, chúng tôi mới biết Thân Đồ Phong Hoa, nữ bộ trưởng bộ ngoại giao đầu tiên của nước E, là cô của ngài Thân Đồ!

– Nhưng mà... – Lăng Tuyết nhủ mảy – Giờ tôi có chuyện gấp, phải lập tức ra ngoài!

– Trời có sắp xuống cũng không gấp bằng chuyện này – Tần Tuệ túm chặt Lăng Tuyết, sợ cô chạy mất – Có chuyện gì cô cứ nói tôi biết, tôi xử lý giúp cô, chỉ là lúc này cô thực sự không thể vắng mặt, nếu không cuộc hôn nhân này sẽ bất thành.

– Chị đừng kéo tôi, hiện tại tôi thực sự có chuyện gấp – Lăng Tuyết nổi nóng – Tối nay tôi đi thăm hỏi nhân vật lớn đó được chưa?

– Không được! Thân Đồ Phong Hoa nói 3h chiều gặp nhau, một giây chúng ta cũng không thể đến muộn.

Tần Tuệ ra hiệu, mấy người hầu đến cản Lăng Tuyết lại.

Lăng Tuyết lòng nóng như lửa đốt, chỉ còn hơn hai mươi phút nữa, nếu không đến nhà hát thành phố sẽ muộn mất, nhưng cô biết Tần Tuệ khó nói chuyện, đành phải vâng lời trước:

– Được rồi, được rồi, tôi không đi nữa, các người không cần kéo tôi, tôi tự trở về phòng.

Nói xong, cô liền đi về phòng.

Tần Tuệ lo lắng, đi theo sau một tấc không rời:

– Chẳng phải cô nói có chuyện gấp phải làm ư? Là chuyện gì? Cô nói với tôi đi, bây giờ tôi kêu người ta đi làm ngay.

– Bỏ đi, chờ tôi thăm hỏi nhân vật lớn xong lại đi làm- Lăng Tuyết ra vẻ lạnh nhạt- Tôi phải nói trước, tối nay không được ngăn tôi đó.

– Cô yên tâm, tối nay chỉ cần Thân Đồ Phong Hoa không giữ cô lại, tôi nhất định sẽ không quản cô- Tần Tuệ thở phào nhẹ nhõm, căn dặn người hầu- Kêu người ta chuẩn bị quần áo trang sức!

– Vâng- Người nọ lập tức lui xuống.

– Cho tôi chút thức ăn, đói chết rồi- Lăng Tuyết nói.

– Vâng.

Lăng Tuyết trở vào phòng, Tần Tuệ đi theo vào, sau lưng còn có hai người hầu, chỉ dặn:

– Bật nước để cô chủ tắm, thợ trang điểm và nhà tạo mẫu sắp đến rồi.

– Vâng- Người hầu vào phòng tắm xả nước.

– Không cần, tôi tắm vòi sen- Lăng Tuyết đi vào phòng tắm- Đúng lúc muốn gội đầu.

– Chúng tôi ở ngoài đợi cô- Tần Tuệ vẫn còn cảnh giác, sợ Lăng Tuyết chạy.

– Biết rồi.

Lăng Tuyết đi vào phòng tắm, tiện tay đóng cửa lại, vì không muốn bị nghi ngờ, cô không khóa cửa, chỉ bật nước để chảy, sau đó nhìn xung quanh kiểm tra đường chạy trốn, ánh mắt mau chóng dừng lại ở cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Đối Thủ Đua Xe

Lăng Tuyết đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, lâu ba, độ cao khoảng mười mét, chỉ là bên dưới không có gì bám để leo xuống, cứ vậy nhảy xuống e rằng sẽ bị thương, sao còn có thể đến nhà hát thành phố?

Lăng Tuyết quay đầu quan sát, trong phòng tắm không có dụng cụ nào dùng được, phải làm sao đây?

Cô đang hao tâm tổn trí, lại phát hiện bên cạnh cửa sổ có cái cây to, mặc dù cách cửa sổ một khoảng, nhưng chỉ cần chú ý độ cong khi nhảy là có thể tung người bám vào nhánh cây, sau đó theo thân cây tụt xuống đất.

Còn chờ gì nữa, bây giờ Lăng Tuyết chui ra ngoài cửa sổ, thả người nhảy ra, thuận lợi bắt lấy nhánh cây, sau đó trèo xuống, chỉ là cô mặc váy, trèo được nửa đường, tà váy bị vướng vào cành cây, xoẹt một cái, rách một đường lộ đến đùi, nhưng Lăng Tuyết không có thời gian chú ý tới, thả người nhảy xuống, rồi chạy thẳng ra cửa bên hông mà không quay đầu lại.

Tần Tuệ ở bên ngoài đợi mãi không thấy Lăng Tuyết ra, mười phút sau, bên trong không có động tĩnh gì, chị đi tới gõ cửa, cẩn thận hỏi:

– Cô Cung, cô tắm xong chưa?

Bên trong không có tiếng động, Tần Tuệ tiếp tục gõ cửa:

– Cô Cung, cô Cung...

Vẫn không ai đáp lại, Tàn Tuệ trong lòng cả kinh, cuống quýt ra lệnh:

– Mau đi lấy chìa khóa.

– Vâng- Đám người hầu lập tức đi lấy chìa khóa phòng tắm.

Mở cửa ra mới phát hiện cửa không bị khóa trái, bên trong không một bóng người, rèm cửa bị vén lên, trên bề cửa sổ có vài dấu chân, Tàn Tuệ tức giận:

– Con nhỏ này đúng là muốn chọc tôi điên lên mà!!! Còn thất thần ở đó làm gì? Mau chóng thông báo bọn Khải Văn đi tìm cô Cung về nhanh lên.

– Vâng.

Hôm nay trên sân không có chiếc xe nào, tất cả xe của họ Cung đều đỗ dưới tầng hầm, nếu như đến đó lấy xe chắc chắn sẽ bị nhân viên ngăn lại, Tàn Tuệ đã sớm căn dặn họ, không cho cô một mình lái xe.

Vì để thuận lợi chuẩn bị, Lăng Tuyết đành phải chạy bộ, lên ra khỏi lối mòn trong biệt thự, chạy dọc theo đường quốc lộ dẫn vào nội thành, cô vừa chạy vừa quay đầu lại xem, hy vọng có thể gặp được chiếc xe nào qua lại trên đường, chỉ là trên đường này không có xe nào hết.

Cô lấy điện thoại ra xem, đã 12h25, còn năm phút nữa là đến giờ, không kịp nữa rồi.

Cô dừng bước, ủ rũ đứng ở ven đường gọi điện cho Hàn Bắc.

– Bà cô của tôi, em ở đâu rồi?

– Em mới trốn ra được thôi, nhưng không kịp rồi, chỉ còn năm phút à, cho dù hiện tại tìm được xe cũng không thể chạy kịp qua đó...

– May mà anh tính toán trước, nửa tiếng nữa mới mở màn!- Hàn Bắc tức tối nói- Hiện tại em tìm được xe vẫn còn kịp.

– Cái gì?- Lăng Tuyết ngẩn người- Chẳng phải anh nói 1h chiều bắt đầu sao?

– Anh biết bên em lúc nào cũng xảy ra vấn đề, cho nên cố tình nói sớm nửa tiếng- Hàn Bắc đắc ý nói- Hiện tại em mau mau tìm xe tới đây đi, giờ còn kịp, anh chuẩn bị hết trang phục cho em rồi.

– Anh đúng là quá thông minh- Lăng Tuyết mừng rỡ như điên- Em cúp máy đây! Lập tức tìm xe chạy đến!

– OK, đợi em!

Có lẽ ông trời cũng muốn cho Lăng Tuyết cơ hội, cô mới cúp máy, cách đó không xa liền xuất hiện một chiếc xe, cô không kịp suy nghĩ chạy ra giữa đường vẫy tay đón xe.

Lăng Tuyết tập trung nhìn, lại là xe Bugatti, chắc không phải Hàn Vũ Thần đâu nhỉ?

Vậy thì trùng hợp quá!

Chiếc xe chạy rất nhanh, chỉ chốc lát đã đến gần, biển số xe quen thuộc chui vào tầm mắt, đúng là xe của Hàn Vũ Thần!!!

Bugatti phanh gấp lại, dừng ngay trước mặt Lăng Tuyết, kính xe quay xuống, lộ ra gương mặt điển trai bức người, kính râm đủ màu phản chiếu ra gương mặt kinh ngạc của Lăng Tuyết.

Hàn Vũ Thần tháo mắt kính xuống, kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết:

– Cung Thiên Long!

Lăng Tuyết giờ phút này đầu tóc bù xù, trang phục xộc xệch, chân váy còn bị rách, gió thổi qua, cả cặp chân thon dài trắng tấp như ả như hiện, vô cùng gợi cảm.

Lăng Tuyết cúi đầu nhìn bộ dạng như quỷ của mình, chết tiệt, nhưng lúc này không còn thời gian giải thích, cô mở cửa bên ghế phụ lái ra chui vào:

– Lái đi!

Hàn Vũ Thần cũng không nói nhiều, đạp ga, xe lao vút đi.

– Xem như tôi gặp may, lúc này gặp được anh.

Lăng Tuyết nhủ thầm, nhân vật chính đều ở đây rồi, thế nào cô cũng không bị muộn.

– Một thời trang này đang thịnh hành à?

Hàn Vũ Thần nhìn Lăng Tuyết, thấy váy cô bị rách, bật cười ha hả, chọc ghẹo cô:

– Này, không ngờ tiểu thư khuê các cũng có một mặt hoang dại như vậy!

Lăng Tuyết túm túm tà váy rách buồm trên người mình, vô cùng ngượng ngùng, chỉ có thể pha trò nói:

– Ngại quá, ngại quá, thất lễ rồi!

– Cô định đi đâu?- Hàn Vũ Thần hiếu kỳ.

– Vội vàng ra ngoài bàn công việc, không cẩn thận bị nhánh cây vướng làm rách váy, ha ha- Lăng Tuyết cười sượng.

– Trông tôi giống đồ ngốc lắm à?- Hàn Vũ Thần cười hờ hững- Cái cơ này lừa con nít ba tuổi thì được. Nếu cô thật sự ra ngoài làm việc, còn không phải có xe đưa xe đón à? Cần gì phải ở trên đường xin đi nhờ xe thế này! Tôi nói cô nghe, may mà kỹ thuật lái xe của tôi giỏi, phanh gấp, vẽ một đường ngoặt mượt, bằng không đụng phải cô rồi!

Lăng Tuyết chỉ xấu hổ cười cười, nói:

– Thôi được, bị anh phát hiện rồi!

– Chẳng lẽ cô trốn khỏi nhà?- Hàn Vũ Thần hỏi dò.

– Anh thông minh thật đấy, tôi đúng là trốn đi- Lăng Tuyết không thể không thừa nhận- Thực ra tôi định ra ngoài làm chút chuyện mà người bình thường không thể nào hiểu được, người nhà tôi lại không cho tôi đi, tôi liền... ừ hi...

Cô cười đến mức cỡ, trong lòng trống rỗng, không biết Hàn Vũ Thần có lan truyền tin này ra ngoài không?

– Không tồi, quyết đoán lắm!- Hàn Vũ Thần tán thưởng nhìn cô- Cô đúng là phá vỡ ấn tượng của tôi về các tiểu thư danh gia thượng lưu, tôi cứ tưởng các cô chiều nhà quyền quý đều giống như cô em họ của tôi...

– Tôi không giống em họ của anh đâu- Lăng Tuyết nhớ tới Bạch Mẫn Nhi đã nảy sinh ý thức chống đối rồi.

– Đúng, rất khác biệt- Hàn Vũ Thần cười- Tôi thích mấy cô gái như cô vậy, chân thực đơn giản, một chút cũng không làm màu.

– Ha ha...- Lăng Tuyết cười vang- Câu này sao nghe như mấy lời thoại trong truyện ngôn tình thế?

– Câu này không thể nói lung tung đâu- Hàn Vũ Thần cười nói- Cô là vị hôn thê của S, tôi làm sao dám để ý đến cô.

– Là không dám hay không muốn?- Lăng Tuyết nhướn mày cười xấu xa.

– Cô đang trêu tôi à?- Hàn Vũ Thần hí mắt, xấu xa nhìn cô- Tự chịu hậu quả!!!

– Không dám không dám, tôi đùa với anh thôi- Lăng Tuyết vội vàng chuyển đề tài- Lo lái xe đi, tôi đang gấp lắm.

– Tôi cũng đang gấp- Hàn Vũ Thần nhớ tới chuyện chính, tăng tốc độ xe lên.

Lăng Tuyết nhớ tới tình cảnh đêm đó đưa xe với anh, cho đến hiện tại, anh là người duy nhất đưa xe thắng cô, nhìn thấy anh lái xe quả thật rất có kỹ thuật, dưới thao tác của anh, Bugatti ở trên đường như cá gặp nước, lao nhanh về trước, chỉ là tay đang quần băng vài ít nhiều gì cũng là vật cản để anh phát huy.

– Tay anh bị sao vậy?- Lăng Tuyết hỏi.

Hàn Vũ Thần phì cười đáp:

– Tay tôi vốn bị thương, ngay cả đàn dương cầm cũng không đàn được, chỉ là hôm qua bị cô xúi bậy, ở trên sân khấu quên hết tất cả, đánh ghi-ta điện như mây trời nước chảy, khí thế không thể đỡ nổi! Đó, giờ tàn phế luôn rồi!

– Đang trách tôi đấy à?- Lăng Tuyết lờ mờ anh.

– Không không không, tôi đâu có ý này- Hàn Vũ Thần quay sang nhìn cô- Hôm qua hợp tác vui lắm, tôi tưởng cô chỉ biết đàn dương cầm, không ngờ cô chơi trống giỏi vậy, đúng tiêu chuẩn chuyên nghiệp luôn, chỉ là không nắm ca khúc kia thuần nhuyễn lắm, tiết tấu phần sau có hơi nhanh.

– Đương nhiên, ca khúc đó tôi mới nghe có một lần- Lăng Tuyết buột miệng nói.

– Hà?- Hàn Vũ Thần tròn mắt kinh ngạc- Cô mới nghe có một lần đã biểu diễn? Còn có thể hát đệm? Tôi không nghe nhầm chứ?

– Gạt anh đó, vậy mà cũng tin- Lãng Tuyết cười xấu xa- Đúng rồi, tôi thấy tay anh bị thương trước đó rồi, đánh đàn làm bị thương à?

Hàn Vũ Thần đành nói thật:

– Đánh nhau với người ta nên bị thương!

– Ấc, đại minh tinh mà cũng đi đánh nhau!

– Đại minh tinh cũng là người mà, cô chủ như cô chẳng phải cũng đi làm một số chuyện không tầm thường đó sao?

– À cái đó...

Đọc được hai người nói nói cười cười, tán gẫu rất hợp cạ.

Xe mau chóng chạy vào nội thành, đường thành phố xe cộ đông đúc, càng đến gần trung tâm, càng kẹt xe nhiều hơn, ở vài nút giao nhau, rõ ràng có thể chạy vượt qua, nhưng xe vẫn cứ ngừng lại.

Như vậy xem ra, kỹ thuật lái xe của Hàn Vũ Thần hình như không tốt như trong tưởng tượng, nhưng Lãng Tuyết nghĩ lại, tay anh ta bị thương, dùng đôi tay quần băng lái xe, có thể lái được như vậy đã rất không dễ dàng.

Chỉ là thời gian sắp không còn kịp nữa.

Lãng Tuyết suy nghĩ, mở miệng đề nghị:

– Hiện tại dòng xe chật ních, tay anh lái không tiện, hay để tôi lái cho?

– Hà?- Hàn Vũ Thần vẻ mặt kinh ngạc- Cô lái?

Trong nhận thức của anh, Cung Thiên Long là người thừa kế duy nhất của nhà họ Cung, một cô chủ mười ngón tay không chạm nước, mấy chuyện như chạy xe đương nhiên sẽ có tài xế lo.

– Đương nhiên là được! Đứng nhiều lời, mau xuống xe đi!

Lãng Tuyết mở cửa xe, nhân lúc đang đợi đèn đỏ mau chóng đổi sang vị trí ghế lái.

Vào số S, xả E, khoảnh khắc đèn xanh bật sáng, Bugatti hết như hỏa tiễn vọt đi!

Hàn Vũ Thần ngồi ở vị trí phụ lái suýt nữa chảy mồ hôi lạnh, đây là trung tâm thành phố, xung quanh đều là xe, có cần phải trực tiếp mở hình thức xuất phát mạnh như vậy không?

Rất nhanh, anh liền phát hiện mình sai rồi, tuy rằng đường thành phố đông đúc, xe hai bên như mắc cửi, nhưng Lãng Tuyết lại có thể lượn lách xe qua các khe hở, thậm chí có vài lần, Hàn Vũ Thần tưởng sắp đụng phải đuôi xe đằng trước, chỉ là không biết cô đánh vô lăng thế nào mà dễ dàng tránh đi, sao đó cứ lao vùn vụt về trước!

Động cơ phát ra tiếng gầm gừ mạnh mẽ, đèn giao thông tựa như có mắt, chỉ cần xe Lãng Tuyết vừa xuất hiện thì trước khi dừng xe, hoặc tự nó là đèn xanh, hoặc lập tức chuyển sang xanh, bốn năm nút giao thông, chiếc Bugatti nghênh ngang vượt qua chưa từng dừng lại lần nào!

Tiếng còi bất mãn của những chiếc xe xung quanh vang lên rồi đành chịu, Bugatti như cá như rồng, như gió như mũi tên, lao vút đi giữa dòng xe đông đúc không có đôi thủ!

Tâm trạng hiện giờ của Hàn Vũ Thần thực sự không thể dùng hai chữ “kinh hoàng” đơn giản đến hình dung, loại tăng tốc nhanh mạnh liên tục duy trì lâu thế này sản sinh ra cảm giác lưng bị đẩy mạnh khiến anh thậm chí thấy khó thở.

Đúng vậy, chính là khó thở!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tài Năng Triển Lộ

Bởi vì quá mức căng thẳng, Hàn Vũ Thần nắm chặt tay vịn:

– Không cần lao nhanh vậy đâu, máy bay cũng bị cô đụng rơi xuống luôn rồi!

Lăng Tuyết lờm anh:

– Bình thường lúc anh đua xe cũng thế này mà, sao hiện tại căng thẳng vậy? Chẳng lẽ bị tôi hù rồi?

– Quả thật bị cô hù rồi, đây đúng là tư thế của dân đua xe chuyên nghiệp, một cô chủ nhà giàu mười ngón tay không dính nước như cô lại có thể có kỹ thuật lái xe thế này? Tôi không phải đang nằm mơ chứ?

Hàn Vũ Thần vẻ mặt khó tin, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

– Là xe anh tốt mà- Lăng Tuyết mượn có- Bugatti chẳng phải lái như vậy à?

– Đúng vậy, đúng vậy!

Lăng Tuyết sẽ không nói với anh vừa rồi lái quá tốc độ bị chụp hình mấy lần, tâm trạng Hàn Vũ Thần vẫn còn đắm chìm trong kỹ thuật lái xe kinh người của cô, cảm thấy vô cùng rung động.

Reng reng reng. . .

Lúc này, điện thoại của Lăng Tuyết đột ngột reo lên, cầm lên xem, là Hàn Bắc gọi đến, cô liếc nhìn Hàn Vũ Thần, nhận máy:

– A lô!

– Bà cô của tôi, em đến đâu rồi?- Bên kia Hàn Bắc lo lắng hỏi- 1h25 rồi đó, chỉ còn năm phút thôi, em còn phải thay đồ trang điểm nữa.

– Đến ngay đây.

Lăng Tuyết đáp một câu liền cúp máy, sau đó nhét điện thoại vào, tiếp tục lái xe.

Nào nữ thần của tôi, tiểu yêu tinh tôi thích, em sẽ đi cùng tôi, quây cùng tôi, cháy cùng tôi, cùng tôi đua xe, cùng tôi ca hát, cùng tôi ăn lẩu. . .

Nhạc chuông điện thoại chất chứa hoang dại vang lên, Lăng Tuyết chớp mắt mấy cái, nhạc chuông này. . .

– Hi hi. . .- Hàn Vũ Thần cười gượng, nghe máy- Đang trên đường, còn ba khúc cua nữa, tới ngay!

Cúp máy, Hàn Vũ Thần bật nhạc chuông lên:

– Đây chính là bài “Tiểu yêu tinh” do tôi sáng tác, hay không?

– Anh là đang tự mâu thuẫn với chính mình đấy à?- Lăng Tuyết nhướn mày cười- Bài hát chính là “Nữ thần”, có có thêm bài “Tiểu yêu tinh”?

Hàn Vũ Thần tắt nhạc chuông đi:

– Bài hát này là tự tôi thu âm, chị An không cho phát hành, tôi lưu lại tự nghe.

– Xem ra anh thích mèo hoang cuồng dã rồi- Lăng Tuyết cười nói.

– Đúng đó, kiểu như cô vậy- Hàn Vũ Thần buột miệng.

Lăng Tuyết ngẩn ngơ.

Hàn Vũ Thần cũng ý thức được mình nói lời lố, cười xấu hổ:

– Đừng lo, tôi sẽ không để ý đến cô đâu, chỉ là. . . tính cách của cô, tôi thật sự rất thích rất thích. . .

– Chúng ta có thể làm bạn mà- Lăng Tuyết cười thoải mái- Tôi cũng thấy ở cạnh anh rất vui.

– Vậy à? Vậy tốt quá- Hàn Vũ Thần mừng rỡ- Vậy nói xong rồi nhé, người bạn này tôi kết giao chắc rồi.

Hai người ăn ý vỗ tay nhau, nhìn nhau cười.

Bugatti ngoạn mục lướt đi, mau chóng đến nhà hát thành phố.

– Sao cô biết tôi muốn tới đây?- Hàn Vũ Thần kinh ngạc hỏi.

– Còn cần phải hỏi sao?- Lăng Tuyết chỉ vào tấm áp phích bên ngoài- Fan meeting của Hàn Vũ Thần, hơn một tháng trước đã làm tuyên truyền khắp nơi rồi, là người mê nhạc của anh, sao tôi không biết được?

– Hi hi, cô thật sự mê nhạc của tôi ư? Tôi thật lấy làm vinh hạnh!- Hàn Vũ Thần cười nói.

– Khiến anh cảm thấy vinh hạnh thì tôi cũng rất vinh dự rồi!- Lăng Tuyết nhếch môi cười.

– Ha ha ha- Hàn Vũ Thần cười to- Không lẽ cô đến tham dự buổi họp fan của tôi?

– Làm sao có thể!- Lăng Tuyết lập tức phủ nhận- Đúng rồi, chuyện hôm nay anh có thể giữ bí mật giúp tôi không!!!

– Yên tâm đi, tuyệt đối giữ bí mật cho cô- Hàn Vũ Thần đồng ý ngay- Tôi ghét nhất mấy người nhiều chuyện.

– Vậy tốt lắm- Lăng Tuyết vui vẻ cười- Còn có lái xe, mọi người bên ngoài đều cho rằng tôi không biết lái xe.

– Yên tâm, hôm nay tôi hoàn toàn chưa từng gặp cô- Hàn Vũ Thần cam đoan- Trời biết đất biết cô biết tôi biết, quý cũng không biết.

– Ha ha ha! Cảm ơn!- Lăng Tuyết tắt máy xuống xe, ném chìa khóa cho Hàn Vũ Thần- Tôi phải đi rồi, hẹn gặp lại!

– Đợi đã- Hàn Vũ Thần vội gọi cô lại- Cô đi đâu?

– Đi làm việc mà- Lăng Tuyết đi về phía sân vận động bên cạnh- Anh mau vào đi, đừng làm lỡ thời gian.

– Chúng ta đến khi nào thì gặp lại?- Hàn Vũ Thần hô to- Cô cho tôi số điện thoại nhé.

– Lần sau đi...- Lăng Tuyết nhanh như chớp bỏ lại anh, Hàn Vũ Thần lúc này mới mất mát đi vào trong.

Lăng Tuyết trốn ở đằng sau cây cột gọi điện thoại cho Hàn Bắc:

– Em đang ở cửa số 1, không muốn để ai phát hiện, phải đi vào hướng nào?

– Em đi vào theo cửa số 3 bên kia sân vận động nhé, anh lập tức ra đón em- Hàn Bắc vội vàng nói- Anh cầm theo trang phục cho em luôn, em ở toilet bên cạnh thay đồ trang điểm đeo mặt nạ vào, tuyệt đối không ai nhận ra em.

– OK.

Lăng Tuyết nhanh chóng đi vào cửa số 3, Hàn Bắc đứng đằng xa vẫy tay với cô:

– Nhanh lên nhanh lên, bà cô của tôi, em có thể đừng giật gân vậy không? Bệnh tim của anh sắp bị em hù chết...

– Được rồi, bớt nói nhảm đi, đưa đồ cho em.

Lăng Tuyết không để ý Hàn Bắc lải nhải, cầm gói đồ đi về phía toilet:

– Bên trong không có ai chứ?

– Đã xem qua rồi, không có ai hết!

– OK.

Lăng Tuyết phóng vào toilet, nhanh chóng thay đồ, trang điểm mắt môi đơn giản, đeo lên mặt nạ thuộc về chính mình, cầm túi đồ chuẩn bị ra ngoài, lại phát hiện trên tay còn đeo chiếc nhẫn cầu hôn của Thân Đồ Dạ.

Chiếc nhẫn này là hàng độc nhất vô nhị, là thiết kế riêng cho một mình Cung Thiên Long, bên trên còn có khắc chữ S tượng trưng cho thân phận của anh, rất nhiều người đều biết dấu hiệu này, chỉ là đêm nay nhân vật chính của buổi họp fan là Hàn Vũ Thần, đeo nó chẳng khác nào tiết lộ thân phận, may mà cô kịp thời phát hiện!

Lăng Tuyết mau chóng tháo nhẫn ra, lại phát hiện chiếc nhẫn không thể tháo xuống được, cô bôi chút gel rửa tay vào ngón tay, xoay nhẫn, sau đó kéo mạnh nó ra, dùng lực rất lớn mới tuột ra được, làm ngón tay cô sưng lên.

Cô muốn bỏ nhẫn vào trong túi quần, lại phát hiện bộ đồ này không có túi, thứ quan trọng như vậy không thể làm mất được, nên cất ở đâu đây? Nghĩ nghĩ, cô tháo dây chuyền thánh giá xuống, lồng nhẫn vào, rồi lần nữa đeo vào cổ, còn giấu vòng cổ vào trong áo, không để ai phát hiện.

Từ toilet đi ra, Hàn Bắc đã kéo cô chạy về phía phòng hóa trang:

– Nhanh nhanh nhanh, đã muộn một phút rồi.

– Gấp gấp gì? Hàn Vũ Thần chẳng phải cũng vừa đến hay sao?- Lăng Tuyết thuận miệng nói.

– Sao em biết?- Hàn Bắc kinh ngạc hỏi.

– Em...- Lãng Tuyết ngập ngừng, nếu để Hàn Bắc biết cô cùng đến với Hàn Vũ Thần, không chừng sẽ nghĩ nhiều, với cái miệng oang oang của anh, không đến một ngày đã truyền khắp công ty Thiên Ngu, nghĩ đến đây, cô nói dối- Vừa rồi em thấy anh ta ở cửa.

– À à, anh ấy đến là tốt rồi, lúc này chị An còn nổi khùng lên.

Chạy thẳng vào hậu đài, Lãng Tuyết ở cửa nghe thấy giọng nói bức bối của một phụ nữ:

– Ông nhỏ của tôi, cậu rõ ràng biết buổi biểu diễn hôm nay phải đánh bass mà, sao để tay bị thương? Đợi lát nữa buổi biểu diễn phải làm sao!!!

– Đến lúc em phát huy rồi- Hàn Bắc vô cùng hưng phấn, kéo tay Lãng Tuyết đi vào trong- Chị An, Lãng Tuyết biết đánh bass...

– Hàn Bắc!- Lãng Tuyết muốn ngắt lời Hàn Bắc, đáng tiếc không còn kịp nữa, cô thậm chí muốn bắt lấy cơ hội, nhưng không muốn quá mức phô trương, ngộ nhờ bị Hàn Vũ Thần phát hiện ra thân phận thì phải làm sao?

– Em chính là Lãng Tuyết hôm qua đến thử giọng?- Chị An nhìn Lãng Tuyết- Nghe nói em hát hay lắm, em còn biết đánh ghi-ta bass à? Đánh thế nào?

Người đại diện chị Anh là một phụ nữ trung niên có năng lực, ăn mặc rất mát, hiện tại chị gấp đến quay cuồng, nhân viên trong ban nhạc đều có nhiệm vụ của họ, hoàn toàn không thể tìm được ai thay thế, mà lúc này đã không kịp ra ngoài tìm người.

– Em...- Lãng Tuyết khá băn khoăn, thật sự có cần phô trương vậy không? Như vậy rất dễ chơi ra lừa.

Hàn Vũ Thần ngồi trước bàn trang điểm, từ trong gương nhìn Lãng Tuyết, thợ trang điểm đang làm tóc cho anh, trợ lý thì đang đeo những trang sức mang phong cách Gothic lên cho anh, còn có một trợ lý đang đọc kịch bản cho anh nghe.

Lãng Tuyết luống cuống dời mắt, không dám nhìn anh.

– Đàn rất tốt- Hàn Bắc kiêu hãnh nói- Chị An, chị biết trình độ của em và Ngũ Ca mà, Lãng Tuyết chỉ có hơn chứ không kém, hơn nữa cô ấy không chỉ biết đánh bass, chơi ghi-ta điện, còn có thể chơi trống nữa!!!

Lãng Tuyết trong lòng cả kinh, nâng mắt nhìn Hàn Vũ Thần.

Hàn Vũ Thần đang thông cổ họng, hoàn toàn không chú ý đến Lãng Tuyết.

– Thật à?- Chị An mừng rỡ.

– Tuyết dối là thật, em đem đầu em ra bảo đảm với chị- Hàn Bắc vỗ ngực nói.

– Mau mang ghi-ta bas ra cho cô ấy đánh thử- Chị An nói ngay- Buổi biểu diễn quan trọng thế này, không thể xảy ra sơ suất...

– Không kịp nữa rồi- Hàn Vũ Thần nhìn đồng hồ- Lên thẳng sân khấu đi, em tin tưởng nhóm của anh ấy!

Anh liếc nhìn Lãng Tuyết một cái, xoay người lên sân khấu theo lối cánh gà.

Chị An không thể trì hoãn thêm

– Được rồi, lên đi lên đi, Hàn Bắc, cậu bảo đảm rồi đấy, có vấn đề sẽ hỏi tội cậu.

– OK, không thành vấn đề- Hàn Bắc kéo tay Lãng Tuyết đi vào cánh gà.

Chuyện đến nước này, Lãng Tuyết chỉ có thể bất chấp tất cả, hy vọng ở trên sân khấu không bị Hàn Vũ Thần nhận ra.

Phía sau sân khấu, Lãng Tuyết gặp được Ngũ Ca, hai người ăn ý cùng nắm tay.

Ngũ Ca tên thật là Đoàn Ngũ, bảy năm trước anh và Lãng Ngạo không đánh không thành bạn, sau khi làm anh em tốt, anh gia nhập vào ban nhạc, lớn tuổi hơn Lãng Ngạo và Hàn Bắc, tính cách trầm ổn hướng nội, bọn Lãng Tuyết quả thực rất kính trọng anh.

– Lãng Ngạo không sao chứ?- Ngũ Ca khẽ hỏi.

– Không sao, hai hôm nữa sẽ tỉnh- Lãng Tuyết cười nói- Em trang điểm thế này mà anh cũng có thể nhận ra à?

– Anh nhìn em trưởng thành, hệt như em gái ruột thịt, sao có thể không nhận ra?- Ngũ Ca cười cười- Không sao là tốt, có chuyện gì phải nói với anh!

– Em trái lại có chút chuyện, đợi lát nữa thương lượng với anh- Lãng Tuyết vỗ vai Ngũ Ca.

Ngũ Ca trước kia là người trong giang hồ, quan hệ rộng rãi, lúc trước những người đó đến cô nhi viện gây rối, Lăng Ngạo có đánh nhau với chúng, vẫn là Ngũ Ca ra mặt giải quyết, bằng không những người đó làm sao bỏ qua cho Lăng Ngạo.

Lăng Tuyết biết sau khi Ngũ Ca có bạn gái đã không còn giao du với giới đó nữa, cho nên không muốn làm anh khó xử, nhưng hiện tại sự việc nghiêm trọng, cô không thể không tìm anh giúp đỡ, điều tra tung tích bọn trẻ.

– Chỉ cần là em và Lăng Ngạo mở miệng, anh nhất định dốc hết toàn lực- Ngũ Ca nói.

– Hiện tại khoan nói chuyện này đã, chuẩn bị lên sân khấu- Hàn Bắc giục.

– OK.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Nữ Yêu Tinh Trong Truyền Thuyết

Lăng Tuyết đi theo Hàn Bắc, Ngũ Ca và các thành viên khác trong ban nhạc cùng bước lên sân khấu.

Hàn Vũ Thần không ở trên sân khấu, chẳng phải anh ta lên sân khấu trước rồi sao?

Lăng Tuyết đang ù rù, ánh đèn sân khấu đột nhiên tối lại, một khoảng tối đen, khói trắng lượn lờ, chính giữa sân khấu chậm rãi đi lên, Hàn Vũ Thần một thân đồ da đinh tán, hoang dại chói mắt!

Bên dưới vỗ tay như sấm dậy, tiếng hoan hô, tiếng la hét sôi nổi.

Lăng Tuyết nhìn xuống khán đài, không khỏi kinh ngạc, đây làm sao là buổi họp fan (fan meeting) được, rõ ràng là buổi hòa nhạc (concert) quy mô lớn, tiêu chuẩn cao, người xem đông nghịt, không khí sôi sục.

Lăng Tuyết biểu diễn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên được đứng trên sân khấu lớn thế này, không khỏi có chút căng thẳng, cô mơ sau này cô có thể đứng ở đây như Hàn Vũ Thần, là tâm điểm chú ý, hào quang rực rỡ!

Hàn Bắc kéo Lăng Tuyết một cái, lúc này Lăng Tuyết mới hoàn hồn, cầm ghi-ta bass đứng vào vị trí của mình, trên sân khấu ánh đèn mờ tối, ban nhạc đứng chìm trong bóng đêm, nhân viên đạo cụ sân khấu chuẩn bị một cái giá cho Lăng Tuyết, trên đó có tập phổ nhạc các ca khúc biểu diễn trong hôm nay.

Tuy rằng Lăng Tuyết đánh bass khá giỏi, nhưng cô hoàn toàn không biết hôm nay phải đánh bài nào, hiện tại có tập nhạc này, cô có thể dựa theo nhạc phổ để đàn, sẽ không đến nỗi phạm lỗi.

Ánh đèn dần sáng, âm nhạc vang lên, đắm thẳng vào màng tai!

Tiếng ghi-ta điện sôi nổi phối hợp với tiếng trống hoàn hảo, đem cả sân khấu đang yên ả như mặt hồ, mà chúng chính là sấm sét, trực tiếp bùng nổ mặt nước, làm cho người ta nhiệt huyết dâng trào, tiếng reo hò cổ vũ (fanchant) như gợn sóng lẫn tan của khán giả bên dưới truyền đến.

Toàn trường nhất thời điên cuồng!

– Khi còn bé ngồi trên vai cậu xem thế giới, trời màu xanh, mây màu trắng, tóc cậu màu đen. Sau khi trưởng thành ôm vai cậu du ngoạn thế giới, trời màu xám, mây màu đen, tóc cậu màu trắng...

Ca khúc mở màn chính là “Cháu muốn trở thành cậu” vừa sôi động vừa chan chứa tình cảm, phong cách đậm chất nhạc rock pha lẫn nhạc pop điện tử, sôi động và thân tình cùng xuất hiện trong ca khúc vừa mâu thuẫn vừa phù hợp với nhau.

Ai nói tình thân phải nhẹ nhàng? Là thế hệ trẻ, chúng tôi có phương thức biểu đạt của riêng mình!

Kêu gọi đến rất hòng, điên cuồng, chúng tôi chính là muốn để toàn bộ thế giới biết được tình yêu của thế hệ chúng tôi!

Cảm xúc khán giả bên dưới hoàn toàn được đẩy lên, họ quơ que phát sáng trong tay theo điệu nhạc, cùng hát theo, cùng nhau hét lên!

Âm nhạc mạnh mẽ hòa cùng ánh đèn hoa mỹ đan xen vào nhau, Hàn Vũ Thần ở trung tâm sân khấu tỏa ra hào quang rực rỡ!

– Bây giờ cháu nhuộm tóc đen cho cậu, nói đến đàn ghi-ta, hi hi ha ha với cậu, cậu cũng không ghét bỏ nói cháu không có tương lai, còn luôn nói với cháu, chỉ cần cháu vui vẻ là được...

Bài hát kết thúc, lại là một bài hát khác.

Lăng Tuyết dần thích ứng với sân khấu này, giai điệu trên nhạc phổ cùng tiết tấu đang xoay quanh trong đầu cô. Cô đàn ghi-ta bass thậm chí có một loại ảo giác như thể sân khấu này là của chính cô, dù sao tay đánh bass mới là người phối hợp diễn tấu với cả ban nhạc!

Thời gian nghỉ, khi Hàn Vũ Thần giao lưu với fan ở bên dưới, có lơ đãng liếc về phía Lăng Tuyết.

Biểu hiện hôm nay của Lăng Tuyết khiến anh ngất ngây, là một nhà âm nhạc xuất sắc, anh đương nhiên biết tay đánh bass có vai trò quan trọng bao nhiêu trong ban nhạc, anh vốn mang tâm lý bỏ Lăng Tuyết vào góp cho đủ quân số, không đến mức hồng cả buổi biểu diễn, ai ngờ một quyết định ăn may lại chính xác như thế!

Rõ ràng là lần đầu tiên hợp tác, lại ăn ý lạ thường đến vậy!

– Hôm nay tôi ngại quá, tay tôi bị thương- Hàn Vũ Thần giơ cánh tay quấn băng của mình lên, giải thích với các fan bên dưới- Cho nên không thể đàn cho mọi người xem được. Nhưng may thay, tôi hân hạnh mời được một tay đánh bass xuất sắc: Lăng Tuyết!

Anh ga-lăng chỉ vào Lăng Tuyết, tiếp tục giới thiệu:

– Trình độ đánh bass của Lăng Tuyết mọi người đều rõ ràng rồi! Nhưng có thể mọi người chưa biết, cô gái đánh bass mới tới này của chúng tôi không chỉ đàn hay, mà còn mang tới một bất ngờ lớn cho mọi người...

Lăng Tuyết kinh ngạc đứng đó, chưa kịp phản ứng.

Hàn Vũ Thần đi tới bên cạnh cô, cầm lấy tay cô đưa cô đến trước sân khấu, giới thiệu:

– Giọng hát của cô ấy đặc biệt tuyệt vời! Bây giờ, xin mọi người nói cho tôi biết, có muốn nghe cô ấy song ca cùng tôi một bài không?

Phần lớn người hâm mộ không biết tác dụng của tay đánh bass trong ban nhạc, càng không biết Lăng Tuyết hôm nay đột ngột lên sân khấu biểu diễn. Cho nên họ không mấy quan tâm lời nói vừa rồi của Hàn Vũ Thần, còn tưởng đây chính là một loại cách thức để lăng-xê người mới. Nhưng thân là người mê nhạc của Hàn Vũ Thần, thần tượng nói muốn cùng cô gái đeo mặt nạ này song ca một bài, họ có lý do gì để từ chối chứ?

Bên dưới tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, thỉnh thoảng cũng có tiếng reo hò.

– Ca khúc “Nữ thần”, tặng cho mọi người!

Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, Hàn Vũ Thần thâm tình nhìn Lăng Tuyết.

– Lần đầu tiên gặp em, ánh mắt em như vì sao trong đêm tối, thấp sáng thế giới của anh, nụ cười em như ánh nắng mùa đông, rót vào sâu thẳm đáy lòng anh...

Giọng hát của anh trầm ấm đặc biệt, đôi mắt thâm thúy mê người rất rung động.

Lăng Tuyết nhìn đến ngẩn ngơ, suýt nữa quên cả hát, Hàn Vũ Thần kéo tay cô, cô mới phản ứng lại, hát tiếp theo:

– Em chưa từng chiêm ngưỡng thế giới tươi đẹp, anh đừng cho rằng em vờ ngơ ngẩn. Ngắm hoa, tìm kiếm phồn hoa thịnh thế, em chỉ là một chấm nhỏ trên bầu trời đầy sao, thua cả ánh trăng sáng ngời kia...

Một người cầu mãi không được cuồng đại si mê bất biến, một người e ngại chưa dám bằng lòng, hai người ở trên sân khấu đuổi bắt nhau, cảnh tượng ngọt ngào xúc động về nền tình tiết câu chuyện, dẫn dắt khán giả bước vào một thế giới tình yêu duy mỹ.

Cuối cùng, theo ngọn lửa tình yêu mới chớm nở ấy, ánh đèn sân khấu bừng sáng lên, bầu không khí nhất thời tươi vui.

Tiết tấu âm nhạc trở nên dữ dội cuồng nhiệt, giai điệu nâng cao, cao độ của Hàn Vũ Thần chân tình bày tỏ, Lăng Tuyết nhiệt tình đáp trả, sân khấu phụt lửa sáng choang, ánh đèn hoa mỹ thay nhau chiếu sáng, toàn trường sôi sục, tất cả các fan đều đứng lên la hét, lắc lư theo tiết tấu...

Hàn Bắc và Ngũ Ca trong ban nhạc nhìn nhau cười, họ vốn rất có lòng tin với Lăng Tuyết, tin tưởng năng lực của cô nhất định có thể làm chủ sân khấu này, nhưng hiện tại nhìn thấy cô tỏa sáng đến vậy, họ vẫn cảm thấy kinh ngạc lộng lẫy, đồng thời cũng vui thay cho cô.

Bên dưới sân khấu, chị An- người đại diện, anh Văn- nhà sản xuất âm nhạc đều kích động không thôi, đúng là không chọn sai người, đánh bại đánh bại lại có thể nhặt được báu vật.

Đạo diễn sân khấu chỉ huy tổ ánh sáng rọi đèn lên người Lăng Tuyết, để cô cùng Hàn Vũ Thần trở thành tiêu điểm vạn người chú mục!

Trang phục diễn của Lăng Tuyết và Hàn Vũ Thần vô cùng xứng đôi, đều là đồ da đính tán.

Hàn Vũ Thần từng hợp tác với rất nhiều ca sĩ chuyên nghiệp, cũng hát chung sân khấu với vô số siêu sao quốc tế, nhưng chưa từng hòa hợp như lần này, giọng hát của Lăng Tuyết, năng lực lĩnh hội âm nhạc của cô đều khiến anh cảm thấy rung động.

Một tiêu chuẩn cấp bậc siêu sao, tuyệt đối không phải cô gái hạng phổ thông tầm thường.

Hơn nữa, hợp tác trong quá khứ đều phải trải qua diễn tập nhiều lần mới hiểu nhau, chỉ là anh và Lăng Tuyết chưa từng tập dợt với nhau lần nào, lần đầu tiên hợp tác đã ăn ý đến vậy, đây cũng là một loại phù hợp bẩm sinh sao?

Hàn Vũ Thần trao ánh nhìn sâu sắc cho Lăng Tuyết, không biết tại sao, anh luôn cảm thấy giọng của cô, ánh mắt của cô, động tác hát tóc tăng cảm xúc của cô đều có sự quen thuộc đến lạ, anh thật muốn tháo chiếc mặt nạ đó xuống để nhìn thấy gương mặt thật sự của cô.

Đoạn kết của “Nữ thần” vô cùng gọi tình, Hàn Vũ Thần nhân cơ hội kéo tay Lăng Tuyết, mười ngón tay đan vào nhau, thân mật kháng khí. Lăng Tuyết ngược lên nhìn anh, là ảo giác hay kỹ năng biểu diễn? Trong mắt anh như có một loại tình cảm nồng nàn tuôn trào, lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ mờ ám như lửa...

Nhịp tim Lăng Tuyết tăng tốc, vô cùng hồi hộp, muốn rút tay về, Hàn Vũ Thần thuận thế ôm lấy cô vào lòng, ghì thật chặt, nói vào micro:

– Em... chính là nữ thần của tôi!

– A a...

Dưới sân khấu, các fan kích động điên cuồng hét lên, cảnh tượng ám muội này tựa như một đốm lửa đốt cháy bầu không khí lên tới đỉnh điểm.

Lăng Tuyết nhủ thầm, đây chỉ để khuấy động không khí thôi, vì thế không giãy ra, chỉ là trong đầu cô bất giác hiện lên bóng dáng của Thân Đồ Dạ, ánh mắt sâu thẳm ấy sắc lẹm bén nhọn, cứ lạnh lùng nhìn cô, khiến cô sồn da gà.

Lăng Tuyết theo bản năng chống tay lên ngực Hàn Vũ Thần, khoanh khắc ngăn đầu, lại có thể nhìn thấy Thân Đồ Dạ ở khu VIP, là cô hoa mắt ư? Sao mới vừa nghĩ đến anh, anh lại xuất hiện rồi?

Đây nhất định là ảo giác!!!

Cô nháy mắt mấy cái, mở to mắt nhìn cho rõ hơn, đúng vậy, thật sự là anh ấy!

Thân Đồ Dạ ngồi ở khu VIP tầng trên, tư thế gác chân tao nhã, mặt không chút thay đổi nhìn xuống sân khấu, nét lạnh lùng ấy không chút hòa hợp với bầu không khí nóng bỏng ở đây, hơn nữa ngồi bên cạnh anh còn có một phụ nữ gọi cảm xinh đẹp, khí chất cao sang!!!

Ai vậy?

Thiên kim nhà giàu có nào sao?

Mấy “tiểu tam” lúc trước còn chưa giải quyết xong, hiện tại lại xuất hiện thêm một cô, đúng là quá thể lắm!

– Hiện giờ, cũng nên để tôi nhìn thấy gương mặt thật của em rồi!- Hàn Vũ Thần đột nhiên nói một câu vào tai của Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, Hàn Vũ Thần đã đưa tay kéo mặt nạ của cô, Lăng Tuyết cuống quýt chụp tay anh lại, bởi vì quán tính, lại mất thăng bằng ngã xuống, Hàn Vũ Thần vội vàng đỡ lấy cô, hai người ôm nhau lăn mấy vòng trên sân khấu, động tác ấy lại nóng bỏng, tiếng la hét bên dưới càng có sức công phá hơn.

Trên khán đài VIP, Thân Đồ Dạ thật sự xem không nổi nữa, vô cùng buồn bực nói:

– Thân Đồ Phong Hoa, sao cô lại thích xem mấy thứ ấu trĩ dung tục thế này vậy? Thanh niên trai gái ở trên sân khấu mờ ám, chơi trò nồng nhiệt, thú vị lắm sao?

– Cho nên nói cháu là cái tên quê mùa cục mịch- Người phụ nữ xinh đẹp gọi cảm bên cạnh liếc anh trắng mắt- Cái này gọi là mốt, thời thượng đấy hiểu không? Hàn Vũ Thần hát hay, đẹp trai nữa, cô thích cậu ta, nghe cậu ta hát, cô thấy mình như trẻ ra mấy tuổi!

– Cô đã trẻ đủ lắm rồi- Thân Đồ Dạ kéo bà rời khỏi- Về, hẹn Cung Thiên Long ba giờ gặp mặt, người làm trưởng bối như cô sao có thể đến muộn?

– Còn chưa xem hết mà...- Thân Đồ Phong Hoa luyến tiếc không rời- Xem lát nữa đi, để cháu lái xe là được mà, tay lái cháu giỏi như thế.

– Cô có đi không? Cô không đi cháu đi trước- Thân Đồ Dạ mất kiên nhẫn.

– Xem bộ dạng cay nghiệt nhăn nhó của cháu kìa, cô gái nào gả cho cháu đúng là xúi quẩy.

Chương 71: Phát Hiện Ra Cô

Thân Đồ Phong Hoa tuy ngoài miệng là nhải không tha, nhưng vẫn theo Thân Đồ Dạ rời đi, vừa đi vừa hỏi:

– Bây giờ mấy giờ? Chắc không muộn đâu nhỉ? Lần đầu tiên gặp cháu dâu của cô, cô nên để lại ấn tượng tốt mà!

– Cô thật đông dài.

Lời nói Thân Đồ Dạ bị chìm chìm trong tiếng reo hò, các fan bên dưới sắp không khống chế được, anh liếc mắt một cái, cô gái đeo mặt nạ kia đang đẩy Hàn Vũ Thần ra, chạy trốn mất tăm...

Thân Đồ Dạ chế nhạo chán ghét, còn chơi trò hồi hộp? Làm như bản thân là cô bé lọ lem, bỏ lại giày thủy tinh trong vũ hội, sau đó chạy mất dạng, để hoàng tử phải nhọc lòng tìm kiếm cô...

Đám choai choai thời này thật biết chơi!

Lăng Tuyết giữa buổi biểu diễn rời đi, làm xáo trộn kế hoạch.

Hàn Vũ Thần vốn định đuổi theo, lại bị chị An giữ lại:

– Lập tức giao lưu với fan, cậu cũng không được đi.

Hàn Vũ Thần tha thiết nhìn theo bóng lưng Lăng Tuyết, quay đầu nói với Hàn Bắc:

– Anh đi tìm cô ấy về cho tôi.

– Nhưng mà...- Hàn Bắc khó xử- Tay bass đã đi rồi, nếu ngay cả tôi cũng đi, ngay cả tay ghi-ta cũng khuyết luôn.

– Vũ Thần, Lăng Tuyết có quan hệ thân thiết với chúng tôi lắm, sau này bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc, hiện tại xử lý chuyện chính đi đã- Ngũ Ca khuyên nhủ.

Hàn Vũ Thần vô cùng ảo não, phải sớm nghĩ đến cô thì từ bỏ cơ hội đứng chung sân khấu với anh cũng không muốn để ai nhìn thấy khuôn mặt thật của mình, anh sẽ không hấp tấp tháo mặt nạ của cô, làm cô chạy mất, giờ hay rồi, không biết đến lúc nào mới có thể gặp lại cô.

– Đoạn giao lưu với fan bắt đầu rồi- Chị An xoa dịu Hàn Vũ Thần- Cậu yên tâm đi, chị sẽ không nỡ buông tha một kỹ tài âm nhạc giỏi như vậy, bất luận dùng biện pháp gì, nhất định cũng phải tìm cô ấy về bồi dưỡng.

– Thật sao?- Hàn Vũ Thần mừng rỡ.

– Đương nhiên là thật- Chị An thúc giục nói- Cho dù cậu không tin nhân phẩm của chị, cũng phải tin lòng tham tiền của chị chứ.

– Cái này là thật- Hàn Vũ Thần thở phào- Vậy em yên tâm rồi.

– May mà biểu diễn vừa kết thúc, hiện tại chỉ còn lại khâu giao lưu cùng fan, ban nhạc có thể ứng phó, bằng không sẽ rắc rối lắm.

Lăng Tuyết hoảng hốt chạy đi, trong lòng rất phiền não, không ngờ Hàn Vũ Thần lại kích động như vậy, muốn tháo mặt nạ cô xuống, suýt nữa rơi ra rồi, may mà cô chạy nhanh.

Nhìn đồng hồ, đã 2h30, còn hai mươi lăm phút nữa, nếu đúng lúc tìm được xe là có thể thuận lợi đến nhà Thân Đồ Dạ, nhưng ngay lúc này đến chỗ nào tìm xe? Chẳng lẽ ra ngoài bắt taxi?

Nhưng ngồi taxi thì đến đó sao kịp?

Lăng Tuyết đang rầu rĩ, bỗng nhiên vô tình nhìn thấy chìa khóa xe để trên bàn trang điểm, đúng là chìa khóa Bugatti của Hàn Vũ Thần, cô không chút suy nghĩ, cầm lấy chìa khóa chạy ra hướng cửa số 3.

Khi Lăng Tuyết ra biểu diễn đồ đặc túi xách đều giấu trong toilet gần cửa số 3, cô phải thay đồ biến lại thành bộ dạng Cung Thiên Long đi đến nhà Thân Đồ Dạ, nếu không sẽ bị lộ.

May mà tất cả mọi người đều ở trong khán phòng xem Hàn Vũ Thần, nơi này không một bóng người, Lăng Tuyết thay đồ nhanh ra, tẩy trang, cắt trang phục biểu diễn và mặt nạ vào trong bao rồi giấu bên dưới bồn rửa tay, sau đó cầm điện thoại và chìa khóa xe vội vàng rời khỏi...

Xe của Hàn Vũ Thần vẫn đậu ở chỗ lúc này Lăng Tuyết xuống xe, bởi vì thời gian cấp bách, lúc ấy anh chưa kịp cho xe vào bãi đỗ đã vọt vào trong nhà hát, nhân viên đỗ xe không tìm thấy chủ xe, không có chìa khóa, nên không thể mang xe đi.

Như vậy lại mang đến không ít tiện lợi cho Lăng Tuyết, cô lái xe như bay rời khỏi, chỉ còn lại mười tám phút, cô phải mau chóng nắm chặt thời gian chạy đến nhà Thân Đồ Dạ, bằng không Thân Đồ Dạ sẽ lột da cô mất.

Điện thoại không ngừng đổ chuông, màn hình hiển thị là Lãnh Thanh Mặc, Lăng Tuyết cầm lên nghe máy:

– Tôi đang trên đường chạy tới nhà Thân Đồ Dạ rồi...

– Bà cô của tôi, cô đúng là hại chết tôi- Tần Tuệ bị chọc giận đến phát điên- Cô đang ở đâu? Hiện tại chỉ còn lại hơn mười phút, cô tới kịp không? Đồ còn chưa thay, mặt còn chưa trang điểm, hơn nữa...

– Được rồi, đừng lèm bèm nữa- Lăng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ- Còn cầu nhàu nữa là không kịp thật đấy, cứ vậy đi.

Lăng Tuyết cúp máy, tăng tốc chạy tới nhà Thân Đồ Dạ.

Lôi Quân lái xe chạy về nhà, Thân Đồ Phong Hoa không vui nói với Thân Đồ Dạ:

– Thời gian gấp rút, kêu cháu lái xe, sao cháu không chịu lái?

– Cô biết thời gian gấp rút còn ở đây rề rà?- Thân Đồ Dạ lạnh lùng liếc bà- Cháu đang hoài nghi lần này cô đến thành phố Hải rốt cuộc là vì chuyện cưới xin của cháu, hay là vì ngắm “tiểu thịt tươi”?

– Thân Đồ Dạ, cô là cô cháu đấy!- Thân Đồ Phong Hoa sắc mặt u ám- Là em gái ruột của ba cháu, cháu dám ăn nói như thế với cô à?

– Cháu nói sự thật mà!- Thân Đồ Dạ mặt kiên nhẫn- Loại diễn xuất thấp kém đó có gì hay mà xem?

– Cháu là đang hoài nghi phẩm vị của cô?- Thân Đồ Phong Hoa phẫn hận trừng mắt với anh- Cái thằng vô lương tâm, khổ cho cô nhiều năm nay cùng cháu trải qua hoạn nạn, đồng cam cộng khổ, sống nương tựa vào nhau, còn từng cứu mạng cháu...

– Cất!- Thân Đồ Dạ đánh cái rùng mình, sắc mặt trở nên u ám khó hiểu, anh bỗng nhớ tới con chó mà “Cung Thiên Long” nuôi...

Lần trước khi họ đi chụp ảnh cưới, cô nhận được một cú điện thoại, vô cùng lo lắng chạy qua đó, nói là phải cứu một người bạn rất quan trọng với cô, anh còn đi theo cô, sau đó mới phát hiện người bạn cô cứu lại là một con chó, anh tức giận đến nghiến răng, cô thì giải thích: Con chó này cùng tôi trải qua hoạn nạn, đồng cam cộng khổ, nương tựa vào nhau, còn từng cứu mạng tôi...

Nghe thấy mấy câu đó, sắc mặt anh liền thay đổi, từ nhỏ đến lớn, đây chính là câu cửa miệng của Thân Đồ Phong Hoa, mỗi lần khi anh không nghe lời bà liền lôi mấy câu này ra niệm, tựa như câu thần chú, anh nghe liền nhức đầu, hiện tại càng ác liệt hơn chính là, mấy câu này lại bị một cô gái khác mang ra để hình dung một con chó!!!

Cho nên đêm đó ở trong xe anh đã từng mất với Bánh Bao, ánh mắt kia như mạng sát khí, anh quả thực đã muốn bóp chết con chó đó...

– Thân, Đồ, Dạ!- Thân Đồ Phong Hoa bức bối quát lên- Hiện tại ngay cả mấy câu này cũng không xi nhê với cháu à? Cháu còn có lương tâm không???

– Được rồi được rồi- Thân Đồ Dạ cực kỳ nhức não- Lôi Quân, đổi chỗ.

– Vâng!

Chiếc Aston Martin thương vụ lướt đi trên đường, Thân Đồ Dạ đổi vị trí với Lôi Quân, trước khi xe giảm tốc độ đã đạp mạnh chân ga, một tay nắm vô lăng, xe phóng vèo đi.

– Oa oa, lợi hại quá, quá lợi hại!- Thân Đồ Phong Hoa phấn khích vỗ tay.

– Thân Đồ Phong Hoa, cô bốn mươi mấy tuổi rồi đó!- Thân Đồ Dạ lườm bà.

– Thân Đồ Dạ, cháu muốn chết hả- Thân Đồ Phong Hoa tức đến đỏ mặt tía tai- Cô mới vừa đủ bốn mươi thôi nha.

– Đã qua bốn mươi rồi- Thân Đồ Dạ tàn nhẫn nói.

– Cháu...- Thân Đồ Phong Hoa tức đến đưa tay đánh anh- Thân Đồ Dạ, thằng cháu khôn kiếp!

Thân Đồ Dạ không né không tránh, tiếp tục lái xe, ánh mắt nhìn chăm chăm gương chiếu hậu, anh không nhìn nhảm chứ? Có một chiếc Bugatti giống như hóa tiễn “bay” tới, gắt gao bám đuôi xe anh với khoảng cách gần năm mươi mét.

Chiếc Bugatti này đúng là chiếc xe đêm đó anh từng lái, người trong xe là ai? Kỹ thuật tốt như vậy?

– Lôi Quân!- Thân Đồ Dạ hỏi- Lăn trước chiếc Bugatti chúng ta lái là của ai?

– Cửa Hàn Vũ Thần- Lôi Quân đáp- Bởi vì là chuyện nhỏ, anh không hỏi, nên em không nói.

– Hàn Vũ Thần?- Thân Đồ Phong Hoa vừa nghe đến tên của Hàn Vũ Thần lập tức hưng phấn hỏi- Ở đâu, ở đâu vậy?

– Hàn Vũ Thần hiện giờ còn đang biểu diễn, người lái xe chắc không phải anh ta- Cố Huy cũng thấy chiếc Bugatti kia- Là ai lái vậy?

– Xem kỹ thuật này, chẳng lẽ là...- Lôi Quân cẩn trọng nhìn Thân Đồ Dạ, không dám nói tiếp.

– Ai?- Thân Đồ Phong Hoa lòng hiếu kỳ quá nặng, rướn cổ đi xem

Thân Đồ Dạ hơi thả chậm lại tốc độ xe, chờ đợi Bugatti đuổi kịp, anh thật muốn xem xem người trong xe là ai.

Lăng Tuyết vô cùng lo lắng lái xe về trước, đột nhiên nhìn thấy phía trước có chiếc Aston Martin thương vụ, đây chẳng phải là xe của Thân Đồ Dạ à? Cô không nhìn nhầm chứ??

Lại gần thêm chút nữa, Lăng Tuyết cuối cùng cũng nhìn thấy biển số xe, đúng rồi, quả thực là của Thân Đồ Dạ!!!

Cô nên vui hay buồn đây?

Xe của Thân Đồ Dạ ở đây, chứng tỏ thời gian sẽ kịp, sẽ không muộn đâu, cô không cần thấp thỏm lo lắng, chỉ là ngộ nhờ bị anh bắt gặp thì phải làm sao? Anh nhất định sẽ nghỉ ngơi cô, tra hỏi cô, đây là xe của Hàn Vũ Thần, anh tra một cái là ra ngay, hơn nữa ngay thời điểm mấu chốt này, cô nên ở trước nhà anh lễ phép chờ đợi anh, sao lại có thể giống mấy cô gái hoang dã ở ngoài đường đua xe chứ?

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết lập tức thả chậm tốc độ xe, duy trì một khoảng cách xa hơn với xe của Thân Đồ Dạ.

Tốc độ xe anh rất nhanh, chắc cũng muốn vội vàng trở về gặp cô, chỉ cần cô thả chậm tốc độ xe, rất nhanh đã kéo gần khoảng cách.

Ngay tại lúc này, Lăng Tuyết cũng chạy chậm hơn, vì không để Thân Đồ Dạ phát hiện, cô lái xe đằng sau một chiếc xe hạng thường, chỉ là như vậy liền tốn thời gian hai phút, Lăng Tuyết phát hiện chiếc Aston Martin đằng trước chẳng những không chạy xa hơn, trái lại ngày càng gần.

Làm sao đây?

Chẳng lẽ đã bị Thân Đồ Dạ phát hiện?

Trong lòng Lăng Tuyết bất an, cô nhìn lướt qua chung quanh, muốn nhìn xem có đường nào khác để rẽ vào hay không, nhưng đây là con đường duy nhất thông lên đường cao tốc, xung quanh hoàn toàn không có đường nào khác.

Hiện tại biện pháp duy nhất chính là vượt qua chiếc Aston Martin, lái thật nhanh qua, để họ không kịp nhìn thấy cô.

Kỹ thuật lái xe của Lôi Quân, Lăng Tuyết đã từng chứng kiến qua, tuy rằng rất lợi hại, nhưng vẫn còn kém cô một chút, muốn vượt qua anh ta không phải chuyện gì khó khăn, nghĩ đến đây, Lăng Tuyết đánh lái sang làn đường bên phải trước, như vậy cho dù thu hẹp khoảng cách, Thân Đồ Dạ cũng không nhìn thấy rõ.

– Người đó định vượt qua- Lôi Quân nhìn ra ý đồ của Bugatti, cười lạnh- Đúng là viễn vông!

– Trong xe rốt cuộc là ai?- Cố Huy chỉ đang rối rắm vấn đề này.

– Sẽ mau chóng biết được thôi.

Thân Đồ Dạ nghiêng đầu nhìn chăm chăm kính chiếu hậu bên phải, nhìn thấy Bugatti dần dần tới gần, hơi nheo mắt, một tay nắm chặt vô lăng, tay kia thì lấy điện thoại ra gọi cho “Cung Thiên Long”, đồng thời bên dưới không hề chân ga, vừa phải lái nhanh, vừa phải không hề phạm vi tốc độ để Lăng Tuyết có thể vượt qua...

Thời cơ đã đến, Lăng Tuyết tăng tốc, vèo một tiếng vọt qua Aston Martin, cùng lúc đó, điện thoại của cô vang lên, là Thân Đồ Dạ gọi tới.

Cô cả kinh, theo bản năng quay sang nhìn vào Aston Martin, ở ghế trước, ánh mắt sắc nhọn của Thân Đồ Dạ nhìn cô chăm chăm, ánh mắt ấy... tựa băng lạnh thấu xương!!!

Chương 72: Kiểm Hàng Trước

Lăng Tuyết đánh cái rùng mình, kinh ngạc nhìn anh, trái tim gần như nhảy ra bên ngoài.

Xe như tên ròi dây cung bắn đi, trong đầu Lăng Tuyết trống rỗng, xong rồi xong rồi, bị Thân Đồ Dạ nhìn thấy rồi, làm sao đây, làm sao đây?

– Ai vậy? – Lôi Quân nhìn chằm chằm Lăng Tuyết – Là cô gái tóc đỏ đêm đó hay sao?

– Không biết nữa... – Cố Huy nhìn chằm chằm chiếc Bugatti.

– Kỹ thuật lái xe quá lợi hại, lại có thể thắng được Thân Đồ Dạ – Thân Đồ Phong Hoa khâm phục nói.

Thân Đồ Dạ thu hồi ánh mắt, chau mày, cái gì cũng không nói, phức tạp nhìn theo Bugatti.

Lăng Tuyết hoảng sợ không nhẹ, tay nắm vô lăng đều đang phát run, lúc bối rối, cô vô tình nhìn gương chiếu hậu trông thấy bộ dạng của mình, cô ngẩn người, có đeo khẩu trang mà!!!

Đeo khẩu trang thì sợ cái rắm gì!!!

Đeo khẩu trang may ra thiên tài mới nhận ra cô, bị thần kinh à...

– Ha ha ha ha ha ha ha...

Hết như sóng sót sau tai nạn, Lăng Tuyết không khỏi cười vang, vừa rồi lúc thay đồ trong toilet phát hiện trong túi có khẩu trang và nón đen cô mang lần trước khi đi thử giọng, không ngờ hiện tại đúng lúc phát huy công dụng, cô thật có khả năng tiên đoán!

Chưa từng có giây phút nào, Lăng Tuyết cảm thấy bản thân thông minh như vậy, chỉ là...

Lăng Tuyết đột nhiên ngẩn người, rốt cuộc là vào lúc nào, dây đeo trên cổ cô bị lộ ra ngoài, mặt thánh giá đen cùng với chiếc nhẫn rõ ràng lộ lộ trước ngực, nổi bật như vậy!!!

Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, cô vô thức sờ vào chiếc nhẫn, tim đập mạnh, Thân Đồ Dạ có phát hiện không? Anh nhìn thấy không chứ?

Cô xem gương chiếu hậu, Aston Martin đã không thấy bóng dáng, chắc bị cô bỏ lại rất xa, hồi tưởng tình cảnh vừa rồi, ánh mắt bén nhọn ấy của Thân Đồ Dạ, khiến cô kinh hồn bạt vía, anh thực sự không nhận ra cô sao?

Không, chắc không đâu.

Khoảnh khắc hai xe giao nhau, cũng chỉ ở trong chớp mắt, mặt thánh giá đen cùng chiếc nhẫn không phải vật gì quá nổi bật, không thu hút chú ý đến vậy, hơn nữa nó còn nhỏ xíu, chắc anh không phát hiện ra đâu.

Chỉ là không cách nào khẳng định, Lăng Tuyết trong lòng luôn bất an, nghĩ nghĩ, cô cầm điện thoại lên gọi cho Thân Đồ Dạ...

Reng reng...

Tính cách Thân Đồ Dạ bảo thủ trầm lặng, điện thoại tuy là thiết kế đặc biệt, có kiểu dáng và tính năng độc nhất vô nhị, nhưng nhạc chuông luôn là kiểu mặc định nhất, nhìn màn hình, anh hơi híp mắt, chậm rãi cầm điện thoại lên nghe:

– A lô!

– Ngại quá, vừa rồi em mới đi vệ sinh, không nghe thấy chuông – Lăng Tuyết giả vờ dụi dụi mắt – Bây giờ em đang trên đường đến nhà anh, sắp tới nơi rồi, anh gọi điện cho em có chuyện gì không?

– Không có gì – Thân Đồ Dạ thần nhiên nói – Chỉ nhắc em đừng đến muộn.

– Em sẽ đến nhà anh đúng giờ.

Lăng Tuyết nhìn đồng hồ trên hộp điều khiển, chắc có thể tới đó đúng lúc, ít nhất sẽ đến đó trước Thân Đồ Dạ.

– OK- Thân Đồ Dạ đáp rồi cúp máy.

– Làm mình hú hồn.

Lăng Tuyết thở phào, thấy Thân Đồ Dạ không phát hiện gì, chỉ tự mình sợ bóng sợ gió, may mà cô thông minh, đeo khẩu trang, đúng là cứu cô một mạng!!!

Lăng Tuyết hôn chùn chụt lên khẩu trang, tăng tốc đến nhà Thân Đồ Dạ.

Nhớ đến vài phút khi giao nhau với Aston Martin, cô bây giờ vẫn còn rung mình, ngẫm lại cũng không đáng sợ lắm, kỹ thuật lái xe của Thân Đồ Dạ so ra còn kém cả Lôi Quân, hoàn toàn không phải đối thủ của cô, nhưng mà cũng lạ, hôm nay sao anh lại đích thân lái xe? Cố Huy còn ngồi ở ghế phụ lái, hay là trên xe có nhân vật tầm cỡ nào?

Lăng Tuyết nhớ tới người phụ nữ cùng xem biểu diễn với Thân Đồ Dạ, trong lòng vừa tức vừa ghen, người này cuồng ngạo tự đại, không xem ai ra gì, còn tùy tiện lăng nhăng, mai cô này một cô nọ, bữa giờ có được bao lâu đâu, bên cạnh anh ta xuất hiện ba “tiểu tam”, thân phận địa vị cô sau cao hơn cô trước, ai cũng khó đối phó, lần này lại là ai nữa đây?

Kết hôn với người như vậy quả thực chính là xâm nhập vào nơi cực kỳ nguy hiểm, lấy mạng ra liều. . .

– Người vừa rồi là ai? Các người quen không?- Thân Đồ Phong Hoa còn đang hưng phấn cảm thán- Lần đầu tiên tôi thấy Thân Đồ nhận thua, lại có người thắng được nó, đúng là kỳ tích!!!

– Cháu là cố ý để thua cô ấy, cô nhìn không ra à?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Nhìn không ra- Thân Đồ Phong Hoa lườm Thân Đồ Dạ trắng mắt- Ai cũng có lúc thua, không có khả năng cả đời đều thắng đâu?

– Trong tự điển của cháu không có chữ “thua”.

Thân Đồ Dạ rất không vui, người đàn bà này chính là thích tổn thương anh.

– Cháu ở trước mặt vị hôn thê của cháu cũng như vậy đó à?- Thân Đồ Phong Hoa cười nhạo- Vậy chẳng ai ưa nổi, cháu đừng nghĩ mấy cô gái thời nay thích tông tài bá đạo, thực ra tông tài dịu dàng mới càng làm người ta thích hơn!

– Lười nói nhảm với cô- Thân Đồ Dạ ra dấu tay- Đổi vị trí!

– Vâng- Lôi Quân lập tức đổi đến ghế lái.

Sắp đến nhà Thân Đồ Dạ, Lăng Tuyết lại nhận được điện thoại của Hàn Bắc.

– Lăng Tuyết, em có cầm chìa khóa xe của Hàn Vũ Thần không?- Hàn Bắc lo lắng hỏi.

– Sao anh biết?- Lăng Tuyết bất giác hỏi lại- Em đang định nói với anh, các anh biểu diễn xong chưa?

– Biết ngay là em mà, chỉ có em mới làm ra được chuyện thế này!- Hàn Bắc vừa tức vừa vội- Em mau chóng trả xe về, nhân viên an ninh đang tìm kiếm xe khắp nơi, không tìm được sẽ báo cảnh sát đó.

– Em có việc gấp cần mượn dùng một chút, lát nữa sẽ cho người trả lại- Lăng Tuyết xem đồng hồ, chỉ còn lại năm phút- Anh nói với Hàn Vũ Thần vậy nha, một tiếng sau bảo đảm sẽ trả xe lại cho anh ta.

– Em. . .

– Vậy đi, cúp nha!

Có cuộc gọi khác gọi vào, Lăng Tuyết vội vàng cúp điện thoại của Hàn Bắc, nhận điện thoại của Tàn Tuệ:

– A lô!

– Cô lái xe gì? Bugatti?- Tàn Tuệ hỏi.

– Đúng, của Hàn Vũ Thần- Lăng Tuyết đáp- Sao chị biết?

– Nhìn thấy xe cô rồi, giảm tốc độ đi! Xe chúng tôi đỗ trong rừng cây, sợ bị người khác phát hiện, ngay bên cạnh cây gỗ đỏ cao nhất.

– OK.

Lăng Tuyết giảm tốc độ dừng xe, hai nhân viên lập tức đi tới gõ cửa xe cô, Tần Tuệ lên lút như tên trộm, từ sau thân cây đi ra, vội vàng nói:

– Mau lên xe!

– Không cần sợ, Thân Đồ Dạ còn chưa về đâu- Lăng Tuyết xuống xe, tiện tay ném chìa khóa xe cho nhân viên- Lái chiếc xe này về nhà hát thành phố Hải đi, trả chìa khóa lại cho một người tên Hàn Bắc giúp tôi.

– Vâng- Người nọ nhận lấy chìa khóa liền lên xe.

– Sao cô lái xe của Hàn Vũ Thần?- Tần Tuệ bất an hỏi- Hôm nay cô thực sự đến tham gia fan meeting của cậu ấy? Cậu ấy không biết thân phận của cô chứ?

– Không có, chị yên tâm đi- Lăng Tuyết lên Rolls-Royce của họ Cung, Lãnh Thanh Mặc không có ở đây, cô rất bất ngờ- Anh Lãnh đâu?

– Thân Đồ Phong Hoa chỉ gọi một mình cô đến, nên anh ấy sẽ không đến- Tần Tuệ giải thích- Đừng nói nhiều nữa, cô nhìn xem bộ dạng bản thiêu của cô kìa, mau đi tắm đi, hôm nay không kịp trang điểm, chỉ có thể thay đồ, cứ vậy để mặt mộc, anh Lãnh nói Thân Đồ Phong Hoa không ra chiều theo lễ thường, hy vọng bà ấy không bắt bẻ cô... Trời ạ, giờ này mà cô còn ăn được à? Mau đi tắm đi...

– Biết rồi, đừng hỏi nữa.

Lăng Tuyết nhét cả miếng thanh long vào miệng, nuốt nửa bị nghẹn, tiện tay cời vấy rách trên người, sau đó vào buồng trong tắm rửa thay đồ.

Lúc này, xe đã chạy vào lối mòn biệt thự của Thân Đồ Dạ, tính thời gian, tuy rằng không đến sớm, nhưng ít ra cũng sẽ không muộn.

Ngay tại lúc này, xe bị chặn lại, Lăng Tuyết cảm giác xe dừng lại, ở bên trong hỏi với ra:

– Có chuyện gì vậy?

– Thân... Đồ...- Tần Tuệ còn chưa nói hết đã hoàn toàn bị ngắt ngang.

Lăng Tuyết cảm thấy bức bối, ló đầu ra, liếc mắt nhìn thấy gương mặt âm u lạnh lẽo của Thân Đồ Dạ, cô hét hồn:

– Anh, anh sao lại...

– Xuống xe- Thân Đồ Dạ ra lệnh- Kêu họ tiếp tục lái xe.

– Vâng- Tần Tuệ bối rối nhìn Lăng Tuyết, không thể không xuống xe.

Cửa đóng lại, xe tiếp tục lăn bánh, Lăng Tuyết cuống quýt đóng cửa buồng tắm, Thân Đồ Dạ phóng tới, dùng bàn chân chặn cửa, Lăng Tuyết sao cũng không đóng được, cô nổi nóng:

– Anh làm gì vậy?

Thân Đồ Dạ không nói gì, ánh mắt lưu luyến trên người cô, cô cời áo ngoài, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ mặc bộ nội y màu trắng, tựa đóa hoa mềm mại bao bọc lấy trái ngọt chín muồi, đem dáng người gợi cảm của cô hiện ra trọn vẹn trước mắt anh...

Trước kia anh không biết, hóa ra cơ thể cô lại đẹp đến vậy, vóc dáng với những đường cong chữ S hoàn mỹ, khuôn ngực đầy đặn vừa đủ, chiếc eo nhỏ mảnh khảnh, đôi chân thon dài cân đối...

Có lẽ mới vừa xối nước lên người, vô số bọt nước li ti trong suốt điểm xuyết trên làn da trơn bóng của cô, tản ra mùi hương hấp dẫn...

– Đang nhìn vào đâu đấy? Lưu manh!

Lăng Tuyết đỏ bừng mặt, xoay người với lấy khăn tắm, Thân Đồ Dạ lại túm cô ra dè vào vách xe:

– Sắp kết hôn rồi, chẳng phải tôi nên kiểm tra hàng trước sao?

– Đồ khốn!- Lăng Tuyết bức bối vùng vẫy, chỉ là thân hình cao lớn rắn rỏi của anh đè lên cô, cô hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ phải dùng sức đẩy vai anh ra- Thả ra!

– Còn nhúc nhích!- Thân Đồ Dạ nhíu mày, ngực của cô đang cọ vào bụng anh, cô giãy dụa ma sát vào người anh, mỗi một động tác đều đang nhóm lửa, anh đã có phản ứng.

– Tên khốn nhà anh...- Lăng Tuyết xấu hổ đỏ mặt, cô cảm giác được nơi nào đó của anh đang “biến lớn”.

– Hình như em chỉ biết mắng mỗi câu này.

Thân Đồ Dạ nhớ tới lần đầu tiên, cô cũng luôn miệng mắng anh như vậy, bộ dạng cô ngượng ngùng cắn môi thực sự động lòng người, ánh mắt anh dần trở nên cháy bỏng, tay theo cầm cô trượt xuống, nhìn cô phức tạp:

– Cung Thiên Long, rốt cuộc em là người phụ nữ thế nào?

– Gì chứ?- Lãng Tuyết trong lòng cả kinh, hay anh đã phát hiện ra điều gì?

– Chẳng lẽ hết thấy đều chỉ là giả dối?

Thân Đồ Dạ thì thầm, tay, theo gương mặt cô chậm rãi đi xuống, dừng trên cổ cô, anh đột nhiên ngừng lại:

– Nhấn đâu?

Anh phát hiện trên cổ cô trống không, trên tay cũng không có nhẫn, anh đặc biệt đến để bắt quả tang, cô lại tháo chúng ra rồi?

– Em...

Lãng Tuyết vừa rồi lúc tắm đã tháo vòng cổ ra, chỉ là còn chưa kịp đeo lại, Thân Đồ Dạ đã xông vào, hiện tại chiếc vòng cổ mặt thánh giá đen cùng chiếc nhẫn đang ở trên bồn rửa tay, gay go hơn là, nếu Thân Đồ Dạ vào trong nhìn thấy vòng cổ, chắc chắn sẽ hoài nghi thân phận của cô.

Dù sao chiếc vòng cổ kia là rơi ra từ trên người “Lãng Tuyết”!!!

– Em làm mất rồi- Thân Đồ Dạ nheo mắt- Hay là trong buồng tắm?

Anh thả cô ra, chuẩn bị vào trong xem xét, Lãng Tuyết quýnh quýnh, vội vã hôn anh...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Nữ Lưu Manh

Đây không phải lần đầu tiên Lãng Tuyết dùng cách này với Thân Đồ Dạ, mỗi khi tình huống khẩn cấp, lúc sắp lộ tẩy, cô đều làm như vậy...

Nhưng mà lần nào, Thân Đồ Dạ cũng dính chiêu, mau chóng trầm luân vào nụ hôn nóng bỏng của cô, sau đó hóa bị động thành chủ động, hôn đến quên đi tất cả, cuối cùng quên luôn cả chính sự.

Lúc này đây, Thân Đồ Dạ suýt chút mắc mưu bị lừa, nhưng mà anh rất có mắt nhìn, lập tức đẩy Lãng Tuyết ra, trừng mắt lạnh lùng nhìn cô:

– Tôi không phải loại đàn ông tùy tiện!

Lãng Tuyết mở to mắt, kinh ngạc nhìn anh, cô không nghe nhầm chứ? Anh không phải loại đàn ông tùy tiện à? Vừa rồi là ai nhìn chằm chằm vào ngực cô đến nỗi tròng mắt sắp văng ra? Là ai túm cô đè vào vách xe sờ mó? Hơn nữa chỗ ấy còn có phản ứng...

Cô gái này mới ăn trái cây xong, ngọt thật!

Thân Đồ Dạ không vui, cố nén xúc động muốn đè cô xuống hôn tiếp, mạnh mẽ dứt mắt ra khỏi ngực Lãng Tuyết, cất bước đi về phía buồng tắm...

– Đợi đã- Lãng Tuyết hoang mang bước tới, dùng cơ thể chắn ngang cửa- Anh định làm gì?

– Em giống như có tật giật mình- Thân Đồ Dạ hoài nghi nhìn cô- Sao vậy? Có chuyện giấu tôi?

– Đương nhiên là không...- Lãng Tuyết liên tục lắc đầu- Chỉ là, cái đó... Bên trong bản lĩnh, anh không cần vào, em mang nhẫn ra cho anh xem.

– Nhẫn ở bên trong?- Thân Đồ Dạ cố tình trêu cô- Vậy tôi càng phải vào xem.

– Đừng mà...

Lãng Tuyết ôm lấy eo của Thân Đồ Dạ, dùng cơ thể đẩy anh ra ngoài.

Cô vốn chỉ mặc nội y, trên người còn có nước chưa lau khô, vừa rồi, Thân Đồ Dạ dùng hết toàn bộ lí trí mới không chế được cơn mê muội trong cơ thể mình, hiện tại cô lại chủ động sẵn tới, quá phẫn rồi!!!

Da thịt trơn mềm bóng loáng của cô dán vào người anh, anh cảm giác cơ thể mình căng cứng, ngọn lửa trong người đang bùng cháy dữ dội, tay, không khỏi vươn về phía Lăng Tuyết...

– Thân Đồ Dạ!!!- Đột nhiên, bên ngoài truyền vào tiếng gọi lạnh lạnh, sau đó có người đang gõ cửa xe- Mau chóng xuống đây!

Thân Đồ Dạ như ong mảy, người phụ nữ này, lần nào cũng phá hỏng chuyện tốt của anh!

– Đến rồi?- Lăng Tuyết hiện tại mới phát hiện xe không biết đã dừng lại từ bao giờ.

– Xe dừng lâu rồi còn chưa chịu xuống? Đang làm gì vậy?- Thân Đồ Phong Hoa ở bên ngoài la lối- Muốn làm gì thì vào nhà làm, trước tiên để cô gặp người ta đã, chiều nay cô còn phải đến thành phố Phụng hoàng nữa!

– Ai vậy?- Lăng Tuyết tức tối hỏi- Anh còn mang cả “tiểu ngũ” về nhà?

– Tiểu ngũ?- Thân Đồ Dạ như ong mảy, xưng hô gì thế này?

– Bạch Mẫn Nhi là tiểu tam, Hoắc Phi Vân là tiểu tứ...- Lăng Tuyết bắt đầu giơ ngón tay lên đếm- À... ơ, không đúng, suýt nữa quên mất Nhan Nhược Hi, cô ấy là tiểu ngũ, còn cô này là tiểu lục!

– Nhược Hi không phải người em có thể bôi nhọ- Thân Đồ Dạ lạnh lùng quát khẽ.

– Xem ra người anh thích nhất vẫn là cô ta, ha ha!- Lăng Tuyết cười chế giễu- Vậy còn cô kia? Lại là cô chủ nhà nào? Cũng thuộc một trong Ngũ Thần à?

– Máu ghen tuông của em lớn thật- Thân Đồ Dạ trề môi- Mau mau mặc đồ vào đi.

– Ầm!- Lòi còn chưa dứt, cửa xe đã bị mở ra.

– Á...

Lăng Tuyết theo bản năng che chắn cơ thể, đồng thời nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp đang kinh ngạc, đúng là người phụ nữ cùng đi xem biểu diễn với Thân Đồ Dạ, nhưng cô không kịp nói gì, cuống quýt chạy vào buồng trong mặc đồ.

– Cô làm gì vậy?- Thân Đồ Dạ nhíu mày quát lên- Đóng cửa lại!

– Xin lỗi xin lỗi, cô đâu biết hai đứa lại ở chỗ này...- Thân Đồ Phong Hoa xấu hổ đóng cửa lại- Cô nghe thấy tiếng động bên trong, còn tưởng tính khí ngang ngạnh của cháu phát tác, làm gì con người ta, cho nên cô...

– Mọi người vào trước đi- Thân Đồ Dạ phân phó.

– Được được được, chúng ta vào trước nha, hai đứa cứ từ từ, đừng nóng nảy, cùng lắm thì cô sắp xếp chuyên cơ lần nữa thôi...

Giọng Thân Đồ Phong Hoa nhỏ dần rồi xa xăm, Thân Đồ Dạ quạt quạt lỗ tai, người phụ nữ này càng lớn tuổi càng nói nhiều, đúng là lãnh đủ.

Lăng Tuyết vào trong, trước tiên giấu vòng cổ đi, đeo nhẫn vào, sau đó định thay đồ, lúc này mới phát hiện đồ không ở trong đây, hơn nữa trong buồng tắm này ngay cả cái khăn tắm cũng không có!

Cô thật cặn lõi, vừa rồi đồ thay ra đã bị dơ và ướt, hoàn toàn không thể mặc lại, cô đành mở hé cửa, ló đầu ra nói:

– Thân Đồ Dạ, lấy đồ giúp em!

Thân Đồ Dạ quay đầu nhìn cô, như ong mảy:

– Làm gì cả buổi trong đó mà vẫn mặc nội y, em thật sự đang cố tình cám dỗ tôi đấy à?

– Không phải...- Lăng Tuyết lật đật giải thích- Đồ của em ở bên ngoài.

– Vậy vừa rồi em làm cái gì?- Thân Đồ Dạ trừng mắt với cô.

– Tắm á!- Lăng Tuyết buột miệng.

– Mặc nội y tắm?- Thân Đồ Dạ cười lạnh.

– Em thích, được không?- Lăng Tuyết tiếp tục giả ngây, sau đó nũng nịu nói- Đưa đồ giúp em đi, nhanh lên nào!

Thân Đồ Dạ đảo mắt, trên ghế có một chiếc váy dài màu lam bằng lụa tơ tằm thanh lịch, anh dùng ngón tay móc nó lên vừa thấy, lần váy dài đến chấm đất, anh cười lạnh một tiếng:

– Cái đồ quý gì thế này? Dài vậy?

– Anh quan tâm làm gì, đưa em- Lãng Tuyết với tay ra bắt, đáng tiếc không tới.

– Em chỉ có thể ra đây mặc, bằng không sẽ làm ướt gấu váy- Thân Đồ Dạ để váy lại trên ghế- Nhanh lên, Thân Đồ Phong Hoa đã vào trong năm phút rồi đó, đừng để cô tôi đợi lâu, bằng không cô tôi sẽ nổi giận!

– Há?- Lãng Tuyết ngẩn ngơ- Cái người vừa rồi đó hả?

– Tiểu nữ, à không đúng, tiểu lục!- Thân Đồ Dạ cười nhích mép- Tôi sẽ nói với cô tôi, đây là tên mới em đặt cho bà ấy!

– Không thể nào- Lãng Tuyết kinh ngạc trợn mắt- Người vừa rồi là cô ruột của anh, Thân Đồ Phong Hoa?

– Không thì là ai?- Thân Đồ Dạ nhướn mày- Em thực sự tưởng là tiểu nữ tiểu lục à? Ngoại trừ em ra, tôi chưa từng đưa bất cứ người phụ nữ nào về nhà.

– Thật á?- Lãng Tuyết mừng rỡ, buột miệng hỏi- Vậy còn Nhan Nhược Hi?

Nghe đến cái tên đó, sắc mặt Thân Đồ Dạ trở nên u ám, lên giọng cảnh cáo:

– Sau này không được nhắc tới cái tên này nữa!

– Ừm- Lãng Tuyết hậm hực gật đầu.

– Còn không mau thay đồ?- Thân Đồ Dạ mắt kiên nhẫn.

– Biết rồi- Lãng Tuyết ngoan ngoãn đi ra thay đồ, trong lòng vẫn không dám tin- Vừa rồi người phụ nữ đó là cô anh Thân Đồ Phong Hoa thật ư? Em không nhầm lẫn gì chứ? Cô ấy trông trẻ trung xinh đẹp như vậy, thoát nhìn cũng xấp xỉ tuổi anh...

– Em là đang chê tôi già, hay khen cô tôi trẻ?- Thân Đồ Dạ lạnh lùng trừng mắt với cô- Cô ấy lớn hơn tôi mười tuổi!

– Há! Nhìn không ra nha, cô anh thật sự quá đẹp, còn rất có khí chất nữa.

Sự ghen tuông ban nãy hoàn toàn bay hết, Lãng Tuyết chỉ còn lại nỗi kinh ngạc, cô cảm thấy Thân Đồ Phong Hoa này nếu đã đi xem Hàn Vũ Thần biểu diễn, chứng minh bà ấy có tiếng nói chung với cô, nhất định rất dễ giao tiếp, nói không chừng còn có thể trở thành bạn bè.

– Máy lòi nịnh hót đó giữ lại chờ lát nữa rồi nói sau- Thân Đồ Dạ nhìn đồng hồ- Thân Đồ Phong Hoa chờ người không bao giờ quá mười phút, cho dù là tổng thống một nước cũng không ngoại lệ, em còn thời gian hai phút, nếu không mặc đồ xong thì không cần kết hôn nữa!

– Xong rồi xong rồi, đi thôi- Lãng Tuyết mang giày cao gót đi mở cửa xe.

Thân Đồ Dạ ở phía sau nhìn thấy lưng cô, dây khóa vẫn còn chưa kéo, để lộ cả một mảng lưng trần, tuy rằng quyến rũ gợi cảm, nhưng khiến anh chẳng biết nói gì, đây rốt cuộc là người phụ nữ thế nào? Một chút cũng không ra dáng tiểu thư khuê các danh gia vọng tộc!!!

– Bà cô của tôi, cuối cùng cũng ra rồi- Tàn Tuệ quả thực khóc không ra nước mắt- Bà Thân Đồ đã vào trong biệt thự, chúng ta không thể để bà ấy chờ được.

– Chờ cũng chờ rồi, mau vào thôi- Lãng Tuyết xách váy, vội vàng chạy về phía biệt thự.

– Đợi đã- Tàn Tuệ cũng nhìn thấy dây khóa sau lưng Lãng Tuyết chưa kéo, lo lắng đuổi theo- Khóa kéo của cô còn chưa kéo lên, bộ đồ này cô mặc...

– Trông mập quá- Lãng Tuyết dừng bước, đợi Tàn Tuệ đến kéo khóa giúp cô, cô cắn môi dưới nín thở, tự nhắc nhở bản thân- Thực sự phải ăn kiêng rồi, sao tôi cảm thấy ăn thế nào cũng không đủ vậy chứ?

Thân Đồ Dạ phì cười, Lãng Tuyết và Tàn Tuệ đều kinh ngạc quay lại nhìn anh, các cô không nhìn nhầm chứ? Anh đang cười, không phải cười lạnh, không phải cười mỉa, cũng không phải cười gằn, mà là nở nụ cười rạng rỡ...

– Còn không mau lên- Thân Đồ Dạ lấy lại bộ dạng nghiêm nghị, lạnh lùng quát nạt- Đã bảo em thay đồ sớm rồi, em còn lè mề, chuẩn bị lâu như vậy.

Nói xong, anh đi ngang qua Lãng Tuyết, lập tức vào trong biệt thự...

Lãng Tuyết nhìn theo bóng lưng anh, cảm thấy không biết nói gì, rõ ràng chính anh dè cô không cho cô nhúc nhích, còn có ý đồ vô lễ với cô, hiện tại lại đổ hết mọi tội lỗi lên người cô, quá đáng rồi đấy!!!

– Bà nhỏ oi, tôi xin cô đừng chuốc phiền phức nữa- Tàn Tuệ thấp giọng khản trương- Thân Đồ Phong Hoa thực sự không đắc tội nổi đâu, cô nhất định

phải biểu hiện thật tốt, bằng không mỗi hôn sự này cô đừng mong kết, nếu cô không thể kết hôn với ngài Thân Đồ, vậy chuyện cô nhi viện...

Lăng Tuyết vừa nghe đến chuyện cô nhi viện, lập tức nạp đầy năng lượng, chạy như bay đuổi theo Thân Đồ Dạ:

– Dạ Dạ à, đợi em!

Thân Đồ Dạ dừng bước, quay đầu nhìn cô:

– Em gọi tôi là gì?

– Dạ Dạ...- Lăng Tuyết bước tới khoát tay anh, thân mật áp sát vào người anh- Chúng ta cùng nhau vào thôi!

Thân Đồ Dạ nới da gà, chân mày nhú chặt:

– Dạ Dạ, sao em không gọi tôi là “gia gia” (ông) luôn cho rồi?!

– Phụt!- Lăng Tuyết cười ra tiếng- Hình như đồng âm thật... ha ha ha...

– Diên khùng- Thân Đồ Dạ ghét bỏ trừng mắt với cô, muốn rút cánh tay ra, Lăng Tuyết lại ôm chặt không buông.

– Vậy em gọi anh là Thân Đồ? Nhưng mà có nhiều người gọi anh như vậy rồi, em không muốn giống người khác đâu!

– Một cách xưng hô thôi mà, không cần bệnh dữ vậy đâu- Thân Đồ Dạ không giãy ra nữa, dắt tay Lăng Tuyết cùng nhau vào biệt thự- Giống như trước kia là...

– Gọi ông xã ha!- Lăng Tuyết đột nhiên hưng phấn nói- Xưng hô này chắc là độc nhất vô nhị rồi chứ? Chỉ có một mình em mới có thể gọi anh như vậy, ke ke ke...

Có lẽ thấy kích động vì khả năng khôn khéo của bản thân, Lăng Tuyết cười đến vui vẻ, đồng thời, gọi ra xưng hô này, giống như chứng thực thân phận chị Thân Đồ của cô, cô luôn ghi nhớ lời dặn của Tần Tuệ, khi kết hôn, trở thành vợ của Thân Đồ Dạ, cô có thể cứu hai đứa trẻ của cô nhi viện rồi...

– Đồ ngốc!- Thân Đồ Dạ thấy cạn lời, chỉ là không biết tại sao, khóe môi anh bất giác cong lên, đôi mắt cũng đặc biệt sáng ngời, cô gái này trên người có vô số tật xấu, hoàn toàn không theo nề nếp, nhưng chính vì cô tinh quái như vậy, lại lay động trái tim anh...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Trong Lòng Đèn Là Cô Ta

Lăng Tuyết khoát tay Thân Đồ Dạ đi vào trong biệt thự, nhưng không thấy bóng dáng của Thân Đồ Phong Hoa đâu.

Cố Huy chỉ lên lầu nói:

– Bộ trưởng lên lầu thay đồ rồi.

– Chuẩn bị xe đi, cô xuống là có thể đi rồi- Thân Đồ Dạ ngồi xuống sofa.

– Vâng!

Lăng Tuyết ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Thân Đồ Dạ, Tần Tuệ giúp cô chỉnh lại kiểu tóc và trang phục sợ có gì lộn xộn, đây là lần đầu tiên “Cung Thiên Long” chính thức ra mắt Thân Đồ Phong Hoa, cô phải để lại ấn tượng tốt với vị trưởng bối đặc biệt này!

Thân Đồ Phong Hoa mau chóng xuống lầu, Tần Tuệ và các nhân viên khác đều cúi chào bà, Lăng Tuyết cũng đứng lên, cung kính chờ bà đi xuống.

Thân Đồ Dạ thì đang uống trà, hoàn toàn không chú trọng lễ tiết gì.

Thân Đồ Phong Hoa trái lại rất thoải mái, còn đang đi xuống cầu thang xoắn đã nhiệt tình tiếp đón:

– Hai đứa xong việc rồi à?

Lăng Tuyết nghe hỏi vậy, ngượng đến đỏ mặt, vừa rồi tình huống trên xe thật sự rất xấu hổ, không biết Thân Đồ Phong Hoa sẽ nghĩ cô thế nào?

Lăng Tuyết huých tay Thân Đồ Dạ, hy vọng anh giải thích một chút, nhưng Thân Đồ Dạ lại trực tiếp né tránh câu hỏi này, nhìn đồng hồ, thúc giục:

– Không phải cô còn lên máy bay sao? Tranh thủ thời gian đi.

– Cháu gấp thế làm gì? Cô còn chưa sốt ruột- Thân Đồ Phong Hoa lườm anh trắng mắt- Cùng lắm thì cô sắp xếp một chuyến cơ khác thôi!

Thân Đồ Dạ lạnh lùng nói;

– Hiện tại cô đến sân bay vẫn còn kịp, không cần lãng phí thời gian!

– Cháu là đang đuổi cô đấy à?- Thân Đồ Phong Hoa không vui nhìn anh.

– Cháu bận rộn lắm, không có thời gian chơi với cô đâu!

Thân Đồ Dạ nghĩ đến hôm nay bị Thân Đồ Phong Hoa kéo đi xem ca nhạc liền khó chịu trong người.

– Thằng thối tha!- Thân Đồ Phong Hoa vươn tay đánh vào gáy Thân Đồ Dạ một cái.

Mặt Thân Đồ Dạ đen thui:

– Thân Đồ Phong Hoa, tật xấu này của cô có thể sửa không?

Anh đã lớn chừng này rồi, không còn là đứa trẻ nữa, nhưng Thân Đồ Phong Hoa vẫn không bỏ tật xấu hờn tị là động tay.

Lăng Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng chật vật như thế của Thân Đồ Dạ, Thân Đồ Phong Hoa này hoàn toàn trái ngược với trong tưởng tượng của cô, không hề lên mặt kẻ cả, ngược lại đối đãi như bạn bè.

– Không sửa được, cô thích vậy đó- Thân Đồ Phong Hoa lại lườm Thân Đồ Dạ, quay sang nhìn Lăng Tuyết- Cháu là Cung Thiên Long?

– Dạ đúng- Lăng Tuyết vội vàng đứng lên bắt tay với bà- Chào cô...

– Ngưng!- Thân Đồ Phong Hoa ngắt lời Lăng Tuyết- Cháu không cần gọi cô như vậy đâu, gọi vậy thấy cô già quá đi.

– Há...- Lăng Tuyết có hơi xấu hổ- Vậy cháu phải gọi cô thế nào?

– Gọi tên như Thân Đồ là được- Thân Đồ Phong Hoa cẩn thận quan sát Lăng Tuyết- Mắt rất có thần đấy, khó trách Thân Đồ Dạ thích cháu.

– Cảm ơn!- Lăng Tuyết liếc nhìn Thân Đồ Dạ một cái, Thân Đồ Dạ cũng quay qua, nhìn chằm chằm cô nghiên cứu, tựa như đang nghiệm chứng xem Thân Đồ Phong Hoa nói vậy có đúng không.

Lăng Tuyết bị ánh tia đến mắt tự nhiên, quay đi, kính trọng nói với Thân Đồ Phong Hoa:

– Vâng ạ! Cô còn trẻ lắm, không lớn hơn Thân Đồ Dạ là bao đúng không cô?

– Cô lớn hơn nó một chút- Thân Đồ Phong Hoa uống ngụm trà- Hôn lễ của hai đứa cũng sắp tới rồi, ngày hôm đó cô có một cuộc họp vô cùng quan trọng phải tham gia, đến đây có thể đã là buổi chiều, cho nên muốn đến thành phố Hải trước để gặp mặt cháu.

– Cô đặc biệt đến đây là để gặp cháu?- Lăng Tuyết vừa mừng vừa lo- Thật ngại quá, cháu phải ra sân bay đón cô sớm hơn.

– Đều là người một nhà rồi, không cần khách sáo.

Thân Đồ Phong Hoa cười cười, trong lúc vô tình nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay Lăng Tuyết, hơi nhú mày, liếc mắt nhìn Thân Đồ Dạ một cái, đặt tách trà xuống:

– Cô phải đi rồi!

– Cháu tiễn cô.

Lăng Tuyết vội vàng đứng lên, nhưng cô không hề bỏ qua ánh mắt phức tạp vừa rồi của Thân Đồ Phong Hoa.

Lúc này, điện thoại của Thân Đồ Dạ đột nhiên đổ chuông, anh nhìn màn hình, nói với Thân Đồ Phong Hoa:

– Cháu không tiễn cô nữa.

– Lo chuyện của cháu đi.

Thân Đồ Phong Hoa cũng không quan tâm, xoay người đi ra ngoài, hai cặp dưới người da đen đi theo sau kéo hành lý.

Lăng Tuyết, Lôi Quân, Cố Huy, Tần Tuệ và các nhân viên khác đều ra ngoài tiễn Thân Đồ Phong Hoa.

– Thân Đồ Dạ tính tình xấu lắm, tính cách thì bảo thủ, lại không biết mùi mẫn, cháu ở bên nó nhất định rất ảm ức đúng không?- Thân Đồ Phong Hoa cười hỏi.

– Tính tình anh ấy xấu thật, nhưng cháu cũng không chịu ảm ức đâu cô- Lăng Tuyết cười nói- Đối phó với anh ấy thì dùng chút sách lược là được!

– Há há ~!- Thân Đồ Phong Hoa cong môi cười- Đây là lần đầu cô nghe thấy có người dám nói vậy với Thân Đồ Dạ đấy.

– Hi hi...- Lăng Tuyết có hơi xấu hổ.

– Cô đi trước nhé, mấy ngày nữa gặp.

Thân Đồ Phong Hoa chuẩn bị lên xe, lúc này, điện thoại của Lăng Tuyết reo, nhạc chuông là bản đệm đàn dương cầm ca khúc mới “Nữ thần” của Hàn Vũ Thần, Lăng Tuyết cầm điện thoại ra xem, là Hàn Bắc gọi tới, cô chuẩn bị tắt chuông đi, đợi Thân Đồ Phong Hoa đi rồi mới nghe máy, Thân Đồ Phong Hoa hưng phấn hỏi:

– Cháu cũng thích nhạc của cậu ta à?

– Dạ đúng! Cháu cảm thấy nhạc của anh ấy không chỉ theo trào lưu thời thượng, còn tràn ngập sức sống thanh xuân và tình cảm mãnh liệt nữa!

Lăng Tuyết nhớ tới vừa rồi nhìn thấy Thân Đồ Phong Hoa và Thân Đồ Dạ cùng đến xem buổi biểu diễn, lúc ấy bà cũng mặc đồ da bó sát, còn hò hét hoan hô theo tiết tấu bản nhạc, xem ra thật sự là fan của Hàn Vũ Thần.

– Đúng đúng đúng, cô cũng có cảm nhận như thế- Thân Đồ Phong Hoa nói đến Hàn Vũ Thần liền tươi cười hơn hớn, trái tim thiếu nữ nở rộ- Hơn nữa cậu ta còn rất đẹp trai nữa!

– Ngoại hình cũng hoàn hảo đấy, nhưng lại đẹp phi giới tính- Lăng Tuyết cười nói- Cháu lại thích diện mạo cool ngầu gây nghiện của Thân Đồ Dạ hơn.

– Người tình trong mắt đều là Tây Thi!- Thân Đồ Phong Hoa chọc ghẹo cô- Xem ra cháu thật lòng thích Thân Đồ Dạ đấy.

– Cháu...- Trong đầu Lăng Tuyết hiện lên bóng dáng của Thân Đồ Dạ, không biết tại sao cô lại có một thứ cảm giác lạ lẫm, cô thích Thân Đồ Dạ? Sao có thể?

– Bởi vì yêu nhau mà kết hôn là chuyện hạnh phúc nhất trên đời- Thân Đồ Phong Hoa sâu xa nói- Cô hy vọng hai đứa sẽ hạnh phúc!

– Cảm ơn cô!- Lăng Tuyết lờ mờ cảm giác trong lời nói của Thân Đồ Phong Hoa có ẩn ý gì đó, có phải bà biết được gì không? Chẳng lẽ Thân Đồ Dạ sở dĩ muốn kết hôn thật sự là do giận dữ Nhan Nhược Hi? Nghĩ vậy, trong lòng Lăng Tuyết lại rất khó chịu...

– Tạm biệt cháu!- Thân Đồ Phong Hoa lên xe.

Lăng Tuyết nhìn theo xe Thân Đồ Phong Hoa rời đi, tâm trạng rất phức tạp, cô nghĩ đến động cơ của cuộc hôn nhân này, nếu Thân Đồ Dạ thật sự vì giận hờn mới kết hôn, xem hôn nhân như trò chơi, vậy hôn lễ này còn cần thiết cử hành không?

Tần Tuệ và Lãnh Thanh Mặc biết được chân tướng sẽ nghĩ thế nào?

Cung Thiên Long thật sẽ lựa chọn ra sao?

– Cô Cung, chúng ta nên vào rồi!

Giọng Tần Tuệ cắt ngang dòng suy nghĩ của Lăng Tuyết, Lăng Tuyết quay đầu, nhìn chị thật sâu, thấp giọng chất vấn:

– Chị biết Nhan Nhược Hi chứ?

– Về chuyện này, chúng ta về rồi bàn bạc sau đi- Tần Tuệ cúi đầu.

Một chút cũng không hề bất ngờ, xem ra là biết rồi.

Cung Thiên Long và Thân Đồ Dạ quen nhau chưa đầy một tháng, mà xui quýt khiến thế nào “nảy sinh quan hệ”, sau đó Thân Đồ Dạ liền tuyên bố kết hôn...

Thời đại nào rồi? Thân Đồ Dạ không có khả năng như đàn ông Trung Quốc cổ đại vì để chịu trách nhiệm mà cưới Cung Thiên Long, ý đồ của anh ta, chẳng lẽ người họ Cung không nhìn ra sao?

Có lẽ rất nhiều chuyện trong lòng tất cả mọi người đều biết rất rõ đây!

Quên đi, cô chỉ là một thể thân mà thôi, đây không phải vấn đề cô nên lo lắng.

Lăng Tuyết xoay người đi về phía biệt thự, mới đến cửa liền thấy Thân Đồ Dạ vội vàng vàng đi ra ngoài, cô hỏi nhanh:

– Chuyện gì vậy?

– Lôi Quân, chuẩn bị xe- Thân Đồ Dạ không để ý đến Lăng Tuyết.

– Vâng- Lôi Quân lập tức lái xe đến, Thân Đồ Dạ lên xe, nhanh chóng đi mất.

Lăng Tuyết đứng sững tại chỗ, kinh ngạc nhìn chiếc Maybach cứ xa dần, bên tai chỉ có tiếng động cơ nổ vang.

Cố Huy đi tới bên cạnh Lăng Tuyết, cung kính nói:

– Cô Cung, để tôi đưa cô về.

– Giờ trò quý gì đây?- Lăng Tuyết chỉ theo hướng xe lái đi- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vội vàng vàng vàng như vậy?

Cố Huy né tránh không đáp, chỉ nói:

– Chủ nhân có chút chuyện gấp phải xử lý.

– Chắc không phải cô Thân Đồ xảy ra chuyện đâu?- Lăng Tuyết bất an.

– Không phải đâu- Cố Huy đáp- Xe đến rồi, mời cô!

– Được rồi- Lăng Tuyết đành lên xe, cô biết quy tắc của nhà Thân Đồ, nếu họ không muốn nói, cô hoàn toàn không thể hỏi được gì, có lẽ là chuyện công việc.

Xe chạy theo hướng về nhà họ Cung, trên xe, Lăng Tuyết không khỏi miên man suy nghĩ, với tính cách của Thân Đồ Dạ, cho dù trong công việc có chuyện gì lớn cũng không thể lo lắng đến vậy, đó là chuyện gì đáng để anh gấp gáp như thế?

Cho đến lúc này, cô mới ý thức được bản thân không mấy hiểu biết về Thân Đồ Dạ, về chuyện thương trường lại hoàn toàn mù tịt.

Cô chỉ biết Thân Đồ Dạ rất lợi hại, ai nấy đều kính trọng và e ngại anh, là đánh đâu thắng đó trên thương trường, là sự tồn tại cấp bá chủ, nhưng một người như vậy, hôm nay sao lại đột nhiên khác thường? Cô lơ mơ có chút lo lắng.

Đang ngẩn ngơ không rõ, điện thoại nhận được một tin nhắn, là Hoắc Phi Vân gửi tới...

– Chúng ta gặp riêng nhau đi, tôi có chuyện quan trọng cần nói với cô!

Lăng Tuyết mơ hồ cảm thấy vụ này có liên quan đến Thân Đồ Dạ, cô do dự không biết có nên một mình đi gặp Hoắc Phi Vân không, thì tin nhắn thứ hai đã được gửi tới rồi:

– Tôi biết hiện tại Thân Đồ Dạ không ở bên cạnh cô, lần gặp này đối với cô với tôi mà nói rất quan trọng, cô tuyệt đối đừng nói với bất cứ ai!

Tâm trạng Lăng Tuyết càng thêm nặng nề, Hoắc Phi Vân luôn hẹn cô một mình gặp mặt, có khi nào liên quan đến Thân Đồ Dạ không, hoặc là cô ấy biết rất nhiều bí mật của Thân Đồ Dạ nên muốn nói với cô? Rốt cuộc cô nên biết chuyện này không, rốt cuộc cô có muốn gặp mặt Hoắc Phi Vân không?

Lăng Tuyết lưỡng lự, biết rõ như vậy sẽ không tốt, nhưng cuối cùng vẫn bị lòng hiếu kỳ đánh bại.

– Thời gian, địa điểm?

– Một tiếng sau, nhà hàng Mocha- Tin nhắn còn cường điệu nói- Cô đến một mình!

Lăng Tuyết đọc tin nhắn xong, nghĩ nghĩ rồi vẫn trả lời lại: “OK”.

Cô cắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn Cố Huy đang lái xe ở phía trước, Cố Huy một mực chuyên tâm lái xe, chắc không phát hiện ra ghế sau phát sinh chuyện gì.

Lăng Tuyết cố tình đợi hơn mười phút sau mới nói:

– Cố Huy, anh cho tôi xuống ở giao lộ phía trước nhé.

– Giao lộ phía trước?- Cố Huy kinh ngạc- Cũng sắp đến nhà cô rồi!

– Tôi có chút chuyện cần xử lý- Lăng Tuyết khách sáo nói- Phiền anh dừng xe lại.

– Có cần tôi thông báo người nhà họ Cung đến đón cô không?

– Không cần, tôi làm xong chuyện sẽ tự liên lạc với họ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ra Điều Kiện

Cố Huy có hơi khó xử:

– Như vậy hình như không ổn lắm?

– Có gì không ổn, anh tưởng tôi còn bé chắc?- Lăng Tuyết liếc anh ta- Mau dừng xe lại.

– Vâng- Cố Huy không thể không dừng ở giao lộ.

Lăng Tuyết xuống xe đi dọc theo vệ đường, Cố Huy đành phải lái xe đi khỏi trước.

Lăng Tuyết sau khi đi được một đoạn xác định Cố Huy không đi theo, mới vẫy một chiếc taxi đến điểm hẹn.

Bước vào nhà hàng Mocha, Lăng Tuyết phát hiện Hoắc Phi Vân vẫn phách lối phong phú như vậy, cô ta vẫn bao luôn cả nhà hàng, nhà hàng to như vậy không một vị khách, chỉ có nhân viên phục vụ xếp hàng ở dọc lối đi.

Thấy Lăng Tuyết đi vào, phụ trách nhà hàng trực tiếp đưa cô lên phòng VIP trên lầu.

Tới phòng VIP, Hoắc Phi Vân một mình ngồi uống trà, cô nhìn lướt qua Lăng Tuyết, khách sáo nói:

– Mời ngồi.

Lăng Tuyết ngồi xuống ở đối diện, cũng không khách sáo, cầm ấm trà trên bàn tự rót cho mình một ly rồi uống cạn. Cô khát thật, vừa rời ở nhà Thân Đồ Dạ căng thẳng như vậy, miệng lưỡi đã sớm khô khốc.

Hoắc Phi Vân ra dấu tay, phụ trách nhà hàng cùng nhân viên lui xuống hết, cả phòng VIP nhất thời yên tĩnh.

Lăng Tuyết hỏi thẳng:

– Có chuyện gì cô cứ nói đi.

– Lần trước tôi hẹn cô, nhưng cô lại dẫn theo Thân Đồ, sao vậy, sợ tôi hại cô?- Ánh mắt Hoắc Phi Vân có phần khiêu khích.

– Hại tôi? Tôi không nghĩ bất cứ ai có thể làm hại được tôi!- Lăng Tuyết cười khẩy- Lần trước chẳng qua là bị Thân Đồ vô tình bắt gặp, tôi không cách gì thoát khỏi anh ấy.

Lời của Lăng Tuyết thẳng thắn và ngạo mạn, sắc mặt Hoắc Phi Vân càng thêm lúng túng.

– Được rồi- Lăng Tuyết nhìn cô ta chăm chú- Dù sao hôm nay Thân Đồ Dạ cũng không có ở đây, có gì muốn nói cô cứ nói thẳng ra đi, không cần quanh co lòng vòng, giả tới giả lui nữa.

– Tôi thích cô thẳng thắn như vậy- Hoắc Phi Vân mỉm cười- Một khi đã vậy, tôi không giấu giếm nữa. Vừa rồi có phải Thân Đồ Dạ đã đi rất vội vàng không?

– Sao cô biết?- Lăng Tuyết nhướn mày.

– Tôi đương nhiên biết rồi- Hoắc Phi Vân cũng nhướn mày- Là tôi gọi điện cho anh ấy!

Nghe được tin này, Lăng Tuyết hình như cũng không quá bất ngờ, chỉ lạnh nhạt nói:

– À, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi, là Nhan Nhượng Hi à?

Hoắc Phi Vân nheo mắt:

- Cô thông minh đấy, chuyện này cũng có thể đoán ra được!
- Tất nhiên- Lãng Tuyết cười mỉm- Cô cảm thấy Thân Đồ Dạ sẽ thích một cô gái ngu ngốc hay sao?
- Cô quả nhiên thông minh hơn tôi tưởng rất nhiều, xem ra là tôi quá coi thường cô.

Hoắc Phi Vân khẽ nhún mày, có lẽ cảm giác được áp lực.

– Cảm ơn cô, đối với tôi mà nói, hai chữ “coi thường” này đã là đánh giá rất cao rồi- Lãng Tuyết cười cười, không kiêu ngạo không nịnh bợ, không buồn không vui- Có chuyện gì cô cứ nói thẳng đi, cô tính kêu tôi tới đây, chắc chắn không phải chỉ để khen tôi thôi đâu.

Hoắc Phi Vân uống chút trà, nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay Lãng Tuyết:

- Đây là nhẫn cầu hôn Thân Đồ Dạ tặng cô à?

Lãng Tuyết không biết trong hồ lô của cô ta cất giấu thứ gì, gật đầu nói:

- Ừ! Có vấn đề gì không?
- À thật ra cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là theo tôi được biết, chiếc nhẫn này đã được Thân Đồ chuẩn bị từ ba năm trước rồi.

Lãng Tuyết nghe vậy, không khỏi căng thẳng trong lòng.

Cô biết câu này là ám chỉ điều gì, Thân Đồ Dạ của ba năm trước, không hề quen biết Cung Thiên Long, càng không quen Lãng Tuyết cô!

Chẳng lẽ... chiếc nhẫn này vốn dĩ được chuẩn bị cho Nhan Nhượng Hi?

Mặc dù phỏng đoán như vậy, nhưng Lãng Tuyết cũng không biểu hiện gì. Cô kiên cường trấn an mình:

- Cho nên, cô muốn nói gì nào?

Hoắc Phi Vân cười khẩy, giống như vô tình hữu ý châm chọc nói:

– Xem ra đánh giá vừa rồi về cô, tôi phải rút lại rồi. Sự việc hiện tại quá rõ ràng, trong lòng Thân Đồ chỉ có mỗi Nhan Nhượng Hi! Chiếc nhẫn kia vốn là thứ Thân Đồ chuẩn bị cho Nhan Nhượng Hi, chủ nhân của chiếc nhẫn vốn không phải cô, mà là Nhan Nhượng Hi! Ba năm trước, Thân Đồ cầm chiếc nhẫn này cầu hôn với Nhan Nhượng Hi, nhưng bị cô ấy từ chối. Nhan Nhượng Hi không chọn Thân Đồ, mà chọn anh trai tôi.

Hoắc Phi Vân dường như đang thăm dò khẩu vị của Lãng Tuyết, chậm rãi uống trà, thấy Lãng Tuyết không nổi trận lôi đình hay đau lòng rơi lệ như cô tưởng tượng, đành phải nói tiếp:

– Vì chuyện đó, ba năm nay Thân Đồ luôn ở trong tình trạng độc thân. Cho đến cách đây không lâu Nhan Nhượng Hi đồng ý gả cho anh trai tôi, anh ấy mới giận dữ tuyên bố đính hôn cùng cô. Nói đi nói lại, Thân Đồ chọn cô, chẳng qua chỉ cuộc một ván, anh ấy nhất định chỉ đang giận Nhan Nhượng Hi mà thôi.

- Sau đó thì sao?- Lãng Tuyết cười cười, bình thản hỏi.

– Sau đó? Sau đó cái gì?- Hoắc Phi Vân nhún mày- Nghe chuyện thế này cô còn có tâm trạng hỏi sau đó? Chẳng lẽ cô còn chưa hiểu, Thân Đồ hoàn toàn không thích cô!

- Tôi biết mà, nhưng vậy thì sao chứ?- Lãng Tuyết liền ra vẻ bản thân vô tội.

– Được rồi...- Hoắc Phi Vân nhất thời nếm trải cảm giác thất bại ê chề, mất hết hứng thú thờ dài một hơi- Lúc bắt đầu, tôi còn tưởng cô là người khí phách cao ngạo. Hiện tại xem ra hình như cũng chỉ có vậy thôi, chẳng có gì khác biệt với đám phụ nữ tiếp cận Thân Đồ vì danh vọng tiền bạc. Thứ cô xem trọng chẳng qua là địa vị của anh ấy, địa vị của anh ấy có khả năng mang đến nhiều lợi ích cho nhà họ Cung của cô! Cô cũng không phải thật lòng thích anh ấy mà, đúng chứ?

Lãng Tuyết không nói gì, cô đặt ly trà xuống, đứng dậy:

- Nếu cô tìm tôi chỉ để nói những lời này, vậy bây giờ nói xong rồi chứ. Tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải nói thêm gì nữa.

- Đứng lại!- Hoắc Phi Vân tức giận gầm lên.

- Sao nào, còn chuyện gì nữa?- Lãng Tuyết quay đầu nhìn cô ta.

– Cung Thiên Long, cô còn có lòng tự trọng không?- Hoắc Phi Vân thẹn quá hóa giận- Người đàn ông đó hoàn toàn không yêu cô, anh ấy sở dĩ chịu cưới cô hoàn toàn là vì một người phụ nữ khác, cho dù là vậy, cô vẫn có thể kết hôn với anh ấy???

– Câu này hình như lúc này cô nói rồi mà, tôi không dễ quên đâu, cho nên cô lặp lại lần nữa cũng không cần thiết đâu- Lăng Tuyết mỉm cười- Nhưng tôi không rõ tại sao cô lại nói mấy lời này với tôi, chẳng lẽ là muốn nói cho tôi biết, tôi có bao nhiêu thấp hèn à? Còn cô là bởi vì tình yêu đích thực cho nên mới làm ra chuyện này?

Sắc mặt Hoắc Phi Vân lúc xanh lúc trắng:

– Cái gì gọi là làm ra chuyện này? Tôi làm gì? Tôi chỉ tốt bụng nhắc nhở cô, cũng không phải ở sau lưng giờ trò mờ ám.

– Hiện tại ở đây chỉ có hai người chúng ta thôi- Lăng Tuyết cười lạnh- Lý do quang minh chính đại như thế nói cho ai nghe vậy?

– Cô...- Hoắc Phi Vân tức đến không nói nên lời.

– Yêu hay không yêu không phải cô hay tôi có khả năng quyết định, hiện tại hết thấy đều đã thành tất nhiên, tôi chỉ có thể nói một câu thôi- Lăng Tuyết dừng một chút, nói tiếp- Nếu cô muốn phá hoại cuộc hôn nhân này, cô hẳn phải đi tìm Thân Đồ Dạ mà không phải là tôi, dù sao vẫn là lựa chọn giữa cô và tôi, quyền quyết định không nằm ở chúng ta, mà ở Thân Đồ Dạ.

– Cô đã nói đến vậy rồi, thì tôi không ngại nói thẳng luôn.

Hoắc Phi Vân tung đòn sát thủ...

– Chỉ cần cô đồng ý hủy bỏ hôn lễ, rời khỏi Thân Đồ, hết thấy vấn đề của nhà họ Cung cô đang gặp phải, tôi đều có thể giúp cô giải quyết. Cô hẳn phải biết rõ con người của Thân Đồ, cho dù cô trở thành vợ của anh ấy, anh ấy cũng không thêm quản mấy chuyện con con của cô. Hợp đồng giữa Cung Thị và Bạch Thị cũng đủ giấy vò cô rồi, lại càng không cần nói đến cuộc chiến nội bộ giữa cậu cô, Cung Hiếu Cường, và các cổ đông bên phe ông ta, họ chắc chắn không đồng ý cho cô thành người thừa kế. Cô đừng tưởng rằng họ thực sự đã tin phục cô, yên ả chỉ là ngoài mặt, một đồng rắp rồi này, cho dù có Lãnh Thanh Mặc ở sau lưng giúp đỡ cô, cũng không dễ dàng giải quyết được. Cho nên, chỉ bằng cô cứ đồng ý với điều kiện của tôi, chỉ cần hủy bỏ hôn lễ, chỉ cần rời khỏi Thân Đồ, hết thấy mọi chuyện, tôi đều có thể xử lý giúp cô!

– Xử lý!- Lăng Tuyết buồn cười nhìn cô- Chẳng phải cô nói nhà họ Hoắc cô đều do anh trai cô làm chủ sao? Vậy thì, cô có vốn liếng gì để bàn điều kiện với tôi?

Hoắc Phi Vân cao ngạo dựa vào ghế sofa:

– Quả thực nhà họ Hoắc chúng tôi đều do anh tôi định đoạt, nhưng tôi là đứa em gái anh ấy yêu thương nhất, cô cảm thấy nếu tôi mở miệng cầu xin anh ấy giúp đỡ, anh ấy sẽ từ chối sao? Huống hồ, bản thân tôi cũng có công ty riêng ở Pháp, tài chính của tôi rất mạnh, muốn giúp cô mấy chục triệu cũng chẳng thành vấn đề. Hơn nữa, tuy rằng tôi luôn sống ở nước ngoài, nhưng những mối quan hệ ở trong nước tôi cũng không mất đi, muốn lợi dụng nó giúp cô bàn vãi vụn làm ăn, là dư sức!

Lăng Tuyết cười nói:

– Đủ rồi, đây thật sự là điều kiện rất tốt, tôi nghe có hơi động lòng đấy.

– Đương nhiên, hợp tác với tôi so với dựa vào Thân Đồ, thì tốt hơn nhiều. Tính nguyên tắc của Thân Đồ rất mạnh, ngoại trừ cô gặp phải chuyện gì liên quan đến an toàn nhân thân, nói cách khác anh ấy hoàn toàn sẽ không ra tay giúp đỡ cô, anh ấy sẽ chỉ để tự cô giải quyết nguy cơ! Kết quả là, vấn đề gì cô cũng không giải quyết được, chỉ bằng chút năng lực của cô, có thể lên nắm quyền nhà họ Cung không còn chưa biết, cho nên chỉ bằng cô cứ hợp tác với tôi đi, hết thấy lợi ích đều là thứ có sẵn.

Hoắc Phi Vân thấy cô động lòng, cảm thấy đã đến lúc, có thể ra đòn cuối cùng...

– Hơn nữa, người cô yêu cũng không phải Thân Đồ, cô thích một người khác mà. Nếu chuyện này bị công khai, cô sẽ tiêu đời! Đừng nói cô muốn giữ vững địa vị hiện tại, ngay cả nhà họ Cung cũng vì vậy mà bị liên lụy, cô cảm thấy Thân Đồ bị lừa dối, sẽ bỏ qua cho họ Cung các cô à? Đến lúc đó thứ chờ đợi nhà họ Cung các cô, chỉ là rơi xuống đáy vực, vĩnh viễn không thể trở mình!

– Cái gì, cái gì mà một người khác?- Lăng Tuyết ngẩn người.

– Không cần giả bộ với tôi, tôi đã tìm ra bằng chứng rồi!

Hoắc Phi Vân lấy một túi hồ sơ ném xuống trước mặt Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết mở túi ra, dốc ngược một xấp hình ra, cô sợ đến cứng người!

Đây đều là ảnh của cô và Lăng Ngạo, có tấm kẻ vai bá cổ, có tấm ôm ấp áp áp, còn có tấm hai người thân thiết cùng nhau nằm trên sofa!

Cô và Lăng Ngạo lớn lên cùng nhau, quan hệ của hai người đương nhiên rất tốt, trong sinh hoạt, những thứ này không tính là gì, chỉ là rơi vào tay người có ý đồ, đây đều là Lăng Tuyết cô... Không, là chứng cứ trực tiếp nhất chứng minh Cung Thiên Long “mèo mớ gà đồng”!

Cô không thể nói người trong ảnh không phải Cung Thiên Long, mà là “Lăng Tuyết” được!

Nếu những tấm ảnh này bị phát tán trước khi kết hôn, vậy Lăng Tuyết hết đường chối cãi, nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch. . .

Ai dám cầm sừng Thân Đồ Dạ, thì chính là tự tìm đường chết!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Đe Dọa Dụ Dỗ

Huống chi, “Cung Thiên Long” trong ảnh cách ăn mặc khác hoàn toàn với hiện tại, nếu người có lòng điều tra cẩn thận, rất có thể sẽ bại lộ thân phận của Lăng Tuyết.

Hoắc Phi Vân và Cung Thiên Long thật chỉ gặp qua một lần, cũng không tiếp xúc nhiều lắm với Lăng Tuyết hiện tại, không biết sự khác biệt thay đổi trước và sau của hai cô, cũng sẽ không hoài nghi đến mức đó, nhưng đối thành người có tâm sẽ không như vậy. . .

– Sao vậy? Không còn lời nào để nói chứ gì?- Hoắc Phi Vân cười lạnh- Nếu ảnh này rơi vào trong tay Thân Đồ, cô nói xem sẽ thế nào?

Lăng Tuyết nhú mày:

– Cô muốn gì?

– Xem ra trí nhớ của cô không tốt lắm- Hoắc Phi Vân hát hàm, bộ dạng như thể tình thế bất buộc- Tôi nói rồi, rời khỏi Thân Đồ, hủy bỏ hôn lễ!

Dừng một chút, cô ta ngao mạn đến gần Lăng Tuyết, cười lạnh nói. . .

– Nhưng mà hiện tại ngay cả các điều kiện đi kèm cũng không có, cô cùng người đàn ông trong ảnh quan hệ không bình thường như thế, con bài tẩy như vậy là đủ rồi! Tôi thật sự nghĩ không ra còn có thứ gì có sức thuyết phục hơn những tấm ảnh này!

– Cô cũng thật dễ tiện!

Lăng Tuyết tức giận đến nghiêng răng, hiện tại cô mới biết, cái gọi là điều kiện vừa nãy của Hoắc Phi Vân đều là đang chơi cô!

Giống như mèo vờn chuột, sẽ không trực tiếp cắn móng vuốt xuống, mà bắt rồi thả, thả rồi bắt, cho đến khi con chuột cạn sức, mới một ngụm ăn sạch!

Loại cảm giác bị người khác khống chế thật không tốt, rất không tốt!

– Cô đã đánh mất vốn liếng bàn điều kiện với tôi rồi, nếu tôi giao xấp ảnh này cho Thân Đồ, nhà họ Cung các cô liền tiêu đời- Hoắc Phi Vân cười khẩy nhìn Lăng Tuyết- Hình như vậy thì cũng không tốt, Thân Đồ là người trọng sĩ diện đến thế, tôi cảm thấy tốt nhất là nên tung lên mạng đi. . . có lẽ sẽ bán được giá tốt đấy!

Sắc mặt Lăng Tuyết đen thui, cảm tức trùng mắt với cô ta, lại không nói được câu nào.

Hoắc Phi Vân mỉm cười, tiếp tục nói:

– Cho nên, nếu tôi là cô, tôi sẽ ngoan ngoãn hủy hôn, rời xa Thân Đồ, đây là kết quả tốt nhất. Cũng không nên đợi đến cuối cùng tra ra manh mối, vậy nhà họ Cung các cô sẽ thành công dã tràng, ai da, không chỉ là công dã tràng, mà là một tai kiếp mà các người không thể tưởng tượng cũng không thể nhận nổi! Về chuyện hủy bỏ hôn lễ, cô không cần lo lắng phải giải thích thế nào với Thân Đồ, tôi sẽ giải quyết giúp cô, cam đoan anh ấy sẽ không truy cứu trách nhiệm của họ Cung cô, đây cũng là lòng nhân từ lớn nhất mà tôi có thể giành cho cô!

Lăng Tuyết buồn cười nhìn người phụ nữ giỏi bày mưu tính kế này, lạnh lùng nói:

– Cô cảm thấy như vậy thú vị lắm sao, tổn hết tâm tư bắt tôi rời khỏi Thân Đồ Dạ thì thế nào? Như cô nói vậy thôi, người Thân Đồ yêu là Nhan Nhượng Hi, là chị dâu của cô. Mặc dù tôi rời khỏi Thân Đồ, cô có thể nhận được gì, cô cho rằng bản thân có thể hợp lẽ trở thành vợ của Thân Đồ Dạ hay sao?

– Điều này không cần cô Cung lo nghĩ giúp tôi, tôi phải làm gì tự bản thân tôi biết. Cô cần lo lắng là vận mệnh của chính cô kia, tôi tốt bụng nhắc nhở cô một câu, cô thực sự không có nhiều thời gian để suy nghĩ đâu, một ngày, cô chỉ có một ngày thôi. Nội trong hôm nay cô phải cho tôi câu trả lời thật thuyết phục, bằng không. . .

Hoắc Phi Vân cười lạnh, đứng lên bỏ ra ngoài.

Lăng Tuyết nhìn mờ hình bày tán loạn trên bàn mà lòng rối như tơ, trên ảnh toàn là nụ cười ám áp thâm thiết, hiện tại lại có thể trở thành vũ khí Hoắc Phi

Vân dùng để đối phó cô và nhà họ Cung, người phụ nữ này đúng là nham hiểm!

Nhưng mà, những lời Hoắc Phi Vân vừa nói, không hề nhắc đến thân phận thật sự của Lăng Tuyết, cho thấy chuyện thân phận của cô vẫn chưa bại lộ, nếu không đó mới chính là nguy cơ lớn nhất.

Lăng Tuyết hiện tại rất rối rắm, hoàn toàn không nghĩ ra cách, cô vô thức nhớ tới một người, Lãnh Thanh Mặc!

Đúng, Lãnh Thanh Mặc nhất định sẽ có cách!

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết nhanh chóng chạy ra khỏi nhà hàng chuẩn bị đón xe về nhà, lại phát hiện xe của nhà họ Cung đã đợi sẵn ở cách đó không xa.

Trên xe, Tần Tuệ có chút không vui, gần như chất vấn:

– Tại sao cô bỏ tôi lại một mình đến gặp Hoắc Phi Vân?

– Hoắc Phi Vân nói muốn một mình gặp tôi, chị theo tôi qua đó, chị biết thuật ẩn thân à?- Lăng Tuyết trong lòng khó chịu, giọng điệu đương nhiên không tốt lắm.

– Hoắc Phi Vân tại sao muốn một mình gặp cô?- Tần Tuệ không bị dao động, lạnh lùng hỏi.

Lăng Tuyết đưa xấp ảnh cho Tần Tuệ:

– Chị tự mình xem đi!

Tần Tuệ cầm lấy vừa xem, lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt càng thêm bối rối, mày nhíu chặt.

– Tại sao lại như vậy? Vì để phòng ngừa chuyện này xảy ra, trước đó chúng tôi đã xử lý hết toàn bộ dấu vết về thân phận của cô, tất cả những gì có thể trở thành nhược điểm đều bị chúng tôi san bằng hết, họ rốt cuộc từ đâu có được những tấm ảnh này!

– Từ góc chụp của mấy tấm ảnh cho thấy, chắc là bị chụp lén- Lăng Tuyết cẩn thận phân tích- Tôi có thể xác định, tôi và Lăng Ngao chưa từng chụp những tấm ảnh này. Nói chụp lén cũng không chính xác lắm, tôi đoán có thể là trước kia chúng tôi tham gia vài hoạt động, các fan đã chụp rồi công bố lên mạng.

– Rất có khả năng.

Tần Tuệ phát hiện Lăng Tuyết phân tích không phải không có lý, chỉ số nhan sắc của Lăng Tuyết và Lăng Ngao rất cao, so với các siêu sao chỉ hơn chứ không kém, lúc họ tham gia hoạt động thường xuyên có người ví von họ là đôi “kim đồng ngọc nữ”, như vậy bị người khác ghép đôi rồi chụp ảnh, hình như không mấy kỳ lạ.

Đổi thành thân phận của Lăng Tuyết, số ảnh này không có thân phận gì, nhưng nếu gắn vào người Cung Thiên Long, hết thấy đều sai hết...

– Haizzz... Đều do tôi sơ suất, không xử lý sạch sẽ tài liệu này- Tần Tuệ thở dài- Bây giờ phải làm sao, hai ngày nữa là cử hành hôn lễ rồi. Hơn nữa tôi vừa lấy được tin...

Nói tới đây, Tần Tuệ dừng lại, không nói tiếp nữa.

– Tin gì?- Lăng Tuyết thăm dò chị- Nhan Nhược Hi có chuyện?

– Sao cô biết? Hoắc Phi Vân đã nói với cô rồi?- Tần Tuệ kinh ngạc.

– Cô ta không nói thẳng ra, tôi đoán thôi- Lăng Tuyết nhíu mày- Rốt cuộc là chuyện gì, chị nói đi.

– Bệnh tim của Nhan Nhược Hi tái phát, tình hình rất khẩn cấp, vừa mới đưa tới bệnh viện, theo tôi biết ngài Thân Đồ cũng đã chạy tới bệnh viện rồi- Tần Tuệ bất an nhìn cô- Mối quan hệ giữa ngài Thân Đồ và Nhan Nhược Hi, chắc cô đã biết rồi?

– Ừ, tôi biết rồi, tôi chỉ là không hiểu tại sao chị lại giấu tôi.

Lăng Tuyết nhớ lại hết thấy những lời vừa rồi Hoắc Phi Vân nói, bỗng nhiên có cảm giác thật thoải mái. Cái gọi là tình yêu vì danh vì lợi, Hoắc Phi Vân làm chuyện như vậy xem như là một loại “muru cầu” khác, nghĩ vậy, hình như cô ấy cũng không quá xấu xa như tưởng tượng.

– Không phải chúng tôi cố tình giấu giếm điều gì, mà là trong kế hoạch của chúng tôi, mối quan hệ này hoàn toàn chẳng liên quan gì tới chúng ta cả. Cô cũng biết, đó là chuyện của ba năm trước, hiện giờ của ba năm sau, Nhan Nhược Hi sẽ kết hôn với người khác, chúng tôi sao có thể tính cô ấy vào trong?

Tần Tuệ nói đều là sự thật, Lăng Tuyết cũng hiểu, họ không có lý do gì giấu giếm chuyện này.

– Vậy chị có biết Thân Đồ Dạ đẩy sớm hôn lễ là bởi vì sao không, anh ấy đòi ngày kết hôn cùng một ngày với hôn lễ của Nhan Nhựt Hi. Chị còn nói ngày đó là ngày tốt, thích hợp để cưới hỏi, chẳng lẽ chị không biết Thân Đồ Dạ làm vậy thực sự chỉ vì Nhan Nhựt Hi hay sao?- Lăng Tuyết hỏi.

– Vậy thì không nhất định, sở dĩ ngài Thân Đồ làm vậy, tóm lại là có lý của ngài ấy, tôi cảm thấy là do bản thân cô suy nghĩ quá nhiều- Tần Tuệ giải thích.

– Được rồi, vậy tôi lại hỏi chị- Lăng Tuyết tiếp tục nói- Chị cảm thấy Thân Đồ Dạ tại sao lại muốn kết hôn với Cung Thiên Long, chị cảm thấy hai người họ là thật lòng yêu nhau à? Nếu thật lòng yêu nhau, vậy mọi người cần gì kiêng dè Thân Đồ Dạ, rất sợ chọc giận anh ta? Cho dù Cung Thiên Long xảy ra chuyện cũng không dám nói với anh ta, mà lựa chọn để tôi giả mạo thế thân? Đòi lại là cặp đôi yêu thương nhau, chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra!

Cuộc đối thoại hỏi đến Tần Tuệ không chống chế được, cả buổi nói không nên lời.

– Xem ra tôi đoán đúng rồi- Lăng Tuyết mỉm cười, cười đến bất đắc dĩ- Đúng như lời Hoắc Phi Vân nói, sự kết hợp của họ... Không đúng, họ Cung sợ đi nịnh bợ Thân Đồ Dạ, Cung Thiên Long sợ dĩ phải kết hôn với Thân Đồ Dạ, quả thật là vì quyền thế và địa vị của anh ta! Nhưng tôi còn có một thắc mắc, cô nữ chính Cung Thiên Long này, là tự nguyện làm vậy, hay là bị các người bức ép?

Tần Tuệ nhún mày, không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, đành nói sang chuyện khác:

– Hiện tại không phải lúc nói những thứ này, chúng ta bây giờ phải đối mặt chính là vấn đề trước mắt nên giải quyết thế nào. Cô có nghĩ tới chưa, nếu cô không thể thuận lợi kết hôn với ngài Thân Đồ, vậy hai đứa trẻ của cô nhi viện phải làm sao?

Lăng Tuyết không nghĩ tới lúc này, Tần Tuệ còn có thể nói được như vậy, xem ra những rắc rối do những tấm ảnh này mang đến đã khiến lòng Tần Tuệ rối loạn luôn rồi.

– Chị đừng luôn lấy chuyện cô nhi viện ra khống chế tôi, tôi nghe đủ lắm rồi. Chuyện cô nhi viện nằm trong phạm vi cân nhắc của tôi, tự tôi rõ. Nhưng các người làm hết thấy chỉ để nịnh bợ Thân Đồ Dạ, nương nhờ Thân Đồ Dạ, để anh ta ra tay giải quyết các vấn đề nhà họ Cung gặp phải, chứ không phải vì tôi và cô nhi viện!

– Được rồi, cô nói đúng đó- Tần Tuệ không lảng tránh nữa- Sở dĩ tôi làm mọi chuyện đều là vì nhà họ Cung, nhưng chúng ta đã ngồi chung một thuyền, gặp phải vấn đề nên cùng nhau nghĩ cách giải quyết, cô nói xem hiện tại nên làm sao?

Đúng vậy, quả thật là ngồi chung một thuyền!

– Làm sao tôi biết làm sao?- Lăng Tuyết cười lạnh- Nếu tôi biết làm sao, vừa rồi tôi đã ném xấp ảnh vào mặt Hoắc Phi Vân rồi, còn cần để cô ta bắt nạt vậy à?

– Hiện tại chúng ta mau chóng về nhà tìm anh Lãnh đi, anh ấy nhất định sẽ có cách giải quyết- Tần Tuệ an ủi nói- Cô cũng đừng tức giận, chuyện này chúng tôi không lường trước được.

Lăng Tuyết im lặng, hiện tại cũng chỉ có vậy.

Xe chạy trên đường, Tần Tuệ vội vàng nhắn tin cho Lãnh Thanh Mặc về tình huống đột ngột phát sinh.

Lăng Tuyết ngón ngàng tâm sự, trong đầu rất loạn, chốc lát nghĩ tới lời nói của Hoắc Phi Vân, chốc lát lại nhớ đến cảnh tượng Thân Đồ Dạ vội vàng lao ra khỏi nhà, cô chưa từng nhìn thấy bộ dạng cấp bách như vậy của anh, có lẽ chỉ có Nhan Nhựt Hi mới có thể khiến anh lo lắng như vậy...

Không biết tại sao, trong lòng cô lại cảm thấy rất mất mát...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Thận Trọng

Trở lại nhà họ Cung, Lãnh Thanh Mặc đã chờ sẵn trong thư phòng, mùi trà Quan Âm thượng đẳng lượn lờ trong không khí, mang theo vẻ đậm đặc siêu phẩm không vương bụi trần, tựa như khí chất điềm tĩnh nhất quán của Lãnh Thanh Mặc.

Lăng Tuyết đi vào thư phòng, Lãnh Thanh Mặc ngược lên, mỉm cười hiền hòa với cô.

Nụ cười này khiến tâm trạng Lăng Tuyết an ổn lại, giống như anh chính là vị cứu tinh của cô, bất luận gặp phải khó khăn gì, chỉ cần có anh ở đây, hết thảy vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

– Anh Lành, không xong rồi.

Tần Tuệ không cách gì bình tĩnh nổi, mới vừa vào thư phòng đã khẩn cấp đưa ảnh cho Lành Thanh Mặc:

– Anh xem đi, đây là của Hoắc Phi Vân đưa cho cô Lãng, cô ấy muốn dùng những bức ảnh này ép cô Lãng hủy hôn, nếu không cô ấy sẽ giao ảnh cho ngài Thân Đồ.

Lành Thanh Mặc dốc ngược ảnh trong túi tài liệu ra, cẩn thận xem, số ảnh này chắc là được tải xuống từ trên mạng, bởi vì theo góc chụp, gần như đều là chụp lén, nhưng chỉ có bởi vì như vậy mới càng thêm chân thật đáng tin.

Lành Thanh Mặc cầm xấp ảnh, lật từng tấm xem rất kỹ càng. Anh không giống người khác chỉ xem qua loa cho xong, mà là từng chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Lãng Tuyết và Tần Tuệ đứng ở một bên im lặng chờ đợi, trong lòng hai người đều bất an, đặc biệt là Tần Tuệ, sắc mặt âm u như bầu trời sắp có giông bão.

Lành Thanh Mặc xưa nay khiêm tốn lãnh đạm, đứng trước Thái Sơn mặt không biến sắc, còn có một sức hút rất đặc biệt, chính là có thể mang đến cho người khác cảm giác an toàn, tựa như bây giờ vậy, tuy rằng sự việc cấp bách, nhưng anh vẫn giữ khí phách rồi sẽ có cách thôi!

Hồi lâu sau, Lành Thanh Mặc cuối cùng cũng xem xong, xếp gọn chồng ảnh lại, cất vào trong túi tài liệu, sau đó ngược lên nhìn Lãng Tuyết, dùng khẩu hình môi hỏi:

– Hiện tại em có suy nghĩ gì?

– Tôi chỉ muốn giải quyết được chuyện cô nhi viện- Lãng Tuyết nghiêm túc nói- Còn trong cuộc hôn nhân này, tôi chẳng qua chỉ là kẻ thế thân, không phải Cung Thiên Long thật, không có quyền phát biểu gì, cho nên tình hình trước mắt sẽ do mọi người làm chủ. Nhưng tôi luôn cho rằng hôn nhân là chuyện lớn, tôi nghĩ, chuyện kết hôn tốt nhất hai người vẫn nên tôn trọng ý muốn của cô Cung thì tốt hơn. Lấy chung thân đại sự của một cô gái đi đổi sự phát triển của gia tộc, tôi không biết vậy có công bằng với cô Cung hay không.

– Không quên tâm nguyện ban đầu, luôn đi đúng hướng. Tốt lắm!- Lành Thanh Mặc mỉm cười gật đầu, tiếp tục “nói”- Nhưng xin em hãy tin tưởng tôi, chúng tôi làm như vậy là ý muốn của Thiên Long, không ai có thể ép buộc được cô ấy.

– Tôi tin anh!

Từ đầu đến cuối, Lãng Tuyết chưa từng mấy may nghi ngờ Lành Thanh Mặc, với cô lời anh nói chính là chân lý, cô có một loại sùng bái và tín nhiệm vô cớ với anh, bất luận xảy ra chuyện gì, cho đến bây giờ chưa từng thay đổi.

Chỉ là, khi nghe đến đây đều là ý muốn của Cung Thiên Long, tâm trạng Lãng Tuyết vẫn có chút phức tạp, bề ngoài thoạt nhìn vinh quang hoa lệ, trên người tập trung hàng vạn cung chiêu, thực tế lại phải sống một cuộc sống không theo ý mình, vì sự nghiệp của gia tộc, thậm chí không tiếc hy sinh hạnh phúc bản thân, quá thê lương rồi!

Lành Thanh Mặc đưa tách trà nóng cho Lãng Tuyết, cô nhìn anh, anh lại dùng khẩu hình môi nói tiếp:

– Về chuyện cô nhi viện, tất nhiên tôi sẽ dốc hết toàn lực giúp em, nhưng nếu em muốn cứu hai đứa trẻ kia trước, và đảm bảo an toàn cho chúng, phương pháp tốt nhất vẫn là tìm kiếm sự trợ giúp của ngài Thân Đồ. Muốn nhận được sự giúp đỡ đó, biện pháp tốt nhất vẫn là kết hôn với ngài ấy, điểm này, từ lúc bắt đầu đến giờ chưa từng thay đổi. Đương nhiên, đây chỉ là ý kiến của cá nhân tôi. Nếu hiện tại em vẫn bằng lòng thay thế Thiên Long gả cho ngài Thân Đồ, chuyện ảnh chụp em không cần lo lắng, tôi sẽ giải quyết. Nhưng nếu bây giờ em không muốn, cũng không sao cả, sự tự do của em, tôi sẽ trả lại cho em, điều phải làm cho em, tôi vẫn sẽ tiến hành.

Nghe nói vậy, Tần Tuệ ở một bên háp háp chen vào:

– Làm sao được, anh Lành! Nếu Lãng Tuyết không lấy ngài Thân Đồ, nhà họ Cung phải làm sao...

Lành Thanh Mặc đưa tay ngắt lời Tần Tuệ, nâng mắt nhìn Lãng Tuyết:

– Tôi biết Tần quản gia ở sau lưng đã làm rất nhiều chuyện, có chuyện hơi ích kỷ, có chuyện tự tư tự lợi, cũng có chuyện xấu xa không thể công khai, nhưng điểm xuất phát đều vì muốn tốt cho nhà họ Cung. Tuy rằng tôi không đồng ý với cách làm của chị ấy, nhưng không hề phản đối, bởi vì đến giờ, chúng tôi cũng chỉ có thể làm vậy. Từ lúc bắt đầu tôi đã nói sẽ không làm khó dễ em, nếu hiện tại em muốn quay đầu lại, hết thảy vẫn còn kịp.

– Anh Lành...- Tần Tuệ còn muốn nói gì đó, ánh mắt sâu thẳm của Lành Thanh Mặc đảo đến, chị đành ngậm miệng.

Lãng Tuyết im lặng một lát, bất đắc dĩ nói:

– Hoắc Vân Phong nói sẽ xử lý chuyện cô nhi viện, nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì. Hiện tại cách ngày tổ chức hôn lễ chỉ có hai ngày, tôi còn có cách gì? Trừ khi tôi không quan sự sống chết của hai đứa trẻ ở cô nhi viện nữa, nhưng điều đó là không thể!

Nghe vậy, Tần Tuệ thở phào:

– Cô Lãnh quả nhiên rất hiểu đạo lý, cô nói vậy là được rồi, hiện tại phải suy nghĩ cho đại cuộc, hôn sự này không kết không được!

– Đúng, hôn sự này không kết không được, cho nên hiện tại chúng ta không cần rồi rắm chuyện kết hay không kết nữa, chúng ta phải làm chính là nên xử lý số ảnh kia như thế nào- Lãnh Tuyết nhún mày- Thời gian Hoắc Phi Vân cho chúng ta chỉ có một ngày, nếu giải quyết không xong, ngay cả chuyện kết hôn cũng đừng nghĩ nữa.

– Điểm này em không cần lo lắng- Lãnh Thanh Mặc mỉm cười, hết như ánh dương rực rỡ- Vừa rồi tôi đã nói, chuyện này cứ giao cho tôi giải quyết.

Anh cầm ảnh đứng dậy bước đi, nhưng đi chưa được mấy bước đã quay đầu nhìn Lãnh Tuyết, dùng khẩu hình môi hỏi:

– Lãnh Ngạo với em mà nói, rất quan trọng?

Lãnh Tuyết giật mình, buột miệng nói:

– Đương nhiên quan trọng! Anh ấy lớn lên cùng tôi, tình như anh em, anh ấy là người thân duy nhất của tôi trên đời này. Nếu cách anh giải quyết là phải tổn thương đến anh ấy, tôi tuyệt đối không đồng ý!

Lãnh Thanh Mặc cười cười, đây cũng nằm trong dự đoán của anh, anh giải thích:

– Yên tâm đi, tôi không làm vậy đâu, tôi chỉ định đưa anh ấy đi, trong khoảng thời gian ngắn không để ai tìm được anh ấy, đây chính là biện pháp xử lý duy nhất.

Lãnh Tuyết nghe vậy không khỏi kinh ngạc, cô biết với tính tình của Lãnh Ngạo tuyệt đối sẽ không đồng ý rời khỏi nơi này. Nhưng hiện tại anh ấy đang hôn mê, anh ấy không có cơ hội lựa chọn, vấn đề hiện tại rất cấp bách, có lẽ đưa Lãnh Ngạo đi mới là sự lựa chọn tốt nhất cũng là bất đắc dĩ nhất.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại của Lãnh Tuyết đổ chuông, là Hàn Bắc gọi đến, cô đi qua một bên nghe máy:

– A lô!

– Lãnh Tuyết, Lãnh Ngạo tỉnh, tỉnh lại rồi!- Bên kia, Hàn Bắc vui mừng la lên.

Nghe thấy tin này, Lãnh Tuyết ngẩn người, tâm trạng phức tạp khôn xiết, đây đúng là kinh ngạc vui mừng đan xen!

Vui mừng là, Lãnh Ngạo hôn mê lâu như vậy, hiện tại có thể tỉnh lại đúng là chuyện vui động trời. Mà kinh ngạc chính là, hiện tại Lãnh Ngạo tỉnh rồi, anh ấy chắc chắn không đồng ý rời khỏi đây ngay lúc này, nếu cưỡng chế đưa anh ấy đi, có khi nào sẽ tạo thành thương tổn lần thứ hai cho anh ấy không? Mà lần thương tổn này tuyệt đối không hề nhẹ!

Bên kia, Hàn Bắc không nghe hỏi đáp lại hô lên:

– Em nghe thấy chưa, Lãnh Ngạo muốn gặp em, anh ta vừa tỉnh lại đã gọi tên em rồi!

– OK, em đến ngay- Lãnh Tuyết lấy lại tinh thần- Cúp máy trước đã!

Gác máy, Tần Tuệ hỏi:

– Ai gọi vậy? Có chuyện gì?

– Lãnh Ngạo tỉnh rồi- Lãnh Tuyết đáp.

– Cái gì?- Tần Tuệ toàn thân chấn động, lo lắng nói- Sao cậu ta lại tỉnh dậy vào thời điểm mấu chốt này chứ?

– Chị nói gì vậy?- Lãnh Tuyết vô cùng không vui- Anh ấy bởi vì nhà họ Cung các người mới bị thương, hiện tại tỉnh lại, chị phải nên cảm thấy may mắn chứ.

– Tôi không phải có ý này- Tần Tuệ nóng nảy- Được rồi, hiện tại không nói chuyện này nữa, Hoắc Phi Vân nếu đã moi ra được ảnh chụp của cô và Lãnh Ngạo, có lẽ là đang tìm kiếm tung tích của cậu ta, ngộ nhờ bị cô ấy tìm được, thân phận của cô sẽ nhanh chóng bị lộ, chúng ta phải hành động nhanh lên mới được, mau chóng đưa Lãnh Ngạo đi.

– Có khả năng sẽ không thực hiện được- Lãnh Tuyết mặt mày rầu rĩ- Tính tình Lãnh Ngạo ngoan cố lắm, tuyệt đối sẽ không khuất phục, hiện tại anh ấy mới vừa tỉnh lại, còn chưa biết rõ ràng tình huống, anh ấy tuyệt đối sẽ không chịu đi mà không rõ nguyên nhân đâu.

– Vậy phải làm sao?- Tần Tuệ nghĩ- Hay là vậy đi, cô tìm cái cớ nào đó lừa cậu ta đi, ví dụ như nói đưa cậu ta ra nước ngoài điều trị, dù sao ở đó điều kiện y tế cũng tốt hơn nơi này. Lý do này thuyết phục rồi chứ.

– Không được- Lãnh Tuyết vẫn có băn khoăn- Từ nhỏ đến lớn, thời gian tôi và Lãnh Ngạo sống xa nhau lâu nhất cũng không quá ba ngày, nếu lúc này đưa anh ấy ra nước ngoài điều trị, tôi là người thân duy nhất của anh ấy, đáng lẽ không nên ở lại đây, mà cùng anh ấy qua đó. Như vậy mới hợp tình hợp lý! Nếu tôi không đi, Lãnh Ngạo nhất định sẽ nghi ngờ.

– Cô Lăng, hiện tại khác rồi!- Tần Tuệ càng nổi nóng- Hiện tại thân phận và hoàn cảnh của cô đều không giống trước kia nữa, không làm như vậy, tất cả cố gắng trước đây của chúng ta đều uổng phí hết, sao cô lại không chịu hiểu?

– Tôi hiểu, tôi đương nhiên hiểu!- Lăng Tuyết khó xử nói- Nhưng tôi không thể gạt Lăng Ngạo, hơn nữa anh ấy rất hiểu tôi, tôi hoàn toàn không thể gạt được anh ấy, tôi vừa nói dối thì anh ấy sẽ phát hiện ra ngay.

– Cái này không được, cái kia cũng không được, cô nói xem nên làm gì đây- Tần Tuệ tức giận- Hiện tại nếu cậu ta không chịu phối hợp, đừng nói chúng tôi gặp rắc rối, ngay cả phiền phức cô gặp phải cũng không được giải quyết!

Lăng Tuyết không nói gì, cô nhìn Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc không còn vẻ bình tĩnh dăm dặc như vừa rồi nữa, phiên toái này với anh mà nói có lẽ thực sự rất đau đầu.

Lăng Tuyết biết Lãnh Thanh Mặc không muốn cô khó xử, giống như cô sẽ không làm Lăng Ngạo khó xử.

Nhưng vì không muốn làm Lăng Ngạo khó xử, mới khiến Lăng Tuyết bất an.

Không khí trở nên căng thẳng hơn, ai cũng không nói gì, im lặng cân nhắc kế sách vẹn toàn.

Lãnh Thanh Mặc nghĩ nghĩ, ra lệnh cho Tần Tuệ:

– Chị đến bệnh viện căn dặn một chút, nếu có người điều tra thân phận của Lăng Ngạo, thì báo cho chúng ta biết trước tiên.

– Trên đường về đây tôi đã dặn họ rồi- Tần Tuệ nói- Điểm này tôi đã sớm nghĩ tới.

– Tốt- Lãnh Thanh Mặc gật đầu.

Trong lòng Lăng Tuyết cứ thấp thỏm, ngay cả Lãnh Thanh Mặc cũng khó xử, xem ra chuyện này rắc rối rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Lời Nói Dối Khó Khăn

– Cô Lăng- Tần Tuệ lòng nóng như lửa đốt, gần như khẩn cầu nói- Chỉ còn hai ngày nữa thôi, đợi đến khi cô gả cho ngài Thân Đồ thì chuyện gì cũng dễ xử, cô mượn cớ dở dành Lăng Ngạo đi, để cậu ấy tạm thời rời khỏi đây mấy hôm. Nhỏ không nhịn sẽ loạn kế lớn, làm chuyện lớn nhất định phải quyết đoán, so với sự an nguy của hai đứa trẻ và thịnh suy của nhà họ Cung, cô chỉ là nói dối mà thôi, Lăng Ngạo sẽ không bị tổn thương gì, vừa rồi cô cũng nói cậu ấy rất tin cô, nếu đã tin tưởng, vậy lời cô nói, cậu ấy nhất định sẽ tin!

Nghe đến đây, Lăng Tuyết có hơi dao động, Tần Tuệ nói đúng, trước mắt việc quan trọng nhất chính là phải kết hôn, vừa giúp nhà họ Cung giải quyết mối lo về sau, còn có thể cứu được hai đứa trẻ.

Chuyện khác không quan trọng bằng...

Nhưng mà Lăng Tuyết vẫn có chút đắn đo, bất an hỏi:

– Bên Hoắc Phi Vân chắc chắn còn bản sao lưu trong máy những tấm ảnh này, cho dù có thể đưa Lăng Ngạo đi thì sao? Thân Đồ Dạ nhìn thấy những tấm ảnh đó vẫn sẽ nổi trận lôi đình thôi.

Tần Tuệ liếc nhìn Lãnh Thanh Mặc, giải thích:

– Chuyện mấy tấm ảnh anh Lãnh sẽ giải quyết, hơn nữa, cho dù thực sự rơi vào tay ngài Thân Đồ, cô chỉ cần đánh chết không chịu nhận là được, Lăng Tuyết trong ảnh vẫn có chút khác biệt với Cung Thiên Long hiện tại.

– Nhưng chẳng lẽ hai người không cảm thấy những tấm ảnh này sẽ làm lộ thân phận của tôi sao? Ngộ nhớ Thân Đồ Dạ phát hiện ra manh mối, kêu người ta đi điều tra thì sao?

Lăng Tuyết không dám nói với họ, cô từng dùng thân phận Lăng Tuyết tiếp xúc mấy lần với Thân Đồ Dạ, chỗ ảnh này còn có tấm cô mặc đồ da bó sát, lái chiếc xe mô tô Harley-Davidson đi đua, bộ đồ đó lần đầu tiên cô đuổi theo xe của Thân Đồ Dạ đã từng mặc.

Chỉ với chi tiết này, Thân Đồ Dạ nhất định sẽ hoài nghi!

– Phát hiện ra manh mối gì?- Tần Tuệ lập tức nhìn ra tâm tư của Lăng Tuyết- Trước kia cô tự lái xe ra ngoài mấy lần, cô sẽ không dùng thân phận Lăng Tuyết ngấm tiếp xúc với ngài Thân Đồ chứ?

– Tôi...

Lăng Tuyết không muốn để họ biết, trước khi giả mạo Cung Thiên Long cô cũng đã biết Thân Đồ Dạ rồi.

– Cô thực sự đã từng tiếp xúc với ngài ấy?- Tần Tuệ kinh hãi- Cô đúng là muốn chọc tôi tức chết mà!

Lăng Tuyết nhìn Lãnh Thanh Mặc, phát hiện Lãnh Thanh Mặc vẻ mặt hao tâm tổn trí, trước kia bất luận cô gây ra họa gì, anh luôn mỉm cười cho qua, chỉ là lúc này, có lẽ anh cũng hiểu được vấn đề này rất nan giải.

– Vậy phải làm sao?- Tần Tuệ gấp như kiến bò chảo nóng.

– Tôi không phải cố ý mà, bất cẩn gặp phải thôi, nhưng lúc đó tôi trang điểm đậm lắm, anh ấy không nhận ra tôi- Lăng Tuyết lí nhí giải thích.

– Xem ra hiện tại phải xóa sạch số ảnh này rồi, nếu không thân phận của em sẽ bị bại lộ- Lãnh Thanh Mặc vẻ mặt nghiêm trọng.

– May mà hiện giờ Nhan Nhược Hi bệnh tim tái phát đang nằm trong bệnh viện, ngài Thân Đồ không còn lòng dạ nào để ý đến những chuyện khác, chúng ta vẫn còn thời gian dàn xếp vụ này- Tần Tuệ thở dài- Chỉ là Hoắc Văn Phi khó khăn lắm mới nắm được nhược điểm, làm gì có thể dễ dàng giao bản gốc ảnh ra đây?

– Tôi sẽ nghĩ cách- Lãnh Thanh Mặc cầm ảnh lên, dịu dàng nhìn Lăng Tuyết, dùng khẩu hình môi nói- Đừng lo, mọi chuyện cứ giao cho tôi xử lý!

Nói xong, anh ra ngoài...

Lăng Tuyết nhìn theo bóng lưng anh, trong lòng thật áy náy, hình như ngày nào cô cũng đều gây rắc rối cho anh, khiến anh bận rộn mãi không hết việc.

– Đừng lo, chúng ta đến bệnh viện đi- Tần Tuệ thúc giục- Cô đi thay bộ đồ khác nhẹ nhàng hơn đi.

– Ừ.

Lúc Lăng Tuyết thay đồ còn nhận được tin nhắn của Hàn Bắc, giục cô mau chóng đến bệnh viện.

Lăng Tuyết trả lời “OK”, thay bộ đồ thoải mái, sau đó theo Tần Tuệ ra ngoài.

Tần Tuệ không sắp xếp xe Rolls-Royce, mà chuẩn bị một chiếc xe bình thường cho cô, có lẽ sợ trên đường đi bị người khác theo dõi nhận ra.

Lên xe, Tần Tuệ nói vắn tắt:

– Thế lực của nhà họ Hoắc rất lớn, quan hệ cũng rộng, muốn tìm được một người ở thành phố Hải không phải việc gì khó khăn, chúng ta phải tranh thủ từng giây, mau chóng hành động, sau khi cô đến bệnh viện phải nói chuyện ra nước ngoài điều trị với Lăng Ngạo, sau đó tôi sẽ dàn xếp với bệnh viện.

– Chị định đưa anh ấy đi đâu?- Lăng Tuyết trong lòng lơ mơ thấy bất an.

– New York, thiết bị y tế ở đó tân tiến lắm, chúng tôi có quen bệnh viện bên đó- Tần Tuệ nói- Thực ra chân của Lăng Ngạo bị thương nghiêm trọng như vậy, vốn nên đưa ra nước ngoài điều trị, chúng tôi sẽ an bài tốt trước đã, cô thì tìm cơ, nói có chuyện quan trọng phải ở lại giải quyết, đợi sau khi giải quyết xong sẽ đến tìm cậu ấy.

– Tôi chưa từng nói dối anh ấy.

Lăng Tuyết nhú mày, từ nhỏ đến lớn, cô chỉ có một chuyện giấu Lăng Ngạo, chính là lần ma xui quỷ khiến phát sinh quan hệ với Thân Đồ Dạ, nhưng đây là giấu giếm, không phải lừa dối, chỉ là lúc này đây, cô phải nói dối anh, không nói tới chuyện anh có thấy buồn hay không, lời nói dối đó cũng đủ khiến lòng cô áy náy lắm rồi.

Nhưng biết phải làm sao?

Hiện tại cô không còn sự lựa chọn nào khác...

Xe chạy đến bãi đỗ xe của bệnh viện, Tần Tuệ mang theo bốn vệ sĩ đi cùng Lăng Tuyết lên lầu, các vệ sĩ rất thận trọng, dọc đường đều đề phòng có người theo dõi, Tần Tuệ càng cẩn thận hơn bình thường, chân mày luôn nhíu chặt, bộ dạng như thể bảo tấp ập xuống.

Trong thang máy, Tần Tuệ thấp giọng nhắc nhở:

– Tôi sẽ không vào cùng cô, tranh thủ thời gian, hiện tại Hoắc Văn Phi đang tìm Lăng Ngạo khắp nơi, một khi bị cô ấy tìm được trước, hậu quả không

thể tưởng tượng nổi!

– Tôi biết rồi.

Lăng Tuyết cảm thấy mệt mỏi, cô cảm thấy vai diễn Cung Thiên Long này quá khó diễn, ngoài mặt nhìn như cao cao tại thượng, vạn người chú mục, thực tế cũng là thân bất do kỷ, ngay cả tình yêu hôn nhân cũng trở thành vật hi sinh cho lợi ích của gia tộc, hoàn toàn không có cuộc sống của riêng mình, đúng là đáng buồn!

Đến phòng bệnh của Lăng Ngạo, Tần Tuệ và các vệ sĩ ở bên ngoài, Lăng Tuyết đi vào trong, Hàn Bắc, Hàn Giai, Ngũ Ca đều có mặt ở đây, Hàn Giai đang cầm khăn ẩm lau người cho Lăng Ngạo, Hàn Bắc thấy Lăng Tuyết tới, vội vàng kéo em gái ra:

– Lăng Tuyết đến đây!

Hàn Giai lung túng, nhưng vẫn tránh ra, ở trong mắt mọi người, Lăng Ngạo và Lăng Tuyết chính là một cặp.

Lăng Ngạo nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, mắt mờ hé yếu ớt, lại nhìn Lăng Tuyết chăm chăm không chớp mắt, tay cầm đầy kim tiêm cố gắng nhấc lên vurun về phía cô, đôi môi khô nê hơi cử động, phát ra tiếng khàn khàn:

– Tuyết...

– Em ở đây!- Lăng Tuyết bước tới cầm lấy tay Lăng Ngạo, thấy anh thế này, sống mũi cô cay cay, nước mắt ứa ra- Xin lỗi anh...

Cô không biết tại sao mình lại thốt ra ba chữ này, đứng ở góc độ của Lăng Tuyết, cô không hề làm sai cái gì, chỉ là hiện tại, lúc này đây, cô sắp sửa nói dối anh, lừa dối một người thân luôn đồng cam cộng khổ, hoạn nạn có nhau!

– Con bé ngốc...- Lăng Ngạo hơi nhếch môi, cơn đau nặng nề khiến anh cười có chút vắt vả- Đừng nói... ba chữ này!

Môi Lăng Tuyết giật giật, hít sâu một hơi, cố gắng đè nén xót xa trong lòng, quay đầu nhìn xuống chân anh, bác sĩ nói đùi phải của anh bị thương nghiêm trọng, rất có thể sẽ tàn phế, lúc trước bởi vì điều trị chậm trễ, vết thương bị nhiễm trùng mưng mủ, không biết hiện giờ ra sao rồi.

– Bác sĩ nói còn phải điều trị một thời gian nữa- Hàn Bắc nhẹ nhàng nói- Những vết thương khác trên người Lăng Ngạo hồi phục rất nhanh, nhưng chân thì...

Hàn Bắc không nói tiếp, Lăng Tuyết biết vết thương ở chân Lăng Ngạo không mấy lạc quan, bác sĩ đã sớm báo trước với cô, trong lòng cô đã có chuẩn bị, có lẽ như vậy mới có thể chuẩn bị cho lời nói dối tiếp sau đây của cô.

Nhưng mà đây cũng không xem như là nói dối mà?

Tần Tuệ sẵn lòng sắp xếp bệnh viện ở nước ngoài cho Lăng Ngạo, chỉ là đúng lúc sắp xếp ngay thời điểm quan trọng này, nên hết thảy như thể quá mức vô ý, còn có chút dụng ý xấu.

– Chúng ta có phải nên lánh mặt một chút không?- Ngũ Ca đứng lên- Để hai người họ tâm sự với nhau đi.

– À, đúng đúng đúng- Hàn Bắc vội vàng phụ họa- Chúng ta ra ngoài đi, để hai người họ nói chuyện.

Hàn Giai chu môi, hiển nhiên không muốn ra ngoài.

Lăng Tuyết nhìn ra bên ngoài, cô biết Tần Tuệ đang đợi sẵn, cô còn chưa quyết định, Tần Tuệ sẽ không đi, bọn Hàn Bắc ra ngoài e rằng sẽ đụng phải họ, sau đó sự việc càng thêm rắc rối.

– Đi thôi đi thôi- Hàn Bắc kéo Hàn Giai ra ngoài, Ngũ Ca cũng chuẩn bị đi theo.

– Khoan đã- Lăng Tuyết gọi họ lại- Đúng lúc em có chuyện muốn bàn với mọi người.

– Há? Chuyện gì?- Ai cũng nhìn cô.

– Em muốn đưa Lăng Ngạo ra nước ngoài chữa chân- Lăng Tuyết liếc ra ngoài cửa phòng, cô biết Tần Tuệ đang ở bên ngoài nghe ngóng, cô nói tiếp- Em đã thương lượng với phía bệnh viện, chân của Lăng Ngạo khá nghiêm trọng, cần đến bệnh viện lớn điều trị, nếu không hậu quả sẽ khó lường!

– Vậy còn chần chờ gì nữa? Mau chóng sắp xếp đi- Hàn Giai vội nói- Em sẽ đi cùng Lăng Ngạo, em có thể chăm sóc anh ấy.

– Nếu có thể sắp xếp được thì tốt, nhưng mà, ra nước ngoài điều trị tốn rất nhiều tiền, nhiều tiền như vậy em kiếm ở đâu ra?- Hàn Bắc lo lắng hỏi.

– Chuyện này anh không cần lo- Lăng Tuyết tránh nặng tìm nhẹ nói- Em đã liên hệ xong rồi, em cũng thấy Hàn Giai đi cùng sẽ tốt hơn, có em ấy chăm sóc Lăng Ngạo, em yên tâm.

– Đúng đúng đúng, để em chăm sóc anh ấy, so với người ngoài đương nhiên tốt hơn rồi- Hàn Giai mừng rỡ- Chị sắp xếp xong rồi à? Đi đâu? Lúc nào thì đi?

– Anh... không... không đi...

Lăng Ngạo nằm trên giường cố gắng nói mấy chữ này, tất cả mọi người đều nhìn anh, Hàn Giai vội vã khuyên nhủ:

– Lăng Ngạo, chị Lăng Tuyết sắp xếp như vậy là muốn tốt cho anh...

– Em...- Lăng Ngạo nhìn chằm chằm Lăng Tuyết- Ở... ở đâu... có tiền?

– Em...- Lăng Tuyết đang định giải thích, Lăng Ngạo lại hỏi- Quần áo, trang sức... của em... là ai tặng?

Lăng Tuyết cúi đầu nhìn mình, bắt đầu lúng túng, vừa rồi lúc đến đây cô khá vội vã, cho nên chỉ thay đồ mà quên tháo trang sức, hiện tại trên người cô toàn hàng xa xỉ, Lăng Ngạo là người thông minh, liếc mắt một cái đã nhìn ra.

– Vừa rồi... họ... họ nói với anh... gần đây... em rất bận rộn, không đi đưa xe... không đến... Thiên Đường Bóng Đêm... ca hát... không đến cô... cô nhi viện, rốt cuộc... em đang... bận cái gì?

Lăng Ngạo nhìn chằm chằm vào Lăng Tuyết.

– Em...- Lăng Tuyết không biết nên trả lời thế nào.

– Khụ khụ...- Hàn Bắc tăng hắng mấy tiếng, xấu hổ nói- Anh chỉ là thuận miệng nói, không phải có ý châm ngòi ly gián đâu.

Lăng Tuyết cảm giác được ánh nhìn sắc bén của Lăng Ngạo, trong lòng cô rối ren, không muốn lừa Lăng Ngạo, rồi lại không biết nên giải thích thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đành Phải Thỏa Hiệp

– Lăng Ngạo, cậu đừng kích động- Ngũ Ca khuyên- Anh tin tưởng Lăng Tuyết sẽ không làm ra chuyện hồ đồ gì đâu, cậu cũng phải tin tưởng em ấy chứ.

– Ủ, tôi cũng tin Lăng Tuyết.

Hàn Bắc vội chen vào, tuy rằng gần đây anh ta cũng thấy Lăng Tuyết rất lạ, còn dò hỏi cô có phải đang quen người giàu có không, nhưng thực tế anh vẫn luôn tin tưởng con người của Lăng Tuyết, cô thanh cao kiêu hãnh, cho dù gặp phải khó khăn, cũng sẽ lựa chọn liều mạng, chứ không phải bán đứng chính mình.

– Nhưng mà, chị Lăng Tuyết gần đây đúng là hơi lạ- Hàn Giai phát biểu nghi ngờ trong lòng- Chỗ này không có người ngoài, chị bằng chị nói thật ra đi, nếu đúng là gặp phải chuyện gì, mọi người cùng nhau giải quyết, chị giấu giếm mọi người như vậy, mọi người sẽ lo lắng cho chị, Lăng Ngạo cũng sẽ không yên tâm ra nước ngoài điều trị...

– Hàn Giai!- Hàn Bắc quát khẽ, ý bảo cô ngậm miệng.

– Hàn Giai nói đúng- Lăng Tuyết biết bản thân không lừa được Lăng Ngạo, hơn nữa gần đây quả thực cô có nhiều điểm đáng ngờ, nếu không nói gì, hoàn toàn không thể thuyết phục được Lăng Ngạo, nghĩ nghĩ, cô nghiêm túc nói- Vốn dĩ em không định nói với mọi người, một là sợ mọi người lo lắng, mặt khác, cho dù mọi người biết cũng không giúp được em.

– Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?- Ngũ Ca hỏi- Hôm đó em nói sau khi buổi biểu diễn kết thúc muốn nói chuyện với anh, sau đó lại vội vã chạy đi, còn chưa kịp nói gì.

– Chính là chuyện của cô nhi viện- Lăng Tuyết nhìn Lăng Ngạo- Trong thời gian anh hôn mê đã xảy ra rất nhiều chuyện, bọn bắt động sản vì muốn ép cô nghỉ viện dọn đi, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, họ còn bắt cóc Mao Mao và Đậu Đậu, bắt đi Chu, tạo ra dịch cúm, để bọn trẻ mắc bệnh truyền nhiễm, làm mọi người không thể không rời khỏi cô nhi viện để lánh nạn.

Tâm trạng Lăng Ngạo vô cùng kích động, tức giận đến toàn thân phát run.

– Lẽ nào lại như vậy!!!- Hàn Bắc hoảng hốt- Họ lại dám làm ra cái chuyện điên rồ đó!

– Thật là đáng sợ- Hàn Giai cũng biến sắc.

– Anh còn tưởng chỉ là tranh chấp đất đai, không ngờ nghiêm trọng đến vậy- Ngũ Ca vẻ mặt nghiêm túc- Hiện tại tình hình thế nào, báo cảnh sát chưa?

– Báo rồi, nhưng vô ích- Lăng Tuyết nhủ mình Lăng Ngao- Anh còn bị thương, đừng quá kích động.

– Chuyện này quả thực chúng ta bất lực, khó trách chị giấu không cho mọi người biết- Hàn Giai giờ đã hiểu- Gần đây chị vì điều tra chuyện này, cho nên mới thần thần bí bí như vậy à?

Hàn Bắc lo lắng nhìn Lăng Tuyết:

– Lăng Tuyết, tuy rằng chuyện cô nhi viện rất rắc rối, nhưng em cũng không thể vì vậy mà khiến bản thân chịu thiệt thòi được, gần đây em toàn đi xe xịt, ăn mặc cũng rất sang trọng, đến chỗ bọn anh còn lén lút lút, sợ người khác nhận ra, không lẽ em thật sự...

Câu nói kế tiếp anh không nói nữa, bắt an nhìn Lăng Ngao, sợ Lăng Ngao bị đá kích.

– Đây là nguyên nhân em muốn giải thích với mọi người- Lăng Tuyết nghiêm túc nói- Tiền, trang sức, quần áo của em chẳng phải người đàn ông nào cho hết, là em đua xe thắng được, Hàn Bắc anh còn nhớ không, ngày đó em lái chiếc Golf của anh đi đua, sau đó còn đụng bể xe anh, tối đó em đã thắng Lương Thất Thiếu tám triệu NDT!

– Hà? Tám triệu??- Hàn Bắc kinh hãi đến độ tròng mắt suýt rớt ra ngoài- Anh không nghe nhầm chứ?

– Chuyện này mọi người có thể đi hỏi thăm mà, người tham gia đua mọi người cũng quen- Lăng Tuyết lấy điện thoại ra mở ảnh lên- Tuy rằng chi phiếu đã đổi ở ngân hàng, nhưng em có chụp lại, mọi người tự xem đi.

Hàn Bắc, Hàn Giai, Ngũ Ca đều chồm đến xem, đích thực là tám séc do Lương Thất Thiếu ký, tám triệu NDT!

– Trời ơi, khó tin thật!- Hàn Bắc vẫn cảm thấy không tin nổi- Anh cũng nghe nói cuộc đua tối đó họ tặng tiền cược là tám trăm ngàn, nhưng sao lại là tám triệu chứ? Hơn một con số “0” lận đó.

– Cũng thường thôi mà- Ngũ Ca phân tích- Lăng Tuyết lái Golf Gti đua với họ, họ khẳng định không phục, tự tin nhất định sẽ thắng em ấy, cho nên liền tăng tiền cược lên gấp mười lần, không ngờ cuối cùng Lăng Tuyết vẫn thắng họ.

– Vẫn là Ngũ Ca thông minh- Lăng Tuyết lườm Hàn Bắc- Em là liều mạng mới thắng được tiền đó, suýt nữa cả người lẫn xe rơi xuống vách núi luôn rồi.

– Em quá lợi anh, anh khâm phục em sát đất- Hàn Bắc cúi lạy Lăng Tuyết một cái.

– Cô nhi viện gặp rủi ro, Lăng Ngao bị thương, chỗ nào cũng cần đến tiền, khó trách chị liều mạng như vậy- Hàn Giai áy náy nói- Vậy mà lúc trước em còn nghi ngờ chị, em đúng là sai rồi.

– Xin lỗi em...- Lăng Ngao vô cùng hổ thẹn, yếu ớt nói- Đều do anh... kém cỏi, không thể vì em... chia sẻ ưu tư... còn trở thành... gánh nặng... của em...

– Đều là người một nhà cả, nói vậy làm gì.

Lăng Tuyết trong lòng cũng rất áy náy, nhưng vừa rồi đều là nói thật, nhưng tiếp theo, cô sẽ lừa họ...

– Em có tiền rồi, trước tiên liên lạc với viện trưởng Quách, muốn mua lại khu đất của cô nhi viện, như vậy họ sẽ không đuổi chúng ta đi được, đáng tiếc em chậm một bước, khi đó cô nhi viện đã xảy ra chuyện, chỗ tiền này của em cũng không giải quyết được vấn đề, cảnh sát điều tra cũng không có tiến triển gì, em mất nhiều công sức, điều tra ra được công ty bất động sản thu đất, vì thế em mua thêm trang phục đạo cụ cho mình, giả mạo nữ doanh nhân nước ngoài tiếp cận ông chủ của họ, chính là muốn điều tra chứng cứ phạm tội của họ, cứu bọn trẻ ra.

– Trời ơi, quá mạo hiểm, đây đúng là y chang phim điệp viên- Hàn Bắc nghe mà kinh ngạc- Hiện tại anh hiểu rồi, em sợ tên chủ ác ôn của công ty bất động sản kia biết được thân phận thật sự của em, kế hoạch sẽ thất bại, cho nên mới lén lút lút, không thể để người ta nhận ra em.

– Lăng Tuyết, đúng là khó cho chị rồi.

Hàn Giai hoàn toàn tin tưởng Lăng Tuyết, Lăng Tuyết nói nguyên nhân này hoàn toàn phù hợp với hành vi đạo gần đây của cô, không có vấn đề gì.

– Anh đã nói rồi, Lăng Tuyết làm việc xưa này đều có chừng mực- Ngũ Ca nhìn Lăng Tuyết thật sâu, chuyển mắt nhìn qua Lăng Ngao- Lăng Ngao, hiện tại cậu biết nỗi khổ của Lăng Tuyết chưa?

– Tuyết, xin lỗi em...- Lăng Ngao kéo tay Lăng Tuyết, áy náy nhận lỗi- Anh không phải không... không tin em, anh... là sợ em... bị người ta lừa.

Từ nhỏ đến lớn, Lăng Ngao luôn ở bên cạnh bảo vệ Lăng Tuyết, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không xa không rời, tuy cô rất mạnh mẽ và độc lập, nhưng ở trong lòng anh, cô vĩnh viễn là cô bé không chịu trưởng thành.

– Em không sao mà- Lăng Tuyết cầm tay Lăng Ngao- Vẫn luôn là anh bảo vệ em, hiện tại đến lượt em tạm thời bảo vệ anh rồi, anh ngoan ngoãn nghe

lời, ra nước ngoài điều trị, đợi em xử lý xong chuyện cô nhi viện sẽ sang đó tìm anh.

– Nhưng...

– Không nhưng nhĩ gì hết- Lăng Tuyết ngắt lời Lăng Ngao, mạnh mẽ nói- Chuyện này anh phải nghe em, hiện tại anh bị thương thể này, hoàn toàn không giúp được em, anh ở lại chỉ khiến em phân tâm không yên lòng, chẳng phải anh nói muốn bảo vệ em cả đời hay sao? Nếu chân của anh tàn phế, còn bảo vệ em thể nào?

Nghe mấy lời này, Lăng Ngao im lặng, anh hận bản thân vô dụng, ngay thời khắc mấu chốt lại không làm được gì, ngược lại còn trở thành gánh nặng của Lăng Tuyết...

– Lăng Ngao, lần này anh nghe chị Lăng Tuyết đi- Hàn Giai khuyên nhủ- Anh lo điều trị cho khỏe, sau này mới có khả năng chăm sóc chị ấy và bọn trẻ ở cô nhi viện chứ.

– Đúng đó- Hàn Bắc cũng khuyên anh- Nơi này còn có tôi và Ngũ Ca mà, thực sự có chuyện gì, chúng tôi sẽ giúp Lăng Tuyết.

– Quyết định vậy đi- Ngũ Ca đứng lên- Lăng Tuyết, em sắp xếp ổn thỏa rồi chứ? Đưa Lăng Ngao đến đâu điều trị?

– Sắp xếp xong rồi, em đi nói chuyện với bác sĩ đã, mọi người giúp em trông chừng anh ấy nha.

Lăng Tuyết nhìn Lăng Ngao, anh im lặng chắc là đã thỏa hiệp, nhưng trong lòng có lẽ rất khó chịu.

Lăng Tuyết ra khỏi phòng bệnh, Tần Tuệ vui mừng cười cười, thấp giọng nói:

– Sắp xếp cả rồi, đã chuẩn bị chuyến bay cho Lăng Ngao, 11h30 tối nay cất cánh, cô nói bạn cô chuẩn bị hộ chiếu và hành lý đi, chúng ta đưa Lăng Ngao ra sân bay trước, tranh thủ thời gian.

– Nhanh vậy à?- Lăng Tuyết nhú mày, bây giờ cũng 9h rồi, xem ra Tần Tuệ đã an bài xong xuôi từ lâu, bằng không chuyến bay cũng không thể đặt nhanh như vậy, họ là tình thế ép buộc, còn cô chỉ có thể ngoan ngoãn phối hợp.

– Cô yên tâm, chúng tôi đã sắp xếp bệnh viện và bác sĩ giỏi nhất điều trị cho Lăng Ngao- Tần Tuệ trấn an Lăng Tuyết- Cho dù không có chuyện Hoắc Phi Vân, cô cũng muốn đưa cậu ấy ra nước ngoài điều trị mà, bằng không chân cậu ấy làm sao khỏi nhanh được?

– Được rồi, tôi biết rồi- Lăng Tuyết không muốn nói thêm nữa- Cứ vậy đi, tôi nói Hàn Bắc về nhà lấy giấy tờ.

– Ừ, để tôi cho bọn A Văn hộ tống mọi người đến sân bay, tôi không đi đâu, tránh để bạn cô nhìn thấy, sau này ở nơi khác nhận ra thì sẽ không tốt lắm- Tần Tuệ đưa thẻ cho Lăng Tuyết- Thẻ visa này là dùng tên thật của cô làm, trong đó có năm trăm ngàn USD, đủ để bạn cô dùng một thời gian, cô đưa cho họ đi.

– Nhiều tiền vậy?- Lăng Tuyết do dự- Không ổn lắm đâu, tôi có tiền mà.

– Tôi biết cô có tiền, nhưng chẳng phải cô nhi viện còn cần dùng tiền sao?- Tần Tuệ mỉm cười nói- Cho dù thế nào, Lăng Ngao bị như vậy cũng vì chúng tôi, chúng tôi chịu tiền thuốc men cho cậu ấy là chuyện phải làm, huống chi, hiện tại cô đang giúp chúng tôi một chuyện lớn, sau này còn phải trả thù lao cho cô, chút tiền này không đáng là gì. Tôi không dám bỏ nhiều tiền vào đây, sợ bạn cô nghi ngờ, cho nên chỉ để năm trăm ngàn thôi, nhưng số tiền này cũng đủ dùng một thời gian đó, sau này hết rồi tính tiếp.

– Được rồi- Lăng Tuyết nhận thẻ.

Lăng Tuyết quay trở vào phòng, nói Hàn Bắc về nhà lấy hộ chiếu cho Hàn Giai và Lăng Ngao, sau đó giao thẻ visa cho Hàn Giai:

– Đây là thẻ của chị, thẻ thanh toán quốc tế, em giữ đi, tới New York rồi có rất nhiều chỗ cần dùng tới tiền, em đừng tiết kiệm cho chị, nên dùng cứ dùng, không thể để Lăng Ngao chịu áp lực được.

– Dạ dạ dạ, bên trong có bao nhiêu tiền vậy chị?- Hàn Giai nhận lấy ngắm nghía- Em chưa từng sử dụng thẻ visa.

– Năm trăm ngàn USD- Lăng Tuyết nói- Chắc đủ dùng một thời gian.

– Năm trăm ngàn... vậy tương đương với hơn ba triệu NDT! Trời ạ!- Hàn Giai kích động- Nhiều tiền lắm đó!

– Ra nước ngoài trị bệnh không mang nhiều tiền theo làm sao được?- Lăng Tuyết nói- Mật khẩu là sinh nhật chị!

– Quả nhiên có tiền có khác nha!- Hàn Giai hôn chụt vào tấm thẻ- Hiện tại em thấy rất có cảm giác an toàn đấy! Hi hi!

Chương 80: Đại Tình Thánh (1)

– Ha ha...

Lăng Tuyết thấy bộ dạng mê tiền của Hàn Giai, cũng bật cười theo, quay đầu nhìn Lăng Ngao, anh đang nhìn cô, vẻ mặt nghiêm trọng, ánh mắt phức tạp.

– Đừng suy nghĩ lung tung nữa- Lăng Tuyết an ủi anh- Nếu không phải chuyện cô nhi viện còn chưa được giải quyết, em nhất định cùng ra anh nước ngoài điều trị, nhưng hiện tại chuyện này đang cấp bách, Mao Mao và Đậu Đậu sống chết chưa rõ, em không thể rời khỏi đây được.

– Anh biết...- Giọng Lăng Ngao khà khà khô khốc- Một mình em... anh lo...

– Em đâu có một mình- Lăng Tuyết cười- Chẳng phải em còn có anh Hàn Bắc và Ngũ Ca sao? Nếu gặp phải chuyện gì, em sẽ tìm họ giúp.

– Đúng đúng đúng, có việc gì cứ phân công bọn anh, không cần khách sáo.

Hàn Bắc đứng lúc bước ra khỏi toilet, nghe nói vậy, vội vàng bày tỏ thái độ.

– Mau về nhà lấy hộ chiếu đi- Lăng Tuyết giục.

– Biết rồi, bà nhỏ!- Hàn Bắc lấy túi và chìa khóa xe vội vàng rời khỏi.

– Lăng Tuyết, chừng nào đi vậy chị?- Hàn Giai hỏi.

– Chuẩn bị xong thì đi ngay- Lăng Tuyết xem đồng hồ- Ngũ Ca, phiền anh thay đồ cho Lăng Ngao giúp em.

– OK, không thành vấn đề- Ngũ Ca lập tức đi lấy đồ thay cho Lăng Ngao.

– Lau lưng cho anh ấy trước đã- Hàn Giai bưng một chậu nước ấm tới- Ngũ Ca, phiền anh!

– Đều là người một nhà cả mà, không cần khách sáo với anh, hai em đi dọn đồ đi.

– Vâng.

Hàn Giai vừa dọn đồ vừa hỏi:

– Có cần gọi xe không chị?

– Không cần đâu, chị đã liên hệ xong với bệnh viện rồi, chuẩn bị xe cấp cứu- Lăng Tuyết nói- Trên xe có bác sĩ và y tá đi cùng, có thiết bị cấp cứu đơn giản, là xe thích hợp nhất. Chị không muốn Lăng Ngao xảy ra bất trắc gì... Hiện tại xe đã xong xuôi đợi sẵn bên dưới, chúng ta dọn đồ xong thì đi ngay.

– Cũng là chị suy nghĩ chu đáo.

Mấy người họ bận rộn trong phòng bệnh, Ngũ Ca lặng lẽ gọi Lăng Tuyết ra bên ngoài, thấp giọng hỏi:

– Công ty bất động sản ép cô nhi viện dời đi là công ty nào? Nếu em biết thì nói với anh, anh nhờ người thăm dò kỹ lưỡng về chúng, có chuyện gì sẽ mau chóng ứng chiến cùng em, em là con gái một thân một mình tác chiến rất là nguy hiểm!

Lăng Tuyết nghĩ, cô biết Ngũ Ca là người rất có biện pháp, trước kia hình như anh lẩn lộn trong giang hồ cũng không tệ lắm, có quan hệ nhất định, lúc trước còn giúp họ giải quyết vài vấn đề, cô cũng từng nghĩ tìm anh hỗ trợ điều tra chuyện cô nhi viện, nhưng hiện tại cẩn thận nghĩ lại thấy hay là thôi vậy.

Nhà họ Hoắc thế lực lớn lắm, ngay cả nhà họ Cung cũng không phải đối thủ của họ, số tài nguyên Ngũ Ca dùng được chắc cũng không thể đưa đến tác dụng quá lớn, huống hồ nhà họ Cung còn có nhược điểm nằm trong tay Hoắc Phi Vân, Ngũ Ca có thể giúp hay không còn chưa biết được, ngộ nhờ sự việc phức tạp, e rằng chỉ càng giúp càng rối.

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết tránh nặng tìm nhẹ nói:

– Hiện tại sự việc cũng giải quyết gần xong rồi, không cần làm phiền đến Ngũ Ca, nếu có chuyện gì, em sẽ liên lạc với anh!

– Được rồi- Ngũ Ca không hỏi nhiều- Vậy để anh nói mấy anh em giúp điều tra tung tích hai đứa trẻ, những chuyện khác sẽ không hỏi đến.

– Vậy thì còn gì bằng- Lăng Tuyết mừng rỡ- Cảm ơn Ngũ Ca!

– Em cho anh số điện thoại mới của em, anh lưu lại, có việc gì sẽ liên lạc với em- Ngũ Ca nói.

– Dạ- Lăng Tuyết không nghĩ nhiều, đưa số điện thoại của Cung Thiên Long cho Ngũ Ca.

Không quá bao lâu, người của bệnh viện đã tới, đỡ Lăng Ngạo lên cáng, dọc đường, Lăng Tuyết một tác không rời đi theo bên cạnh, nắm chặt tay của Lăng Ngạo, sợ Lăng Ngạo bị tổn thương gì.

– Lăng Ngạo, bên nước ngoài em đã sắp xếp xong xuôi, sau khi anh qua đó phải phối hợp điều trị, em giải quyết chuyện ở đây thật nhanh sẽ qua đó tìm anh- Lăng Tuyết trấn an Lăng Ngạo.

Lăng Ngạo nhú mồm, yếu ớt nói:

– Làm gì... đơn giản... như em nói chứ...

– Vậy anh càng phải phối hợp điều trị, nhanh chóng hồi phục, sau đó mau mau quay về giúp em nhé!- Lăng Tuyết nhìn vào mắt Lăng Ngạo, cố gắng để mắt mình thật bình thường thoải mái- Sao vậy, chẳng lẽ anh định trốn em luôn à?

– Anh sẽ mau chóng quay về, nhất định!

Chiều này rất hữu dụng với Lăng Ngạo, Lăng Ngạo quả nhiên rất có lòng tin, từ nhỏ đến lớn, anh đã quen làm người bảo vệ Lăng Tuyết, hiện tại bản thân đã không thể giúp được cô thì thôi, còn trở thành gánh nặng của cô.

Trong lòng anh rất khó chịu, nhưng Lăng Tuyết vừa nói vậy, anh nhất thời cảm giác được tầm quan trọng của mình, cảm thấy tràn đầy lòng tin!

– Em chờ anh về!- Lăng Tuyết nắm chặt tay anh, truyền tự tin cho anh.

Tối tăng tệt bệnh viện, xe cứu thương đã chuẩn bị xong, Lăng Tuyết lại đứng ở bên cạnh giữ cáng để nhân viên y tế đưa Lăng Ngạo lên xe, tuy rằng những người này đều là nhân viên được đào tạo chuyên nghiệp, nhưng Lăng Tuyết luôn không yên tâm, sợ phát sinh chuyện gì.

Đang chuẩn bị theo xe đưa Lăng Ngạo ra sân bay, điện thoại của Lăng Tuyết đúng lúc đổ chuông, cô lấy ra xem, màn hình hiển thị là Thân Đồ Dạ gọi tới!

Lăng Tuyết nhủ thầm, Thân Đồ Dạ tại sao lại gọi điện cho cô ngay đúng lúc này chứ?

Cô đi sang một bên nghe điện thoại:

– A lô!

– Em lập tức đến bệnh viện Nhân Tâm của nhà họ Hoắc.

Thân Đồ Dạ vẫn trực tiếp như vậy, giọng điệu ra lệnh không cho phép cô chối từ.

– Há? Đến bệnh viện Nhân Tâm để làm gì?

Lăng Tuyết ngẩn ngơ, cô có hơi chột dạ, hiện tại cô cũng đang ở bệnh viện, chắc không phải bị anh phát hiện gì chứ?

– Kêu em đến thì đến đi, lập tức, ngay bây giờ!

Thân Đồ Dạ không để cô hỏi han gì thêm, nói xong câu đó liền cúp máy!

Lăng Tuyết bất an trong lòng, lúc này cô nào dám chọc giận Thân Đồ Dạ, cô đành phải nói với Hàn Giai và Ngũ Ca:

– Ngũ Ca, Hàn Giai, phải làm phiền hai người đưa Lăng Ngạo ra sân bay rồi, chỗ em đột nhiên có việc gấp cần phải xử lý ngay.

– Chuyện gì gấp vậy?

Hàn Giai đau lòng nhìn Lăng Ngạo, Lăng Ngạo nắm chặt tay Lăng Tuyết không chịu buông, tiễn biệt sau cuối, cô lại không thể đi tiễn anh một lần?

– Chuyện cô nhi viện có manh mối- Lăng Tuyết đành nói dối- Lăng Ngạo, em điều tra lâu như vậy khó khăn lắm mới có được manh mối, phải mau chóng qua đó.

– Thì ra... là vậy...- Lăng Ngạo đã hiểu- Để Ngũ ca... đi cùng em đi...

– Không cần đâu, Ngũ Ca ra sân bay với anh, em không sao đâu, anh yên tâm đi- Lăng Tuyết nhẹ nhàng gỡ tay Lăng Ngạo ra, cố nén áy náy trong lòng, cúi người ôm lấy anh- Đường thương cho tốt nhé, em chờ anh về!

Sau đó, cô căn dặn nhân viên của nhà họ Cung:

– A Văn, mọi người đưa anh ấy ra sân bay, cho đến khi họ làm thủ tục xong mới thôi, biết chưa?

– Vâng, đã biết- A Văn gật đầu.

– Ngũ Ca, Hàn Giai, Lăng Ngạo làm phiên hai người chăm sóc rồi.

– Yên tâm đi, có anh ở đây, không sao đâu- Ngũ Ca vỗ vai Lăng Tuyết- Đi làm việc đi, có chuyện phải liên lạc với anh bất cứ lúc nào.

– Dạ.

Lăng Tuyết vội vã rời khỏi, vừa mới ra khỏi phạm vi tầm mắt của Lăng Ngạo, cô đã lập tức gọi cho Tần Tuệ:

– Thân Đồ Dạ vừa gọi điện thoại cho tôi, kêu tôi lập tức đến bệnh viện Nhân Tâm!

– Cô đứng ở đó chờ chúng tôi, chúng tôi lập tức đến tìm cô- Tần Tuệ nhanh chóng kêu tài xế lái xe qua chỗ Lăng Tuyết.

Chỉ chốc lát sau, Tần Tuệ đến đón Lăng Tuyết, vừa mới lên xe, chị đã khẩn trương hỏi:

– Giờ này ngài Thân Đồ kêu cô đến đó làm gì? Ngài ấy đã nói gì với cô?

– Không có, anh ấy chỉ bảo tôi đến đó một chuyến, ngoại trừ vậy không nói gì thêm- Lăng Tuyết rất lo lắng- Chắc không phải Hoắc Phi Vân đã nói chuyện ảnh chụp với anh ấy rồi chứ?

Tần Tuệ nghĩ, nói:

– Chắc không đến mức đó, lúc này Hoắc Phi Vân không cần thiết phải giao ảnh ra.

– Sao lại không đến mức đó, Hoắc Phi Vân chỉ cần giao ảnh cho Thân Đồ Dạ, Thân Đồ Dạ chắc chắn sẽ nổi giận, trực tiếp hủy bỏ hôn lễ, vậy thì cô ta sẽ đạt được mục đích!

– Cô không hiểu ngài Thân Đồ rồi, ngài ấy rất ghét người khác giờ trò ở sau lưng, Hoắc Phi Vân lén lút điều tra cô, còn chăm ngòi ly gián, đây cũng chẳng phải chuyện quang minh chính đại gì, cho dù cô ấy rất muốn để ngài Thân Đồ biết được mối quan hệ giữa cô và cậu Lăng Ngạo, cũng sẽ lặng lẽ tiến hành không để lại dấu tích, phải biết rằng, ở trước mặt ngài Thân Đồ, Hoắc Phi Vân vẫn luôn là một tiểu thư danh giá tao nhã, cô ta sẽ không ngốc đến mức khiến hình tượng bản thân khổ tâm gây dựng bị sụp đổ chỉ vì chuyện này, đây chính là chuyện đã thương người mười thì bản thân cũng thiệt hại hết tám rồi! Huống hồ hiện tại bệnh tình của Nhan Nhượng Hi nguy ngập, người nhà họ Hoắc đều ở chỗ cô ấy, ngài Thân Đồ cũng rất lo lắng, nếu ngay lúc này Hoắc Phi Vân chạy tới vạch trần chuyện của cô, ngài Thân Đồ nhất định rất tức giận.

Lăng Tuyết nghĩ, sự việc hình như đúng là như vậy, bản thân cô vẫn còn non lắm:

– Chị nói có lý. Chị vừa nói Nhan Nhượng Hi đang nằm viện, chẳng lẽ bệnh viện Thân Đồ Dạ kêu tôi tới chính là bệnh viện cô ta đang nằm?

– Chắc đúng rồi, bệnh viện Nhân Tâm là bệnh viện thuộc nhà họ Hoắc- Tần Tuệ nói tiếp- Tôi đoán sở dĩ ngài Thân Đồ muốn cô qua đó, chắc là cảm thấy một mình ngài ấy vào thăm Nhan Nhượng Hi sẽ có chút bất tiện. Dù sao Nhan Nhượng Hi cũng sắp kết hôn với Hoắc Vân Phong rồi, dùng thân phận bạn trai cũ của ngài ấy đến đó thăm hỏi tình nhân cũ, vậy thì người nhà họ Hoắc sẽ nghĩ thế nào? Nếu nói ngược lại, với địa vị của ngài Thân Đồ, ngài ấy có thể không cần băn khoăn người nhà họ Hoắc sẽ nghĩ gì, nhưng ngài ấy không thể khiến Nhan Nhượng Hi khó xử được.

Giờ thì, loại chuyện thế này còn có thể lo lắng đến cảm nhận của tình nhân cũ, Thân Đồ Dạ đúng là đại tình thánh!

Lăng Tuyết cười lạnh.

– Sao vậy? Cô không vui à?- Tần Tuệ nhìn Lăng Tuyết- Chẳng lẽ cô thật sự động lòng với ngài Thân Đồ rồi?

Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, vô thức trả lời:

– Chị nói lung tung gì vậy? Sao có thể chứ?

– Không có thì tốt- Tần Tuệ thở dài, sâu xa nói- Đừng khiến bản thân lún quá sâu, tránh để sau này không rút ra được! Tôi thấy tình cảm giữa cô và cậu Lăng Ngạo cũng tốt lắm, cậu ấy rất thích hợp với cô, đợi hết thấy xong xuôi, hai cô cậu có thể ở bên nhau bắt đầu lại lần nữa!

– Đúng rồi!- Lăng Tuyết nhếch mép, trong lòng trăm điều không vui, Tần Tuệ đúng là tâm tư thâm trầm, vừa muốn cô diễn thật nhập tâm, vừa bắt cô đừng động lòng, để tránh phim giả tình thật, tương lai làm ảnh hưởng đến Cung Thiên Long...

Trái tim con người nếu có công tắc thì tốt, có thể tùy tiện kiểm soát!

Đáng tiếc lại không có!

Nhưng cho dù không có công tắc, cô cũng phải khống chế trái tim mình, tuyệt đối tuyệt đối không thể động lòng với Thân Đồ Dạ, tuyệt đối không thể...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Đại Tình Thánh (2)

Khoảng nửa tiếng sau đã tới bệnh viện Nhân Tâm, Tần Tuệ từ xa đã nhìn thấy xe của Thân Đồ Dạ:

– Xe của ngài Thân Đồ đỗ ở ven đường, ngài ấy vẫn chưa vào, chắc là đang đợi cô!

– Anh ta đúng là hao tâm tổn trí nhỉ, ở chỗ này chờ chắc lâu rồi ha?- Lăng Tuyết nhú mày, trong lòng dấy lên một ngọn lửa không tên.

– Cũng không phải lâu lắm, từ nhà ngài ấy đến bệnh viện Nhân Tâm khá là xa- Tần Tuệ phân tích- Tính đi tính lại chắc là đợi suốt nửa tiếng thôi, nhưng mà vậy cũng rất đặc biệt rồi, ngài Thân Đồ chưa từng đợi bất kỳ ai.

– Đương nhiên, đây là người trong lòng của hắn mà- Lăng Tuyết ngấm lại đã nổi khùng- Đặc biệt gọi vị hôn thê đến để thăm người trong lòng hắn, tên đàn ông này đúng là giỏi đấy.

– Được rồi, đừng nổi giận ở trước mặt ngài Thân Đồ- Tần Tuệ dặn- Ngài Thân Đồ có thể gọi cô đến đã không tệ rồi, ít nhất vẫn xem cô là vị hôn thê!

– Chắc tôi phải cảm thấy vinh hạnh nhỉ?- Lăng Tuyết cười lạnh- Câu này, chị cũng sẽ nói với Cung Thiên Long chứ?

– Cô Cung luôn biết nặng nhẹ, không cần tôi bận tâm như vậy- Tần Tuệ nhú mày.

Lúc nói chuyện, xe đã dừng lại, Lăng Tuyết lười nói nhiều với Tần Tuệ, tài xế mở cửa xe, cô đã bước xuống, cùng lúc đó, Lôi Quân cũng mở cửa xe Maybach ra, Thân Đồ Dạ từ trên xe bước xuống, nhú mày, nhỏ giọng thúc giục:

– Nhanh lên!

Lăng Tuyết đi qua, giả đồ không biết hỏi:

– Tìm em tới có gì không?

– Theo tôi lên trên thăm bệnh- Thân Đồ Dạ kéo Lăng Tuyết đi vào bệnh viện.

– Ai bệnh vậy?- Lăng Tuyết ra vẻ tò mò hỏi- Sao anh căng thẳng thế? Không lẽ người thân nào bệnh?

– Thân nhân của tôi chỉ có mỗi Thân Đồ Phong Hoa- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nói- Em là đang nguyên rủa cô tôi à?

– Em cũng đâu nói vậy- Lăng Tuyết vội giải thích- Anh đừng gán ghép tội danh bậy bạ cho em!

Thân Đồ Dạ liếc cô, thấp giọng nói:

– Là Nhục Hi bị bệnh!

– Nhan Nhục Hi á?- Lăng Tuyết ra vẻ đã hiểu- Cô ấy bị sao?

– Bệnh tim tái phát- Thân Đồ Dạ vẻ mặt nghiêm trọng- Nhưng mà hiện tại đã ổn định rồi, tôi chỉ muốn lên thăm cô ấy, nhưng đi một mình không tiện, cho nên...

– Cho nên kêu em đi cùng?- Lăng Tuyết không khỏi cười lạnh- Anh đúng là thẳng thắn!

– Tôi nói với em chuyện này để em hiểu tình hình, rồi biết nên phối hợp thế nào!- Thân Đồ Dạ vẻ mặt đương nhiên, hoàn toàn không chút áy náy- Phải nói là em kéo tôi tới thăm Nhục Hi, hiểu chưa?

– Chưa hiểu á- Lăng Tuyết thật sự không nhin nổi nữa- Anh đã không bỏ mặc cô ấy được, tại sao không theo đuổi cô ấy lại? Còn định kết hôn với em? Anh làm vậy thú vị lắm à?

– Chuyện này không cần em hỏi đến- Sắc mặt Thân Đồ Dạ u ám hẳn, mạnh mẽ áp đặt- Cung Thiên Long, làm tốt chuyện em phải làm đi! Đừng hỏi nhiều lời vô ích nữa!

– Chuyện em phải làm chính là phối hợp diễn kịch với anh?- Lăng Tuyết cười lạnh- Thân Đồ Dạ, anh kêu vị hôn thê của anh phối hợp cùng anh đến thăm người tình cũ, anh còn có thể nói đến hợp lý hợp tình như vậy?

– Cung Thiên Long!- Thân Đồ Dạ dừng bước, thâm sâu nhìn cô- Tôi vốn nghĩ trong lòng mỗi người đều tự rõ, không cần nói quá rõ ràng, nhưng mà hiện tại nếu em đã vượt quá bốn phận của em, thì tôi cũng nói cho em rõ luôn!

Lăng Tuyết hát hàm, đợi anh nói tiếp.

– Cuộc hôn nhân này vốn dĩ là tôi nhất thời hứng thú, còn em sở dĩ cố tình tiếp cận tôi, muốn trở thành người phụ nữ của tôi, đơn giản chỉ muốn nương nhờ quyền lực của tôi, củng cố địa vị của em mà thôi. Ai cũng được thứ mình cần, không có vấn đề gì cả! Ngày trước em luôn khiêm nhường lễ độ, cung kính với tôi, tuy hờ hững xa cách, nhưng nét na biết chừng mực, hiểu quy tắc, biết đạo lý, nhưng gần đây, em càng ngày càng xác xược, hoàn toàn vượt qua thân phận của mình. . .

Thân Đồ Dạ nắm lấy cằm của Lăng Tuyết, để cô nhìn thấy ngọn lửa bùng lên trong mắt anh, gần giọng, lạnh lùng cảnh cáo:

– Nếu em nghĩ tôi có vài phần tán thưởng em thì chính là thích em, hơn nữa ý vào chút yêu thích đó, em có thể tự tung tự tác, vậy em sai hoàn toàn!!! Thân Đồ Dạ tôi chỉ cần một cô gái vâng lời hiểu chuyện, nếu em còn muốn trở thành vợ tôi thì lo làm tròn bốn phận của mình, đừng để tôi nghe thấy bất cứ lời nói nào khiến tôi không vui nữa, bằng không. . .

Tay anh hơi dùng sức:

– Em mau rút khỏi tầm mắt tôi!!!

Cuộc đối thoại, u ám độc đoán, mang theo sự ngang ngược uy nghiêm không thể cưỡng nổi.

Hai tay Lăng Tuyết siết chặt thành nắm đấm, trong lòng sôi sục lửa giận, đôi mắt trong suốt to tròn quả thật sắp tóe lửa, nhưng cô phải nhin, cô tự nói với bản thân, nếu bây giờ không khống chế được cảm xúc, cô sẽ thua, thua hoàn toàn!

Anh ta nói đúng, họ chẳng qua chỉ để đạt được thứ mình muốn, cô hoàn toàn không nên có cảm xúc gì nằm ngoài kế hoạch với anh ta. Là cô đánh giá tình cảm của anh ta quá cao, nghĩ rằng anh ta đã rung động với cô, hóa ra hết thảy đều là bọt nước dễ vỡ, sự tinh ranh của cô, nụ cười đáng yêu của cô ở trong mắt anh ta chẳng qua chỉ là một thứ nguyên liệu điều chế tạm thời mà thôi. . .

Từ trước đến giờ anh ta chưa từng động lòng với cô, thứ cảm giác trong thoáng chốc ấy, chỉ là ảo tưởng của mình cô mà thôi.

Tần Tuệ sợ đến tái mặt, cuống quýt xin lỗi:

– Ngài Thân Đồ bớt giận, cô Cung, mau xin lỗi ngài Thân Đồ đi.

– Xin lỗi nhé!- Lăng Tuyết thật lòng nói ba chữ này, vẻ hung hãn trong mắt dần tan đi, khóe môi hiện lên độ cong xinh đẹp, khách sáo lễ phép nói- Là em đã nghĩ nhiều rồi, cho nên làm sai, sau này sẽ không như vậy nữa!

– Vậy thì đúng rồi- Thân Đồ Dạ thu tay về, xoay người bước vào thang máy.

– Mau vào cùng đi- Tần Tuệ nhẹ nhàng đẩy Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết bước vào trong, cúi đầu cup mắt, trong lúc vô ý nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út tay phải của mình, trong lòng đột nhiên khó ỡ, cố gắng tháo nhẫn ra, nhưng rút thế nào cũng không rút ra được.

Thân Đồ Dạ nhìn thấy động tác này của cô, nhướng mày, nhưng không nói gì, chỉ vô thức xoay chiếc nhẫn trên ngón út của mình, lòng dạ rồi bời khó hiểu. . .

Thang máy dừng lại ở tầng mười ba, nơi này đặc biệt yên tĩnh, vì không muốn để ai quấy rầy đến Nhan Nhược Hi, nhà họ Hoắc đã để trống cả tầng này, nhân viên ở đây chỉ để phục vụ một mình cô.

Đây là phong cách làm việc của người nhà họ Hoắc, bọn tư bản huênh hoang phách lối.

– Thân Đồ!- Hoắc Kiều Cương vội vàng đến tiếp đón- Cấp dưới nói cậu đến, tôi còn không tin, không ngờ cậu tới thật.

– Nghe nói nhà chú có người bị bệnh, tôi đến thăm, là ai bệnh vậy?- Thân Đồ Dạ hỏi rất nghiêm túc- Là ông Hoắc lớn à?

Giả dối!

Rõ ràng biết là Nhan Nhựt Hi, còn cố hỏi như vậy.

Trong lòng Lăng Tuyết không ngừng phi nhỏ anh.

– Không phải, là Nhựt Hi- Hoắc Kiều Cương sắc mặt nghiêm trọng- Tim nó xưa nay không tốt, hôm nay không biết tại sao bị kích động, sau đó liền tái phát bệnh tim.

– Thì ra là cô Nhan bệnh- Lăng Tuyết biết đây là lúc mình nên lên sân khấu, ra về lo lắng hỏi- Hiện tại tình hình cô ấy thế nào rồi? Có nguy hiểm không?

– Đã ổn định rồi- Hoắc Kiều Cương mới mỉm cười nhìn cô- Cô Cung có lòng!

– Không sao là tốt rồi- Lăng Tuyết thở phào.

– Nếu đã không sao, chúng ta về thôi- Thân Đồ Dạ xoay người định đi, Lăng Tuyết vội nói- Đến cũng đến rồi, hay vào trong thăm đi.

– Chuyện này... không tiện lắm- Thân Đồ Dạ nhìn nhìn Hoắc Kiều Cương.

– Sao vậy được- Hoắc Kiều Cương vội nói- Nhựt Hi bây giờ đã không còn gì đáng ngại, có thể vào thăm, Vân Phong đang ở trong đó với nó, mời vào!

– Vâng- Lăng Tuyết kéo tay Thân Đồ Dạ, đi theo Hoắc Kiều Cương vào phòng bệnh.

Hoắc Vân Phong ngồi tựa vào đầu giường ôm lấy Nhan Nhựt Hi, y tá đang đút cô uống thuốc, sắc mặt Nhan Nhựt Hi nhợt nhạt, vô cùng suy yếu, mấy y tá túc trực bên cạnh, cẩn thận quan sát sắc mặt cô.

Đãi ngộ của hoàng hậu thời cổ đại cũng lắm cũng chỉ thế này thôi.

Lăng Tuyết âm thầm than thở, nhưng nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của Nhan Nhựt Hi, vẫn không khỏi thương cảm hỏi:

– Cô Nhan, cô không sao chứ?

– Cô Cung, sao hai người đến đây?

Nhan Nhựt Hi thấy Lăng Tuyết và Thân Đồ Dạ đến, vẻ mặt có chút kinh ngạc, cũng có hơi xấu hổ.

– Biết cô bệnh, tôi thấy lo lắng, nên cùng Thân Đồ đến đây thăm cô- Lăng Tuyết giải thích- Cô khá hơn chưa?

– Đỡ nhiều rồi.

Nhan Nhựt Hi cười mỉm, rất mất tự nhiên sửa sang lại mái tóc bù xù, cô vẫn rất để ý hình tượng của bản thân khi ở trước mặt Thân Đồ Dạ.

– Thân Đồ, cô Cung, mời ngồi- Hoắc Vân Phong nhiệt tình tiếp đón.

Hoắc Kiều Cương cho y tá lui xuống, mời Thân Đồ Dạ và “Cung Thiên Long” ngồi.

– Sắc mặt em không tốt lắm- Thân Đồ Dạ nhíu mày, đau lòng nhìn Nhan Nhựt Hi.

– Bệnh cũ thôi, không phải chuyện gì lớn- Nhan Nhựt Hi nhìn anh một cái- Anh và cô Cung bận rộn như vậy, không cần đến thăm em, mau trở về sớm đi.

Thân Đồ Dạ không nói tiếp nữa, quay sang trùng mắt với Hoắc Vân Phong:

– Anh sao vậy? Biết rõ tim Nhựt Hi không tốt còn làm cô ấy kích động?

– Xin lỗi- Hoắc Vân Phong hồ thẹn cúi đầu.

– Không liên quan đến anh ấy mà- Nhan Nhựt Hi đỡ lời giúp Hoắc Vân Phong- Là vấn đề của chính em.

– Tự em có thể chọc tức bản thân em thành ra như vậy à?- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nhìn chăm chăm Hoắc Vân Phong- Anh ra ngoài cho tôi!

Nói xong, Thân Đồ Dạ liền đứng lên ra ngoài...

Hoắc Vân Phong không thể không nghe Thân Đồ Dạ, nhẹ nhàng buông Nhan Nhựt Hi ra.

– Vân Phong...- Nhan Nhựt Hi vội vàng kéo anh lại, nói với Thân Đồ Dạ- Thân Đồ Dạ, đây là chuyện riêng của chúng tôi, anh có thể đừng can thiệp vào không?

– Nhựt Hi...- Thân Đồ Dạ đang định nói gì đó, một y tá đột nhiên đẩy cửa đi vào, trong tay cầm phiếu xét nghiệm, nhìn thấy cảnh này, luống cuống

giải thích- Xin lỗi, xin lỗi, tôi không biết đang có khách quý ở đây.

– Đưa tôi xem- Thân Đồ Dạ cầm giấy xét nghiệm xem, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

– Nhược Hi có thai, vì lo lắng cho sức khỏe của cô ấy, tôi bảo cô ấy bỏ đứa bé đi, nhưng cô ấy không chịu, cho nên chúng tôi đã cãi nhau...- Hoắc Vân Phong giải thích- Đều là tôi không tốt, không nên quá hấp tấp, chỉ là bác sĩ nói thai nhi càng lớn sẽ càng không tốt cho sức khỏe của cô ấy, cho nên tôi mới... .

– Vân Phong, không liên quan đến anh, anh vì em, ngay cả con cũng không cần, là em có lỗi với anh- Nhan Nhược Hi nghẹn ngào nói- Em muốn giữ lại con mà, em muốn sinh con cho anh.

Nghe vậy, Lăng Tuyết rất xúc động, sắc mặt Thân Đồ Dạ lại khó coi hơn, ném lại giấy xét nghiệm cho y tá, xoay người đi ra ngoài.

Trong lòng Lăng Tuyết thật hả hê, vác mặt tới thăm người ta, còn bày đặt ra mặt giúp người ta, nhìn thấy vợ chồng nhà người ta ân ái, thông cảm cho nhau, trong lòng Thân Đồ Dạ cảm thấy thế nào nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Bám Theo Đến Cùng

Bầu không khí thật ngưng ngập, Hoắc Kiều Cương đi theo ra ngoài tiễn Thân Đồ Dạ, Hoắc Vân Phong hổ thẹn nói:

– Cô Cung, xin lỗi, thất lễ rồi!

– Thất lễ chính là Thân Đồ Dạ, không phải anh- Lăng Tuyết mỉm cười- Cô Nhan, anh Hoắc không màng bản thân mà suy nghĩ cho cô, thật sự rất hiếm có, cô chọn đúng người rồi!

– Cám ơn- Nhan Nhược Hi hơi mỉm cười, vẻ mặt không tự nhiên lắm- Cái đó, Thân Đồ và Vân Phong là bạn, anh ấy lấy thân phận anh trai dạy bảo Vân Phong thôi, cô đừng nghĩ nhiều nha.

– Tôi hiểu mà- Lăng Tuyết đứng lên- Cô giữ gìn sức khỏe nhé, tôi đi trước!

– Cám ơn- Nhan Nhược Hi vội nói- Vân Phong, anh tiễn cô Cung đi!

– Ừ.

Hoắc Vân Phong đứng lên, dặn dò y tá chăm sóc Nhan Nhược Hi xong, sau đó tiễn Lăng Tuyết ra ngoài.

Ra khỏi phòng bệnh, Hoắc Vân Phong giải thích:

– Tính của Thân Đồ thẳng thắn lắm, là người rất cá tính, nhưng anh ấy và Nhược Hi không có gì đâu, cô đừng để tâm.

– Đâu có, nếu để tâm sẽ không cùng anh ấy đến đây rồi.

Lăng Tuyết vô cùng khách sáo, trong lòng lại nghĩ, anh còn không để tâm, tôi có gì phải để tâm chứ?

– Vậy thì tốt- Hoắc Vân Phong cười cười- Đúng rồi, hai hôm nay tôi luôn muốn giành thời gian tìm cô nói chuyện lần trước cô nói, chỉ là nhiều việc quá, nên luôn bị trì hoãn.

– Chuyện cô nhi viện à?- Lăng Tuyết cảm thấy rất vui, hóa ra anh ta vẫn còn nhớ- Anh điều tra thế nào rồi?

– Tôi tra xét một chút, khu đất của cô nhi viện mà cô nói quả thực nằm trong hạng mục mới của chúng tôi, nhưng tôi và cấp dưới của tôi chưa từng ra lệnh cho người ta sử dụng thủ đoạn quá đáng nào để ép họ dọn đi, hơn nữa giai đoạn trước chuyện thu hồi đất chúng tôi đều hợp tác với công ty của Bạch Thị, nhưng tôi tin họ Bạch sẽ không làm vậy, tôi cảm thấy trong sự việc này có gì đó hiểu nhầm, tôi đã cho người điều tra thêm, nhưng vẫn cần thêm chút thời gian... .

– Hạng mục này là bên anh và họ Bạch hùn vốn khai thác à?

Lăng Tuyết nhớ rất rõ, Lãnh Thanh Mặc chưa từng đề cập đến chuyện này, không lẽ vẫn chưa điều tra ra được?

Nếu sự việc đã có liên quan đến họ Bạch, vậy thông suốt hết rồi, cách làm của Bạch Tấn Sinh chính là không từ thủ đoạn, lúc trước bày vẽ cho Cung Hiếu Cường ký hợp đồng với nhiều điều khoản ngang ngược, quả thực chính là muốn ngồi không hưởng lợi, hoàn toàn vi phạm đạo đức kinh doanh, sau đó vì đạt được mục đích, ông còn hợp mưu với Cung Hiếu Cường sát hại Cung Thiên Long, bắt cóc Lăng Ngạo, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào...

Một người đề tiện vô sỉ, thâm hiểm độc ác như thế, dùng thủ đoạn này đối phó với cô nhi viện, một chút cũng không hề kỳ lạ.

– Đúng vậy- Hoắc Vân Phong gật đầu- Tập Đoàn Bạch Thị chỉ chiếm 30% trong hạng mục này, cổ phần lớn vẫn ở chỗ tôi, hạng mục này tôi giao cho phó tổng La đi làm, ông ấy và người đại diện của Tập Đoàn Bạch Thị tự phân công công việc, sau khi cô nói chuyện đó với tôi, tôi đến hỏi phó tổng La, biết được tình hình như mới nói với cô, nhưng tôi đã phái người điều tra rồi, nhất định sẽ mau chóng cho cô một câu trả lời thuyết phục.

– Cảm ơn anh!- Lăng Tuyết chân thành nói- Anh xem trọng chuyện này như vậy, tôi thật bất ngờ, cũng rất cảm kích.

– Đừng khách sáo- Hoắc Vân Phong tươi cười hiền hòa- Tất cả mọi người đều là bạn mà, có chuyện gì cứ tìm tôi, có thể làm tôi nhất định sẽ dốc sức đi làm. Được rồi, Thân Đồ đang ở chỗ thang máy chờ cô kia, mau qua đó đi, đừng để anh ấy đợi lâu.

– Vâng, liên lạc sau nhé!

Thân Đồ Dạ hoàn toàn không đợi Lăng Tuyết, anh đi xuống trước, chỉ để lại hai vệ sĩ hộ tống Lăng Tuyết xuống lầu.

Lăng Tuyết tâm sự ngón ngàng, trong đầu đều là chuyện cô nhi viện, tuy rằng cô tin tưởng Hoắc Vân Phong sẽ làm hết sức, nhưng hiện tại ngẫm lại, thực sự Tần Tuệ nói rất đúng, chuyện này rất nhạy cảm, với lập trường của Hoắc Vân Phong thì rất khó xử lý, hơn nữa, cho dù anh thật lòng giúp cô, cùng lắm chỉ là không ép cô nhi viện đi đời thôi, còn hai đứa bé mất tích kia, anh ta hoàn toàn không có khả năng và biện pháp.

Nói đi nói lại, hiện tại người có thể giúp cô cũng chỉ có mỗi Thân Đồ Dạ.

Đình!

Cửa thang máy mở ra, nhân viên chặn cửa, cung kính nói:

– Cô Cung, mời!

– Cảm ơn!- Lăng Tuyết bước ra khỏi thang máy, đi ngang qua đại sảnh đến bãi đỗ xe, Tần Tuệ đứng bên cạnh xe vội vàng chạy đến nói- Cô Cung, ngài Thân Đồ đi trước rồi!

Lăng Tuyết ngẩng đầu nhìn bóng xe đã chạy xa, trong lòng lại thấy hụt hẫng, trong lòng Thân Đồ Dạ chỉ có mỗi Nhan Nhượng Hi, “Cung Thiên Long” chỉ có thân phận tượng trưng, còn cô thì sao? Cô là cái gì?

– Lên xe đi- Tần Tuệ mở cửa xe.

Lăng Tuyết mất hồn mất vía bước lên xe, vệ sĩ của Thân Đồ Dạ chào Tần Tuệ, xe liền chạy đi.

Hôm nay Lăng Tuyết cả ngày chưa ăn gì, từ trưa ra ngoài bận rộn đến tận bây giờ, ngay cả miếng nước cũng chưa uống, dạ dày lúc này khó chịu như bị lửa thiêu đốt, nhưng trong lòng lại cố nén, nghĩ đến chuyện cô nhi viện, chuyện kết hôn, đầu cô lại đau như muốn nứt ra...

– Ngày mốt chính là ngày cưới- Tần Tuệ thờ dài- Ngài Thân Đồ đến giờ còn chưa mời khách khứa, sắp xếp nơi tổ chức hôn lễ, không lẽ ngài ấy không định kết hôn nữa?

– Vẫn chưa sắp xếp?- Lăng Tuyết trái lại không hề lo lắng chuyện này, cảm thấy rất buồn cười- Lúc trước anh ta cầu hôn Cung Thiên Long chẳng lẽ định là ai ở nhà nấy sao?

– Có lẽ lúc trước là nghiêm túc, còn bây giờ thì không chắc- Tần Tuệ cười chua xót- Hiện tại anh Lãng còn đang giúp cô thu dọn cục diện rối rắm, hoàn toàn không có thời gian sức lực xử lý chuyện này. Nếu hôn lễ bị hủy, Cung Hiếu Cường, họ Bạch, còn còn cô Hoắc sẽ đối phó với chúng ta mà không cần e dè gì, cô Cung đến giờ vẫn còn hôn mê, đợi cô ấy tỉnh lại, nhà họ Cung sẽ thành ra thế nào, anh Lãng phải đi đâu...

– Đủ rồi- Lăng Tuyết ngắt lời Tần Tuệ- Đến nhà Thân Đồ Dạ đi.

– Há?- Tần Tuệ tưởng bản thân nghe nhầm.

– Chị đã nói thăm như vậy, tôi có thể làm lơ không?- Lăng Tuyết liếc chị- Đi tìm Thân Đồ Dạ, bám chặt cũng phải bắt anh ta sắp xếp chuyện cưới xin cho xong!

– Cuối cùng cô cũng chịu hiểu rồi.

Tần Tuệ mừng rỡ, vội vàng thông báo tài xế đổi hướng chạy đến nhà Thân Đồ Dạ.

Thân Đồ Dạ day trán, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn như bình tĩnh không gợn sóng, thực tế, bầu không khí hiện tại nguy hiểm hơn bất cứ lúc nào.

Lôi Quân theo kính chiếu hậu nhìn anh, không dám thở mạnh.

– Reng...- Bỗng nhiên, điện thoại của Thân Đồ Dạ reo, anh nhướn mày, lấy điện thoại ra xem, nghe máy- Thân Đồ Phong Hoa...

– Thân Đồ Dạ, cứu cô...

Bên trong truyền đến tiếng cầu cứu kinh hoàng của Thân Đồ Phong Hoa, ngay sau đó, tiếng bánh xe ô tô ma sát đến chói tai truyền đến.

– Cô đang ở đâu?- Thân Đồ Dạ lập tức cảnh giác, Thân Đồ Phong Hoa xảy ra chuyện rồi!

– Thành Nam...- Thân Đồ Phong Hoa còn chưa nói xong đã im bật, điện thoại bị cắt ngang.

– Lập tức lái lên đường cao tốc- Thân Đồ Dạ nhanh chóng ra lệnh- Nhanh!

– Vâng!- Lôi Quân lập tức đánh xe về phía thành Nam

Xe của nhà họ Cung chạy được nửa đường thì gặp phải xe của Thân Đồ Dạ, tài xế kinh ngạc nói:

– Kia chẳng phải xe của ngài Thân Đồ sao? Sao lại vòng lại?

– Hừm?- Lãng Tuyết lập tức nhìn ra ngoài, quả thật là xe của Thân Đồ Dạ, với tốc độ cực nhanh chạy về hướng ngược lại.

– Có chuyện gì?- Tần Tuệ hoài nghi hỏi- Nửa đêm nửa hôm lại định đi đâu?

– Bám theo- Lãng Tuyết lập tức ra lệnh.

Hôm nay lúc ra ngoài bởi vì phải đến thăm Lăng Ngao, không muốn để ai nhận ra, cho nên Tần Tuệ đã sắp xếp một chiếc xe thương vụ bảy chỗ bình thường, trong xe ngoại trừ Lãng Tuyết và Tần Tuệ ra còn có bốn vệ sĩ khác.

– Vâng- Tài xế lập tức đuổi theo- Họ lái nhanh quá, có vẻ rất gấp.

– Chạy nhanh lên- Lãng Tuyết lo lắng thúc giục- Đổi số S đạp chân ga, nhanh!

– Vâng vâng vâng- Tài xế liên tục gật đầu, nhưng rất nhanh bị xe của Thân Đồ Dạ bỏ lại, nháy mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc Maybach đâu.

– Dốt quá, tránh ra để tôi- Lãng Tuyết nhồm dậm- Nhanh lên đi, tránh mau!

– Đây đây đây...- Tài xế không biết đổi vị trí thế nào- Tôi có cần dừng xe trước không?

– Không cần, anh bỏ tay khỏi vô lăng đi, lui sang ghế phụ lái, mau!- Lãng Tuyết giục.

– Đừng làm loạn, sẽ xảy ra chuyện đó- Tần Tuệ khuyên bảo.

– Chị còn muốn hôn lễ tổ chức đúng ngày không?- Lãng Tuyết bức bối quát- Đây là cơ hội ngàn năm có một, đồng cam cộng khổ hoạn nạn có nhau với Thân Đồ Dạ mới có thể hoàn toàn giành được sự khẳng định của anh ta! Xe anh ta đột ngột đổi hướng, lại chạy nhanh như vậy, nhất định có chuyện rồi! Lúc này tôi theo sau giúp anh ấy, vậy thì mọi vấn đề đều được giải quyết rồi.

– Vậy...- Tần Tuệ ngẫm lại cũng đúng, không còn cơ hội nào tốt hơn đâu, dù sao cũng dẫn theo vệ sĩ, nếu có thể giúp đỡ được gì thì tốt quá rồi.

– Tránh ra!- Lãng Tuyết hét thẳng tên tài xế ra khỏi ghế lái, sau đó trèo lên ngồi vào, đổi số đạp ga, đột ngột tăng tốc, mau chóng đuổi theo hướng Maybach vừa chạy khỏi...

– Chủ nhân, có cần báo cho cảnh sát hay quân đội không?- Cố Huy hỏi.

– Không cần- Thân Đồ Dạ nhìn chằm chằm đồng hồ xem giờ- Ba giờ chiều Thân Đồ Phong Hoa nói phải ra sân bay, hiện tại chỉ mới giờ này, cô còn ở thành phố Hải, chắc có công vụ bí mật nào đó phải làm không muốn ai biết, hoặc là tạm thời thay đổi hành trình, tóm lại cô ấy không muốn nói trắng ra, hơn nữa vừa rồi mới gặp phải rắc rối, bằng không cũng không có cơ hội cầu cứu tôi, đồng thời, cô ấy còn có thể cầu cứu tôi, chứng tỏ vấn đề không quá nghiêm trọng, tự chúng ta có thể giải quyết được.

– Vâng- Cố Huy đáp, anh đang thao tác laptop, định thông qua cuộc trò chuyện vừa rồi tra ra tung tích hiện giờ của Thân Đồ Phong Hoa, tuy rằng chỉ

nói có vài giây, nhưng cũng may điện thoại của Thân Đồ Dạ và Thân Đồ Phong Hoa có mạng dùng chung, rất dễ dàng tra ra được.

– Lôi Quân, mẹ kiếp cậu lái nhanh lên!!!- Thân Đồ Dạ thúc giục.

– Chủ nhân, tốc độ xe đã hết mức rồi- Lôi Quân lòng nóng như lửa đốt- Khi nào đó đổi một chiếc Bugatti đi, tốc độ của Maybach thật sự không đủ. .

– Nhảm nhí- Thân Đồ Dạ tung chân đạp anh một cước- Cậu lái được không? Không được thì để tôi.

– Em. .

– Tra ra rồi- Cố Huy mừng rỡ reo lên- Là trên đường cao tốc ở thành Nam!

– Lên đường cao tốc, nhanh!

– Vâng.

Tần Tuệ biết Lăng Tuyết rất giỏi đua xe, nhưng hôm nay mới chính thức nhìn thấy.

Chiếc Mercedes S300 như bay nhanh trên đường, Tần Tuệ ngã ra ghế sau, các vệ sĩ cả kính mặt cắt không còn hột máu.

Lăng Tuyết nhăm tính thời gian, xe của Thân Đồ Dạ lái qua họ cũng được hai phút rồi, tốc độ xe của họ cô đã từng nhìn thấy, hoàn toàn không phải đối thủ của cô, chỉ cần cô tăng tốc, rất nhanh có thể đuổi kịp họ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Nữ Ma Đầu Đua Xe

Kết. .

Phía trước truyền đến một loạt tiếng ma sát bánh xe, Lôi Quân cảnh giác hô lên:

– Là xe của bộ trưởng!

Thân Đồ Dạ nhìn chằm chằm đằng trước, bảy chiếc xe màu đen đang bao vây chiếc Bentley màu vàng của Thân Đồ Phong Hoa, chiếc Bentley bị đụng đến biến dạng, có thể thấy được vừa rồi đã phát sinh một trận truy đuổi kịch liệt.

Trong mấy chiếc xe đen có người thò đầu ra nả súng vào Bentley, nhưng họ chắc không định đẩy Thân Đồ Phong Hoa vào chỗ chết, mà chỉ muốn bắt sống bà, cho nên họ chỉ nổ súng bắn vào bánh xe, không tổn thương người.

Bằng không Thân Đồ Phong Hoa chắc xảy ra chuyện từ lâu rồi!

– Xông lên đi!- Thân Đồ Dạ ra lệnh.

– Vâng- Lôi Quân lập tức lái xe xông lên cứu Thân Đồ Phong Hoa.

Cố Huy quay kính xe xuống, chuẩn bị ứng chiến.

Thân Đồ Dạ nguy hiểm nheo mắt, ra lệnh:

– Tốc chiến tốc thắng!

– Vâng!

Cố Huy dùng thủ pháp độc đáo lấy phi tiêu đặc chế ra, phi tiêu này ngày thường không dùng tùy tiện, nhưng trong trường hợp thế này không thể không ra tay.

Xe tới gần, một vệt sáng lạnh hiện lên, véo một tiếng, phi tiêu chuẩn xác cắm vào lốp một chiếc xe, xe nọ lập tức mất không chế, loạn choạng như ruồi bọ mất đầu.

Nhưng gần như chỉ xoay một vòng, chiếc xe bị đánh trúng lại điên cuồng đuổi theo.

Sắc mặt Cố Huy nhất thời trở nên khó coi, xem ra đối phương thật sự có chuẩn bị mà đến, ngay cả lớp xe cũng cố ý đổi loại chống thùng!

Tình hình thế này xem ra, cho dù có đâm thùng hết lớp xe của họ, cũng rất khó thoát ra trong thời gian ngắn.

– Chờ chiếc ở đằng sau chạy lên!- Thân Đồ Dạ ngồi yên chỉ huy, sắc mặt bình tĩnh.

Tay nắm phi tiêu của Cố Huy nổi gân xanh, vốn dĩ anh muốn làm nổ lớp xe của đối phương, để họ không thể tiếp tục truy đuổi nữa, hiện tại xem ra không được. Anh đi theo Thân Đồ Dạ nhiều năm rồi, vừa nghe những lời này liền hiểu ngay, nín thở lắng lắng chờ chiếc xe thứ hai đến gần.

Bảy chiếc xe mạnh mẽ gắt gao truy đuổi, chiếc xe bị anh bắn trúng lớp tuy còn có thể chạy tiếp, nhưng tốc độ xe cũng không thể không chậm hơn những chiếc còn lại. Hai chiếc xe ở đằng sau dường như không cam lòng, đột ngột tăng tốc, chỉ trong chốc lát, gần như đã chạy song song với chiếc xe thứ nhất.

Đang chờ chính lúc này!

Cố Huy vung tay phải lên, phi tiêu bén nhọn dùng một tốc độ ít khả thi nhất lao thẳng đến bánh xe trước và sau bên phải của chiếc đầu tiên, loại bom cực nhỏ trang bị trên phi tiêu sau khi tiếp xúc với lớp sau, chịu lực và chạm mạnh liền nổ tung!

Lớp xe phải bị thùng, vì để tránh xe bị nghiêng, theo thói quen của tài xế sẽ đánh tay lái về bên trái. . .

Oành!

Chiếc xe đánh vô lăng và mạnh vào hông của chiếc xe bên trái, hết như phản ứng dây chuyền, chiếc thứ ba đang chạy song song với hai chiếc nọ cũng bởi vì vậy mà bị va chạm mạnh.

Ba chiếc xe cùng lúc tông vào dải phân cách giữa đường, một tiếng động cực lớn, lại đồng thời lật xe!

Chỉ là thủ pháp này chỉ có thể dùng một lần mà không sử dụng lại được nữa, bốn chiếc xe còn lại không hện mà cùng tự tản ra, chừa ra khoảng khoảng cách an toàn tương đối lớn, muốn dùng lại biện pháp y hệt để đối phó, là tuyệt đối không có khả năng.

Chiếc Bentley vàng đang chạy như điên, Maybach bám sát nút như bóng với hình, bốn chiếc xe phía sau vẫn truy đuổi không chịu bỏ cuộc! Hẳn là nhận được chỉ thị, ba chiếc xe trong số đó nhanh chóng chuyển hướng vây quanh tấn công Maybach, chiếc còn lại không quan tâm mà lướt qua Maybach, đuổi theo Thân Đồ Phong Hoa.

Nhóm người truy kích này có lẽ nhận được mệnh lệnh phải “dọn dẹp” Thân Đồ Dạ, vị khách không mời mà đến này, bắt đầu dốc toàn bộ hỏa lực khai chiến với Maybach, làn đạn như mưa rào ã thẳng vào Maybach!

Lôi Quân lách trái lách phải, cũng chỉ có thể né được một phần nhỏ số đạn mà thôi, rất nhiều viên bắn thẳng vào thân xe!

– Vẫn là Bộ Trưởng có dự tính trước, lúc trước cố tình đặt chiếc S600 này cho chủ nhân là xe chống đạn, bằng không hôm nay chúng ta gặp rắc rối rồi!

– Ít nói lại, tập trung lái xe đi!

Thân Đồ Dạ quát lạnh, lúc trước Thân Đồ Phong Hoa cố chấp đặt riêng dòng xe chống đạn này cho anh, xem ra hôm nay đã phát huy tác dụng rồi.

– Mẹ kiếp, tự tìm chết!

Tính khí của Lôi Quân ở trường hợp này lại phát tác, hai năm nay Thân Đồ Dạ thu bớt sát khí, không tùy tiện ra tay, cho dù gặp phải vấn đề gì cũng xử lý êm thấm, Lôi Quân nhẫn nhịn không dám nổi nóng. Lão hồ không ra oai, thật đúng là bị bọn chó điên này xem thành mèo bệnh?

Mà ba “con chó điên” ở lại ngăn cản xe họ, ngoại trừ một chiếc xe còn ở phía sau đuổi theo không bỏ, hai chiếc xe khác đã chạy lên song song với họ, còn thường xuyên dùng hông xe va chạm vào hông xe họ.

– Chủ nhân, bọn chúng người đông thể mạnh, có cần. . .

– Đều là người nước ngoài, âm thầm xử lý thôi- Thân Đồ Dạ ngắt lời Cố Huy, ra lệnh cho Lôi Quân- Bảo vệ Thân Đồ Phong Hoa, đừng dây dưa với bọn này nữa.

– Vâng!- Lôi Quân đành nhận lệnh, phanh gấp lại, dùng đuôi xe va chạm vào đầu xe đằng sau, rồi đạp mạnh chân ga, xe Maybach lao vút đi như tên bắn ra khỏi dây cung, hai chiếc xe liều mạng va chạm với Maybach lúc trước, mau chóng đuổi theo chiếc Bentley vàng.

Hiện tại không phải lúc thể hiện, việc cấp bách hiện nay là phải đi theo sau xe Thân Đồ Phong Hoa toàn lực bảo vệ bà, không để đám người này động tới bà!

Lôi Quân nắm chặt vô lăng, tập trung toàn bộ tinh thần.

Xe anh lái rất có kỹ thuật, bất luận là lạng trái hay lạng phải, luôn không để chiếc Bentley lộ ra trong tầm nhắm của bọn người đó, lại khiến xe của bản thân không đến mức hoàn toàn trở thành bia đỡ đạn.

Phi tiêu của Cố Huy hiện giờ cũng mất đi tác dụng, thứ nhất đối phương đã rút kinh nghiệm, không dễ dàng hành động tiếp, thứ hai, đối phương đã dốc toàn bộ hỏa lực khai chiến, giờ quay kính xe xuống không khác gì khiến bản thân trở thành bia ngắm thịt người, điều này rất không sáng suốt.

Hiện tại đang ở trong nước, không thể dùng súng, vốn dĩ đối phó rất áp lực, mà lúc này loại cảm giác “ngồi chờ chết” khiến cho người ta càng rầu rĩ hơn! Trong đầu anh cảm tức đến độ không muốn nhìn nữa, cũng chính là ở trong nước, nếu mà đang ở nước ngoài, đám oắt này có là gì?

– Gọi điện thoại cho Thân Đồ Phong Hoa, kêu cô ấy ra khỏi đường cao tốc ở gần đây!

Thân Đồ Dạ quyết đoán hạ lệnh, trên đường cao tốc rộng rãi ít xe, xuống khỏi đường cao tốc sẽ khác, thậm chí đối phương sẽ cố kỵ sức ảnh hưởng mà từ bỏ cũng nên.

Cố Huy đang gọi điện, một viên đạn bay vèo đến trúng ngay vào kính xe, tuy rằng là xe chống đạn, nhưng vẫn để lại một vết nứt hình cung nhọn nhọt trên mặt kính.

Tiếng động cơ ầm ầm, tiếng đầu súng đặc biệt êm tai, tuy rằng đang lái chiếc Maybach S600 có chứng thực tiêu chuẩn chống đạn VR10, nhưng Cố Huy vẫn không khỏi nhú mày.

Lại “oành” một tiếng, viên đạn vào bắn chuẩn xác vào chỗ đó, vết hình cung trên kính xe cũng vì thế mà sâu hơn.

Phát thứ ba, phát thứ tư... Toàn bộ lại bắn vào đúng một vị trí!

– Không ổn, có cao thủ!

Dưới tình huống lao nhanh trên đường cao tốc, lại thường xuyên đánh tay lái trái phải, lại bắn chuẩn xác như vậy, tài bắn súng đó không chỉ là cao thủ đơn giản như vậy, trong lòng Cố Huy kinh hãi, không khỏi chửi thề:

– Lôi Quân anh biết lái xe không vậy, không lái được thì để tôi!

Trong lòng Lôi Quân cũng khổ không thể nói, đành yên lặng nắm chặt vô lăng, cố gắng hết mức có thể để xe lạng lách đánh võng mượt mà hơn. Cách lối ra khỏi đường cao tốc còn khoảng hai mươi cây số nữa, với tốc độ xe hiện tại là 180 km/h xem ra, ít nhất còn cần sáu phút nữa, trong sáu phút này mẹ nó phải thử thách tài lái xe dữ dội lắm!

Dưới sự cố gắng của Lôi Quân, viên đạn bắn đến hơi chệch đi, nhưng vị trí vết nứt hình cung vẫn luôn có đạn bay tới. Theo tính toán của Cố Huy, chừng bốn phát nữa là có thể bắn vỡ kính!

Lôi Quân lại đạp mạnh chân ga, Maybach phát ra tiếng gầm rú, 200 km/h! Đây cũng là tốc độ trong giới hạn nhanh nhất của Lôi Quân, nhanh nữa, sẽ vượt qua chiếc Bentley phía trước, một khi vượt qua, thì chuyện này của họ mất tác dụng! Mà hai chiếc xe còn lại cũng tăng tốc bám theo như bóng với hình, lập tức chạy lên song song, kẹp xe họ ở chính giữa.

Hiện tại đúng là bó tay chịu chết!

Cố Huy không dám lên tiếng nói gì, chỉ khẩn thiết nhìn Thân Đồ Dạ chăm chăm. Không cần nói cũng biết, anh đã sẵn sàng ứng chiến, thậm chí, nếu Thân Đồ Dạ đồng ý ra tay, không còn gì có thể tốt hơn!

– Xe của nhà họ Cung?

Lúc này, Lôi Quân đang tập trung lái xe nhìn kính chiếu hậu thấy một chiếc xe đang lao đến, xem bản số, lại là xe của Cung Thiên Long hay ngòi!

– Cô ấy đến làm gì? – Thân Đồ Dạ nhú mày, nghiêng người nhìn lại, chiếc xe lao đến với tốc độ 200 km/h kia, lại có thể là “Cung Thiên Long”!

Người lái xe là “Cung Thiên Long”, thấy tư thế vô cùng lo lắng của cô, chẳng lẽ muốn tông xe?!

Thú vị rồi đây, trên gương mặt kinh ngạc của Thân Đồ Dạ lộ ra một nụ cười khó phát hiện...

Trong mắt Lăng Tuyết bắn ra ánh sáng sắc lạnh, đờ đờ sát khí, lại có người dám ở trước mặt cô dùng kỹ thuật đua xe để hại người? Nếu họ thành công, vậy khiến cho nữ vương đua xe là cô đây sau này phải làm sao ra ngoài gặp người ta!

Huống hồ, người bị truy kích lại là Thân Đồ Phong Hoa, tuy rằng chỉ gặp qua một lần, nhưng vừa gặp đã thân, với cá tính “trung can nghĩa đảm” của cô thì làm sao có thể để Thân Đồ Phong Hoa gặp chuyện được chứ?

Hơn nữa, nếu Thân Đồ Phong Hoa xảy ra chuyện, cô làm sao kết hôn được?

Đám cưới không thể tổ chức, chuyện cô nhi viện tính sao đây?

Không thể, không cho phép có chuyện gì xảy ra!

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người trong xe, Lăng Tuyết giẫm mạnh chân ga, đuổi theo như trận cuồng phong, sau mười cây số bão táp, cuối cùng cũng đuổi kịp. Mà giờ phút này, đám người không biết sống chết đó lại dám nã đạn vào xe của Thân Đồ Dạ?

– Các người ngồi vững đi!

Lăng Tuyết bỏ lại một câu, trong ánh mắt trong suốt đó hiện lên ánh sáng sắc bén. Nắm chặt vô lăng, ngã trọng tâm cơ thể dựa vào lưng ghế, cả hai chân đồng thời nhấp nhẹ phanh và chân ga, trong khoảnh khắc tốc độ xe chậm lại, cô lại đạp mạnh chân ga...

Chiếc Mercedes-Benz S300 vững vàng như mãnh hổ sẵn mỗi lao vút đi, lấy tư thế gần như kỵ binh anh dũng thời cổ đại tông mạnh vào chiếc xe đằng trước!

Người trên xe rú lên kinh hãi cùng tiếng động vật nặng rơi xuống đồng thời vang lên, tiếp đó đám nhân viên và Tàn Tuệ ngồi trong xe lại chứng kiến một chuyện mà cả đời khó quên...

Xe, lại có thể, bay lên!

Chiếc xe bị Mercedes S300 tông vào chịu áp lực lớn, kính xe lập tức bể nát, xe bị tổn hại nghiêm trọng, mà giờ phút này chiếc S300 còn cười trên nóc xe nó như con ác quỷ lao thẳng vào con mồi tiếp theo ở phía trước...

Bay như tên đến một chiếc xe khác đang chạy bên trái xe của Thân Đồ Dạ!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Bảo Vệ Người Đàn Ông Của Em

Tàn Tuệ sắp phát điên, sao chị lại mềm lòng cho Lăng Tuyết lái xe vậy!

Chị là quân gia của nhà họ Cung, bình thường làm việc cẩn thận, không cầu công lao, nhất là hiện tại nhà họ Cung đang rối ren, thái độ cách cư xử của chị lại càng thêm thận trọng, sợ xuất hiện sơ sẩy gì sẽ khiến nhà họ Cung vạn kiếp bất phục.

Chỉ là hôm nay sao lại như bị trúng tà thế này!

Bên tai là tiếng gió thét gào, đuôi xe ở trước mặt ngày càng đến gần, Tàn Tuệ gần như quên cả hít thở, mở to mắt thất thần nhìn Lăng Tuyết lái xe đụng mạnh vào đuôi xe đằng trước!

Àm!

Thứ âm thanh nặng nề như sấm rền, cả thân xe như một cây búa lớn đập mạnh xuống, người xe be bét!

Tàn Tuệ cuối cùng thét “á” một tiếng, không phải bởi vì trán đụng mạnh vào lưng ghế trước sinh đau, lại càng không phải vì bị dây an toàn ghì mạnh sinh đau, mà là nhìn quen đầu đá trên thương trường, nội bộ gia tộc người lừa ta gạt, lại chưa từng gặp phải trường hợp kịch liệt như đao to búa lớn thế này?

Chị nhìn trần trời Lăng Tuyết ngồi ở vị trí ghế lái, thậm chí không lo lắng lát nữa phải giải thích thế nào với Thân Đồ Dạ, giải thích Cung Thiên Long không biết lái xe lại có thể đột nhiên lái xe điệu nghệ như vậy! Chị chỉ yếu ớt phát giác bản thân từ lúc bắt đầu đã sai lầm rồi, kỹ năng gây rắc rối của Lăng Tuyết ngày càng mạnh, ngày càng vượt qua sức tưởng tượng của chị, thật là đáng sợ!!!

Thậm chí, cán cân hai bên đã bắt đầu nghiêng về phía Lăng Tuyết!

Trên mặt Lăng Tuyết không mấy may sợ hãi, phần nộ ban đầu hiện tại cũng bị hưng phấn thay thế, đôi má trắng trẻo thậm chí vì phấn khích mà ửng đỏ quẩn rũ, loại vui sướng khi có được thu hoạch này, khiến cô đạt được một loại khoái cảm thống trị.

Từ góc độ ban đầu tính toán, tiếp theo phanh lại rồi nhấn ga, rồi bay lên nóc xe đối phương đánh tay lái chuyển hướng tông vào một chiếc xe khác, thậm chí sau khi tông chiếc xe đó xong, xe cô sẽ vì mất thăng bằng mà đuôi xe xoay đến góc độ nào, cô đều nắm rõ, cô tựa như một bậc thầy đánh bi-da dày dạn kinh nghiệm, mỗi một góc độ, mỗi một lực va chạm, đều không chế đến suýt soát.

Quả nhiên, y như dự tính ban đầu của Lăng Tuyết, chiếc Mercedes S300 của cô sau khi tông vào mạn phải của chiếc xe thứ hai, phần đuôi xe vì lực quán tính mà xoay về trước, gần như sắp tông trực diện vào chiếc Maybach mà Lôi Quân đang lái!

Lôi Quân giật mình quay mạnh vô lăng, Cổ Huy khẩn trương đến há hốc mồm không nói ra lời, Thân Đồ Dạ thì không khỏi siết chặt nắm đấm trùng to hai mắt. Sau đó, cả ba người họ đồng thời nhìn thấy khoe miệng Lăng Tuyết nhếch lên, lộ ra một nụ cười ngang tàng quái gở...

Tay trái đặt lên phanh tay, tay phải đánh vô lăng, chân ga được giảm xuống hết mức... Lăng Tuyết điều khiển con S300 của mình như con quay xoay đuôi xe lại, lấy một góc độ gần như không có khả năng nhất tránh đi chiếc Maybach của Thân Đồ Dạ, chặn đầu tông mạnh vào chiếc xe thứ ba!!!

Àm!

Chiếc xe còn lại kia sau khi bị va chạm kịch liệt, cả đầu xe đều móp vào. Còn chiếc Mercedes của Lăng Tuyết cũng bị hư hỏng nặng, túi khí an toàn đồng thời bật ra!

— Chết tiệt, sao còn có thứ này trong đây!

Lăng Tuyết bị túi khí an toàn đè ép ở ghế lái đến đỏ khóc đỏ cười, quay ra sau hét lên với Tần Tuệ:

— Còn thất thân ở đó làm gì? Chị mau mau đến giúp tôi lấy thứ đồ chơi này ra đi!

Tần Tuệ sợ đến mặt cắt không còn hột máu, vẫn chưa hoàn hồn.

Trái lại, Thân Đồ Phong Hoa dẫn theo người đi cùng đã chạy tới tháo túi khí an toàn cho Lăng Tuyết, còn cứu Tần Tuệ và các nhân viên khác ở trong xe ra.

Tần Tuệ chạy sang một bên nôn khan cả buổi, lại không nôn được, vừa rồi cả xe bay lên, tựa như cười mây đập gió, chị và những người khác chưa kịp phòng bị, tông xe đến hôn tiêu phách tán, còn có thể giữ được tính mạng đúng là kỳ tích.

Những người khác cũng rất sợ hãi.

Thân Đồ Dạ và Cổ Huy, Lôi Quân sau khi giải quyết xong những người khác, bước đến đây, tất cả mọi người dùng một ánh mắt khó tin để nhìn Lăng Tuyết, khiếp sợ đến không nói nên lời.

— Thân Đồ Dạ, mau néo cô néo cô, cô không phải đang nằm mơ đúng không? Hay là bị nảy sinh ảo giác?- Thân Đồ Phong Hoa nhìn chằm chằm Lăng Tuyết vài phút, đến giờ vẫn còn không dám tin- Vị hôn thê của cháu vừa rồi lại có thể chạy đến tông xe cứu chúng ta? Đây là sự thật ư?

— Cung Thiên Long!- Thân Đồ Dạ một tay tóm lấy Lăng Tuyết, lực đạo rất mạnh, quả thực sắp bóp nát cánh tay của Lăng Tuyết- Em điên rồi à? Em có biết vừa rồi nguy hiểm lắm không?

— Đau...- Lăng Tuyết đau đến mặt mày nhăn nhó- Thân Đồ Dạ, em vì cứu anh đến cả mạng cũng không cần, anh lại đối xử với em như vậy?

— Thân Đồ Dạ, cháu thả tay ra- Thân Đồ Phong Hoa hung hăng chặt mạnh vào gáy Thân Đồ Dạ- Mau thả ân nhân cứu mạng của cô ra!

Thân Đồ Dạ buông tay ra, dùng một loại ánh mắt gần như xa lạ nhìn Lăng Tuyết, giống như cô là một mê cung chưa có lời giải, anh thật sự rất muốn mở xê cô ra, để xem cô gái này có bao nhiêu chuyện giấu anh? Ngay cả bay xe cô cũng biết, cô còn biết được gì nữa???

— Đau muốn chết à, anh bạo lực quá- Lăng Tuyết xoa bóp cánh tay của mình, đau đến hít hà.

— Không sao chứ?- Thân Đồ Phong Hoa có chút kích động- Thiên Long, thật không ngờ tài lái xe của cháu lại xuất thần nhập hóa như vậy, lợi hại ghê, cô còn tưởng cháu chỉ là một thiên kim nhà giàu yếu điệu, không ngờ còn có bản lĩnh này, cháu và Thân Đồ Dạ đúng là trời sinh một đôi, cháu có biết không, nó cũng là...

— Thân Đồ Phong Hoa!- Thân Đồ Dạ ngắt lời Thân Đồ Phong Hoa- Cô còn chưa đi? Chờ những người đó đuổi theo nữa à?

— Cô...- Thân Đồ Phong Hoa lúc này mới nhớ tới chính sự của mình- Đúng đúng đúng, cô còn phải về nước T tham gia hội nghị tranh cử nữa, những người đó không muốn cô về, cô càng phải về!

— Cổ Huy!- Thân Đồ Dạ ra lệnh- Hộ tống phu nhân ra sân bay!

— Dạ- Cổ Huy vội vàng tiến đến- Phu nhân, mời!

— Nếu lại gặp phải chuyện thế này, không cần khách sáo, giết không tha!- Thân Đồ Dạ quyết đoán nói.

— Dạ, chủ nhân- Cổ Huy cúi đầu nhận lệnh.

— Cô đi trước đây- Thân Đồ Phong Hoa xem đồng hồ, vở vai Lăng Tuyết- Cô vợ trẻ này giỏi lắm, đợi ngày một cô về mình từ từ tán gẫu nhé!

— Vâng ạ- Lăng Tuyết cười cười gật đầu, đêm nay liệu mạng thật đáng giá, mặc kệ Thân Đồ Dạ thế nào, ít nhất đã đạt được sự tán thành của Thân Đồ Phong Hoa.

– Thân Đồ Dạ!- Thân Đồ Phong Hoa quay đầu hung dữ trừng mắt với Thân Đồ Dạ- Đừng có ăn hiếp ân nhân cứu mạng của cô, nếu không cô sẽ không tha cho cháu đâu!

– Được rồi được rồi, đi đi- Thân Đồ Dạ mắt kiên nhẫn thúc giục.

– Cô đi trước nha, ngày mốt gặp!

Thân Đồ Phong Hoa luyến tiếc không rời, thật muốn ở lại luận bàn chuyện đưa xe với Lăng Tuyết, đáng tiếc không có thời gian, nhưng mà ngày mốt là có thể gặp lại rồi, thật hy vọng thời gian có thể trôi qua thật mau.

Lăng Tuyết nhìn theo bóng lưng Thân Đồ Phong Hoa, tuy rằng xe bà bị hư hỏng, nhưng không có vấn đề gì lớn, những người đi cùng có người bị thương nhưng không mấy nghiêm trọng, có Cổ Huy hộ tống, chỉ số an toàn sẽ rất cao, hy vọng có thể thuận lợi đến sân bay.

– Cung Thiên Long!- Thân Đồ Dạ nghiêm túc chất vấn- Hiện tại có phải em nên giải thích một chút với tôi về chuyện vừa rồi không?

– Chuyện đó, em...

Lăng Tuyết không biết nên giải thích thế nào, dù sao Cung Thiên Long không biết lái xe, càng không thể liều mạng bay xe lên như vậy.

– Em cái gì?- Thân Đồ Dạ chờ nghe câu giải thích của cô, cho dù biết là nói dối, nhưng anh vẫn muốn nghe thử xem cô theo dệt thế nào.

Tần Tuệ ở bên cạnh nhìn cảnh này, tim chị sắp nhảy ra ngoài, phải làm sao đây? Cung Thiên Long không biết lái xe đột nhiên tài lái xe lại giỏi như vậy, sơ hở chổng chất thế này, ngài Thân Đồ chắc chắn sẽ hoài nghi Lăng Tuyết.

– Thật sự thì... em biết lái xe- Lăng Tuyết bất chấp tất cả, rõ ràng bị chuyện nửa thật nửa giả- Chỉ là lái không giỏi thôi, hơn nữa vì không muốn chuốc rắc rối, nên họ không cho em lái, vừa rồi tình hình khẩn cấp quá, tâm trí hỗn loạn, em một lòng muốn cứu anh, cho nên liền... chạy tới, em cũng không biết sao lại như vậy, hiện tại nhớ lại đúng là có hơi sợ đấy, ha ha..."

– Em sợ?- Thân Đồ Dạ nghi ngờ nhìn cô- Tôi thấy em có chỗ nào sợ hãi đâu, lá gan em rất lớn đấy chứ!

Trước kia giấu giấu giếm giếm, hiện tại lại tự đề lộ, cô gái này đang nghĩ gì thế?

Lúc cô lái xe đuổi đến hẳn là đã dự đoán được bản thân sẽ bị bại lộ thân phận rồi chứ?

Lần này không cần đoán, ngay cả trong lòng Cổ Huy và Lôi Quân cũng biết rõ ràng, cô chính là cô gái đó!!!

– Chẳng phải vì anh ở đây đó sao- Lăng Tuyết tí tởn nói- Có anh ở đây, còn ai dám làm hại em chứ?

Rõ ràng biết đây chỉ là viện cớ, nhưng nghe thấy câu nói đó, nhìn thấy nụ cười của cô, Thân Đồ Dạ vẫn có chút động lòng, nhưng anh vẫn cảm thấy lòng buồn bực, không vui hỏi tiếp:

– Em còn có bao nhiêu chuyện giấu tôi?

– Ai cũng có bí mật của riêng mình- Lăng Tuyết nghiêm mặt nói- Quả thực em có rất nhiều chuyện giấu anh, nhưng đó không hề ảnh hưởng đến chuyện em bảo vệ anh, bất cứ lúc nào ở đâu, chỉ cần anh gặp nguy hiểm, em sẽ bất chấp tất cả lao đến cứu anh!

– Em bảo vệ tôi?- Thân Đồ Dạ buồn cười nhướn mày- Em có biết bản thân đang nói gì không?

– Biết chứ- Lăng Tuyết mạnh mẽ- Em biết anh mạnh hơn em, lợi hại hơn em, có quyền thế hơn em, nhưng vậy thì sao? Anh là vị hôn phu của em mà, là người đàn ông của em, anh gặp chuyện, em đương nhiên phải đứng cảm xông đến chứ, cho dù dùng cả tính mạng lại chỉ có thể ngăn mưa cản gió cho anh trong nhất thời, nhưng em cũng sẽ làm vì anh mà!

Nghe thấy mấy câu này, Thân Đồ Dạ thật sự cảm động, tất cả hoài nghi tan thành mây khói, đưa tay ôm chầm lấy Lăng Tuyết vào lòng, động tác mạnh mẽ bạo ngược, lại mang theo một loại tình cảm nồng nàn!

Thực sự Thân Đồ Dạ đến giờ chưa từng sợ hãi, không có chuyện gì là anh không giải quyết được, nghiêm túc mà nói, Lăng Tuyết cũng không được xem là đáng cứu thế gì, chỉ là một Trình Giảo Kim nửa đường nhảy ra mà thôi, dùng sự liều mạng của cô mở một đường máu, đánh bật đánh bọ cứu anh...

Anh cũng không khen ngợi hành vi ngu ngốc này của cô, nhưng đối với tinh thần can đảm liều lĩnh của cô, cùng với lời bày tỏ mặt dày đó, anh vẫn có chút cảm động, có chút động lòng...

Bất kể cô có làm được gì không, có mang đến tác dụng gì không, hoặc những lời nói này của cô đều mang theo mục đích, nhưng như vậy thì đã sao? Lần đầu tiên trong đời, có một cô gái dùng sinh mạng để bảo vệ anh, đây là một loại tín ngưỡng, tín ngưỡng của ái tình!

– Chủ nhân, xe hư rồi- Lôi Quân đến báo cáo- Anh và cô Cung đi trước đi, em ở lại xử lý mấy chuyện còn lại.

Thân Đồ Dạ buông cô ra, quay đầu đảo mắt một vòng:

– Còn những người khác?

– Phải ở lại đợi một lúc, em đã gọi điện kêu người mang xe đến rồi- Lôi Quân nói- Anh và cô Cung có thể ngồi xe của chúng ta đi trước.

– Nửa đêm nửa hôm rồi, để mọi người đứng ở đây đợi hình như không tốt lắm nhỉ?- Lãng Tuyết nhìn thấy những người bị thương, trong lòng có chút băn khoăn- Hay là để họ ngồi xe về trước đi, còn chúng ta cứ cuộc bộ theo đường núi, thuận tiện lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Minh Chứng Động Lòng

– Ý kiến này hay đấy!- Thân Đồ Dạ lấy một cái ba lô trong xe ra đeo lên lưng- Lâu lắm rồi không xem mặt trời mọc, đi thôi!

Nói xong, anh chìa tay ra với Lãng Tuyết...

Lãng Tuyết nhìn vào mắt anh, bên trong lại có chút dịu dàng, cô cắn môi dưới, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, anh liền nắm lấy, mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay áp chặt, hai người cứ như vậy tay trong tay cùng nhau đi lên núi...

Chỉ là một động tác đơn giản như vậy, trái tim của Lãng Tuyết lại đập mạnh đến khó hiểu, lòng bàn tay Thân Đồ Dạ rất ấm áp, trong ban đêm lạnh lạnh này mang đến cho cô hơi ấm và cảm giác an toàn, còn có một loại cảm giác kiên định chưa từng có.

– Hắt xì!- Lãng Tuyết đột nhiên hắt hơi một cái.

– Lạnh không?- Thân Đồ Dạ dừng bước nhìn cô.

– Cũng ổn- Lãng Tuyết túm lại làn váy, thật sự có hơi lạnh, buổi tối mùa này mưa móc rất nặng, hơn nữa cả ngày nay cô chưa uống giọt nước nào, cơ thể thật sự rất không thoải mái.

– Có cần áo khoác không?- Thân Đồ Dạ hỏi.

– Hửm?- Lãng Tuyết nhìn anh chằm chằm, người đàn ông này đúng là kỳ lạ, nếu thực sự có phong độ, nên trực tiếp cởi áo khoác ra mặc cho cô chứ, lại đi hỏi có cần hay không, EQ gì thế này?

– Quên đi, cho em vậy- Thân Đồ Dạ cởi áo khoác ra đưa cho cô- Dù sao tôi cũng thấy nóng.

Lãng Tuyết cảm thấy không biết nói gì, bầu không khí lãng mạn vừa nãy đều bị anh phá vỡ, người đàn ông này chính là ngoài mặt ngang ngược, nội tâm chậm hiểu, EQ là số lẻ, hoàn toàn không hiểu phong tình là gì, khó trách Nhan Nhược Hi lại lựa chọn người đàn ông ấm áp như Hoắc Văn Phong, mà không phải ngọn núi băng này!

– Đi mau lên, bình minh sắp ló dạng rồi- Thân Đồ Dạ lập tức đi nhanh hướng lên núi.

Trong lòng Lãng Tuyết nuốt cả bụng oán khí, mặc áo khoác vào, đi theo sau lưng Thân Đồ Dạ.

Cô mang giày cao gót mũi nhọn, nếu đi trên mặt phẳng sẽ rất tiện và vừa chân, nhưng đi lên núi lại rất khổ sở, huống chi hôm nay cô mệt mỏi cả ngày, thể lực đã sớm cạn kiệt.

Đi không được bao lâu, cô không đi nổi nữa, dừng bước, cởi giày, lòng bàn chân bị nổi mụn nước phồng rộp rất to, quả thực như bị dao cắt vào.

– Em lại làm sao nữa?- Thân Đồ Dạ quay đầu nhìn cô.

– Em không đi nữa, đau chân, đau bao tử, toàn thân đều đau- Lãng Tuyết dựa vào gốc cây, mệt là đến độ giọng nói cũng thay đổi- Hơn nữa em còn rất khát, cả ngày nay chưa uống giọt nước nào, cô họng sắp bốc cháy rồi!

– Vậy em còn muốn leo núi ngắm mặt trời mọc?- Thân Đồ Dạ nhún mày.

Còn không phải vì để lấy lòng anh, tiếp cận anh, mau chóng quyết định chuyện kết hôn ư?

– Tưởng anh sẽ rất có phong độ, công em đi xem mặt trời mọc, kết quả... hừ...

Lãng Tuyết quả thực không còn sức để nói, Thân Đồ Dạ với EQ này, khả năng giác ngộ này, nói anh từng yêu đương cũng chẳng có ma nào dám tin,

người chưa yêu lần nào như cô còn có kinh nghiệm hơn anh.

Thân Đồ Dạ lấy một chai nước khoáng và một túi bánh quy từ trong ba lô ra ném cho Lăng Tuyết.

– Trên người anh có nước có đồ ăn, nên nói sớm chứ.

Lăng Tuyết mở nắp chai nước, cầu nhàu lăm bầm, rồi tu một hơi hết cả chai, sau đó ăn ngấu nghiến bánh quy như hổ đói.

– Em muốn tôi công em? – Thân Đồ Dạ đeo ba lô lên trước, đưa lưng về phía Lăng Tuyết- Leo lên đi!

– Vậy thì còn được- Lăng Tuyết nhảy tót lên lưng anh, hai tay quàng qua vai anh, cặp chân nhỏ thì vung vẩy- Có thể đi rồi.

– Chân cũng bị phồng rộp lên, còn mang làm gì nữa- Thân Đồ Dạ cời giày Lăng Tuyết ra, tiện tay ném đi.

– Ê này!- Lăng Tuyết kinh ngạc la lên- Vậy em đi đường thế nào?

– Chẳng phải chân em bị đau sao? Còn đi đường cái gì? – Thân Đồ Dạ cồng cô đi tiếp- Toàn thân đều đau là bệnh gì?

– Đói quá nên đau bao tử, nhưng mà hiện tại đỡ hơn rồi!- Lăng Tuyết ầm ức nói- Anh sẽ như vậy mà cồng em à?

– Không thì sao?

Thân Đồ Dạ bước đi như bay, đi rất nhanh rất trầm ổn, cồng Lăng Tuyết khoảng năm mươi kí trên lưng, một chút cũng không hề tốn sức.

– Anh tốt ghê- Lăng Tuyết nằm ườn ghé lên bờ vai rộng rãi của anh, cười như ánh dương rực rỡ- Em mệt quá, em phải ngủ một chút mới được.

– Ngủ đi, tới đỉnh núi sẽ gọi em- Thân Đồ Dạ hơi khom lưng một chút, để cô ngủ thoải mái hơn.

– Vâng...- Lăng Tuyết nhắm hai mắt lại, hai tay đan vào phía trước cổ anh, sợ sau khi mình ngủ thiếp đi sẽ bị tụt xuống, trong đầu hỗn loạn, có một cảm giác mê muội, dần dần buồn ngủ, mơ mơ màng màng gọi khẽ- Thân Đồ Dạ...

– Hửm?- Thân Đồ Dạ đáp.

– Anh sẽ lấy em chứ?

Câu hỏi này hỏi vì “Cung Thiên Long”, hay hỏi cho bản thân, Lăng Tuyết cũng không biết, giờ khắc này, cô chỉ có một niềm tin, muốn gả cho Thân Đồ Dạ, trở thành người phụ nữ của anh.

Còn mục đích, cô đã không thêm nghĩ tới nữa...

Thân Đồ Dạ không nói gì, chỉ nhìn thẳng về phía trước, im lặng hồi lâu mới trả lời:

– Ừm!

– Thật ư?- Lăng Tuyết nửa mơ nửa tỉnh- Nhưng ngày mốt là ngày cưới rồi, anh chẳng lo liệu gì cả...

– Không có gì để lo liệu- Thân Đồ Dạ thản nhiên nói- Tôi cũng chỉ có một người thân là Thân Đồ Phong Hoa, cô ấy có mặt là được, còn bên em, tốt nhất đừng rình rang quá, đơn giản một chút là được.

– Ừ, hết thấy đều làm như lời anh nói đi- Lăng Tuyết vui mừng- Em còn tưởng anh không định cưới em nữa chứ...

– Lời nói ra phải cân nhắc- Thân Đồ Dạ bộ dạng như bất đắc dĩ- Nói cũng đã nói ra rồi, nếu không có vấn đề gì lớn, tôi sẽ không đổi ý.

– Vậy thì tốt- Lăng Tuyết cuối cùng cũng yên tâm- Em có thể đánh một giấc ngon lành rồi...

Những chữ sau đó hết như đang nói mớ, vừa dứt lời, người liền mềm nhũn.

– Ngủ đi.

Thân Đồ Dạ quay đầu nhìn Lăng Tuyết trên vai, bộ dạng cô ngủ thật đáng yêu, mái tóc dài lộn xộn không che được khuôn mặt nhỏ nhắn thông minh lanh lợi, chỉ là không đúng, hình như cô đang... chảy nước miếng!!!

Thân Đồ Dạ nhui mày, vẻ mặt ghét bỏ, cô gái này ở dơ quá, người đã lớn vậy rồi, ngủ mà còn chảy nước miếng...

Đội đã...

Không chỉ chảy nước miếng, cô còn ngáy nữa!!!

Thân Đồ Dạ tức giận đến nghiêng răng, thật muốn bỏ lại cô ở chỗ này.

Nhưng đây là đường núi heo lánh, bỏ lại một cô gái thì tiêu đời, thôi bỏ đi, ráng nhìn, phải ráng nhìn.

Thân Đồ Dạ dùng hết tất cả sức lực mình có mới không chế được xúc động muốn vút “xác” ở nơi hoang dã, cổng Lăng Tuyết tiếp tục đi về phía trước.

Lăng Tuyết ngủ rất say, mềm mại ghé vào trên người Thân Đồ Dạ, tấm lưng dày rộng này quả thực là một cái cảng tránh gió ấm áp chắc chắn, ngủ rất thoải mái.

Nước bọt thấm ướt vai Thân Đồ Dạ, ướt cả một khoảng áo rộng, Thân Đồ Dạ ghét kinh khủng, vừa qua hết đường núi liền ném Lăng Tuyết xuống bãi cỏ, chỉ là người bị ném xuống đất, lại cứ vô tư mà ngủ.

Thân Đồ Dạ tròn mắt nhìn cô, quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, ngủ như heo vậy, đây là con gái ư?

– Này!- Thân Đồ Dạ đẩy đẩy Lăng Tuyết.

– Ừm... buồn ngủ mà...- Lăng Tuyết trở mình, tiếp tục ngủ, cô xem bãi cỏ thành giường của mình.

– Phục em thật.

Thân Đồ Dạ cảm thấy đành chịu, cúi người bế bổng Lăng Tuyết lên, tiếp tục đi về trước, Lăng Tuyết rúc vào trong lòng anh, ngủ say sưa.

Thân Đồ Dạ có một loại cảm giác bị mắc lừa, cô gái này đề nghị lên đỉnh núi xem mặt trời mọc là cô ý chính anh đúng không? Chắc không phải lên tới đỉnh núi cô vẫn tiếp tục ngủ đầu nhĩ?

Đây vốn chỉ là suy nghĩ của Thân Đồ Dạ, nhưng sau đó liền biến thành sự thật.

Sau khi bế Lăng Tuyết đi bộ suốt ba tiếng đồng hồ, trước khi bình minh đến được đỉnh núi, thường xuyên giúp cô thay đổi tư thế ngủ, còn trải qua khảo nghiệm bị cô sờ soạng trên ngực, cho dù là người cơ thể cường tráng như Thân Đồ Dạ cũng sẽ có chút thờ dốt.

Nhưng gió mát, cảm nhận thiên nhiên trong lành, trong lòng có người đẹp bầu bạn, tâm trạng của Thân Đồ Dạ vẫn cởi mở rộng rãi, vì dễ đánh thức Lăng Tuyết, lúc này đây anh không hề thương hoa tiếc ngọc, với chiều cao 1m89, anh trực tiếp ném cô xuống bãi cỏ.

“Phịch” một tiếng tiếp đất, Lăng Tuyết lăn mấy vòng, bị đá cuội cán đau, không thể không mở mắt buồn ngủ lơ lơ ra:

– Sáng rồi à?

– Em ngủ rất say nhĩ- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nhìn cô.

– Không say, ngủ không ngon gì cả- Lăng Tuyết bĩu môi, vẻ mặt ảm ức, ngồi dậy, dụi mắt- Đây là đâu?

– Đỉnh núi!- Thân Đồ Dạ lấy tấm thảm trong ba lô ra trải trên bãi cỏ, sau đó ngồi lên thảm, nhìn ra phía chân trời xa xa, hít thật sâu một hơi, đã bao lâu rồi không thấy mặt trời mọc? Ba năm trước đã xem qua một lần, trước kia với anh mà nói là hồi ức tốt đẹp, hiện tại nhớ đến cũng là một loại gánh nặng.

Cô gái đi cùng anh ngắm mặt trời mọc đó sẽ lấy người đàn ông khác, còn bên cạnh anh cũng có người khác, cảnh còn người mất mọi sự đều thôi...

– Xích qua một chút, em còn muốn ngủ thêm chút nữa- Lăng Tuyết đi lại nằm xuống thảm, đánh ngáp một cái rồi ngủ tiếp- Mệt quá!

Thân Đồ Dạ nhử mày nhìn cô, như đang nhìn một con nhò nảo tàn, trong lòng tự hỏi chính mình, rốt cuộc có chỗ nào không đúng, tại sao trong phần đông danh viện lại dựa chọn cô gái này? Ngoại trừ ngủ với anh một đêm, cảm giác cũng không tệ lắm ra, anh không tìm ra được ưu điểm nào của cô.

Trước kia ít nhất còn có tri thức hiểu lễ nghĩa, phẩm hạnh đoan trang, đáng vẻ thanh nhã tự nhiên, còn hiện giờ rõ ràng chính là một con nhò hoang dã...

Trong đầu còn có rất nhiều ý tưởng không tốt, nhưng cơ thể lại không nghe sai khiến, đưa tay đắp áo khoác lên người Lăng Tuyết, sợ cô cảm lạnh, nhìn thấy bộ dạng chu môi ngủ của cô, khóe môi anh bất giác hiện lên độ cong nhọt nhọt.

Trên đỉnh núi rất lạnh, Lăng Tuyết thấy lạnh, bàn tay cô túm chặt áo khoác, cuộn mình, lại vẫn lạnh đến phát run.

Thân Đồ Dạ không còn đồ gì cời được, cả anh cũng thấm mệt, dứt khoát nằm xuống bên cạnh Lăng Tuyết, đưa tay túm lấy bả vai cô, kéo cô lại ôm trọn vào lòng.

Lăng Tuyết ngủ đến mơ màng, mở mắt nhìn anh một cái, lại cọ cọ vào lòng anh, vùi mặt vào cổ anh, dựa dẫm, lưu luyến:

– Ấm quá!

Lúc người đang lạnh lẽo sát gần đến một cơ thể ấm áp ở bên cũng chẳng hề gì, chắc là phản ứng bản năng, trong đầu cô hoàn toàn không có ý tưởng nào khác...

– Em có biết em đang làm gì không?

Cơ thể Thân Đồ Dạ mềm đi, hơi thở mát mẻ của cô phả vào người anh, cơ thể mềm mại không xương đó dính sát vào anh, mỗi một động tác, mỗi một lần hít thở đều đang lay động trái tim anh, khiến anh rục rịch.

– Ừm...- Lăng Tuyết mê sảng ngâm khẽ- Hết lạnh rồi.

Bây giờ đúng là hết lạnh, Thân Đồ Dạ thậm chí còn thấy nóng nực, máu trong người đang sôi trào, thúc đẩy anh hành động, anh chồm đến, đôi môi lạnh lẽo nhẹ nhàng đáp xuống trán Lăng Tuyết, nụ hôn tinh tế như hạt mưa rơi xuống má cô, từng chút từng chút lan tràn...

Trong lòng, nhu tình như dòng nước lưu chuyển, nhẹ nhàng chậm rãi, như ngọn lửa đang di động.

Lăng Tuyết cảm giác được gì đó, mặt cô giật giật, làn mi rung động, chậm rãi mở mắt...

Đúng lúc này, Thân Đồ Dạ đang hôn lên môi cô, toàn thân cô thất kinh, trợn to mắt, kinh ngạc nhìn anh...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Thích Em

Nụ hôn của Thân Đồ Dạ nhẹ nhàng nhẫn nhịn, mang theo một loại yêu thương hiếm có, một bàn tay anh nâng mặt Lăng Tuyết lên, tay kia thì nắm vai cô, ôm ghì cơ thể nhỏ bé mỏng manh của cô vào lòng, dường như muốn hòa tan cô vào trong cơ thể mình...

Lăng Tuyết bất giác trầm luân vào đó, nhắm mắt lại, để mặc nụ hôn mãnh liệt của anh cuốn sạch trái tim cô.

Đầu óc trống rỗng, tim đập cực nhanh, mặt ửng đỏ, hơi thở hỗn loạn nặng nề, cơ thể mềm nhũn ngồi trong lòng anh, như mặt đường sắp hòa tan.

Động tác của Thân Đồ Dạ bắt đầu xâm lăng hơn, tay không yên phận chui vào trong áo Lăng Tuyết, bạo dạn suông sẻ, Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, quýnh quýng đẩy anh ra, nhưng lại anh xoay người đè cô xuống, cầm lấy mặt cô, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô:

– Anh muốn!

– Không được...- Lăng Tuyết lập tức lúng túng- Em, cái đó...

Lời còn chưa nói hết, nụ hôn của Thân Đồ Dạ lại ập đến, lúc này dữ dội mạnh mẽ, mang theo ngang ngược cường thế, khiến Lăng Tuyết không thể kháng cự, cô vô cùng căng thẳng, toàn thân căng cứng, hai tay chống vai Thân Đồ Dạ, nhưng không cách gì đẩy anh ra được.

Thân Đồ Dạ động tình thật sự, hơi thở ồ ồ hỗn loạn, tựa như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt bao vây lấy Lăng Tuyết, Lăng Tuyết không thể kháng cự, chỉ có thể thỏa hiệp, cô biết muốn gả cho Thân Đồ Dạ nhất định phải đối mặt với loại chuyện này, nhưng cô rất sợ...

Đột nhiên, cô nhớ đến lần đầu tiên của họ, đến bây giờ vẫn còn ám ảnh tâm lý, trong lòng vô cùng bài xích, bối rối lắc đầu, tránh né nụ hôn của anh:

– Đừng...

– Tại sao? Hửm?- Thân Đồ Dạ dừng tay lại, tỉa trán anh vào trán cô- Chẳng lẽ em bị lãnh cảm? Từ sau lần đầu tiên, lần nào cũng viện đủ cớ để chối từ.

– Sẽ bị người khác thấy đó- Lăng Tuyết mượn cớ.

– Nơi này hoang vu hẻo lánh, không có ai đâu!- Thân Đồ Dạ cọ cọ vào người cô- Có muốn thử một lần không? Rất kích thích đấy.

– Thôi mà- Lăng Tuyết còn đang mượn cớ- Một môi cả ngày rồi, trên người bẩn lắm, tắm còn chưa tắm.

– Ở đâu ra nhiều chuyện như vậy?

Thân Đồ Dạ nướng mày, tay anh trực tiếp chui vào trong váy cô.

– Ừm ừm, đừng...- Nước mắt của Lăng Tuyết sắp chảy ra.

– Cơ thể em thành thật hơn cái miệng của em...- Thân Đồ Dạ thờ ơ, kẻ sát vào vành tai Lăng Tuyết thì thầm.

– Em...- Lăng Tuyết xấu hổ không nói nên lời.

– Đợi đã- Thân Đồ Dạ đột nhiên dừng động tác lại, rút tay ra nhìn, mày nhíu lại- Em...

Lăng Tuyết nhìn xuống, quả thực muốn tìm cái lỗ để chui vào, trên tay Thân Đồ Dạ toàn là máu, cô đến kỳ kinh nguyệt, chỉ là bản thân hoàn toàn không biết.

– Thật mất hứng!- Thân Đồ Dạ xoay người ngồi lên- Bản thân đến kỳ cũng không biết à?

– Không đề ý- Lăng Tuyết cuống quýt sửa sang lại trang phục- Chúng ta về đi, em muốn tắm.

– Mặt trời mọc rồi- Thân Đồ Dạ chỉ ra xa xa- Xem kia, đẹp thật!

Lăng Tuyết ngẩng đầu lên nhìn, phía chân trời hiện lên một khoảng hào quang hoa mỹ, chiếu đến không trung nhuốm đỏ, tựa như cô gái vừa thức giấc, dần dần lộ ra một mặt e thẹn, vạn vật thức tỉnh, trong núi truyền đến tiếng chim hót, mùi sương mùi hoa, bầu không khí tươi mát trong lành.

– Nghe nói đôi tình nhân nào cùng nhau ngắm mặt trời mọc là một khởi đầu tốt đẹp- Thân Đồ Dạ nhìn về phía chân trời, cảm thán nói- Trước khi kết hôn chúng ta cùng nhau xem mặt trời mọc, có tính là một bắt đầu rất tốt không?

– Anh cũng tin mấy chuyện này à?- Lăng Tuyết rất bất ngờ.

– Chưa từng tin vào vận mệnh, nhưng có vài thứ có lẽ thật sự có duyên phận đấy- Thân Đồ Dạ cười xột xà.

– Anh đang ám chỉ Nhan Nhượng Hi à?- Lăng Tuyết ngồi lên bên cạnh Thân Đồ Dạ- Giữa hai người rớt cuộc là sao vậy? Là anh yêu đơn phương người ta, hay trước kia hai người từng yêu đương?

– Yêu đơn phương là gì?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Được rồi, xem ra đáp thuộc về sau rồi- Lăng Tuyết cười- Nếu đã từng bên nhau, chắc cũng từng yêu nhau chứ, vậy tại sao lại chia tay?

– Không biết nữa- Thân Đồ Dạ lắc đầu- Đến tận bây giờ anh cũng không rõ, năm đó trước khi anh sang nước M, rõ ràng cô ấy nói sẽ chờ anh, chỉ là tại sao khi trở về cô ấy liền theo người khác, anh nghĩ không ra.

– Anh đi bao lâu?- Lăng Tuyết hiếu kỳ hỏi- Trong thời gian đó anh có liên lạc với cô ấy không?

– Sáu năm!- Thân Đồ Dạ hồi tưởng lại- Sáu năm đó anh phải bí mật tập huấn, không thể liên lạc với bên ngoài, đương nhiên sẽ không liên lạc với cô ấy.

– Sáu năm không liên lạc, còn có cô gái nào chờ anh chứ?- Lăng Tuyết cảm thấy hết nói nổi- Hơn nữa lúc đó chắc cô ấy còn nhỏ nhỉ?

– Mười tám tuổi- Thân Đồ Dạ nói- Khi đó anh cũng mới hai mươi, anh nghĩ đã là lời hứa thì phải dùng cả sinh mạng để tuân thủ, không ngờ người khác lại không nghĩ như vậy.

– Sau khi anh trở về, cô ấy đã ở bên Hoắc Vân Phong à?

Lăng Tuyết xoay chiếc nhẫn quanh ngón tay, cô nhớ Hoắc Phi Vân từng nói, ba năm trước Thân Đồ Dạ đã cầm chiếc nhẫn này cầu hôn Nhan Nhượng Hi, chỉ là Nhan Nhượng Hi không chọn anh, mà chọn Hoắc Vân Phong.

Thân Đồ Dạ cười đắng chát:

– Anh mang theo tấm thân đầy vinh quang trở về tìm cô ấy, dùng một chiếc nhẫn đặc biệt để cầu hôn cô ấy, nhưng cô ấy lại từ chối anh, cô ấy nói với anh là cô ấy đã có người mình thích...

– Người đó chính là Hoắc Vân Phong!

Lăng Tuyết nhìn Thân Đồ Dạ, người đàn ông như anh đúng là không nhiều lắm, vì lời hẹn ước lúc còn trẻ mà chờ đợi suốt chín năm, thực sự rất hiếm có.

– Nói cách khác, anh đợi Nhan Nhượng Hi trong chín năm? Suốt chín năm đó, anh chưa từng tìm cho mình cô gái nào khác à?

– Có tìm chứ, là em đó!- Thân Đồ Dạ lườm Lăng Tuyết- Em hao tâm tổn trí quyến rũ anh, không lẽ em quên hết chuyện hôm đó rồi?

– Nhớ mà nhớ mà, em đương nhiên nhớ chứ- Sau đó Lăng Tuyết có hỏi qua Tần Tuệ, biết được tường tận quá trình- Hôm đó Hoắc Vân Phong và Nhan Nhượng Hi tuyên bố sẽ kết hôn, em sợ anh đau lòng buồn bã, cho nên đã hẹn anh ra ngoài dùng cơm...

– Không chỉ có thế, em còn đặt phòng cho anh- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Cuối cùng quả nhiên đã thực hiện được rồi!

– Ha ha...

Lăng Tuyết cười ngượng, lúc trước cô thực sự không biết nội tình ngày hôm đó, hiện tại nghĩ lại, người nhà họ Cung đúng là khổ sở bầy kẻ, làm nhiều

chuyện như vậy, chỉ vì gả cho Thân Đồ Dạ, hiện tại quả nhiên đã được như ý nguyện rồi.

– Cung Thiên Long...- Thân Đồ Dạ đột nhiên túm Lăng Tuyết vào lòng, sâu thẳm nhìn cô- Rốt cuộc em còn có bao nhiêu chuyện giấu anh?

– Em...- Lăng Tuyết mơ hồ cảm thấy Thân Đồ Dạ đã hoài nghi cô, gần đây cô có rất nhiều sơ hở, không chỉ Thân Đồ Dạ, ngay cả chính cô cũng cảm thấy chột dạ, nhưng hiện tại lúc này, cô chỉ có thể cắn răng kiên trì, đánh chết cũng không nhận- Em không có mà, chẳng phải chỉ đưa xe một lần thôi sao? Hôm nay em thật sự chỉ là đánh bậy đánh bạ, ăn quăng ấy mà!

– Ha, ha ha ha!- Thân Đồ Dạ cười, nói sang chuyện khác- Được rồi, bất kể thế nào, dù sao em...- Lúc này đây, anh không gọi cô là Cung Thiên Long nữa, mà “bá đạo” ôm chặt lấy cô, chính thức tuyên bố- Chính là người phụ nữ của anh, sau này phải ngoan ngoãn vâng lời, biết không!

– Dạ dạ, biết rồi!

Lăng Tuyết vui vẻ gật đầu, trong lòng như trút được gánh nặng, cuối cùng đã đạt được sự đồng thuận của Thân Đồ Dạ, nhiệm vụ của cô xem như hoàn thành một nửa, hiện tại chỉ chờ đến ngày mai định hôn sự, ngày một tổ chức hôn lễ là xong!!!

– Được rồi, xuống núi thôi, bằng không em sẽ “máu nhuộm đỉnh núi” mất!- Thân Đồ Dạ đứng lên, đưa lưng cho Lăng Tuyết- Đi nào!

– Anh muốn công em xuống núi?- Lăng Tuyết vội vàng nhảy lên lưng anh- Cảm ơn!

– Này!- Thân Đồ Dạ nói- Rõ ràng đã đưa áo khoác cho em, lại còn ủ ấm em trong lòng nữa, tại sao toàn thân em vẫn lạnh ngắt thế này?

– Ủ, em thể hàn mà, vào mùa đông tay chân rất lạnh...

– Sau này anh sẽ sưởi ấm cho em!- Thân Đồ Dạ nói một câu như thế.

– Hà?- Lăng Tuyết tưởng mình nghe nhầm, tên đầu gỗ này lại có thể nói mấy lời mùi mẫn quan tâm làm người ta cảm động vậy sao? Đây là sự thật ư?

– Hôn lễ muốn kiểu Trung hay kiểu Tây?- Thân Đồ Dạ lại hỏi.

– Hừm?- Lăng Tuyết đầu tim rung rinh, vội đáp- Sao cũng được, anh quyết định là được.

– Vậy kiểu Trung đi- Thân Đồ Dạ tự nói tự đáp- Thân Đồ Phong Hoa đã chuẩn bị xong lễ phục kiểu Trung rồi, cô ấy đặc biệt đến Tô Châu tìm thợ may thủ công thiết kế ra, đẹp lắm, chỉ là lúc trước anh không để ý lắm... Trang sức cô ấy cũng chuẩn bị rồi, cũng rất khá, chiếc nhẫn trên tay em sau này không cần đeo nữa, ngày một đôi nhẫn cưới khác, sau này sẽ đeo cái đó... Đúng rồi, em thích Bugatti à?

– Hừm?- Lăng Tuyết còn đang đắm chìm trong ngữ cảnh do anh vẽ ra, tưởng tượng khung cảnh kết hôn.

– Xe hoa, em muốn xe gì?- Thân Đồ Dạ hỏi.

– Em...- Lăng Tuyết vốn không muốn làm chủ, dù sao đây cũng là hôn lễ của “Cung Thiên Long”, chỉ là hỏi về xe, cô không nhận được đáp ngay- Ủ, em thích Bugatti, nhưng mà...

Cô cắn môi, cẩn thận hỏi:

– Em có thể tự lái xe không?

– Khùng à!- Thân Đồ Dạ bật cười- Làm gì có cô đầu nào tự lái xe hoa chứ?

– Em cần gì phải giống người khác- Lăng Tuyết bĩu môi- Hơn nữa, anh cũng không phải người tầm thường, chúng ta không thèm đi đường tầm thường!

– Cái miệng nhỏ này của em, đúng là lợi hại- Thân Đồ Dạ bắt đầu dĩ mím cười- Lần nào cũng có thể dùng lời ngụy biện để thuyết phục anh!

– Thuyết phục?- Lăng Tuyết mừng rỡ- Anh đồng ý rồi?

– Em nói đúng, chúng ta không cần giống người khác!- Thân Đồ Dạ có cùng nhận thức với Lăng Tuyết, cũng rất tán thưởng cá tính độc đáo của cô.

– Yeah yeah, cảm ơn anh!- Lăng Tuyết vui vẻ hoan hô, còn hôn chụt lên mặt Thân Đồ Dạ.

– Ha ha...- Thân Đồ Dạ cười nhẹ, cười đến ôn hòa, trong mắt là yêu thương cưng chiều- Nếu em có thể luôn thế này, thứ em muốn, anh đều cho em hết!

– Luôn thế này là thế nào?- Lăng Tuyết hưng phấn hỏi.

Thân Đồ Dạ nghĩ nghĩ, nghiêm túc đáp:

– Thoải mái, ở bên em cảm giác rất thoải mái!

– Vậy dễ ợt!- Lăng Tuyết ôm lấy cổ Thân Đồ Dạ, nịnh nọt nói- Anh thích hát không? Em hát một bài cho anh nghe nha.

– Em còn biết hát à?- Thân Đồ Dạ rất bất ngờ- Hát một bài nghe xem

– Muốn nghe bài gì?- Lăng Tuyết hỏi.

– Tùy em, anh không có nghiên cứu gì về âm nhạc- Thân Đồ Dạ nói.

– Vậy em hát cho anh nghe một ca khúc trữ tình nha- Lăng Tuyết nghĩ- Hát cho anh nghe bài “If You”!

Đây là một ca khúc tiếng Hàn Quốc, Lăng Tuyết rất thích giai điệu thâm tình cùng ý cảnh trong đó.

Hát hết bài, Thân Đồ Dạ nói:

– Hay thì hay đó, nhưng không biết em hát cái gì.

– Hay là được.

Lăng Tuyết lưu luyến áp vào lưng của Thân Đồ Dạ, ngắm nhìn phong cảnh núi rừng hùng vĩ, bỗng nhiên cảm thấy con đường phía trước sẽ rất tươi đẹp đây...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Đêm Trước Hôn Lễ (1)

Có lẽ do quá mệt, không qua bao lâu, Lăng Tuyết lại ngủ thiếp đi, lúc này cô không chảy nước miếng, không ngứa, chỉ mềm nhũn, bất cứ lúc nào cũng có thể trượt xuống.

Thân Đồ Dạ chuyển cô từ sau lưng ra đằng trước, bế ngang cô, tiếp tục đi xuống núi.

Lăng Tuyết đã quen với vòng ôm của anh, cọ cọ vào lòng anh, ngủ rất say.

– Như vậy mà vẫn ngủ được, đúng là phục em thật.

Thân Đồ Dạ mỉm cười yêu thương, đường núi này không bằng phẳng, thường có chướng ngại vật xuất hiện, anh đã cố gắng hết mức có thể đi vào chỗ đường tốt, nhưng vẫn không tránh khỏi va quệt vào nhánh cây hay bụi gai, đôi khi còn vướng vào váy cô, nhưng cô không mảy may bị ảnh hưởng, rúc trong lòng anh, như trời có sập xuống cũng không cần lo.

Thân Đồ Dạ dùng cơ thể che chắn cho Lăng Tuyết, không để cô chịu bất cứ vết thương gì, đến nỗi trên cánh tay anh bị trầy trụa rất nhiều, nhưng chút đau ấy chẳng đáng nhắc tới, chỉ cần cô không sao thì tốt rồi.

Dọc đường bế Lăng Tuyết xuống núi, Lôi Quân đã lái xe đến chờ sẵn, mở cửa xe, anh cung kính nói:

– Chủ nhân, mời!

Thân Đồ Dạ nhẹ nhàng bế Lăng Tuyết vào xe, đặt cô xuống ghế.

Lôi Quân khởi động xe chạy về hướng nhà Thân Đồ Dạ, biết Lăng Tuyết đang ngủ, anh đặc biệt lái xe thật êm.

Thân Đồ Dạ cầm một tấm chăn mỏng đắp cho Lăng Tuyết, sau đó ở bên cạnh thay đồ, ánh mắt lại thâm sâu nhìn cô, cô ngủ say thật, cơ thể nhỏ bé vẫn cuộn tròn như cũ, đây là biểu hiện của người không có cảm giác an toàn.

Thân Đồ Dạ cởi áo ra nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, để cô cảm thấy ấm áp kiên định hơn.

Quả nhiên, Lăng Tuyết rất nhanh an ổn lại, ngoan ngoãn rúc vào lòng Thân Đồ Dạ, bàn tay nhỏ bé theo bản năng túm lấy y phục của anh, như trẻ con không muốn rời xa anh...

Anh hôn lên trán cô, trong lòng âm ỉ, loại cảm giác được dựa dẫm đầy cuốn hút này thật sự rất tuyệt.

Rừ, rừ...

Bỗng nhiên, điện thoại của Lăng Tuyết báo rung, chắc là có điện thoại gọi đến, Thân Đồ Dạ lấy điện thoại trong người cô ra, trên màn hình biểu hiện một dãy số, không lưu tên, Thân Đồ Dạ không để ý, vì không muốn làm ồn Lăng Tuyết ngủ, anh trực tiếp cúp máy.

Vừa chuẩn bị để xuống, đột nhiên nhận được một tin nhắn, Thân Đồ Dạ vô thức liếc xem, một phần nội dung tin nhắn hiện lên là: “Lăng Ngao không chịu đăng ký...”

Lăng Ngao?

Là tên của một người đàn ông!!!

Nếu là việc công hoặc chuyện của nhà họ Cung, sẽ báo với Lãnh Thanh Mặc và Tần Tuệ trước, không cần thiết lúc này quấy rầy “Cung Thiên Long”, người đàn ông tên Lăng Ngao này nhất định có mối quan hệ mật thiết với “Cung Thiên Long”.

Thân Đồ Dạ nhũn mày, sắc mặt trở nên u ám, cặp mắt nhìn chăm chăm Lăng Tuyết trong lòng, ánh mắt có hơi phức tạp.

Nếu lúc này, anh dùng điện thoại của cô trả lời tin nhắn, sẽ nhanh chóng biết được đáp án, nhưng làm vậy sẽ tổn hại đến thân phận của anh, cũng vì phạm nguyên tắc của chính anh.

Anh phải tin tưởng cô, càng phải tin tưởng chính mình, không ai dám lừa gạt anh đâu.

Nghĩ đến đây, Thân Đồ Dạ đặt điện thoại sang một bên...

Lôi Quân ở giữa đường gặp được xe của nhà họ Cung, Tần Tuệ đứng ở bên cạnh xe chờ đợi.

Lôi Quân dừng xe chào hỏi:

– Tần quản gia!

– Xin lỗi, làm phiền rồi- Tần Tuệ cúi đầu chào- Tôi ở đây chờ cô Cung, không biết cô ấy sao rồi?

Chị không lo lắng an nguy của Lăng Tuyết, mà là lo Lăng Tuyết lại gặp rắc rối, ngộ nhờ đề lộ thân phận, hết thấy đều bị thất bại trong gang tấc.

– Cô Cung đang ngủ- Lôi Quân nói- Chủ nhân không đặc biệt dặn dò gì, chắc định đưa cô ấy cùng về nhà.

– Vậy...- Tần Tuệ nhìn vào xe, cẩn thận hỏi- Họ ổn chứ?

– Chị chỉ phương diện nào?- Lôi Quân hoài nghi hỏi- Cô Cung trông rất mệt mỏi, lúc chủ nhân bế cô ấy xuống núi cô ấy vẫn ngủ, hiện tại chắc vẫn đang ngủ.

– Ngài Thân Đồ bế cô Cung xuống núi?- Tần Tuệ mừng rỡ- Xem ra tôi lo lắng thừa thãi rồi.

– Chủ nhân rất thích cô Cung, tình cảm giữa họ tiến triển rất nhanh- Lôi Quân cười nói- Được rồi, tôi phải lái xe đi đây.

– Vâng vâng vâng- Tần Tuệ liên tục gật đầu- Tôi có thể theo sau xe đến nhà ngài Thân Đồ không? Vì ngày mai là hôn lễ rồi, hiện tại chưa chuẩn bị gì hết, tôi định đợi ngài Thân Đồ nghỉ ngơi xong rồi hỏi ý ngài ấy.

– Được mà, hoan nghênh!

– Cảm ơn...

Xe chạy về nhà Thân Đồ, Lăng Tuyết đã thức, không biết tại sao, vừa rồi cô nằm mơ thấy ác mộng, trong mơ Lăng Ngao xảy ra chuyện, một cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng, choáng tỉnh giấc.

– Sao vậy?- Thân Đồ Dạ vừa nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, hiện tại bị Lăng Tuyết đánh thức.

– Mơ thấy ác mộng- Lăng Tuyết day trán- Đau đầu quá.

– Có lẽ bị cảm lạnh rồi, về nhà uống thuốc là khỏe thôi.

Thân Đồ Dạ ngồi dậy, phát hiện xe đã dừng lại, biết họ đang ngủ, Lôi Quân không dám đánh thức họ.

Chỉ có thể ở bên ngoài chờ họ thức dậy một cách tự nhiên.

– Chúng ta đang ở trên xe à?

Lăng Tuyết vô cùng kinh ngạc, lúc xuống núi cô ngủ suốt, ngay cả lên xe lúc nào cũng không hay.

– Em ngủ sâu đấy- Thân Đồ Dạ mặc áo vào, mắt lại nhìn chăm chăm vào ngực Lăng Tuyết- Vào nhà ngủ tiếp, ăn mặc đàng hoàng vào.

– Ồ- Lăng Tuyết luống cuống sửa sang lại trang phục, xấu hổ đến mặt đỏ bừng.

Hai người cùng nhau xuống xe, Tần Tuệ và Lôi Quân vội đến chào hỏi, Tần Tuệ thấy trên người Lăng Tuyết mặc áo khoác của Thân Đồ Dạ, vui không tả nổi:

– Cô Cung, ngài Thân Đồ, hai người vất vả rồi!

– Chị tới đúng lúc đấy- Thân Đồ Dạ nói với Tần Tuệ- Quay về chuẩn bị hôn lễ vào ngày mai đi, tình hình cụ thể tôi sẽ kêu Cố Huy đi nói với chị.

– Vâng- Tần Tuệ cúi đầu nghe lệnh, cuối cùng có thể thuận lợi kết hôn, tuy rằng hiện tại mới chuẩn bị có phần gấp gáp, nhưng không có gì trở ngại “Cung Thiên Long” trở thành chị Thân Đồ rồi!

– Hôm nay cô ấy ở lại đây, sáng mai sẽ về- Thân Đồ Dạ thân mật ôm lấy eo của Lăng Tuyết- Chị kêu người mang đồ đạc của cô ấy qua đây nhé.

– Đã mang đến rồi- Tần Tuệ cung kính nói- Cả đêm qua cô Cung không về, tôi nghĩ nhất định cô ấy rất muốn tắm rửa thay đồ, cho nên trên xe có mang theo đồ dùng trang phục của cô ấy.

– Vậy thì tốt- Thân Đồ Dạ gật đầu, dặn dò Lôi Quân- Mang lên phòng ngủ của tôi đi.

– Vâng- Lôi Quân lập tức đi làm.

– Cô Cung, tôi quay về chuẩn bị hôn lễ- Tần Tuệ sâu xa nói- Máy chuyện vặt vãnh khác đã làm xong, chuyện bên anh Lãnh cũng được giải quyết, chỉ còn chuyện hôn lễ thôi, tôi lập tức quay về chuẩn bị.

– Ừm, vất vả rồi.

Lăng Tuyết trong lòng nghĩ, chuyện bên Lãnh Thanh Mặc cũng đã giải quyết? Đó là chuyện gì? Nhất định không phải chuyện cô nhi viện, hay là chuyện Hoắc Phi Vân dùng mấy tấm ảnh uy hiếp cô?

Lăng Tuyết nghĩ không ra, trong thời gian ngắn như vậy, Lãnh Thanh Mặc làm sao giải quyết được chuyện này?

Thế lực của nhà họ Hoắc khổng lồ, họ Cung không thể địch nổi, Hoắc Phi Vân tính khí cao ngạo, không dễ thỏa hiệp, sao có thể nhượng bộ Lãnh Thanh Mặc một chuyện lớn thế này?

Hơn nữa, cô gái như Hoắc Phi Vân, làm việc rất cẩn thận, nhất định đã lưu lại rất nhiều hình ảnh bản điện tử, nói không chừng còn dùng đủ mọi hình thức.

Lãnh Thanh Mặc muốn đối phó cô ấy chẳng dễ dàng...

Quên đi, nghĩ nhiều cũng vô ích, mặc kệ thế nào, chuyện này được giải quyết là ổn rồi!

– Được rồi, vào nhà tắm rửa đi- Thân Đồ Dạ thúc giục- Bận quá!

– Ừm!- Lăng Tuyết lúc này mới nhớ tới bản thân đến kỳ, nghĩ đến chuyện trên đỉnh núi, cô rất mất tự nhiên, đây là ngày đầu tiên “bị”, lượng máu rất ít, cũng không quá để ý, nhưng trang phục quả thực dơ hết rồi, phải mau chóng đi tắm, xấu hổ chết đi được.

– Chuẩn bị gì ăn chưa?- Thân Đồ Dạ hỏi.

– Chuẩn bị xong rồi, tất cả đều là món ngài thích ăn- Người hầu cung kính nói- Ngài ăn trong phòng hay phòng ăn?

– Bưng vào phòng đi- Thân Đồ Dạ dặn, lại quay đầu hỏi Lăng Tuyết- Em thích ăn gì?

– Ăn gì cũng được, em không kén ăn- Lăng Tuyết ôm bụng- Nếu có thuốc đau bao tử thì cho em, cảm ơn!

– Nghe rồi chứ?- Thân Đồ Dạ hỏi người hầu.

– Thưa vâng- Người hầu lập tức đi chuẩn bị.

Hai người trở về phòng, nhưng người khác cũng đi bận rộn việc của mình, không ai để ý điện thoại trong xe luôn báo rung, ngay cả Lăng Tuyết cũng không phát hiện ra điện thoại không có trên người mình.

Tần Tuệ ngồi chiếc Aston Martin về nhà họ Cung, trên đường gửi tin nhắn báo cáo với Lãnh Thanh Mặc:

– Ngài Thân Đồ bảo tôi quay về chuẩn bị hôn lễ ngày mai, Lăng Tuyết nghỉ ngơi ở lại nhà ngài ấy, sáng mai sẽ về, hết thấy đều rất thuận lợi!

– Được!- Lãnh Thanh Mặc đáp một chữ.

Tần Tuệ thở phào nhẹ nhõm, thấp thòm lo lắng bấy lâu, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề khó khăn nhất, ngài Thân Đồ đích thân mở miệng, hôn lễ ngày mai chắc không có vấn đề gì, xong hôn lễ, quan hệ giữa nhà họ Cung và nhà Thân Đồ liền được chứng thực, hết thấy vấn đề đều sẽ được giải quyết!

Thật tốt quá!!!

– Reng reng reng...

Tiếng chuông điện thoại bất thành linh ngắt ngang dòng suy tư của Tần Tuệ, hiện tại bất cứ tin tức nào cũng là sự kiện quan trọng, Tần Tuệ lập tức bắt máy:

– A lô!

– Tần quán gia!- Nhân viên A Văn lo lắng nói- Tên Lăng Ngao kia không chịu đăng ký, còn cướp một chiếc xe chạy mất rồi!

– Cái gì?- Tần Tuệ giật mình sợ hãi- Tại sao lại như vậy? Hơn mười một giờ tối qua đã kêu anh đưa cậu ta ra sân bay rồi mà, hiện tại anh mới báo với tôi là cậu ta không chịu đăng ký???

– Rạng sáng có gọi điện mấy lần cho chị, không phải mấy bận thì cũng bị ngắt, tôi không kịp báo với chị- A Văn ảm ức nói.

Lúc này Tần Tuệ mới nhớ đến tối qua phát sinh rất nhiều chuyện, Lăng Tuyết mang theo chị và bốn nhân viên khác đưa xe cứu Thân Đồ Phong Hoa và Thân Đồ Dạ, cả chiếc xe đều bay lên, chị sợ đến mức mặt không còn hột máu, hoàn toàn không có thời gian quan tâm điện thoại reo.

– Đừng nhiều lời nữa, hiện tại tình hình như thế nào?- Tần Tuệ hỏi- Tìm được người chưa?

– Vẫn chưa- A Văn lòng nóng như lửa đốt- Lúc ấy liên lạc với chị không được, không có cách nào liên lạc với anh Lãnh, tôi đành tự chủ trương phái người đi tìm trước, chỉ là tìm khắp nơi đều không có, cậu ta cùng ba người bạn của mình chạy trốn mất biệt!

– Đang yên đang lành tại sao đột nhiên lại chạy? Chẳng phải đã đồng ý sẽ sang Mỹ điều trị hay sao?- Tần Tuệ hỏi.

– Vừa đến sân bay, chuẩn bị qua cửa an ninh, cậu ta đột nhiên nhận một cuộc gọi, mặt biến sắc, sau đó nổi điên lên, gào thét đòi đi tìm cô Lăng, nói không thể để cô ấy vì chuyện cô nhi viện mà gả cho người khác được, bạn cậu ta mới đầu còn khuyên nhủ cậu ta, sau đó cũng bị cậu ta thuyết phục, dẫn cậu ta cùng nhau xông ra ngoài...

– Nhất định là Hoắc Phi Vân giờ trò rồi- Tần Tuệ thở hắt ra- Tiếp tục tìm, hôm nay trước khi trời tối phải tìm cho ra Lăng Ngao!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đêm Trước Hôn Lễ (2)

Tần Tuệ vội vàng quay về nhà họ Cung, Lãnh Thanh Mặc đang chuẩn bị ra ngoài, chị vội nói:

– Anh Lãnh, có chuyện quan trọng cần báo!

Lãnh Thanh Mặc dường như có chuyện gấp, nhìn đồng hồ, chỉ vào xe, dùng khẩu hình môi nói:

– Lên xe nói.

– Vâng- Tần Tuệ theo Lãnh Thanh Mặc lên xe, cửa đóng lại, chị vội nói- Lăng Ngao chạy rồi, trước khi làm thủ tục cậu ta đột nhiên nhận được một cú điện thoại kỳ lạ, biết Lăng Tuyết sắp kết hôn với ngài Thân Đồ, cảm xúc vô cùng kích động, sau đó cùng mấy người bạn của cậu ta chạy trốn mất rồi.

Nghe đến đây, chân mày Lãnh Thanh Mặc nhíu chặt lại, anh hao hết tâm tư mới xử lý ổn thỏa chuyện ảnh chụp, để Hoắc Phi Vân không có cách nào cáo trạng với Thân Đồ Dạ, không ngờ Hoắc Phi Vân còn có chiêu này.

– Tôi đã kêu A Văn đi tìm cậu ta, cho dù phải lật tung thành phố Hải cũng phải tìm ra người vào tối nay- Tần Tuệ lo lắng nói- Bản thân Lăng Ngao bị thương nặng không chạy đi đâu được, tôi chỉ lo cậu ta liên lạc với Lăng Tuyết, vậy con nhỏ đó sẽ xử sự theo cảm tính, làm việc chẳng biết phân biệt hậu quả nặng nhẹ, ngộ nhớ lại chạy đi gặp Lăng Ngao thì phải làm sao? Hiện tại lúc mấu chốt này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy hôn lễ thực sự sẽ không tiến hành được.

– Lúc chị rời khỏi nhà Thân Đồ, cô ấy có gì khác thường không?- Lãnh Thanh Mặc hỏi.

– Nhìn qua thì không có gì khác- Tần Tuệ cẩn thận nhớ lại- Cô ấy với ngài Thân Đồ rất thân mật, ngoại trừ có hơi ngượng ngùng ra thì không có chỗ đặc biệt gì. Chỉ là lúc tôi rời khỏi nhà ngài ấy mới nhận được điện thoại, có thể khi đó Lăng Ngao vẫn chưa liên lạc với cô ấy thì sao? Ngộ nhớ hiện tại liên lạc...

Tần Tuệ ngẫm lại đã thấy lo:

– Anh Lãnh, anh mau chóng nghĩ cách đi, nếu không thì anh đi đến nhà Thân Đồ tìm cô ấy thử xem? Cô ấy chỉ nghe anh thôi.

– Không cần- Lãnh Thanh Mặc lắc đầu, nói tiếp- Thiết bị nghe lén có thiết kế đặc biệt, có thể làm nhiễu thông tin, sai Phí Mạn xử lý một chút là được.

– Hả, còn có thể làm vậy à?

Tần Tuệ lập tức lấy điện thoại ra gọi cho nhân viên tên Phí Mạn, thông báo người nọ ngăn chặn tất cả thông tin đến điện thoại của Lăng Tuyết, Phí Mạn ở tại chỗ mở máy tính ra, chỉ tốn hơn mười giây đã thao tác xong, Tần Tuệ cuối cùng cũng thở phào.

Cúp máy, Tần Tuệ thoải mái hơn:

– Hiện tại ổn rồi, cho dù cô ấy phát hiện điện thoại không gọi được cũng sẽ không hoài nghi chúng ta, có thể còn cho rằng điện thoại bị rơi hỏng.

– Tôi bận ra ngoài làm việc, hôm nay chị sắp xếp chuyện hôn lễ cho ổn thỏa đi- Lãnh Thanh Mặc nói- Xuống xe!

– Vâng!- Tần Tuệ chuẩn bị xuống xe, đột nhiên lại nhớ đến một chuyện quan trọng, vội hỏi- Đúng rồi, ngộ nhớ cô ấy dùng điện thoại khác để liên lạc với Lăng Ngao thì sao?

– Tôi qua phát sinh nhiều chuyện như vậy, ngày mai lại kết hôn, cô ấy không có thời gian và sức lực làm vậy đâu- Lãnh Thanh Mặc cười nhạt- Nếu thực sự có ngộ nhớ, vậy thì cũng là ý trời, chúng ta không thể ngăn cản!

– Được rồi- Tần Tuệ nhủ mảy- Xem ra trước khi tìm được Lăng Ngao chúng ta vẫn phải lo lắng đề phòng rồi. Không phiền anh nữa, tôi xuống xe trước!

Tần Tuệ xuống xe, không quản nghỉ ngơi, bắt đầu sắp xếp cho hôn lễ ngày mai, may mà chị đã có chuẩn bị từ trước, vì hôn lễ này đã làm rất nhiều bản kế hoạch, cũng chuẩn bị rất nhiều thứ, bằng không bây giờ gấp rút như vậy thì làm sao mà kịp.

Cố Huy gọi điện thoại cho Tần Tuệ, báo địa điểm tổ chức hôn lễ đã được an bài thỏa đáng, về phần chi tiết sắp xếp cho bên “Cung Thiên Long” sẽ giao cho Tần Tuệ, Tần Tuệ liên tục vâng dạ, khách sáo và thân thiết.

Chị rời khỏi nhà Thân Đồ Dạ cũng sắp hai tiếng đồng hồ, bên đó không truyền đến tin tức xấu nào, Cố Huy còn chủ động gọi điện đến thương lượng chuyện hôn lễ, xem ra Lăng Tuyết vẫn chưa gặp rắc rối, tốt quá rồi, hy vọng hết thảy đều thuận lợi...

Lăng Tuyết tắm rửa xong, thay một bộ đồ mặc nhà thoải mái, đi vào phòng khách nhỏ trong phòng ngủ dùng bữa sáng.

Thân Đồ Dạ cũng thay đồ xong, tóc vẫn còn ướt, cô tò mò hỏi:

– Anh tắm xong rồi à?

– Ừm, đến thư phòng tắm- Thân Đồ Dạ mặc đồ ngủ, anh định đánh một giấc- Xem em thích ăn món gì, nếu không thích thì gọi người hầu làm món khác.

– Đều OK mà- Lăng Tuyết ngồi xuống bắt đầu miệt mài ăn.

Cử chỉ hành động của Thân Đồ Dạ luôn luôn tao nhã, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tùy ý của Lăng Tuyết, anh lại không cảm thấy đáng ghét, ngược lại cảm thấy cô là người không câu nệ tiểu tiết, chân thật tự nhiên.

– Ừ, món cháo này ngon đấy- Lăng Tuyết húp từng muỗng cháo thịt bò, còn không quên cắn một miếng bánh bao- Đều là món em thích ăn.

– Xem ra khẩu vị của chúng ta khá giống nhau- Thân Đồ Dạ chậm rãi uống sữa đậu nành- Ăn từ từ thôi, không ai giành của em đâu.

Lăng Tuyết mỉm cười ngây ngô với anh, tiếp tục ăn, trong lòng lại nghĩ đến bọn Lăng Ngao, không biết hiện giờ họ thế nào.

Xem đồng hồ, hơn chín giờ, tối qua mười một giờ Lăng Ngao lên máy bay sang New York, dự tính cũng phải bay khoảng hơn mười bốn tiếng, chắc ba giờ chiều mới xuống máy bay.

Hiện tại chắc anh đang ở trên máy bay cùng Hàn Giai, điện thoại không gọi được đâu.

Chỉ là Hàn Bắc và Ngũ Ca đưa họ đến sân bay, chắc bây giờ về nhà rồi chứ?

Lăng Tuyết muốn gọi điện cho họ, hỏi thăm Lăng Ngao có đăng ký thuận lợi không, lúc này mới nhớ tìm điện thoại, cô tìm kiếm chung quanh, còn chạy vào trong nhà vệ sinh xem một lượt, vẫn không tìm thấy.

– Em tìm gì vậy?– Thân Đồ Dạ ngẩng đầu nhìn cô.

– Anh có thấy điện thoại của em không?– Lăng Tuyết hỏi.

– Điện thoại...– Thân Đồ Dạ nhớ tới lúc ở trong xe đã cúp một cuộc gọi của cô, chắc vẫn ở trong xe không cầm theo, vì thế quay ra ngoài ra lệnh- Người đâu!

– Vâng!- Cố Huy đi vào- Chủ nhân!

– Đi ra chiếc xe vừa rồi tìm điện thoại của cô Cung- Thân Đồ Dạ dặn.

– Vâng- Cố Huy lập tức đi làm.

– Không cần không cần, để em tự đi- Lăng Tuyết vội nói- Xe đậu ở đâu?

– Chắc còn đang ở ngoài- Cố Huy đáp- Chuẩn bị mang đi rửa.

– Ừ, tôi tự đi tìm là được- Lăng Tuyết mặc thêm áo choàng, vội vàng chạy ra ngoài.

Thân Đồ Dạ nhìn theo bóng lưng cô, mày hơi nhíu lại, cô cố tình chẳng, chẳng lẽ muốn lén lút tránh anh để gửi tin nhắn cho tên Lăng Ngao nào đó?

Bây giờ nhớ lại, lúc trước dự tiệc gia tộc họ Cung, cô cầu xin anh giúp đỡ cứu một người bạn, người đó cũng tên là Lăng Ngao!!!

Anh còn nhớ lúc ấy ánh mắt cô có bao nhiêu khẩn thiết và lo lắng, vì để cứu người kia, cô quả thật tổn không ít tâm tư, lúc ấy anh hoàn toàn không để ý, hiện tại ngẫm lại, xem ra quan hệ giữa cô và người đó không bình thường đâu!!!

Lăng Tuyết chạy ào ra khỏi biệt thự, tìm được chiếc Lincoln, nhờ nhân viên mở cửa xe, sau đó lên xe tìm điện thoại, rất nhanh tìm thấy trên xô pha, điện thoại đang trong tình trạng tắt máy, nhưng có hơi nóng.

Lăng Tuyết ừ ừ, vốn định ở trên xe gọi điện cho bọn Hàn Bắc, chỉ là hiện tại hết pin, cô chuẩn bị xuống xe, lại phát hiện trên xe có thể sạc pin, vội vàng cầm cục sạc đi sạc rồi khởi động lại nguồn.

Điện thoại nhanh chóng mở được, thể hiện có hơn năm mươi cuộc gọi nhớ, còn có hơn một trăm tin nhắn, trong lòng Lăng Tuyết cả kinh, cuống quýt mở ra xem, chỉ là điện thoại đột nhiên tối đen, sau đó tự động tắt nguồn.

Cô vội vã khởi động lại, nhưng màn hình chớp lên một cái lại tắt.

Lăng Tuyết còn tưởng chưa đủ pin, nhẫn nại đợi thêm vài phút, vẫn không mở máy được, cô hết nói nổi, chẳng lẽ tối qua lúc bay xe đã để điện thoại làm nó bị hư?

Hiện tại không có thời gian nghĩ những chuyện này, Lăng Ngao Hàn Bắc gọi điện thoại cho cô nhiều như vậy, chắc chắn có chuyện gấp, cô cầm điện thoại xuống xe, chìa tay ra với nhân viên:

– Cho tôi mượn điện thoại của anh với.

– Dạ?– Anh nhân viên giật mình một chút mới hoàn hồn- Xin lỗi cô Cung, trong thời gian làm việc chúng tôi không thể mang theo điện thoại, trong nhà có điện thoại, cô có thể...

Chưa đợi nhân viên nói hết, Lăng Tuyết đã chạy vội vào biệt thự mượn điện thoại:

– Đưa điện thoại cho tôi.

– Vâng- Người hầu lập tức lấy điện thoại trong nhà đưa cho cô.

Lăng Tuyết cầm điện thoại sang một bên gọi cho Lăng Ngao, tắt máy!!!

Cô chuẩn bị gọi cho Hàn Bắc, mới phát hiện bản thân hoàn toàn không nhớ rõ số của Hàn Bắc, bình thường cô lưu số của họ vào điện thoại, lúc cần dùng thì trực tiếp mở danh bạ ra gọi thôi, hoàn toàn không nhớ số, ngoại trừ số điện thoại của cô và Lăng Ngao ra, số của ai cô cũng không nhớ.

Hiện tại nghĩ lại, có lẽ đây là căn bệnh chung của người hiện đại, Lăng Tuyết chưa từng nghĩ đến vấn đề này, bây giờ phát hiện đây là một tật xấu đáng sợ đến mức nào, ngộ nhỡ có ngày gặp phải chuyện bất ngờ, làm mất hết danh bạ, ngoại trừ số 110 ra (số điện thoại gọi cảnh sát, tương tự 113 của Việt Nam), hình như cô cũng không biết gọi cho ai để cầu cứu.

Xã hội càng phát triển, con người càng lười biếng.

Tất cả liên quan đến người hiện đại đều chứa đựng trong bộ nhớ nho nhỏ của điện thoại, không có điện thoại, thì còn có gì?

Cho dù là một người nhìn qua một lần là không quên được như cô, chỉ cần không để tâm đến, thì sẽ không nhớ gì.

– Cô Cung!- Một giọng nói từ sau lưng truyền đến, Lăng Tuyết giật mình, quay đầu lại nhìn thấy Cố Huy, cô thở phào- Sao vậy?

– Đã xảy ra chuyện gì? Xem ra cô rất sốt ruột, có gì cần tôi hỗ trợ không?- Cố Huy thân thiết hỏi.

– Tôi...- Lăng Tuyết do dự không biết có nên nhờ Cố Huy giúp liên lạc với bọn Hàn Bắc không, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định, Hoắc Phi Vân lấy ảnh chụp thân mật giữa cô và Lăng Ngao ra để uy hiếp cô, hiện tại Lăng Ngao lại là một người rất nhạy cảm, cô làm sao có thể nhắc đến Lăng Ngao ở thời điểm nhạy cảm này chứ?

– Hừm?- Cố Huy mỉm cười nhìn cô.

– Điện thoại của tôi bị hỏng- Lăng Tuyết sửa miệng- Không biết làm sao lại không mở máy được.

– Tôi đổi chiếc khác cho cô, sim điện thoại có cần đổi luôn không?- Cố Huy hỏi.

– Không cần, dùng lại sim cũ là được.

Lăng Tuyết vẫn muốn giữ lại tin nhắn cũ, không biết họ có gửi thêm tin gì đến không.

– Được, tôi lập tức kêu người đi làm cho cô- Cố Huy ra ngoài.

– Đợi đã- Lăng Tuyết gọi anh ta lại- Trong điện thoại của anh có số của Tần Tuệ không?

– Có- Cố Huy đưa điện thoại cho Lăng Tuyết- Vừa rồi mới gọi cho chị ấy, có nhật ký cuộc gọi rồi, cô cứ dùng đi.

– Cảm ơn- Lăng Tuyết gọi vào số của Tần Tuệ, cô muốn kêu Tần Tuệ hỏi A Văn thử, Lăng Ngao có thuận lợi làm thủ tục không...

Điện thoại mau chóng chuyển được, bên kia truyền đến giọng nói ân cần thân thiết:

– Chào anh Cố!

– Là tôi- Lăng Tuyết đi sang một bên, thấp giọng hỏi- Điện thoại của tôi bị hư rồi, Lăng Ngao có đăng ký được chưa?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Phát Hiện Gian Tình

– Được rồi, sau đó tôi có hỏi thăm mà- Tần Tuệ giả bộ không biết gì- Sao cô lại dùng điện thoại của Cố Huy gọi đến? Điện thoại cô đâu?

– Điện thoại tôi bị hư rồi, không biết tại sao đột nhiên không mở máy được- Lăng Tuyết hoàn toàn không hay biết Tần Tuệ giờ trò sau lưng, còn thật thà nói- Cố Huy đi mua điện thoại mới cho tôi rồi, sau đó có thể liên lạc.

– Chuyện nhỏ đó không cần làm phiền Cố Huy đâu, để tôi mang một chiếc mới đến cho cô- Tần Tuệ vội nói- Trong nhà đúng lúc có điện thoại dự phòng.

– Không cần đâu, Cố Huy đi rồi- Lăng Tuyết có hơi lo lắng- Đủ rồi, không nghe chị nói nữa, chị mau hỏi A Văn thử giúp tôi, sau đó trả lời lại cho tôi

biết nha, tôi cầm điện thoại của Cố Huy đợi chị gọi lại.

– Vâng.

Cúp máy, Tần Tuệ thật sự gọi cho A Văn:

– Sao rồi?

– Vẫn chưa tìm được- A Văn lo lắng nói- Chúng tôi đã đến nhà Lăng Ngao, nhà Hàn Bắc, bao gồm cả nhà của Đoạn Ngũ để tìm, nhưng họ chưa từng về đó, hiện tại đang trên đường đến cô nhi viện.

– Cô nhi viện không còn ai nữa, nhưng chính vì như thế, họ mới có khả năng trốn ở đó, các người tìm cẩn thận vào.

– Vâng- A Văn nói- Có một vấn đề, tôi phải xin chỉ thị trước.

– Nói đi.

– Lúc trước ở sân bay, chúng tôi có bốn người, thật sự hoàn toàn có thể bắt họ, nhưng dù sao họ cũng là bạn của cô Lăng, chúng tôi không dám bắt kính với họ, lại càng không dám làm họ bị thương, nếu tìm được họ, hai bên lại nảy sinh xung đột, chúng tôi phải làm gì?

– Anh nghe đây!- Tần Tuệ trình trọng ra lệnh- Ngày mai Lăng Tuyết sẽ thay thế cô Cung kết hôn cùng ngài Thân Đồ, cuộc hôn nhân này quyết định thịnh suy của nhà họ Cung, tuyệt đối không thể xuất hiện bất cứ vấn đề gì, bất cứ ai mơ tưởng phá hoại tiệc cưới cũng không thể xuất hiện trong hôn lễ, bất luận phải dùng thủ đoạn gì, anh đã hiểu chưa?

– Hiểu rồi!

Tần Tuệ biểu đạt rõ ràng như vậy, A Văn muốn không hiểu cũng khó.

– Vậy được- Tần Tuệ luôn luôn nhấn mạnh- Trước khi trời tối, nhất định phải dàn xếp ổn thỏa chuyện này!

– Vâng!

Cúp máy, Tần Tuệ xem đồng hồ, mười giờ sáng, căn cứ theo hành trình ban đầu, lúc này, bọn Lăng Ngao vẫn còn trên máy bay, chị gọi lại cho Lăng Tuyết:

– Cô Lăng!

– Thế nào? Hỏi được chưa?- Lăng Tuyết vội hỏi.

– Hỏi rồi, A Văn nói bạn cô đã làm thủ tục suôn sẻ, cô không cần lo lắng- Giọng Tần Tuệ bình tĩnh, một chút cũng không có sơ hở.

– Hà? Họ đi hết cả rồi à?- Lăng Tuyết rất kinh ngạc- Không phải chỉ có mỗi Hàn Giai đi cùng Lăng Ngao thôi sao?

Tần Tuệ trong lòng cả kinh, xong rồi, câu trả lời thận trọng của chị, không ngờ lại phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy, chị chỉ chú ý Lăng Ngao có đi hay không, hoàn toàn không biết bọn Lăng Tuyết an bài thế nào.

Nhưng hiện tại chị cũng chỉ có thể cứu vãn, giải thích nói:

– Ừm, là vậy sao? Tôi không rõ lắm, tôi chỉ hỏi A Văn, bạn cô có đăng ký không thôi, anh ta nói vậy, thì tôi trả lời cô như vậy, bởi vì bây giờ đang chuẩn bị hôn lễ có hơi bận rộn, cho nên không hỏi chi tiết quá.

– Ừ, biết rồi, vậy nhé, cúp đây.

– Vâng, cô lo nghỉ ngơi đi, lát nữa tôi mang điện thoại qua.

– Ừm

Cúp máy, trong lòng Lăng Tuyết luôn cảm thấy lờ mờ bất an, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Tần Tuệ không cần phải lừa cô, Lăng Ngao đã đồng ý sang Mỹ, chị ấy có gì phải giấu diếm? Hơn nữa, có đoàn người Hàn Bắc Hàn Giai Ngũ Ca hộ tống, không xảy ra chuyện gì đâu.

Tin nhắn, điện thoại có thể chỉ thông báo cho cô biết việc đăng ký, hoặc là có chuyện gì khác...

Nghĩ vậy, trong lòng Lăng Tuyết kiên định hơn, đưa điện thoại cho người hầu nhò trả lại cho Cố Huy, sau đó cô lên lầu.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, đúng mười giờ sáng, hiện tại máy bay chưa đến, ba giờ chiều rồi hẳn gọi cho họ.

Trở về phòng, Lăng Tuyết không thấy Thân Đồ Dạ đâu, cô hỏi vệ sĩ:

– Anh ấy đâu rồi?

– Cô Cung, chủ nhân đang ở thư phòng- Người nọ đáp.

– Ừm- Lăng Tuyết không nghĩ nhiều, trở về phòng nghỉ ngơi.

Trong thư phòng, Thân Đồ Dạ đang có điện thoại, Thân Đồ Phong Hoa ở bên kia nói:

– Cô vừa xuống máy bay, bây giờ đang đến đại hội tuyển cử, hôn lễ của cháu chắc cô sẽ đến muộn, nhưng nhất định sẽ về tham gia!

– Vâng- Thân Đồ Dạ đáp- Chú ý an toàn!

– Trở về nước T rồi không ai dám đụng vào cô đâu! Quên đi, đừng mãi nói mấy chuyện không vui này- Thân Đồ Phong Hoa nói sang chuyện khác, hưng phấn hỏi- Vừa rồi trên máy bay cô còn nhớ lại hành động vĩ đại của con bé kia, lao tới bay xe, cô sống mấy chục năm rồi, chỉ thấy cháu bay xe đúng một lần, cô tưởng trên đời này không còn ai có thể so với cháu, không ngờ vị hôn thê của cháu lại có thể, trời ạ, đây đúng là làm cho người ta ngạc nhiên mừng rỡ!!!

– Cô gọi điện thoại cho cháu chỉ để nói chuyện này thôi à?

Thân Đồ Dạ cảm thấy hết biết nói gì, người phụ nữ này luôn không sửa được tật xấu thích nói tào lao.

– Còn chưa nói xong đâu- Thân Đồ Phong Hoa vẫn rất hưng phấn- Nói thật, lúc trước đột nhiên nghe tin cháu muốn kết hôn, cô bức tức lắm, còn tưởng cháu là vì giận đối Nhan Nhượng Hi mới tìm đại một cô gái để kết hôn, lần này cô ôm tâm trạng dò xét đến thành phố Hải để gặp con bé... Lần đầu gặp mặt, tuy rằng không thể nói rõ có bao nhiêu ấn tượng tốt, nhưng cô cảm thấy cháu đối với con bé không công thức hóa như trong tưởng tượng, ngược lại có chút ấm áp, còn con bé cũng không phải hạng tiêu thư thích ra vẻ thích làm màu, vì thế cô không phản đối... Nhưng cô tuyệt đối không ngờ, con bé lại mang đến niềm kinh ngạc to lớn như vậy cho cô, thực sự đã khiến cô thất kinh luôn, cháu biết không? Lúc nhìn thấy chiếc xe bay lên, tim cô như sắp nhảy ra ngoài, lúc ấy cô đã nghĩ, nếu tài xế mà là đàn ông, cô nhất định sẽ gả cho người đó!

– Kết quả là phụ nữ- Thân Đồ Dạ lạnh lùng ngắt lời Thân Đồ Phong Hoa- Nếu cô thích phụ nữ thì cứ việc nói thẳng, cháu có thể tặng cô ấy lại cho cô!

– Đồ thần kinh!- Thân Đồ Phong Hoa mắng- Đầu óc cháu bị lừa đá hỏng rồi à?

– Còn có chuyện gì, mau nói nhanh đi.

Thân Đồ Dạ mất kiên nhẫn, lúc này “Cung Thiên Long” hẳn đã trở về phòng nghỉ ngơi rồi, anh cũng muốn nghỉ ngơi, ôm cô cùng nhau nghỉ ngơi.

– Không ngờ Cung Thiên Long này đặc biệt như vậy, con bé quả thực rất vừa ý của cô, cháu nhất định phải đối xử tốt với nó...

– Được rồi, biết rồi- Thân Đồ Dạ chuẩn bị cúp máy.

– Chờ đã- Thân Đồ Phong Hoa gọi Thân Đồ Dạ lại- Còn có một chuyện quan trọng.

– Cô nói cả buổi, vẫn chưa vào chủ đề chính à?- Thân Đồ Dạ phục bà- Còn có chuyện gì, phiền cô nói cho xong một lần đi!!!

– Cái đó...- Thân Đồ Phong Hoa nghĩ, uyển chuyển nói- Vừa rồi cô vừa nhận được một tập tin nặc danh, tập tin này là về con bé Cung Thiên Long kia! Cháu có muốn xem không?

– Nói nhảm!- Thân Đồ Dạ nhướn mày- Gửi qua đây đi!

– OK, cô gửi cho cháu ngay. Nhưng mà cháu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, còn nữa...- Thân Đồ Phong Hoa nghiêm túc nói- Trước tiên, cô phải nói một chút lập trường của mình, cô cảm thấy tập tin này nhất định là người có ý gửi cho cô, mục đích chính là muốn cháu giận dữ, sau đó hủy bỏ hôn lễ ngày mai, tuy rằng ảnh không giống là giả, nhưng ai mà không có quá khứ chứ? Chẳng phải chính cháu cũng từng có một tình nhân cũ đó sao, chẳng lẽ Cung Thiên Long không thể...

Thân Đồ Phong Hoa còn chưa nói hết, Thân Đồ Dạ đã cúp máy, anh thật sự không chịu nổi bệnh dong dài của người phụ nữ này, bệnh nói tào lao khó chữa, chẳng trách đến giờ vẫn chưa gả đi được!!!

– Thăng khôn, lại dám cúp máy của mình!- Thân Đồ Phong Hoa giận dữ, lầu bầu nói- Vậy mình có cần gửi ảnh cho nó nữa không?

Lúc nói chuyện, bà đã lỡ nhấn nút gửi rồi...

Thân Đồ Dạ trở về phòng, điện thoại đúng lúc nhận được email, anh không xem vội, mà chỉ nhìn chăm chăm Lăng Tuyết vẫn còn đang ăn:

– Sao em còn ăn thế này?

– Vừa rồi ăn chưa no mà- Lăng Tuyết đang ăn mỳ thịt bò, nói chuyện không rõ- Hơn nữa ăn mấy món kia luôn không thấy no, phải ăn món chính thế này mới có thể lấp đầy bụng, cho nên em đã nói nhà bếp nấu cho em tô mỳ.

– Em ăn uống rất khỏe đấy.

Thân Đồ Dạ ngồi xuống sô pha nhìn cô ăn, cô ăn gì trông cũng rất ngon, ngồi nhìn cũng là một loại hưởng thụ, nhưng mà nghĩ đến cô có chuyện giấu anh, mày anh liền nhíu lại, cầm điện thoại lên mở email ra, nhận được chín tấm ảnh, trong ảnh đều là “Cung Thiên Long” chụp chung với một anh chàng trẻ đẹp, động tác vô cùng thân mật, có tám hai người còn nằm chung trên một chiếc sô pha, anh chàng nọ ôm lấy cô, cô dựa vào anh, hai người thoải mái cười giòn... .

Xem mấy tấm ảnh này, chân mày Thân Đồ Dạ càng nhíu chặt hơn, trong lòng dấy lên ngọn lửa vô danh, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén... .

– Ừm, ăn ngon thật!- Lăng Tuyết ăn sạch tô mỳ lớn, lau miệng, ngược lên nhìn Thân Đồ Dạ- Anh có muốn ăn thêm gì không?

Sắc mặt Thân Đồ Dạ khó coi, ánh mắt cũng u ám đến đáng sợ, cứ như thể quát mắt nhìn cô chăm chăm, giống như muốn nhìn xuyên qua cơ thể cô.

– Sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?

Lăng Tuyết chột dạ, không lẽ phát hiện ra sơ hở gì của cô, là cô ăn nhiều quá sao?

– Tự em xem đi!- Thân Đồ Dạ đưa điện thoại cho cô.

Lăng Tuyết nhanh nhẹn nhận lấy, mở ra xem, sợ tới mức kinh hãi!!!

– Không nói gì à?- Thân Đồ Dạ âm trầm nhìn cô- Xem ra mấy tấm ảnh này đều là thật rồi!

– Em...- Lăng Tuyết hoảng hốt, một câu cũng không nói được, chẳng phải Tần Tuệ nói chuyện ảnh đã xử lý xong rồi sao? Sao vẫn rơi vào trong tay Thân Đồ Dạ vậy?

– Người đàn ông trong ảnh, chắc là Lăng Ngạo?- Thân Đồ Dạ hỏi.

Lăng Tuyết không biết nên trả lời thế nào, siết chặt điện thoại, khẩn trương đến độ nhịp tim tăng nhanh.

– Nói!!!- Thân Đồ Dạ quát lên.

Lăng Tuyết rùng mình, lúng túng giải thích:

– Xin lỗi, em không phải cô ý giấu anh đâu, nhưng em và Lăng Ngạo như là anh em, không phải như anh tưởng tượng... .

– Anh em?- Thân Đồ Dạ nhướn mày- Nhà họ Cung từ lúc nào còn có người thân họ Lăng vậy? Với lại, anh em cần phải ngủ cùng nhau ư?

– Em...- Lăng Tuyết không biết nên giải thích thế nào, nói nhiều sẽ làm lộ thân phận, cô chỉ có thể nói- Dù sao em và anh ấy cũng không có gian tình gì, lần đầu tiên của em đều đã cho anh, em không có người đàn ông nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bình Tĩnh Xem Biển

– Thật không?- Thân Đồ Dạ híp mắt nguy hiểm, nhìn Lăng Tuyết thật kỹ.

Thái độ này của Lăng Tuyết rõ ràng chính là không thể giải thích, cho nên ở đây nói qua loa cho qua chuyện, nhưng khi cô nói đến vấn đề mấu chốt, bộ dạng hợp tình hợp lý đó lại không giống như đang nói dối, trong tình huống này chỉ có một cách giải thích, đó chính là... Cô có lời khó nói, không thể giải thích rõ ràng!

“Cung Thiên Long” trong ảnh từ cách ăn mặc đến khí chất đều rất đặc biệt, hoàn toàn khác với cô lúc bình thường.

Còn cô mà anh biết cũng có hai mặt, một mặt là người thừa kế Tập Đoàn Cung Thị có tri thức hiểu lễ nghĩa, mặt khác lại là một cô gái quá cảm, tính cách tình quái, đuổi theo xe anh suốt mấy con phố, còn không sợ chết bay xe đến cứu anh!

Hết thấy mọi thứ đều tồn tại nghi vấn, nhưng bí mật “Cung Thiên Long” muốn giấu có lẽ chỉ là những tấm ảnh này, còn có liên quan đến anh chàng tên Lăng Ngạo kia, tiếp tục truy cứu, có lẽ sẽ phanh phui thêm nhiều bí mật khác, nhưng vạch trần đáp án quá nhanh sẽ chơi không vui nữa... .

– Ông xã à, anh tin em đi mà- Lăng Tuyết bước đến khoát tay Thân Đồ Dạ, nũng nịu nói- Em không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với anh đâu, thật đấy!

– Em gọi anh là gì?- Thân Đồ Dạ nhìn chăm chăm vào ngực cô, cổ áo của bộ đồ này thật sự quá thấp rồi.

– Ông xã!- Lăng Tuyết chỉ có thể gọi khoa trương như vậy, thân mật vô đến- Ngày mai chúng ta kết hôn rồi mà, trước sau gì anh cũng là ông xã của em thôi.

– Một khi đã như vậy...- Thân Đồ Dạ kéo áo cô, dòm trắng trợn vào đôi gò bồng no đủ của cô- Đêm nay chắc phải thử nghiệm trước đã.

– Em... Em cũng muốn lắm chứ, chỉ là, “bà dỉ”... của em đến mà.

Lăng Tuyết viện một lý do vô cùng hoàn hảo cho mình, thực sự cô có chuẩn bị mà đến, nguyên nhân chính vì đến kỳ rồi, không sợ bị ăn, cho nên mới dám dùng mỹ nhân kế!

– Có sao đâu? Chúng ta có thể dùng cách khác- Thân Đồ Dạ bắt lấy cằm của Lăng Tuyết, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi mềm mại như hoa của cô- Dùng chỗ này cũng được...

– Gì?- Lăng Tuyết nhất thời nghe không hiểu.

– Em không biết à? Để anh dạy cho em...

Thân Đồ Dạ ôm chầm lấy Lăng Tuyết, mãnh liệt hôn cô.

Tim Lăng Tuyết rung lên, toàn thân căng cứng, nhưng cô nào dám đẩy anh ra, lúc này nếu không di dời sự chú ý của anh, vậy anh nhất định sẽ nhắc lại chuyện ban nãy, truy cứu mấy tấm ảnh.

Thân Đồ Dạ như con dã thú vĩnh viễn không biết thỏa mãn, có dự vọng chiếm hữu mạnh mẽ, hôn đến Lăng Tuyết ngạt thở, sau đó bế cô lên giường, ra tay với cô.

Lăng Tuyết cắn môi dưới, nhắm mắt lại, không dám chống cự, nhưng cũng không thể đáp trả.

Động tác của Thân Đồ Dạ càng lúc càng suồng sã, nhưng cuối cùng nhìn thấy cô sợ đến mức mặt mày đỏ bừng, toàn thân run rẩy, vẫn buông tha cho cô, ôm cô vào lòng, đè nén than nhẹ:

– Ngủ đi em!

Lăng Tuyết từ từ mở mắt ra, nhìn thấy cơ ngực phập phồng của anh, biết anh đang cố nhịn, trong lòng không khỏi xúc động, cô cắn môi, thì thầm:

– Cảm ơn anh!

– Hửm?- Thân Đồ Dạ cắn nhẹ vào vành tai cô, hơi thở phả ra nóng rực- Anh chỉ không muốn ép buộc em, đợi em tự nguyện, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Lăng Tuyết e thẹn cúi đầu, không dám nói lời nào, nếu lần đầu tiên anh có phong độ thế này, có lẽ cô sẽ không đối chọi như vậy với anh.

– Anh hỏi lại em một lần cuối cùng- Thân Đồ Dạ nâng cằm cô lên, để cô nhìn vào mắt anh- Em cùng người đàn ông trong ảnh, thực sự không có loại quan hệ này?

– Không hề, em thề!- Lăng Tuyết đáp không chút do dự- Nếu em và Lăng Ngạo có mối quan hệ nam nữ, thì em sẽ bị thiên lôi đánh...

– Được rồi, biết rồi!- Thân Đồ Dạ ngắt lời cô- Anh không tin mấy lời thề thốt, em nói không có thì không có, anh sẽ không truy cứu nữa! Nhưng anh ghét nhất bị người khác lừa anh, nếu có một ngày anh phát hiện ra em lừa anh...

Ánh mắt anh đánh lại, sắc bén:

– Anh sẽ không tha cho em!

– Biết rồi...

Đáy lòng Lăng Tuyết lơ mơ thấy bất an, hiện tại cô giấu giếm thân phận có tính là lừa gạt không?

– Trông em có hơi chột dạ?- Thân Đồ Dạ phát hiện ra tâm tư của cô- Không lẽ thật sự có chuyện gì anh?

– Không có- Lăng Tuyết buột miệng, lập tức thấp thòm hỏi- Che giấu có tính là lừa gạt không!

– Che giấu?- Thân Đồ Dạ sững sờ, cô quả nhiên có chuyện giấu anh, nhưng lại nói trắng ra như vậy.

– Ai cũng có một khoảng riêng tư của mình, ví như công việc của anh, em chưa từng hỏi đến, em cũng có bí mật của riêng em, nhưng bí mật này tuyệt đối không tồn tại chút xíu lừa gạt và tổn thương gì đến anh, cho nên...

Lăng Tuyết cẩn thận hỏi:

– Anh sẽ thấu hiểu và bỏ qua cho em, đúng không?

– Vậy phải xem là chuyện gì đã.

Thân Đồ Dạ hiện tại đột nhiên muốn biết, cái cô gọi là bí mật rốt cuộc là gì, nhưng anh cố nhịn không hỏi ra miệng, anh sợ một khi vạch trần, “Cung Thiên Long” của hiện tại sẽ biến mất, quay trở về bộ dạng dịu dàng thanh lịch của trước kia....

Tuy rằng như vậy cũng tốt, nhưng anh lại rất thích cô của hiện tại.

– Em buồn ngủ rồi- Lăng Tuyết không muốn nói tiếp nữa, dứt khoát giả ngu- Ngủ đi, ngày mai còn phải kết hôn đó.

Cô xoay người đưa lưng về phía anh, nhắm mắt giả đồ ngủ.

Thân Đồ Dạ không nói gì nữa, chỉ ôm cô vào lòng, để tấm lưng cô dính sát vào lồng ngực nóng bỏng của anh, cùng nhau im lặng đi vào giấc ngủ.

Có lẽ do quá mệt mỏi, Thân Đồ Dạ ngủ thiếp đi rất nhanh.

Lăng Tuyết ngược lại không ngủ được, nhận thấy tiếng hít thở đều đều của Thân Đồ Dạ, cùng nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ, lòng cô rối như tơ...

Cô hoàn toàn không ngờ tới chuyện này có thể được cho qua dễ dàng như vậy, Thân Đồ Dạ lúc xem ảnh tuy rằng sắc mặt rất khó coi, ánh mắt như thể muốn ăn thịt người, nhưng lại nhanh chóng tha thứ cho cô, hơn nữa còn tỏ ý không truy cứu nữa.

Mỹ nhân kế của cô hiệu quả đến vậy ư?

Lăng Tuyết hoàn toàn không có tự tin này, cô chỉ cảm thấy, hình như Thân Đồ Dạ ngày càng bao dung cô, có rất nhiều chuyện, cô làm kín không kể, ngược lại sợ hờ chồng chất, cô không tin anh không chút hoài nghi mình, nhưng trước giờ anh chưa từng đề cập đến, hôm nay nhận được mấy tấm ảnh đó, anh cũng chẳng điều tra gì cả, trái lại dứt khoát hỏi thẳng cô, hơn nữa rất nhanh tiếp nhận lời giải thích không phải là giải thích của cô.

Hết thảy có phải quá thuận lợi rồi không?

Chính vì quá thuận lợi, Lăng Tuyết ngược lại càng thêm bất an, luôn cảm thấy sẽ có bão táp chờ phía sau cô.

Chỉ là cái cảm giác được người đàn ông sau lưng ôm vào lồng ngực rộng, Lăng Tuyết lại cảm thấy an toàn đến lạ, trong lòng có một ý tưởng to gan, có lẽ, sự bao dung anh dành cho cô là từ một loại tin tưởng đặc biệt sản sinh khi tình cảm thăng hoa!

Nghĩ vậy, tim Lăng Tuyết không khỏi đập dồn, tự hỏi lòng mình, thứ tình cảm này là thích sao?

Cô quay đầu nhìn ngắm khuôn mặt điển trai đầy mê hoặc của Thân Đồ Dạ, tim đập thình thịch, trước kia chống cự cử chỉ thân mật của anh, hiện tại cô đã chậm rãi tiếp nhận rồi, người ta thường nói cơ thể phụ nữ rất thành thật, như vậy, loại tiếp nhận này của cô có phải mang ý nghĩa rằng, cô cũng đã có thứ tình cảm đặc biệt nào đó với anh rồi không?

Nghĩ rồi nghĩ, Lăng Tuyết không khỏi vươn tay đến, muốn vuốt ve khuôn mày đang nhíu chặt của Thân Đồ Dạ, chỉ là, trong đầu đột nhiên nhớ lại những lời Thân Đồ Dạ nói với cô lúc ở bệnh viện...

“Cuộc hôn nhân này vốn dĩ là tôi nhất thời hứng thú, còn em sở dĩ cố tình tiếp cận tôi, muốn trở thành người phụ nữ của tôi, đơn giản chỉ muốn nương nhờ quyền lực của tôi, củng cố địa vị của em mà thôi. Ai cũng được thứ mình cần, không có vấn đề gì cả! Ngày trước em luôn khiêm nhường lễ độ, cung kính với tôi, tuy hờ hững xa cách, nhưng nét na biết chừng mực, hiểu quy tắc, biết đạo lý, nhưng gần đây, em càng ngày càng xác xược, hoàn toàn vượt qua thân phận của mình...”

“Nếu em nghĩ tôi có vài phần tán thưởng em thì chính là thích em, hơn nữa ý vào chút yêu thích đó, em có thể tự tung tự tác, vậy em sai hoàn toàn!!! Thân Đồ Dạ tôi chỉ cần một cô gái vâng lời hiểu chuyện, nếu em còn muốn trở thành vợ tôi thì lo làm tròn bổn phận của mình, đừng để tôi nghe thấy bất cứ lời nói nào khiến tôi không vui nữa, bằng không... Em mau cắt khỏi tầm mắt tôi!!!”

Những lời nói lạnh lùng tàn khốc ấy, hung hăng dọa người, mỗi câu mỗi chữ đều như nhát dao bén nhọn chĩa vào tim cô...

Hiện tại còn muốn tiếp tục, trong lòng Lăng Tuyết vẫn rất khó chịu, nếu không phải cô liều mạng cứu anh, khiến anh ngạc nhiên, có lẽ, đến giờ họ vẫn đang căng thẳng, chuyện hôn lễ cũng không được quyết định nhanh thế này.

Nghĩ đến đây, lòng Lăng Tuyết chợt lạnh, bên môi hiện lên nụ cười khổ sở, tự nói với lòng, Lăng Tuyết, đừng đánh mất chính mình, cô chỉ là một thể thần, quan hệ giữa cô và Thân Đồ Dạ chỉ là tạm bợ, đợi đến khi chuyện cô nhi viện giải quyết xong, cô sẽ rời khỏi đây thôi.

Không thể để trái tim cô bị lạc ở chốn này...

Tối qua Thân Đồ Dạ và Lăng Tuyết cả đêm không ngủ, nên cả ngày ngủ bù.

Tần Tuệ muốn thập toàn thập mỹ, sắp xếp hôn lễ rất hoàn hảo, nhưng đồng thời, chị cũng đang lo lắng chuyện của Lăng Ngạo, nếu hôm nay không thể tìm được cậu ta, ngày mai cậu ta chạy đến giáo đường phá hoại hôn lễ thì phải làm sao?

Hôn lễ này khó khăn lắm mới được quyết định, tuyệt đối không thể để cho bất cứ ai phá hỏng.

Nhưng bên A Văn đến giờ vẫn không có tin tức, cứ tiếp tục kéo dài sẽ rất phiền phức, ngộ nhỡ đến ba giờ chiều Lăng Tuyết gọi điện thoại cho Lăng Ngạo, Hàn Bắc vẫn không gọi được, cô ấy nhất định sẽ nghỉ ngơi...

Nghĩ đến đây, Tần Tuệ gửi tin nhắn báo cáo tình hình hiện tại cho Lãnh Thanh Mặc, Lãnh Thanh Mặc trả lời lại một câu:

– Tăng số người đi tìm kiếm, đừng làm họ bị thương.

– Vâng- Tần Tuệ lập tức tăng số nhân thủ đi tìm bọn Lăng Ngạo, nhưng chị cũng khá cẩn thận, chỉ toàn dùng tâm phúc của Cung Thiên Long, chuyện này là chuyện cực kỳ cơ mật, chị không thể để bất cứ ai truyền ra ngoài được.

Hôm nay nhìn như yên ả, lại tác động đến lòng của rất nhiều người.

Tất cả những người mến mộ Thân Đồ Dạ, Lăng Tuyết và Cung Thiên Long đều đứng ngồi không yên, đương nhiên, còn có rất nhiều người xung đột lợi ích, đang chờ xem kịch hay, hôn lễ của Thân Đồ Dạ và Cung Thiên Long đến giờ vẫn chưa công bố ra ngoài, họ thực sự sẽ kết hôn ư?

Tần Tuệ vừa mới gửi tin nhắn đi xong, liền nhận được điện thoại của Cung Hiếu Cường, Cung Hiếu Cường hỏi thẳng:

– Lúc trước chẳng phải nói ngày mai là ngày ngài Thân Đồ và Cung Thiên Long tổ chức hôn lễ sao? Sao bây giờ không có tin tức gì cả? Hôn lễ này còn cử hành không?

– Đương nhiên phải cử hành rồi- Tần Tuệ ra vẻ khách sáo nói- Sáng sớm hôm nay ngài Thân Đồ đã chính miệng kêu tôi chuẩn bị cho nghi thức hôn lễ vào ngày mai, bây giờ tôi vẫn đang chuẩn bị đây, định tối chạng vạng sẽ thống nhất phát thiệp mời ra ngoài. Nếu ông đã gọi đến hỏi, bây giờ tôi sẽ cho người mang thiệp mời qua cho ông trước!

– Được, tôi đợi thiệp mời của các người- Cung Hiếu Cường cúp máy, ngẩng đầu nhìn Bạch Tấn Sinh, sắc mặt âm trầm- Anh xem, tôi nói không sai chứ? Hôn lễ vẫn tiến hành, tôi về trước đây, nhân cơ hội lôi kéo Cung Thiên Long, sau này mới sống yên ổn được.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Tội Ác Sau Rèm

– Cung Hiếu Cường, con người anh cũng mấy chục tuổi rồi, sao còn ngây thơ như vậy?- Bạch Tấn Sinh lạnh lùng nói.

– Ý gì đây?- Cung Hiếu Cường quay đầu nhìn ông ta.

– Sao anh lại nghĩ lấy lòng Cung Thiên Long là có thể sống yên ổn?- Bạch Tấn Sinh cười lạnh chế nhạo- Hình như anh quên mất lúc trước bản thân đã đối phó Cung Thiên Long thế nào! Cần tôi nhắc cho anh nhớ không?

Bạch Tấn Sinh nhấp chút rượu, chậm rãi nói:

– Xúi giục cổ động phản đối Cung Thiên Long kế nhiệm, tự tiện làm chủ ký kết hợp đồng tổn hại lợi ích của Tập Đoàn Cung Thị với tôi, thuê người mưu sát cô ta, bắt cóc bạn cô ta, mấy việc này, mỗi một việc đủ để khiến Cung Thiên Long hận anh thấu xương rồi!!!

– Vậy thì thế nào? Tôi chính là cậu ruột của nó mà- Cung Hiếu Cường chưa bỏ ý định- Sau khi nó theo ngài Thân Đồ, địa vị được củng cố, danh tiếng nổi trội, cũng không dám khó dễ tôi, ngược lại còn khách sáo với tôi mà.

– Cô ta cũng là cháu bên ngoại của anh, sao anh lại có thể ra tay được với cô ta?- Bạch Tấn Sinh cười lạnh- Cô ta khách sáo với anh là muốn làm cho các cổ đông khác xem, anh cho là thật à? Trước khi chưa trở thành nữ chủ nhân nhà Thân Đồ, cô ta làm sao dám hành động thiếu suy nghĩ? Đợi ngày mai kết hôn xong, địa vị thăng tiến, người đầu tiên cô ta phải giải quyết chính là anh đấy!!!

Nghe vậy, Cung Hiếu Cường im lặng, thực ra những lời này của Bạch Tấn Sinh, không phải ông chưa từng nghĩ đến, chính là vì vẫn luôn lo lắng đề phòng, ông mới đóng đưa bất định...

Đến bây giờ, chính ông cũng không biết phải làm gì mới ổn thỏa, có một số việc không nên làm thì đã làm rồi, không thể cứu vãn, ông hiện tại chỉ muốn tự bảo vệ mình, mà khó như vậy sao?

– Anh vẫn nên ngoan ngoãn hợp tác với tôi đi- Bạch Tấn Sinh vỗ vai Cung Hiếu Cường, nói đầy ẩn ý- Chúng ta có giao tình mấy chục năm rồi, tôi sẽ không hại anh đâu, huống hồ, tôi đáng tin hơn con oắt Cung Thiên Long kia, hiện tại cô ta ý vào mấy phần nhan sắc gả cho ngài S, nhưng chuyện tình cảm mấy ai nói trước được gì? Bọn trẻ bây giờ có mấy người kết hôn liền sống đời với nhau chứ? Nói không chừng chưa được bao lâu, ngài S đã chán cô ta, bỏ cô ta, đến lúc đó, phụng hoàng gặp rủi không bằng gà!!!

– Ừ thì...- Cung Hiếu Cường gật đầu- Thực ra tôi cũng không hiểu tại sao ngài Thân Đồ lại nhìn trúng Cung Thiên Long, Mẫn Nhi điều kiện mọi mặt đều tốt hơn nó, lại chung tình với ngài ấy, sao ngài ấy lại không chọn Mẫn Nhi chứ?

– Anh không cần nói mấy lời tăng bốc đó với tôi đâu- Bạch Tấn Sinh khoát tay- Con gái của tôi tự tôi rõ, Mẫn Nhi từ nhỏ đã bị tôi chiều hư, chỉ là một thiên kim tiểu thư ông ọ, học cái gì cũng không giỏi, làm cái gì cũng không biết, một không đặc điểm hai không tinh thông, chỉ kế thừa mẹ nó, có bề ngoài xinh đẹp, nhưng đó chẳng quan trọng, dù sao S không thích loại phụ nữ như thế. Nhưng mà thiên kim nhà họ Hoắc, Hoắc Phi Vân, trong ngoài xuất sắc, đối với S cũng tình thâm nghĩa trọng, S không chọn cô ta trái lại khiến tôi rất bất ngờ.

– Anh có điều không biết rồi- Cung Hiếu Cường biết được một vài tin tức- Mỗi tình đầu của ngài Thân Đồ chính là hôn thê của Hoắc Văn Phong, có lẽ chính vì mối quan hệ này đã ngăn trở sự phát triển giữa họ.

– Thôi thôi, quan hệ nam nữ không phải trọng điểm chúng ta cần mổ xẻ- Bạch Tấn Sinh đặt ly rượu xuống- Tóm lại tôi không xem trọng con bé Cung Thiên Long này, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ từ trên mây rơi xuống, hiện tại anh đi lấy lòng cô ta cũng vô dụng, còn không bằng dựa vào chỗ dựa vững chắc là tôi!

– Chỉ là họ sắp kết hôn rồi- Cung Hiếu Cường bất an- Cho dù sau này có khả năng phát sinh vấn đề, nhưng ít ra trước mắt họ sẽ trở thành vợ chồng, ngài Thân Đồ cho dù không có tình cảm với cô ta, cũng phải bảo vệ người của mình mà, ai dám chọc vào ngài Thân Đồ chứ?

– Sao ông suy nghĩ đơn giản thế nhỉ?- Bạch Tấn Sinh buồn cười nói- Bộ tôi nói sẽ đối đầu với S à? Tôi có nói hiện tại sẽ làm gì Cung Thiên Long sao? Tôi chẳng những sẽ không làm gì, ngược lại còn tặng lễ vật lớn cho họ, bày tỏ thành ý.

– Vậy vừa rồi ông nói nhiều như vậy để làm gì?- Cung Hiếu Cường mơ hồ.

– Tôi nhận được tin, Hoắc Phi Vân ở sau lưng giờ trở đối phó Cung Thiên Long, đương nhiên, tôi chẳng để ý tới việc này, tranh giành tình cảm của giới trẻ thời nay chẳng liên quan gì tới, tôi chỉ cần ngồi xem hồ đầu là được! Nhưng tôi đặt cược vào Hoắc Phi Vân, tôi cảm thấy cô ta nhất định sẽ thắng! Nhà họ Hoắc sở dĩ có thể đứng đầu Ngũ Thần, chính là vì có hai đứa con xuất chúng, Hoắc Văn Phong tuổi trẻ đầy hứa hẹn, trên thương trường tung hoành ngang dọc, Hoắc Phi Vân năng lực không nhỏ, còn trẻ đã tự thành lập riêng cho mình một tập đoàn, hơn nữa còn lên sàn chứng khoán ở Mỹ, vượt trội hơn Cung Thiên Long nhiều!

– Nhưng chẳng phải Cung Thiên Long có Lãnh Thanh Mặc ở sau lưng trợ giúp sao, ngay cả tôi cũng đầu không lại!- Cung Hiếu Cường nghĩ đến đã bực.

– Lãnh Thanh Mặc là người lợi hại, anh tuyệt đối đừng xem thường hắn!- Bạch Tấn Sinh nghiêm giọng nhắc nhở- Tôi luôn cảm thấy hắn bây giờ vẫn chưa dùng hết sức lực đâu, đợi đến lúc hắn thực sự ra tay, chỉ e sẽ phải khiến chúng ta nể phục đấy!

– Có lợi hại đến vậy không?- Cung Hiếu Cường bán tín bán nghi.

– Khoan nói chuyện này, trở lại chuyện chính- Bạch Tấn Sinh nói- Tôi nói nhiều như vậy ý tứ chính là, tạm thời chúng ta giữ thế trung lập, ngồi xem hướng lợi, hai bên đều khó đắc tội như nhau, nhưng không cần nịnh bợ quá mức. Đợi sau này tới lúc sắp phân thắng bại, chúng ta hãy quyết định sẽ đứng về bên nào!

– Hiểu rồi!- Cung Hiếu Cường tâm phục khẩu phục- Cũng là anh chu đáo, suy nghĩ cẩn thận!

– Cho nên nói, anh phải theo tôi mới có thể cười đến cuối cùng- Bạch Tấn Sinh đắc ý cười cười- Được rồi, mau về nhà nhận thiệp mời đi, tốt nhất nghĩ cách dò la chút chuyện nhà họ Cung, kịp thời báo lại với tôi, như vậy tôi mới phán đoán được bước tiếp theo nên làm thế nào.

– Được được, tôi lập tức đi dò la ngay- Cung Hiếu Cường vội vàng rời khỏi.

Bạch Tấn Sinh tiếp tục uống rượu, đợi tiếng bước chân xa dần, ông mới nói:

– Ra đi!

Một bóng người nổi bật từ sau bức bình phong đi ra:

– Chú Bạch quả nhiên lợi hại, nói mấy câu đã lôi kéo được Cung Hiếu Cường rồi.

– Đối phó với loại người không có đầu óc này, hoàn toàn không cần phí quá nhiều sức- Bạch Tấn Sinh tươi cười nhìn Hoắc Phi Vân- Phi Vân, hai nhà Hoắc Bạch chúng ta là thâm giao, lại có nhiều mối hợp tác làm ăn như vậy, chú đương nhiên đứng về phía cháu rồi, bất luận cháu muốn làm gì, chú cũng

nhất định toàn lực ủng hộ cháu!

– Cảm ơn chú Bạch- Hoắc Phi Vân mỉm cười- Đúng rồi, lần trước nhờ chú điều tra cô nhi viện kia, thế nào rồi?

– Sự việc chính là như vậy, vì để thu hồi lại mảnh đất đó, quả thực chú đã hạ vài mệnh lệnh, kêu cấp dưới làm vài chuyện phi pháp, nhưng đây cũng là những thủ đoạn bình thường, ai cũng làm như vậy, chỉ là trong lòng tự biết, không vạch trần nhau mà thôi! Nhưng chú nghĩ không hiểu, tại sao Cung Thiên Long lại nhờ vả anh cháu để ý chuyện này? Chuyện này thì có liên quan gì đến nhà họ Cung chứ?

– Đây cũng là điều cháu đang nghĩ...- Hoắc Phi Vân nhún mày- Con người anh cháu rất chính trực, nếu không phải cháu vô tình nghe thấy anh cháu gọi điện thoại, cũng sẽ không biết được chuyện này, hiện tại anh ấy đã sai người điều tra, ngộ nhờ tra ra được chuyện này có liên quan đến chú, với tính của anh ấy nhất định sẽ ngừng hợp tác với chú, sau đó trả đất cô nhi viện lại cho họ.

– Không thể nào?- Bạch Tấn Sinh mặt biến sắc- Hạng mục đó đầu tư mấy tỷ, đất cô nhi viện không thu hồi lại hoàn toàn không thể thi công, Vân Phong nói bỏ là bỏ được à? Vì một lời hứa với phụ nữ, có cần thiết phải như vậy không? Chẳng lẽ anh cháu sợ đắc tội với S à?

– Không liên quan đến Thân Đồ, tính của anh cháu vốn dĩ là vậy- Hoắc Phi Vân thần nhiên đáp- Chú đừng thấy anh ấy bình thường tao nhã, nhưng lúc giải quyết công việc, anh ấy quyết đoán lắm, không câu thả đâu!

– Người trẻ tuổi các cháu, suy nghĩ vẫn rất đơn giản- Bạch Tấn Sinh thở dài- Kinh doanh làm gì dễ dàng như vậy? Đôi khi vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn là điều phải làm, bằng không làm sao quản lý được gia nghiệp lớn như vậy? Nhưng mà không phải nói thay đổi là thay đổi được, phải ném trải nhiều thất bại, mới có thể chân chính hiểu ra!

– Chú vẫn là tự lo cho bản thân chú trước đi- Hoắc Phi Vân không mấy vui vẻ- Lo đi che giấu sự thật đi, bằng không cả cháu cũng chẳng giúp được chú!

– Đúng đúng đúng- Bạch Tấn Sinh cười nói- Phi Vân, may có cháu nhắc nhở chú! Bây giờ chú phải đi lo liệu ngay. Vân Phong muốn tra thì cứ để nó tra, chuyện này nếu đã xảy ra thì không thể che giấu, dù sao nó cũng muốn tìm chân tướng mà, chú đi tìm một con dê gánh tội thay là được!

– Chú cứ tự liệu mà làm- Hoắc Phi Vân trở lại chuyện chính- Cháu cần chú mau chóng giúp cháu điều tra ra mối quan hệ giữa Cung Thiên Long và cô nhi viện, rốt cuộc tại sao Cung Thiên Long phải giúp cô nhi viện? Còn nữa, quan hệ giữa cô ta và Lăng Ngao kia là gì? Tất cả chú đều phải giúp cháu điều tra rõ ràng, mau chóng cho cháu kết quả!

– Được, không thành vấn đề.

Càng là thời điểm quan trọng, thời gian sẽ càng trôi qua nhanh hơn, chớp mắt đã đến tối, tám giờ, A Văn vẫn chưa tìm được bọn Lăng Ngao, Tàn Tuệ thấp thòm bất an, lại gửi tin nhắn cho Lãnh Thanh Mặc, Lãnh Thanh Mặc không trả lời.

Chị lòng nóng như lửa đốt, ngay lúc mấu chốt, chuyện lớn thế này, tại sao anh Lãnh lại không quan tâm không hỏi đến chứ?

Nhà Thân Đồ.

Lăng Tuyết vừa thức dậy, đầu đầy mờ hồ, cô vốn dĩ muốn ngủ đến ba giờ chiều sẽ thức dậy gọi điện thoại cho Lăng Ngao, nhưng vì quá mệt mỏi, cô đã ngủ quên.

Cô cuống quýt ngồi dậy tìm điện thoại, lại đánh thức Thân Đồ Dạ.

Thân Đồ Dạ mở mắt hỏi:

– Em tìm gì vậy?

– Em...- Lăng Tuyết đang định trả lời, lúc này mới nhớ tới điện thoại mình bị hư- Em muốn gọi điện thoại, anh ngủ tiếp đi.

Cô mặc thêm áo khoác ra ngoài tìm Cố Huy hỏi điện thoại, người hầu nói Cố Huy ra ngoài làm việc rồi, nhưng nhân viên của họ Cung trước đó có đến, còn mang đến một chiếc điện thoại mới cho cô.

Lăng Tuyết nhận lấy điện thoại, vẫn là sim cũ, nhưng không có danh bạ, cô không quan tâm được nhiều, lập tức đến thư phòng gọi điện thoại cho Lăng Ngao, điện thoại vẫn báo tắt máy.

Cô vô cùng lo lắng, nghĩ một hồi, dùng điện thoại lên weibo, sau đó đăng ký một tài khoản weibo mới tìm kiếm số điện thoại của Hàn Bắc, Hàn Giai và Ngũ Ca, ai cô cũng gọi một lần, tất cả đều không gọi được.

Cô lo lắng, nhất định có chuyện rồi.

Đang hỗn loạn, điện thoại đột nhiên nhận được tin nhắn, là Ngũ Ca gửi tới:

– Lãng Tuyết em đang ở đâu?

– Em đây, Ngũ Ca, là anh đúng không? Mọi người đang ở đâu? Tại sao không liên lạc được?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Cấp Bách

Lúc này, Ngũ Ca không đánh chữ nữa, mà dùng tin nhắn âm thanh.

Lãng Tuyết tắt loa ngoài, áp lên tai nghe, Ngũ Ca nói:

– Em dùng tin nhắn âm thanh, để anh nghe thấy giọng em

– Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?- Lãng Tuyết đi tới một bên trả lời- Em gọi cho anh và Lãng Ngạo, Hàn Bắc Hàn Giai đều không gọi được. Đúng là gấp chết em rồi, Lãng Ngạo và Hàn Giai đến Mỹ chưa?

Đối phương nghe được giọng của Lãng Tuyết, lập tức gọi đến nói chuyện.

Lãng Tuyết lên nhà vệ sinh ở tầng một nghe máy:

– Ngũ Ca, là anh đúng không?

– Anh đây- Giọng Ngũ Ca truyền đến- Xem ra em vẫn chưa biết tình hình...

– Đem điện thoại đến đây, để em nói với cô ấy.

Lãng Ngạo ngắt lời Ngũ Ca.

– Lãng Ngạo?- Lãng Tuyết bắt ngờ- Sao hai người còn đi cùng nhau, anh ấy chưa sang Mỹ à?

– Em chỉ ước gì anh đi Mỹ đúng không?- Giọng nói kích động của Lãng Ngạo truyền đến- Em lừa anh đi là không muốn để anh phá hỏng chuyện em gả vào nhà giàu có chứ gì???

Lãng Tuyết trong lòng cả kinh, anh ấy biết rồi?

– Tại sao em phải làm như vậy?- Lãng Ngạo phẫn nộ hỏi- Em hãy cho anh một lời giải thích.

– Em...- Lãng Tuyết hoàn toàn không thể giải thích.

– Lãng Ngạo, cậu đừng kích động- Ngũ Ca khuyên nhủ- Lãng Tuyết nhất định có nỗi khổ, hơn nữa hiện tại trong điện thoại cũng không giải thích được rõ ràng, chúng ta vẫn nên hẹn nhau ra gặp mặt, nói cho rõ đi.

– Đúng đúng- Giọng Hàn Bắc truyền đến- Hiện tại mấy người đó tìm chúng ta khắp nơi, hùng hùng hổ hổ, lờ như tìm được, khó tránh khỏi sẽ nảy sinh xung đột, chúng ta vẫn nên hẹn Lãng Tuyết ra nói cho rõ thì tốt hơn.

– Ai đang tìm mọi người?- Lãng Tuyết vội hỏi.

– Khoan nói chuyện này đã- Ngũ Ca rất bình tĩnh- Điện thoại em luôn không gọi được, anh hoài nghi có người ở giữa giở trò, không biết họ có cài gì vào đó không, tóm lại hiện tại chúng ta không tiện nói nhiều, em mau đến nơi lần đầu tiên chúng ta tổ chức họp nhóm nhé, bọn anh ở đó chờ em.

– OK.

Lãng Tuyết vừa đáp, Ngũ Ca đã ngắt ngay cuộc trò chuyện.

Lãng Tuyết cầm điện thoại, vội vàng lên lầu thay đồ, trong đầu nhớ lại lời nói của Ngũ Ca, lòng dâng lửa giận, không cần hỏi, cô biết là ai ở sau lưng giở trò rồi, ngoại trừ Tần Tuệ còn có ai chứ?

Bọn Lãng Ngạo rõ ràng không làm thủ tục, chị ta lại nói đăng ký rồi, còn đặc biệt kêu người mang điện thoại đến, hiển nhiên không muốn để cô liên lạc

với bọn Lăng Ngao.

Tần Tuệ ở sau lưng làm ra nhiều chuyện như vậy, chính là không muốn để Lăng Ngao phá hỏng cuộc hôn nhân này, chị ta làm sao ngờ được, Thân Đồ Dạ hoàn toàn không để ý đến mấy tâm ảnh đó như trong tưởng tượng của mọi người.

Sự tồn tại của Lăng Ngao hoàn toàn không mang đến uy hiếp gì, chị ta điều động nhân lực khổng chế Lăng Ngao hoàn toàn không cần thiết...

Nhưng mà Lăng Tuyết biết, bây giờ chưa thể đi tìm Tần Tuệ tính sổ, ngộ nhờ chị ta tìm được Lăng Ngao trước cô thì sao, vậy chẳng phải Lăng Ngao sẽ gặp nguy hiểm sao?

Chuyện cấp bách hiện nay, Lăng Tuyết phải lập tức tìm được Lăng Ngao, tuyệt đối không thể để họ xảy ra chuyện.

– Rầm!- Lăng Tuyết lo lắng đẩy mạnh cửa phòng, đúng lúc Thân Đồ Dạ đang thay quần, ống quần vừa kéo tới, vẫn chưa che được bộ phận quan trọng, người hầu bên ngoài đều nhìn thấy, sợ tới mức lật đật xoay người đi, Lăng Tuyết bối rối đóng cửa lại.

Thân Đồ Dạ nhú mày quát khế:

– Có thể gõ cửa trước không hả?

– Xin lỗi, xin lỗi anh, em đang gấp, nhất thời quên mất- Lăng Tuyết có chút xấu hổ- À... Em có chuyện phải ra ngoài một chuyện.

Nói xong, cô đi tới bên cạnh tủ đồ lấy đồ để thay...

– Lúc này em còn định đi đâu?- Thân Đồ Dạ kéo quần xong, xoay người nhìn cô.

Lăng Tuyết nhất thời không biết nên trả lời thế nào, nếu nói bản thân sốt ruột ra ngoài tìm Lăng Ngao, với cá tính của Thân Đồ Dạ nhất định sẽ nổi giận.

Lúc này khó khăn lắm mới giải thích rõ ràng, nếu lúc này xảy ra chuyện, đến quý cũng biết sẽ có hậu quả gì!

Cô tránh nặng tìm nhẹ nói:

– Chuyện của anh trước giờ em không quản, anh có thể cũng cho em chút không gian không, dùng sao ai cũng có riêng tư của mình mà!

– Ý của em là em ra ngoài là chuyện bí mật?- Thân Đồ Dạ lập tức phát hiện vấn đề- Chuyện bí mật trước đêm kết hôn, hình là đều là những chuyện không thể cho ai biết!

– Em...- Lăng Tuyết nhất thời nghẹn lời, biết bản thân lỡ miệng, cô lại không biết nói hồi, tìm không ra lý do nào được hết, chỉ có thể tung đòn sát thủ, đi tới ngồi xổm xuống trước mặt anh, tội nghiệp van nài:

– Ông xã à, em thật sự có chuyện phải làm, còn rất gấp nữa, phải ra ngoài. Em không dám cũng sẽ không gạt anh đâu, anh tin em đi. Em xử lý ổn thỏa chuyện này là có thể quay về yên ổn kết hôn với anh rồi.

– Chuyện của em không ít nhì, hết chuyện này lại tới chuyện khác- Thân Đồ Dạ nhìn cô.

– Em hứa- Lăng Tuyết giơ tay trái lên thề thốt- Em cam đoan đây tuyệt đối là lần cuối cùng, thật sự là lần cuối cùng đó! Nếu em nói không giữ lời thì sau này ngày nào em cũng bị gắp “bà dì” đi!

Bộ dạng thề thốt của Lăng Tuyết có bảy phần nghiêm túc, ba phần còn lại rất đáng yêu.

– Thần kinh!- Thân Đồ Dạ bóp má cô- Ngày nào em cũng gắp “bà dì”, người tổn hại là anh đây này!

– O...- Lăng Tuyết nghĩ đến màn mờ ám tối qua, mặt lập tức đỏ lên.

– Được rồi được rồi- Thân Đồ Dạ không qua nổi cửa làm nũng của cô, hết cách đành gạt đầu, lại quan tâm nói- Lần cuối cùng đây!

– Cảm ơn ông xã!- Lăng Tuyết vui mừng nhảy cẫng hôn mạnh lên má anh.

– Ha ha...- Thân Đồ Dạ bật cười- Là chuyện gì gấp gáp như thế? Có cần anh đi cùng em không? Hay gọi người đi cùng em qua đó nhé?

– Không không không, không cần đâu- Lăng Tuyết liên tục lắc đầu- Chỉ là chuyện nhỏ, tự em có thể giải quyết. Sự quan tâm của anh đợi đến khi chúng ta kết hôn hẳn dùng cũng không muộn. Đến lúc đó nếu lại có chuyện, anh không muốn đi, em có xin cũng phải xin xỏ anh đi cùng! Hiện tại anh chỉ cần cho em mượn một chiếc xe là được.

– Bây giờ em chẳng cần che đậy nữa nhì!

Thân Đồ Dạ lườm cô, chuyện đưa xe giấu lâu như vậy, đêm qua mới bại lộ, hiện tại không che giấu nữa, lúc nào cũng muốn lái xe đến nghiện rồi.

– Bây giờ em còn cần giấu giếm làm gì nữa, cho dù toàn bộ người trên đời này đều nghi ngờ em cũng chẳng sao, chỉ cần anh tin tưởng em là được rồi!

Mấy lời ngon tiếng ngọt thế này, bây giờ Lăng Tuyết nói thật tron tru.

Thân Đồ Dạ hài lòng, cuối cùng cũng “bỏ vũ khí đầu hàng”, bên môi còn đầy ý cười:

– Được rồi, tự em đến ga-ra chọn đại một chiếc là được. Nhưng mà, trước chín giờ tối phải quay về cho anh!

– Tuân lệnh!- Lăng Tuyết chào theo tiêu chuẩn quân đội, sau đó cầm quần áo chạy vội đến sau bức bình phong thay.

– Cũng không phải chưa từng nhìn thấy, tránh tránh né né làm gì?- Thân Đồ Dạ trề môi không vui.

– Sau này ngày nào cũng nhìn, còn so đo một chốc lát này.

Lăng Tuyết nhìn đồng hồ treo tường, hiện tại là sáu giờ, từ giờ đến chín giờ còn ba tiếng, chắc là kịp.

Cô mau chóng thay đồ, mang giày đế bằng, chạy vội ra ngoài, lúc chạy đến cửa lại quay trở vào hôn Thân Đồ Dạ một cái mới cười toe ra ngoài.

Thân Đồ Dạ khước môi cong lên, dịu dàng nhìn theo bóng lưng cô, dặn Lôi Quân ở đằng sau cửa:

– Đưa cô Cung đi chọn xe.

Lúc nói chuyện, anh nháy mắt, Lôi Quân lập tức hiểu ra.

Lôi Quân theo chỉ thị của Thân Đồ Dạ đưa Lăng Tuyết đi chọn xe, Lăng Tuyết vì để tiết kiệm thời gian, nói thẳng:

– Không còn kịp nữa, anh chọn đại một chiếc giúp tôi chạy lên đây đi, tốt nhất là dòng xe thể thao.

Cô nghĩ đến lát nữa phải lái lên đường núi, cho nên chọn xe thể thao.

– Vâng, tôi sẽ lập tức đi làm.

Lôi Quân đích thân đến ga-ra lấy xe cho Lăng Tuyết, thuận tiện để lại một “thứ” trong xe.

Lăng Tuyết nhân lúc Lôi Quân đi lấy xe đã đi vệ sinh một chuyến, lúc trở ra liền nhìn thấy thứ gì đó chói mắt, một chiếc Hummer H1 quân dụng đỏ chói, cô tròn tròn mắt, trông mắt như sắp rơi xuống.

– Chỗ các anh còn có xe như vậy à? Xưa giờ tôi chưa từng nhìn thấy.

Lăng Tuyết nhìn chiếc xe từ trên xuống dưới, mắt vì hưng phấn mà sáng lấp lánh, tuy rằng cô không hiểu biết nhiều về Hummer H1, nhưng trong không ít bản tin quân sự đều có bóng dáng của nó, hơn nữa, liếc mắt là có thể nhìn ra chiếc xe này đã được cải tiến rất nhiều.

So với dòng xe thể thao khác, Hummer H1 có bối cảnh quân đội thâm hậu, loại hình vuông vắn, đường cong thô kệch, là dòng xe thể thao thuần túy đúng về mặt ý nghĩa nhất.

Loại này bản thân nó đã hoang dã và ngang ngược, Lăng Tuyết liếc mắt một cái đã thích.

– Vâng, chính là nó!

Lăng Tuyết lên xe, vuốt ve tay lái, tươi cười, để tay xuống, vào số, đạp chân ga một cái liền chạy như bay ra ngoài.

Dù sao cũng không cần giấu giếm nữa, tiết kiệm thời gian quan trọng hơn.

Nhưng cô không biết, lúc xe cô chạy đi không bao lâu, lại có một chiếc xe lái ra, âm thầm bám theo cô từ rất xa, không xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của cô, lại đi theo lộ tuyến của cô một cách chính xác, không hề sai lệch.

Lôi Quân đi theo Thân Đồ Dạ nhiều năm, chỉ cần một ánh mắt của anh, Lôi Quân cũng đủ hiểu.

Rất rõ ràng, vừa rồi Thân Đồ Dạ ra lệnh cho anh đi theo “Cung Thiên Long”, kỹ thuật lái xe của “Cung Thiên Long” Lôi Quân đã được thấy qua, ngoại trừ chủ nhân Thân Đồ Dạ của anh ra, có lẽ không có người nào là đối thủ của cô, ngay cả Lôi Quân dày kinh nghiệm cũng bại dưới tay cô, cho nên anh cài đặt máy định vị vào xe cô, sau đó lái đi theo, có thể giữ khoảng cách nhất định không để cô phát hiện, lại không đến mức bị bỏ lại quá xa.

Lăng Tuyết lái xe rất nhanh, nhưng đồng thời cũng rất cảnh giác, sợ bị người khác theo dõi.

Vừa rồi trong điện thoại, địa điểm Ngũ Ca hẹn là nơi lần đầu tiên họ họp nhóm, mà không nói cụ thể nơi nào, như vậy nếu bị ai nghe trộm, cũng không dễ lộ địa điểm. Có thể nói, hiện tại điểm hẹn của họ ngoại trừ mấy người từng tham gia ra, không có khả năng người ngoài biết được, cũng tuyệt đối không có ai xuất hiện gây khó dễ được.

Nhà họ Cung, cả đám người đang bận rộn vô cùng.

Phí Mạn gọi điện cho Tần Tuệ, lo lắng nói:

– Hồng rồi, tôi đã quá sơ suất! Tôi chỉ cố cắt đứt tin hiệu của họ, lại quên mất phá hỏng công năng wifi của điện thoại... Cô ấy đã dùng weibo liên lạc với những người đó!

– Cái gì?- Tần Tuệ giật mình- Họ liên lạc với nhau? Anh làm ăn kiểu gì vậy?

– Xin lỗi, là tôi sợ ý.

– Bây giờ nói vậy có ích gì? Có biết họ nói gì không?

– Bản ghi âm của họ tôi đã lấy được, để tôi bật cho chị nghe.

Phí Mạn cho phát một đoạn âm thanh, đúng là cuộc trò chuyện vừa rồi của Lăng Tuyết...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Giông Bão Đột Kích

– Nói tới nói lui vẫn là không có manh mối!- Tần Tuệ tức giận nghiêng rằng- Anh có biết nơi đầu tiên họ thành lập nhóm là ở đâu không?

– Chuyện này... thật sự không biết- Phí Mạn khiếp sợ nói.

– Lập tức đi thăm dò ngay- Tần Tuệ ra lệnh.

– Vâng.

Cúp máy, Tần Tuệ vẫn không yên tâm, lại sai người chuẩn bị xe, chị đích thân dẫn mấy cấp dưới ra ngoài tìm, hy vọng thời gian Phí Mạn tra ra được địa điểm sẽ đuổi qua đó trong thời gian ngắn nhất, hơn nữa nếu may mắn, ngộ nhờ tìm được thì sao?

Lễ cưới của “Cung Thiên Long” và Thân Đồ Dạ vào ngày mai, lúc này Lăng Tuyết mà đi gặp bọn Lăng Ngạo, nếu đến cuối cùng Lăng Tuyết chạy theo bọn chúng, vậy hôn lễ ngày mai phải thế nào? Nghĩ đến hậu quả, Tần Tuệ không rét mà run!

Ở trên xe, Tần Tuệ lo lắng gọi điện cho Lãnh Thanh Mặc, nhưng gọi liên tục mấy cuộc cũng không ai bắt máy, Tần Tuệ không khỏi nghĩ anh Lãnh hôm nay làm sao vậy, bình thường làm việc rất cẩn thận mà, nhưng hôm nay tình hình khẩn cấp như thế sao lại không bắt máy?

Hơn nữa, hôm nay lúc anh Lãnh ra ngoài, chị đã báo chuyện Lăng Ngạo chạy trốn rồi mà, anh ta chỉ nhắc nhở chị thiết bị nghe lén có chức năng làm nhiễu thông tin, báo chị liên lạc với Phí Mạn, nhưng chuyện này chỉ có thể tạm thời giải quyết vấn đề.

Sau đó phát sinh thêm nhiều vấn đề như vậy, anh ta lại bỏ mặc.

Tần Tuệ nóng lòng, chị cảm thấy Lãnh Thanh Mặc hôm nay rất lạ, ngay thời gian đặc biệt này, sao chỉ có thể dặn dò mấy câu đã ra ngoài rồi? Loại phải tay mặc kệ này so với hình tượng mưu lược lúc trước của anh hoàn toàn bất đồng!

Tần Tuệ tiếp tục gọi điện, nhưng bên kia vẫn không ai bắt máy. Chị đành không ngừng trấn an bản thân, chị đi theo anh Lãnh lâu rồi, ít nhiều gì cũng học được vài kỹ xảo xử lý vấn đề, chỉ một con nhóc vất mũi chưa sạch như Lăng Tuyết, nhất định không phải đối thủ của chị.

Chị có thể xử lý tốt, nhất định có thể!

Lăng Tuyết lái con Hummer H1 nhanh như chớp chạy về phía mục tiêu, cô không muốn lãng phí chút thời gian nào, bởi vậy đã lái hết sức tập trung, Lôi Quân đã cài thiết bị định vị vào xe, nên không cần lái theo quá sát, anh không sợ bị mất dấu.

Cho nên đến giờ Lăng Tuyết vẫn chưa phát hiện đằng sau thật ra có một chiếc xe đang bám theo mình.

Gần một tiếng đồng hồ sau, xe của Lăng Tuyết cuối cùng cũng chạy đến một giáo đường gần khu cô nhi viện...

Lôi Quân theo sau lúc này cảm thấy rất lạ, tại sao “cô Cung” lại chạy đến nơi hẻo lánh thế này, trong lòng anh nghĩ, ngài Thân Đồ sở dĩ bảo anh đi theo là sợ cô Cung xảy ra bất trắc, hiện tại xem ra, cô Cung hình như thực sự đi làm chuyện không thể cho ai biết.

Có cần báo lại một tiếng với ngài Thân Đồ không?

Lôi Quân tự hỏi, quyết định vẫn tiếp tục đi theo, xem tình hình trước đã.

Trên căn gác trong giáo đường, bọn Lăng Ngạo đang lo lắng chờ đợi.

Hàn Giai nhỏ nhẹ trấn an Lăng Ngạo, đồng thời đang quan tâm vết thương của anh, chỉ là Lăng Ngạo chỉ lo nổi giận, ngay cả nước Hàn Giai đưa cũng không chịu uống.

Hàn Bắc nôn nóng, đi đi lại lại:

– Chuyện Lăng Tuyết là sao vậy? Rốt cuộc em ấy đang làm gì? Tại sao phải gạt chúng ta? Chừng nào con bé tới? Chúng ta đợi lâu như vậy rồi, có phải em ấy không đến không?

– Đủ rồi- Ngũ Ca nháy mắt với Hàn Bắc, ra hiệu cho anh đừng kích thích Lăng Ngạo thêm nữa.

– Từ tối qua đến giờ đã hai mươi tiếng đồng hồ, chúng ta không ăn không uống, trốn chui trốn nhui, ai cũng sắp không chịu nổi rồi- Hàn Giai có chút tức giận.

– Lăng Tuyết đã đồng ý sẽ đến tìm chúng ta thì nhất định sẽ đến, chúng ta phải tin tưởng con bé chứ- Ngũ Ca cau mày, nghiêm túc nói- Lăng Ngạo, cậu tin Lăng Tuyết không?

– Em đương nhiên tin cô ấy- Lăng Ngạo đáp không chút do dự- Từ trước đến giờ, em chưa từng nghi ngờ cô ấy, cho dù sự việc thành ra thế này, em cũng tin cô ấy nhất định có nỗi khổ, em chỉ là lo lắng cô ấy bị mắc mưu người khác!!! Từ nhỏ cô ấy đã như vậy, chỉ cần là chuyện của cô nhi viện, cái gì cô ấy cũng chịu làm, thậm chí bất chấp cả hậu quả.

– Lăng Ngạo, là đàn ông, anh rất hiểu tâm trạng hiện tại của cậu, nhưng là một người anh trai, anh phải tàn nhẫn nói với cậu, nếu cậu muốn bảo vệ người phụ nữ bên cạnh cậu, cậu phải khiến bản thân trở nên lớn mạnh hơn!

– Đúng...- Lăng Ngạo mất mát cúi đầu- Là do em không đủ mạnh, cho nên mới để Lăng Tuyết hy sinh bản thân bảo vệ em, còn phải cứu cô nhi viện.

– Việc đã đến nước này, điều cậu cần làm là phải bình tĩnh- Ngũ Ca khuyên nhủ- Người làm đại sự phải không kiêu ngạo không bộc trực, cậu như vậy gặp chuyện liền bị xáo trộn là không được, vừa hại sức khỏe, vừa mang đến cho Lăng Tuyết rất nhiều áp lực.

– Em cũng muốn bình tĩnh, chỉ là nghĩ đến Lăng Tuyết cô ấy...

Lăng Ngạo không nói tiếp được nữa, anh không dám nghĩ thêm.

– Haizz...- Hàn Bắc thở dài- Chuyện đến nước này, chúng ta cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

– Chỉ là Lăng Ngạo đang sốt cao, nếu cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách- Hàn Giai vô cùng đau lòng.

– Bên ngoài hình như có tiếng xe- Hàn Bắc bỗng nhiên phát hiện ra điều gì.

Ngũ ca lập tức ra xem xét, quả nhiên có một chiếc xe chạy đến, anh cảnh giác nói:

– Không biết là xe của Lăng Tuyết hay nhà họ Cung, các cô cậu trốn trước đi, anh đi xem thử.

– Vâng- Hàn Bắc đáp- Cần thận một chút!

– Anh không sao đâu, lo cho Lăng Ngạo đi.

– Dạ.

Ngũ Ca xuống khỏi căn gác, tiện tay nhặt một cây gậy, đề cao cảnh giác.

– Kết...

Bỗng nhiên, cửa giáo đường mở ra, một bóng dáng quen thuộc vô cùng lo lắng đi vào.

– Lãng Tuyết!- Ngũ Ca mừng rỡ.

– Ngũ Ca!- Lãng Tuyết lúc này mới phát hiện Ngũ ca đứng nép sau cánh cửa, hoảng hốt- Suýt nữa hù chết em rồi! Sao anh lại trốn ở đây?

– Nghe thấy bên ngoài có tiếng xe, anh không xác định được có phải là người đang truy đuổi bọn anh hay không, cho nên anh xuống xem thử- Ngũ Ca vui mừng nói- Anh biết em nhất định sẽ đến, Lãng Ngao gấp muốn chết rồi!

– Họ đâu?- Lãng Tuyết vội hỏi- Không có chuyện gì chứ?

– Không có chuyện gì- Ngũ Ca đóng cửa lại- Em đậu xe ở đâu rồi? Có bị ai phát hiện không?

– Không đâu, em đậu trong rừng cây rồi, không dễ bị phát hiện- Lãng Tuyết nói- Hơn nữa, trên đường đi em rất cẩn thận, không ai theo dõi.

– Vậy là tốt rồi, chúng ta lên lầu trước đã. Họ đều ở trên đó.

– Vâng.

Lãng Tuyết vội vàng đi theo Ngũ Ca lên gác, cô nghĩ gặp được Lãng Ngao sẽ lập tức giải thích rõ ràng mọi chuyện, hy vọng anh đừng hiểu lầm cô, còn định thuyết phục anh đồng ý để cô lấy Thân Đồ Dạ, chỉ là đến khi cô thực sự nhìn thấy Lãng Ngao, không khỏi cay sống mũi, một câu cũng không nói nên lời.

Lãng Ngao mới tỉnh lại không lâu, sức khỏe vốn rất yếu, hôm nay phải ngồi xe, lại chạy trốn, hơn nữa còn bị kích động, hiện tại sức khỏe vô cùng yếu, gian nan dựa vào chiếc sofa cũ nát, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lại si ngốc nhìn chăm chăm ra bên ngoài, chờ Lãng Tuyết đến.

Bất gặp bóng dáng cô, Lãng Ngao kích động suýt nữa đứng bật dậy:

– Tuyết!

– Lãng Ngao!

Lãng Tuyết qua đó ngồi xổm xuống trước mặt Lãng Ngao, nếu nói Lãng Tuyết độc lập tự cường ý chí mạnh mẽ, thì Lãng Ngao và cô nhi viện chính là nhược điểm duy nhất của cô, là phần mềm mại nhất trong đáy lòng cô.

Họ trưởng thành bên nhau từ nhỏ đến lớn, sống nương tựa lẫn nhau, đồng cam cộng khổ, là chỗ dựa duy nhất của nhau, thấy anh vì cô thành ra thế này, trong lòng cô thật khó chịu.

– Rốt cuộc có chuyện gì? Em nói cho anh biết xem, em thật sự muốn lấy người khác sao?- Lãng Ngao kích động chất vấn- Lúc này chưa đến một tháng mà, em không thể yêu người đó được, có phải họ ép em không? Nhất định là vậy rồi.

– Lãng Ngao, anh khoan kích động đã!- Lãng Tuyết đỡ lấy anh, giải thích- Chuyện này nói ra dài lắm, anh từ từ nghe em nói đã...

– Giải thích gì?- Lãng Ngao đang sốt, cảm xúc vô cùng không ổn định- Nói vậy thật sự em muốn gả vào nhà giàu? Ha ha ha, xem ra là anh phá hỏng chuyện tốt của em rồi...

– Anh đừng nổi điên nữa được không?- Lãng Tuyết nóng nảy- Người anh sao nóng như vậy? Anh bị sốt à?

– Vết thương của anh ấy chuyển biến xấu...

– Không cần em lo.

Lời Hàn Giai còn chưa nói hết đã bị Lãng Ngao ngắt ngang, Lãng Ngao đẩy Lãng Tuyết đi, giận dữ mắng cô:

– Em đi đi, em muốn gả vào nhà giàu mà, còn tìm anh làm gì? Em đi đi, đi đi...

– Lãng Ngao, cậu đừng như vậy- Ngũ Ca bực mình khuyên nhủ- Vừa rồi còn kêu cậu phải bình tĩnh, bình tĩnh, sao giờ lại nổi giận vô cớ nữa rồi?

– Đúng đó, có gì thì nói chuyện đàng hoàng với Lãng Tuyết- Hàn Bắc cũng khuyên.

– Còn gì để nói nữa? Cô ấy đã chính miệng thừa nhận rồi mà- Lãng Ngao phẫn nộ quát.

– Anh đúng là đồ chó!- Lãng Tuyết xưa nay thẳng tính bắt đầu nổi nóng, giận dữ đừng nói- Không cần em quản, vậy kêu em tới làm gì! Anh vậy là sao chứ? Anh kêu em đi đứng không? Giờ em đi liền đây...

– Em dám!- Lãng Ngao lập tức chụp tay Lãng Tuyết, kích động hỏi dồn- Tại sao em làm vậy, có phải vì hai đứa bé ở cô nhi viện và anh, cho nên em mới phải gả cho người đàn ông đó không?

– Anh không cần kích động, anh lớn rồi mà, có chuyện gì không thể từ từ ngồi xuống nói cho rõ chứ, hà có gì phải kích động đến vậy, anh không biết bản thân bây giờ còn là bệnh nhân hay sao?- Lãng Tuyết cũng rất giận- Anh thế này, kêu em làm sao giải thích với anh?

– Lãng Ngạo, cậu tỉnh táo lại, nghe Lãng Tuyết từ từ nói đi- Ngũ Ca trấn an.

Lãng Ngạo hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc rồi nói:

– Vậy em nói đi, rốt cuộc là chuyện gì, em phải cho anh một lời giải thích, từ nhỏ đến giờ, anh chưa bao giờ tin em là người ham mê hư vinh, vậy tại sao em lại như vậy? Em đừng hồng giảu giếm như lúc trước, anh biết đâu là lời nói dối, nên khỏi lấp liếm đi!

Hàn Bắc cũng nói thêm vào:

– Đúng vậy Lãng Tuyết, chuyện tới nước này em đừng giấu nữa, em có chuyện gì cứ nói với bọn anh đi. Chúng ta đều là người một nhà, em nói với bọn anh, chúng ta có thể cùng nhau chia sẻ, cùng nhau ra chủ ý không chừng sẽ tốt hơn thì sao?

Lãng Tuyết do dự một hồi, không biết có nên khai báo hết mọi chuyện không.

Nghĩ nghĩ, cô lảng sang chuyện khác, hỏi:

– Chuyện này lát nữa chúng ta nói sau, mọi người nói trước cho em biết đi, tại sao không làm thủ tục đi Mỹ? Còn vụ tin nhắn âm thanh ban nãy nữa, mọi người nói có người đang tìm mọi người, rốt cuộc là ai đang truy đuổi mọi người? Hơn nữa tại sao lại trốn ở đây, rốt cuộc tình hình thế nào, mọi người mau nói cho em biết đi!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Giông Bão Đột Kích (2)

Lãng Ngạo gầm lên:

– Em nói rõ ràng với anh trước đã!

– Lãng Ngạo, cậu mà còn như vậy, Ngũ Ca sẽ không giúp cậu nữa.

Ngũ Ca bức bối, tuổi tác tương đối lớn, hơn nữa đã trải đời rất nhiều, cho nên cách hành xử càng thêm chín chắn chu toàn. . .

– Cậu có biết tình cảnh hiện tại của chúng ta có thể rất nguy hiểm không? Cậu để Lãng Tuyết biết chúng ta xảy ra chuyện gì trước đã, để em ấy phán đoán, bằng không đợi đến khi nguy hiểm thật sự cận kề rồi, chúng ta không có cách gì ứng phó đâu. Cậu không lo lắng cho bản thân, cũng phải nghĩ đến Lãng Tuyết chứ!

Nghe Ngũ Ca nói vậy, Lãng Ngạo mới chịu im lặng.

Ngũ Ca nói với Lãng Tuyết:

– Lãng Tuyết, chuyện là thế này, hôm nay khi bọn anh chuẩn bị làm thủ tục, Hàn Bắc nhận được một cú điện thoại, giọng nói bên trong rất lạ, nói muốn gặp Lãng Ngạo. Lãng Ngạo vừa tỉnh lại, thì có người tìm cậu ấy, nhưng lại gọi cho Hàn Bắc, điều này vốn rất kỳ lạ. Cho nên Hàn Bắc liền đưa điện thoại cho anh, anh vừa nghe đã biết đối phương dùng phần mềm biến âm nói chuyện, mục đích đương nhiên không muốn để chúng ta biết người nọ là ai. Anh đẩy Lãng Ngạo sang một góc không người, bật loa ngoài, lúc này mới kêu Lãng Ngạo lên tiếng nói chuyện.

Thấy cảm xúc của Lãng Ngạo ổn định hơn chút, Ngũ Ca nói tiếp:

– Đối phương dường như nắm rất rõ hành tung của chúng ta, vừa lên tiếng đã hỏi chúng ta có phải chuẩn bị làm thủ tục lên máy bay không. Bọn anh thấy lạ hơn nữa, theo lý thuyết mà nói, chuyện bị người khác theo dõi sẽ không xảy đến với những người dân đen bình thường như chúng ta mới đúng. Lúc ấy Lãng Ngạo đã nghi ngờ rồi, nhưng vì muốn nghe tiếp, nên anh kêu Lãng Ngạo trả lời. Sau đó đối phương lại không đầu không đuôi hỏi chúng ta có phải Cung Thiên Long sắp xếp cho bọn anh đi không? Cung Thiên Long là ai? Anh và Lãng Ngạo hai mặt nhìn nhau, ai cũng không biết đó là người nào, cho nên nói rõ với hắn là bọn anh không biết ai tên Cung Thiên Long. Nhưng đối phương lại nói, kêu Lãng Ngạo đừng giả đồ nữa, còn nói hắn đã sớm biết bí mật giữa Lãng Ngạo và Cung thiên Long rồi, còn nói Cung Thiên Long sắp xếp cho Lãng Ngạo đi là để tiện cho cô ấy kết hôn với Thân Đồ Dạ!

Ngũ Ca nói thêm:

– Nghe đến đó, bọn anh mới biết Cung Thiên Long là tên của một cô gái, nhưng bọn anh vẫn không biết cô gái đó rốt cuộc là ai. Lãng Ngạo lại hỏi Cung Thiên Long là ai, đối phương lại nói chúng ta cứ làm bộ, ngay lúc nói chuyện đồng thời gửi tin nhắn hình đến. Bọn anh nhìn thấy ảnh chụp đều ngạc nhiên, lại có thể là ảnh em chụp chung với Lãng Ngạo! Sau khi nhận được ảnh, đối phương lại dùng giọng uy hiếp nói chúng ta đừng giả bộ làm gì nữa, còn nói

tuy chúng ta giữ kín bí mật này, nhưng trên đời không có bức tường nào không lọt gió, hần đã biết hết rồi, hơn nữa nhanh thôi, Thân Đồ Dạ cũng sẽ biết được chân tướng sự việc! Đúng rồi, trước khi cúp máy, người đó còn khó lường nhắc nhở Lăng Ngạo, nếu bây giờ cậu ấy sang Mỹ, vậy sẽ không được gặp người cậu ấy yêu nữa...

Nói đoạn, Ngũ Ca nhìn Lăng Ngạo, tiếp tục nói:

– Lăng Ngạo vừa xem ảnh đã hiểu hết toàn bộ, cậu ấy đoán trong chuyện này chắc chắn có rất nhiều điều cậu ấy không biết, cho nên không đợi đối phương nói thêm, cậu ấy đã quyết định không đi nữa, nhất định phải biết được rõ ràng chân tướng mới tính. Hơn nữa bọn anh cũng biết em sắp kết hôn. Những chuyện sau đó chắc không cần nói thêm đúng không?

Nghe đến đây, Lăng Tuyết nghĩ ngay đến Hoắc Phi Vân!

Cô gái khó ưa này đúng là không chịu bỏ ý định mà, lại có thể nghĩ ra được kế hoạch phá hoại “triệt để” như vậy, hơn nữa tìm tới người có liên quan thì về sau, càng nhiều bí mật có thể bị phanh phui ra nữa.

Tuy rằng chỉ nghe Ngũ Ca thuật lại, không nhìn thấy tình cảnh lúc đó, nhưng Lăng Tuyết có thể tưởng tượng được sắc mặt đáng giận như mèo vờn chuột của Hoắc Phi Vân khi nói vào điện thoại.

Thật sự Ngũ Ca còn mấy câu chưa nói, sau khi Lăng Ngạo nhận được ảnh liền kích động, suýt nữa hớ miệng nói lộ hết, gọi ra cái tên “Lăng Tuyết”, nếu không phải Ngũ Ca thấy tình hình không ổn trực tiếp ngắt máy, lúc này Hoắc Phi Vân có lẽ đã biết được thân phận thật sự của Lăng Tuyết, thậm chí, đã bắt đầu mưu tính làm thế nào “mặt báo” cho Thân Đồ Dạ!

Cũng may hiện tại Lăng Tuyết đã bắt đầu cảnh giác, có lẽ hết thảy vẫn còn chưa quá muộn.

Nghe xong Ngũ Ca nói, Lăng Tuyết biết được đại khái tình huống xảy ra.

Đám người Lăng Ngạo vốn định ngây ngô sang Mỹ, Hoắc Phi Vân biết tin không biết tìm đâu ra số điện thoại của họ, giữa đường nhảy ra làm khó dễ giữ chân họ lại.

Còn đám vệ sĩ phụ trách bảo vệ Lăng Ngạo đành phải báo cáo tình huống này cho Tần Tuệ...

Không cần đoán quá nhiều, Lăng Tuyết cũng biết nhà họ Cung tạm thời quyết định không để lại Lăng Ngạo sợ phá hỏng hôn lễ của cô và Thân Đồ Dạ, nên cắt đứt công năng liên lạc của điện thoại cô, mục đích chính là để Lăng Ngạo không liên lạc được với cô.

Còn đám Lăng Ngạo sở dĩ trốn ở đây, cũng là vì không muốn người nhà họ Cung tìm được họ.

Tần Tuệ tính hết mọi đường, nhưng vẫn còn kém một chiều này.

Họ rất thận trọng cho hôn lễ này, muốn đưa Lăng Ngạo sang Mỹ điều trị, sau khi sự việc xảy ra vãn đề, sốt ruột muốn tìm ra Lăng Ngạo, điều này Lăng Tuyết có thể hiểu cho họ, nhưng họ tuyệt đối không nên, không cần dùng sức mạnh xài thủ đoạn đàn áp bọn Lăng Ngạo!

Lăng Tuyết không nén được lửa giận, Tần Tuệ này vì đạt được mục đích đúng là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, lại có thể gây ra nhiều chuyện như vậy!

Hợp tác với họ Cung, Lăng Tuyết vì cứu hai đứa bé của cô nhi viện, nhưng đây không có nghĩa họ Cung có thể tùy tiện an bài cuộc sống của cô, càng không thể mượn chuyện này đá kích bạn bè cô!

Đây đã vượt quá giới hạn của Lăng Tuyết, không thể dễ dàng tha thứ được!

Nhất thời im lặng, tất cả mọi người trầm mặc không lên tiếng!

Lăng Ngạo hiện tại bình tĩnh hơn chút, còn nghiêm túc hỏi:

– Người trên ảnh là em, người sắp kết hôn cũng là em, đúng không? Nếu có thể, anh nguyện tin mọi điều em nói, nguyện tin người gọi điện đến chỉ ăn nói bậy bạ! Chỉ là anh không thể, anh không có biện pháp thuyết phục bản thân, anh càng không có biện pháp tự gạt mình. Sau đó anh không ngừng tra hỏi mọi người một lượt tình hình gần đây của em, họ nói trong thời gian anh hôn mê, biểu hiện của em rất lạ. Hiện tại em biết tại sao anh không chọn sang Mỹ rồi chứ? Anh ở lại, chính là muốn biết chân tướng sự việc, em sẽ nói thật với anh, đúng không?

Lăng Ngạo ngây khờ nhìn Lăng Tuyết, chờ đợi đáp án của cô!

Lăng Tuyết do dự một lúc, cuối cùng vẫn quyết định khai hết toàn bộ, với hiểu biết của cô về Lăng Ngạo, cô tin sau khi nghe xong lời giải thích của mình, Lăng Ngạo sẽ hiểu cho cô.

Vì thế, Lăng Tuyết ngồi xuống bên cạnh Lăng Ngạo, bắt đầu kể từ lúc cả hai gặp tai nạn xe cộ, đến chuyện họ Cung tìm được cô, do đó thỉnh cầu cô giả dạng Cung Thiên Long, lại bởi vì chuyện hai đứa trẻ ở cô nhi viện gặp chuyện và Lăng Ngạo hôn mê, cô không thể không nhân nhượng đồng ý kết hôn, còn nói đến hôn lễ vào ngày mai nữa.

Đủ mọi chuyện đã xảy ra, cô không hề giấu giếm điều gì.

Nhưng cô không dám cũng không muốn đề cập đến chuyện tình cảm của cô và Thân Đồ Dạ, càng không nói đến chuyện giữa hai người từng phát sinh quan hệ, cô sợ cứ như vậy, ngược lại sẽ làm Lăng Ngạo kích động hơn.

Mọi người nghe cô kể xong, đều kinh ngạc một hồi, đều tỏ vẻ khoảng thời gian từng trải này chỉ có thể dùng mấy từ “phức tạp ly kỳ” để hình dung.

Còn Lăng Ngạo, từ giây phút Lăng Tuyết lên tiếng đến giờ vẫn cố nhẫn nhịn không nói gì, cho đến khi Lăng Tuyết nói đến hôn lễ ngày mai, rốt cuộc anh không nhịn nổi mà nổi nóng. . .

– Không thể được!- Lăng Ngạo gần như rít gào khi nói ba chữ này- Chuyện hai đứa bé của cô nhi viện chúng ta có thể nghĩ cách đi cứu, chuyện của anh tự bản thân anh cũng giải quyết được, anh không thể trơ mắt nhìn em hy sinh bản thân vì anh vì bọn trẻ như vậy! Em làm vậy là xem bản thân thành cái gì, xem anh thành cái gì chứ!

Ánh mắt anh cực nóng, tay cầm tay Lăng Tuyết nổi gân xanh:

– Nếu phải dùng hạnh phúc cả đời em để đổi lấy những thứ này, anh tình nguyện chết đi cho xong!

Lăng Tuyết cảm động, nhưng vẫn cố gắng khuyên nhủ:

– Hiện tại đã không còn là chuyện của em và anh nữa rồi. Thực tế thì, hiện tại cả cô nhi viện đều đang gặp chuyện, còn có hai đứa bé bị bắt đi đó... Em đương nhiên đã nghĩ hết mọi cách cứu chúng rồi, chỉ là đến cuối cùng không có cách gì cứu được. Giống như mức độ của sự việc này, với năng lực của chúng ta sẽ không giải quyết được, em không thể không tìm kiếm sự giúp đỡ của những người đó. Không kết hôn cũng được, thậm chí tối nay chúng ta có thể trốn đi, Thân Đồ Dạ và họ Cung tuy rằng thể lực rất mạnh, nhưng trời đất bao la luôn có chỗ cho chúng ta dung thân mà. Nhưng chúng ta có thể làm gì, không quan tâm bọn trẻ ở cô nhi viện nữa sao, không cần Mao Mao và Đậu Đậu nữa à? Chuyện không màng tới như vậy, em không làm được!

Lăng Ngạo không có lời nào phản biện.

Tính cách anh tuy rằng dễ bị kích động, nhưng cũng không phải hạng thô lỗ, lại càng không ngu ngốc.

Trong chuyện này quan hệ lăng nhăng phức tạp, anh biết rõ.

Giống như Lăng Tuyết, từ nhỏ Lăng Ngạo lớn lên ở cô nhi viện, có tình cảm như gia đình, cô nhi càng như em trai em gái của anh, hiện tại cô nhi viện gặp nạn, anh cũng không thể cứ khoanh tay đứng nhìn.

– Dù vậy... em cũng không thể hy sinh bản thân như vậy...

Nói xong câu đó, Lăng Ngạo biết anh đã thỏa hiệp, anh cảm giác giọng nói mình đang run rẩy, thậm chí hoài nghi lời nói yếu ớt nhu nhược đó không phải xuất phát từ miệng mình. . .

Chỉ là anh vẫn nghe thấy tiếng lòng của bản thân, tiếng lòng ấy rõ ràng nói với anh, đây là do anh nói!

Anh rất xót xa, cho bọn trẻ trong cô nhi viện, cho sự bất hạnh của Lăng Tuyết, và cho sự bất lực của bản thân anh!

Cái cảm giác yếu đuối dù có chết cũng không muốn thừa nhận này giờ đây lại rõ ràng truyền đến đại não anh, mượn sự run rẩy của chính anh để phát ra thứ âm thanh buồn cười ấy.

Người có tình dễ vỡ, người kiên cường dễ đổ, Lăng Ngạo chân chính cảm giác được sự vô năng của bản thân.

– Sự việc không nghiêm trọng như anh tưởng tượng đâu!- Lăng Tuyết nắm chặt tay Lăng Ngạo, cố gắng hết sức an ủi anh- Em cũng không phải lấy anh ấy thật, em chỉ thay thế người khác cử hành nghi thức thôi. Không liên quan đến sống chết, thì có gì anh phải canh cánh trong lòng chứ.

– Em nói sao thoải mái quá. . .- Lăng Ngạo cười trào phúng- Gả thay không phải gả à, em cho rằng ngồi xe hoa đeo nhẫn liền xong sao? Mỗi ngày em phải chung sống với người đàn ông đó, còn phải. . .- Anh nói như rít qua kẽ răng- Ngủ chung một giường!

– Cho dù là vậy, con đường này cũng do tự em chọn, anh không cần áy náy gì đâu. Em cũng như anh, cũng là một phần tử của cô nhi viện, nếu đổi lại anh là em, em tin anh cũng sẽ làm như em thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Giông Bão Đột Kích (3)

Lăng Tuyết cười mạnh mẽ, vừa tự giễu vừa bất đắc dĩ:

– Hôn nữa, hiện tại cả Hoắc Phi Vân cũng nhúng tay vào rồi, cô ta đã có năng lực tìm ra các anh, em nghĩ, có lẽ rất nhanh sẽ tra ra chuyện thay mặt đôi đào này thôi, cho dù em muốn kết hôn cũng không thể nữa rồi.

Ngũ Ca trầm ngâm cả buổi, nói:

– Lăng Tuyết nói phải, sự việc cũng không quá nghiêm trọng như chúng ta tưởng. Nhưng Lăng Tuyết có một chuyện nói sai rồi, về chuyện cô nhi viện, chúng ta cũng không hoàn toàn bắt lực đâu, anh cũng nhờ người tìm kiếm giúp rồi, hiện tại có chút tin tức. Anh tin, cho dù em không kết hôn, chỉ cần chúng ta cùng nhau nghĩ cách, vẫn có thể cứu được hai đứa bé ở cô nhi viện.

– Thật không anh?- Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, nếu thật sự không khó giải quyết như vậy, tại sao Tần Tuệ và Lãnh Thanh Mặc lại thôi phớt lờ sự việc lên nghiêm trọng như vậy? Chẳng lẽ cố tình cố?

– Đương nhiên là thật...

Ngũ Ca đang định nói tiếp, ngay lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng động cơ ô tô.

– Có người đến à?- Hàn Bắc kinh ngạc, bước nhanh đến cửa sổ nhỏ nhìn xuống xem xét- Thật sự có người đến, Lăng Tuyết, em mau xem thử có phải xe của nhà họ Cung không?

Lăng Tuyết ra xem, phát hiện quả thật là người nhà họ Cung tìm tới tận đây, tổng cộng ba chiếc xe, người dẫn đầu đúng là vệ sĩ nhà họ Cung, A Văn.

Lăng Tuyết quyết định rất nhanh:

– Mọi người cứ ở đây đừng ra ngoài, em xuống đó nói chuyện với họ.

– Không được!- Lăng Ngạo vội vàng kéo Lăng Tuyết lại- Một mình em xuống đó rất nguy hiểm! Ngộ nhờ họ đến để đưa em đi, ép buộc em theo họ thì phải làm sao?

– Anh sẽ đi cùng Lăng Tuyết xuống đó- Ngũ Ca đứng bên cửa sổ quan sát tình huống- Có khoảng mười mấy người, lấy cứng đối cứng, chúng ta chắc chắn thua, chỉ có thể để Lăng Tuyết ra mặt.

– Em có thể giải quyết được- Lăng Tuyết nói- Ngũ Ca, anh không thể đi cùng em xuống đó, ngộ nhờ họ dùng kế điệu hổ ly sơn thì sao??? Họ đông như vậy, muốn bắt Lăng Ngạo đi rất dễ dàng.

Hàn Bắc nổi nóng:

– Đây không được, kia cũng không được, rốt cuộc muốn thế nào? Tôi bị hai người làm căng thẳng muốn chết đây!

Hàn Giai lườm anh trai mình:

– Anh à, xem anh có tương lai không kia! Con gái như chị Lăng Tuyết còn chưa nói bản thân căng thẳng nữa là!

Không khí căng thẳng vì mấy câu nói của hai anh em này mà dịu lại, Ngũ Ca suy nghĩ, nói:

– Hay chúng ta cùng nhau xuống đó, cùng nhau đối mặt, so về số lượng người họ không chiếm ưu thế là bao. Hôn nữa, anh nghĩ họ không dám ép em bằng vũ lực đâu, mọi người cứ thư giãn cùng nhau xuống đó đi.

Mấy người họ cùng nhau gật đầu, theo Lăng Tuyết xuống lầu.

Hàn Bắc Hàn Giai đẩy Lăng Ngạo, Ngũ Ca đi sau cùng đề phòng ngộ nhờ, Lăng Tuyết dẫn đầu.

Nhà thờ bỏ hoang này đã sớm bị cắt điện, xung quanh tối đen như mực, Ngũ Ca dùng đèn pin trong điện thoại chiếu sáng, tất cả mọi người đi rất cẩn thận.

Sắp đến cửa, cửa giáo đường đột ngột mở ra, một loạt đèn xe ô tô chói mắt rọi thẳng vào trong, chiếu đến mắt của bọn Lăng Tuyết không mở được.

Người mấy vệ sĩ của nhà họ Cung bao vây lấy họ, trận thế rất dọa người.

– Cô Cung???- A Văn nhìn thấy Lăng Tuyết cũng có mặt ở đây, cảm thấy vô cùng giật mình, cung kính hỏi- Cô Cung, sao cô lại ở đây?!

– Xin anh sau này đừng gọi tôi là cô Cung nữa- Lăng Tuyết lạnh lùng nói- Tôi tên Lăng Tuyết, không phải Cung Thiên Long, cô chủ của các anh!

A Văn nghe xong liền kinh ngạc nói:

– Được rồi, cô Lăng, ngày mai cô sẽ kết hôn với ngài Thân Đồ, hiện giờ theo chúng tôi về trước đã!

– Tôi sẽ không theo các anh về đó đâu, sau này cũng sẽ không bước vào nhà họ Cung nữa- Giọng Lăng Tuyết lạnh băng, nếu Tần Tuệ đã có khả năng gây ra chuyện này, thì đừng trách cô không nể nang nữa- Anh quay về nói với Tần Tuệ, hiệp ước giữa tôi và chị ta kết thúc tại đây, chuyện cô nhĩ viện tôi sẽ tự nghĩ cách, không cần chị ta quan tâm! Nếu hiệp ước đã hủy, vậy chuyện hôn lễ không cần bàn đến nữa, kêu họ tự nghĩ cách giải quyết đi.

Lăng Tuyết lướt ánh nhìn bén nhọn đến đám người vây quanh họ, quát lên:

– Tránh ra!!!

Các vệ sĩ không biết nên làm gì, đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt nhìn về phía A Văn, chờ chỉ thị của anh ta.

A Văn khó xử nói:

– Cô Lăng, xin cô đừng làm chúng tôi khó xử, chúng tôi không muốn gây hại gì cho bạn cô đâu, lại càng không muốn làm cô bị thương.

– Khó xử?!!- Lăng Tuyết nhướn mày- Sao vậy, chẳng lẽ các anh còn định ra tay?!

A Văn kiên trì nói tiếp:

– Cô Lăng, sự việc đến nước này rồi, cô cần gì phải làm chúng tôi khó xử chứ? Vì hôn lễ ngày mai, cô và nhà họ Cung đã hao hết tâm sức, hiện tại cô nói không kết liền không kết, sẽ hỏng hết mọi chuyện, mất nhiều hơn được!!!

– Tôi không kết hôn sẽ hỏng hết mọi chuyện, mất nhiều hơn được, cho nên vì để kết hôn, là Tần Tuệ có thể bảo các anh gây hại cho bạn tôi à?- Lăng Tuyết vô cùng phẫn nộ- Chị ta đã bắt nhân, thì đừng trách tôi bất nghĩa!

Nói xong, Lăng Tuyết đẩy Lăng Ngạo đi về hướng đỗ xe Hummer.

A Văn cùng mấy vệ sĩ khác theo bản năng đưa tay ngăn cản.

Lăng Tuyết vung nắm đấm qua, dùng rất nhiều sức, A Văn bị cô đánh đến trở tay không kịp, ngã xuống trước đầu xe.

Tất cả mọi người thất kinh, không ngờ Lăng Tuyết ra tay lại lợi hại như vậy.

Lăng Tuyết túm cổ áo A Văn, giận dữ:

– Anh còn dám ngăn cản tôi, có tin tôi giết anh luôn không???

Lăng Tuyết trước giờ không phải kẻ dễ bị bắt nạt, từ nhỏ đến lớn, ăn miếng trả miếng chính là cá tính của cô, cô là một con mèo hoang, ai dám chọc cô sẽ phải trả giá!

A Văn bất ngờ khi bắt gặp sát khí ánh lên trong mắt Lăng Tuyết, không khỏi sợ hãi.

Lăng Tuyết hung hãn trừng mắt với anh ta, đẩy Lăng Ngạo đi, cùng mấy người khác bước nhanh đến chỗ đỗ xe.

Cả đám vệ sĩ nhà họ Cung bám theo sát gót, vừa không dám ngăn cản, lại không dám để họ dễ dàng đi như vậy.

A Văn lòng nóng như lửa đốt, muốn gọi điện cho Tần Tuệ, không ngờ Tần Tuệ lại gọi đến trước:

– Các anh tìm được họ chưa?

A Văn vội nói:

– Tìm được rồi, cô Lăng cũng ở đây, cô ấy không chịu theo chúng tôi về, tôi không biết phải làm gì.

– Ngăn chúng lại!- Tần Tuệ quyết đoán ra lệnh- Phải ngăn chúng lại, bất cứ ai cũng không được rời khỏi!

– Nhưng mà cô Lăng...- A Văn do dự nói- Nếu cô ấy cứ nhất định đi thì sao?

– Tôi lặp lại lần nữa, trước khi tôi đến đó, ai cũng không được đi, Lăng Tuyết cũng không ngoại lệ!- Trong điện thoại Tần Tuệ lạnh lẽo nói- Tôi đến ngay!

– Vâng!- A Văn nhận lệnh, hét lớn- Bao vây họ lại, ai cũng không được đi!

Mười mấy vệ sĩ lập tức thu hẹp vòng vây, thành công ngăn cản họ bên cạnh chiếc Hummer H1.

– Các người!- Lăng Tuyết hét lên, mặt giận dữ- Các người thật to gan!

A Văn vẫn cung kính lịch sự, nhưng không chịu nhượng bộ:

– Xin lỗi cô Lăng, chúng tôi cũng chỉ nhận lệnh làm việc, hy vọng cô đừng làm chúng tôi khó xử.

– Để tôi xem ai dám!

Lăng Tuyết định mạnh mẽ phá vòng vây, Ngũ Ca lại ra tay đẩy mấy vệ sĩ chắn trước đầu xe ra.

– Cô Lăng, xin lỗi!- A Văn quát lên- Bắt lại hết cho tôi!

Đám vệ sĩ đó vốn nề thân phận Lăng Tuyết, không dám dùng vũ lực, nhưng hiện tại đã nhận được lệnh, không còn quá nhiều e dè nữa, trước khi nhận việc họ đều là những người đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cũng có vài người xuất thân từ lính đặc chủng đã xuất ngũ, bởi vậy không ra tay còn được, một khi ra tay sẽ không thể chống cự.

Tuy rằng Lăng Tuyết cũng biết mấy chiêu, Ngũ Ca lại từng ở trong giang hồ, nhưng thứ nhất thực lực đối phương rất mạnh, thứ hai tay không mà đánh, mấy người họ nhanh chóng bị bắt lại, nhiều lần vùng vẫy, cũng hết cách.

Sau khi bắt cả bọn Lăng Tuyết, A Văn lại nhận lỗi:

– Cô Lăng, đắc tội rồi, chúng tôi cũng chỉ nghe lệnh làm việc, không hề muốn xúc phạm cô.

Tay Lăng Tuyết bị một vệ sĩ vịn ra sau, cười lạnh nói:

– Đây là không muốn xúc phạm tôi như lời anh nói à?

A Văn giải thích:

– Đây là lệnh của Tàn quân gia, chị ấy sẽ mau chóng đến đây, hết thủy đội chị ấy đến rồi tính.

– Được, vậy tôi sẽ chờ Tàn Tuệ đến giáp mặt nói rõ, thật ra tôi cũng muốn xem xem có phải chị ta ăn gan hùm mật gấu rồi không!- Lăng Tuyết thỏa hiệp, quay đầu liếc A Văn, nói- Anh thả chúng tôi ra trước đã, chúng tôi không chạy đâu, sẽ ở ngay đây đợi Tàn Tuệ!

A Văn nghĩ, ra dấu tay, đề cấp dưới thả hết những người khác ra.

Nhưng vòng vây không hề lui lỏng, nếu bọn Lăng Tuyết bỏ chạy, trách nhiệm này họ không gánh nổi.

Lăng Tuyết tĩnh tâm lại, muốn tìm thời cơ chạy trốn, cô hiểu thái độ của Tàn Tuệ, với đầu óc đó của chị ta, một khi đến đây, vậy không còn cách nào trông tượng nổi.

Chỉ là A Văn hình như nhìn thấy ý đồ của Lăng Tuyết, một tác không rời bám sát cô...

Nếu muốn một mình chạy trốn cũng được, có thể tùy tiện mượn cơ đi WC này nọ, nhưng nhiều người như vậy...

Độ khó rất cao!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai bên cứ giằng co như vậy!

Lúc này Tàn Tuệ lại gọi đến, có lẽ muốn hỏi A Văn tình hình hiện tại, A Văn cảm điện thoại đi sang một bên nghe máy, nhân cơ hội này, Lăng Tuyết lách người lên đến phía sau anh ta, nhanh như chớp giật lấy súng giắt sau lưng anh ta.

– Hiện tại, nên để tôi tính rồi!- Lăng Tuyết vênh váo la lên- Tất cả tránh ra cho tôi, ai dám cản tôi, tôi sẽ bắn nát sọ kẻ đó!

Bên kia Tàn Tuệ lo lắng hỏi han tình hình.

A Văn đành phải giơ tay đầu hàng, nói:

– Cô Lăng cướp súng của tôi, đang ép chúng tôi rút lui!

– Bọn vô tích sự!- Tàn Tuệ tức giận chửi ầm lên- Các anh cứ ngăn họ lại, cô ta không dám nổ súng đâu!

Tuy nói vậy, nhưng bị súng chia vào, ai còn dám hành động thiếu suy nghĩ?

Lăng Tuyết tung chân đá văng điện thoại của A Văn, sau đó nả một phát súng vào đó, ai nấy sợ đến ngây người, không ngờ cô lại nổ súng thật.

– Nhìn thấy rồi chứ?- Lăng Tuyết cười lạnh, chia súng vào đầu A Văn- Nếu anh không nghe lời, hậu quả cũng hết như chiếc điện thoại này.

A Văn nhú mày, một câu không dám nói, không phải sợ chết, mà là sợ Lăng Tuyết.

Hàn Bắc Hàn Giai sợ đến mặt cắt không còn hột máu, Lăng Ngao và Ngũ Ca vô cùng tán thưởng sự quyết đoán của Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết nháy mắt, Ngũ Ca và Hàn Bắc lập tức đưa Lăng Ngạo lên xe, Hàn Giai theo sát họ.

A Văn trở mặt nhìn họ bỏ trốn, lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không có cách gì...

– Đừng lộn xộn.

Lăng Tuyết thận trọng chìa súng vào A Văn, từ từ lui về sau lên xe, đang chuẩn bị khởi động xe, lại phát hiện không tìm thấy chìa khóa.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Thiên Sứ Bóng Đêm (1)

– Chìa khóa đâu?- Lăng Tuyết mặt biến sắc.

– Chìa khóa xe chẳng phải đều ở chỗ em à?- Hàn Bắc trợn mắt kinh ngạc- Chẳng lẽ em làm mất chìa khóa rồi? Em đừng hù anh chứ.

– Vừa rồi cửa xe mở ra thế nào?- Ngũ Ca bình tĩnh hỏi.

– Không biết à, em kéo một cái cửa xe liền mở- Hàn Giai luống cuống- Giờ tính sao? Không có chìa khóa xe, có phải chúng ta không thoát được hay không?

– Lăng Tuyết, em giữ chân bọn họ, để anh đi đánh lửa.

Ngũ Ca định đổi chỗ lên ghế trước lấy dây điện nối mạch đánh lửa, đúng lúc này, cách đó không xa lại truyền đến tiếng động cơ xe, Lăng Tuyết ngẩng đầu nhìn, cau mày:

– Không kịp rồi!

– Cái gì?- Ngũ Ca ngẩng đầu nhìn- Lại đến thêm nhiều người như vậy à? Nguy rồi!

– Hay chúng ta báo cảnh sát đi!- Hàn Giai sợ đến độ sắp bật khóc- Sức khỏe Lăng Ngạo không mấy lạc quan, còn tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện.

– Lăng Tuyết...

– Em xuống trước đã, xem em ra hiệu tay, nếu em giờ tay trái lên, mọi người báo cảnh sát liền nhé!

Lăng Tuyết xuống xe, phải đến sớm muộn gì cũng đến, có một số việc buộc phải đổi mặt, buộc phải kết thúc.

Một tiếng phanh chói tai vang lên, năm chiếc xe thể thao lao đến như tên bắn.

Đèn xe lóa mắt chiếu sáng cả một khoảng giáo đường, A Văn bước tới mở cửa, Tần Tuệ bước xuống, trong con giận dữ chất vấn Lăng Tuyết:

– Cô có biết bản thân đang làm gì không???

– Từ đầu đến cuối, tôi đều rất rõ bản thân đang làm gì- Lăng Tuyết hùng hồn nói- Người không rõ là chị đấy, luôn vượt quá giới hạn của mình, làm chuyện không nên làm!

– Ha ha...- Tần Tuệ cười to- Tối giờ này rồi, cô còn dùng thân phận áp chế tôi? Cô không biết bản thân rất buồn cười sao?

– Hình như chị hoàn toàn nghĩ sai rồi- Lăng Tuyết lạnh lùng nhìn chị- Hiện tại tôi là Lăng Tuyết, không phải Cung Thiên Long, thời kỳ rồi ren của họ Cung các người, tôi không muốn dây vào nữa, cũng không muốn có qua lại gì với chị nữa, cho nên xin chị đừng ở đây níu kéo làm chi nữa!

Nói xong, Lăng Tuyết xoay người chuẩn bị lên xe...

– Lăng Tuyết!- Tần Tuệ giữ Lăng Tuyết lại, lạnh lẽo nhìn chằm chằm bóng lưng cô- Cô có ý gì? Thật sự không định theo tôi về? Ngài Thân Đồ còn đang ở nhà chờ cô, ngày mai hai người kết hôn rồi.

Nghe được hai câu nói sau cùng, trái tim Lăng Tuyết vẫn rung lên một chút, cô luôn nghĩ bản thân vốn không màng đến lễ cưới này, không quan tâm đến Thân Đồ Dạ, nhưng nghĩ đến lát nữa thôi cô sẽ rời khỏi anh, cùng anh mỗi người một ngã, trái tim cô vẫn cứ nhói nhói...

Cô nhớ lúc anh công cô xuống núi, còn bàn bạc chi tiết trong lễ cưới với cô, mỗi một câu đều chan chứa tình cảm và ấm áp, cô nói cô muốn dùng xe Bugatti làm xe hoa, còn muốn tự lái xe, anh nói anh sẽ chuẩn bị hôn lễ kiểu Trung cho cô, còn có đồ cưới đặt thiết kế riêng...

Những điều đẹp đẽ ấy chính là hồi ức in sâu trong lòng, chỉ là hiện tại phải nhỏ bỏ tận gốc, dứt khoát không sót một mảnh, ngấm lại đúng là hiện thực tàn khốc.

– Cô đã cố gắng lâu như vậy, hy sinh nhiều như vậy, bây giờ bỏ đi có đáng không?– Tần Tuệ xuống giọng, cố gắng thuyết phục- Cho dù hiện tại bỏ qua chuyện cô nhi viện đi, cô cũng phải nghĩ cho ngài Thân Đồ chứ, thiệp cưới đã phát hết rồi, hôn lễ ngày mai nhất định phải tổ chức đúng giờ, ngài ấy lòng đầy kỳ vọng chờ đợi cưới cô về làm vợ, nhưng cô lại vắng mặt trong hôn lễ, ngài ấy liệu có chịu đựng nổi không? Hơn nữa, tí người cao ngạo như ngài ấy ở trường hợp công khai lại phải chịu nỗi nhục này, mặt mũi ngài ấy phải để ở đâu???

Mấy vấn đề này, Lăng Tuyết không phải chưa từng nghĩ đến, cho nên giờ phút này mới bỏ qua, cô không muốn nghĩ đến Thân Đồ Dạ nữa, suy nghĩ nhiều sợ bản thân sẽ bị lung lay.

– Lăng Tuyết, đừng nghe chị ta nói- Lăng Ngạo nghe vậy, kích động lao xuống- Đừng tin chị ta, tên Thân Đồ Dạ gì đó không có quan hệ gì với em, chị ta chỉ muốn lừa em về thôi...

– Lăng Ngạo, anh đừng kích động- Hàn Giai Hàn Bắc xuống xe đỡ Lăng Ngạo.

Chiếc xe này có lắp đặt hệ thống chống trộm, Ngũ Ca hoàn toàn không đánh lừa được, dứt khoát xuống xe cùng nhau đối mặt.

– Những người gọi là bạn bè này cuối cùng cũng chỉ biết giả tăng gánh nặng cho cô, kéo chân cô, ngoại trừ như thế còn có thể mang đến lợi ích gì cho cô?– Tần Tuệ cười lạnh nói- Cô đóng giả cô Cung cũng một thời gian rồi, hẳn phải thích ứng với cách sống của tầng lớp thượng lưu rồi chứ, cô cảm thấy cô còn có thể quay về nơi rách rưới trước kia, sống cuộc sống nghèo khổ tiếp sao?

Lăng Tuyết hai tay siết thành nắm đấm, lòng như nổi lửa, quay phắt đầu lại trừng mắt phẫn nộ với Tần Tuệ:

– Tần Tuệ, chị nghe rõ cho tôi, kết giao bạn bè không phải xem đối phương mang đến lợi ích gì cho chị, mà phải đồng cam cộng khổ cùng chung hoạn nạn! Tôi và những người bạn của tôi đều sống chết có nhau, không phải chuyện lợi ích là có thể ly gián được, huống hồ, xưa nay tôi chưa từng cho rằng cuộc sống của tôi là nghèo khổ, cũng không cảm thấy nhà tôi là nơi rách rưới, còn có, nhà họ Cung các người chẳng qua bề ngoài trắng lẹ vậy thôi, thực tế đã sớm mục rữa rồi, cái gọi là tầng lớp thượng lưu với tôi mà nói chỉ là những kẻ đáng thương nội tâm cực độ khiếm khuyết cảm giác an toàn.

– Cô...

– Tôi nói này, Tần Tuệ!- Lăng Tuyết chỉ thẳng vào mặt Tần Tuệ, gằn giọng cảnh cáo- Sở dĩ tôi ở lại nhà họ Cung thay thế Cung Thiên Long, ngoại trừ muốn cứu Lăng Ngạo và bọn trẻ ở cô nhi viện ra, còn có một nguyên nhân quan trọng nhất chính là tôi tin tưởng Lãnh Thanh Mặc! Còn chị à, Tần Tuệ, với tôi mà nói chả có ý nghĩa gì, chị đừng tưởng chị là quản gia của họ Cung là có thể khống chế tôi, tôi không chịu thua đâu nhé. Nếu chị dám làm gì bạn tôi, Lăng Tuyết tôi nhất định không tha cho chị!

– Giọng điệu lớn nh!- Tần Tuệ cười lạnh mĩa mai- Xem ra cô đã quyết tâm rồi, một khi đã vậy, đừng trách tôi không nể nang!

Tần Tuệ phát tay ra lệnh:

– Bắt hết chúng lại cho tôi!!!

– Vâng!- Cả đám vệ sĩ lập tức bước đến bắt gọn cả bọn Lăng Tuyết và Ngũ Ca, họ định chống cự, hơn mười khẩu súng chia vào đầu họ, lúc này, những người đó hoàn toàn không cần e dè nữa.

Lăng Tuyết giận sôi gan:

– Tần Tuệ, rốt cuộc chị muốn gì?

– Chẳng phải cô nói bây giờ cô không phải Cung Thiên Long à?– Tần Tuệ cười lạnh nhìn cô- Cô đã chẳng phải cô Cung, thì có tư cách gì la lối tôi? Hiện tại chắc cô đã thấy, cô không phải Cung Thiên Long, nên cái gì cũng không phải. Sẽ không ai nghe theo lệnh của cô, cũng không có người kiêng nể安危 của cô và bạn cô!!!

– Bây giờ chị muốn chơi tới cùng đúng không?– Lăng Tuyết đổi cách khác cảnh cáo Tần Tuệ- Chị cho rằng bắt tôi về, tôi sẽ tiếp tục giả Cung Thiên Long, kết hôn với Thân Đồ Dạ??? Nếu tôi nói hết mọi chuyện với anh ấy, chị đoán xem anh ấy sẽ làm gì nào???

– Cô đang uy hiếp tôi???- Tần Tuệ phẫn nộ trừng mắt lên- Nếu ngay cả cô tôi cũng đầu không lại, vậy tôi sống mấy chục năm uống phí quá rồi!!!

Chị ta giật lấy khẩu súng của vệ sĩ chia vào Lăng Ngạo:

– Lăng Tuyết, tôi nói này, nếu cô dám làm vậy, tôi giết cậu ta ngay, cả mấy cô cậu này nữa!

– Được!- Lăng Tuyết cười lạnh gật đầu- Chị có thể bắt họ đi để uy hiếp tôi, nhưng tôi cũng có thể nói chuyện này với Thân Đồ Dạ, tôi không tin, các người dám khinh suất không coi anh ấy ra gì? Nếu anh ấy kêu các người thả người, chị dám không thả?

– Cô thử xem- Tần Tuệ không chịu yếu thế- Là thể thân, cô cho rằng ngài Thân Đồ sẽ khoan dung tha thứ cho cô? Cô lừa dối tình cảm của ngài ấy, ngài ấy còn tin lời cô nói sao? Cô nói chuyện này với ngài ấy chẳng khác nào tự chịu diệt vong, cô muốn nhà họ Cung, còn có những người bạn thân thiết của cô cùng đến chỗ chết à.

– Đủ rồi!- Lăng Tuyết đúng là chịu đủ bộ mặt xấu xí dối trá của Tần Tuệ- Chị yên tâm đi, nếu có một ngày tôi thật sự trở mình thành chủ của chị, việc đầu tiên chính là xóa sổ chị đây!

– Tôi chỉ là nhân vật nhỏ bé, phiền cô quan tâm, tôi rất vinh hạnh!- Tần Tuệ cười lạnh- Mai sau nếu cô trở thành vợ của ngài Thân Đồ, tôi đương nhiên vì cô “cung tận tụy” đến chết mới thôi! Nhưng hiện tại, cô phải đi theo tôi.

Nói xong, Tần Tuệ ra hiệu:

– Dẫn đi!

– Vâng!- Các vệ sĩ vội vàng áp giải đám người Lăng Ngao Ngũ Ca lên chiếc xe đằng sau.

Lăng Tuyết muốn phản kháng, hai vệ sĩ bẻ tay cô ra sau, khiến cô không thể nhúc nhích, một cử động nhỏ cũng khiến khuỷu tay truyền đến cơn đau kịch liệt, nhưng cô vẫn ngoan cường, hai chân đá loạn, khiến hai vệ sĩ nọ không chống đỡ nổi.

Tần Tuệ nhìn thấy nổi giận, lại bảo thêm hai vệ sĩ đến đè Lăng Tuyết xuống, Lăng Tuyết tung chân đá họ, đúng lúc này, đám Ngũ Ca cũng xông lên...

Cục diện ở hiện trường vô cùng hỗn loạn, đúng lúc này, lại có tiếng động cơ xe truyền đến, có người la lên:

– Anh Lân đến!!!

Tần Tuệ giật mình, quay đầu nhìn, quả nhiên, một chiếc xe Rolls-Royce đen đang lái đến, đúng là xe Lãnh Thanh Mặc hay ngồi.

Xe đỗ lại trên bãi đất trống gần đó, Tần Tuệ vội vàng chạy đến chào hỏi.

Lãnh Thanh Mặc từ trên xe bước xuống, trang phục thuần trắng dưới màn đêm âm u có vẻ đặc biệt thần thánh, anh nhìn lướt qua tình huống trước mặt, nhíu mày, cay nghiệt nhìn chằm chằm Tần Tuệ.

– Anh Lân, tôi...

Lời còn chưa nói hết, bạt tai của Lãnh Thanh Mặc đã giáng xuống, sức lực rất lớn, Tần Tuệ té ngay xuống đất.

Ai nấy đều sợ ngây người, Lãnh Thanh Mặc ở nhà họ Cung nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy anh nổi giận.

Lăng Tuyết cũng ngẩn người, biết anh lâu rồi, bình thường trong mắt anh ngay cả một chút dao động cảm xúc cũng không có, hôm nay giống như đột nhiên bùng nổ, hung hãn lạnh thấu xương, khí thế dữ dội mãnh liệt...

Tần Tuệ chật vật ngã dưới đất, khoe miệng rướm máu, cúi đầu cụp mắt, không dám thở mạnh.

Lãnh Thanh Mặc ra dấu tay, các vệ sĩ lập tức thả cả bọn Lăng Tuyết ra, lui sang một bên.

Ngũ Ca, Hàn Bắc, Hàn Giai đỡ Lăng Ngao đi tới bên cạnh Lăng Tuyết, Ngũ Ca thấp giọng hỏi:

– Ai vậy?

– Lãnh Thanh Mặc- Lăng Tuyết đáp.

– Rất có khí thế!

Hàn Giai nhìn đến ngẩn người, Lăng Ngao, Hàn Vũ Thần đều đẹp trai bức người, mỗi người một vẻ, nhưng dạng người tồn tại thiên thần thể này như Lãnh Thanh Mặc, đúng là thể gian hiếm có.

Lãnh Thanh Mặc đứng đưa lưng về phía đèn xe đi tới, hệt như thiên sứ bóng đêm đi về phía Lăng Tuyết.

Không biết tại sao, Lăng Tuyết vừa rồi đang giận dữ, bây giờ nhìn thấy Lãnh Thanh Mặc, lại không nóng nảy nữa, một loại cảm giác tin tưởng không có lý do dâng lên trong lòng.

Lãnh Thanh Mặc hơi cúi đầu chào hỏi đám Lăng Ngao, sau đó dùng khẩu hình môi nói với Lăng Tuyết:

– Giúp tôi dịch lại cho họ nghe, sự việc hôm nay, tôi cảm thấy rất áy náy!

Chương 97: Thiên Thần Bóng Đêm (2)

Lăng Tuyết quay sang nói với bạn Lăng Ngạo:

- Anh Lành không nói được, chỉ có thể nói bằng khẩu hình, anh ấy nhờ em phiên dịch giúp, với sự việc hôm nay, anh ấy cảm thấy rất áy náy!
- Ừm! Không sao không sao...- Hàn Bắc Hàn Giai vội vàng trả lời.
- Nếu chuyện này không liên quan đến anh ta, chúng ta sẽ không trách người khác lung tung đâu- Ngũ Ca cũng nói.
- Anh ta không phải là tên Thân Đồ Dạ đó chứ?

Lăng Ngạo đề phòng, anh luôn đề cao cảnh giác với tất cả những người đàn ông ưu tú xung quanh Lăng Tuyết.

- Lăng Ngạo, anh ấy họ Lành mà!- Hàn Giai nhỏ nhẹ giải thích.
- Tình trạng sức khỏe của Lăng Ngạo không ổn, phải lập tức đến bệnh viện- Lành Thanh Mặc nhíu mày, dùng khẩu hình môi nói với Lăng Tuyết- Nói họ lên xe nghỉ ngơi trước đi, chúng ta nói chuyện xong, tôi sẽ kêu người đưa mọi người đến bệnh viện.
- Vâng!- Lăng Tuyết gật đầu, cô tin tưởng Lành Thanh Mặc.

Lành Thanh Mặc mỉm cười nhìn họ, làm động tác mời.

- Anh Lành mời mọi người lên xe nghỉ ngơi một chút, em phải nói chuyện với anh ấy đã- Lăng Tuyết nói.
- Còn gì để nói nữa chứ?- Lăng Ngạo vẫn đề phòng như cũ- Sau này em đừng giao du với hạng người này nữa.
- Cho dù không giao du, cũng phải nói chuyện rõ ràng trước đã- Lăng Tuyết nhíu mày- Anh Lành khác với Tần Tuệ, anh ấy sẽ tôn trọng lựa chọn của em.
- Nhưng mà...
- Lăng Ngạo, Lăng Tuyết nói đúng, làm rõ mọi chuyện, hợp được tan được, mới không có bất cứ hậu quả nào, cậu đừng hành động theo cảm tính nữa!- Ngũ Ca khuyên.
- Nghe Ngũ Ca đi- Hàn Bắc tin tưởng Ngũ Ca.

Lăng Ngạo cúi đầu, không nói gì nữa.

- Lên xe đi- Lăng Tuyết giục.

Các vệ sĩ đã mở sẵn cửa chiếc Rolls-Royce, mấy người họ lên xe, đều có hơi câu nệ, lần đầu tiên họ ngồi vào chiếc siêu xe sang trọng như thế.

Lăng Tuyết cũng theo Lành Thanh Mặc lên xe...

Cùng lúc đó, Thân Đồ Dạ chờ đợi rất lâu cũng không thấy Lăng Tuyết về nhà, anh lại nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối!

Lăng Tuyết hứa đúng chín giờ sẽ quay về, cô gái này lại dám nói không giữ lời với anh???

Anh cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, cười tự giễu, nhủ thầm:

- Thân Đồ Dạ à Thân Đồ Dạ, bắt đầu từ khi nào mày lại trở nên mất kiên nhẫn như vậy. Chẳng phải chỉ là một cô gái thôi à, sao lại khiến mày rối loạn mất chừng mực như vậy?

Nhưng thời gian quả thật đã đúng chín giờ, Thân Đồ Dạ khó khăn tự thuyết phục bản thân xong lại lo lắng đến “Cung Thiên Long” liệu mạng này không lẽ đã gặp phải nguy hiểm?

Là vị hôn phu của “Cung Thiên Long”, người ngày mai sẽ trở thành chồng người ta, nếu để bà xã ở ngoài xảy ra chuyện, bản thân chẳng quan tâm thì không được tốt lắm.

Chỉ là trước lúc “Cung Thiên Long” ra ngoài anh đã hứa sẽ cho nhau không gian riêng, nếu vì về trễ có một chút mà gọi điện thoại đến hỏi han hình như cũng không được tốt...

Thân Đồ Dạ trên thương trường oai phong một cõi, lần đầu tiên phải suy tính thiệt hơn thế này.

Anh không nhìn được, cầm điện thoại lên định gọi cho Lăng Tuyết, ngay cả số điện thoại cũng nhấn rồi, nhưng nhất thời thay đổi chủ ý.

Ngay lúc rồi rắm, Lôi Quân lại gọi đến, đôi mày đang nhíu chặt của Thân Đồ Dạ có hơi giãn ra.

– Tình hình thế nào? – Thân Đồ Dạ cố nén lửa giận và thắc mắc trong lòng, cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình thản.

– Xin lỗi chủ nhân, bên này xảy ra chút chuyện!

– Chuyện gì? – Giọng Thân Đồ Dạ trầm xuống.

– Vừa rồi có mấy chiếc xe không rõ lai lịch bao vây tấn công em, xe em bị chết máy. Xe hư dọc đường, em mới sửa xong, có thể muộn một chút mới tới đó được!

Lôi Quân đi theo Thân Đồ Dạ đã lâu, biết Thân Đồ Dạ xưa nay không hỏi quá trình chỉ hỏi kết quả, bởi vậy lúc nói chuyện không dám quanh co lòng vòng.

– Khốn kiếp! Cậu làm ăn thế nào vậy, ngay cả chuyện nhỏ xiu như vậy cũng làm không xong! – Thân Đồ Dạ nổi giận – Cung Thiên Long đâu, có gặp nguy hiểm không?

Trong điện thoại truyền đến tiếng khởi động xe, Lôi Quân vừa lái xe vừa nói:

– Cô Cung chạy nhanh quá, em định vị được hiện tại cô ấy đã đến một giáo đường ở ngoại thành, cách chỗ em khoảng ba mươi cây số. Xe em hiện tại cũng ổn rồi, em lập tức chạy đến đó ngay, nhưng vì là đường núi, có thể mất chút thời gian mới tới đó được.

– Vậy cậu còn nói nhảm làm gì, lập tức đến đó đi! Cần phải đảm bảo sự an toàn của cô ấy!

– Vâng!

Thân Đồ Dạ cúp máy rồi vẫn chưa yên tâm, ở trong phòng đi qua đi lại.

“Cung Thiên Long” nhất thời quyết định ra ngoài, vội vội vàng vàng, gấp gấp như thế, vốn là có hơi lạ, Lôi Quân phụ trách đi theo bảo vệ cô ấy lại còn bị người khác tấn công ở dọc đường, điều này càng lạ hơn.

Sự việc khác thường tất có yêu tà, Thân Đồ Dạ sau khi tự hỏi hồi lâu vẫn quyết định gọi điện cho “Cung Thiên Long” hỏi rõ ràng thì sẽ yên tâm hơn.

Nhưng điện thoại không gọi được, liên tục mấy lần vẫn như vậy.

Khoảng cách giữa Lôi Quân và “Cung Thiên Long” khoảng ba mươi cây số, lại ở trên núi, khoảng cách vuông góc thì ba mươi cây số sẽ càng ngắn hơn chứ.

Trên lý thuyết phạm vi phủ sóng của một trạm GSM vào khoảng ba mươi lăm kilomet, nếu vừa rồi gọi điện thoại được cho Lôi Quân, trên núi không có vật che chắn, lại không có bức xạ, thời tiết cũng khá tốt, vậy thì “Cung Thiên Long” ở cùng một khu vực, thì tại sao điện thoại lại mất sóng?

Nhất định có vấn đề!

Thân Đồ Dạ lập tức gọi Cố Huy đến:

– Điều tra điện thoại của cô Cung, xem tại sao điện thoại của cô ấy lại không gọi được?

Cố Huy gật đầu lui ra, Thân Đồ Dạ tự tin chỉ cần có vấn đề, Cố Huy tất nhiên điều tra ra sẽ báo cáo với anh trước tiên, nhưng sự việc hôm nay rất kỳ lạ, anh xoay xoay chiếc nhẫn, rơi vào trầm tư.

Bên ngoài giáo đường, trên xe Rolls-Royce.

Lãnh Thanh Mặc đích thân rót trà cho bọn Lăng Ngạo Ngũ Ca, Hàn Bắc Hàn Giai, Ngũ Ca lịch sự nhận lấy nói cảm ơn, Lăng Ngạo vẫn phòng bị quan sát anh:

– Ai biết trong trà này có thuốc mê hay không?

– Lăng Ngạo! – Lăng Tuyết bức bối quát khê.

Lãnh Thanh Mặc mỉm cười không để ý, quay đầu chỉ hướng nhà vệ sinh cho Hàn Giai.

Hàn Giai đỏ bừng mặt, đứng lên đi vệ sinh, họ không rõ, Lãnh Thanh Mặc làm sao biết cô ấy muốn đi vệ sinh chứ.

– Hai người có chuyện gì thì nói nhanh đi- Ngũ Ca nhắc nhở- Không còn sớm nữa, nói xong chúng ta đi sớm một chút.

– Vâng- Lãng Tuyết quay sang nhìn Lãnh Thanh Mặc- Anh định nói gì với tôi?

Lãnh Thanh Mặc cũng không sót ruột giải thích điều gì, mà lấy khăn ướt ra đưa cho Lãng Tuyết lau tay, sau đó chậm rãi rót trà, đưa đến trước mặt Lãng Tuyết, mỉm cười ý bảo có gì cô cứ uống trà trước rồi nói sau.

Trà ấm, vị thanh thanh.

Cổ họng Lãng Tuyết sớm khát khô, uống trà xong mới thư thái được một chút, ngược lên nhìn Lãnh Thanh Mặc.

– Tôi thay Tần Tuệ xin lỗi em- Câu đầu tiên Lãnh Thanh Mặc dùng khẩu hình môi nói lại là câu này- Hôm nay chị ấy gây chuyện như vậy đúng là rất quá đáng, trở về tôi sẽ phạt chị ấy.

Lãng Tuyết nhú mày, im lặng hồi lâu, khẽ hỏi:

– Hôm nay mọi chuyện Tần Tuệ làm, trước đó anh hoàn toàn không biết gì sao?

Lãnh Thanh Mặc hơi ngần ra, ngược lên nhìn cô, không đáp mà hỏi lại:

– Em cho rằng tôi biết à?

– Được rồi, tôi không muốn nghi ngờ anh, cũng không nên hoài nghi anh, lại càng không muốn ngờ vực anh- Lãng Tuyết cười khổ, dứt khoát nói thẳng- Nhưng nói thế nào, hiện tại chuyện này đã thành ra như vậy, nói gì thêm nữa cũng vô ích. Tôi nhớ lúc trước anh từng hứa với tôi, bất cứ lúc nào chỉ cần tôi không muốn, là có thể rút ra, các người sẽ không khó xử tôi, lại càng không ngăn cản tôi. Hiện tại tôi chỉ muốn đưa bạn tôi đi, không bao giờ can dự vào bất cứ chuyện gì của các người nữa, cũng không muốn dấn thân vào chốn nước đục này thêm nữa.

Lãnh Thanh Mặc gật đầu, dùng khẩu hình môi nói:

– Đúng vậy, bất cứ lúc nào em cũng có thể đi. Từ đầu đến cuối, tôi chưa từng vi phạm lời hứa với em, trong quá trình đó tuy rằng thỉnh thoảng cũng có thỉnh cầu em, có một số việc quả thật cũng từng làm em khó xử, nhưng cho dù thế nào, trước đó tôi đều hỏi ý kiến của em. Lần này cũng vậy! Nếu em muốn đi, tôi có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không ép buộc em, sẽ không để bất cứ ai làm khó dễ em!

Thấy Lãnh Thanh Mặc sáng khoái đồng ý như vậy, trái lại Lãng Tuyết không biết phải làm sao.

Nhớ lại từng li từng tí những chuyện sau khi bước vào nhà họ Cung, Lãnh Thanh Mặc tao nhã đến giờ vẫn luôn là hậu thuẫn kiên cố nhất của cô, bất luận cô phạm phải lỗi gì, hoặc gặp phải vấn đề khó khăn nào, cuối cùng người giúp cô luôn là Lãnh Thanh Mặc.

Hiện tại, ngay thời điểm cấp bách này cô đột nhiên nói mặc kệ, muốn đi, sâu trong đáy lòng lại dâng lên cảm giác áy náy.

Nhưng rất nhanh, Lãng Tuyết liền nhắc nhở bản thân, không thể để cảm giác áy náy này lôi kéo mình quay trở về chốn nước đục đó được...

Nghĩ đến đây, Lãng Tuyết nói tiếp:

– Vâng, chính vì như vậy, tôi mới tin tưởng anh, chưa từng hoài nghi anh bao giờ, hơn nữa tất cả mọi chuyện nếu nằm trong khả năng của tôi, tôi đều cố gắng phối hợp. Nhưng hành vi của Tần Tuệ tôi không thể chấp nhận được, hành vi của chị ta đã vượt khỏi giới hạn khả năng chịu đựng của tôi. Như hôm nay, chị ta lại dám ra tay với bạn tôi! Tôi không thể tiếp tục hợp tác với các người nữa, nếu cứ tiếp tục, tôi sợ sẽ gây ra mâu thuẫn và tranh cãi lớn hơn nữa. Cho nên hiện tại tôi quả thật đã quyết định...

Cô đặt tách trà xuống, nhấn mạnh từng chữ, rõ ràng rành mạch:

– Tôi muốn đi!

Ánh mắt vô tình lướt qua chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, là nhẫn kết hôn Thân Đồ Dạ tặng...

Trái tim cô không khỏi rung lên, trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu nói không nảy sinh bất cứ tình cảm gì với Thân Đồ Dạ là giả, nếu không có chuyện tối nay, có lẽ cô thực sự đã lấy Thân Đồ Dạ rồi, nhưng lý trí mách bảo cô đây là lúc phải rời khỏi, cô hiểu đạo lý chơi với lửa có ngày chết cháy, cô không muốn kéo bạn bè cô chết cùng cô.

Hợp được tan được, duyên đến duyên đi, có lẽ đã được định sẵn, hướng hồ, đoạn nhân duyên này vốn không thuộc về Lãng Tuyết cô!

– Vâng- Lãnh Thanh Mặc mỉm cười gật đầu- Em muốn đi không thành vấn đề, sau lúc này em có thể tự lái chiếc xe này rời khỏi! Tôi mời em lên xe không phải muốn thuyết phục em điều gì, lại càng không phải muốn em hứa với tôi sẽ ở lại. Tôi gọi em lên xe, chỉ muốn cho em xem thứ này.

Lăng Tuyết nhớ tới trước kia mỗi lần dao động đều sẽ bị Lãnh Thanh Mặc thuyết phục một cách kỳ lạ, không khỏi có chút bực bội:

– Không cần nói, hiện tại mọi chuyện về nhà họ Cung tôi không muốn biết, cũng không muốn quan tâm.

– Nếu tôi nói là về em, về chuyện cô nhi viện thì sao?

Lãnh Thanh Mặc lấy một túi tài liệu ra giao cho Lăng Tuyết, vỗ vỗ mu bàn tay cô, dùng khẩu hình môi nói:

– Em xem đã rồi nói.

Lăng Tuyết mặt mày nhăn nhó, nhủ thầm, chẳng lẽ Lãnh Thanh Mặc lại lấy chuyện cô nhi viện ra dỗ dành cô? Chuyện đến nước này, anh còn có thể lấy cô nhi viện ra để ràng buộc cô ư?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Thoát Ly

Lăng Tuyết do dự một chút, vẫn mở túi tài liệu ra...

Bên trong là một xấp ảnh chụp và giấy tờ, trên ảnh là hai đứa trẻ bị mất tích của cô nhi viện, Mao Mao và Đậu Đậu!!!

Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, ảnh này là sao? Hình như không phải ảnh cũ, chắc hẳn chỉ mới chụp gần đây thôi, chẳng lẽ đã tìm được chúng rồi???

Lăng Tuyết tiếp tục xem, từ cảnh vật cho thấy, chắc hẳn chúng được nuôi dưỡng ở một cô nhi viện nào đó tại nước ngoài, không quá tệ lắm như mọi người vẫn nghĩ, ngược lại có thể sống còn tốt hơn so với trong nước.

Mặt sau tấm ảnh có viết tên và địa chỉ của cô nhi viện đó.

– Chuyện gì vậy?- Lăng Tuyết kích động hỏi.

– Thực sự mấy hôm nay tôi vẫn luôn bận rộn chuyện hai đứa bé này, ngay cả chuyện em và ngài Thân Đồ cũng không có thời gian quan tâm đến- Lãnh Thanh Mặc nói với cô- Tôi đã tìm được và cứu ra hai đứa bé đó ra, hơn nữa nhờ những người bạn ngoại quốc sắp xếp chúng đến cô nhi viện ở Mỹ. Em không cần lo lắng, sau khi em đi, có thể đưa Lăng Ngao sang Mỹ điều dưỡng, đồng thời đón hai đứa về chăm sóc luôn. Đợi đến khi vết thương của Lăng Ngao khỏi hẳn, có thể tiếp tục ở lại Mỹ, hoặc quay về, em đều có thể tự mình quyết định. Đây là một trong những chuyện tôi muốn nói với em, chuyện hai đứa trẻ này tôi đã hứa rồi, sẽ không vì em đi hay ở mà thay đổi!!!

– Mao Mao và Đậu Đậu được cứu rồi!

Lăng Ngao, Hàn Bắc, Hàn Giai và Ngũ Ca đều vây đến.

– Đúng vậy, không chỉ được cứu, còn được thu xếp ở trong cô nhi viện tại Mỹ, hiện tại rất an toàn và khỏe mạnh, hết thảy đều rất tốt.

Lăng Tuyết vô cùng cảm động...

Tuy rằng mỗi lần Tần Tuệ đều gây ra vài chuyện khiến cô nảy sinh ác cảm với nhà họ Cung, thậm chí là chán ghét, làm cô nghĩ muốn rời khỏi họ Cung, nhưng lần nào Lãnh Thanh Mặc cũng có năng lực sau đó làm chút gì đấy khiến cô cảm động, mặc dù lúc đó có ác cảm có tức giận đến mức nào, nhưng hành vi của Lãnh Thanh Mặc lại có thể như một chậu nước gội tắt lửa giận trong lòng cô.

Cô không biết hình dung như vậy có thích hợp không, nhưng ở nhà họ Cung, người duy nhất khiến cô cảm thấy áp lực chính là Lãnh Thanh Mặc, giống như bây giờ nói muốn rời khỏi, người duy nhất cô cảm thấy có lỗi nhất cũng chỉ có mình Lãnh Thanh Mặc.

– Tốt quá rồi!!!- Tất cả mọi người vui vẻ vì tin tốt này.

Lăng Ngao kích động nói:

– Tuyết, vậy thì em càng không cần gả cho tên Thân Đồ Dạ kia nữa rồi.

– Đúng đó!

Lăng Tuyết cũng cười, nhưng không biết tại sao, trong lòng lại thấy khó sở.

Lãnh Thanh Mặc lấy điện thoại của mình ra đưa cho Lăng Tuyết, cũng bật một đoạn clip lên, trong đoạn clip là viện trưởng Quách và bọn trẻ trong cô nhi viện...

Viện trưởng Quách vui sướng nói vào ống kính:

– Lăng Tuyết, hôm nay cậu Lãnh đến tìm cô. Cậu Lãnh đưa bọn cô và đám trẻ bên chỗ phó viện trưởng Hoàng đến bệnh viện tư nhân này, đưa nào cần điều trị thì điều trị trước, đưa không cần điều trị thì sắp xếp bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp phụ đạo tâm lý cho chúng... Mấy đứa nhỏ đã trải qua nhiều cực khổ như vậy, còn bị hoảng sợ nữa, lúc này có thể nhận được trị liệu thích hợp, đúng là không gì tốt hơn...

Nói xong, khoe mắt viện trưởng Quách lại đỏ lên, có thể nghĩ, trong lòng bà được an ủi đến mức nào.

Bà hít một hơi thật sâu, nói tiếp:

– Lăng Tuyết con không cần lo lắng cho bọn cô đâu, cậu Lãnh là người tốt, cậu ấy sắp xếp hết cho bên cô rồi, hơn nữa còn nói với cô, chúng ta sẽ mau chóng quay về cô nhi viện của mình thôi. Con cứ lo chăm sóc Lăng Ngạo đi, thật sự không cần lo cho bọn cô nữa, qua một thời gian là chúng ta có thể gặp nhau rồi!

Ông kính vừa chuyển, bên trong là Lãnh Thanh Mặc ngồi trên băng ghế ở bãi cỏ bệnh viện gấp hạc giấy, rất nhiều đứa trẻ vây quanh anh, bọn chúng đưa thi tập trung tinh thần xem anh gấp hạc, đưa thì cầm hạc giấy đã gấp xong nô đùa vui vẻ.

Nhìn ra được, Lãnh Thanh Mặc rất thích chúng, mà chúng cũng rất thích Lãnh Thanh Mặc.

Xem xong đoạn clip này, Lăng Tuyết lại cảm động không thôi:

– Thanh Mặc, thực sự tôi không biết anh ở sau lưng tôi làm nhiều chuyện như vậy, tôi còn tưởng... còn tưởng anh chỉ lo bận rộn chuyện của mình, đã sớm vứt chuyện của cô nhi viện lên chín tầng mây rồi. Xin lỗi anh, đều là tôi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, cảm ơn, cảm ơn anh!

Lãnh Thanh Mặc mỉm cười, dùng khẩu hình môi nói:

– Chuyện đó đâu thể trách em, muốn trách chỉ có thể trách Tàn quân gia hành sự gấp gáp, nông nổi. Chị ấy là quân gia của họ Cung, từ lúc còn trẻ đã luôn phục vụ bà Cung lớn, ở họ Cung có uy tín và địa vị rất cao. Còn với địa vị có phân lúng túng của tôi, thật sự không có cách gì cưỡng cầu chị ấy quá mức, cho nên sự việc mới thành ra thế này... Nếu Thiên Long ở đây, chị ấy đã không dám lơ đãng đến thế.

– Tôi biết, đây đều là chuyện riêng một mình Tàn quân gia, tôi không trách anh- Lăng Tuyết nói.

Lãnh Thanh Mặc lại chỉ vào văn kiện trong tay:

– Trong đó còn một phần hồ sơ, em lấy ra xem đi.

Lăng Tuyết đã liên tục nhận được bất ngờ hai lần, nghe thấy Lãnh Thanh Mặc nói còn có văn kiện cho mình xem, tuy rằng biết nhất định cũng có liên quan đến bản thân, là chuyện tốt, nhưng cảm xúc đã ổn định hơn. Chỉ là sau khi cô xem xong, lại tiếp tục bị giật mình.

Trong hồ sơ có thể hiện rõ ràng, quyền sở hữu cô nhi viện của họ vẫn được giữ nguyên không thay đổi, vẫn thuộc về Lăng Tuyết. Hơn nữa cô nhi viện sẽ được giữ lại, không bị dỡ bỏ, còn sẽ được thi công tu sửa miễn phí, quy mô sẽ còn hiện đại và lớn hơn hiện nay, cơ sở vật chất sẽ còn tân tiến hơn hiện tại.

Đây là bản vẽ và thư luật sư của tập đoàn Hoắc Thị, bên trong thể hiện rõ bản quy hoạch của toàn bộ khu nghỉ mát.

Đối với việc xử lý cô nhi viện Đồng Tâm, thái độ của nhà họ Hoắc không phải di dời mà là trùng tu, họ muốn lấy cô nhi viện làm trung tâm cải tạo mở rộng ra thôn xóm xung quanh, để kiến tạo nên một khu du lịch nghỉ dưỡng tràn ngập tình yêu và đầy áp tình người.

Phương hướng của họ chính là, có thể khiến cho mỗi một vị khách đến khu nghỉ mát cảm nhận được lòng nhân ái của tập đoàn Hoắc Thị, cũng mượn lòng nhân ái của họ để quảng bá.

Tuy rằng bên trong ít nhiều gì cũng biểu hiện mùi kinh doanh “mua bán lòng nhân ái”, nhưng cô nhi viện Đồng Tâm lại là bên nhận được nhiều lợi ích nhất, không thể nghi ngờ!

Lăng Tuyết nhìn chằm chằm Lãnh Thanh Mặc, cô biết đằng sau thư thanh minh của luật sư này là rất nhiều nỗ lực của Lãnh Thanh Mặc.

Một cuộc đối thoại, ba việc.

Lăng Tuyết biết tất cả phiền muộn của bản thân đều được Lãnh Thanh Mặc giải quyết thật hoàn mỹ, cô vừa vui vừa xấu hổ, đã không còn ngôn từ nào diễn tả hết...

Lãnh Thanh Mặc lại nói:

– Tần quân gia tuy rằng ăn nói khó nghe, nhưng tôi nghĩ, sở dĩ đưa Lăng Ngao rời khỏi đây sang Mỹ, không chỉ sợ anh ấy phá hỏng hôn lễ ngày mai, mà chuyện đã mời chuyên gia giỏi bên đó xem bệnh cho anh ấy, là thật. Tuy rằng hiện tại nói vậy có ý bảo chữa, nhưng tôi thật lòng đề nghị em nghe theo sự sắp xếp của tôi đưa Lăng Ngao sang Mỹ đi, đó là nơi thích hợp nhất với anh ấy hiện giờ. Huống hồ, hai đứa bé ở cô nhi viện cũng cần bọn em tự đi đón về.

Lăng Tuyết nghe xong liên tục gật đầu:

– Anh nói phải.

Lãnh Thanh Mặc nói tiếp:

– Làm như vậy, thực sự tôi cũng có một phần tư lợi trong đó.

– Hừm?- Lăng Tuyết có lẽ đã đoán ra được chuyện gì.

– Hiện tại em quyết định muốn rút lui- Lãnh Thanh Mặc nói- Vậy tạm thời em không thể tiếp tục ở lại đây, bằng không bên ngài Thân Đồ, cho dù là em hay tôi, cũng khó ăn nói. Hơn nữa, sau khi em “đào hôn”, ngài Thân Đồ nhất định không màng tất cả tìm kiếm em, quét ba thước đất cũng phải tìm cho được em, cho nên biện pháp duy nhất chính là trốn ra nước ngoài. Đây là lòng ích kỷ của tôi, cũng là nỗi khổ tâm của tôi, em có thể hiểu chứ?

Lăng Tuyết do dự, gật đầu:

– Tôi hiểu, tôi biết nên làm thế nào rồi, tôi sẽ nghe theo sắp xếp của anh, cùng Lăng Ngao sang Mỹ.

Nghĩ đến sắp phải chia xa Thân Đồ Dạ, trong lòng cô rất khó chịu, có lẽ sau này không còn cơ hội gặp lại nhau nữa, phải không?

Nếu gặp gỡ, có lẽ sẽ muốn xé nát bộ dạng này của cô.

Cho nên cô cũng chỉ có thể trốn đi, trốn đến khi anh quên mất cô, mới thôi...

– Vậy thì tốt- Lãnh Thanh Mặc đứng lên- Mọi người cứ ngồi trên xe này đi, tôi sẽ kêu người đưa mọi người ra sân bay, chuyến bay lúc trước sắp xếp cho Lăng Ngao, tôi cũng đã kêu họ đổi sang chuyến sau, tôi cũng an bài một bác sĩ đi theo chăm sóc cho Lăng Ngao, hết thấy mọi người không cần lo lắng.

– Nhưng chiếc xe kia...- Lăng Tuyết chỉ vào chiếc Hummer H1 của Thân Đồ Dạ ở bên kia- Tôi không cần mang xe về trả à?

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng cũng rất muốn, thực sự cứ vậy mà đi không lời từ biệt ư?

– Không cần đâu, tôi sẽ xử lý, em chỉ cần lo chuyện của mình là được- Lãnh Thanh Mặc nói thêm- Em đã chọn rời khỏi, vậy mọi chuyện ở đây bây giờ không liên quan gì đến em nữa, kể từ lúc này, em chỉ là người đứng xem, thậm chí tốt nhất là ngay cả người đứng xem cũng không phải, em cứ yên tâm làm chuyện của mình, chăm sóc tốt cho Lăng Ngao, làm tốt chuyện cô nhi viện. Vì họ Cung và Thiên Long, tôi có thể sẽ phải đi làm vài việc, nhưng việc này không liên quan đến em, lại càng không tổn hại đến em. Cho nên, em có thể hứa với tôi, sau này mặc kệ em nghe được chuyện gì, hoặc nhìn thấy gì, cũng đừng quản, đừng nhúng tay vào, được không?

Lăng Tuyết lờ mờ cảm thấy bất an, như có một dự cảm chẳng lành, nhưng cô vẫn gật đầu đồng ý.

– À...- Lãnh Thanh Mặc chỉ vào chiếc nhẫn trên ngón áp út bàn tay phải của Lăng Tuyết- Em nên tháo nó ra.

– Vâng!- Lăng Tuyết lật đật rút nhẫn ra, nhưng chiếc nhẫn này rất chặt, cô dùng nhiều sức cũng không giật ra được, cô nổi nóng, dùng sức kéo mạnh, gần như khiến ngón tay đứt lìa, lần này cuối cùng cũng giật ra được, trả nhẫn lại cho Lãnh Thanh Mặc, khòe môi cong lên- Trả lại anh!

Rõ ràng cô đang cười, chỉ là trong lòng có một loại xúc động muốn khóc rất mãnh liệt.

Trong đầu hiện lên ánh mắt thâm tình của Thân Đồ Dạ, bên tai như vẫn nghe thấy anh nói:

– Về sớm chút nha! Anh đợi em!

Mắt cô đột ngột đỏ lên, luống cuống xoa nắn ngón áp út của mình.

Ngón tay nối liền trái tim, tay đau, tim cũng đau theo...

– Cảm ơn!- Lãnh Thanh Mặc xuống xe, giơ tay vẫy chào bọn Lăng Ngao, sau đó lui sang một bên nhìn họ rời khỏi.

Lăng Tuyết theo cửa kính nhìn ra bên ngoài, trong lòng nghĩ, mình thực sự thoát khỏi thế giới này sao? Thoát khỏi vòng xoáy này, không bao giờ bị cuốn vào trong nữa?

Tại sao, cô lại cảm thấy hết thảy sẽ không kết thúc, hoặc có lẽ chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Cung Thiên Long Trở Lại

Tần Tuệ nhìn theo chiếc xe chạy xa dần, không khỏi hỏi Lãnh Thanh Mặc:

– Anh Lãnh, sao anh lại bảo vệ Lăng Tuyết vậy, thật sự đáng giá sao? Cô ta cứ vậy mà đi à, hôn lễ ngày mai phải làm sao, tiếp theo chúng ta làm sao đây?

Lúc hỏi những câu này, trong lòng Tần Tuệ luôn bất an, ngay cả giọng điệu cũng cẩn thận, sau khi trải qua cảnh tượng vừa rồi, chị không dám chọc giận Lãnh Thanh Mặc nữa, không hy vọng bản thân lại bị nghi ngờ nữa, nhưng thân là quản gia họ Cung, chị không thể ngồi yên không hỏi đến.

Lãnh Thanh Mặc cười nhạt, không vội nói gì, xoay người đi vào trong rừng cây, Tần Tuệ vội vàng theo sau.

Sâu trong rừng cây, một chiếc Rolls- Royce lẳng lặng đỗ ở đó, màu sắc, kiểu dáng, thậm chí là biển số xe cũng giống hệt như chiếc vừa rời Lăng Tuyết ngồi.

Tần Tuệ thấy lạ, nhủ thầm Lãnh Thanh Mặc chạy đến đây là hành vi nóng nảy nhất thời, tại sao còn chạy một chiếc xe y như đút đến nữa, lại còn giấu sâu trong rừng cây thế này?

Ánh trắng xuyên qua khe hở tàng cây rọi xuống mui xe, làm cho cả thân xe trở nên loang lổ, còn kính xe màu tối lại chặn đi thứ ánh sáng mỏng manh đó, làm cho người ta không thấy rõ tình cảnh bên trong.

Vệ sĩ mở cửa xe, một con gió nhẹ thổi qua, Tần Tuệ có cảm giác như trước mắt hiện lên vết sáng, chị mượn ánh sáng trong xe, cuối cùng thấy rõ cảnh tượng bên trong, giật mình đến trợn mắt há hốc mồm!!!

Trong xe, Cung Thiên Long uy nghi xinh đẹp ngồi đó, tao nhã thương trà!

– Đã lâu không gặp! Tần quản gia.

Ngón tay thon dài xinh xắn của Cung Thiên Long vuốt ve tách trà, nụ cười thanh tao ngự trị trên môi, tự nhiên bình thản hệt như trước nay cô chưa từng rời khỏi nhà họ Cung.

– Cô, cô Cung!!!

Tần Tuệ không khỏi kích động, chị nhìn Cung Thiên Long trưởng thành, có thể trăm phần trăm khẳng định, ngồi trước mắt chính là người thừa kế duy nhất của nhà họ Cung: Cung Thiên Long, Cung Thiên Long chân chính!

Lãnh Thanh Mặc lập tức lên xe.

Cung Thiên Long nhướn mày cười với Tần Tuệ:

– Còn thất thần làm gì, lên xe đi.

Tần Tuệ mau chóng lên xe, nói năng lộn xộn:

– Cô Cung, thật là cô sao? Cô tỉnh lại lúc nào vậy, cô khỏe chứ?

Tần Tuệ nhìn Cung Thiên Long từ trên xuống dưới, trên người Cung Thiên Long không nhìn ra bất cứ dấu vết nào của tai nạn xe hôm đó, hoàn toàn không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của chị, mà hệt như một người bình thường.

– Thương tích của cô khỏi hẳn rồi à?- Tần Tuệ vừa kích động vừa tò mò- Tôi còn tưởng cô bị thương nghiêm trọng lắm... Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?

Lãnh Thanh Mặc chỉ uống trà, không lên tiếng.

Cung Thiên Long vỗ vào mu bàn tay Tần Tuệ, ý bảo chị đừng kích động, sau đó mới nói:

– Thương tích của tôi hồi phục khá tốt, mới tỉnh lại mấy hôm trước, mấy hôm nay đều phải làm các kiểm tra thông thường, vì để đề phòng ngộ nhỡ, tôi mới kêu Thanh Mặc tạm thời giữ bí mật, khoan nói với chị, nhưng mà hiện tại cũng đến lúc rồi, nhiệm vụ của Lăng Tuyết đã hoàn thành, sau này, cứ để tôi làm!

– Hóa ra...- Tần Tuệ vỡ lẽ- Khó trách mấy hôm nay anh Lãnh bận rộn như vậy, bận đến không có thời gian quan tâm đến chuyện hôn lễ, khó trách bên Lăng Tuyết xảy ra chuyện lớn đến vậy, anh Lãnh còn thả cho cô ta đi, hóa ra cô Cung đã tỉnh lại rồi, hóa ra hết thảy đã được an bài ổn thỏa rồi!

Tất cả lời nói dối và kế hoạch nhà họ Cung dày công sắp đặt, làm nhiều việc, thiết kế hoặc tài tình hoặc nhẫn tâm, chỉ vì để che giấu sự thật Cung Thiên Long hôn mê.

Còn hiện tại Cung Thiên Long thật đã tỉnh lại rồi, còn cần một thể thân để làm gì?

Lúc này Lăng Tuyết lựa chọn ra đi, rời khỏi đêm trước hôn lễ, ngược lại không sinh thêm nhiều rắc rối.

Cung Thiên Long cười nói:

– Nếu không phải phát sinh chút trục trặc, để Lăng Tuyết lấy Thân Đồ Dạ cũng không phải không thể. Nhưng hiện tại, tiến triển sự việc có hơi chệch hướng, vì để tránh rắc rối sau này, đành phải để tôi đích thân làm rồi. Nhưng mà không sao, tất cả trở ngại lúc trước đã được dọn dẹp sạch sẽ, không còn cái gì có thể cản trở tôi rồi.

Tâm trạng Tần Tuệ đến giờ vẫn chưa bình ổn, kích động đến nói huyên thuyên:

– Thật tốt quá rồi, tốt rồi, cô Cung, cô quay về đúng là tốt quá.

Cung Thiên Long đích thân rót trà cho Tần Tuệ, đưa tận tay chị:

– Thời gian này chị vất vả rồi.

Tần Tuệ đưa tay nhận trà, cảm động nói:

– Vẫn là cô Cung đối xử với tôi tốt nhất, thời gian này tôi hầu hạ con nhỏ điên đó quả thực sắp điên theo cô ta mất rồi!

– Yên tâm đi, kết thúc rồi, hết thảy đều trở về quỹ đạo vốn có của nó – Cung Thiên Long đáng vẻ tao nhã, tươi cười khả ái.

– Đúng đúng đúng, hết thảy tốt đẹp rồi!- Tần Tuệ liên tục gật đầu- Ngày mai sau khi cô kết hôn với ngài Thân Đồ xong, họ Cung chúng ta có thể kê cao gối ngủ ngon, không cần lo sợ hãi hùng nữa!

Cung Thiên Long mỉm cười, không tiếp tục đề tài này, xuyên qua kính xe nhìn theo hướng Lăng Tuyết đi, tự đáy lòng than thở:

– Cô ấy trông giống tôi thật, nếu không phải mở miệng nói chuyện, vừa rồi tôi còn tưởng người ở xe bên kia là chính tôi nữa đấy!

Tần Tuệ phụ họa theo:

– Đúng vậy đúng vậy, cô ta quả thực giống cô như đúc, nhưng tính cách và học thức vẫn còn kém cô rất xa! Cô không biết cô ta đáng ghét bao nhiêu đâu, chuyên gia gây chuyện...

Tần Tuệ còn định tiếp tục than phiền, giống như chỉ có như vậy mới có thể cởi bỏ được áp lực khó chịu đè nén trong lòng vừa qua.

Chỉ là Cung Thiên Long không muốn nghe nữa, Lãnh Thanh Mặc giờ tay ngắt lời chị, dùng khẩu hình môi nói:

– Chị xử lý gọn gàng chỗ này đi, Lôi Quân sắp đến rồi.

Lúc này Tần Tuệ mới giật mình:

– Hà, Lôi Quân đến?

Lãnh Thanh Mặc giải thích:

– Hắn vẫn luôn đi theo sau Lăng Tuyết, tôi đã sai người cản hắn lại, nhờ vậy mới tranh thủ được chút thời gian. Chị lập tức kêu người thu dọn đi, xóa hết tất cả mọi dấu vết về Lăng Tuyết!

– Vâng!- Tần Tuệ lập tức xuống xe đi làm.

Rất nhanh, Tần Tuệ dọn đồ xong lên xe.

Xe chậm rãi lăn bánh, Lãnh Thanh Mặc quay đầu nhìn Cung Thiên Long, trong mắt là dịu dàng xưa nay hiếm thấy, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, viết vào lòng bàn tay ấy:

– Chuẩn bị xong chưa?

– Dạ!- Cung Thiên Long mỉm cười gật đầu- Chuẩn bị xong rồi!

Lãnh Thanh Mặc cup mắt, đeo chiếc nhẫn đính ước của Thân Đồ Dạ vào ngón áp út bên phải của Cung Thiên Long, nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay cô, trong mắt ngồn ngộn suy tư, hình như đang nghi ngờ bản thân làm vậy là đúng hay sai?

– Hết thấy đều rất đáng giá!- Cung Thiên Long rút tay về, mỉm cười- Anh sẽ hỗ trợ em, đúng không?

Lãnh Thanh Mặc khẽ gật đầu, chỉ là nụ cười bên môi anh lúc này, chất chứa một chút đắng chát.

Trên đường núi, xe của Lôi Quân đang vội vàng đuổi tới chỗ này...

Đường núi quanh co, Rolls-Royce chạy rất chậm, chậm đến nỗi lúc gặp phải xe Lôi Quân chỉ mới chạy chưa được ba cây số.

Hai xe không hẹn mà cùng dừng lại.

Lãnh Thanh Mặc nháy mắt, Tần Tuệ hiểu ý xuống xe, cùng lúc đó, Lôi Quân cũng vội vàng xuống xe, gần như phải dùng từ “chạy” để hình dung.

– Cô Cung đâu, cô Cung ở đâu rồi?- Lôi Quân nóng lòng hỏi.

– Cô Cung ở trên xe- Tần Tuệ giả bộ kinh ngạc- Sao anh lại ở đây?

– Chủ nhân lo lắng cô Cung xảy ra chuyện, nên kêu tôi đến đón cô ấy- Lôi Quân vội vàng chạy đến bên cạnh xe, anh nôn nóng muốn tận mắt nhìn thấy Cung Thiên Long mới yên tâm.

Lúc này, Lãnh Thanh Mặc đỡ Cung Thiên Long chậm rãi xuống xe.

Lôi Quân thấy Cung Thiên Long hoàn hảo không chút sứt mẻ đứng trước mặt mình, thần kinh căng thẳng đều thả lỏng hơn:

– Cô không có chuyện gì thì tốt quá! Cuối cùng tôi cũng có thể ăn nói với chủ nhân rồi, nếu cô xảy ra chuyện... cái đầu này của tôi chắc không giữ nổi!

Cung Thiên Long áy náy nói:

– Xin lỗi anh, là tôi bốc đồng, để mọi người lo lắng rồi.

– Không không không- Lôi Quân vội vàng xoa tay- Bảo vệ sự an toàn của cô vốn là trách nhiệm của tôi, chủ nhân lo lắng an toàn của cô, phải tôi đi tìm cô, hiện tại tìm được rồi, tốt quá tốt quá! Cô không có chuyện gì phải không?

Bình thường tuy rằng Lôi Quân không quan tâm gì, tâm tư lại không tinh tế như Cố Huy, nhưng phải trái rõ ràng trước mặt vẫn không chút hàm hồ, anh giải thích bản thân sơ suất xuất hiện ở chỗ này là vì Thân Đồ Dạ lo lắng cho an nguy của Cung Thiên Long, sẽ không khiến Cung Thiên Long có suy nghĩ gì khác.

Cung Thiên Long cười khẽ, nói:

– Không sao mà, chỉ bị chút sây sát, không cần quá để ý. Mà, chiếc xe thì xảy ra chút vấn đề... tôi làm mất chìa khóa rồi.

– Cái gì, cô bị thương à?!-- Lôi Quân giật mình- Bị thương ở đâu, tôi lập tức gọi bác sĩ đến!

– Đừng lo lắng- Tần Tuệ vội vàng ngăn cản- Anh Lãnh là bác sĩ, vừa rồi đã xử lý cho cô Cung, không có gì trở ngại nữa, trở ngại duy nhất chính là thời gian này không thể lái xe.

Cung Thiên Long vốn không biết lái xe, nhưng gần đây Lăng Tuyết đóng giả “Cung Thiên Long” lại phát huy kỹ thuật lái xe đến mức tận cùng, họ phải tìm có để lấp liếm cho qua.

Trước kia Lăng Tuyết giả mạo Cung Thiên Long, giờ Cung Thiên Long phải giả mạo Lăng Tuyết, cuộc đời thật giả lẫn lộn này đúng là tràn ngập ly kỳ!!!

– Thực sự không sao?- Lôi Quân lo lắng nhìn Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc khẽ gật đầu tỏ vẻ khẳng định.

– Người không sao là tốt rồi, chuyện xe không cần lo, chúng tôi sẽ xử lý- Lôi Quân cung kính mời- Hay là cô ngồi xe tôi về trước đi, chủ nhân còn đang ở nhà chờ cô, ngài ấy vô cùng lo lắng!

Cung Thiên Long mỉm cười gật đầu, chuẩn bị theo Lôi Quân lên xe.

Lãnh Thanh Mặc nháy mắt với Tần Tuệ, Tần Tuệ hiểu ý, lên tiếng:

– Lôi Quân, ngày mai là hôn lễ của ngài Thân Đồ và cô chủ nhà tôi, dựa theo tập tục, sáng mai ngài ấy sẽ đến nhà họ Cung chúng tôi đón dâu. Cho nên chúng tôi muốn đi về cùng anh, đợi sau khi gặp ngài Thân Đồ rồi, chúng tôi đưa cô chủ về nhà. Hơn nữa, hôn lễ là chuyện lớn, chuẩn bị chu đáo cũng

khó tránh xảy ra sơ suất, chúng tôi muốn đến báo cáo lại một chút với ngài ấy...

Tiếp theo chị lại nhỏ giọng giải thích:

– Tuy rằng cô chủ nhà tôi là người đứng đầu họ Cung, nhưng dù sao cũng là con gái, trước đêm tân hôn có chút khản trương là điều đương nhiên.

Lôi Quân nghĩ, cảm thấy đúng là có nhiều chuyện cần để ý thật, liền gật đầu đồng ý:

– Nhưng mà chuyện về lại nhà họ Cung vẫn nên chờ mọi người gặp chủ nhân rồi hỏi ý sau.

Tần Tuệ nói thêm:

– Vâng. Vừa rồi cô chủ bị thương, lại cực nhọc lâu như vậy, chắc chắn rất mệt, chi bằng để cô ấy ngồi xe chúng tôi đi, xe chúng tôi rộng rãi hơn, cô ấy có thể ngủ một lúc.

– Cũng được! Vậy các người đi theo xe tôi đi.

– Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Có Gì Đó Sai Sai

Cố Huy gọi điện cho Thân Đồ Dạ:

– Chủ nhân, chuyện có liên quan đến điện thoại của cô Cung, bọn em đã điều tra ra!

Thân Đồ Dạ nhướng mày:

– Có vấn đề à?

– Vâng, căn cứ theo phân tích điều tra của em, điện thoại của cô Cung chắc hẳn là bị người ta lắp đặt hạn chế, ngăn cản hết thảy công năng thông tin.

– Lập tức gỡ bỏ cho tôi!- Thân Đồ Dạ ra lệnh.

– Vâng, mất khoảng một phút.

Thân Đồ Dạ cũng không cúp máy, cứ cầm máy chờ.

Còn lúc này, điện thoại của Lôi Quân thông qua mạng khác gọi vào, anh lập tức nhận máy, Lôi Quân vui vẻ thông báo:

– Chủ nhân, em tìm được cô Cung rồi, đang trên đường quay về.

Thân Đồ Dạ nghe vậy cũng bớt lo lắng hơn, anh nhìn đồng hồ, sắp sáng rồi, làm gì có trở về trước chín giờ đâu?!

Quên đi, người trở về là tốt rồi, những chuyện râu ria thế này không đề cập đến cũng được.

– Cậu mau chóng đưa cô ấy về cho tôi, bình an vô sự đưa về đây!

– Vâng, chủ nhân- Lôi Quân vội vàng đáp- Bọn em sắp về tới nơi rồi, anh không cần lo lắng.

Mới vừa cúp máy, bên Cố Huy lại truyền đến tiếng nói:

– Chủ nhân, điện thoại của cô Cung đã gỡ bỏ hạn chế, hiện tại chúng ta nên làm gì?

Không chút do dự, Thân Đồ Dạ nói:

– Điều tra là ai làm

– Vâng, nhưng như vậy sẽ mất chút thời gian, ngày mai trả lời anh được không?

– OK.

– Hiện tại anh có thể gọi điện thoại cho cô Cung rồi.

– Ừm.

Cúp máy, Thân Đồ Dạ nhìn chằm chằm cái tên “Cung Thiên Long” trên màn hình điện thoại, ngón cái nhẹ nhàng vuốt vuốt màn hình, đang do dự xem có cần gọi cho cô không, nhớ lại đêm nay cô thất hứa, trong lòng anh đột nhiên bức bối, cô đã hứa trước chín giờ sẽ về, nhưng cô không làm được.

Nghĩ vậy, Thân Đồ Dạ ném điện thoại sang một bên, đợi cô về rồi trừng trị cô sau!!!

Đường cao tốc đến sân bay, chiếc Rolls-Royce lao như tên bắn, nhóm Lăng Ngạo mệt mỏi rã rời, nặng nề ngủ thiếp đi.

Lăng Tuyết cầm điện thoại ngăn người, cô luôn cảm thấy ra đi thế này có gì đó không ổn, trong đầu cô cứ liên tục lặp lại cảnh tượng trước khi đi, Thân Đồ Dạ nói anh ấy sẽ chờ cô về, hiện tại, không lẽ anh ấy vẫn còn ở nhà đợi cô?

Cô rất muốn gọi điện thoại cho Thân Đồ Dạ, cho dù không nói gì, nghe được giọng anh cũng tốt.

Có lẽ lần ra đi này là vĩnh biệt, từ nay về sau không còn liên quan nữa...

Nghĩ vậy, Lăng Tuyết liền thấy xót xa, lòng đau nhói...

Do dự một hồi, Lăng Tuyết cuối cùng cũng hạ quyết tâm, gọi vào máy của Thân Đồ Dạ.

Sau khi điện thoại reo một tiếng liền không còn âm thanh, cô nhìn điện thoại, trên màn hình thông báo không có mạng.

Điện thoại của cô đã hoàn toàn mất hiệu lực!

Trái tim cô phảng phất như rơi vào vực sâu không đáy...

– Đúng rồi, anh Lãnh nói sau này chuyện ở đây không còn liên quan đến mình nữa, thậm chí kêu mình ngay cả đứng ngoài cuộc xem cũng đừng làm, anh ấy sao có thể để mình tiếp tục dùng số điện thoại của Cung Thiên Long chứ? Có lẽ, anh ấy đã đổi sim mới rồi...

Lăng Tuyết cười cay đắng, bất đắc dĩ buông thông tay, quay đầu nhìn ra bên ngoài, vành mắt bắt gặp đỏ hoe...

Chiếc Rolls-Royce của Cung Thiên Long sau khi trải qua lộ trình gập ghềnh, cuối cùng cũng tiến vào biệt viện của Thân Đồ Dạ.

Trong xe, Lãnh Thanh Mặc rót cho cô ly trà, ý bảo cô uống nó.

– Em không muốn uống- Cung Thiên Long lắc đầu.

Lãnh Thanh Mặc nắm lấy tay cô, nhìn cô triu mến.

Cung Thiên Long thấy ánh mắt ấy, nhận lấy ly trà, uống cạn.

Thân Đồ Dạ đen mặt ngồi trong phòng khách, tay bưng ly trà, nước trà trong ly đã lạnh.

Bây giờ là hai giờ sáng, bắt đầu từ khoảnh khắc “Cung Thiên Long” rời khỏi nhà lòng anh vẫn luôn căng thẳng, hiện tại nghe được tiếng động cơ xe bên ngoài, cũng không hoàn toàn thả lỏng.

Cho tới lúc này, Thân Đồ Dạ mới biết được địa vị của “Cung Thiên Long” ở trong lòng anh có bao nhiêu quan trọng, cô mới rời khỏi mấy tiếng đồng hồ, anh gần như ngồi đếm thời gian trôi, mỗi một giây đều nghĩ đến cô!!!

Người phụ nữ này thật có bản lĩnh, rất biết đùa bỡn trái tim anh, lúc gần lúc xa, có lẽ là do anh quá dung túng cô, cho nên cô mới dám làm càn như vậy!

Đêm nay, anh phải trừng trị cô một lần mới được...

Xe dừng lại, vệ sĩ vội vàng chạy đến mở cửa xe.

Tần Tuệ dìu Cung Thiên Long chậm rãi bước xuống.

Lúc Cung Thiên Long gặp tai nạn xe vốn dĩ bị thương rất nặng, hiện tại mới tỉnh lại, nhưng vết thương trên chân vẫn chưa khỏi hẳn, vì che giấu sự thật bản thân không biết lái xe nên không thể không nói dối hôm nay mới bị thương, cho nên ngược lại không cần giả bộ đi đứng không tiện.

Bởi vì vốn đã không tiện rồi.

Lôi Quân đi trước dẫn đường, Tần Tuệ đỡ Cung Thiên Long đi sau, còn Lãnh Thanh Mặc thì đi bên cạnh Cung Thiên Long, cẩn thận quan sát cô, sợ cô té ngã lại bị thương nữa.

Đền trong phòng khách sáng choang, rực rỡ đến chói mắt, hết như ban ngày.

Cung Thiên Long đi vào phòng khách, liếc mắt đã nhìn thấy Thân Đồ Dạ khí phách cuồng ngạo, cùng cặp mắt thâm trầm của anh.

Cung Thiên Long bỗng dừng bước, trong lòng hốt hoảng, bất an nhìn Thân Đồ Dạ, trong thời gian ngắn ngủi, lại không biết nên mở lời thế nào.

Tần Tuệ vội giải thích:

– Ngài Thân Đồ, cô chủ chúng tôi. . .

Thân Đồ Dạ giờ tay lên ra hiệu chị im miệng, đôi mắt âm u lạnh lẽo quan sát Cung Thiên Long:

– Trước khi đi, em đã hứa gì với anh?

Cung Thiên Long trang nhã đứng mực, nhưng xưa nay khi đối mặt với Thân Đồ Dạ tận đáy lòng luôn có chút căng thẳng và sợ sệt, hiện tại thấy ánh mắt phần nộ của anh, trong lòng lại vô cùng khản trương.

Nhất là trước đó, người ở cùng với Thân Đồ Dạ không phải Cung Thiên Long cô mà là Lăng Tuyết, cô hoàn toàn không biết trước khi đi Lăng Tuyết đã hứa gì với Thân Đồ Dạ, bởi vậy càng không biết nên trả lời thế nào.

Thân Đồ Dạ vốn lòng đầy lửa giận, thấy Cung Thiên Long lần nữa không nói lời nào, không nén nổi tức giận, hung hăng ném ly trà cầm trong tay vốn nguội ngắt xuống sàn.

Xoảng một tiếng, ly trà vỡ nát.

Tất cả mọi người sợ đến mức run rẩy, Cung Thiên Long mặt trắng bệch.

– Em lại gạt tôi!!!- Thân Đồ Dạ đứng lên, dữ tợn đi tới gần Cung Thiên Long- Em đã hứa trước chín giờ nhất định sẽ quay về, bây giờ mấy giờ rồi???

– Tôi...- Cung Thiên Long sợ hãi- Xin lỗi, em. . .

– Cung Thiên Long!!!- Thân Đồ Dạ chụp mạnh lấy cánh tay Cung Thiên Long, phần nộ cảnh cáo- Chẳng lẽ em cho rằng tôi thích em rồi, nên em không sợ gì nữa???

– Anh...- Cung Thiên Long sợ hãi- Thích em?

Rõ ràng cô nhớ, lúc anh ta cầu hôn cô đã từng nói thế này...

“Cung Thiên Long, lần trước ở khách sạn, cảm giác em mang đến cho tôi cũng không tệ lắm, đến nay tôi vẫn thấy chưa đủ, tôi thích mùi hương của em, đúng lúc cũng muốn tìm một cô gái để kết hôn, cho nên cần nhắc đề em làm người phụ nữ của tôi, nhưng mà em phải ghi nhớ, tôi không có bất cứ tình cảm gì với em, đừng nói tôi thích, nếu em có thể chấp nhận loại quan hệ này, hơn nữa cam đoan ngoan ngoãn nghe lời, không khiến tôi gặp phiền phức, thì hãy nhận chiếc nhẫn này, bắt đầu chuẩn bị hôn lễ!”

Chỉ là, bây giờ chưa được bao lâu, anh lại nói thích cô.

Người anh thích rốt cuộc là Cung Thiên Long cô, hay là đồ giả Lăng Tuyết vừa mới rời khỏi kia?

Mọi người dường như cũng bị câu nói ấy của Thân Đồ Dạ làm cho giật mình, không ngờ anh lại nói như vậy.

– Sao vậy? Em rất bất ngờ à?- Thân Đồ Dạ bóp má Cung Thiên Long, cười lạnh- Đây chẳng phải là kết quả em mong muốn sao? Đốc hết bản lĩnh của mình, dùng chiêu lật nệm buộc chặt với tôi, làm nũng quyến rũ tôi, bây giờ rốt cuộc thắng được trái tim tôi rồi, tìm được hậu thuẫn cực kỳ vững chắc cho gia tộc em rồi, đây là thứ em muốn mà! Em sẽ mau chóng có được thôi, nhưng hiện tại còn dám gây rắc rối cho tôi??? Chẳng lẽ em tưởng, bất luận em làm gì, tôi cũng sẽ không trách em, hơn nữa nhất định sẽ tha thứ cho em???

– Em, không có...- Cung Thiên Long lo sợ, không biết nên ứng đối thế nào.

– Tại sao không nói được gì?- Trong lòng Thân Đồ Dạ đè nén lửa giận, vẻ chống cự và khó xử của cô càng khiến anh tức giận, lực trong tay anh tăng thêm, sắp bóp nát hai má cô- Tối nay em ra ngoài làm gì? Trả lời tôi!!!

– Em...- Cung Thiên Long hoàn toàn không biết trả lời thế nào, đúng lúc này, một cảm giác choáng váng mãnh liệt xông đến, trước mắt cô tối sầm, té

ngã xuống sàn.

– Á! Cô Cung!!!- Tần Tuệ hoảng hốt la lên- Sao thế này?

Thân Đồ Dạ giật mình, cuống quýt đỡ lấy Cung Thiên Long:

– Gọi bác sĩ.

– Vâng!- Lôi Quân định đi gọi bác sĩ.

Lãnh Thanh Mặc đã nhanh chân đến trước đỡ lấy Cung Thiên Long kiểm tra giúp cô, dùng khẩu hình môi nói:

– Tối nay cô ấy bị thương, cơ thể không khỏe, hiện tại lại bị kích động, cho nên mới ngất đi.

– Mau chóng đưa cô ấy đi kiểm tra- Thân Đồ Dạ lo lắng ra lệnh- Nhanh!

– Nơi này không có thiết bị y tế, để tôi đưa cô ấy về nhà đi- Lãnh Thanh Mặc bế Cung Thiên Long lên- Ngài Thân Đồ, nếu ngài vẫn đồng ý, hôn lễ ngày mai sẽ tiến hành như bình thường, thì xin ngài hãy tin tưởng tôi!

Nói xong, Lãnh Thanh Mặc bế Cung Thiên Long rời khỏi...

Khi tay Cung Thiên Long thông xuống, chiếc nhẫn đen theo ngón áp út bàn tay phải tuột ra, rơi xuống sàn nhà, phát ra âm thanh trong vắt.

Đầu tim Thân Đồ Dạ run lên, kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn nọ, không biết làm sao, tựa như có thứ gì đó rất quan trọng đang dần mất đi, mất đi, mất đi...

Lãnh Thanh Mặc làm việc quả nhiên chu đáo, hết thầy thủ tục đều làm rất thỏa đáng.

Lăng Tuyết, Ngũ Ca, Hàn Bắc hoàn toàn không mang theo hộ chiếu hay giấy tờ tùy thân nào cả, anh đều sai người chuẩn bị, thật sự chuẩn bị rất đầy đủ.

Thuận lợi đăng ký, còn sắp xếp đoàn y tế chuyên nghiệp đi theo.

Lăng Ngạo bởi vì đang sốt nên đã hôn mê, lên máy bay, bác sĩ liền truyền dịch hạ sốt cho anh, xử lý vết thương.

Máy bay đúng giờ cất cánh, chậm rãi bay lên bầu trời, Lăng Tuyết theo cửa sổ máy bay nhìn xuống cảnh đêm thành phố Hải, rực rỡ muôn màu, đèn điện sáng choang.

Sắp phải rời khỏi thành phố quen thuộc này, tâm trạng Lăng Tuyết vô cùng nặng nề, lúc này, trong đầu cô toàn là Thân Đồ Dạ, ánh mắt sâu thẳm như biển cả của anh, giống như đang nhìn cô, nói với cô:

– Tại sao lại gạt anh? Tại sao?

Lăng Tuyết nhắm mắt lại, không dám nghĩ nữa, cũng không muốn nghĩ nữa...

Trong lòng cô đang gào thét, Thân Đồ Dạ, xin lỗi anh, thành thật xin lỗi anh!!!

Thân Đồ Dạ một mình ngồi trong thư phòng, nhìn chiếc nhẫn ấy, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, rốt cuộc là không đúng chỗ nào? Anh lại không nói rõ được...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Hôn Lễ Vẫn Cử Hành Như Bình Thường

Ái tình và vuột mất chung quy nằm ở một ý niệm, nếu lúc đó Thân Đồ Dạ gọi điện cho Lăng Tuyết, nếu Lăng Tuyết có thể bỏ do dự, sớm liên lạc với anh, có lẽ họ sẽ không để lỡ nhau.

Thân Đồ Dạ cầm chiếc nhẫn ngăn ngor đến hừng đông, không biết tại sao, anh luôn cảm thấy không đúng, chỉ là anh xưa nay bày mưu tính kế, ngay lúc

này lại có thể nghĩ không ra rốt cuộc là nhầm lẫn ở chỗ nào...

Lăng Tuyết rõ ràng thấy rất mệt, vô cùng mệt mỏi, nhưng cô hoàn toàn không thể ngủ được.

Trong đầu cô đều là Thân Đồ Dạ, là rất nhiều chi tiết họ ở cùng nhau, sự hư hỏng của anh, nụ cười của anh đều như một dấu vết khó phai mờ, in sâu vào lòng cô, đã vô phương bôi xóa...

“Nghe nói đôi tình nhân nào cùng ngắm mặt trời mọc sẽ có khởi đầu tốt đẹp. Trước khi chúng ta kết hôn lại có thể cùng nhau xem bình minh ló dạng, vậy có tính là một khởi đầu rất tốt không?”

“Chưa từng tin số mệnh, nhưng có vài thứ có lẽ thật sự có duyên phận đấy.”

“Cho dù thế nào, ra sao thì em... chính là người phụ nữ của anh, sau này phải biết ngoan ngoãn vâng lời, nghe chưa!”

“Sau này anh sẽ mang ấm áp đến cho em!”

“Nếu em luôn thế này, mọi thứ em muốn, anh đều cho em!”

“Anh không tin những thứ đó, em nói không có thì không có, anh sẽ không truy cứu thêm! Nhưng mà anh ghét nhất bị người khác lừa dối, nếu có một ngày anh phát hiện ra em lừa anh... Anh sẽ không tha thứ cho em!”

Rất nhiều câu nói, từng nghĩ đã quên đi, bất luận là đẹp đẽ hay hư hỏng, không quan là thật hay giả, ngay khoảnh khắc này lại cứ hiển hiện rõ ràng trong đầu cô, không tài nào xua đi được.

Hỗn loạn rối rắm, trăm điều không vui!

Đã nghĩ bản thân có thể thu phát tình cảm rất hào sảng đấy, không ngờ một thoáng bất tri bất giác, mình đã động tình.

Loại “diễn giả thành thật” lại có thể xảy ra trên người Lăng Tuyết cô, Lăng Tuyết giật mình phát giác, trái tim cô lại đang rất đau, nó cứ vậy không có lập trường, đau đến buồn cười!

Bắt đầu từ đáy lòng, dần dần lan ra toàn thân, như xé rách, vô cùng rõ ràng.

Nước mắt... lăn dài xuống gương mặt cô...

Có lẽ hết như Thân Đồ Dạ đã nói, có vài thứ vẫn rất cần duyên phận!

Thân Đồ Dạ hùng mạnh, cũng không thể tránh thoát, anh cũng như người bình thường không thể thao túng tình yêu trong lòng bàn tay mình, nói đến cùng đơn giản chỉ có bốn chữ: có duyên không phận, hữu duyên vô phận...

Bốn chữ vô cùng đơn giản ấy, lại như quả núi đè trong lòng, sao có thể nhẹ nhàng đây?

Có lẽ đây chính là vận mệnh của họ, chung quy, vẫn không thể ở bên nhau.

Đã từng hạnh phúc, như mộng như ảo như bọt nước, tình mộng, liền tan...

Thiên hành hữu thường, bất vi nghiêu tồn, bất vi trụ vong[1].

Mặc kệ chuyện đổi trắng thay đen tối qua có bao nhiêu ly kỳ phức tạp, mặt trời ở thành phố Hải vẫn đúng giờ mọc lên.

Thành phố Hải, trời sáng.

Cố Huy gõ cửa phòng Thân Đồ Dạ.

– Chuyện gì?

Gần sáng Thân Đồ Dạ mới chợp mắt, chưa ngủ sâu, vừa nghe tiếng gõ cửa là thức ngay.

– Anh Lãnh của nhà họ Cung đã ở phòng khách đợi anh suốt hai giờ, anh có gặp anh ta hay không? – Cố Huy báo.

Nghe Cố Huy nói vậy, Thân Đồ Dạ vừa thức dậy mới nhớ đến chuyện Cung Thiên Long ngắt xui tối qua, Lãnh Thanh Mặc đưa cô về nhà chăm sóc, tiếp đó không còn tin tức nữa, hiện tại đến đây sớm thế này, chẳng lẽ Cung Thiên Long đã xảy ra chuyện gì?

– Ba mươi phút sau gặp anh ta ở thư phòng.

– Vâng!

Nửa tiếng sau, Thân Đồ Dạ mặc đồ thoải mái từ tốn đi tới thư phòng, còn Lãnh Thanh Mặc đợi ở thư phòng thêm ba mươi phút nữa lại mặc comple, giờ đây đang ngồi ngay ngắn trên ghế bên cạnh bàn trà trong thư phòng, tao nhã pha trà.

Bộ comple này là chuẩn bị cho hôn lễ hôm nay, còn nam chính của buổi lễ dường như vẫn chưa để chuyện này ở trong lòng.

Thấy Thân Đồ Dạ đi vào, Lãnh Thanh Mặc đứng lên cúi chào.

– Không cần khách sáo- Thân Đồ Dạ ngồi xuống vị trí chủ nhân, người hầu mang trà bánh lên, anh lại phát tay ra hiệu họ lui ra, sau đó nhận lấy trà ngon do Lãnh Thanh Mặc pha, nhấp một chút, lúc này mới nâng mắt nhìn anh- Đêm qua đã xảy ra chuyện gì, Thiên Long bây giờ ra sao?

Lãnh Thanh Mặc đặt tách trà xuống, dùng khẩu hình môi đáp:

– Tối qua Thiên Long bị thương, hơn nửa thời gian gần đây do quá bận rộn lao lực, thế nên mới xảy ra chuyện như vậy. Nhưng hiện giờ sức khỏe của cô ấy đã không còn gì đáng ngại, sáng sớm tôi đến đây tìm ngài chính là để báo một tiếng với ngài, tình trạng sức khỏe của cô Cung bây giờ không thành vấn đề nữa, sẽ không làm ảnh hưởng đến hôn lễ.

– Vậy thì tốt- Thân Đồ Dạ ra vẻ không quan tâm hỏi- Tôi nghe Lôi Quân nói, cô ấy là do các người đón về. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao còn để bản thân bị thương vậy?

Đây là chỗ uy nghiêm của Thân Đồ Dạ, cách đối nhân xử thế xưa nay không hề hùng hổ, nhưng lại không để người khác dễ dàng từ chối.

Lãnh Thanh Mặc im lặng một chút, thẳng thắn nói:

– Bởi vì Lăng Ngạo, chính là người bạn kia của cô Cung.

Nghe đến đây, sắc mặt Thân Đồ Dạ hơi sa sầm, anh đã sớm đoán được là vì người đó mà.

Lãnh Thanh Mặc nói tiếp:

– Lăng Ngạo vốn được sắp xếp sang Mỹ điều trị, nhưng nghe tin Thiên Long và ngài sắp kết hôn, lại đột nhiên không chịu đi Mỹ nữa. Cô Cung biết tính anh ta cực đoan, sợ chuyện bé xé ra to, cho nên mới đến đó khuyên anh ta. Ai ngờ vừa đến nơi, Lăng Ngạo không nghe khuyên bảo, còn cãi nhau với cô Cung, trong quá trình tranh chấp, cô Cung bất cẩn bị thương ở chân.

Lãnh Thanh Mặc biết rất rõ “lấy giả làm thật thì phải có thật” trong đó, lời nói phải có giá trị thật, mới có thể khiến người khác tin tưởng được. Anh tiếp tục giải thích:

– Sau khi tôi đến đó, trải qua một hồi trắc trở, mới thuyết phục được Lăng Ngạo, để anh ta sang Mỹ.

Ngón tay Thân Đồ Dạ gõ nhịp xuống mặt bàn, hỏi:

– Cung Thiên Long xuất thân cao quý, sao lại quen biết loại người như Lăng Ngạo? Còn có qua lại với người đó nữa?

Lãnh Thanh Mặc biết anh đang ám chỉ mấy tấm ảnh Hoắc Phi Vân đào ra được, tỉ mỉ giải đáp:

– Cha mẹ Thiên Long mất sớm, từ nhỏ đều được bà Cung lớn một tay nuôi nấng, cuộc sống thật sự rất cô độc. Theo tôi được biết, sở dĩ cô ấy quen biết Lăng Ngạo, chỉ là một dịp tình cờ... Có lần, Thiên Long làm việc đi ngang qua cô nhi viện, không cẩn thận va quệt làm bị thương một đứa bé, đứa bé ấy là người trong cô nhi viện nọ. Trong lúc chăm sóc vết thương của nó, Thiên Long quen được rất nhiều bạn ở đây, Lăng Ngạo chính là một trong số đó. Sau này, Thiên Long thường xuyên đến đó làm từ thiện, thường xuyên tiếp xúc, họ liền thân nhau, Thiên Long cô đơn nên đi theo những người đó học lái xe, cùng nhau đốt cháy thanh xuân, thể nghiệm một cuộc sống phóng túng khác của giới trẻ, cho nên mới có những sự việc sau đó. Rất nhiều người sống trong giới này, thực sự trong lòng đều rất cô đơn, họ khát khao có thể trải nghiệm cuộc sống khác, cho dù cuộc sống này không phù hợp với thực tế bản thân, chỉ là tạm thời, cũng rất muốn thử. Thiên Long chính là như vậy, tôi cũng từng khuyên cô ấy đừng qua lại với những người đó nữa, dù sao hoàn cảnh trưởng thành, bối cảnh gia đình, thậm chí nền giáo dục được hưởng của họ đều khác cô ấy một trời một vực, nhưng không có tác dụng. Sau đó, thấy Thiên Long cô độc từ từ hoạt bát hơn, tôi cũng nghĩ thông suốt, có lẽ lựa chọn của cô ấy là đúng, ít nhất lúc giao du với họ, Thiên Long rất vui vẻ, không căng thẳng thần kinh như bình thường, tuổi còn trẻ mà phải căng thẳng cả nhà họ Cung. Có một loại phương pháp giải phóng tâm lý như vậy, tôi nghĩ không thử không được.

Đối với lý do này, Thân Đồ Dạ có thể hiểu được, thậm chí có chút đồng cảm, nhưng lời mờ bên trong, anh vẫn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai. Thực tế thì, với một người sát phạt quyết đoán, tung hoành thương trường như Thân Đồ Dạ, sẽ rất dễ dàng nhìn ra vấn đề ở đâu, nhưng đã quan tâm tất sẽ loạn, lúc anh suy xét vấn đề này đều bỏ vào đó quá nhiều tình cảm, mất đi góc độ phản thích khách quan.

Anh chau mày cẩn thận suy tư, tựa như tối qua thức gần trắng đêm không ngủ, nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Lãnh Thanh Mặc nhìn thấu tâm tư anh, nhân cơ hội châm thêm trà cho Thân Đồ Dạ, lại dùng khẩu hình môi nói:

– Ngài Thân Đồ, có câu này tôi không biết có nên nói hay không.

Thân Đồ Dạ khẽ gật đầu, ý bảo anh cứ việc nói.

– Tới qua, Thiên Long đã nói với tôi không muốn kết hôn... .

– Cái gì?!!- Dòng suy tư của Thân Đồ Dạ lập tức bị kéo trở về- Cô ấy không muốn kết hôn?!

– Xin ngài đừng hiểu lầm... - Lãnh Thanh Mặc vội giải thích- Thực ra cô ấy chỉ là nhất thời than thở mà thôi. Cô ấy nói bản thân không quá thích hợp, cũng rất không xứng đáng làm vợ ngài, cô ấy cảm thấy bản thân quá lỗ mãng, tùy tiện, xử sự theo cảm tính, lại thường xuyên gây rắc rối... Sau khi tỉnh lại cô ấy đã nói chuyện với tôi rất lâu, cô ấy nói nếu giống như trước, kết hôn cùng ngài chỉ thuần túy muốn cứu nhà họ Cung, vậy cô ấy vẫn sẽ tiếp tục không chùn bước, chỉ là hiện tại đã rung động rồi, cô ấy không biết bản thân nên làm gì bây giờ. Cô ấy không nghĩ được nếu mối tình ban đầu xuất phát từ một động cơ không trong sáng, đến cuối cùng có thể có được hạnh phúc hay không.

Thân Đồ Dạ vô cùng thông minh, anh đương nhiên hiểu được ban đầu sở dĩ Cung Thiên Long đồng ý hôn lễ này vốn dĩ xuất phát từ suy nghĩ cho lợi ích của gia tộc, chỉ là mọi người không muốn nói trắng ra mà thôi. Hiện tại Lãnh Thanh Mặc chủ động lấy góc độ của Cung Thiên Long nói đến chủ đề này, khiến cô ấy càng thêm chân thành hơn, là nhân vật chính trong hôn lễ, Thân Đồ Dạ cũng không thể chỉ trích điều gì.

Lãnh Thanh Mặc nói tiếp:

– Tôi không biết phải khuyên cô ấy thế nào, dù sao đây cũng là chuyện giữa hai người, cũng là nguyên nhân chính yếu sáng sớm tôi đến tìm ngài, tôi nghĩ, nếu ngài cũng thấy Thiên Long không xứng với ngài, hoặc xuất phát từ suy nghĩ nào khác mà hủy bỏ hôn lễ này, hết thấy vẫn còn kịp. Tôi có thể...

– Ai nói muốn hủy hôn?- Thân Đồ Dạ ngắt lời anh- Nếu tôi đã đồng ý kết hôn với cô ấy thì nhất định sẽ làm được. Bây giờ anh lập tức quay về nói với cô ấy, đừng nên suy nghĩ lung tung nữa, hôn lễ hôm nay sẽ không bởi vì nguyên nhân nào mà hủy bỏ, anh kêu cô ấy ở nhà sửa soạn thật đẹp vào, tôi sẽ mau chóng qua đón cô ấy về!

Sau khi Lãnh Thanh Mặc nghe xong có hơi ngây ra một chút, không nói gì thêm, chỉ cúi chào Thân Đồ Dạ một cái, sau đó rời khỏi thư phòng.

Thân Đồ Dạ gọi Lôi Quân và Cố Huy tới, kêu họ lập tức chuẩn bị đoàn xe rước dâu, còn bản thân sai người hầu chuẩn bị comple chú rể đã chuẩn bị trước đó để thay đổi.

Lúc thay đồ, Thân Đồ Dạ vô tình nhìn lướt qua chiếc nhẫn đen đặt trên bàn, ánh mắt dừng lại ở đó, trong lòng đột nhiên có cảm giác mất mát kỳ lạ, nhìn thật lâu, anh vẫn dòm mắt, thất xong cà-vạt, đi ra ngoài.

***Chú thích:

[1] Ý nói: Đạo trời vận hành có quy luật nhất định, sẽ không thay đổi vì sự tồn tại của người có đức cao như đế Nghiêu hay những kẻ bạo chúa như Trụ Vương.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Tình Yêu Bỏ Lỡ

Chiếc Rolls-Royce nhẹ nhàng lướt trên đường trở về, điện thoại của Lãnh Thanh Mặc không ngừng báo rung, đã có rất nhiều tin nhắn chưa đọc.

Người gửi tin nhắn là Tần Tuệ, cách diễn đạt tuy có khác biệt, nhưng nội dung rất thống nhất, chỉ hỏi anh hôn lễ hôm nay có được cử hành như bình thường không.

Lãnh Thanh Mặc từ tốn trả lời lại một câu:

– Hết thấy cứ tiến hành theo kế hoạch!

Tần Tuệ nhận được tin nhắn, mừng rỡ, vội vàng đưa tin nhắn này cho Cung Thiên Long xem, nói thêm:

– Chúc mừng cô chủ, bên ngài Thân Đồ không trở què, hôn lễ vẫn tiến hành như đã định!

Cung Thiên Long yếu ớt tựa vào đầu giường, sau khi xem xong tin nhắn, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm, đúng vậy, hôn lễ tiến hành như kế hoạch, bây giờ cô nên vui vẻ mới đúng, nhưng ánh mắt cô lại rất mờ mịt.

Sau khi ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng, nhóm Lăng Tuyết cuối cùng cũng đến nước Mỹ.

Lãnh Thanh Mặc đã sớm an bài thỏa đáng mọi chuyện cho nhóm cô.

Có người đón ở sân bay, có người lo mọi thủ tục trong bệnh viện, thậm chí, còn có người lo chỗ ở cho họ ở gần bệnh viện nữa.

Hết thầy đã được an bài xong, cẩn thận tỉ mỉ trước sau như một.

Lăng Tuyết đi theo đoàn y tế chạy ngược chạy xuôi, ước gì có thể đích thân làm mọi việc, làm vậy là vì Lăng Ngạo, cũng là vì để bản thân bận rộn không có thời gian suy nghĩ lung tung, cô thầm mong Lăng Ngạo mau chóng khỏe lại, thầm mong đón hai đứa trẻ mất tích kia quay về.

Sau khi mọi việc ổn thỏa, Lăng Tuyết lại nhờ anh em Hàn Bắc, Hàn Giai ở lại chăm sóc Lăng Ngạo, sau đó nhờ Ngũ Ca dựa theo tài liệu Lãnh Thanh Mặc cung cấp đi cùng cô tìm hai đứa trẻ kia.

Cho dù trong tài liệu có miêu tả cụ thể thế nào, dù sao vẫn muốn tận mắt nhìn thấy, trước khi gặp chúng, Lăng Tuyết không hoàn toàn yên tâm, hơn nữa cô cũng hy vọng có thể đón chúng về sớm hơn.

Nhà họ Cung.

Tần Tuệ cung kính hỏi:

– Cô Cung, cô có muốn ngủ thêm một lát không, tôi bảo thợ trang điểm chuẩn bị trước.

Cung Thiên Long thích cách nói chuyện của Tần Tuệ, rõ ràng là muốn gọi cô thức dậy, nhưng vẫn quanh co để lấy lòng cô.

Cô cười nhẹ:

– Không ngủ nữa, sao còn ngủ được chứ?

Tần Tuệ vui vẻ ra mặt:

– Tôi giúp cô bật nước vào bồn tắm, đợi sau khi cô tắm xong, tôi sẽ bảo những người đó đến đây.

Cung Thiên Long vươn tay, Tần Tuệ khom người đỡ lấy một cách rất tự nhiên, diu cô đi tới tận phòng tắm, giúp cô tháo đai lưng áo ra, hết thầy đều rất tự nhiên, từ nhỏ đến lớn, Tần Tuệ chính là hầu hạ Cung Thiên Long như thế.

Chỉ là lúc này, Tần Tuệ không khỏi nhớ đến Lăng Tuyết, tuy rằng cô ấy trông giống hệt Cung Thiên Long, nhưng chuyện gì cô ấy cũng tự làm, không quen cũng không thích người khác hầu hạ mình, cho dù ở bên Thân Đồ Dạ, cũng không cách nào nguy trang thành bộ dạng của Cung Thiên Long, luôn chỉ làm việc theo cảm tính.

Nghĩ đến đây, Tần Tuệ bỗng nhiên ý thức được một chuyện:

– Cô Cung, thời gian trước con nhỏ Lăng Tuyết kia vẫn luôn ở bên cạnh ngài Thân Đồ, trên người cô ta có không ít tật xấu của bọn nhà nghèo, còn ngài Thân Đồ có thể đã quen với thói xấu của cô ta, có thể cô cần phải chú ý hơn, bằng không sẽ để lộ sơ hở, bị ngài Thân Đồ phát giác ra sẽ không hay.

Cung Thiên Long nghe thế, xụ mặt xuống.

Tần Tuệ giới nhìn sắc mặt lập tức ý thức được bản thân nói sai, vội vàng chữa lại:

– Ai da, cô xem con người tôi, đúng là càng già càng hồ đồ! Cô mới là cô chủ nhà họ Cung, người ngài Thân Đồ muốn cưới làm vợ vốn dĩ là cô! Cô không cần phải kiêng dè người khác, là tôi nói sai rồi.

Cung Thiên Long thở dài, cười khổ:

– Những điều chị nói vốn là sự thật, nhắc nhở tôi như vậy cũng xuất phát từ ý tốt, nếu không phải chị nhắc tôi, đến lúc đó e rằng sẽ để lộ sơ hở thật. Tôi chỉ là có chút than thở, thì ra bị người khác thay thế lâu, bản thân cũng phải đi thích ứng với thói quen của kẻ thế thân mình, đây đúng là ý nghĩ của câu “sự đời đầu đuôi lẫn lộn”. Cô ta từng diễn vai tôi, hiện tại đổi lại là tôi diễn vai cô ta, cũng không biết diễn xuất của ai hơn ai đây chứ.

Tần Tuệ luống cuống giải thích:

– Cô chủ, tôi không phải có ý này, cô cũng không cần nghĩ như vậy, tôi chỉ lo lắng sẽ bị lộ thôi. Hơn nữa...

Nói đoạn, Tần Tuệ ngập ngừng, bộ dạng phục tùng nhìn thoáng qua Cung Thiên Long, không dám nói tiếp.

– Hơn nữa cái gì?- Cung Thiên Long cời đồ bước vào bồn tắm lớn.

Tần Tuệ khó xử, cuối cùng cũng hạ quyết tâm nói tiếp:

– Hôn nữa tôi lo lắng, ngài Thân Đồ có thể đã thật sự thích Lăng Tuyết rồi. Thời gian gần đây, giữa họ đã xảy ra rất nhiều chuyện, thời gian ở cạnh nhau cũng khá nhiều, như hôm qua chính miệng ngài Thân Đồ đã nói ra chữ “thích”, tôi đã rất bất ngờ...

Cung Thiên Long nhún mày:

– Tôi biết, tôi biết Thân Đồ thích Lăng Tuyết chứ. Lúc tôi bị tai nạn, thái độ hờ hững của Thân Đồ vẫn còn mới mẻ trong ký ức tôi, sao có thể chỉ trong thời gian ngắn bỗng nhiên thích tôi được chứ? Nói vậy, tôi trái lại rất hiếu kỳ về cô gái tên Lăng Tuyết kia, rốt cuộc cô ta có bao nhiêu sức hút, lại có thể trong thời gian ngắn ngủi, khiến cho núi băng vạn năm như Thân Đồ cũng phải tan chảy.

Dừng một chút, Cung Thiên Long lại nói thêm:

– À không, là ngọn núi thép cứng nhắc lạnh lùng!

Tần Tuệ cười mỉa nói:

– Cô ta thì có thể có sức hút gì, chẳng phải suốt ngày cứ làm phiền, gây rắc rối cho tôi sao? Nhiều nhất cũng chỉ biết ca hát, biết đua xe! Hờ chút liền không nghe lời, hết như mèo hoang, ai nói gì cũng không nghe, chuyện gì cũng làm theo ý mình, nếu không thì tự mình quyết định. Hôn nữa, tôi chưa từng thấy bộ dạng đoan trang hiền thực của cô ta, suốt ngày lêu lổng lộng bông, chả ra làm sao...

Tần Tuệ cảm râm cả buổi, nói được một nửa, nhận thấy Cung Thiên Long đang nhìn mình, chị lập tức giải thích:

– Xin lỗi cô chủ, tôi không phải có ý đó. Cô không biết tôi ghét con nhỏ Lăng Tuyết đó thế nào đâu, tôi nói đều là khuyết điểm của cô ta, tôi nói là cô ta rất đáng ghét!

– Không ngờ cô ta lại có nhiều “khuyết điểm” như vậy nha!- Cung Thiên Long than thở- Chị cũng đừng luôn miệng giải thích là chị thích hay ghét cô ta đi, tóm lại, cô ta vẫn để lại ấn tượng rất sâu đậm trong lòng chị, chị xem, chị một hơi đã có thể nói được một đống đặc điểm của cô ta... có thể chính những đặc điểm này, mới khiến Thân Đồ mê mẩn cô ta đấy.

– Cô chủ, cô không phải suy nghĩ lung tung nữa, Lăng Tuyết chỉ là một con nhỏ lỗ mãng, có nhiều đặc điểm đến mấy thì cũng là vật thay thế, là đồ dỏm, bất luận cô ta cố gắng thế nào cũng không thể thay thế được cô!- Tần Tuệ nịnh bợ nói.

Cung Thiên Long không nói thêm gì nữa, chỉ phát tay:

– Chị ra ngoài đi, để tự tôi tắm được rồi.

Tần Tuệ thấp thỏm, Cung Thiên Long không phải Lăng Tuyết, cô ấy là chủ nhân thật sự của chị, đặc tội cô ấy không khác gì tự tìm đường chết. Chị lí nhí hỏi:

– Cô chủ, có phải cô giận tôi, tôi thật sự không có ý gì khác.

Cung Thiên Long mỉm cười nói:

– Chị nghĩ nhiều rồi, ra ngoài đi.

– Vâng!- Tần Tuệ không dám nói gì thêm, đành phải lui ra ngoài, vừa đi vừa nghĩ trong lời nói của mình, cuối cùng có chỗ nào nói sai, đặc tội Cung Thiên Long.

Cách thời gian cử hành hôn lễ ngày càng gần, người hầu, thợ trang điểm, tài xế đến nhân viên của nhà họ Cung đều đã chuẩn bị thỏa đáng, Tần Tuệ cũng không có thời gian suy nghĩ lung tung, bắt đầu chỉ đạo họ xếp đặt cho xong.

Đây là một buổi sáng đặc biệt bận rộn, toàn bộ người nhà họ Cung đều bắt tay làm việc, mỗi một người tham dự, đều căng thẳng và khẩn trương chuẩn bị mọi thứ.

Cung Thiên Long lặng lẽ nằm trong bồn tắm, nhún mày, giữa mi mắt như chất chứa u sầu không xua đi được.

Bất tri bất giác, nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua, Tần Tuệ chờ đợi đã lâu không thấy Cung Thiên Long đi ra, bình thường khi Cung Thiên Long tắm rửa luôn có người hầu kẻ hạ bên cạnh, lần này đặc biệt một mình ngâm trong bồn, thời gian lại lâu như vậy, chị không khỏi có chút lo lắng.

Lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng xe.

Tần Tuệ thấy là Lãnh Thanh Mặc quay về, vì thế chạy nhanh đến:

– Anh Lãnh, anh về đúng lúc quá, cô Cung đang tắm, nhưng nửa tiếng rồi chưa thấy ra, không biết là tâm trạng không tốt hay thế nào nữa.

Lãnh Thanh Mặc ra dấu tay, bảo chị không cần quan tâm, lập tức lên lầu đi đến phòng ngủ chính, không gõ cửa, mà trực tiếp mở cửa bước vào trong.

Người nhà họ Cung không có bất kỳ nghi ngờ hay dị nghị gì với hành động này, hết thấy đều tự nhiên như vậy, giống như điều cấm kỵ giữa nam và nữ không thể xảy ra trên người của Lãnh Thanh Mặc và Cung Thiên Long.

Vậy cũng thường thôi, bởi vì từ nhỏ đến lớn, Lãnh Thanh Mặc vẫn luôn trực tiếp ra vào phòng của Cung Thiên Long như thế, đồng thời, Cung Thiên Long cũng ra vào phòng của Lãnh Thanh Mặc như vậy.

Hai người họ còn thân thiết hơn cả anh em ruột thịt.

Tần Tuệ tiếp tục chỉ huy mọi người làm việc, chị nghĩ, có lẽ Cung Thiên Long sắp sửa kết hôn, đối với một cô gái chưa xuất giá mà nói, đây xem như là sự kiện trọng đại nhất trong đời, khẩn trương và lo lắng thì cũng bình thường, hiện tại Lãnh Thanh Mặc đã về rồi, để anh lo liệu, mọi việc sẽ suôn sẻ thôi.

Cung Thiên Long nhắm hai mắt ngâm mình trong bồn tắm, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng lại rất có tiết tấu, không khỏi mở mắt, khẽ môi theo đó hơi cong lên...

Cô biết, Lãnh Thanh Mặc đã về!

Quả nhiên, núm cửa phòng tắm bị vặn ra nhẹ nhàng, gương mặt thanh tao của Lãnh Thanh Mặc cứ thế xuất hiện.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thật lâu chưa dời đi.

Trong mắt họ là tình cảm bỏng cháy mà thâm sâu, không hề là ánh mắt dành cho anh em “phát hồ tình, chi hồ lễ”[1] như bình thường ở trước mặt người khác, tựa như những người yêu nhau cách biệt được trùng phùng, im lặng lại hơn cả ngàn lời nói.

Cung Thiên Long chìa tay về phía Lãnh Thanh Mặc, cánh tay nuột nà không tí vết đầy bọt nước, tản ra thứ hương thơm mê người.

Lãnh Thanh Mặc chậm rãi bước tới, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, từ đầu ngón tay, lòng bàn tay, cánh tay, rồi đến vai, cổ của cô, một đường nhen nhóm lên đốm lửa mãnh liệt...

Sự mềm mại giữa hai đôi môi hòa quyện, kịch liệt lại dữ dội, thời gian như ngừng trôi, xung quanh yên ắng đến đáng sợ, chỉ có từng cơn thờ dốc được tận lực kiềm nén.

Không phải đùa với lửa, mà là đánh lửa, châm ngòi nổ.

Ngón tay Cung Thiên Long uyển chuyển vung về mở cúc áo của Lãnh Thanh Mặc, như con rắn kéo anh vào trong bồn tắm.

Cơ thể cả hai vừa bờ ngõ lại quen thuộc quấn quít lấy nhau, cùng với cảm giác tê dại nơi môi nhau, phát tiết ản ản nhiều năm “không có được”...

Thời điểm tiến vào, ánh mắt Lãnh Thanh Mặc mơ màng mê mẩn ngắm nhìn Cung Thiên Long, thờ dốc, dùng khẩu hình môi hỏi:

– Em có hối hận không?

– Nếu không phải anh, em mới hối hận...

Cung Thiên Long hôn anh nồng nàn, kéo cơ thể anh gần sát lại người mình...

Nước trong bồn tắm đập dòn lan ra một luồng đỏ tươi, hết như mai hoa điểm lệ nở rộ trên nền tuyết trắng thuần khiết...

***Chú thích:

[1] Nguyên văn là phát hồ vu tình chi hồ vu lễ [发乎于情止乎于礼]: lấy ý từ câu Phát hồ tình, chi hồ lễ [发乎情止乎礼]. Đây là một câu trích trong học thuyết của đức Khổng Tử. Truyền thuyết nói rằng trong “Kinh Thi” do đức Khổng Tử biên soạn, trích mục “Quan Thư”, miêu tả một người nam nhân trẻ tuổi vì yêu thương nhưng nhớ một vị nữ tử mà mắc bệnh tương tư, ngày đêm ăn ngủ không yên. Học trò của Khổng Tử, Tử Phục viết lại điều này ghi một lời răn bên dưới “Phát hồ tình chi hồ lễ nghĩa”, đó cũng chính là chủ trương của đức Khổng Tử ngày xưa, “Nhạc nhi bất dân”. Chữ “Hồ” ở đây là giới từ, nghĩa tương đương với từ “Và”.

“Phát hồ tình chi hồ lễ” nghĩa là “Cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong ái tình ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức ràng buộc giới hạn con người ta không nên đi vượt quá lần ranh đó.”

Ý tứ ở đây muốn nói rằng: Giữa người và người với nhau ái tình nảy sinh là điều không thể cấm cản, nhưng ái tình đó không được vượt quá giới hạn của lễ giáo cùng lễ thói xã hội, chính là không được có quan hệ tăng tị bất chính. Giới hạn ở đây không phải là ngăn chặn ái tình giữa hai bên, mà ý muốn nói những phạm vi cho phép của lễ giáo trong xã hội đối với ái tình. Con người phải biết dừng lại trước những điều cấm kỵ vượt quá giới hạn của lễ nghi đạo đức. Không được chỉ vì tình ái mà làm ra những sự việc trái với luân thường đạo lý, đi quá những ràng buộc giới hạn của đạo đức. Chung quy cả cụm có nghĩa là “Phát ra từ tình yêu, nhưng dừng lại ở lễ nghĩa”.

Chương 103: Cô Không Phải Cô Ấy

Đêm đó, người bên Thân Đồ Dạ là Lăng Tuyết, mà sáng nay Cung Thiên Long xuất giá, tấm thân vẫn còn trinh trắng.

Cho đi lần đầu tiên của chính mình, mới có thể gả cho Thân Đồ Dạ mà không chút sơ hở.

Còn người được nhận, Cung Thiên Long hy vọng phải là... Lăng Thanh Mặc!!!

Hôn lễ gia đình bình thường thường được cử hành từ rất sớm, sáng sớm đã đi rước dâu, chỉ là bây giờ đã hơn chín giờ sáng, Cung Thiên Long và Lăng Thanh Mặc vẫn còn ở trong phòng chưa đi ra.

Tần Tuệ mặt mày ủ dột, nhất định là lúc này chị đã nói lời, khiến cô Cung không được vui, cảm xúc của cô ấy nhất định đã bị ảnh hưởng rất lớn, nếu không giờ này sao còn chưa ra ngoài, anh Lăng cũng đã vào đó khuyên được một lúc rồi, cũng không biết tình hình thế nào.

– Tần quán gia!- A Văn vội vàng đi vào thông báo- Bên ngài Thân Đồ đã xuất phát rồi, tính thời gian, chắc một tiếng nữa sẽ đến đây!

– Ừ, tôi biết rồi- Tần Tuệ phát tay- Mọi người mau chóng chuẩn bị đi, mang thăm đồ ra trái, hôm nay chân của cô Cung và ngài Thân Đồ đều không thể chạm đất, đi đến đâu phải trải thảm đỏ đến đó, như vậy mới may mắn.

– Vâng- A Văn lập tức đi chuẩn bị.

Tần Tuệ nhìn đồng hồ, rất sốt ruột, ngài Thân Đồ sắp đến rồi, cô Cung còn chưa thấy bóng dáng, trang điểm thay đồ ít nhất cũng mất hơn một tiếng đồng hồ, không được, phải đến gõ cửa mới được.

Tần Tuệ bước nhanh lên lầu, đi đến cửa phòng của Cung Thiên Long, đang chuẩn bị gõ cửa, lại nghe thấy bên trong hình như truyền ra tiếng ngậm khe như có như không...

Tần Tuệ giật mình, nghe ngóng cẩn thận, hình như không có, chẳng lẽ chị nghe nhầm?

Anh Lăng và cô Cung ở bên trong, sao có thể có âm thanh như vậy được?

Thế nhưng, bây giờ có nên gõ cửa hay không?

Xưa nay anh Lăng làm việc rất có thứ tự, trước giờ luôn không mắc sai sót, anh không thể không biết bây giờ thời gian rất khẩn cấp, có lẽ anh đang bàn bạc chuyện hôn lễ hôm nay với cô Cung chăng?

Chỉ là lỡ như họ quên mất thời gian thì sao?

Ngài Thân Đồ đã xuất phát, trước giờ ngài ấy không thích chờ đợi, vì hôn lễ này, họ đã hao tổn biết bao công sức, trả giá nhiều như vậy, ngay thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Tần Tuệ vẫn gõ cửa phòng:

– Anh Lăng!

Bên trong không có hồi âm, Tần Tuệ nghĩ, Lăng Thanh Mặc không thể nói chuyện, chắc không thể trả lời chị, lại gõ cửa phòng tám vài lần nữa, gọi:

– Anh Lăng, cô Cung!

– Chuyện gì vậy?- Cung Thiên Long đáp, chỉ là giọng nói có hơi lạ.

– Ngài Thân Đồ đã xuất phát rồi- Tần Tuệ cung kính nói- Có lẽ khoảng một tiếng nữa sẽ đến nơi.

– Biết rồi!- Cung Thiên Long đáp- Lát nữa sẽ gọi chị vào.

– Vâng- Tần Tuệ lui ra, nhưng luôn cảm thấy giọng nói của cô Cung lạ quá, có phải cô ấy đang khóc không? Ai da, có lẽ vậy, dù sao cô ấy cũng không có tình cảm với ngài Thân Đồ, bây giờ thật sự phải xuất giá, trong lòng ít nhiều sẽ có chút bất an.

Bên trong...

Lãnh Thanh Mặc còn đang ở trong cơ thể Cung Thiên Long, yêu thương không rời tay, luyến tiếc rút ra.

Cung Thiên Long thì đang ôm mặt anh, hôn anh say đắm.

Lãnh Thanh Mặc nhắm mắt lại cảm nhận nụ hôn của cô, biểu cảm trên mặt là lưu luyến thật sâu.

– Chúng ta phải ra ngoài rồi!- Cung Thiên Long dán vào bên tai Lãnh Thanh Mặc nói- Đến giờ rồi!

Lãnh Thanh Mặc chậm rãi mở to mắt, thâm tình nhìn Cung Thiên Long, trông mắt trong suốt thấm đẫm tình yêu, nước gợn lăn tăn, giống như gợn sóng cuối cùng trong đầm biếc, dịu dàng đến độ sắp tràn ra nước...

– Anh Thanh Mặc!

Cung Thiên Long nhìn anh đầy yêu thương gọi tình, mười mấy năm qua, họ đều che giấu rất tốt, chôn chặt mối tình như trân bảo này xuống tận đáy lòng, chỉ là vừa rồi, họ không thể tiếp tục che giấu nữa, để cho tất cả tình cảm bộc phát ra hết trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi này...

Mấy năm nay, cô rất kiềm chế, nhưng anh lại càng kiềm chế hơn cô.

Họ chôn giấu tất cả tình yêu cho nhau sâu trong lòng, một khi bùng nổ liền như mãnh thú và nước lũ, càng không thể cứu vãn!!!

Anh “yêu” chưa đủ, cô cũng “cho” chưa đủ.

Nếu có thể, họ hy vọng có thể ôm chặt đối phương mãi, vĩnh viễn không rời nhau...

Chỉ là từng giọt thời gian trôi đi nhắc nhở họ, họ phải đối mặt với sự thật rồi.

Nhất định phải ra ngoài.

Cuối cùng, Lãnh Thanh Mặc lưu luyến không nỡ buông Cung Thiên Long, cũng rút ra ngoài.

Nước mắt Cung Thiên Long lăn dài, bàn tay đặt trên lưng anh trượt xuống, trong tim, trong cơ thể, đều là hư không...

Lãnh Thanh Mặc bước ra khỏi bồn tắm, lau người mặc quần áo, sau khi làm xong hết thấy, ngoảnh lại nhìn Cung Thiên Long một lần, rồi xoay người bước đi, đến bên cạnh cửa, anh bỗng nhiên nhớ ra gì đó, lại quay đầu nói với Cung Thiên Long:

– Máy hôm nay Lăng Tuyết đến “kỳ nguyệt san”, em nhớ xử lý gọn gàng, đừng để Thân Đồ phát hiện sơ hở.

Nói xong, anh ra ngoài...

Cung Thiên Long nháu mày, ngay cả chu kỳ kinh nguyệt của Lăng Tuyết mà anh cũng biết?

Hai người họ...

Anh ấy đối với cô ta, có phải cũng có tình cảm đặc biệt gì không?

Chiếc Lincoln chạy trầm ổn trên đường, Thân Đồ Dạ ngồi ở băng sau, một tay chống trán, giữa vùng lòng mày ẩn chứa một mối, trong đầu cứ mãi nghĩ đến “Cung Thiên Long”, không biết thế nào, tâm trạng lại có cảm giác nặng nề khó tả.

Anh xoay chiếc nhẫn kim cương đen trên ngón tay, nhắm mắt suy tư, trong đầu thoáng hiện lên một loạt cảnh tượng, mỗi một chi tiết ngày trước anh và Cung Thiên Long bên nhau, anh phân loại chúng ra, như lại có vài thứ ràng buộc nhau, ảnh hưởng nhau...

Và lại thứ đó, chính là tình cảm!!!

Đột nhiên, anh nhớ đến khuya hôm qua chiếc nhẫn đen trên ngón tay của Cung Thiên Long tuột ra rơi xuống đất, lại nghĩ đến bộ dạng mấy hôm trước Cung Thiên Long tháo thế nào cũng tháo không ra, bỗng chốc hiểu ra, mở mắt, ánh nhìn sắc lạnh, khóe môi nhếch lên độ cong lạnh lùng:

– Lãnh Thanh Mặc, anh giỏi lắm!

Reng reng reng...

Điện thoại reo vang, là Cố Huy gọi tới, Thân Đồ Dạ nhận máy.

– Chủ nhân, đã điều tra ra, điện thoại của cô Cung bị hạn chế bởi một hacker tên Phí Mạn, nhưng mà người này tối qua đã xuất cảnh, em đang điều tra

hắn làm việc cho kẻ nào.

– Không cần tra nữa- Thân Đồ Dạ ra lệnh- Tôi đã nhờ Trác Tuyệt điều tra một việc, tài liệu đã được gửi đến hộp thư của tôi, cậu in ra cho tôi.

– Vâng

Hôm nay, tung bừng còn có nhà họ Hoắc.

Hoắc Vân Phong kết hôn cùng Nhan Nhượng Hi, hôn lễ này nhà họ Hoắc tổ chức linh đình chưa từng có.

Không chỉ mời rất nhiều khách khứa cả hai giới chính trị thương nghiệp, còn mời truyền thông từ khắp nơi trên thế giới tiến hành đưa tin toàn bộ quá trình hôn lễ.

So ra, hôn lễ của Thân Đồ Dạ và Cung Thiên Long càng thêm kín đáo và ít ồn ào.

Nhưng người của năm gia tộc lớn là ba của Hoắc Vân Phong, Hoắc Kiều Cường, lại không tham gia hôn lễ trong gia đình mình, mà đến dự lễ cưới của Thân Đồ Dạ, bởi vì với họ mà nói, Thân Đồ Dạ có tầm ảnh hưởng trực tiếp đến hưng suy sau này của gia tộc họ.

Hoắc Phi Vân sáng sớm đã không thấy tăm hơi, Hoắc Vân Phong nghĩ cô đã đi dự hôn lễ của Thân Đồ Dạ.

Dù sao quan hệ của Hoắc Phi Vân và Hoắc Vân Phong rất tốt, anh cũng không mấy để ý chuyện này.

Sáng sớm, Hoắc Vân Phong liền đến chăm sóc cô dâu xinh đẹp yêu kiều Nhan Nhượng Hi của anh, chuẩn bị cùng cô sánh bước tiến vào lễ đường.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chiếc Lincoln đã chạy vào lối mòn dẫn đến biệt thự họ Cung, lúc này, điện thoại anh reo vang, là Hoắc Phi Vân gọi đến.

Thân Đồ Dạ nhận máy:

– A lô!

– Thân Đồ!- Hoắc Phi Vân vội nói- Em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, bây giờ anh đang ở đâu? Em đến tìm anh nhé?

Thân Đồ Dạ thân nhiên đáp:

– Tôi đang trên đường đến nhà họ Cung rồi, có chuyện gì hôm nào nói sau!

Nói xong, anh chuẩn bị cúp máy...

– Khoan đã- Hoắc Phi Vân vội gọi anh lại- Thân Đồ, anh nghe em nói đã, chuyện này quan trọng lắm, em muốn gấp mặt nói rõ ràng với anh, ở chỗ em có rất nhiều bằng chứng có thể chứng minh Cung Thiên Long không phải...

– Bằng chứng?- Thân Đồ Dạ nhướn mày, bất mãn nói- Phi Vân, em hẳn phải biết tôi ghét nhất là người khác giờ trò sau lưng tôi.

– Em biết, em biết, em biết...- Hoắc Phi Vân lòng nóng như lửa đốt- Cho nên em không làm gì mờ ám sau lưng anh, em chỉ nhận được một ít tin tức quan trọng, mà mấy tin này vô cùng mấu chốt, đều là về vị hôn thê Cung Thiên Long của anh... Bây giờ anh muốn kết hôn với cô ta, sao em có thể không báo tin này với anh chứ? Anh thật sự sẽ bị người khác lừa...

– Ai dám lừa dối Thân Đồ Dạ tôi?- Thân Đồ Dạ ngắt lời Hoắc Phi Vân- Em cảm thấy tôi dễ bị lừa như vậy à?

– Thân Đồ, em không phải có ý này...

– Mấy tấm ảnh lần trước, cũng là em gửi cho Thân Đồ Phong Hoa đúng không?- Thân Đồ Dạ lạnh lùng hỏi.

Hoắc Phi Vân ngẩn người, cô nhờ người khác dùng email nặc danh gửi cho Thân Đồ Phong Hoa, làm đến bí mật như vậy, vẫn bị anh phát hiện, hoặc có thể, anh chỉ đang suy đoán, nhưng trong lòng đã có đáp án, xác định suy đoán của mình là đúng.

– Phi Vân, tôi biết tâm ý của em, nhưng chuyện tình cảm là điều rất thiêng liêng, tôi không có phép trong tình yêu của tôi lần bất cứ tạp chất nào!!!- Thân Đồ Dạ trịnh trọng cảnh cáo- Cái em gọi là tin tức, tôi không có hứng thú, hôm nay tôi kết hôn, nếu em có thời gian thì đến uống rượu mừng, đương nhiên, tôi biết chắc em không rảnh rồi, vì hôm nay anh trai em cũng kết hôn mà.

– Thân Đồ...

– Tạm biệt- Thân Đồ Dạ không muốn nghe thêm nữa, trực tiếp cúp máy.

Bên kia, sắc mặt Hoắc Phi Vân tái xanh, tối qua cô thức trắng đêm, dựa theo manh mối Bạch Tán Sinh cung cấp đích thân điều tra “Cung Thiên Long”, lại để cô phát hiện ra Cung Thiên Long kia là đồ giả!

Phát hiện ra sự thật, cô kích động không thôi, cả đêm đi thu thập bằng chứng, lúc này vẫn còn ngồi trong xe, đã gọi điện cho Thân Đồ Dạ, chỉ mong có thể ngăn cản được hôn lễ này, không ngờ Thân Đồ Dạ hoàn toàn không muốn nghe.

Hoắc Phi Vân nổi điên, cô không cam lòng, nói với tài xế:

– Đến nhà họ Cung.

– Vâng!

Maserati chuyển hướng chạy đến nhà họ Cung, Hoắc Phi Vân không bỏ cuộc, chụp loại toàn bộ bằng chứng gửi tin nhắn sang cho Thân Đồ Dạ, còn ghi vài câu:

– Thân Đồ, Cung Thiên Long sắp kết hôn với anh là đồ giả, tên thật của cô ta là Lăng Tuyết, là một ca sĩ nghiệp dư hạng ba, không cha không mẹ, một cô nhi xuất thân từ cô nhi viện Thánh Tâm...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 104: Khi Cử Hành Hôn Lễ (1)

Điện thoại Thân Đồ Dạ reo không ngừng, anh thấy phiền lòng, cầm điện thoại lên tắt chuông đi chuẩn bị ném sang một bên, nhưng vào lúc này, anh vô tình nhìn thấy trong tin nhắn xuất hiện một cái tên mới mẻ: Lăng Tuyết!

Lăng Tuyết?

Thân Đồ Dạ neho mắt, nhìn chăm chăm cái tên này hồi lâu, vẫn mở ra xem nội dung cụ thể của tin nhắn.

Hoắc Phi Vân đúng là tốn nhiều công sức, điều tra chi tiết đến vậy, tìm được rất nhiều chứng cứ, chỉ là không biết những bằng chứng này có giống với Trác Việt điều tra không!

Khỏe môi anh khẽ nhếch, nhìn chăm chăm tấm ảnh trong điện thoại di động, gần như khá giống với những tấm ảnh tìm được lần trước, cô lái chiếc mô tô Harley xé gió lao đi, trên gương mặt là nụ cười bất kham, mang đến cảm giác đặc biệt quen thuộc!

Đúng là cô ấy!

Nhìn “Cung Thiên Long” trong tấm ảnh này, Thân Đồ Dạ cảm thấy thân thiết đến khó hiểu, bây giờ anh mới biết, thực ra sự khác biệt giữa cô và Cung Thiên Long là rất lớn...

Một người cao quý trang nhã, dịu dàng trầm tĩnh; một người sôi nổi bất kham, phóng khoáng tùy tiện!

Đó chính là “Cung Thiên Long” anh thích, ánh mắt tràn đầy linh khí, năng lực thần kỳ đó khác hẳn người thường, là độc nhất vô nhị!

Sao anh không nhận ra được chứ?

Reng... Điện thoại đổ chuông, nhận được tin nhắn, Thân Đồ Dạ mở ra xem, là Cố Huy gửi tới, đúng là tài liệu anh nhờ Trác Việt điều tra.

Thú thật thì có rất nhiều chuyện, trong lòng Thân Đồ Dạ đã sớm biết rõ, chỉ là anh không muốn vạch trần mà thôi.

Mấy chục năm nay, Thân Đồ Dạ chưa từng nghĩ phải có được bất cứ người phụ nữ nào, anh biết trên người “Cung Thiên Long” có rất nhiều điểm đáng ngờ, như lại giả như không biết, không chỉ bởi vì không muốn kết thúc trò chơi này quá sớm, còn có một lý do khác...

Anh thích cảm giác thần bí đầy thách thức trên người cô, cũng thích những kinh ngạc mà cô mang lại, khiến trái tim vốn phẳng lặng như mặt nước của anh rơi vào rung động!!!

Anh luôn không chịu thừa nhận, rồi lại không thể không thừa nhận, chỉ vờ vờ trong một tháng ngắn ngủi, cô đã để lại dấu ấn thật sâu trong lòng anh, như hình với bóng, rất khó phai nhòa!

Cho nên đêm qua khi cô về trễ, anh như phát điên, đứng ngồi không yên, trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi đó, anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh lần lượt

nhớ lại hết thảy mọi chuyện xảy ra từ lúc quen biết “Cung Thiên Long” đến bây giờ, phát hiện ra rất nhiều sơ hở, quá khứ anh không muốn điều tra, chỉ là lúc đó, trong lòng anh quá bất an, cảm thấy cần nên biết rõ ràng chân tướng, cho nên đã gọi một cú điện thoại cho Trác Việt.

Trác Việt muốn điều tra ai đó rất dễ dàng, nhanh thì mấy chục phút, chậm thì mấy tiếng, có thể điều tra ra hết mười tám đời tổ tiên của người đó.

Sáng nay khi thức dậy, Thân Đồ Dạ nhận được email của Trác Việt, nhưng anh chưa xem vội, anh không muốn xem, sợ nhìn thấy thứ không muốn thấy, trong lòng sẽ không thể tiếp nhận.

Anh nguyện một mình suy nghĩ lung tung, nguyện bản thân tính sai, cũng không muốn vụt mắt...

Cho đến vừa rồi, thông qua chiếc nhẫn đen kia phỏng đoán ra một chuyện, anh mới tỉnh ngộ, trong lòng đã có cơ sở, đúng lúc này, Hoắc Phi Vân lại gọi điện thoại đến báo tin, còn gửi mấy tin nhắn này.

Thân Đồ Dạ cũng không mấy hứng thú, chỉ là nhìn thấy cái tên đặt biệt, tấm ảnh quen thuộc đó, trong lòng có chút dao động mà thôi!

Mở tin nhắn ra cẩn thận xem xét, một tấm ảnh, vài dòng chữ, tất cả đều rõ ràng, thời gian này cô gái ở bên anh, hoàn toàn không phải Cung Thiên Long, mà là Lăng Tuyết!

Cô gái tóc đỏ trang điểm đậm lái taxi đuổi theo xe anh mấy con phố, cuối cùng thành công chặn lại chiếc Lincoln của anh, còn cầm tuýp sắt la lối bắt anh bò xuống xe!

Cô gái lưu manh ăn bữa tối dưới ánh nến lại vô cùng lo lắng chạy đi cứu chú chó cưng của mình, còn xem chú chó ấy là người nhà, cầm dao chặt thịt đòi chém ông chủ quán.

Cô gái xấu xa dưới ánh đèn sân khấu hào quang rực rỡ, vạn người chú mục, cùng tên đàn ông làm chuyện ám muội.

Cô gái như chú mèo hoang chọc anh giận, trêu anh vui, chủ động hôn anh, ôm anh, làm anh động lòng... Lăng Tuyết!!!

Giỏi cho một cô Lăng Tuyết, dám lừa anh khổ sở đến vậy!!!

Thân Đồ Dạ siết chặt chiếc điện thoại, gân xanh nổi lên, máu nóng sôi sục, trong mắt ánh lên lửa giận ngút trời...

— Chủ nhân, đến rồi!

Bên ngoài truyền đến tiếng nói cung kính của Lôi Quân.

Thân Đồ Dạ ngừng suy nghĩ, quay đầu nhìn ra bên ngoài, Tàn Tuệ và Lãnh Thanh Mặc dẫn theo một đám người của họ Cung đứng dàn hàng ở hai bên đợi anh xuống xe!

Tầm thăm đồ tươi từ cửa xe trải dài đến cửa biệt thự, trên thảm được rắc đầy cánh hoa hồng tươi đẹp, cây cối trong sân, trên cánh cửa được gắn đầy bong bóng hình trái tim màu đỏ, có tiếng dương cầm lãng mạn du dương quanh quẩn trong khuôn viên biệt thự.

Hết thảy đều như mộng như ảo, hoàn mỹ đến khó xoi mói.

Chỉ là trong mắt Thân Đồ Dạ đầy sự lạnh lẽo, anh nghĩ đến Cung Thiên Long tới qua trở về, hình như... rất khác, nhưng anh không dám khẳng định, anh cần chứng minh rõ ràng, hiện tại người anh sắp cưới làm vợ rốt cuộc là cô nào!!!

— Ngài Thân Đồ, cô Cung đã chuẩn bị xong!- Tàn Tuệ cung kính nói.

Lôi Quân đứng hầu ở cửa, đợi chỉ thị của Thân Đồ Dạ, trong lòng vô cùng bất an, chủ nhân làm sao vậy? Chẳng lẽ lại đổi ý? Đã đến trước cửa nhà rồi, sao chẳng có chút phản ứng gì thế này?

Tàn Tuệ mặt biến sắc, thấp thỏm liếc nhìn Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc lại vô cùng trấn tĩnh, dáng vẻ tao nhã, đuôi mắt biết cười, lẳng lặng chờ đợi Thân Đồ Dạ xuống xe.

Tàn Tuệ thấy Lãnh Thanh Mặc bình tĩnh như vậy, trong lòng tự an ủi mình, không nên nghĩ bậy, anh Lãnh đã thấy không có vấn đề, vậy nhất định sẽ không có vấn đề.

Trên lầu, Cung Thiên Long đã chuẩn bị xong xuôi, uy nghi ngồi đó chờ Thân Đồ Dạ đến.

Cô đã thấy xe của Thân Đồ Dạ chạy vào qua cửa sổ, chỉ là mấy phút trôi qua rồi, chờ rồi lại đợi, người vẫn chưa bước xuống, bên dưới không có chút động tĩnh gì.

Cung Thiên Long hơi bất an, hay là Thân Đồ Dạ đã phát hiện ra gì đó?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tất cả mọi người đều lo lắng chờ đợi Thân Đồ Dạ trả lời, không biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì, vì sao đến cửa rồi vẫn chưa chịu xuống xe?

Tần Tuệ thiếu nhẫn nại, lại nhìn sang Lãnh Thanh Mặc, dùng khẩu hình hỏi có cần qua đó xin chỉ thị không?

Có phải chỗ nào đó họ làm chưa tốt? Hay là, Thân Đồ Dạ đang chờ đợi họ đến mở cửa cho anh?

Lãnh Thanh Mặc vẫn không có chỉ thị gì, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Tần Tuệ nôn nóng, lên tiếng gọi:

– Ngài Thân Đồ...

Cùng lúc đó, Lôi Quân nhận được lệnh, bước đến mở cửa xe:

– Chủ nhân!

– Ngài Thân Đồ!- Cả đám người đồng loạt lên tiếng chào hỏi.

Tần Tuệ cung kính bước đến nghênh đón, cúi đầu nói:

– Ngài Thân Đồ, cô Cung đã xong, đang ở trên lầu đợi ngài.

Thân Đồ Dạ không nói gì, chỉ nhìn Lãnh Thanh Mặc.

Lãnh Thanh Mặc cúi chào anh, mỉm cười khiêm tốn nhìn anh, làm ra tư thế mời.

Thân Đồ Dạ nhìn anh một cái đầy thâm ý, không nói gì, chỉ đi vào biệt thự. Bên trong trang hoàng rất đẹp và lãng mạn, bong bóng đỏ hình trái tim thất nơ bướm màu phấn hồng pha lẫn màu trắng, cánh hoa hồng được rắc đầy trên mỗi bậc thang, có bốn cô hầu gái mặc lễ phục đứng trước cửa phòng chính trên lầu!

Thân Đồ Dạ nhìn lên cầu thang xoắn, anh biết, giờ phút này, Cung Thiên Long đang ở trong phòng đợi anh.

– Ngài Thân Đồ, mời!- Tần Tuệ nãy giờ vẫn khom lưng, cung kính mời mọc Thân Đồ Dạ.

Thân Đồ Dạ nhắc chân bước lên lầu.

Tần Tuệ, Lãnh Thanh Mặc, Lôi Quân theo sát phía sau.

Cầu thang xoắn ốc này có khoảng hơn chín mươi bậc, Thân Đồ Dạ không phải lần đầu tiên đi trên đó, trước đây chẳng có cảm giác gì, nhưng hiện tại, mỗi bước của anh đều gợi nhớ đến những ký ức khi ở bên Lăng Tuyết!

Anh nhớ cô chạy xuống cầu thang này vội vã nấu cơm cho anh.

Nhớ bộ dạng đáng yêu xách làn váy dài thướt thướt xuống lầu của cô.

Nhớ nụ cười tí tởn khi khoát cánh tay anh.

Nhớ cô hát khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi anh: “Thân Đồ Dạ, anh sẽ cưới em sao?”

Hiện tại “Cung Thiên Long” ở trong phòng đợi anh, vẫn là cô gái luôn cười với anh, làm càn với anh, hát cho anh nghe, nấu cơm cho anh ăn, lí lắc trước mặt anh, tùy tiện làm bậy đó không?

Cuối cùng cũng đến nơi, Thân Đồ Dạ dừng bước, trong lòng bất giác hơi khấn trương.

– Cô Cung, ngài Thân Đồ đến rồi!- Tần Tuệ cung kính thông báo.

Nữ hầu gái chậm rãi mở cửa phòng ra...

Dưới chùm đèn treo rực rỡ muôn màu, Cung Thiên Long mặc chiếc áo cưới trắng tinh khôi, tóc búi cao, đeo những món trang sức xa xỉ, trong tay cầm bó hoa hồng nhung kiều diễm, mỉm cười dịu dàng nhìn Thân Đồ Dạ!

Thân Đồ Dạ cũng nhìn cô, dường như muốn nhìn thấu cô.

Dung nhan giống hệt, tìm không ra sơ hở khác thường gì, cũng không có chỗ nào không thích hợp, chỉ là... cô chính là cô gái ấy sao?

Người anh muốn, chính là cô gái đó!

– Em luôn đợi anh!- Giọng nói Cung Thiên Long rất êm tai, nụ cười vẫn quyến rũ như vậy- Anh nói sẽ cưới em, em tin anh nhất định sẽ đến!

Những lời này, là Thân Đồ Dạ từng nói với Cung Thiên Long, cho nên, đây chính là cô?

– Dạ...- Cung Thiên Long vươn tay về phía Thân Đồ Dạ, ưu nhã và duy mỹ.

Thân Đồ Dạ nhìn vào mắt cô, chậm rãi đi đến:

– Em gọi anh là gì?

– Dạ!- Cung Thiên Long nhìn anh đầy tình cảm- Có thể không?

Thân Đồ Dạ híp mắt, khoe môi hiện lên đường cong nhọt nhọt, có hơi lạnh!!!

– Anh không thích à?- Cung Thiên Long nghĩ mình đã xúc phạm đến anh- Vậy em...

– Không sao- Thân Đồ Dạ ngắt lời cô- Đi thôi!

– Vâng!- Cung Thiên Long thân mật khoát tay anh, cùng anh đi ra khỏi phòng.

Tần Tuệ kiềm nén cơn kích động, vui mừng theo sau, hai nữ hầu gái mặc lễ phục đi theo sau đó cầm đuôi váy cưới.

Thời điểm đi ngang qua người Lãnh Thanh Mặc, Cung Thiên Long không khỏi nhìn anh một cái, anh hơi cúi đầu, có vẻ rất cung kính khiêm tốn, làn mi dài của cô hơi run rẩy, có chút bi thương hiện ra, nhưng nhanh chóng che giấu đi.

Thân Đồ Dạ nhìn không chớp mắt, sai bước đi trước, không hề do dự.

Cung Thiên Long theo sau anh, từng bước đi ra khỏi nhà họ Cung, trên mặt luôn để lộ nụ cười hạnh phúc của một cô dâu nên có.

Khi đi tới cửa, Lôi Quân chỉ tay vào một chiếc Bugatti hoàn toàn mới, cười nói:

– Cô Cung, mời!

– Hửm?- Cung Thiên Long ngăn người- Ngồi xe này à?

– Chẳng phải em đã nói, muốn đích thân lái Bugatti làm xe hoa sao?- Thân Đồ Dạ nhướn mày cười- Đây là anh đặt riêng cho em, thích không?

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Khi Cử Hành Hôn Lễ (2)

Trong lòng Tần Tuệ thầm mừng Lãng Tuyết, cô dâu tự lái xe hoa, còn là một chiếc xe thể thao mui trần!

Khổ cho cô nàng nghĩ ra được!

Ngài Thân Đồ lại hồ đồ chiều theo.

– Em...- Cung Thiên Long đương nhiên không thích rồi, cô làm gì biết lái xe, cũng không thích ngồi loại xe kích thích thế này, nhưng phải làm sao đây? Lãng Tuyết đã khởi xướng trước, cũng đã thương lượng xong chuyện xe hoa với Thân Đồ Dạ, hiện tại cô phải bạo biện thế nào đây?

Lãnh Thanh Mặc nháy mắt, Tần Tuệ lập tức hiểu ý, bước đến cung kính nói:

– Ngài Thân Đồ, ngài quên rồi sao? Tối qua cô Cung bất ngờ bị trật chân, không thể lái xe được!

– Ừ nhỉ! Suýt chút nữa quên mất- Thân Đồ Dạ ra vẻ đã hiểu- Để tôi lái vậy.

Anh đích thân mở cửa xe:

– Còn đứng đó làm gì? Lên xe!

– Em...- Sắc mặt Cung Thiên Long cứng đờ, không dám lên xe.

Tần Tuệ vô cùng lo lắng, nhưng không dám nhiều lời, đành phải nhìn Lãnh Thanh Mặc cầu xin giúp đỡ.

Lãnh Thanh Mặc bước đến, mỉm cười nhìn Thân Đồ Dạ, dùng khẩu hình môi nói:

– Ngài Thân Đồ, ngài lại quên rồi, tối qua Thiên Long bị nội thương.

Nói xong, anh ta còn lấy ra một tờ phim X-Quang đưa cho Thân Đồ Dạ xem:

– Tối qua cô ấy bị ngã, còn bị chấn động não nhẹ!

– Nghiêm trọng vậy sao?- Thân Đồ Dạ về mặt bất ngờ- Vậy được thôi, các người cứ ngồi xe kia, tôi đi một mình vậy.

Sau đó, anh ngồi vào chiếc Bugatti, lái đi như tên bắn...

Loạt động tác ấy vô cùng nhanh nhẹn, mọi người chưa ai kịp hoàn hồn!

Thấy bóng xe xa dần, trong mắt Lãnh Thanh Mặc xưa nay bình tĩnh không gọn sóng ánh lên vẻ phức tạp.

– Anh Lãnh, cô Cung, mời!- Lôi Quân mở cửa xe Lincoln ra.

– Vậy... vậy không ổn lắm?

Sắc mặt Tần Tuệ bối rối, để Lãnh Thanh Mặc và Cung Thiên Long cùng ngồi xe chủ hôn, người không biết còn tưởng rằng hai người họ kết hôn ấy chứ.

– Hai người lên xe đi, tôi ngồi xe đằng sau.

Lãnh Thanh Mặc “nói” một câu với Tần Tuệ và Cung Thiên Long, sau đó lên chiếc xe ngay phía sau đó.

– Vâng- Tần Tuệ vội vàng đỡ Cung Thiên Long lên xe.

Đoàn xe đón dâu đặc biệt này cứ vậy xuất phát, trong lòng ai cũng mang tâm sự.

Cung Thiên Long nhú mày, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, hỏi:

– Trước đó Thân Đồ cũng đối xử với Lăng Tuyết vậy sao?

– Chuyện này...- Tần Tuệ khó xử, muốn nói lại thôi.

– Chị cứ nói thẳng, không sao đâu- Cung Thiên Long rất hiểu chị.

– Tôi cảm thấy ngài Thân Đồ hôm nay rất lạ- Tần Tuệ cẩn thận nói- Bình thường ngài ấy đối với cô Cung... với Lăng Tuyết rất tốt, tối qua ngài ấy rõ ràng biết chân cô bị thương, sao hôm nay còn kêu cô lái xe? Tuy rằng hôm nay ngài ấy không còn giận chuyện tối qua nữa, vẫn hiền hòa với chúng ta như cũ, nhưng tôi luôn cảm thấy cùng với vẻ hiền hòa ấy có thêm phần xa cách. Bình thường khi ngài ấy ở bên Lăng Tuyết rất thân thiết, hai người họ nói nói cười cười, hi hi ha ha, cô Lăng Tuyết đó luôn bày trò, còn ngài ấy thì luôn dung túng, chú ý lái chiếc Bugatti làm xe hoa chắc chắn là của cô ta, cô xem, ngài Thân Đồ còn đặt hẳn cho cô ta một chiếc mới toanh...

Tần Tuệ nói huyền thuyên một hồi, nhìn thấy sắc mặt Cung Thiên Long càng lúc càng không ổn, lúc này mới ý thức được mình nói quá nhiều, luống cuống bào chữa:

– Cô Cung, cô đừng hiểu nhầm, tôi không có ý đó đâu, tôi chỉ là...

– Chị chỉ là nói thật mà thôi, tôi hiểu!- Cung Thiên Long ngắt lời Tần Tuệ, cười âm thầm- Thực ra tôi và Thân Đồ vốn không phải người chung đường, chúng tôi không hợp nhau, thậm chí chẳng có tiếng nói chung nào. Tôi vốn tưởng ngài ấy tung hoành trên thương trường, chắc chỉ có thể tâm sự chuyện kinh doanh, nhưng ngài ấy lại chẳng thích nói về công việc, khi chúng tôi đi cùng nhau thường rất im lặng, giống như chẳng có chuyện gì để nói với nhau vậy!

– Vậy cũng không thể chứng minh được cái gì- Tần Tuệ cau có- Nhưng tôi luôn cảm thấy ngài Thân Đồ hôm nay rất lạ, không giống với ngài ấy trong thời gian gần đây, không lẽ ngài ấy phát hiện điều gì rồi?

Cung Thiên Long không nói thêm, thực tế, trực giác của phụ nữ nhạy bén, phán đoán của Tần Tuệ có thể đúng, nhưng sự việc đã đi tới nước này, không còn đường lui nữa, cô chỉ có thể cứ thế tiến lên thôi!

Trong chiếc xe khác, Lãnh Thanh Mặc lặng lẽ ngồi đó, không cử động, hệt như pho tượng điêu khắc, như đang suy tư về điều gì, trong mắt anh đầy vẻ từng trải, chất chứa vô số suy nghĩ, giống như đang có rất nhiều việc cần suy tính.

Hồi lâu, cuối cùng anh cũng động đây, lấy điện thoại ra gửi đi một tin nhắn, sau khi nhận được hồi âm, bên môi anh hiện lên độ cong nhàn nhạt, giống như hết thảy đều nắm chắc thắng lợi...

Trên đường Hoắc Phi Vân gặp được đoàn xe đón dâu của nhà Thân Đồ, cô không rõ, cô đã gửi tất cả bằng chứng cho anh, tại sao anh còn muốn cưới Cung Thiên Long?

Cung Thiên Long này hoàn toàn là đồ giả mạo, khó trách lần trước ở nhà hàng ngay cả tiếng Pháp cũng không biết, cuối cùng trong thang máy chỉ nói một câu “Em yêu anh” để cho qua, hôm nay, cô nhất định phải vạch trần cô ta!

Thân Đồ Dạ lái xe nhanh như tên bắn, cỡ nào hy vọng trên đường có thể bắt gặp cô gái hoang dại từng lái xe đuổi theo anh, đáng tiếc anh không gặp được, thậm chí anh còn lái xe đến những con phố mà họ từng đi qua, nơi đó người qua kẻ lại, đáng tiếc lại không có bóng dáng cô.

Tay anh siết chặt vô lăng, trông mắt đen nhánh lóe ra thứ ánh sáng sắc lạnh thấu xương.

— Lãng Tuyệt!!!- Anh rút cái tên này qua khe răng, lạnh lẽo nói- Tôi sẽ cho em biết, kết cục khi dám lừa dối tôi!!!

Đoàn xe đón dâu thuận lợi đi vào nhà Thân Đồ, hết thảy đã được trang trí ổn thỏa, trên bãi cỏ mênh mông rắc đầy cánh hoa hồng đỏ thắm, nơi nơi treo đầy bong bóng màu hồng phấn, sân khấu, mục sư, ban nhạc, dàn đồng ca thiếu nữ đã sẵn sàng.

Tuy rằng hôn lễ này bày trí khá đơn giản, nhưng trình tự nên có không hề sơ sài chút nào.

Đoàn xe đã lái vào khuôn viên biệt thự, chỉ là vẫn chưa thấy Thân Đồ Dạ đâu.

Cố Huy ở lại an bài mọi thứ bước tới mở cửa xe, khi thấy chỉ có Cung Thiên Long và Tần Tuệ từ trên xe bước xuống, anh kinh ngạc hỏi:

— Chủ nhân đâu?

— Ngài Thân Đồ vẫn chưa về sao?- Tần Tuệ ngạc nhiên hỏi- Không thể nào, ngài ấy lái xe đi trước mà.

— Chuyện gì thế này?

Cố Huy cảm thấy khó hiểu, nào có lúc đón dâu, chú rể và cô dâu tách ra đi riêng chứ?

— Có khi nào vòng qua nơi khác không? Hôm nay nhà họ Hoắc cũng có đám cưới.

Lôi Quân buột miệng, nói xong lại ý thức mình lỡ lời, vội vàng giải thích với Cung Thiên Long:

— Cô Cung, cô đừng hiểu lầm, tôi không phải có ý đó.

— Không sao, tôi không nghĩ nhiều đâu.

Cung Thiên Long mỉm cười, nếu Thân Đồ Dạ quả thực đến nhà họ Hoắc, sự việc trái lại không mấy phức tạp.

— Khách khứa đã đến rồi, cô Cung vào trong nghỉ một chút đi- Cố Huy nói- Đợi chủ nhân về, tôi sẽ đưa anh ấy đến chỗ cô.

— Vâng- Cung Thiên Long tao nhã đi vào trong biệt thự, Tần Tuệ cẩn thận dìu cô.

Phía sau, hai nữ hầu gái nâng tà váy đi theo.

Lãnh Thanh Mặc vẫn đứng ở cạnh xe, không có ý định vào trong.

— Anh Lãnh, anh không vào trong nghỉ ngơi à?- Lôi Quân hỏi.

Lãnh Thanh Mặc chỉ vào đám người hầu đang bận rộn cách đó không xa, tỏ ý bản thân muốn hỗ trợ.

Lôi Quân là tên nhà quê, cũng không nhiều lời với anh ta, vội vàng đi xem xét những chỗ khác.

Cố Huy đứng gác ở bên ngoài phòng của Cung Thiên Long, thường xuyên nhìn đồng hồ xem giờ, đã hơn mười một giờ trưa, khách khứa đến gần đông đủ, đúng mười hai giờ sẽ cử hành nghi thức, sao giờ này chủ nhân còn chưa về? Hôm nay anh ấy sao vậy?

Sáng sớm cảm xúc không ổn lắm, tâm sự chồng chất, hay là lại xảy ra chuyện gì đó rồi?

Trong phòng, Tần Tuệ đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Thân Đồ Dạ vẫn chưa trở về, lòng chị nóng như lửa đốt:

– Sao lại thế này? Rõ ràng ngài Thân Đồ lái Bugatti chạy trước mà, sao giờ này còn chưa về? Rốt cuộc ngài ấy đã đi đâu?

– Tần Tuệ, chị quá vô lễ rồi- Cung Thiên Long trái lại rất thò ơ- Ngồi đi, đừng đi qua đi lại nữa.

– Cô Cung, sắp mười một giờ rồi- Tần Tuệ chỉ vào đồng hồ trên tường- Ngài Thân Đồ vẫn còn chưa về, cô không thấy sốt ruột chút nào sao?

– Có gì phải sốt ruột? Sốt ruột có ích à?

Cung Thiên Long nhận lấy tách trà nóng nữ hầu gái đưa cho, tao nhã uống trà, mắt nhìn ra cửa, anh ấy không vào, anh ấy làm gì vậy?

– Còn nói cô không nôn nóng- Tần Tuệ phát hiện ra chi tiết nhỏ bé này- Cô cứ nhìn chăm chăm ra cửa, không phải mong ngóng ngài Thân Đồ sao?

Cung Thiên Long cười, không nói gì, người cô chờ đợi không phải Thân Đồ Dạ, mà là...

– A, ai như ông Cung vậy- Một cô hầu bỗng nhiên nói.

Tần Tuệ vội vàng đi tới cửa sổ nhìn ra xem xét, là Cung Hiếu Cường đến, phía sau còn có nhiều vị khách khác, Hoắc Kiều Cương của họ Hoắc và Bạch Tấn Sinh của họ Bạch cũng ở trong số đó.

– Mọi người đến rồi- Tần Tuệ càng thêm lo lắng- Nếu họ biết giờ này ngài Thân Đồ còn chưa về, trong lòng sẽ nghĩ gì?

Cung Thiên Long xem đồng hồ, nhíu mày, xem ra Thân Đồ Dạ thật sự đã phát hiện ra cái gì rồi, hôn lễ này nhất định không thể tiến hành thuận lợi được, chỉ là, ngay tại thời điểm khẩn cấp này, Thanh Mặc đang làm gì vậy?

– Anh Lãnh đi đâu rồi?- Tần Tuệ hỏi ra thắc mắc mà Cung Thiên Long muốn hỏi- Để tôi đi tìm anh ta.

– Không cần đâu- Cung Thiên Long ngăn chị lại- Nếu Thanh Mặc có chuyện, tự nhiên sẽ đến tìm tôi, nếu anh ấy không tìm, đương nhiên có lý do của anh ấy.

– Nhưng mà...

– Chị ngày càng thiếu kiên nhẫn rồi- Cung Thiên Long nhướn mày- Chuyện gì nên tới sẽ ngăn không được, tôi không lo, thì chị lo cái gì?

– Vâng ạ.

Tần Tuệ thở dài bất lực, cô Cung đi theo anh Lãnh nhiều năm rồi, luyện được núi lở cũng không biến sắc y hệt anh, bất luận gặp phải chuyện gì cũng đều ung dung bình tĩnh như vậy, “bình đến thì tương ngăn, nước đến thì đất chặn”, đại khái chính là thế này.

Từng giây từng phút trôi qua, tất cả mọi người đều chờ đợi trong sự nôn nóng.

Chỉ còn mười phút, nghi thức hôn lễ sẽ bắt đầu, khách khứa đều ngồi chỗ tổ chức lễ thiên, Thân Đồ Dạ vẫn chưa về.

Mỗi một người tham dự không hề tầm thường, không ai dám nghị luận, chỉ là mọi người sinh lòng hoài nghi, lễ cưới này rốt cuộc có thành không? Mọi người đều đang phỏng đoán!!!

Cung Hiếu Cường bất an, rù rì hỏi Bạch Tấn Sinh:

– Chuyện gì đây? Rốt cuộc có cưới hay không? Nghe nói lúc sáng ngài Thân Đồ đích thân đến nhà họ Cung đón dâu, sao bây giờ lại không thấy bóng dáng?

– Bình tĩnh xem biến vậy- Bạch Tấn Sinh đã sớm chuẩn bị quà cưới- Nếu hôn lễ thuận lợi tiến hành, tôi sẽ gửi phần quà này đi, nếu không kết, ha ha, tôi cất lại thôi!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Khi Cử Hành Hôn Lễ (3)

– Anh cũng quá thực tế rồi- Cung Hiếu Cường cười cười- Còn tôi lại muốn biết đó là quà gì.

– Đợi lát nữa anh sẽ biết thôi- Bạch Tấn Sinh xem đồng hồ- Mười phút nữa là mười hai giờ rồi, S còn chưa về, xem ra không định kết hôn.

– Ai đến vậy nhỉ?

Lúc này, một chiếc Maserati chạy vào, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn ra, người trên xe bước xuống lại là Hoắc Phi Vân ăn mặc lộng lẫy.

Hoắc Kiều Cường như rụng mảy, đứng dậy đi qua đó:

– Phi Vân, sao con lại đến đây? Chẳng phải bảo con ở lại giúp anh con chiêu đãi khách khứa sao?

Hoắc Kiều Cường không phải loại người nhỏ mọn, nhà họ Hoắc có người lo tiếp đón khách khứa, không cần thêm Hoắc Phi Vân, nguyên nhân thật sự ông không muốn cho cô đến đây chính là lo lắng lát nữa cô không khống chế được cảm xúc, gây ra chuyện gì thất lễ.

– Ba, con đến tặng quà mà, chào Thân Đồ một tiếng rồi về ngay.

Hoắc Phi Vân cầm trong tay chiếc hộp tinh xảo, đóng gói rất đẹp, món quà này, cô bỏ ra rất nhiều thời gian, hy vọng Thân Đồ Dạ có thể hài lòng.

– Được rồi, qua đó ngồi đi- Hoắc Kiều Cường xem đồng hồ- Lạ thật, sắp đến giờ rồi, sao Thân Đồ vẫn chưa về? Thằng bé này từ khi nào lại hành sự không đáng tin thế này?

– Có lẽ anh ấy hoàn toàn không định kết hôn.

Hoắc Phi Vân cười lạnh, không về cũng tốt, đỡ để cô phí sức, nhưng mà vậy thì hỏi cho “Cung Thiên Long” quá rồi, thứ đồ giả mạo mà dám đấu với cô.

– Đừng nói bậy- Hoắc Kiều Cường quát khế.

Hoắc Phi Vân bĩu môi, nhìn lướt qua khách khứa dự tiệc, hoài nghi hỏi:

– Họ Cô, họ Nghiêm, họ Mục không đến dự à?

– Chắc họ không biết tin- Hoắc Kiều Cường nhìn ra cổng biệt thự- Thân Đồ về rồi kia!

Hoắc Phi Vân nhìn lại, quả nhiên, Thân Đồ Dạ lái Bugatti chạy vào, hết như con sóc, đánh một đường cong đẹp mắt, lấy tư thế cực kỳ sang chảnh dừng lại trên bãi cỏ.

Theo sau còn có một chiếc Hummer quân dụng, đó là xe của Thân Đồ Phong Hoa!

– Chủ nhân đã về! Hóa ra là đi đón bà bộ trưởng- Lôi Quân mừng rỡ, vội vàng dặn- Nhanh đi thông báo cô Cung xuống đây.

– Vâng.

Tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị nghi thức, ở những phút cuối cùng, hết thấy đều cần nhanh chóng.

Thân Đồ Dạ bước xuống xe, cài lại cúc áo vest, động tác đầy lịch lãm.

Trong lòng Hoắc Phi Vân chợt lạnh, Thân Đồ vẫn chưa xem tin nhắn cô gửi sao? Anh lại còn định cưới đồ giả kia?

Thân Đồ Phong Hoa và thuộc hạ của bà cũng xuống xe, nhìn thấy tình hình này, bà như rụng mảy:

– Chẳng phải nói hôn lễ theo kiểu ta à? Sao lại biến thành kiểu Tây thế này?

– Tùy tiện đi.

Thân Đồ Dạ hoàn toàn không xem trọng hôn lễ này, tối qua khi Cố Huy báo cáo chi tiết hôn lễ cho anh, anh chỉ nói một câu:

– Đơn giản chút!

Sau đó anh không chịu thừa kế truyền thống Trung Quốc mà Thân Đồ Phong Hoa chuẩn bị, cho nên Cố Huy đành thông báo Tần Tuệ đổi thành hôn lễ theo kiểu Tây, may mà Tần Tuệ chuẩn bị đầy đủ, bất luận Thân Đồ Dạ yêu cầu thế nào cũng không thành vấn đề.

– Cái gì mà tùy tiện?- Thân Đồ Phong Hoa thấy sai sai- Lễ cưới là chuyện lớn trong đời, sao có thể tùy tiện như vậy được?

Thân Đồ Dạ không muốn nói thêm gì, đi về phía biệt thự.

Các khách khứa đều đi tới chào hỏi, chúc tụng:

– Ngài Thân Đồ, bộ trưởng Thân Đồ, chúc mừng, chúc mừng!

Thân Đồ Dạ cười nhếch mép:

– Cảm ơn!

– Ô, đến đủ cả rồi! Thân Đồ Phong Hoa vẫn thân thiết như vậy! Ngại quá, tôi đến trễ, chuyến bay bị hoãn!

– Bà bộ trưởng bận bịu nhiều việc, bận cũng bình thường thôi!- Cung Hiếu Cường liên tục nịnh bợ bà- Lần đầu tiên gặp được bà bộ trưởng đây, đúng là người cũng như tên, vô cùng xinh đẹp...

– Ông là?- Thân Đồ Phong Hoa ngắt lời ông.

– À...- Cung Hiếu Cường vô cùng xấu hổ.

– Chào cô!- Hoắc Phi Vân bước tới chào hỏi Thân Đồ Phong Hoa, cung kính khiêm nhường, còn rất thân thiết- Còn nhớ cháu không?

– Hoắc Phi Vân à?- Thân Đồ Phong Hoa mỉm cười- Đương nhiên nhớ chứ!

– Cô ơi, cháu...

– Cháu dẫu tôi đâu rồi? Sao còn chưa ra vậy? Tôi đi xem thử.

Thân Đồ Phong Hoa quay người đi vào biệt thự, hoàn toàn không quan tâm đến Hoắc Phi Vân.

Hoắc Phi Vân hết sức xấu hổ.

Trên lầu, Tần Tuệ nhìn xuống thấy Thân Đồ Dạ đã về, kích động vô cùng:

– Về rồi, về rồi, cô Cung, chúng ta mau xuống đó đi, nếu không xuống sẽ để qua giờ lạnh mất!

– Gấp gì chứ, đợi họ lên mời thì hẳn xuống- Cung Thiên Long ngồi trước bàn trang điểm dặm lại phấn son.

– Nhưng...

– Cộc cộc!- Cố Huy gõ cửa- Cô Cung, chủ nhân đã về, mời cô xuống đó ngay!

– Được!

Cung Thiên Long đáp, từ tốn đứng dậy.

Tần Tuệ lập tức chạy đến đỡ cô, hai cô gái mặc lễ phục đi sau xách váy, theo Cung Thiên Long ra khỏi phòng, uy nghi lộng lẫy bước xuống lầu...

Ai nấy đều theo sắp xếp, khách khứa trở về chỗ ngồi của mình, mục sư đứng lên bục, các cô gái trong dàn đồng ca bắt đầu hát những ca khúc tình yêu thấm đẫm lòng người.

Cung Thiên Long đầu đội lúp, từ biệt thự bước ra, trong đám đông, cô đang tìm kiếm bóng dáng của Lãnh Thanh Mặc, nhưng không thấy anh đâu.

Cô hụt hẫng, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài, ánh mắt dò sang Thân Đồ Dạ, anh đứng trước sân khấu, lại như không chuẩn bị chờ đón cô, mà đang căn dặn Cố Huy gì đó.

Tần Tuệ dìu Cung Thiên Long đi tới trước thảm đỏ, lúc này, Lãnh Thanh Mặc rút cuộc xuất hiện, anh nắm lấy tay của Cung Thiên Long, cùng cô sánh bước đi về phía Thân Đồ Dạ.

Khoảnh khắc ấy, trái tim Cung Thiên Long như bị ngàn mũi nhọn châm chích, khó chịu như kim đâm phải, mỗi một bước như chông chênh giẫm lên mảnh băng mỏng.

Người yêu chôn chặt trong lòng, đích thân chấp tay dâng cô cho người khác, châm biếm biết bao?

Tìm cô như đang rỉ máu, nhưng cô phải cười, phải cười thật tươi.

Thực ra theo lẽ thường, người nắm tay cô dâu, cùng cô đi hết đoạn thảm đỏ này, giao cô cho chú rể, hẳn phải là ba của cô dâu, chỉ là cha mẹ Cung Thiên Long mất sớm, bà cô vừa qua đời năm ngoái, trưởng bối duy nhất là Cung Hiếu Cường lại đối đầu với cô, đương nhiên không thể để ông ta đảm nhiệm trọng trách này.

Còn Lãnh Thanh Mặc với thân phận đặc biệt, tất cả người quen đều nhận định anh như anh trai của Cung Thiên Long, là người tận tâm tận lực bảo vệ họ Cung, bảo bọc Cung Thiên Long, để anh đảm nhiệm chức anh cả, giao Cung Thiên Long cho Thân Đồ Dạ, đương nhiên là lựa chọn không thể tốt hơn!

Cố Huy lui xuống, Thân Đồ Dạ đứng trước đài, lẳng lặng chờ đợi Cung Thiên Long đến, anh không tỏ vẻ gì, hờ hững như bình thường, nhưng với mọi người ở đây, đó là tác phong xưa nay của anh, không có gì lạ cả.

Tình hình này, hôn lễ sẽ thành thôi!

– Cậu Cố!- Cuối cùng Bạch Tấn Sinh cũng giao phần quà đó cho Cố Huy- Đây là quà cưới tôi tặng cho ngài Thân Đồ và cô Cung! Xin cậu vui lòng nhận cho!

– Cảm ơn!- Cố Huy nhận lấy, tiện tay đưa cho thuộc hạ.

– Giao cho tôi đi- Tần Tuệ vội vàng bước đến- Tôi giữ hộ cho.

– Được, làm phiền rồi- Cố Huy không mấy để tâm.

Tần Tuệ nhận quà, cung kính cúi chào Bạch Tấn Sinh, sau đó lui sang một bên.

Sáng sớm hôm nay, lúc Lãnh Thanh Mặc ra ngoài đã dặn dò chị rất kỹ càng, người nào cũng có thể bỏ qua, duy nhất mỗi mình Bạch Tấn Sinh, quà của ông ta tặng cho nhà Thân Đồ, chị nhất định phải lấy được, bởi vì món quà này rất có thể là thư giải trừ hợp đồng vô điều kiện của họ nhà Bạch!

Có được thư hòa giải này, họ Cung không cần bị họ Bạch khống chế nữa, cũng không cần kiêng nể Cung Hiếu Cường, tương đương hoàn toàn giải quyết hết mọi vấn đề trước mắt, sau này không cần lo lắng nữa!!!

Bạch Tấn Sinh cười lạnh, rỉ tai với Cung Hiếu Cường:

– Lãnh Thanh Mặc lợi hại đấy, đã đoán được tôi sẽ tặng quà gì.

– Cho nên đặc biệt kêu Tần Tuệ qua nhận?- Cung Hiếu Cường nhìn thoáng qua Tần Tuệ- Cô ta lui sang mở quà rồi. Thứ anh tặng rốt cuộc là gì thế?

– Chắc!- Bạch Tấn Sinh nhướng mày- Anh sống từng ấy năm rồi, lại chẳng bằng một thằng nhóc nhí.

– Tôi...- Cung Hiếu Cường nghĩ, lúc này mới bừng tỉnh- Chẳng lẽ là thư hòa giải?

– Nói thừa- Bạch Tấn Sinh nghĩ đến đã đau lòng- Không chỉ có thư hòa giải, tôi còn tặng S năm phần trăm cổ phần công ty! Xem như thành ý của tôi!!!

– Địch, anh không tiếc à! Bỏ vốn lớn như vậy- Cung Hiếu Cường cảm thấy khó tin.

– Lần trước vì chuyện họ Cung đắc tội với ngài ấy, lần này còn không nhân cơ hội đền bù?- Bạch Tấn Sinh bĩu môi- Chỉ cần S không so đo nữa, bỏ ra nhiều hơn cũng phải bỏ.

– Vậy tôi nên sớm lấy lòng Thiên Long...- Cung Hiếu Cường nóng nảy.

– Gấp cái gì? Sau này còn cả đồng cơ hội.

Giọng hát của dàn hợp xướng thiếu nữ trong trẻo, tựa như dòng suối mát, có thể thấm thấu đến nơi sâu nhất trong đáy lòng.

Cung Thiên Long không dám nhìn Lãnh Thanh Mặc, chỉ ngược nhìn Thân Đồ Dạ, bên môi tươi cười dịu dàng, ánh mắt chan chứa tình yêu.

Đáng tiếc, tình cảm của cô không thể khiến Thân Đồ Dạ rung động, ánh mắt anh vẫn lạnh lẽo như vậy.

Biết cô đến gần, anh không hề chờ mong, chỉ nhìn cô đầy phức tạp, thậm chí quên cả chìa tay về phía cô!

Cung Thiên Long vô cùng khó xử, nhưng Lãnh Thanh Mặc vẫn bình tĩnh như thường, mỉm cười đối đãi.

– Chủ nhân!- Cố Huy ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

Thân Đồ Dạ lúc này mới hoàn hồn, nhận lấy bàn tay của Cung Thiên Long từ tay Lãnh Thanh Mặc, quay sang đối diện với linh mục.

Thân Đồ Phong Hoa luôn cảm thấy hôm nay Thân Đồ Dạ khác lạ, nhìn Cung Thiên Long, con gái nhà người ta quá tốt, không có gì phải chê trách, chọc ghẹo gì tới nó chứ? Lại nổi máu cáu kỉnh rồi.

Hoắc Phi Vân nhấp nhòm, Thân Đồ Dạ nhất định chưa xem tài liệu rồi, bằng không anh sẽ không lấy thứ đồ giả này.

Nghĩ đến đây, cô đứng phắt dậy:

– Thân Đồ, em có chuyện phải nói với anh.

– Phi Vân, con làm gì vậy? Ngồi xuống- Hoắc Kiều Cương quát khế.

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào Hoắc Phi Vân, đợi xem kịch vui.

– Thân Đồ, anh đọc tin nhắn em gửi cho anh chưa?- Hoắc Phi Vân lo lắng hỏi- Nếu anh xem rồi, anh phải biết là...

– Có Huy!- Thân Đồ Dạ ngắt lời Hoắc Phi Vân, lạnh lẽo ra lệnh- Tiến khách!

– Vâng!- Có Huy đi tới- Cô Hoắc, xin lỗi, mời cô về cho!

– Thân Đồ...

– Đủ rồi!

Hoắc Phi Vân vừa định nói, đã bị Hoắc Kiều Cương lên tiếng quát nạt:

– Đừng tự bôi xấu mặt mình nữa! Về ngay!!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Tôi Không Bằng Lòng

Trước khi vào chương này mình phải nói vài dòng, cảm giác từ chương 99 chuyển sang chương 100 này bị thiếu hẳn một đoạn, hoặc có thể là một chương, thế nhưng lục muốn banh google, tốn mấy con chuột, vài cái bàn phím vẫn không tìm ra được đoạn bị thiếu, nên làm chương này rất khó chịu, cảm giác như đã bỏ sót điều gì...

hẳn là đoạn tuyên thệ, linh mục hỏi Cung Thiên Long xem có bằng lòng kết hôn cùng Thân Đồ Dạ không

Cung Thiên Long không khỏi nhìn Lãnh Thanh Mặc, Lãnh Thanh Mặc nhú mày, hôm nay cô quá thất thố, hoàn toàn không để ý đến đại cuộc gì cả.

Cung Thiên Long biết bản thân không tốt, cố gắng đè nén sóng ngầm trong lòng, thu hồi ánh mắt, mỉm cười đáp:

– Tôi đồng ý!

Lãnh Thanh Mặc cụp mắt, không nhìn họ.

Khách khứa bên dưới tươi cười nhìn lên sân khấu, tuy rằng có trắc trở, nhưng hôn lễ được mong đợi này vẫn tiến hành thuận lợi.

Bạch Tấn Sinh cảm thấy may mắn vì mình đã sớm tặng món quà đi, bù đắp lại sai lầm đã phạm phải lần trước, nếu thực sự đắc tội Thân Đồ Dạ, vậy ngày tháng sau này của ông sẽ không mấy êm đềm.

– Anh Thân Đồ Dạ, anh có bằng lòng lấy cô Cung Thiên Long làm vợ, bất luận giàu sang hay nghèo khó, bệnh tật hay khỏe mạnh, vĩnh viễn yêu thương và tôn trọng cô ấy đến cuối cuộc đời không?- Linh mục hỏi Thân Đồ Dạ.

Thân Đồ Dạ chưa trả lời vội, mà quay sang nhìn Cung Thiên Long thật lâu.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Thân Đồ Dạ, chỉ có Thân Đồ Phong Hoa, bà cảm thấy hôm nay Thân Đồ Dạ rất lạ.

Tuy rằng lần trước bà chỉ tiếp xúc ngắn với “Cung Thiên Long”, nhưng bà có thể khẳng định giữa Thân Đồ Dạ và “Cung Thiên Long” thật sự có tình cảm với nhau, lúc họ nhìn đối phương, trong mắt có chân tình, chỉ là hiện tại lại hoàn toàn không cảm nhận được điều đó.

Còn có cả cô Cung Thiên Long này, không biết có phải do làm cô dâu, hôm nay cô chỉ có kính sợ với Thân Đồ Phong Hoa, hoàn toàn không có sự thân thiết như lần trước...

Mới một ngày ngắn ngủi thôi mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại thành ra thế này?

Hoắc Phi Vân chạy tới bên cạnh xe quay đầu lại nhìn lên sân khấu, vô cùng không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì được. Cô khổ sở làm hết thầy, ngoại trừ khiến Thân Đồ Dạ càng chán ghét cô hơn, dường như chẳng có tác dụng gì.

– Anh Thân Đồ!- Vị linh mục hỏi lại lần nữa- Xin hỏi anh có bằng lòng lấy cô Cung Thiên Long làm vợ, bất luận...

– Không bằng lòng!- Thân Đồ Dạ lớn tiếng đáp, ngắt lời linh mục nọ.

Cung Thiên Long toàn thân chấn động, kinh ngạc tròn tròn mắt, khó tin nhìn anh, lúc trước cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, thực ra nếu anh không quay về, hôn lễ không được cử hành, cô vẫn có thể chịu đựng nổi.

Nhưng cô không rõ, tại sao anh về làm lễ đúng giờ, lại phải gây chuyện ở những giây cuối cùng như vậy? Đây là đang trả thù sao?

Bên dưới, tất cả mọi người thất kinh, hiện trường xôn xao náo động.

Mọi người không khỏi phỏng đoán, chuyện gì đây?

Thân Đồ Phong Hoa đứng lên, sốt ruột hỏi:

– Thân Đồ Dạ, cháu làm gì vậy?

Hoắc Phi Vân chuẩn bị lên xe rời khỏi, lại kinh ngạc vui mừng nhìn Thân Đồ Dạ, anh quả nhiên là người hiểu biết, quả nhiên không khiến cô thất vọng, tốt quá rồi!

– Tại sao tôi lại không bằng lòng, chắc cô biết nhỉ?- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nhìn Cung Thiên Long, gần giọng gọi ra tên của cô- Cung! Thiên! Long!

– Em...- Cung Thiên Long hoảng loạn, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, giờ khắc này cô bỗng nhiên hiểu ra, hóa ra anh vẫn luôn trì hoãn, vẫn luôn lạnh lùng, chính là muốn khiến cô mất mặt trước mọi người!

Ngay tại thời khắc quan trọng thì bị vứt bỏ, sẽ khiến người khác lúng túng hơn so với bất kỳ thời điểm nào!

Thân Đồ Dạ cười lạnh, chuyển mắt nhìn Lãnh Thanh Mặc đang ở phía sau Cung Thiên Long, ánh mắt ấy u ám đến đáng sợ.

Lãnh Thanh Mặc cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào anh.

Thân Đồ Dạ không nói gì với Lãnh Thanh Mặc, chỉ tao nhã xoay người, oai phong tuyên bố:

– Các vị, cảm ơn mọi người đã đến dự hôn lễ, nhưng mà tôi rất tiếc phải tuyên bố rằng: Hôn lễ đã bị hủy!!!

– Hả?

Tất cả mọi người đứng lên, ai cũng nhao nhao, không rõ lý do thế nào, nếu Thân Đồ Dạ không định lấy Cung Thiên Long, tại sao buổi sáng lại đi đón dâu, còn đứng giờ về cử hành nghi thức?

Tình hình gì đây?

Cung Thiên Long cúi đầu, chịu đựng ánh mắt hoài nghi của tất cả mọi người, móng tay sắp cắn chặt vào lòng bàn tay!

Cô thua rồi, thua triệt để.

Mọi cố gắng đều uổng phí.

Tần Tuệ hoảng loạn thất thố, sao có thể như vậy? Chẳng lẽ ngài Thân Đồ đã biết được chân tướng?

– Thân Đồ Dạ, cháu làm sao vậy?- Thân Đồ Phong Hoa bước đến hỏi- Đang êm đẹp tại sao lại phải hủy hôn? Sao cháu lại dám đối xử như vậy với ân nhân cứu mạng của cô...

– Cô ta không phải ân nhân cứu mạng cô- Thân Đồ Dạ ngắt lời bà, chỉ thẳng vào mặt Cung Thiên Long, lạnh lùng cảnh cáo- Bắt đầu từ giây phút này, cô... cùng những người bên cạnh cô, tuyệt đối đừng xuất hiện trong tầm mắt tôi, nếu không, tôi sẽ khiến các người chết rất khó coi!!!

Câu này nói ra, hiện trường lại ồ lên, rất nhiều người tròn tròn mắt, hôn lễ đang êm đẹp, sao lại biến thành thế này?

Bạch Tấn Sinh ngẩn ngơ, ông mới tặng đi món quà lớn, kết quả lại thành ra thế này?

– Bây giờ...- Thân Đồ Dạ chỉ vào Lãnh Thanh Mặc, sắc bén gầm lên- Anh... lần lại đây nói chuyện rõ ràng cho tôi!

Nghe vậy, Cung Thiên Long hoảng hốt, luống cuống giải thích:

– Có chuyện gì để tôi nói với anh, đừng làm anh ấy khó xử.

– Cô ngâm miêng lại cho tôi- Thân Đồ Dạ cực kỳ phẫn nộ, có trời mới biết anh tổn bao nhiêu nhẩn nại mới không ra tay với cô, anh biết, mưu kế cao minh như vậy nhất định là chủ ý của Lãnh Thanh Mặc, anh muốn tìm cũng phải tìm Lãnh Thanh Mặc tính sổ, sẽ không làm khó dễ phụ nữ.

– Thân Đồ...

Cung Thiên Long còn định nói gì đó, Lãnh Thanh Mặc đã kéo cô ra sau lưng, chuẩn bị đi đến thư phòng của Thân Đồ Dạ ăn nói cho rõ ràng, lúc này, Hoắc Kiều Cương trong đám đông bỗng nhiên la lên:

– Sao lại như vậy? Tôi về ngay.

Nói xong, ông quay đầu nói với Thân Đồ Dạ:

– Thân Đồ, trong nhà chú xảy ra chút chuyện, chú về trước.

Ngay sau đó, ông vội vàng bước đi...

– Đã xảy ra chuyện gì?- Có ai đó thuận miệng hỏi.

– Tôi nhận được tin, Nhan Nhượng Hi bị sảy thai, bệnh tim tái phát, nguy hiểm đến tính mạng!

Không biết là ai hỏi ra câu đó.

Nghe vậy, mặt Thân Đồ Dạ biến sắc, lập tức đuổi theo Hoắc Kiều Cương:

– Đẻ cháu đi với chú!

– Chuyện này...

– Thân Đồ, lên xe đi!- Hoắc Phi Vân đứng lúc đi tới bên cạnh xe.

Thân Đồ Dạ lập tức lên xe, Hoắc Phi Vân kéo Hoắc Kiều Cương lên xe, chỉ trong chớp mắt, xe đã không thấy bóng...

Những người còn lại không biết làm sao, Cố Huy đành cúi chào tiễn họ ra về.

Bạch Tấn Sinh hoàn hồn, nhìn ngó khắp nơi tìm kiếm Tần Tuệ, ông muốn đòi về “món quà” của mình, hôn lễ này chẳng những không thành, Thân Đồ Dạ còn nổi giận, sau này quan hệ khăng định sẽ đối địch, dưới tình hình này, ông phải cách nhà họ Cung càng xa càng tốt.

Chỉ là trong nháy mắt, Tần Tuệ, Cung Thiên Long và cả Lãnh Thanh Mặc đều không thấy bóng dáng đâu.

Bạch Tấn Sinh tức muốn chết.

Cung Hiếu Cường nhỏ giọng hỏi:

– Đuổi theo đi, chắc chúng vẫn chưa đi xa đâu.

– Đuổi cái gì mà đuổi, cô ta chỉ cần ký tên vào đó là thư hòa giải có hiệu lực ngay- Bạch Tấn Sinh tức tối nói- Chỉ ký cái tên thôi, đơn giản quá mà. Đợi tôi tìm được họ, tên họ cũng ký mất rồi, còn có ích gì?

– Vậy hợp đồng năm phần trăm cổ phần kia chẳng lẽ cũng...

– Vậy thì không đến mức đó- Bạch Tấn Sinh thở dài- Trên hợp đồng có ghi, cổ phần công ty là tặng cho S, nếu S không kết hôn với cô ta, số cổ phần này sẽ không rơi vào tay Cung Thiên Long. Nhưng mà mất hợp đồng kia tôi cũng lỗ nặng rồi.

– Lỗ là gì chứ- Cung Hiếu Cường trề môi- Thứ đó vốn chẳng phải của anh, anh chỉ ngồi không hưởng lợi thôi.

– Đúng vậy, hiện tại Cung Thiên Long không cần phiền lòng về chuyện vi phạm hợp đồng nữa, anh cũng thoải mái chứ gì?- Bạch Tấn Sinh cười khẩy- Nhưng mà anh đừng vui mừng quá sớm, Thân Đồ Dạ đã công khai trở mặt với Cung Thiên Long, ngày tháng sau này của nhà họ Cung sẽ không mấy dễ chịu đâu.

– Tôi biết chứ, cho nên chỉ còn biết trông cậy vào anh thôi- Cung Hiếu Cường cười nịnh bợ.

– Xem như anh thức thời!

Lãnh Thanh Mặc nhân lúc hỗn loạn kêu Tần Tuệ đưa Cung Thiên Long rời khỏi đó, còn mình thì ở lại nhà Thân Đồ Dạ chờ chịu đòn nhận phạt.

Tần Tuệ cùng hai vệ sĩ vội vàng đưa Cung Thiên Long đến bãi đỗ xe, đang định lên xe, một giọng nói truyền đến:

– Đứng lại!

Tần Tuệ toàn thân run rẩy, quay đầu lại, khiếp sợ nhìn Thân Đồ Phong Hoa:

– Chào bà!

– Cô!- Cung Thiên Long cúi chào Thân Đồ Phong Hoa.

– Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?- Thân Đồ Phong Hoa nhíu mày nhìn cô- Đang yên lành sao lại thành ra như vậy? Có phải giữa cháu và Thân Đồ Dạ hiểu lầm gì không? Tại sao nó lại tức giận như vậy?

– Xin lỗi cô...- Cung Thiên Long cúi đầu, xấu hổ nói- Đều do cháu không tốt!

– Không tốt chỗ nào?- Thân Đồ Phong Hoa hỏi dồn- Phải có lý do chứ?

– Xin lỗi, chuyện này cháu không thể giải thích với cô, đành đợi Thân Đồ đích thân nói với cô vậy.

Cung Thiên Long không chỉ không thể giải thích, cũng không có mặt mũi để giải thích, đến nước này, cô cảm thấy hết thảy đều sai lầm, sai trăm trọng.

Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, cô không nên tìm người thay thế mình, có lẽ Thân Đồ Dạ thấy cô đáng thương còn có thể giúp đỡ cô, cho dù kết hôn không thành, ít nhất cũng không trở mặt thành thù, hiện tại mạng tội lừa dối này, có lẽ rất khó hóa giải rồi?

– Cháu rất lạ- Thân Đồ Phong Hoa thông minh tuyệt đỉnh, chỉ bằng hai câu nói này đã cảm giác có gì đó rất khác- Cháu của bây giờ và cháu của hai hôm trước như hai người khác nhau vậy!

Cung Thiên Long giật mình, không biết trả lời thế nào.

– Được rồi, cháu đi đi- Thân Đồ Phong Hoa không khó dễ thêm- Chắc do xảy ra nhiều chuyện, nên mới có sự khác biệt này! Cho dù thế nào, cảm ơn cháu hôm đó đã cứu cô. Chuyện hôm nay cô sẽ hỏi rõ Thân Đồ, nếu vấn đề là ở nó, cô sẽ lấy lại công bằng cho cháu, còn nếu...

Dừng một lát, bà nói tiếp:

– Trong chuyện tình cảm, quan trọng nhất là chân thành, nếu cháu có lỗi với Thân Đồ, cho dù cháu là ân nhân cứu mạng của cô, cô cũng hết cách giúp cháu!

Thân Đồ Phong Hoa không nghĩ gì nhiều, có lẽ thế nào bà cũng không nghĩ đến, cô gái cứu mạng bà và Cung Thiên Long trước mặt này hoàn toàn không phải cùng một người!!!

– Cảm ơn cô!- Cung Thiên Long nói cảm ơn, cùng Tần Tuệ lên xe rời khỏi.

Thân Đồ Phong Hoa xoay người đi vào trong, luôn cảm thấy có gì đó rất lạ...

Trên đường Thân Đồ Dạ đến nhà họ Hoắc thì nhận được điện thoại của Cố Huy, Cố Huy nói Lãnh Thanh Mặc đứng trước thư phòng đợi anh, có vẻ muốn nhận tội chịu phạt.

Thân Đồ Dạ cười lạnh:

– Đứng? Hắn phải nên quỳ xuống!

– Chủ nhân, chuyện này...

– Đừng để hắn đi, đợi tôi về sẽ trừng trị hắn- Thân Đồ Dạ ra lệnh- Còn có, trong thời gian tới, đừng để bất cứ kẻ nào mang họ Cung xuất ngoại, khi muốn tôi phải tìm chúng tính sổ!

– Vâng!

Cúp máy, Thân Đồ Dạ lại có điện thoại đến, lần này là Trác Việt gọi, anh nhận máy:

– A lô!

– Vừa mới điều tra ra được một tin động trời, về Lăng Tuyết.

– Nói đi!

– Lãng Tuyệt là...

Trác Việt nói xong câu đó, Thân Đồ Dạ kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Tìm Người Chịu Trách Nhiệm

Thân Đồ Dạ thật lâu mới lấy lại tinh thần, Hoắc Phi Vân bắt an hỏi:

– Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Thân Đồ Dạ im lặng một chút, nói với Hoắc Phi Vân:

– Chuyện em biết, đừng tiết lộ ra ngoài.

– Hửm?- Hoắc Phi Vân kinh ngạc, hoài nghi hỏi- Cuộc gọi anh mới nhận có liên quan gì đến chuyện này à?

Thân Đồ Dạ nhướng mày, Hoắc Phi Vân ý thức mình thất thố, lập tức bào chữa:

– Xin lỗi, em không nên hỏi nhiều, anh yên tâm, em sẽ không tiết lộ đâu.

Thân Đồ Dạ im lặng, tiếp tục lái xe.

Trên đường, Hoắc Kiều Cương nhận được điện thoại, Nhan Nhượng Hi đã được đưa đến bệnh viện, Thân Đồ Dạ lập tức chuyển hướng chạy đến bệnh viện.

Vào đến bệnh viện, Hoắc Vân Phong đứng chờ trước cửa phòng cấp cứu, vành mắt đỏ hoe, bộ comple cắt may vừa người giờ đầy đầy máu, toàn thân gần như suy sụp.

Thân Đồ Dạ nhìn thấy anh thế này, không đành lòng trách anh.

Lúc Nhan Nhượng Hi mang thai, bác sĩ đã nói rất nguy hiểm, với tình hình sức khỏe của cô hiện giờ hoàn toàn không thích hợp mang thai sinh con, Hoắc Vân Phong cố gắng khuyên nhủ cô bỏ cái thai đi, nhưng cô không chịu, nhất định phải giữ lại đứa bé.

Hiện giờ bị sảy thai rồi, không giữ lại được đứa bé, bản thân cô cũng nguy hiểm đến tính mạng.

Tình hình này, khiến cho mọi người càng thêm lo lắng.

Trên đường về, Tần Tuệ lòng nóng như lửa đốt:

– Làm sao đây? Làm sao đây? Ngài Thân Đồ nhất định sẽ không tha cho chúng ta, nhất định không!!!

– Thân Đồ Dạ là một người rất nguyên tắc, anh ta sẽ không đụng đến chúng ta, thế nhưng...- Cung Thiên Long nhíu mày thật chặt- Chỉ e anh ta sẽ trút hết oán giận lên người Thanh Mặc!

– Vậy phải làm sao?- Tần Tuệ sốt ruột- Ngài ấy sẽ trừng phạt anh Lãnh thế nào? Ngài ấy, ngài ấy sẽ không giết anh Lãnh chứ???

– Không, tôi tuyệt đối sẽ không để anh ấy có chuyện- Cung Thiên Long mặt biến sắc- Tuyệt đối không để anh ấy có chuyện.

– Vậy làm sao đây?- Tần Tuệ vô cùng hoảng loạn- Chúng ta bây giờ nên làm gì?

Cung Thiên Long im lặng hồi lâu, đột nhiên nảy ra chủ ý:

– Có một người có lẽ sẽ cứu được anh ấy.

– Là ai?- Tần Tuệ vô thức hỏi.

– Lãng Tuyết!- Cung Thiên Long nheo mắt- Hiện tại cũng chỉ có mỗi cô ta mới có thể xoay trở cục diện này.

– Hà?- Tần Tuệ vô cùng kinh ngạc- Tôi không hiểu, cô ta chỉ là nhân vật nhỏ bé, làm sao có năng lực lớn như vậy?

– Chị nhầm rồi- Cung Thiên Long cười nhạt- Chị còn nhớ câu nói tối qua của Thân Đồ không? Anh ấy nói anh ấy thích tôi, thật ra, người anh ấy thích là Lãng Tuyết, anh ấy tưởng Lãng Tuyết ra ngoài bí mật hẹn hò với Lãng Ngao, cho nên mới tức giận như vậy, biểu hiện đó của anh ta chính là ghen tuông.

– Nghĩ lại cũng đúng- Tần Tuệ thở dài nói- Tuy rằng Lãng Tuyết tung tung, hành sự không theo lẽ thường, tôi cũng không hiểu cô ta tốt chỗ nào, nhưng từ đầu đến cuối tôi chứng kiến sự phát triển giữa ngài Thân Đồ và cô ta, rất rõ ràng, ngài Thân Đồ đã động lòng rồi.

– Vậy thì tốt- Cung Thiên Long đề thấp giọng, nói- Chuyện này dù sao cũng phải có người đứng ra chịu trách nhiệm, thời gian đó tôi bị hôn mê, nếu nói là chủ ý của tôi, Thân Đồ nhất định không tin đâu. Còn chị, chẳng qua chị là một quản gia nhỏ bé, không thể gánh vác thay Thanh Mặc. Chỉ có Lãng Tuyết, lúc này nếu cô ta đứng ra nói với Thân Đồ, ngay từ lúc bắt đầu, là cô ta chủ động yêu cầu thay thế tôi để tiếp cận anh ta, vậy thì vụ này sẽ khác rồi! Thân Đồ Dạ cho dù có trừng phạt Thanh Mặc, cũng sẽ nhẹ tay hơn!

– Đã hiểu!- Tần Tuệ bỗng nhiên ngộ ra- Cô nói rất đúng, chuyện này nếu đổ hết lên người Lãng Tuyết thì hợp lý rồi, dù sao xưa giờ chúng ta chưa từng uy hiếp cô ta, hết thấy đều do cô ta tự nguyện, hơn nữa cô ta cũng có động cơ mà, cô ta làm vậy chẳng phải để cứu Lãng Ngao và cô nhi viện sao? Chúng ta có chứng cứ có thể chứng minh điều đó. Hơn nữa, chính miệng cô ta từng cầu xin ngài Thân Đồ cứu Lãng Ngao, những chuyện này đều là thật, ngài Thân Đồ không thể không tin.

– Thế nhưng, phải dùng cách gì thuyết phục Lãng Tuyết?- Cung Thiên Long vô tình hỏi- Sự an nguy của Thanh Mặc, cô ta sẽ coi trọng sao?

– Nhất định sẽ, cô ta có một sự quan tâm đặc biệt tới anh Lãnh!- Tần Tuệ buột miệng nói.

– Thật ư?- Cung Thiên Long nhếch môi cười, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán- Vậy còn Thanh Mặc đối với cô ta thế nào?

– Chuyện này- Tần Tuệ nhìn sắc mặt cô, cẩn thận đáp- Anh Lãnh cũng rất bảo vệ cô ta, mỗi khi cô ta mắc sai lầm, tôi thì tức điên lên, nhưng anh Lãnh đều bảo vệ cô ta, nhưng mà cũng dễ hiểu thôi, anh Lãnh là sợ cô ta tức giận bỏ mặc, chúng ta sẽ gặp phiền phức lắm.

– Ừ- Cung Thiên Long gật đầu- Được rồi, tôi biết rồi, chị tìm cách thức liên lạc với Lãng Tuyết rồi giao cho tôi.

– Vâng!

Ban đêm ở New York thật rực rỡ, bận rộn cả một ngày, Lãng Tuyết và Ngũ Ca cuối cùng cũng thuận lợi đón được hai đứa trẻ về nhà thuê, sau đó gọi điện cho viện trưởng Quách, báo tin tốt này với họ.

Viện trưởng Quách cùng những đứa trẻ khác nghe vậy liền kích động không thôi, mọi việc đều ổn thỏa, hết thấy sẽ tốt đẹp hơn.

Bận cả ngày, cuối cùng cũng xong.

Ngũ Ca nấu cho bọn trẻ bữa tối rất phong phú, muốn gọi Lãng Tuyết ra ăn cùng, chỉ là Lãng Tuyết nằm xuống giường liền ngủ, Ngũ Ca không đành quấy rầy cô, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, cho bọn nhỏ ăn cơm trước, rồi bỏ thức ăn vào bình giữ nhiệt, dẫn bọn trẻ cùng đến bệnh viện đưa cơm cho Lãng Ngao và anh em Hàn Bắc.

Lãng Tuyết thực sự quá mệt, ngủ mê man, còn mơ thấy ác mộng, mơ Thân Đồ Dạ tìm được cô, bóp cổ cô chất vấn tại sao lại gạt anh, cô bị anh bóp đến ngạt thở, cảm giác mình sắp chết đi, rồi đột nhiên tỉnh giấc.

Sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân, thờ dờn, ánh mắt vô hồn mở lớn nhìn trần nhà, trong đầu toàn là hình bóng của Thân Đồ Dạ, trái tim, từng cơn đau nhói.

Xem đồng hồ treo tường, mười giờ tối, hiện tại theo giờ Bắc Kinh Trung Quốc là hai giờ chiều, hôm nay nên là ngày Thân Đồ Dạ cùng cô, không đúng, là Lãng Tuyết kết hôn, chỉ là cô đi rồi, hôn lễ kia có thể thuận lợi tiến hành không?

Có lẽ không thể rồi!

Vậy nhà họ Cung phải làm sao? Thân Đồ Dạ sẽ thế nào?

Không, chuyện này chả liên quan gì đến cô, cô không nên nghĩ tới nữa.

Lãng Tuyết day trán, cảm thấy đầu như muốn vỡ ra.

Lúc này, điện thoại trong trong nhà đồ chuông, là điện thoại của Ngũ Ca, điện báo là Hàn Bắc gọi đến, cô cầm điện thoại ra phòng khách tìm, trong nhà ngoại trừ một mình cô ra thì không có ai, vì thế cô nghe máy:

– Hàn Bắc!

– Là anh, Ngũ Ca- Ngũ Ca thân thiết nói- Trong nhà không có điện thoại bàn, em lại không có điện thoại di động, anh lo em thức dậy không thấy bọn anh, vì thế để lại điện thoại của anh ở nhà cho em dùng.

– À, Ngũ Ca suy nghĩ thật chu đáo- Lãng Tuyết ôm cái trán đang nóng lên- Mọi người đến bệnh viện à?

– Ừ, anh đưa Mao Mao Đậu Đậu đến thăm Lãng Ngao- Ngũ Ca nói- Trong nồi còn thức ăn, em ăn đi, dạ dày vốn không tốt, không nên để bụng đói.

– Dạ- Lãng Tuyết cảm động, mấy năm nay, những người bạn này hết như người thân trong nhà ở bên cô, chăm sóc cô, không giận không bỏ cô lại, cô thật sự rất cảm kích- Em biết rồi, cảm ơn Ngũ Ca!

– Con nhỏ ngốc này, đều là người một nhà, khách sáo gì chứ- Tối nay anh ở lại đây với Lãng Ngao, lát nữa Hàn Bắc và Hàn Giai sẽ đưa bọn chúng về ngủ, em bận cả ngày rồi, đừng nghĩ gì nữa, ăn xong thì ngủ tiếp đi.

– Tình hình Lãng Ngao thế nào rồi?

– Đang điều trị, bệnh viện sắp xếp rất thỏa đáng, em đừng lo.

– Em biết rồi.

– Cúp đây.

– Dạ.

Cúp máy, Lãng Tuyết rót cho mình một ly nước ấm, uống xong điện thoại lại đổ chuông, là Vương Hân- vợ của Ngũ Ca- gọi tới, Lãng Tuyết vội vàng nhận máy:

– Chị dâu!

– Em... Lãng Tuyết hả?- Vương Hân ngậy ra một lúc mới có lại phản ứng- Em khỏe không?

– Em khỏe lắm, chị dâu, xin lỗi chị, lần này xảy ra nhiều chuyện, lại làm phiền đến Ngũ Ca, chị sắp sinh rồi, anh ấy còn phải lo chuyện của bọn em...

– Người một nhà cả, đừng khách sáo với chị- Vương Hân là người rất hiểu chuyện, nói- Tuy rằng chị không biết bọn em xảy ra chuyện gì, nhưng chị biết, nếu là chuyện nhỏ, các em sẽ không phiền đến anh Đoàn Ngũ.

– Cảm ơn chị dâu, chị tốt quá- Lãng Tuyết vô cùng cảm động, cũng rất áy náy- Thực sự bên đây cũng dần xếp ổn rồi, ngày mai em sẽ nói Ngũ Ca về đó chăm sóc chị, ngày dự sinh của chị còn có mấy ngày, không có ai bên cạnh sao được.

– Chuyện này không cần vội, trong nhà có bảo mẫu, chị không có gì đáng ngại đâu- Vương Hân nói- Thực ra chị gọi cho anh ấy là có chuyện cần nói, anh ấy không có ở đó chị nói với em cũng được, lát nữa em nói lại với anh ấy giúp chị.

– Sao vậy chị? Xảy ra chuyện gì?- Lãng Tuyết hỏi.

– Mấy hôm nay luôn có người lân la đến điều tra tin tức của bọn em, trước khi đi Đoàn Ngũ có gọi điện cho chị, kêu chị không cần quan tâm, có người đến quấy rầy chị cứ báo cảnh sát, chị thì không sao, chỉ là...

– Chỉ là sao chị?- Lãng Tuyết hỏi- Có người uy hiếp chị à?

– Không phải, những người đó chỉ thu thập tin tức thôi, không có gây rối gì, hơn nữa, Đoàn Ngũ có sắp xếp vài anh em bảo vệ chị, chị không sao hết. Chuyện là thế này, thực ra hôm nay lúc chị đứng trên ban công phơi quần áo, nhìn thấy một chiếc Bugatti, chạy mấy vòng dưới khu nhà em, như đang tìm kiếm gì đó, không biết có phải đang tìm em không?

Nơi Đoàn Ngũ sống là tòa nhà liền kề với tòa nhà của Lãng Tuyết, cho nên Vương Hân ở trên lầu thấy như vậy cũng không lạ.

– Bugatti? Là xe của Hàn Vũ Thần à?

Người đầu tiên Lãng Tuyết nghĩ đến là Hàn Vũ Thần, từ sau khi diễn chung sân khấu với anh ta, cô bỗng biến mất, còn dẫn theo hai thành viên đặc lực trong ban nhạc của anh ta, anh ta đến tìm cô cũng không có gì lạ.

– Không phải, xe của Hàn Vũ Thần chị biết, loại xe, màu sắc không giống, hơn nữa, chiếc xe này gắn rất nhiều hoa cưới, là một chiếc xe hoa.

– Xe hoa???

Lãng Tuyết cả kinh, đột nhiên nhớ đến hôm cùng Thân Đồ Dạ trên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, lúc xuống núi anh công cô, hỏi cô muốn hôn lễ kiểu nào, cô nói cô muốn tự lái Bugatti làm xe hoa.

Lúc ấy anh nói cô lắm chiêu trò, nhưng vẫn đồng ý chiều theo cô.

Hôm nay là ngày thành hôn của họ, hay là anh thật sự đã chuẩn bị Bugatti tặng cô làm xe hoa, nhưng cô không đến, nhất định là anh rất đau lòng, rất hụt hẫng...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Chào Lăng Tuyết, Tôi...

– Lúc đó mui xe đề mở, chị còn chụp được ảnh nữa- Vương Hân nói- Chị gửi vào điện thoại của Đoạn Ngũ, em xem thử có quen không, không còn chuyện gì nữa, chị cúp máy trước, em nói với Đoạn Ngũ không cần lo đâu, xong việc hân về.

– Cảm ơn chị dâu.

– Em xem ảnh đi, đừng để lỡ chuyện gì, chị cúp đây.

– Dạ, em xem ngay.

Cúp máy, Lăng Tuyết vội vàng mở mục tin nhắn ra xem, tin đầu tiên chính là ảnh Vương Hân gửi đến.

Ảnh chụp từ xa, phải phóng lớn nhiều lần mới có thể nhìn rõ, Lăng Tuyết nhìn thật kỹ, quả thật là Thân Đồ Dạ, anh mặc bộ veston màu đen phẳng phiu, lái Bugatti, nhũ mày, đôi mắt sâu thẳm ấy thắm đậm u buồn...

Đầu xe Bugatti gắn hoa cưới tinh tế, chính giữa để hoa ấy có một khung hình, đó là hình cưới của hai người, tuy rằng khá mờ, nhưng cô biết, đó là anh và cô, hình cưới của Thân Đồ Dạ và Lăng Tuyết!!!

Thấy vậy, sống mũi Lăng Tuyết cay xè, nước mắt liền rơi xuống...

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình rất bất công với anh, lừa dối anh, làm anh động lòng, rồi sau đó lại biến mất dạng.

Anh nhất định rất hận cô?

Nhất định là vậy!!!

Đang nghĩ ngợi, điện thoại bỗng nhiên reo lên, lúc này, lại là số của Tần Tuệ.

Lăng Tuyết tuy rằng không cố gắng ghi nhớ số điện thoại của chị ta, nhưng nhìn riết cũng quen, cô nghe máy:

– A lô!

– Lăng Tuyết?- Tần Tuệ có chút bất ngờ- Không ngờ gọi đến lại là cô nhận máy, vậy cũng tốt, bớt được khối việc.

– Chị đã nắm hết số điện thoại của bạn tôi rồi chứ gì?- Lăng Tuyết lạnh lùng nói- Ngay cả số của Ngũ Ca cũng biết.

– Trong đăng ký ở bệnh viện có số này. Điện thoại của Hàn Bắc đang bận máy, nên tôi gọi số này thử xem- Tần Tuệ nghiêm túc nói- Trở lại chuyện chính, cô Cung có chuyện cần nói với cô!

Nghe vậy, Lăng Tuyết ngăn người:

– Chị nói gì???

– Cô không nghe nhầm, chính là cô Cung Thiên Long!- Tần Tuệ nhấn mạnh từng chữ- Bây giờ cô đến một chỗ im lặng hơn đi, việc này rất hệ trọng!

Sau khi đổi lại thân phận, thái độ của Tần Tuệ không còn cung kính với Lăng Tuyết như trước nữa, lúc nào cũng sẵn giọng ra lệnh.

Nếu đổi lại bình thường, Lăng Tuyết nhất định sẽ cãi nhau với chị ta, nhưng hiện tại thì không, cô bị chấn động rồi, cô chưa từng nghĩ, có một ngày, cô có thể tiếp xúc trực tiếp với Cung Thiên Long.

– Tần quán gia, chị vô lễ quá rồi!- Bên kia vang lên tiếng quát khê.

– Vâng, cô Cung- Tàn Tuệ luống cuống giải thích- Xin lỗi, cô Lăng, vì sự tình khẩn cấp, cho nên tôi đã không dùng kính ngữ với cô, tôi xin nhận lỗi! Giờ tôi giao điện thoại cho cô Cung!

Ngay sau đó, bên kia truyền tới một giọng nói quen thuộc:

– Chào Lăng Tuyết, tôi là Cung Thiên Long!

Lăng Tuyết toàn thân kinh ngạc, như đang nghe bản thân nói chuyện, cô sững sờ tại chỗ.

– Xin lỗi, tôi đường đột quá, có phải đã làm cô sợ rồi không?- Bên kia, Cung Thiên Long hỏi.

– Hóa ra...- Lăng Tuyết căng thẳng- Giọng của chúng ta cũng giống hệt nhau.

– Thật sự rất giống!- Cung Thiên Long cũng giật mình, lần đầu tiên trực tiếp nghe Lăng Tuyết nói chuyện, cô cũng hết hồn.

– Khó trách lúc tôi giả thành cô chẳng có ai nhận ra, hóa ra chúng ta giống nhau đến vậy.

Không biết tại sao, Lăng Tuyết có một cảm giác đặc biệt thân thiết với cô gái trông giống mình như đúc này.

– Cô tỉnh lại lúc nào vậy? Sức khỏe ổn chưa? Vết thương đã khô phục hẳn chưa?

– Ừ, cũng tạm...

Hiện tại đến phiên Cung Thiên Long căng thẳng, khi chưa nghe Lăng Tuyết nói chuyện, cô chỉ xem Lăng Tuyết như một thể thân của mình, một nhân vật nhỏ bé không mấy quan trọng, chỉ là hiện tại khi nghe được giọng nói của Lăng Tuyết, cô lại có chút bất an.

– Không sao thì tốt rồi- Lăng Tuyết cười- Vậy, cô tìm tôi có chuyện gì không?

– Tôi...- Với sự quan tâm của Lăng Tuyết, những lời Cung Thiên Long vốn chuẩn bị tốt lại có chút nói không nên lời.

– Sao vậy?- Lăng Tuyết mơ hồ đoán được có chỗ nào đó kỳ lạ, hỏi dò- Có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Tôi đi khỏi, hôn lễ hôm nay không có cách gì tiến hành, cho nên Thân Đồ Dạ nổi giận, muốn truy cứu trách nhiệm với mọi người đứng không?

– Tình hình đại khái là như vậy- Cung Thiên Long tránh nặng tìm nhẹ- Xem ra cô cũng là một người hiểu chuyện, cô đã hiểu lý lẽ như vậy, tôi cũng không cần che giấu thêm. Thân Đồ Dạ đã biết được sự thật rồi, anh ấy rất tức giận, hiện tại Thanh Mặc vẫn còn ở nhà anh ấy chờ nhận phạt, tôi không dám nghĩ sẽ có hậu quả gì, hiện tại tôi không có tư cách lên tiếng, cho nên... Tôi muốn nhờ cô cầu xin Thân Đồ giúp, để anh ấy đừng phạt Thanh Mặc quá nặng.

– Biết sự thật rồi?- Trong lòng Lăng Tuyết lẩm bẩm mấy chữ này- Anh ấy đã biết được gì? Là thân phận của tôi ư?

– Chắc là vậy, nhưng mà anh ấy chưa nói rõ đã đi rồi- Cung Thiên Long thở dài- Hiện tại tôi rất lo cho Thanh Mặc, với tính tình của Thân Đồ, giết anh ấy luôn cũng không chừng!!!

Nghe vậy, lòng Lăng Tuyết như thất lại, Thân Đồ Dạ thật sự sẽ giết Lãng Thanh Mặc sao?

Vụ này rất nghiêm trọng!!!

– Haizzz, đều do tôi- Tàn Tuệ bên cạnh áy náy nói- Nếu không phải vì tình thế cấp bách nhất thời dùng sai cách thức tìm kiếm Lăng Ngạo, sẽ không chọc giận đến cô Lăng, nếu cô Lăng không giận, sẽ không rời khỏi thành phố Hải, nếu cô ấy còn ở đây, hôn lễ sẽ cử hành như bình thường, hết thấy chuyện hôm nay cũng sẽ không xảy ra. Nói đến cùng vẫn bởi vì anh Lãng không muốn cô Lăng khó xử, chuyện gì cũng nghĩ cho cô ấy, ngay cả hậu quả cũng không màng, nếu anh Lãng xảy ra bất trắc, tôi... tôi đúng là không còn mặt mũi sống tiếp nữa.

– Tàn quản gia, lui ra!- Cung Thiên Long quát.

– Xin lỗi, tôi lại lăm mồm rồi- Tàn Tuệ cúi đầu dịch ra.

– Xin lỗi cô, Tàn quản gia lớn tuổi, nói hơi nhiều, cô đừng để ý đến chị ấy- Cung Thiên Long nói tiếp- Tôi biết, sau khi tôi xảy ra tai nạn, nếu không phải có cô giúp đỡ, nhà họ Cung đã sớm xảy ra chuyện rồi, chúng tôi rất biết ơn cô, sự việc lần này vốn không định phiền cô, chỉ là quá lo cho an nguy của Thanh Mặc, chúng tôi lại bất lực, cho nên đành phải tìm đến cô, xem cô có cách gì không.

– Tôi biết rồi- Lăng Tuyết nhớ đến Lãng Thanh Mặc, trong lòng không khỏi áy náy- Anh Lãng giúp tôi nhiều như vậy, giải quyết mọi khó khăn cho tôi, vì tự do của tôi, không tiếc thân thân mạo hiểm, tôi không thể bỏ mặc anh ấy không lo được!

– Tôi nhìn ra được, Thân Đồ cũng có tình cảm với cô- Cung Thiên Long ám chỉ bóng gió- Có lẽ cô xin anh ấy, anh ấy sẽ thay đổi chủ ý! Nhưng đừng để bản thân khó xử. Ừ, đúng rồi, còn có bà Thân Đồ nữa, hình như bà ấy rất tốt với cô, cô có thể tìm bà ấy giúp đỡ.

– Đúng vậy- Lăng Tuyết cũng nghĩ đến Thân Đồ Phong Hoa, bà ấy là người có cá tính, cô cảm thấy chuyện này có thể tìm bà ấy giúp đỡ- Cô có cách

thức liên hệ với bà ấy không? Tôi sẽ liên lạc.

– Có, tôi sẽ nói Tần Tuệ gửi cho cô ngay. Hy vọng cô có thể mau chóng liên lạc với họ, tôi lo rằng lát nữa Thân Đồ quay về sẽ ra tay với Thanh Mặc ngay, thời gian bây giờ phải tranh thủ từng giây, chậm một phút thôi cũng có thể mất đi một sinh mạng!

– Được, tôi sẽ liên lạc với họ ngay.

– Cảm ơn cô!

Cúp máy, Tần Tuệ liền gửi số điện thoại của Thân Đồ Phong Hoa cho Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết không biết phải đối mặt với Thân Đồ Dạ thế nào, nghĩ một hồi, cô gọi qua cho Thân Đồ Phong Hoa, chỉ là điện thoại báo đang tắt máy, cô nghĩ đến tính cấp thiết của vấn đề mà Cung Thiên Long nói, chậm một phút cũng có thể đẩy Lãnh Thanh Mặc vào hiểm cảnh, vì thế lập tức gọi thẳng cho Thân Đồ Dạ.

Trong điện thoại truyền đến âm chờ đợi, tim Lăng Tuyết thỉnh thoảng nháy loạn, vô cùng căng thẳng.

Điện thoại reo thật lâu không có ai nghe, sắp đến lúc báo ngắt, một giọng nói quen thuộc rót cuộc truyền đến:

– A lô!

Lăng Tuyết tức khắc ngạt thở, lời nói như mắc kẹt ở nơi nào, trái tim thì sắp nhảy ra ngoài.

– Lăng Tuyết???

Thân Đồ Dạ hỏi thăm dò, ngoại trừ cô, còn có ai ngay thời khắc mấu chốt này gọi điện cho anh lại không dám lên tiếng? Thậm chí anh còn nghe được đầu dây bên kia truyền đến tiếng hít thở hồi hộp.

Lăng Tuyết kinh ngạc tròn mắt, anh lại có thể biết được tên thật của cô!!!

– Nói đi!!!- Thân Đồ Dạ đột ngột quát lên.

Lăng Tuyết đánh cái rùng mình, sợ đến mức ruột gan muốn nhảy ra ngoài, cuống quýt định tắt máy...

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói:

– Lăng Tuyết, bọn anh về rồi!

Hàn Bắc, Hàn Giai dẫn theo Mao Mao và Đậu Đậu bước vào nhà.

– Quả nhiên là em!!!- Thân Đồ Dạ nổi trận lôi đình- Lăng Tuyết, em chán sống rồi, lại dám chơi tôi???

– Tôi...

– Em lập tức cút về đây nhận lỗi cho tôi, giải thích rõ ràng mọi chuyện, có lẽ tôi còn cân nhắc về em, nếu không, em chết chắc rồi!!!

Tiếng gầm của Thân Đồ Dạ gần như làm thủng màng nhĩ của Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết sợ đến mức bịt tai lại, ra hiệu bằng tay với Hàn Bắc Hàn Giai, sau đó cầm điện thoại vào phòng trong nói chuyện:

– Thân Đồ Dạ, anh đừng kích động, sự việc rất phức tạp, trong thời gian ngắn, tôi không biết nên giải thích thế nào với anh, tóm lại ngàn sai vạn sai đều là tôi sai, anh đừng nên trách tội Lãnh Thanh Mặc, anh ấy vô tội.

– Vô tội???- Giọng Thân Đồ Dạ trầm xuống- Em nói anh ta vô tội, như vậy, giả mạo Cung Thiên Long tiếp cận tôi, lừa dối tôi, tất cả đều là chủ ý của em?

– Đúng vậy!- Lăng Tuyết thừa nhận không chút nghĩ ngợi- Đúng, là chủ ý của tôi!

Dù sao cô cũng đang ở nước Mỹ xa xôi, Thân Đồ Dạ tìm không được cô, cũng chẳng thể làm gì cô, nhưng hiện tại Lãnh Thanh Mặc đang nằm trong tay anh, không cẩn thận là mất mạng như chơi.

Giải quyết vấn đề trước mắt đã rồi tính!

– Lý do!- Thân Đồ Dạ hoài nghi hỏi- Tại sao em phải làm vậy???

– Tôi...- Lăng Tuyết ngập ngừng giây lát, buột miệng- Đơn giản thôi! Vì tôi muốn trả thù anh!

– Trả thù???- Thân Đồ Dạ không hiểu- Trả thù tôi cái gì?

– Bởi vì anh cường hiếp tôi!- Lăng Tuyết nhớ đến chuyện đó, liền giận dữ- Tên khốn nhà anh khi không lại cường hiếp tôi, cho nên tôi muốn báo thù!!!

Đây là lý do ban đầu của cô, cho nên, cô cũng không hoàn toàn là nói dối...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Cuộc Sống Mới

Cảm giác Thân Đồ Dạ ở đầu dây bên kia có phần dao động, Lăng Tuyết bồi thêm:

– Còn nhớ lần đầu tiên tôi lái taxi đuổi theo anh không? Lúc đó, tôi nhận ra xe của anh, hận không thể giết chết anh, chỉ là bên cạnh anh có hai cao thủ, tôi hoàn toàn không thể ra tay. Tôi cho rằng bản thân mãi mãi không có cơ hội báo thù, chỉ là sau này phát sinh ra vài bất ngờ đã thay đổi số phận của tôi. Có lẽ là ý trời, cũng ngay tối hôm đó, tôi và Lăng Ngao xong việc về nhà, trên đường liền gặp phải tai nạn giao thông liên hoàn. Tôi vô tình cứu một cô gái, hơn nữa cô gái ấy còn giống hệt tôi, sau đó bản thân tôi cũng ngất đi. Tỉnh lại đã ở nhà họ Cung, họ nói với tôi, tôi trông rất giống cô chủ của họ, Cung Thiên Long. Lúc tôi chưa kịp định thần, anh lại đến nhà, khi tôi nhìn thấy anh, toàn thân chấn kinh, lúc ấy biết được anh chính là vị hôn phu của Cung Thiên Long, nên đã đề nghị với Lãnh Thanh Mặc để tôi giả làm Cung Thiên Long. Lãnh Thanh Mặc bị nhiều việc chi phối, vì thế đã đồng ý với tôi, chuyện sau đó tôi không cần nói chắc anh cũng biết rồi.

– Ha ha!- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Lăng Tuyết, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, mà em lại rất dễ tâm đến Lãnh Thanh Mặc, vì giúp anh ta, em ôm mọi trách nhiệm đổ lên người mình.

– Tôi nói đều là thật- Lăng Tuyết vội vàng giải thích.

– Em nghĩ tôi nào tàn như em à?- Thân Đồ Dạ phẫn nộ quát lên- Em nói lần đầu tiên ở nhà họ Cung nhìn thấy tôi liền nhận ra tôi, cho nên chủ động đề nghị được giả làm Cung Thiên Long? Đúng là buồn cười! Lúc ấy tôi vừa bước vào, em đang giả thành Cung Thiên Long rồi, trước đó em còn chưa nhìn thấy tôi, làm sao biết tôi là ai? Dù đề thấy, em là bị người ta nhờ vả mới làm vậy. Hơn nữa, lúc chúng ta gặp nhau cách một tám rằm, em cúi đầu, hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt tôi. Lúc em thật sự nhận ra tôi chắc hẳn là tối ngày đó, em trở về sau buổi họp báo ký giả, em và tôi chính thức chạm mặt, lúc ấy ánh mắt em nhìn tôi rất kỳ lạ, giống hệt như ánh mắt đêm ấy, mang theo thù hận và phẫn hận, khi đó em mới thật sự nhận ra tôi, cũng càng thêm củng cố suy nghĩ phải lấy thân phận Cung Thiên Long ở lại nhà họ Cung!!!

Nghe vậy, Lăng Tuyết ngẩn ngơ, cô nghĩ bản thân đã tìm được một lý do rất hoàn hảo, hiện tại mới biết mình ngây thơ biết bao, hóa ra Thân Đồ Dạ cái gì cũng biết, cái gì cũng nắm rõ trong lòng, còn cô, lại tự cho mình là đúng, định lừa anh.

– Những chuyện sau đó tôi không muốn nói thêm- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Em tự cho mình rất thông minh, hết thấy đều gạt được tôi, thực ra tôi đã sớm biết em có vấn đề, nhưng tôi không muốn truy cứu, bởi vì tôi muốn xem thử rốt cuộc em muốn chơi thế nào!!!

– Thật à?- Lăng Tuyết cũng cười- Vậy anh xem được gì rồi?

– Thực ra em làm tất cả mọi chuyện chỉ vì cứu gã người yêu thanh mai trúc mã của mình chứ gì?- Thân Đồ Dạ lạnh giọng chất vấn- Bởi vì hắn và cô nhi viện của hắn gặp phải vấn đề, cho nên em hao tâm tổn trí tiếp cận tôi, lợi dụng mối quan hệ của tôi để giúp họ giải quyết nguy cơ, đúng không?

Lăng Tuyết đã không muốn nói gì thêm nữa:

– Tùy anh muốn nghĩ thế nào. Cả câu chuyện đều do một mình tôi dựng nên, cũng nên để tôi kết thúc, không liên quan đến Lãnh Thanh Mặc, anh muốn trả thù, cứ tìm tôi đi, đừng gây rắc rối cho Lãnh Thanh Mặc, tổn thương người vô tội.

– Tìm em?- Thân Đồ Dạ lại cười lạnh- Em cảm thấy em có mấy cái mạng, có thể nhận nổi sự báo thù của tôi! Tôi nói cho em biết, Lăng Tuyết, em dám đùa bỡn tôi, tôi sẽ khiến em sống không bằng chết!

– Được, anh tìm ra tôi trước đã rồi hẳn tính!- Lăng Tuyết cười- Đừng vì không tìm thấy tôi mà trả thù lung tung, với phong cách của anh, lại càng không nên trả thù Lãnh Thanh Mặc, làm tổn hại thanh danh của Thân Đồ Dạ anh thì không đáng đâu!

– Lăng! Tuyết!!!

Thân Đồ Dạ cực kỳ phẫn nộ.

Lúc này, bên kia bỗng nhiên có người la lên: “Bác sĩ ra rồi”.

Thân Đồ Dạ dừng một chút liền trực tiếp cúp máy.

Lăng Tuyết có chút buồn bực, nhủ thầm, “bác sĩ ra rồi” là có ý gì, chẳng lẽ Thân Đồ Dạ đang ở bệnh viện, không lẽ xảy ra chuyện gì?

Cũng không quan trọng!

Gọi điện cũng gọi rồi, trách nhiệm cũng gánh hết rồi, mặc kệ Thân Đồ Dạ tin hay không tin, điều nên nói cũng đã nói, nên làm cũng đã làm, tuy rằng câu “nghe thiên mệnh” không phải thích hợp trong mọi hoàn cảnh, nhưng hiện tại đã “tận sự đời”, thứ còn lại, cũng chỉ có chờ đợi.

Lúc này, có người gõ cửa, là Hàn Giai.

– Chị Lăng Tuyết, vừa rồi hình như em nghe chị cãi nhau với ai trong điện thoại, xảy ra chuyện gì? Những người đó lại làm phiền chị à?- Hàn Giai quan tâm hỏi.

– Không có gì- Lăng Tuyết không muốn trả lời, đổi đề tài- Tình trạng Lăng Ngạo thế nào rồi, bác sĩ nói sao?

– Đã có kết quả kiểm tra rồi, bác sĩ nói tình hình không đến nỗi tệ, nhưng cần tốn thời gian rất dài làm vật lý trị liệu, sau này có thể để lại một vài di chứng ở chân anh ấy...

Hàn Giai nói đại khái tình huống của Lăng Ngạo cho Lăng Tuyết nghe.

– Đây có lẽ là kết quả tốt nhất rồi, bên bệnh viện an bài rất tốt, cho nên chúng ta không cần lo lắng, từ từ điều trị sẽ khỏi thôi. Nhưng mà bác sĩ cũng nói, đây là một quá trình lâu dài, chậm thì ba tháng, lâu thì nửa năm, chúng ta nên sắp xếp người chăm sóc.

Dừng một chút, Hàn Giai nói thêm:

– À, Hàn Vũ Thần gọi điện cho anh em hoài, thật sự nếu không quay về, anh em và Ngũ Ca e rằng sẽ mất việc mất.

– Vậy họ còn đợi gì nữa, mau về đi chứ!- Lăng Tuyết đáp không chút nghĩ ngợi- Chăm sóc Lăng Ngạo quan trọng, nhưng không thể làm ảnh hưởng công việc của họ được. Dù sao bên này cũng có em với chị, nếu không đủ, chúng ta có thể thuê thêm người, không thể vì chuyện này mà ảnh hưởng đến sự nghiệp của họ.

– Nhưng Hàn Vũ Thần còn nói muốn chị về ban nhạc- Hàn Giai thăm dò- Lần trước chị ở fan meeting của người ta phóng điện, anh ấy đối với chị đã nhớ mãi không quên!

– Nhưng hiện tại chị không thể quá công khai được- Lăng Tuyết nghĩ, nghiêm túc nói- Mọi người tuyệt đối đừng để lộ thân phận của chị, nếu không sẽ rắc rối lắm.

– Tại sao?- Hàn Giai khó hiểu hỏi.

– Khoan nói mấy chuyện này đi, chị phải mau chóng kêu Ngũ Ca về nước, chị dâu sắp sinh rồi. Không được, giờ chị qua đó nói với anh ấy- Lăng Tuyết nói xong liền đi- Chị đến bệnh viện trực, kêu tối mai Hàn Bắc và Ngũ Ca lo về thành phố Hải.

– Khoan- Hàn Giai vội giữ Lăng Tuyết lại- Em còn chưa nói hết mà, đúng lúc mấy ngày nữa Hàn Vũ Thần đến Mỹ tổ chức nhạc hội, đặc biệt mời anh trai em và Ngũ Ca cùng tham gia, sau khi biểu diễn xong, họ có thể cùng Hàn Vũ Thần quay về thành phố Hải.

– Vậy hả?

– Ừ- Hàn Giai gật đầu- Nhưng Hàn Vũ Thần vẫn đang tìm chị, anh ấy thực sự rất tán thưởng chị, tốn rất nhiều tâm tư để tìm chị đó. Em cảm thấy với chị mà nói là một cơ hội tốt, chị nên nhân lúc này phát triển sự nghiệp, đi theo anh ấy cùng nhau phát triển, có lẽ về sau chị sẽ trở thành ngôi sao siêu cấp.

Hàn Giai thấy sắc mặt tiêu tụy của Lăng Tuyết, đau lòng nói tiếp:

– Nếu chị cứ trốn tránh thế này, chị sẽ mất tất cả đó!

Trải qua cuộc sống vốn không thuộc về mình, Lăng Tuyết có cảm giác lòng mình cực kỳ mệt mỏi. Bây giờ cô đã không còn là “Cung Thiên Long”, không còn là cô gái phải suy nghĩ cho lợi ích gia tộc, lại càng không còn là người bị số mệnh sắp đặt.

Cô chính là Lăng Tuyết, một cô gái từ nhỏ đã mơ có ngày thành siêu sao, mơ có thể tự lực cánh sinh thay đổi vận mệnh của mọi đứa trẻ trong cô nhi viện!

Đây là một cơ hội cực kỳ hiếm có, không thể bỏ qua, là thời điểm phải quyết định cho chính mình!

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết hỏi:

– Đại nhạc hội ở Mỹ của Hàn Vũ Thần tổ chức vào ngày nào?

– Ba ngày sau- Hàn Giai đáp- Đây là đại nhạc hội đầu tiên anh ấy tổ chức tại Mỹ, anh ấy và người trong đoàn rất coi trọng, công ty quản lý thậm chí còn tốn chi phí lớn mời công ty tổ chức sự kiện nổi tiếng nhất, sân khấu, thiết bị ánh sáng toàn bộ đều mang đẳng cấp quốc tế. Họ vốn định mời ban nhạc nổi

tiếng ở Mỹ, hiện tại biết chúng ta đều ở đây, cho nên nhất thời đổi ý, định để chúng ta tham gia, nhưng có một điều kiện kèm theo...

Hàn Giai nhìn Lăng Tuyết, Lăng Tuyết suy tư, phỏng đoán:

– Không lẽ điều kiện là chị nhất định phải tham gia?

– Vâng!- Hàn Giai nghiêm túc nói- Đó chính là nguyên văn câu nói của anh ấy. Bên Ngũ Ca rất khó xử, cảm thấy không thể vì chuyện này mà “bán đứng” chị. Nhưng em cảm thấy, em phải nói chuyện này với chị, bởi vì mặc kệ là với các anh ấy hay với chị mà nói, đây đều là cơ hội tuyệt vời! Đương nhiên, chị không cần vì chuyện này mà cảm thấy có gánh nặng tư tưởng, em hy vọng chị suy nghĩ kỹ càng, không phải vì các anh ấy, mà còn vì chị nữa!

– Đương nhiên là chị tự nguyện rồi, chị cũng phải nghĩ cho tương lai của mình sau này, cũng muốn phát triển sự nghiệp hơn, không thể cứ ăn không ngồi chờ chế được- Lăng Tuyết không lưỡng lự nữa, nói- Em nói Hàn Bắc gọi điện thoại cho Hàn Vũ Thần đi, nói là chị đồng ý!

– Thật không, tốt quá rồi!- Hàn Giai mừng rỡ- Vậy em ra ngoài báo với anh em!

Nhìn thấy Hàn Giai chạy vội ra ngoài, Lăng Tuyết không khỏi áy náy, cho đến giờ khắc này cô mới thật sự cảm nhận được bạn bè cô vì cô đã hy sinh bao nhiêu!

Lăng Tuyết tự khuyên mình đừng nghĩ đến chuyện nhà họ Cung nữa, cũng không cần quan tâm Thân Đồ Dạ có trả thù họ Cung hay không. Hết thầy đã thành sự thật, bản thân làm kẻ ngoài cuộc đã bắt lực rồi, những việc nhà họ Cung làm vì cô, vì cô nhi viện, cô đã báo đáp xong, hai bên coi như huê nhau, không ai nợ ai nữa.

Nhưng trong lòng lại có chút tiếc nuối, nhất là học viên âm nhạc cô từng tha thiết ước mơ kia, hiện tại không còn cơ hội thi vào rồi, bởi vì học viện ấy ở thành phố Hải, nếu quay về, khó tránh khỏi sẽ dây dưa với Thân Đồ Dạ...

Đây là cục diện cô không muốn thấy nhất, nhưng chuyện đã đến nước này, cô cũng hết cách.

Thành phố Hải, cô không về được nữa, vậy thì theo Hàn Vũ Thần thôi, đánh bass cũng được, thậm chí là làm khách mời biểu diễn cũng được, cùng lắm thì lại đeo mặt nạ như lần đó thôi. Ít nhất, đây cũng là công việc cô thích, là niềm đam mê âm nhạc của cô!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Bắt Đầu Hối Tội

Hàn Giai chuyển lời Lăng Tuyết cho Hàn Bắc, anh lập tức gọi điện cho Hàn Vũ Thần.

Hàn Vũ Thần nhận được tin, vui sướng khó tả, tức thì bày tỏ bản thân sẽ ngồi chuyên cơ đến Mỹ ngay, cũng hy vọng nhóm Hàn Bắc tạm thời đừng báo tin anh đến Mỹ cho Lăng Tuyết, muốn mang đến bất ngờ cho cô.

Hàn Bắc nghĩ Lăng Tuyết hiện giờ không cần giả mạo người khác nữa, không có gì phải giấu, nên đồng ý, nghĩ bản thân sẽ mau chóng biểu diễn trên sân khấu hoành tráng như thế, anh vô cùng chờ mong, cũng muốn xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với Hàn Vũ Thần.

Cùng lúc đó, bệnh viện ở thành phố Hải.

Trải qua ca cấp cứu dài, đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

Hoắc Vân Phong lập tức chạy đến, kích động hỏi:

– Bác sĩ, thế nào rồi?

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, uể oải nói:

– May mà cấp cứu kịp thời, bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng...

Ông bất an liếc nhìn mọi người, thân là bác sĩ giỏi nhất bệnh viện này, ông đương nhiên biết mình đang phải đối mặt với những ai, bởi vậy cách dùng từ đặc biệt chú ý:

– Nhưng đứa bé không thể giữ được, hơn nữa, sau này e rằng bệnh nhân rất khó mang thai.

Nhận được tin này, Hoắc Vân Phong như bị sét đánh trúng đầu, thật lâu không nói nên lời, người của họ Hoắc tâm trạng nặng nề, không biết nên nói gì để an ủi Hoắc Vân Phong.

– Chỉ cần Nhan Nhượng Hi bình an là được- Thân Đồ Dạ bình tĩnh nói- Vất vả cho bác sĩ rồi!

– Anh khách sáo quá rồi.

Tuy bác sĩ không biết Thân Đồ Dạ, nhưng nhìn thấy người họ Hoắc cung kính với anh, đương nhiên biết anh không phải người tầm thường.

– Vân Phong, làm đàn ông phải rộng lượng một chút!- Thân Đồ Dạ vỗ vai Hoắc Vân Phong, thâm sâu nói- Có con hay không không quan trọng, Nhượng Hi đã gửi gắm cả đời cô ấy cho anh, thì anh nên đối đãi với cô ấy thật tốt.

– Tôi biết- Hoắc Vân Phong cười xót xa, thương cảm nói- Nói không buồn chắc chắn là giả, nhưng tôi sẽ không vì chuyện này khiến cô ấy chịu bất cứ thiệt thòi gì.

– Vậy thì tốt- Thân Đồ Dạ gật đầu, chào hỏi Hoắc Kiều Cương- Chú, cháu về trước đây!

– Chú tiễn cháu- Hoắc Kiều Cương nói.

– Không cần đâu chú- Thân Đồ Dạ xoay người đi về phía thang máy.

– Để con tiễn anh ấy- Hoắc Phi Vân nói- Ba, ba về nhà nghỉ ngơi sớm đi, đừng quá đau buồn.

– Ừm.

Nếu Nhan Nhượng Hi đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, hiện tại bệnh tình ổn định, “người ngoài” như Thân Đồ Dạ đương nhiên không thể ở lại lâu.

Vào thang máy, Hoắc Phi Vân không khỏi hỏi:

– Thân Đồ, anh định xử lý nhà họ Cung và kẻ giả mạo kia thế nào...

Nói còn chưa xong, cô liền chạm phải ánh mắt bén ngót của Thân Đồ Dạ, không dám nói thêm gì, vội vàng biện bạch:

– Xin lỗi, em chỉ...

– Đây là chuyện của tôi, tự tôi biết xử lý, sau này mời em đừng hỏi nhiều- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nói.

Hoắc Phi Vân vội giải thích:

– Thân Đồ, em biết anh không thích người khác hỏi chuyện của anh, em cũng không muốn hỏi, em chỉ lo anh mắc mưu người ta. Dù sao trong chuyện này rất lạ, trên đời sao lại có hai người giống hệt nhau thế này, đổi lại là ai khác cũng sẽ mắc lừa thôi. Anh hiểu em mà, em không phải hạng người nhiều chuyện, em cũng không thích giờ trò gì ở sau lưng...

Lúc này cửa thang máy vừa vận mở ra, Cố Huy đứng ở bên ngoài, xe đã sắp xếp xong.

– Phi Vân...- Thân Đồ Dạ ngắt lời Hoắc Phi Vân- Cho dù thế nào, chuyện này phải cảm ơn em, nhưng em vui lòng giữ bí mật giúp, đừng tung tin ra ngoài.

Hoắc Phi Vân lật đầu gật đầu đồng ý:

– Yên tâm đi, anh không muốn chuyện này truyền ra ngoài, em nhất định sẽ không nói ra ngoài đâu.

Thân Đồ Dạ không nói thêm gì nữa, trực tiếp lên xe rời khỏi.

Trên xe, Cố Huy nhìn sắc mặt Thân Đồ Dạ qua gương chiếu hậu, e dè nói:

– Chủ nhân, tất cả khách khứa đều sắp xếp ổn thỏa hết, bà bộ trưởng đang ở nhà đợi anh về. Lãnh Thanh Mặc... còn đợi anh ở thư phòng, vẫn luôn duy trì tư thế gấp người chín mươi độ, dường như đang bồi tội với anh, còn cô Cung thì đã ra về rồi.

Theo Thân Đồ Dạ lâu như vậy, Cố Huy biết sự việc này với anh mà nói tuyệt đối là núi lửa bùng nổ, hiện tại lại gặp phải chuyện Nhan Nhượng Hi cấp cứu, tâm trạng anh tốt lên mới là lạ!

Dựa theo thói quen, lúc này, Thân Đồ Dạ sẽ ngay lập tức triển khai phục thù, đây là cái giá phải trả khi chọc giận anh!

Nhưng Thân Đồ Dạ vẫn chưa nói gì, chỉ im lặng.

Anh cúi đầu nhìn số điện thoại xa lạ kia, dường như đang suy tư...

Cố Huy nào dám nhiều lời, lòng căng thẳng, đợi mệnh lệnh của Thân Đồ Dạ.

Qua hồi lâu, Thân Đồ Dạ cuối cùng cũng ngẩng đầu, ra lệnh:

– Tôi gửi một số điện thoại cho cậu, cậu lập tức điều tra nơi ở của người sở hữu số này, ngay lập tức, không được chậm trễ!

– Vâng!- Cố Huy gật đầu, lập tức bắt đầu công tác định vị.

Nhà họ Cung vốn có chuyện hỷ, hiện tại rơi vào im lặng, thậm chí ngay cả đám người hầu cũng không dám nhiều lời, sợ rước họa vào thân.

Trong thư phòng, Tàn Tuệ hỏi Cung Thiên Long:

– Cô chủ, cô xem Lăng Tuyết có khả năng gánh toàn bộ trách nhiệm với ngài Thân Đồ không? Không biết ngài Thân Đồ nghe cô ta nói xong sẽ làm gì, anh Lân có bị nguy hiểm không? Chúng ta có nên làm chút gì đó không?

Cung Thiên Long nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trọng:

– Lăng Tuyết là người có ơn phải báo, tôi nghĩ cô ấy nhất định đã nói với Thân Đồ. Nhưng có thể tạo thành tác dụng gì, không ai biết được, tôi đã lường trước cho dù có tác dụng, có lẽ cũng cực kỳ nhỏ bé.

– Vậy phải làm sao?- Tàn Tuệ lo lắng hỏi.

– Tháo chuông phải cần người buột chuông...- Cung Thiên Long suy nghĩ rất lâu, ra quyết định- Chuẩn bị xe, tôi muốn đến nhà Thân Đồ, giáp mặt nói rõ, giáp mặt tạ tội!

– Nhưng chúng ta mới từ đó về mà, hiện tại qua đó nữa có thích hợp không?- Tàn Tuệ bất an hỏi.

– Bây giờ không giống lúc này, vừa rồi ở nhà Thân Đồ có quá nhiều khách khứa, chúng ta tiếp tục ở đó chỉ có thể trở thành trò cười cho họ, còn phải chịu chỉ trích của họ, có nói gì đi chăng nữa cũng không rõ ràng được. Nhưng bây giờ, khách đã về hết, còn Thân Đồ có lẽ cũng từ bệnh viện về nhà rồi...

Cung Thiên Long cẩn thận phân tích:

– Lúc này là thời cơ tốt nhất, chúng ta thành tâm thành ý nhận lỗi, tôi nghĩ với địa vị của Thân Đồ, chắc không đến mức khó dễ một cô gái như tôi!

– Cô nói phải, tôi lập tức đi chuẩn bị xe.

Tàn Tuệ tức khắc căn dặn tại xế chuẩn bị xe đến nhà Thân Đồ Dạ.

Thân Đồ Dạ mới vừa vào nhà đã thấy Thân Đồ Phong Hoa ngồi ở phòng khách, mày anh nhíu lại.

– Cuối cùng cháu cũng về rồi!- Thân Đồ Phong Hoa dần mạnh tách trà trong tay xuống, bởi vì kích động, nước trà bị đổ ra một ít- Rốt cuộc có chuyện gì, cháu lập tức giải thích rõ ràng cho cô!

– Sao cô còn ở đây?- Thân Đồ Dạ mắt kiên nhẫn nói- Hôn lễ hủy rồi, chẳng phải cô bận lắm sao? Quay về nước E của cô đi!

– Hiện tại cháu kêu cô về thế nào?- Thân Đồ Phong Hoa nén giận nói- Hiện tại xảy ra cố sự này, nói kết hôn, đến lúc lại hủy bỏ, chuyện này xem như trò đùa được sao? Làm việc không có chừng mực, cháu là người lớn rồi, hơn ba mươi rồi! Cháu chưa giải thích với cô rốt cuộc có chuyện gì, lại kêu cô về? Cô cũng muốn về ngay lắm, nhưng cô về rồi phải ăn nói thế nào với người cha quá cố của cháu đây!

Vừa nghe vậy, mày Thân Đồ Dạ nhíu chặt hơn:

– Cô phiền quá rồi đấy Thân Đồ Phong Hoa! Cô đúng là càng già càng nói nhiều, hờn tí lại lòi ông già ra nói! Đây là chuyện của cháu, vấn đề tình cảm cá nhân cháu, liên quan gì tới ông ấy? Chuyện của cháu, tự cháu sẽ giải quyết, không cần cô bận tâm lo nghĩ!

Thân Đồ Phong Hoa hiểu tính tình của Thân Đồ Dạ, hít một hơi thật sâu, nói tiếp:

– Được được được, cô mặc kệ cháu, chuyện vật vãn của cháu cô cũng lười quản. Cô chỉ hỏi cháu một câu, cháu trả lời cho cô biết, cháu nói xong cô đi ngay, không nán lại thêm bất cứ phút giây nào!

– Cháu biết cô muốn hỏi gì- Thân Đồ Dạ nói- Không phải cô ta!

– Cái gì là “không phải cô ta”, làm sao lại không phải?- Thân Đồ Phong Hoa hỏi dồn- Hôm đó rõ ràng cô nhìn thấy con bé chạy như bay đến cứu cô, hiện tại sao lại không phải? Chẳng lẽ trên đời này có hai Cung Thiên Long?!

Vừa dứt lời, bà bỗng ý thức được vấn đề nằm ở đâu, sững sờ nói:

– Không lẽ thật sự có hai Cung Thiên Long? Ly kỳ quá rồi!

Thân Đồ Dạ lười để ý đến bà, không nói gì thêm, lên lầu, để một mình Thân Đồ Phong Hoa đứng đó lăm bằm:

– Mẹ kiếp, không lẽ thật sự bị cô nói trúng rồi!

Bà chụp tay Cố Huy đang định đi, nói:

– Cậu ở lại đây, nói xem rốt cuộc có chuyện gì.

Cố Huy rất khó xử, nhưng nhủ thầm sự việc đến nông nỗi này, muốn giấu cũng không giấu được, đành nói thật:

– Bà bộ trưởng, chuyện này quả thật rất ly kỳ... Thực ra hôm nay cô Cung kết hôn với chủ nhân, không phải người hôm đó cứu bà.

– Tại sao vậy được, người cứu tôi rốt cuộc là ai?

– Cụ thể thì tôi không dám nói nhiều, sợ nói sẽ chọc giận chủ nhân, tôi sẽ tiêu tùng- Cố Huy nói- Bà đừng quá lo, đợi chủ nhân giải quyết xong, tôi nghĩ anh ấy sẽ tự nói với bà thôi, hiện tại sự việc vẫn chưa ổn thỏa, anh ấy cũng không biết nên giải thích với bà thế nào.

Thân Đồ Phong Hoa biết không hỏi thêm được gì, vì vậy nói:

– Ừm cũng được, vậy cậu cho tôi biết, ân nhân cứu mạng tôi hiện giờ đang ở đâu?

– Vậy thì tôi cũng không biết, tôi chỉ biết cô ấy đã rời khỏi thành phố Hải- Cố Huy thú thật.

Thân Đồ Phong Hoa không hỏi nữa, lập tức dặn thuộc hạ chuẩn bị xe rời khỏi.

Sau khi lên lầu, Thân Đồ Dạ đi thẳng đến thư phòng, sắc mặt u ám, đờ đờ sát khí.

Cửa phòng bị đá văng, rầm rầm vang dội.

Lãnh Thanh Mặc vẫn luôn duy trì tư thế cúi gập người, biết Thân Đồ Dạ vào, không ngẩng đầu, không “nói” gì, cứ đứng khom người như vậy.

Thân Đồ Dạ hùng hăng bước từng bước đến trước mặt Lãnh Thanh Mặc, âm u nhìn thẳng vào anh ta, gầm lên:

– Ngẩng đầu!

Lãnh Thanh Mặc nhẹ nhàng ngẩng đầu, trên mặt vẫn bình tĩnh, khóe môi trước sau vẫn cong lên một phạm vi cực nhỏ, cho dù phạm phải sai lầm, dường như cũng không mấy may ảnh hưởng đến sự kiên cường thần thánh trong nội tâm anh.

Thân Đồ Dạ nhìn thấy biểu cảm đó của anh càng thêm tức giận, vung tay đâm vào bụng anh, khiến anh ngã xuống sàn.

Lãnh Thanh Mặc bị đánh ngã, khóe miệng ứa máu, cũng không lau đi, chỉ đứng lên tiếp tục cúi gập người, như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn giữ tư thế vừa rồi, im lặng, không biểu hiện gì, cũng không đánh trả.

Thân Đồ Dạ giận dữ hét âm:

– Lãnh Thanh Mặc, lá gan anh lớn nhỉ, dám lừa tôi, đúng là chán sống!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hậu Quả Nghiêm Trọng

– Hmm, giỏi lắm!- Thân Đồ Dạ lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lãnh Thanh Mặc- Tôi hỏi anh mấy vấn đề, thành thật trả lời! Nếu có nửa lời nói dối, tôi quyết

không tha cho anh!

– Được. Tôi nhất định biết gì nói đó, không dám giấu giếm- Lãnh Thanh Mặc đáp ứng.

– Tối hôm đó ở khách sạn Martin, người cùng tôi lên giường là ai?- Thân Đồ Dạ gằn giọng chất vấn- Cung Thiên Long hay Lăng Tuyết?

Lãnh Thanh Mặc hơi nhếch môi, dùng khẩu hình nói:

– Vấn đề này hẳn ngài phải rõ ràng hơn tôi chứ!

– Anh đúng là thông minh!- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Hẳn là anh đã đoán được câu hỏi tiếp theo của tôi nhỉ?

– Xin lỗi, câu này tôi không thể trả lời- Lãnh Thanh Mặc giải thích- Ngày đó sau khi ăn xong tôi liền trở về, Cung Thiên Long không bên cạnh tôi, trong khách sạn xảy ra chuyện gì tôi không rõ. Tuy rằng cô ấy rất tin cậy tôi nhưng việc này lại không nói cho tôi biết.

– OK, tôi đổi cách hỏi vậy- Thân Đồ Dạ lại chất vấn- Sự việc diễn ra tối hôm đó có phải do anh sắp đặt không?

– Tôi không có- Lãnh Thanh Mặc dứt khoát trả lời.

– Thật sự?- Thân Đồ Dạ híp mắt quan sát anh.

– Thật sự không có- Lãnh Thanh Mặc kiên định đáp- Thứ nhất, tôi không hề có động cơ cũng như chẳng có dũng khí làm việc đó. Thứ hai, tôi coi Cung Thiên Long như em gái, không thể nào ép cô ấy làm ra chuyện này.

– Anh tốt nhất là không làm- Thân Đồ Dạ hung hăng cảnh cáo- Nếu để tôi phát hiện anh giờ trò sau lưng tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!

– Ngài Thân Đồ không cần lo lắng!- Lãnh Thanh Mặc cười nhạt- Tôi sao dám giờ trò gì trước mặt ngài chứ.

Thân Đồ Dạ lạnh lùng quan sát anh, hồi lâu sau rốt cục lên tiếng:

– Anh có thể đi rồi.

Lãnh Thanh Mặc ngạc nhiên, không nghĩ tới Thân Đồ Dạ lại dễ dàng buông tha mình như vậy. Dựa theo tính cách của anh ta, trừng phạt kiểu này có phải quá nhẹ nhàng rồi không?

– Thế nào? Không muốn đi?- Thân Đồ Dạ nhúm mày hỏi.

Lãnh Thanh Mặc gấp người trước Thân Đồ Dạ một cái rồi xoay người rời đi.

Thân Đồ Dạ dựa người vào ghế da màu đen, xoay chiếc điện thoại di động trong lòng bàn tay, anh nheo mắt, tựa hồ đang cân nhắc một vấn đề gì đó đặc biệt phức tạp.

Cố Huy gõ vừa bước vào, ngạc nhiên hỏi:

– Chủ nhân, sao anh lại để anh ta đi như vậy?

– Không cần tôi ra tay, nhà họ Cung cũng đã có không ít phiền toái- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nói- Lãnh Thanh Mặc ở nhà họ Cung cũng không yên ổn đâu.

– Đạo lý đó em hiểu, có điều...- Cố Huy quan sát sắc mặt Thân Đồ Dạ, cẩn thận lựa lời- Dựa theo tính cách của anh, sẽ không dễ dàng khinh địch bỏ qua như vậy. Lần này giống như là thủ hạ lưu tình? Hẳn là phải có nguyên nhân gì đó?

Thân Đồ Dạ lảng tránh, nâng mắt hỏi:

– Kêu cậu điều tra số điện thoại đó, đã tra ra nơi ở chưa?

– À, đúng lúc em cũng muốn báo với anh- Cố Huy đi vào, đưa tư liệu trong tay cho Thân Đồ Dạ- Số này thuộc sở hữu của một người tên Đoạn Ngũ, là thành viên trong nhóm nhạc của cô Cung... à, cô Lăng chứ. Trước kia anh ta là thủ hạ của Kiều Thất, mấy năm trước đã trở về chính đạo, gia nhập ban nhạc, cùng cô Lăng thân như anh em. Hiện tại họ đang ở Mỹ, bệnh viện St.Peter tại New York. Sau lần tai nạn xe cộ, vết thương trên đùi Lăng Ngạo vẫn chưa khỏi hẳn, hiện tại đang ở bệnh viện này điều trị. Cô Lăng cùng những người bạn đều ở đó chăm sóc anh ta.

– Cô ấy đối với tên Lăng Ngạo kia đúng là quan tâm hết mực nhỉ!- Trong mắt Thân Đồ Dạ bùng lên ngọn lửa, lật xem tư liệu- Hình như họ còn sống chung...

– Em đã tra được tư liệu của bọn họ, anh có muốn xem không?- Cố Huy đem một phần tư liệu khác giao cho Thân Đồ Dạ- Tuy rằng ở cùng nhau, nhưng giống như anh em chứ không phải kiểu quan hệ kia.

– Quên đi- Thân Đồ Dạ căn bản không định xem- Mấy thứ này càng xem càng bức. An bài chuyên cơ, đi New York!

– Dạ- Cố Huy lập tức đi làm.

– Chờ một chút- Thân Đồ Dạ giữ Cố Huy lại, tức tối nói- Mà tại sao tôi phải đi tìm cô ấy? Tôi phải để cô ấy chủ động trở về tìm tôi chứ.

– Hmm...- Cố Huy nháy mắt mấy cái- Chuyện đó, cũng chưa chắc?

– Chưa chắc- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Lãng Tuyệt, tôi chờ em trở về cầu xin tôi!

Cố Huy phát hoảng. Đây là lần đầu tiên thấy Thân Đồ Dạ có biểu tình bất ổn như vậy.

Cung Thiên Long ở nửa đường gặp Lãnh Thanh Mặc, vội vàng dừng lại kêu anh lên xe.

– Thanh Mặc, anh không sao chứ?- Cung Thiên Long lôi kéo anh quan sát- Thân Đồ Dạ có làm gì anh không?

– Không có- Lãnh Thanh Mặc rút tay lại, lạnh nhạt nói- Lên xe trước đã.

– Vâng, vâng, lên xe trước đã- Tàn Tuệ vội vàng đỡ Cung Thiên Long lên xe.

Chiếc Rolls-Royce chạy về phía nhà họ Cung, Cung Thiên Long phát hiện khoe miệng Lãnh Thanh Mặc còn một vết máu nhỏ, đau lòng hỏi:

– Thân Đồ đánh anh? Anh bị thương có nghiêm trọng không? Tàn Tuệ, mau gọi bác sỹ Hoa đến ngay.

– Vâng- Tàn Tuệ lập tức lấy điện thoại ra.

Lãnh Thanh Mặc ngăn chị ta lại, dùng khẩu hình nói:

– Tôi không sao, không cần kêu bác sỹ.

– Nhưng mà...

– Tôi nay Thân Đồ Dạ chỉ đâm tôi một cú, không có gì đáng ngại- Lãnh Thanh Mặc cau mày, sắc mặt ngưng trọng- Có điều càng như vậy vấn đề càng nghiêm trọng hơn.

– Vì sao?- Tàn Tuệ khó hiểu hỏi.

– Chị còn hỏi vì sao?- Cung Thiên Long lạnh lùng cười- Thân Đồ Dạ trước mặt mọi người hủy bỏ hôn lễ, hơn nữa còn ra lệnh để tôi vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt anh ta, đây là nói rõ với mọi người, anh ta và nhà họ Cung ở hai thế đối lập, về sau còn ai dám hợp tác cùng chúng ta? Không những không hợp tác, còn muốn giẫm thêm vài cái. Kể từ nay, nhà họ Cung không có ngày yên ổn rồi.

– Có nghiêm trọng vậy không?- Tàn Tuệ không nghĩ ra- Dù sao Bạch Tấn Sinh cũng đã ký thư giải trừ vi phạm hợp đồng, sau này không sợ bị kẻ nào kiềm chế nữa. Chúng ta có thể làm việc theo ý mình, không cần phải quan hệ cùng mấy người đó. Hơn nữa hôm nay người có mặt cũng không nhiều, chúng ta không hợp tác với bọn họ vẫn có thể hợp tác với người khác mà.

– Hôm nay người có mặt không nhiều nhưng đều là giới thượng nhân cao cấp- Cung Thiên Long nặng nề nói- Bọn họ gần như có thể đại diện cho cả giới thượng nhân châu Á, đề không đắc tội Thân Đồ Dạ, họ chắc chắn sẽ thông báo với các bên có hợp tác với họ, sau này cắt đứt hợp tác với nhà họ Cung, miễn cho rước họa vào thân. Đây gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Chuyện này chắc sẽ bị truyền đi khắp nơi trong thời gian ngắn. Đến lúc đó, nhà họ Cung chúng ta liền... haizzz...

Cung Thiên Long thở dài.

– Biết trước như vậy, lúc trước em tình nguyện để cho Thân Đồ Dạ biết em bị tai nạn xe, có khi anh ta còn thương hại mà giúp chúng ta, sẽ không ra nông nổi như bây giờ.

– Nói đi nói lại đều do Lãng Tuyệt kia- Tàn Tuệ nổi giận đùng đùng nói- Nếu không phải cô ta thay đổi chủ ý, nếu cô ta không rời đi, chúng ta cũng không...

– Choang!- Một tiếng vỡ vang lên, cắt ngang lời Tàn Tuệ.

Lãnh Thanh Mặc ném tách trà vỡ tan nát, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Tàn Tuệ và Cung Thiên Long giật nảy mình.

Cung Thiên Long kinh ngạc nhìn Lãnh Thanh Mặc. Cô chưa từng thấy anh nổi nóng như vậy bao giờ.

Tàn Tuệ cuống quýt giải thích:

– Thật xin lỗi, Anh Lãnh, là tôi nói sai rồi, tôi biết chuyện này là lỗi của tôi, tại tôi không xử lý tốt mới gây ra hậu quả như vậy...

Còn chưa nói xong, Lãnh Thanh Mặc đã hất chị ta khỏi ghế.

Tần Tuệ ngã xuống sàn xe, sợ tới mức run cầm cập.

– Thanh Mặc...- Cung Thiên Long cuống quýt ngăn Lãnh Thanh Mặc- Làm gì mà anh nổi nóng như vậy chứ? Tần Tuệ là quản gia của nhà họ Cung, người của bà ngoại, cho dù chị ấy có làm sai anh cũng không nên đối với chị ấy như vậy. Huống chi chị ấy cũng chỉ nói sai mấy câu mà thôi.

– Nói sai mấy câu cũng sẽ gây ra đại họa- Lãnh Thanh Mặc sắc giọng, trừng mắt với Tần Tuệ- Nếu không phải bởi vì chị tự cho là đúng, sự tình sẽ không biến thành như vậy, chị còn có mặt mũi trách cứ Lăng Tuyết?

Tần Tuệ sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, đến thở cũng không dám.

– Thanh Mặc...- Cung Thiên Long còn muốn nói thêm, Lãnh Thanh Mặc đã giơ tay cắt ngang lời cô- Bởi vì em quá che chở chị ta, chị ta mới có gan làm càn! Ngay cả lời nói của tôi cũng không nghe!

– Anh Lãnh, tôi không có...- Tần Tuệ khóc lóc giải thích- Tôi thừa nhận là tôi có tự chủ trương, nhưng tôi tuyệt đối luôn tôn trọng anh...

– Bây giờ có nói gì cũng vô ích- Lãnh Thanh Mặc ra lệnh- Chị đi chuẩn bị đi, tôi muốn tự mình đưa Bánh Bao đến cô nhi viện.

– Vâng- Tần Tuệ vội vàng ngồi lên, gọi điện sắp xếp.

– Lúc này mà anh còn muốn đưa một con chó đến cô nhi viện?- Cung Thiên Long chau mày- Anh cần ở nhà dưỡng thương cho tốt, có thời gian chúng ta cùng nhau thương lượng xem tới đây cần phải xử lý như thế nào.

Lãnh Thanh Mặc im lặng, dùng khăn ướt trên bàn lau tay.

– Chẳng lẽ anh còn trông đợi sau này Lăng Tuyết sẽ giúp đỡ chúng ta?- Cung Thiên Long buồn cười hỏi- Chính anh nói, nếu cô ấy lựa chọn rồi đi, sau này sẽ không có bất kỳ quan hệ nào với nhà họ Cung, anh cần gì phải làm nhiều chuyện cho cô ta thêm nữa? Đó cũng chỉ là một con chó mà thôi, cho dù anh thực sự muốn đem nó trả lại cho Lăng Tuyết, để cho đám thuộc hạ làm là được rồi, không phải sao? Vì sao phải đích thân anh làm mới được chứ?

Lãnh Thanh Mặc nâng mắt nhìn Cung Thiên Long, một hồi lâu mới “nói”:

– Nếu em từng gặp qua cô ấy, em cũng sẽ tình nguyện đối xử tốt với cô ấy như vậy.

– Có ý gì?- Cung Thiên Long lập tức kích động- Ý anh là, cô ấy rất có sức hấp dẫn đúng không?

Lãnh Thanh Mặc khẽ nhú mày, đưa tay ôm mặt cô, dùng khẩu hình nói:

– Thiên Long, em có biết em và cô ấy giống nhau đến mức nào không? Không chỉ có bộ dạng giống nhau, ngay cả đến nhóm máu cũng giống!

Nghe xong câu này, Cung Thiên Long ngây ngẩn, mắt mở to:

– Anh là nói...

Lãnh Thanh Mặc khẽ lắc đầu, ý bảo cô đừng nói nữa, anh tạm thời không muốn đề cho Tần Tuệ biết.

Cung Thiên Long ngây ra nhìn Lãnh Thanh Mặc. Cô rất muốn xác định thêm nhưng Thanh Mặc không nói tiếp, chỉ dùng khẩu hình nhắc nhở:

– Thiên Long, em phải đối xử tử tế với cô ấy!

Suốt đêm Lãnh Thanh Mặc đưa Bánh Bao đến cô nhi viện giao cho viện trưởng Quách. Viện trưởng hỏi thăm tình hình của Lăng Tuyết, anh lựa lời nói:

– Lăng Tuyết cùng Lăng Ngạo sang Mỹ điều trị, sẽ không thể trở về ngay, Bánh Bao vì nhớ chủ mà không chịu ăn cơm cho nên tôi mới đưa Bánh Bao về đây, nếu Lăng Tuyết biết hẳn cũng sẽ thấy vui.

Viện trưởng Quách cho rằng anh suy nghĩ chu đáo nên rất cảm kích, cùng bọn nhỏ tiễn anh ra tận cửa. Sau khi nhìn anh rời đi thì nhanh chóng gọi cho Lăng Tuyết nói chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Siêu Sao Thiên Vương

Khi nhận được điện thoại của viện trưởng Quách, ở Mỹ đang là hai giờ sáng.

Lăng Tuyết mới tắm xong chuẩn bị đi ngủ, biết được tin Lãnh Thanh Mặc đích thân mang Bánh Bao đến chỗ viện trưởng Quách, lòng cô đầy cảm động...

Lãnh Thanh Mặc có thể bình an ra khỏi nhà Thân Đồ Dạ đã là may mắn, lúc này, anh phải nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, hoặc xử lý cục diện rối rắm của nhà họ Cung mới đúng, nhưng anh lại nghĩ đến chuyện của cô đầu tiên, thật sự làm cô cảm động, cũng khiến cô xấu hổ.

Đột này, Lãnh Thanh Mặc luôn suy nghĩ cho cô, chuyện gì cũng xem cô làm trọng, bất luận tình thế họ Cung có bao nhiêu nguy hiểm khó khăn, từ trước đến giờ anh chưa từng khó xử cô, cho dù hiện tại cũng là như vậy.

Nếu nói, cô có gì ray rứt, thì chính là đã gây phiền lụy cho anh.

Đã từng nghĩ nếu có cơ hội nhất định phải báo đáp anh, chỉ là giờ nghĩ lại, có lẽ đã không còn cơ hội nữa rồi...

Lăng Tuyết thở dài, bắt bản thân đừng tiếp tục nghĩ nữa.

Có lẽ do quá mệt, cô rất nhanh ngủ thiếp đi, mơ thấy vài giấc mơ ngắn quăng, ngủ một mạch đến hừng đông.

Khi nắng sớm rọi vào cửa sổ, chiếu lên mặt cô, hết như những tinh linh đang nhiệt tình nhảy múa, cô mới đưa tay che mắt, định bụng ngủ thêm chút nữa.

Chỉ là bên ngoài có tiếng gõ cửa, tiếp đó, Lăng Tuyết mơ mơ màng màng nghe thấy bên ngoài có người hưng phấn hú hét:

—Ồ, Hàn Vũ Thần! Hàn Vũ Thần! Là Hàn Vũ Thần!

Lăng Tuyết giật mình, tỉnh giấc!

Hàn Vũ Thần đến?

Không phải cô đang nằm mơ chứ?

Lăng Tuyết đóng tai lên nghe ngóng, bên ngoài, Hàn Giai phấn khích nói:

—Hàn Vũ Thần, sao anh tìm được chỗ này?

Một giọng nói quen thuộc đầy từ tính vang lên:

—Hoan nghênh không??

Nghe giọng... Quả thật là Hàn Vũ Thần!

—Hoan nghênh hoan nghênh chứ, mời ngồi mời ngồi!

Hàn Giai kích động đến nói năng lộn xộn, cô là fan ruột của Hàn Vũ Thần, người hâm mộ nhìn thấy thần tượng đương nhiên rất mừng rồi, nhưng Hàn Vũ Thần sao lại đột nhiên đến đây mà chẳng báo trước tiếng nào? Cô rất kinh ngạc.

—Lăng Tuyết đâu, sao không thấy Lăng Tuyết, không lẽ cô ấy chưa thức dậy?

Hàn Vũ Thần là người thẳng thắn, không hề quanh co lòng vòng.

Lăng Tuyết ngượng ngùng, giờ này còn chưa thức dậy, hình như có chút lười biếng.

Hàn Bắc bồi rồi nói:

—Em ấy vẫn chưa dậy, tôi còn chưa báo với em ấy nữa, đột ngột quá, có khi nào em ấy mắng tôi không?

—Kệ đi, muốn mắng thì mắng tôi này!- Hàn Vũ Thần khản cập muốn gặp Lăng Tuyết- Cô ấy ở phòng nào? Tương tượng đến sẽ lập tức nhìn thấy gương mặt thật sự của cô ấy, tôi cũng có chút kính động đây!

Không lẽ định phá cửa xông vào?

Lăng Tuyết giật mình mau chóng vùng dậy thay đồ.

Vừa mới mặc đồ xong, cửa phòng ngủ đã bị gõ, Hàn Bắc nói:

– Lãng Tuyết, có khách đến, em dậy chưa?

– Dậy rồi, đợi chút.

Lãng Tuyết lập tức vọt vào nhà vệ sinh, vội vàng đánh răng chải đầu, còn đắp mặt nạ đen lên mặt, lúc này mới từ từ mở cửa ra.

Hàn Vũ Thần nhìn thấy cô, vẻ mặt cứng đờ, hệt như ngọn lửa bị chậu nước hắt vào, nhưng lại không cam lòng, muốn khó chịu bao nhiêu có bấy nhiêu.

– Hừm... cuối cùng cũng tìm được em rồi!- Hàn Vũ Thần điều chỉnh lại cảm xúc, lên tiếng chào hỏi trước, có hơi hồi hộp- Từ sau lần chúng ta biểu diễn chung với nhau, với em, tôi liền nhớ mãi không quên, tôi cảm thấy, chúng ta là trời sinh một đôi!

– Hà...- Lãng Tuyết có hơi ngượng.

Hàn Vũ Thần cũng ý thức được cách diễn đạt của mình có vấn đề, mau chóng thanh minh:

– Ý của tôi là, em và tôi ở trên sân khấu phối hợp rất ăn ý, tôi nhất định phải tìm được em, nhất định muốn em sau này song ca cùng tôi!

Lãng Tuyết chỉ chỉ vào mặt nạ đắp trên mặt mình, ngạc nhiên hỏi:

– Tôi thế này, anh cũng nhận ra được à? Lần trước anh vẫn chưa thấy gương mặt thật của tôi mà.

– Sao lại nhận không ra, đôi mắt biết nói này của em, anh nhìn sơ là nhận ra ngay.

Tuy rằng vẫn không thấy được mặt, nhưng cuối cùng cũng gặp được người, Hàn Vũ Thần rất vui.

Câu này có tính là khen ngợi không? Lãng Tuyết lườm lườm:

– Tôi cảm thấy, hình như anh hơi lỗ mãng đấy. Chẳng nói chẳng rằng, sáng sớm đã chạy đến nhà người ta, tôi mới ngủ dậy thôi, còn chưa rửa mặt nữa!

– Chị chưa rửa mặt mà còn đắp mặt nạ?

Hàn Giai thấy thần tượng bị bắt bí, nên ra tay cứu giúp.

Lãng Tuyết lườm cô một cái, quay sang Hàn Bắc:

– Là anh kéo Hàn Vũ Thần tới đây à?

Hàn Bắc cười xòa, gãi ót nói:

– Dù sao hiện tại em đâu cần giấu giếm gì nữa...

– Được rồi, ngừng!- Lãng Tuyết biết Hàn Bắc suýt nữa để lộ chuyện nhà họ Cung, mau chóng lảng sang chuyện khác- Mao Mao và Đậu Đậu đâu, chúng đang làm gì?

– À, chúng ngoan lắm, sáng ra đã ở trong phòng học bài rồi!- Hàn Bắc biết mình suýt lỡ lời, sợ Lãng Tuyết mắng anh, mau chóng nói- Anh đi làm bữa sáng cho mọi người, Hàn Vũ Thần anh cũng ăn nhé, tôi chuẩn bị cho anh một phần!

Nói xong anh liền chuồn nhanh vào bếp, anh rất sợ Lãng Tuyết sẽ mắng người!

Hàn Giai giải thích thay anh trai:

– Chị đừng trách anh em, em hiểu sao anh ấy làm vậy. Chuyện quá khứ qua rồi, bây giờ chúng ta phải có bước tiến mới, đừng suy nghĩ nhiều quá, hiện tại chuyện nên nghĩ là biểu diễn cùng Hàn Vũ Thần thế nào.

– Sao ai cũng nói nhiều như vậy nhỉ?- Lãng Tuyết lo nếu tiếp tục để Hàn Giai nói nữa, có lẽ sẽ hớ miệng, lập tức ngắt lời cô.

Hàn Vũ Thần nghe mà mờ mịt, khó hiểu hỏi:

– Rốt cuộc hai chị em đang nói gì vậy, sao anh nghe chẳng hiểu gì, cái gì mà quá khứ, quá khứ làm sao?

– Quá khứ chính là khuôn mặt tôi!- Lãng Tuyết đành phải nói dối theo- Mặt tôi chẳng phải bị dị ứng sao, đến giờ vẫn chưa khỏi hẳn, lần trước vì sự kiện đó hao tâm tổn trí. Đúng rồi, anh tùy tiện chạy đến nhà chúng tôi, có phải quá đường đột rồi không? Nhà chúng tôi đơn sơ thế này. Hay là anh về trước đi? Khoảng hai ngày nữa, chúng tôi đến tìm anh?

– Rốt cuộc em có bí mật gì không muốn tôi biết, lần trước nói bị dị ứng còn phải giữ vẻ thần bí, hiện tại lại không cho tôi xem mặt thật của em... chẳng lẽ em cảm thấy tôi là loại người chỉ chú trọng bề ngoài của người khác?

Nói xong, anh giơ tay định gỡ mặt nạ của Lăng Tuyết xuống, lại bị Lăng Tuyết chụp tay.

Sức lực rất mạnh!

Hàn Vũ Thần bất ngờ:

– Hô, em mạnh mẽ vậy ư, không tồi nha!

– Chị Lăng Tuyết là người từng luyện võ mà- Hàn Giai nói về Lăng Tuyết với vẻ tự hào.

– Hôm nay tôi không tiện gặp anh, phiền anh rời khỏi đây- Lăng Tuyết hạ lệnh đuổi khách, nếu có thể cho thấy mặt, khuôn mặt này nhất định là mặt không cảm xúc- Qua hai hôm nữa trước ngày công diễn, chúng tôi sẽ đến tìm anh.

– Tại sao, tôi chỉ muốn xem mặt em không được à?- Hàn Vũ Thần thấy khó hiểu- Em sợ mình xấu? Nhưng tôi mù... à không, nói nhầm. Tôi muốn nói là, không cần lo mình không xinh, tôi đẹp trai thế này, xưa nay kết giao bạn bè không để ý bề ngoài của đối phương đâu, dù sao cũng chẳng có ai đẹp bằng tôi!

Lăng Tuyết nghe anh nói vừa giận vừa buồn cười, Hàn Vũ Thần này, siêu sao thiên vương không làm, định đổi nghề làm MC chơi chữ à? Cô cố nhịn cười, mất kiên nhẫn nói:

– Không được không được chính là không được, tôi vẫn chưa chuẩn bị xong tư tưởng, nếu anh còn như vậy, tôi sẽ từ chối hợp tác với anh!

– Em có biết mình đang nói gì không thể? Trên toàn thế giới không biết có bao nhiêu đại minh tinh, siêu sao khóc lóc cầu xin tôi mời họ, cùng họ hát song ca đấy!- Hàn Vũ Thần cũng hết cách, đành nói- Bỏ đi bỏ đi, ai kêu tôi thích em như vậy, tôi đi về, đi về đây!

Hàn Vũ Thần nói đi là đi, bước được vài bước lại quay đầu nói:

– Chừng nào em nghĩ xong rồi thì đến tìm tôi, nhưng buổi diễn tập hai hôm sau em nhất định phải tham gia, nếu không đến, hai người kia cũng không cần đến nữa!

Anh chỉ vào Hàn Bắc...

– Ok được được, tôi nhất định sẽ tham gia, anh yên tâm đi!- Lăng Tuyết sợ anh ta thay đổi chủ ý đòi ở lại, nên mau chóng đồng ý.

“Tổng tiến” được Hàn Vũ Thần, Lăng Tuyết lập tức gỡ mặt nạ ra, vẫn còn chưa rửa mặt mà!

Hàn Bắc đã làm xong bữa sáng dọn ra bàn, gọi Mao Mao và Đậu Đậu ra, xong mới nói với Lăng Tuyết:

– Em lại tính làm gì, nhạc hội người ta em luôn muốn tham gia, đến lúc đó còn không muốn để lộ hình dáng, chẳng lẽ mang mặt nạ như lần trước? Dù sao bây giờ em cũng không ở nhà họ Cung nữa rồi, không phải thể thân người khác, còn cần thiết giấu giếm gì không?

– Đúng đó, đúng đó- Hàn Giai ở bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

– Em chưa nói anh, anh còn dám nói em!- Lăng Tuyết bức bối nói- Chưa được sự đồng ý của em, sao anh lại cho người ta đến đây? Anh không biết chỗ chúng ta ở hiện giờ là do họ Cung an bài à, anh làm ơn bớt gây rắc rối cho em được không!

Hàn Bắc nghe vậy thấy cũng có lý, như nghĩ kỹ hơn lại cảm thấy không đúng:

– Em giúp họ Cung làm nhiều chuyện như vậy, giờ họ chuẩn bị căn nhà cho em thì có làm sao, cho em chút lợi ích thì thế nào, đây đều là thứ em nên được. Em cần gì phải kiêng dè họ như vậy?

Lăng Tuyết lười nói với anh, trở vào phòng đóng rèm cửa lại.

Đánh răng, rửa mặt, nhìn khuôn mặt giống Cung Thiên Long như đúc trong gương, cô rầu rĩ, Hàn Vũ Thần gặp qua Cung Thiên Long rồi, cô phải đối mặt với anh ta thế nào đây?

Hàn Vũ Thần lên xe, vừa định rời đi, liền nhận được cuộc gọi của Bạch Tấn Sinh, một tay anh lái xe, tay kia thì đeo tai nghe bluetooth vào, bắt máy:

– Cậu!

– Vũ Thần, cháu đang ở đâu?- Bạch Tấn Sinh hỏi- Cậu có chuyện quan trọng tìm cháu, cháu đến nhà cậu một chuyến nhé.

– Cháu đang ở Mỹ, có chuyện gì vậy cậu?- Hàn Vũ Thần hỏi.

– Đến Mỹ làm gì?- Bạch Tấn Sinh kinh ngạc hỏi.

- Tổ chức đại nhạc hội- Hàn Vũ Thần đáp- Cậu tìm cháu có chuyện à?
- Cậu chỉ muốn hỏi cháu, lần trước cháu nhờ cậu điều tra về một cô gái tên Lăng Tuyết, cô gái đó có quan hệ gì với cháu?
- Chỉ là cộng sự trong âm nhạc thôi, cô ấy tham gia fan meeting của cháu, chúng cháu hát song ca, ăn ý cực luôn, nhưng cô ấy đeo mặt nạ, không chịu để lộ mặt, hơn nữa biểu diễn kết thúc liền bỏ chạy, cháu hỏi thăm khắp nơi không có manh mối, nên mới nhờ cậu giúp, nhưng lần đó cậu bận mà? Cho nên tự cháu nghĩ cách, giờ đã tìm được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Phát Hiện Vấn Đề

- Tìm được rồi? Người đang ở đâu?- Bạch Tấn Sinh hỏi ngay.
- Dạ?- Hàn Vũ Thần cảm thấy không đúng- Cậu, sao đột nhiên cậu lại hỏi chuyện này?
- À, không có gì- Bạch Tấn Sinh nói sang chuyện khác- Cậu chỉ đang quan tâm cháu thôi, từ nhỏ đến lớn, cháu đều rất độc lập, hiếm khi tìm cậu giúp đỡ một lần, cậu chưa giúp được gì nên trong lòng áy náy, gọi điện hỏi thăm cháu chút mà.
- Không sao- Hàn Vũ Thần nghe Bạch Tấn Sinh nói vậy cũng không nghĩ nhiều- Là cháu gấp gáp, muốn cậu điều tra giúp cháu ngay lập tức, hai ngày đó cậu bận như vậy, cháu có thể hiểu, hơn nữa, cậu còn kêu người giúp cháu nữa mà. Là do bản thân cháu không muốn làm lớn chuyện này, cho nên mới từ chối sự sắp xếp của cậu.
- Mặc kệ thế nào, tóm lại cháu tìm được người thì tốt rồi- Bạch Tấn Sinh cười nói- Vậy nha, cháu bận như vậy, cậu không quấy rầy thêm, có chuyện gì nhớ tìm cậu, cậu nhất định sẽ dốc toàn lực giúp cháu.
- Biết rồi, cảm ơn cậu.

Cúp máy, Hàn Vũ Thần chuyên tâm lái xe, sắp công diễn rồi, mấy hôm nay anh luôn tập thể hình, để trong buổi biểu diễn có thể giữ được thể lực, điện thoại nhận được tin nhắn, là chị An gửi đến, chắc lại thúc giục anh quay về phòng tập gym.

Hàn Vũ Thần không định xem tin nhắn, chỉ là vô ý liếc qua một cái, phát hiện trong tin nhắn xuất hiện cái tên “Lăng Tuyết” quen thuộc, anh lập tức cầm điện thoại lên xem, vừa mới mở ra, là tài liệu giới thiệu chi tiết, còn có tấm ảnh Lăng Tuyết chụp chung với ban nhạc, phóng to tấm ảnh lên xem, anh hoảng hốt, suýt nữa mất lái...

Lăng Tuyết trong tấm ảnh, rõ ràng chính là Cung Thiên Long!!!

Tuy rằng cách ăn mặc và khí chất khác nhau, nhưng khuôn mặt đó, tuyệt đối y chang Cung Thiên Long.

Chuyện gì thế này? Không lẽ chị An nhầm lẫn gì đó?

Hàn Vũ Thần lập tức gọi điện cho chị An, điện thoại nhanh chóng được chuyển, giọng chị An truyền đến, đầy hưng phấn:

- Vũ Thần, nhận được tài liệu chị gửi chưa? Lăng Tuyết đó xinh đẹp thật, khí chất cũng khá, lúc trước chị còn lo cô ấy xấu xí, không dám tùy tiện ký hợp đồng, hiện tại xem ra chị lo nhiều quá rồi, chỉ bộ dạng này khí chất này của cô ấy, cộng thêm thực lực, nhất định có thể lăng xê thành siêu sao...
- Chị gửi cho em đúng ảnh của Lăng Tuyết chứ? Không nhầm gì chứ?- Hàn Vũ Thần nghiêm túc hỏi.
- Không mà- Chị An cười đáp- Cả cậu cũng thấy quá đẹp chứ gì? Chị kêu A Khải xem qua rồi, cậu ấy nói tấm ảnh đó là ảnh thật, chưa từng chỉnh sửa qua.
- Tại sao có thể như vậy?

Hàn Vũ Thần nghĩ không thông, trên ảnh có Hàn Bắc, Hàn Giai, Đoạn Ngũ, còn có một anh chàng lạ mặt, chỉ còn một cô gái mà theo lời chị An nói là Lăng Tuyết, nhưng đó rõ ràng là Cung Thiên Long.

- Sao vậy?- Lúc này chị An mới phát hiện phản ứng của Hàn Vũ Thần sai sai- Có vấn đề gì à?
- Em muốn xác nhận lại với chị, chị nói cô gái mặc áo da đen đứng chính giữa là Lăng Tuyết, đúng không?- Hàn Vũ Thần lại xác nhận.

– Đúng vậy, chính là cô ấy- Chị An nghiêm túc nói- Người trong ảnh cậu quen hết mà, Hàn Bắc, Hàn Giai, Đoạn Ngũ, anh chàng còn lại là Lăng Ngao, trước kia cũng ở trong ban nhạc, sau đó tay bị thương, không thể đàn được nữa, cho nên không ở trong ban nhạc mà lui về sáng tác nhạc, cậu ta cũng là người tài hoa, tất cả các ca khúc của Black Wing đều do cậu ta viết, chị chuẩn bị ký hợp đồng với cậu ta, còn có cô gái tên Hàn Giai cũng mời về công ty chúng ta luôn, tuy rằng năng lực cô ấy kém hơn những người khác, nhưng bồi dưỡng sẽ có thể phát triển thêm được... Vũ Thần, sao cậu chẳng nói gì vậy? Chị nói nhiều như vậy cậu không nghe thấy à?

– Nghe rồi- Hàn Vũ Thần cuối cùng cũng trả lời, nghiêm túc nói- Thông tin về Lăng Tuyết tạm thời khoan công bố ra ngoài, bất cứ ai cũng đừng tiết lộ!

– Hà? Sao vậy?- Chị An kinh ngạc hỏi- Trong này có bí mật gì sao? Hay là, cậu biết họ có bí mật gì đó không muốn để ai biết? Nếu có, cậu mau chóng nói với chị, chị đề phòng trước đã, đừng đợi sau này xảy ra vấn đề rồi mới...

– Chị đừng nghĩ nhiều- Hàn Vũ Thần bình thường là người cà ròn, lần này hiếm khi nói chuyện nghiêm túc- Lăng Tuyết và ban nhạc của cô ấy rất trong sạch, quá khứ không có gì mờ ám hết, chị có thể ký hợp đồng với họ, không cần băn khoăn gì. Em chỉ cảm thấy, Lăng Tuyết là cô gái có cá tính có tài năng, không giống mấy cô ham hư vinh, cô ấy không muốn để người ta biết chuyện riêng tư của mình, chị lại tự ý điều tra, cô ấy sẽ cảm thấy chị không tôn trọng cô ấy, vậy sẽ không chịu ký kết hợp đồng với chúng ta.

– Ừm... Cậu nói cũng đúng- Chị An hiểu ngay- Siêu sao thiên vương như cậu, có biết bao ca sĩ nổi tiếng khóc lóc cầu xin tìm cách lên sân khấu hát song ca cùng cậu, nhưng cô ấy lại không như vậy, còn tránh né chúng ta, cô gái thế này, lần đầu tiên chị gặp. Xem ra cậu thật sự rất để tâm đến người ta rồi, cho nên mới suy nghĩ toàn diện cho người ta như vậy...

– Chị nói nhầm nhiều thật- Hàn Vũ Thần ngắt lời chị An- Tóm lại chị đừng rêu rao chuyện của cô ấy, cô ấy không muốn để ai biết, đương nhiên có nguyên nhân của mình. Huống chi, ngay từ lúc bắt đầu cô ấy đã mang cảm giác thần bí đến cho mọi người, tiếp tục giữ sự thần bí này sẽ càng kích thích công chúng hơn, sau này thời cơ đến rồi, chọn ngày tốt ra quần, một bước lên mây, chẳng phải rất tốt à?

– Nói phải lắm, sao chị không nghĩ ra nhỉ? Biết cậu lâu vậy rồi, chưa từng thấy thằng nhóc nhà cậu vận dụng đầu óc đấy, OK, làm theo ý cậu vậy!

– Vậy nhé, nhạc hội lần này, cô ấy vẫn dùng thân phận khách mời thần bí che mặt lên sân khấu, hiện tại chị gọi cho Hàn Bắc đi, nói vì giữ sự thần bí, Lăng Tuyết không cần công khai khuôn mặt thật của mình!

– Được, nghe cậu hết!

– Em cúp đây, em có chuyện cần làm, tối nay mới đến phòng tập gym.

– Sắp công diễn rồi, thể lực rất quan trọng, cậu phải mau chóng quay về phòng tập nhé.

– Biết rồi.

Cúp máy, Hàn Vũ Thần vừa lái xe vừa suy tư, anh nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp gỡ “Cung Thiên Long”, trong tiệc sinh nhật của Bạch Tấn Sinh, Bạch Mẫn Nhi có tình làm khó dễ cô, bắt cô lên sân khấu biểu diễn cùng anh, nhưng hình như cô có điều gì che giấu, không muốn đàn dương cầm, sau đó còn kích động anh hát ca khúc mới sáng tác “Cháu muốn trở thành cậu”, hai người cùng nhau đàn ghi ta, khuyh đảo toàn tiệc.

Loại ăn ý này rất là hiếm có, chỉ là tâm tư Hàn Vũ Thần không đặt trên người cô, cho nên không để ý.

Ngày hôm sau, anh lại tình cờ gặp “Cung Thiên Long” trên đường, quần áo không chỉnh tề, cô đứng giữa đường bắt xe, nếu không phải anh phanh kịp, suýt nữa đã đụng trúng cô, cô nói phải đi làm một chuyện người bình thường không thể hiểu được, cho nên đã treo tường trốn ra ngoài, lúc ấy anh còn cảm thấy cô gái này thật sự rất đặc biệt.

Nhưng chuyện đặc biệt còn ở phía sau, ngày đó tay anh bị thương, vì gấp gáp, cô đổi sang ghế lái xe, kỹ thuật lái xe đó quả thật xuất quỷ nhập thần, khiến anh trợn mắt há hốc mồm.

Sau đó cô lái thẳng đến nhà hát lớn thành phố Hải rồi dừng lại, anh còn nghi ngờ hỏi, sao cô biết anh đến đây, cô nói cả thành phố đều treo áp phích quảng cáo buổi họp fan của anh, sao cô không biết được? Còn nói cô muốn đến trung tâm thể thao ở bên cạnh...

Rồi sau nữa, Lăng Tuyết đeo mặt nạ lên sân khấu cùng anh, dưới ánh đèn muôn màu, anh chưa từng gặp người nào kết hợp ăn ý với anh như vậy, khiến anh phấn khích không thôi, anh muốn tháo mặt nạ cô xuống để xem khuôn mặt cô, nhưng cô lại trốn mất...

Hiện tại nghĩ lại, lúc đó sao anh ngốc thế?

Ngày đó anh phải liên tưởng ra ngay, “Cung Thiên Long” lái xe đưa anh đến nhà hát chính là Lăng Tuyết lên sân khấu cùng anh!!!

Tuy rằng chuyện này có vẻ quá ly kỳ, nhưng bây giờ xâu chuỗi hai việc này lại cảm thấy không có gì là không có khả năng, chỉ là Hàn Vũ Thần không hiểu rõ bí mật bên trong, một cô chủ danh giá tại sao lại lén lút tham gia tuyển chọn? Còn tiếp xúc với đám người Hàn Bắc kia nữa?

Thực ra trước hôm nay, Hàn Vũ Thần cũng đã xem “Cung Thiên Long” thành bạn, dù sao họ cũng có duyên gặp gỡ vài lần, khiến anh có ấn tượng sâu đậm, cho nên hôm qua khi Thân Đồ Dạ và Cung Thiên Long kết hôn, anh đặc biệt nhờ cậu Bạch Tấn Sinh mang theo quà cưới đến đưa cho Cung Thiên Long.

Chỉ là sau đó anh nghe thấy em họ Bạch Mẫn Nhi hí hửng nói hôn lễ bị hủy rồi, Thân Đồ Dạ nổi cơn thịnh nộ ngay trong lễ cưới...

Quá nhiều chi tiết, Hàn Vũ Thần không biết, cũng không hỏi nhiều, nhưng hiện tại nghĩ lại, anh đã nhận ra vấn đề nằm ở đâu, giờ này hôm qua, Cung Thiên Long đang ở thành phố Hải kết hôn cùng Thân Đồ Dạ, chỉ là Hàn Bắc nói với anh, mấy hôm trước Lăng Tuyết đã đến New York rồi, cô làm sao biết thuật phân thân được?

Chẳng lẽ bên trong còn có bí mật gì?

Nghĩ đến đây, Hàn Vũ Thần gọi điện cho em họ Mẫn Nhi, điện thoại đổ chuông thật lâu mới nhận máy, bên trong truyền đến tiếng nhạc đinh tai nhức óc, giọng Bạch Mẫn Nhi truyền đến:

– A lô, Hàn Vũ Thần!

– Em lại đi bar- Hàn Vũ Thần nhướn mày- Một cô gái, ngày nào cũng đến hộp đêm, chút đạo lý giữ mình trong sạch cũng không biết.

– Thần kinh à, ai cần anh lo- Bạch Mẫn Nhi nổi nóng lên- Anh nghĩ anh là ai?

– Thôi được, anh không muốn cãi nhau với em- Hàn Vũ Thần nói- Em ra chỗ nào yên tĩnh hơn đi, anh hỏi em vài câu.

– Tại sao em phải nghe anh?- Bạch Mẫn Nhi ngà ngà say- Em đang chơi rất hứng đây, không thèm nghe anh nói.

– Em ở ngoài ký nhiều hóa đơn như vậy, vẫn còn muốn nhờ anh giúp em chứ?- Hàn Vũ Thần nghiêm túc nói- Nếu vẫn muốn, lập tức làm ngay.

– Chỉ biết lời chuyện này ra uy hiếp em.

Bạch Mẫn Nhi tuy rằng ngoài miệng không phục, nhưng không thể không làm theo, bình thường cô tiêu tiền như nước, mặc sức ăn diện, Bạch Tấn Sinh không rảnh quản cô, lại sợ cô làm bậy, vì thế liền khống chế mặt tài chính của cô, nhưng cô tiêu tiền quen thói, không bỏ được tật xấu này, nên thường xuyên đến xin tiền Hàn Vũ Thần.

Hàn Vũ Thần ngầm thanh toán giúp cô không ít hóa đơn, luôn khuyên nhủ cô lo ăn học, đừng chơi ngông ở ngoài nữa, chỉ là cô hoàn toàn không nghe, anh cũng hết cách, đành mặc kệ cô.

Nhưng mà chỗ tiền bỏ ra này bây giờ cũng phát huy được công dụng.

Bạch Mẫn Nhi chui vào nhà vệ sinh, bực dọc hỏi:

– Có chuyện gì nói mau đi.

– Anh hỏi em, hôm qua em nói với anh, Thân Đồ Dạ hủy hôn, vậy sau đó Cung Thiên Long thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Anh Em Tốt

– Hàn Vũ Thần, anh gọi em chỉ để hỏi chuyện này thôi à?- Bạch Mẫn Nhi buồn cười nói- Không lẽ anh nhìn trúng Cung Thiên Long? Em khuyên anh sớm dẹp bỏ suy nghĩ ấy đi, loại người bị hôn phu ruồng bỏ như khối u ác tính vậy đó, ai dây vào sẽ phải gặp xúi quẩy.

– Em nói nhầm gì vậy?- Hàn Vũ Thần tức giận quát lên- Cái gì là tôn trọng, em có hiểu hay không? Ăn nói đanh đá như vậy, tự tổn hại khí chất của mình.

– Em đâu có nói anh, anh là em gì chứ?- Bạch Mẫn Nhi cười lạnh- Xem ra anh thật sự nhìn trúng Cung Thiên Long rồi, hôm ở tiệc sinh nhật ba, em đã nhìn ra...

– Đủ rồi- Hàn Vũ Thần ngắt lời cô- Bớt nói nhầm, nhanh nói cho anh biết, sau đó Cung Thiên Long thế nào?

– Thì nhục nhã quá, trốn trong nhà không dám đi đâu- Giọng Bạch Mẫn Nhi đầy mỉa mai- Bây giờ cô ta còn mặt mũi gặp ai à? Chỉ là con chuột chạy qua đường, ai cũng muốn đánh.

– Cô ấy làm gì mà thành chuột qua đường?- Hàn Vũ Thần cảm thấy logic của Bạch Mẫn Nhi rất không đáng tin- Trong hôn lễ, Thân Đồ Dạ có nói tại sao hủy hôn không?

– Cần gì phải nói- Bạch Mẫn Nhi lạnh lùng nói- Dù sao Thân Đồ chính là không cần cô ta, chắc chắn cô ta gây chuyện gì rồi, cũng có thể, Thân Đồ đã nhìn thấy bản tính giả tạo của cô ta, cho nên hủy hôn thôi.

– Em xác định hiện tại Cung Thiên Long vẫn ở thành phố Hải à?- Hàn Vũ Thần lại hỏi.

– Đương nhiên, sáng nay em còn nghe ba em nói với luật sư, thư hòa giải kia đã ký tên rồi, có hiệu lực pháp luật, không có cách gì thay đổi được, nhưng không thể để nhà họ Cung được lợi dễ vậy, không chịu đoàn luật sư của tập đoàn Cung Thị đại diện làm thủ tục, bắt Cung Thiên Long đích thân đi làm, còn kêu luật sư của tập đoàn chúng ta gây khó dễ cho cô ta, đừng để cô ta dễ dàng kiếm lợi như vậy, luật sư nói Cung Thiên Long đã sớm đoán được việc này, chiều nay đã dẫn theo Tần Tuệ đến văn phòng luật sư...

– Chiều nay?

Hàn Vũ Thần quên tính thời gian, bây giờ ở New York là chín giờ sáng, thành phố Hải đã năm giờ chiều, lúc này Cung Thiên Long còn ở thành phố Hải, như vậy Lăng Tuyết đang ở New York là ai?

– Đúng vậy, anh còn chuyện gì muốn hỏi nữa không?- Bạch Mẫn Nhi bức bối- Không còn gì thì em cúp nhé, đám bạn đang đợi em uống rượu đây.

– Em cứ tiếp tục chơi như vậy, sớm muộn cũng có ngày gặp chuyện thôi.

– Đồ miệng quạ, anh đang hâm mộ ghen tị đấy à? Máy đưa không cha không ai thương, mới cần tự mình phấn đấu, còn tài sản của ba em đủ để em tiêu mấy đời...

Hàn Vũ Thần lười đời co với Bạch Mẫn Nhi, trực tiếp cúp máy, con nhỏ từ bé đã bị cậu chiều hư, không xem ai ra gì, tùy hứng làm bậy, chỉ ở trước mặt Thân Đồ Dạ mới giả dạng thực nữ, bình thường thì lộn xộn, khó trách Thân Đồ Dạ chẳng thêm liếc nhìn nó một cái.

Chỉ là, hiện tại sự việc dường như lại càng phức tạp rồi.

Lăng Tuyết rốt cuộc có phải Cung Thiên Long hay không?

Nếu phải, tại sao hiện giờ có hai người, sao có thể phân thân ra được?

Nếu không phải, tại sao lại giống nhau như đúc? Hơn nữa lúc trước rõ ràng là cùng một người.

Trong đây nhất định có gì kỳ lạ, lúc này cậu gọi điện cho mình có phải đã phát hiện ra gì rồi không?

Lăng Tuyết nhất định che giấu một bí mật không muốn để ai biết, khó trách cô không muốn để người khác thấy gương mặt thật của mình.

Nhưng mà điều này không quan trọng, rốt cuộc cô là ai, có thân phận gì, cũng chẳng liên quan gì đến Hàn Vũ Thần anh, quan trọng là, cô có thể diễn cùng sân khấu với anh, họ còn có thể đồng thời kích phát ra tia lửa mãnh liệt, vậy là đủ!

Nghĩ đến đây, bên môi Hàn Vũ Thần hiện lên đường cong dụ hoặc, tiếp tục lái xe về phía trước.

Lăng Tuyết đang vò đầu bứt tai chuyện ca hát, đối mặt với Hàn Vũ Thần không phải vấn đề gì lớn, chỉ là dùng mặt thật lên sân khấu biểu diễn, rất nhiều người sẽ nhận ra cô, ví dụ như nhà họ Cung, nhà họ Bạch, nhà họ Hoắc, còn có Thân Đồ Dạ nữa!!!

Đến lúc đó, rắc rối sẽ lũ lượt kéo đến...

– Cộc cộc cộc!- Đang nghĩ ngợi, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Hàn Bắc gọi- Lăng Tuyết, sao em còn chưa ra, làm gì đó?

Lăng Tuyết nhướn mày, bức dọc nói:

– Nói rồi mà, em không muốn ăn sáng.

– Không phải gọi em ra ăn sáng, là có tin tốt muốn báo cho em- Hàn Bắc nói- Mở cửa!

Lăng Tuyết ra mở cửa, nhún mày hỏi:

– Tin tốt gì?

– Hi hi...- Hàn Bắc kích động nói- Anh vừa nhận được điện thoại của chị An, chị ấy nói vì để duy trì sự tò mò của người hâm mộ, đại nhạc hội lần này, em có thể giữ sự thần bí, lấy phương thức khách mời đặc biệt che mặt lên sân khấu.

– Thật hả!- Lăng Tuyết rú lên- Tốt quá rồi!

– Anh biết em sẽ vui mà- Hàn Bắc cười nói- Gọi em ra ăn sáng, em không ra, một mình trong phòng nghĩ vẩn vơ, giờ được như mong muốn rồi, em

không cần lo lắng nữa. Cho dù tên Thân Đồ Dạ kia có nhìn thấy em trên ti vi cũng chẳng nhận ra em!

– Sao anh biết em lo lắng chuyện này?- Lăng Tuyết cười với Hàn Bắc- Hồi đó thấy anh cục mịch lắm, bây giờ tâm tư cũng tỉnh tề ớn.

– Tôi qua Ngũ Ca có nói chuyện này, em biết, tâm tư anh ấy tỉnh tề nhất, nghĩ chuyện gì cũng chu toàn nhất- Hàn Bắc gãi đầu- Cho nên Hàn Vũ Thần nói muốn đến nhà, anh đã đồng ý, anh nghĩ anh ta đến gặp em trước, xem chúng ta có thể bàn bạc ra kế hoạch hoàn hảo nào không, chỉ là em vừa gặp anh ta đã nổi nóng, anh còn tưởng lòng tốt của mình đã thành chuyện xấu, không ngờ anh ta đến đây, sự việc liền được giải quyết.

– Chuyện này liên quan gì đến Hàn Vũ Thần?- Lăng Tuyết trề môi- Mọi người xem anh ta là thần tượng, chuyện tốt gì cũng cho anh ta hưởng.

– Em đúng là không nhìn ra được lòng tốt của người ta- Hàn Bắc lườm cô- Chị An nói, đây là ý của anh ta, cú điện thoại này cũng là Hàn Vũ Thần nói chị ấy gọi.

– Hả...- Lăng Tuyết không còn gì bạo biện, trong lòng sản sinh một cảm giác khác lạ, trong ấn tượng của cô, Hàn Vũ Thần là cậu ấm nhà giàu lông bông, phóng túng ngang ngược, tuy rằng không thâm hiểm già dối, mưu cầu danh lợi như người trên thương trường, nhưng lại không quan tâm ai.

Ấn tượng của cô về anh không thể nói rõ là tốt hay xấu, lúc trước bởi vì đua xe nên hơi hiểu kỳ về anh, nhưng cũng bị thân phận là cháu của Bạch Tấn Sinh mà tắt.

Nhưng thông qua sự việc này, suy nghĩ của Lăng Tuyết về anh đã có nhiều thay đổi, có vài người trông không nghiêm túc, thế nhưng có thể bên trong họ có tâm lòng tỉnh tề đấy.

Mặc kệ anh ta xuất phát từ lo nghĩ kinh doanh, hay đã phát hiện ra cái gì, không muốn khiến cô khó xử mới làm như vậy, tóm lại anh đã giải quyết giúp cô nỗi phiền lớn...

Cô nên cảm ơn anh.

– Vậy nha, em mau ra ăn sáng đi- Hàn Bắc dọn dẹp- Hàn Giai đưa Mao Mao và Đậu Đậu đến bệnh viện rồi, giờ anh cũng đến bệnh viện thay Ngũ Ca, để anh ấy về nhà ngủ, bọn anh đồng ý với chị An rồi, tối nay phải qua đó tập dợt trước. Em ăn sáng xong cũng đến bệnh viện thăm Lăng Ngạo đi, cậu ta nhắc em suốt.

– Em biết rồi, lát nữa em đi- Lăng Tuyết đáp- Vất vả cho mọi người rồi!

– Nhảm nữa, đều là người một nhà, còn khách sáo! Anh đi trước đây.

Hàn Bắc đi rồi, Lăng Tuyết nhìn thấy bữa sáng trên bàn, trong lòng ấm áp, sống trên đời, có mấy người bạn tri kỷ thân thiết như vậy thật tốt, cùng chung hoạn nạn, vinh nhục có nhau, đúng là chuyện hạnh phúc!

Lăng Tuyết đang ăn sáng thì Ngũ Ca về, tối qua Ngũ Ca trực cả đêm ở bệnh viện, hiện giờ khá mệt, chào Lăng Tuyết một cái, ăn vội gì đó rồi vào phòng ngủ ngay.

Lăng Tuyết nhớ đến cuộc gọi của Vương Hân, vội kêu anh lại:

– Ngũ Ca, tối qua chị dâu có gọi đến.

– Ừ, anh biết rồi, lúc nãy anh lấy điện thoại của Hàn Giai gọi lại cho cô ấy rồi- Ngũ Ca nói- Tuyết, chị dâu em chỉ nhiệt tình, sợ em bỏ lỡ thứ gì, cho nên mới gọi cuộc điện thoại đó, nhưng Ngũ Ca nhắc nhở em, chuyện đã qua rồi thì cho qua luôn đi, trước khi đi, câu nói Lãnh Thanh Mặc nói với em, đừng quên!

– Hừm? Ngũ Ca, anh xem hiểu khẩu hình à?- Lăng Tuyết rất bất ngờ.

– Trước kia anh từng nhập ngũ, sau đó gia nhập bang hội, nếu không có chút bản lĩnh đã mất mạng lâu rồi- Ngũ Ca cười- Tuyết à, con người Lãnh Thanh Mặc không đơn giản đâu, cũng không biết giữa hai người từng có chuyện gì, cho nên không thể đánh giá được anh ta, nhưng câu nói đó anh ta nói rất đúng, nếu em đã chọn rồi khỏi, vậy bên kia trái đất xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến em, bất luận em thấy gì, nghe gì, cũng không cần hỏi thêm!!! Chuyện chị dâu em nói, cũng không liên quan đến em, em không cần bận tâm, hiểu chưa?

– Em hiểu rồi, cảm ơn Ngũ Ca!- Tâm trạng Lăng Tuyết phức tạp, nhưng có cùng suy nghĩ với Ngũ Ca.

– Hiểu là tốt- Ngũ Ca vui vẻ mỉm cười- Chuyện biểu diễn Hàn Bắc đã nói với anh rồi, Hàn Vũ Thần này mặc dù phóng túng bất kham, nhưng anh cảm thấy con người anh ta khá tốt, cho dù anh ta làm vậy vì nguyên do gì, tóm lại cũng giúp em giải quyết được vấn đề học búa, em không cần nghĩ đến nữa.

– Vâng- Lăng Tuyết liền tục gật đầu- Em biết! Nhưng Ngũ Ca, ngày dự sinh của chị dâu sắp tới rồi phải không? Anh để chị ấy ở nhà một mình, yên tâm sao?

– Nói thật anh lo lắng lắm- Ngũ Ca nhún mày- Anh cũng rất nhớ cô ấy, ngày dự sinh là ngày mốt, đúng lúc ngày đó diễn ra đại nhạc hội, anh không muốn vứt mất cơ hội lần này, cố gắng chống đỡ qua hai ngày nữa vậy, đội biểu diễn kết thúc lập tức trở về chăm sóc cô ấy.

– Xin lỗi, nếu không phải vì chuyện của em, anh cũng không cần xa chị dâu lâu như vậy- Lăng Tuyết rất áy náy- Ngộ ngờ chị dâu sinh sớm thì sao?

- Trong nhà có người giúp việc, còn có mấy anh em tốt chăm sóc, chắc không sao đâu- Ngũ Ca tuy nói vậy, nhưng trong lòng khá bất an- Thôi không nói chuyện này nữa, anh đi ngủ chút, tối nay còn đi tập nữa!
- Dạ, trả điện thoại lại cho anh- Lăng Tuyết đưa lại điện thoại cho Ngũ Ca- Em đã sạc đầy pin rồi, sau này đừng để điện thoại lại cho em nữa, em không có chuyện gì đâu, lỡ như chị dâu tìm anh thì sao!
- Ừ, anh biết rồi- Ngũ Ca nhận lại- Em lo đến bệnh viện đi, Lăng Ngạo nhớ em lắm đấy!
- Vâng ạ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Bất Trắc Kéo Đến

Lăng Tuyết thu dọn một chút, đến bệnh viện thăm Lăng Ngạo.

Hôm qua đến bệnh viện xong, sau khi dàn xếp ổn thỏa cho Lăng Ngạo, cô liền cùng Ngũ Ca đi đón Mao Mao và Đậu Đậu, về đến nhà tiếp điện thoại suốt, quanh quẩn đến hai ba giờ sáng mới ngủ, đến bây giờ cả một ngày chưa gặp Lăng Ngạo.

Tuy rằng gặp ai cô cũng hỏi han tình hình của anh, nhưng vẫn không mấy yên lòng.

Khu trọ họ sống cách bệnh viện khoảng tám cây số, đi bộ mất nửa tiếng, để đến bệnh viện sớm hơn, Lăng Tuyết đặc biệt gọi một chiếc taxi, sau khi lên xe, cô bỗng nhớ đến điện thoại tối qua Ngũ Ca để lại cho cô dùng, lúc ngủ cô thật sự quá mệt, mơ mơ màng màng chính nhạc chuông sang trạng thái im lặng, vừa rồi quên nói với Ngũ Ca.

Không biết có để lỡ gì không, nhưng hiện tại trong tay Lăng Tuyết không có điện thoại, chỉ có thể đến bệnh viện gửi tin nhắn nhắc nhở anh thôi, nhưng mà chắc không có chuyện gì đâu, thành phố Hải giờ này đã vào đêm, chị dâu chắc ngủ rồi, cho dù thực sự xảy ra tình huống gì, chị ấy cũng có thể gọi cho Hàn Bắc, Hàn Giai.

Nghĩ vậy, Lăng Tuyết không quá để tâm...

Thành phố Hải.

Thân Đồ Dạ xử lý xong công việc liền đến bệnh viện thăm Nhan Nhược Hi, trên đường, xe dừng lại chờ đèn đỏ, anh không khỏi nhớ đến tình cảnh mấy lần gặp được Lăng Tuyết trên đường.

Lần đầu tiên, cô lái chiếc taxi cũ, một đường rượt theo Lincoln của anh, đuổi đến tận mấy chục cây số, dám tạt đầu xe anh trước cầu vượt, khí thế đó, khiến anh dao động.

Lần thứ hai, cô lái chiếc Golf Gti tầm thường để đua, lấy sức lực nhỏ bé hăng hái phấn đấu, lại có thể thắng trận đua, còn ngay thời điểm máu chó cứu sống đối thủ...

Bất luận là năng lực hay nhân phẩm, đều khiến anh vô cùng yêu thích.

Cứ thế về sau, lúc anh biết “Cung Thiên Long” là cô, anh thậm chí còn giúp cô che giấu bí mật này, để cô tiếp tục diễn, nếu không phải “Cung Thiên Long” thật xuất hiện gây rối, hiện giờ có lẽ họ đã thành vợ chồng...

Nghĩ vậy, lòng Thân Đồ Dạ không khỏi chùn xuống, nhủ mảy, vô thức tìm kiếm bóng dáng Lăng Tuyết trong dòng xe cộ qua lại, đáng tiếc không thấy đâu.

New York, bệnh viện St. Peter.

Lăng Tuyết xách giỏ trái cây đi vào khu nhập viện tìm Lăng Ngạo, khi cách phòng bệnh còn vài bước, cô chợt nghe tiếng gầm phẫn nộ của Lăng Ngạo:

– Đã nói là không ăn, không ăn, em phiền quá vậy?

– Anh là bệnh nhân, không ăn sáng sao được?- Hàn Giai tốt tính đỡ anh- Anh không thích món này à? Anh muốn ăn món gì? Em lập tức đi mua cho anh ngay, hay về nhà làm ngay cũng được.

– Không ăn- Lãng Ngao bức bối nói- Em dẫn Mao Mao và Đậu Đậu về đi, đây là bệnh viện, rất nhiều vi khuẩn, tôi cũng không phải không cử động được, không cần nhiều người chăm sóc vậy đâu.

– Vậy để em nói anh em dẫn chúng về, em ở lại với anh- Hàn Giai vội nói- Anh, anh dẫn. . .

– Tôi kêu em đi về, em nghe không hiểu à?- Lãng Ngao ngắt lời Hàn Giai.

– Lãng Ngao, cậu đủ rồi nha!- Hàn Bắc thật sự không nhịn nổi nữa, tức giận quát lên- Hàn Giai đối với cậu tốt vậy, cậu không cảm kích thì thôi, còn quát tháo nó, nó có mắc nợ gì cậu đâu.

– Anh, anh nói gì vậy?- Hàn Giai la lại Hàn Bắc- Lãng Ngao là bệnh nhân, tâm trạng không tốt, chẳng qua anh ấy chỉ nói chuyện lớn tiếng chút thôi, nào có quát nạt em, anh cần gì hần học vậy?

– Hàn Giai, đầu em có vấn đề à? Anh đang bảo vệ em đấy, em lại còn. . .

– Ai cần anh bảo vệ, Lãng Ngao cũng đâu tổn hại gì em, em chỉ muốn. . .

– Đủ rồi đủ rồi- Lãng Ngao ngắt lời họ- Hai anh em đừng ở đây cãi nhau nữa, Hàn Giai, em về đi, em cứ ở đây chăm sóc tôi, Lãng Tuyết sẽ không đến đâu.

– Gì chứ?- Lúc này Hàn Giai mới hiểu tại sao anh lại đuổi cô về, tâm tư Lãng Ngao đối với Lãng Tuyết ai mà chẳng biết, nhưng Lãng Tuyết chỉ xem Lãng Ngao như anh trai, lúc trước còn luôn tác hợp cho Hàn Giai và Lãng Ngao, làm Lãng Ngao vô cùng tức giận.

– Hóa ra cậu có ý này à?- Hàn Bắc càng thêm giận- Lãng Ngao này, Lãng Tuyết không đến là do cô ấy bận, sao cậu có thể trách Hàn Giai?

– Tôi. . .- Lãng Ngao đang định nói gì, Lãng Tuyết liền bước vào phòng bệnh.

Bầu không khí nhất thời cứng nhắc, Lãng Ngao vui mừng vì cô đã đến, nhưng bất gặp thấy sắc mặt sa sầm của cô, lập tức ý thức được vấn đề, cẩn thận hỏi:

– Em, nghe thấy rồi à?

Hàn Giai rất âm ức, đi sang một bên lau nước mắt, Mao Mao và Đậu Đậu không dám nói câu nào.

Hàn Bắc tức tối nói:

– Hàn Giai, chúng ta về, Lãng Ngao không cần em chăm sóc.

– Anh. . .- Hàn Giai nhũn nháy mắt với Hàn Bắc, kêu anh đừng nói nữa.

– Hàn Bắc, Hàn Giai, hai anh em dẫn Mao Mao và Đậu Đậu về trước đi, chỗ này có em là được rồi- Lãng Tuyết ghim giọng- Vết thương trên đùi người nào đó không quá nghiêm trọng, nhưng nào thì bệnh không nhẹ, để em chữa cho người đó là được.

Nghe vậy, Lãng Ngao cúi đầu, không dám nhìn cô.

– Đúng, nào cậu ta bệnh không nhẹ đâu, đúng là cần điều trị- Hàn Bắc lạnh lùng liếc Lãng Ngao, dẫn hai đứa trẻ ra ngoài trước.

Hàn Giai lo lắng, nhẹ nhàng nói:

– Chị Lãng Tuyết, Lãng Ngao là bệnh nhân, tâm trạng không tốt, anh ấy không có ác ý gì đâu, chị đừng trách anh ấy.

Hàn Giai biết, người Lãng Ngao sợ nhất chính là Lãng Tuyết, Lãng Tuyết cũng chưa từng khách sáo với anh, vừa rồi nghe được những câu đó, nhất định cô sẽ “giảng” cho Lãng Ngao một trận.

– Được rồi, chị tự biết, mọi người về đi- Lãng Tuyết vỗ vai Hàn Giai, thân thiết nói- Hôm nay ai cũng mệt rồi, tối nay Hàn Bắc và Ngũ Ca còn phải tập dợt, em đi mua thức ăn, về nhà nấu một bữa hoành tráng cho họ đi, chiều cứ cho hai đứa nhỏ nghỉ ngơi, tối hần đến đây.

– Dạ- Hàn Giai lưu luyến nhìn Lãng Ngao, Lãng Ngao hoàn toàn không nhìn cô.

– Bái bai chị Tuyết!- Mao Mao và Đậu Đậu vẫy tay chào Lãng Tuyết.

– Hai đứa phải ngoan, chiều tự học bài, đừng cãi nhau nghe chưa?- Lãng Tuyết yêu thương nói với chúng.

– Dạ.

Tiến mọi người về xong, Lăng Tuyết đóng cửa phòng lại, quay đầu nhìn Lăng Ngạo:

– Tại sao không ăn sáng?

– Ai nói anh không ăn? Anh ăn đây.

Lăng Ngạo vội vàng ngồi dậy, tự bung bữa sáng lên ăn như hổ đói, ăn vài miếng lại nhìn cô cười cười.

– Tại sao anh lại cư xử với Hàn Giai như vậy?- Lăng Tuyết nhớ lại thái độ vừa rồi của anh thì thấy rất giận- Họ với anh chả phải ruột thịt, ngần dậm xa xôi theo chúng ta đến Mỹ chỉ để chăm sóc anh, không than thở lấy một lời, bôn ba cực khổ, còn phải chịu đựng tính xấu của anh, anh không biết ơn, còn quát tháo người ta, coi vậy có được không?

– Anh biết họ rất tốt với anh, anh cũng rất cảm kích họ, chỉ là anh không thích Hàn Giai, anh không cần cô ấy chăm sóc, anh muốn...- Lăng Ngạo chưa nói hết câu đã dừng, sợ sệt nhìn cô- Anh muốn em ở cạnh anh.

– Anh là con nít à?- Lăng Tuyết nổi nóng- Cần người ở cạnh.

Lăng Ngạo cúi đầu, tui thân.

– Được rồi- Lăng Tuyết thấy anh như vậy, lại có chút không đành lòng- Đạo này em rất bận, nên không có thời gian chăm sóc anh, về sau em sẽ dành thời gian quan tâm anh nhiều hơn, chỉ là lúc em không ở đây, mọi người sẽ thay em chăm sóc anh, anh phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng nạt nộ Hàn Giai, cô ấy chẳng nợ gì anh.

– Em thuê người chăm sóc anh đi, anh không cần cô ấy chăm sóc- Lăng Ngạo không vui nói- Dù sao em cũng không rảnh quan tâm anh.

– Nói đi đâu vậy?- Lăng Tuyết nhún mày- Tại sao không muốn Hàn Giai chăm sóc?

– Cô ấy thích anh, em biết mà- Lăng Ngạo giận dữ- Anh nằm một chỗ, cô ấy chăm sóc anh, cần phải lau người, lo đại tiện tiểu tiện, em cảm thấy thích hợp không? Người ta là con gái, cho dù anh không ngại, thì người ta cũng lúng túng chứ, hơn nữa, hai người gần gũi như vậy mỗi ngày, cảm giác rất kỳ, cô ấy lại luôn dùng loại ánh mắt đầy tình cảm nhìn anh, nhìn đến độ anh không thoải mái.

– Ồ...- Lăng Tuyết nghe Lăng Ngạo nói vậy thấy cũng có lý, cô quên suy xét vấn đề này, hiện tại xem ra, quả thật cô suy nghĩ không đủ chu đáo.

– Vậy được rồi, em sẽ thuê người chăm sóc anh- Lăng Tuyết nói- Sau này việc chăm sóc bên người sẽ không cần phiền đến Hàn Giai, nhưng nếu cô ấy đến thăm anh, anh cũng không nên khó dễ người ta, tâm lòng cô ấy với anh có trời đất chứng giám... .

– Lăng! Tuyết!!!- Lăng Ngạo kích động- Em thật sự không biết hay giả ngốc vậy hả? Người khác với anh thế nào, anh mặc kệ, nhưng anh với em... .

– Được rồi- Lăng Tuyết ngắt lời anh- Em đi tìm y tá hỏi chuyện thuê người, anh nghỉ ngơi đi.

Nói xong, cô đi ra ngoài.

Lăng Ngạo nhìn theo bóng lưng cô, trong lòng rất giận, Lăng Tuyết luôn né tránh vấn đề này, trước kia anh không dám đề cập với cô, chỉ thỉnh thoảng ám chỉ một lần, cô liền lờ đi.

Hiện tại, hình như cô càng bài xích hơn cả trước kia, ngay cả nghe cũng không muốn nghe.

Là bởi vì người đàn ông đó sao?

Rốt cuộc giữa cô và người đó phát triển đến mức nào rồi?

Cô rung động với người ta chăng?

Thắc mắc ấy cứ hiện lên trong đầu, Lăng Ngạo rất khó chịu, mấy năm trước Lăng Tuyết gặp nạn, anh vì cứu cô, tay phải đỡ một nhát dao, từ đó ngón tay không được linh hoạt, không thể tiếp tục chơi đàn, nên anh rời khỏi ban nhạc, lái taxi duy trì cuộc sống, thỉnh thoảng cũng đi đua xe, mỗi lần xuất hiện là hào quang chói lọi.

Những lúc ấy Lăng Tuyết vẫn luôn dùng ánh mắt sùng bái để nhìn anh, cho nên anh không cảm thấy bản thân quá tầm, vì ngoại trừ âm nhạc ra, anh còn có kỹ thuật đua xe, chỉ là bây giờ, chân anh cũng bị thương, nếu trị không khỏi, tương lai ngay cả đua xe cũng không được, anh hoàn toàn mất đi vốn liếng tỏa sáng.

Còn có cái gì có thể khiến Lăng Tuyết sùng bái anh đây?

Đã không còn!!!

Nghĩ vậy, tâm trạng Lăng Ngạo đặc biệt nặng nề, anh hy vọng chân nhanh khỏi, nếu không, anh không biết sống trên đời này còn có ý nghĩa gì... .

Khu nhà trọ, trời đẹp.

Ngũ Ca quá mệt, ngủ sâu, không hề phát hiện điện thoại ở đầu giường đang báo rung, rung cũng hơn mười phút rồi...

Hàn Bắc Hàn Giai không về nhà ngay, mà dẫn hai đứa nhỏ ra chợ mua thức ăn.

Hàn Giai nhớ lời Lăng Tuyết nói, nên đi chợ mua thức ăn về nhà nấu, tiện thể dẫn hai đứa nhỏ đi mua đồ dùng hằng ngày.

Điện thoại trong túi xách đồ chuông, cô không hề phát hiện...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Cấp Bách

Lăng Tuyết đi ra tìm y tá, hỏi chuyện thuê người chăm sóc, đang trao đổi, một y tá khác vội vàng chạy đến kêu cô:

– Cô Lăng, bệnh nhân phòng 32 đang tìm cô, kêu cô mau chóng qua đó.

Chẳng lẽ Lăng Ngao xảy ra chuyện gì?

Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, vội vã chạy về phòng bệnh, đến nơi lại thấy Lăng Ngao vẫn nằm trên giường, tay thì cầm điện thoại.

Lăng Tuyết không khỏi nổi đóa, bực mình hỏi:

– Anh bị gì vậy, điên à!

Lăng Ngao giờ điện thoại lên lo lắng nói:

– Chị dâu gặp chuyện rồi, em mau về tìm Ngũ Ca đi!

– Sao vậy, xảy ra chuyện gì? – Lăng Tuyết hoảng hốt.

– Chị dâu bị đau bụng, chắc sắp sinh rồi. Gọi điện cho Ngũ Ca không ai tiếp, gọi cho Hàn Bắc và Hàn Giai cũng không nghe, nên gọi cho anh. Em mau về gọi Ngũ Ca đi, chị dâu một mình ở nhà, mong đừng có chuyện gì! – Lăng Ngao vội vàng nói.

– Ngũ Ca chẳng phải đã thuê người chăm sóc chị dâu à, còn có đám anh em của anh ấy nữa, họ đâu rồi? Sao ngay lúc quyết định lại không thấy ai?

Lăng Tuyết lấy điện thoại của Lăng Ngao gọi cho Hàn Bắc và Hàn Giai, điện thoại lúc sáng đã trả cho Ngũ Ca, nhưng để chế độ im lặng, Ngũ Ca bởi vì chăm sóc Lăng Ngao mà cả đêm không ngủ, lúc này hẳn ngủ say lắm, điện thoại không có chuông thì làm sao gọi người đang ngủ say thức dậy được? Nếu bởi vậy mà đề chị dâu xảy ra chuyện, Lăng Tuyết có chết cũng không thể tha thứ cho bản thân.

– Vừa rồi chị dâu nói thế nào, tình huống cụ thể ra sao? – Lăng Tuyết vừa gọi điện vừa hỏi.

– Anh không biết, chị dâu vừa rồi lúc gọi điện tới, chưa nói mấy câu đã im lặng, nghe như bị ngắt đi. Lăng Ngao vô cùng sốt ruột. Em mau chóng về gọi Ngũ Ca đi, đừng đứng đây gọi điện nữa, anh gọi rồi, không ai nghe hết!

– Em về trước đã. Lăng Tuyết cầm điện thoại chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói với y tá. – Phiền cô chăm sóc bệnh nhân này giúp, nhà tôi xảy ra chuyện, phải về gấp!

– Cô yên tâm đi.

Lăng Tuyết vừa chạy về nhà trọ vừa gọi điện cho Vương Hân, nhưng không ai nghe, cô tiếp tục gọi cho Hàn Bắc, cuối cùng cũng nghe máy.

Vừa bắt máy, Lăng Tuyết liền mắng anh xối xả:

– Hàn Bắc, anh làm gì vậy, gọi điện không nghe là sao! Không bắt máy anh còn dùng điện thoại làm gì, ném đi cho rồi!

Hàn Bắc bị mắg bắt ngờ chả hiểu gì, đầu đón giải thích:

– Anh không nghe chuông reo, cũng không phải cố tình không bắt máy. Vừa rồi bọn anh đi chợ, trong chợ ồn ào lắm, đâu có nghe thấy, em hung dữ vậy làm gì, chẳng lẽ xảy ra chuyện?

Lăng Tuyết chạy đến thờ hồng hộc, lườm mắg anh thêm:

– Chị dâu xảy ra chuyện rồi, gọi cho Ngũ Ca không bắt máy, vừa rồi chị ấy gọi cho Lăng Ngạo xong hình như ngắt đi rồi, anh mau về nhà đi, tình hình khẩn cấp lắm!

– Trời ơi, sao có thể như vậy!- Hàn Bắc nghe xong cũng bối rối, vội vàng chạy lên tầng- Anh đến dưới nhà rồi, lập tức chạy lên tìm Ngũ Ca.

– Anh nói Ngũ Ca, gọi điện kêu người giúp việc và đám anh em đến đó trước đã, nếu có số điện thoại của hàng xóm láng giềng cũng gọi luôn đi, nước xa không thể cứu lửa gần, chúng ta phải tìm người gần đó chạy qua xem tình hình của chị dâu đã, còn nếu không có ai thì lập tức gọi cảnh sát và cấp cứu!

– Biết rồi!

Hàn Bắc phi thẳng vào nhà, đập cửa đánh thức Ngũ Ca:

– Ngũ Ca, Ngũ Ca...

Ngũ Ca tỉnh giấc, mở cửa phòng ra hỏi:

– Sao vậy? Gì mà hốt hải vậy?

– Chị dâu xảy ra chuyện- Hàn Bắc nôn nóng nói- Chị dâu sắp sinh, trong nhà lại không có ai, gọi điện thoại cho anh nhiều cuộc không bắt máy, anh mau chóng gọi lại hỏi tình hình xem.

Ngũ Ca lập tức lấy điện thoại xem, mấy chục cuộc gọi nhỡ, trái tim anh như bắn ra ngoài, cuống cuống gọi cho cô vợ Vương Hàn.

Tuy dự sinh còn mấy ngày nữa, lúc sắp sanh đau bụng là bình thường, nhưng sao lại xui? Ngũ Ca chưa rõ lắm, không bỏ lần khám thai định kỳ nào, bác sĩ cũng không nói qua vấn đề này.

Hàn Bắc hấp tấp hỏi:

– Lăng Tuyết lúc này gọi cho em, nói anh mau chóng gọi cho người giúp việc xem, còn có anh em của anh nữa, kêu họ mau chóng đến đó đi.

Ngũ Ca mới hoàn hồn, lập tức gọi điện cho bảo mẫu, mới biết được hôm nay nhà bảo mẫu có việc nên đứng lúc xin nghỉ buổi tối, ban ngày còn bình thường, sao giờ lại xảy ra chuyện này.

Bảo mẫu vừa nghe trong nhà có chuyện cũng hết hồn, lật đật nói:

– Tôi tới đó ngay, cậu yên tâm đi, tôi gọi xe cấp cứu liền đây, có chuyện gì tôi nhất định gọi điện cho cậu đầu tiên!

Bảo mẫu động viên Ngũ Ca, nhưng vợ bị ngắt xui, Ngũ Ca sao có thể yên tâm? Anh lại gọi điện hỏi mấy anh em chăm sóc vợ mình, kêu họ mau chóng qua đó.

– Ngũ Ca, anh đừng gấp, tụi em qua đó liền, thật ra tụi em cũng mới từ chỗ chị dâu về, sao lại xảy ra chuyện?- Người anh em bên kia cũng rất lo lắng- Đúng rồi, Lưu Bát ra tù, tìm anh khắp nơi, vừa rồi còn ở chỗ chị dâu cãi nhau một trận to với chị ấy, tụi em lo hấn ra ngoài, có khi nào như vậy làm ảnh hưởng đến chị dâu không?

– Hà? Lưu Bát ra tù rồi?- Ngũ Ca bất ngờ- Hấn còn tìm đến nhà tôi?

– Đúng vậy, hấn chạy đến nhà anh gây sự, nói muốn tìm anh tính sổ, chị dâu cãi với hấn, bọn em liền lôi hấn đi.

– Làm gì có lí đó, thằng khốn Lưu Bát, nếu vợ con tôi gặp chuyện không hay, tôi tuyệt đối không tha cho hấn.

– Thần kinh hấn ta có vấn đề, ngồi tù ngồi đến điên rồi!

– Ừ, bỏ qua chuyện đó trước đã, các cậu mau chóng qua nhà tôi đi, tuyệt đối đừng để vợ con tôi gặp chuyện!

– Vâng vâng, anh yên tâm, tụi em nhất định bảo vệ chị dâu mà.

Cúp máy, Ngũ Ca từng trải qua vô số bão táp cuộc đời giờ đây lòng rối như tơ, tay cầm điện thoại phát run.

– Làm sao đây làm sao đây?- Hàn Bắc, Hàn Giai đều luống cuống.

Mới nói xong, Lăng Tuyết thở hồng hộc xông vào nhà, lớn tiếng nói:

– Em đặt xong vé máy bay rồi, Hàn Giai, em lo chuẩn bị hộ chiếu đồ đạc cho Ngũ Ca, Hàn Bắc đi gọi taxi đi! Ngũ Ca, chúng ta lập tức ra sân bay ngay!

– Ủ!

Mọi người lập tức hành động.

Vội nhưng không loạn, Lăng Tuyết phân công cho tất cả mọi người, chỉ chốc lát đã gói ghém xong đồ đạc.

Chuyến bay sớm nhất sẽ khởi hành sau hai tiếng nữa, bởi vậy ra sân bay không cần quá gấp.

Chỉ là Ngũ Ca lúc ở trên taxi không ngừng giục tài xế lái xe nhanh lên, làm người này vì căng thẳng mà cảm xúc bất ổn.

Lăng Tuyết khuyên nhủ anh:

– Ngũ Ca, đừng lo quá, chị dâu nhất định không sao đâu! Khám thai định kỳ không có vấn đề mà, vậy chứng minh tình trạng sức khỏe của chị dâu và thai nhi rất tốt. Bây giờ người bên đó chắc đã đưa chị dâu đi viện, nói không chừng anh về là có thể bông con rồi!

– Đúng đúng đúng, không sao, nhất định không sao!- Ngũ Ca nghe Lăng Tuyết cũng tự trấn an mình, nhưng tay chân vẫn run rẩy do căng thẳng.

Đúng lúc này, điện thoại reo, là người anh em anh nhờ giúp đỡ gọi đến.

Ngũ Ca lập tức nghe máy:

– A lô!

– Đoạn Ngũ, không ngờ tới mày cũng có hôm nay chứ gì!

Người bên kia không phải anh em của anh, là Luru Bát, kẻ thù cũ Luru Bát!

Luru Bát ở trong điện thoại gân cổ rống lên:

– Mày hại tao nhà tan cửa nát, hôm nay tao cũng để mày nếm thử cảm giác vợ con ly tán! Không, tao muốn mày ngay cả mặt con cũng không thấy được, vĩnh viễn không thấy!

– Luru Bát, mẹ kiếp mày dám động vào một sợi tóc của vợ con tao, tao giết mày ngay!- Ngũ Ca kích động la lớn.

Trong điện thoại, Luru Bát cười sằng sặc:

– Được, đến đi, đến giết tao đi! Đáng tiếc, trước khi mày tới tao xử xong chúng rồi, ha ha ha!

Điện thoại đột ngột ngắt máy, mặc cho Ngũ Ca gọi thế nào cũng không được. Điện thoại đã bị Luru Bát cướp đi, có thể nghĩ tình hình bên đó có bao nhiêu nguy hiểm!

Lăng Tuyết hốt hoảng:

– Sao vậy chứ? Hay chúng ta báo cảnh sát đi?

– Không được, không thể báo cảnh sát, Luru Bát là thằng điên, báo cảnh sát thì hắn nhất định sẽ giết Hân ngay.

Ngũ Ca siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên, anh nghiêng răng nghiêng lợi, tự nhủ bản thân đừng hoảng loạn đừng rối rắm, chuyện đến nước này, có lẽ chỉ đành cầu xin người đó thôi!

Anh lập tức gọi điện thoại cho đại ca anh theo nhiều năm, cũng chính là Kiều Thất Gia lúc trước Lăng Tuyết thường xuyên thuê xe để đi đưa.

– Đại ca, là em, Đoạn Ngũ, Luru Bát bắt vợ em đi, vợ em sắp sinh rồi, cầu xin anh hãy cứu họ đi!

Kiều Thất Gia chậm rãi nói:

– Là Đoạn Ngũ à, sao vậy, đột nhiên nhớ đến tao sao? Tao nghe nói dạo này mày khá khá lắm mà, nổi tiếng ra tới nước ngoài luôn mà!

Ngũ Ca nhẫn nại, đau khổ cầu xin:

– Đại ca, vợ em sắp sanh rồi, Luru Bát bắt cô ấy đi, em sợ cứ kéo dài thế này, mạng sống của vợ con em khó giữ được, van anh, em xin anh cứu cô ấy đi!

Kiều Thất Gia bật cười, từng lời như dao cứa:

– Đoạn Ngũ, năm đó mây theo tao, tao có từng bạc đãi mây chưa? Mây đòi rửa tay gác kiếm tham gia ban nhạc gì đó, gia nhập giới giải trí gì đó, tao có từng khó dễ mây chưa? Mây từng theo tao, cũng là duyên phận, duyên tụ duyên tán thì thôi, giờ mây kêu tao ra tay giúp đỡ, mây xem Kiều Thất Gia này là gì, Bò Tát cứu khổ cứu nạn sao?

Ngũ Ca còn muốn bỏ thể diện van nài tiếp, nhưng Kiều Thất Gia đã cúp máy.

Lăng Tuyết bên cạnh nghe được đại khái, trong lòng hiểu được bảy tám phần.

Cô vừa áy náy vừa khổ tâm, tự trách nói:

– Đều do em, tại em, nếu không phải em kêu anh cùng tụi em sang Mỹ, anh sẽ không bỏ mặc chị dâu. Nếu không phải em chinh điện thoại sang chế độ im lặng, anh đã sớm nghe thấy điện thoại cầu cứu của chị ấy, sự việc cũng không ra nông nổi thế này.

Ngũ Ca mặt tái nhợt, vô cùng chán nản, anh cứ trượt xem danh bạ hết lần này đến lần khác, hy vọng tìm được người có thể giúp anh.

Nhưng không có, mấy trăm số điện thoại, thậm chí ngay cả một người có thể giúp đỡ được cũng không có!

Sắc mặt anh từ đỏ chuyển thành tái, từ tái sang tối tăm, đường đường là thằng đàn ông, nhưng bây giờ lại xụi lơ ngồi đó, khoe mắt rung rung...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Cứu Tinh Chân Chính

Lăng Tuyết cực kỳ áy náy, trong lòng cô, Ngũ Ca trước giờ đều là người đàn ông đội trời đạp đất, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, chỉ cần nói với Ngũ Ca, anh liền không chút do dự ra tay giúp đỡ, dù chuyện đó có bao nhiêu khó khăn hay rắc rối, anh sẽ không màng tất cả đứng ra, dốc toàn lực giúp đỡ cô.

Chỉ là bây giờ, vị thần hộ mệnh như Ngũ Ca, lại bất lực như đứa trẻ, run rẩy, gần như tuyệt vọng.

Ai nói đàn ông có nước mắt nhưng không dễ rơi?

Lăng Tuyết quay đi, lấy tay lặng lẽ lau khô nước mắt mình, cô không muốn Ngũ Ca nhìn thấy sự yếu ớt của mình ngay lúc này.

Có lẽ Lãnh Thanh Mặc sẽ có cách?

Nghĩ vậy, Lăng Tuyết lập tức gọi điện thoại. Trước kia, hễ Lăng Tuyết gặp phải vấn đề không giải quyết được, Lãnh Thanh Mặc sẽ ở sau lưng giúp cô xử lý, việc lớn chuyện nhỏ, tất cả đều làm rất ổn thỏa.

Nhạc chờ liên tục vang lên, chỉ là không ai bắt máy, gọi lại lần nữa, vẫn không ai nghe...

Hôm nay sao vậy, là ngày “không nghe điện thoại” hay sao?!

Lăng Tuyết không biết bên Lãnh Thanh Mặc có xảy ra chuyện gì không, nhưng giờ liên quan đến mạng người, đã không có thì giờ nghĩ đến nữa.

Ngoại trừ Lãnh Thanh Mặc, còn ai có thể ra tay giúp cô đây?

Một bóng hình quen thuộc hiện lên trong đầu, Lăng Tuyết không thể không bắt đầu đối diện với lòng mình, vào cái người mà cô cố tình lờ đi ấy: Thân Đồ Dạ!

Hai mạng người, một cuộc gọi, bên nặng bên nhẹ biết ngay, làm gì có nhiều thời gian suy xét như vậy? Gần như không chút do dự, cô nhấn ngay dãy số đó...

Lúc chờ đợi kết nối, cô bỗng nhiên ý thức được có gì đó không đúng, trước kia khi cô giả mạo Cung Thiên Long, mỗi lần muốn gọi cho anh đều mở danh bạ ra tra số, còn lần này cô dùng điện thoại của Lăng Ngạo, cô lại có thể nhấn được số!

Hóa ra, người cố gắng muốn quên đi, nhưng số điện thoại đã khắc cốt ghi tâm rồi!

Thân Đồ Dạ đang trên đường đến bệnh viện, nhìn ra cảnh đêm thành phố quen thuộc, bất giác nhớ đến Lăng Tuyết, nhớ đến rất nhiều kỷ niệm giữa họ,

tâm trạng lắc lư vô định, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng ghét đó, anh rất muốn quên, lại như hình với bóng, không xua đi được.

Reng reng...

Bỗng nhiên, điện thoại đổ chuông, là số lạ.

Số điện thoại của Thân Đồ Dạ chưa từng cho người lạ, bạn bè làm ăn cũng biết anh không thích nghe điện thoại, có chuyện gì đều gọi cho cấp dưới của anh. Nhìn thấy số điện thoại xa lạ này, Thân Đồ Dạ vốn không định bắt máy, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại nhận.

Có lẽ, là cô gái ấy gọi đến thì sao?

Quả nhiên, bên kia là giọng nói quen mà lạ của Lăng Tuyết:

– Thân Đồ Dạ... Là tôi!

Thân Đồ Dạ cảm giác như tim mình ngừng đập, loại cảm giác khó tả ấy hình như anh chưa từng thể nghiệm trong đời. Anh cố nén tâm trạng phức tạp, cố gắng khiến giọng nói mình thật bình tĩnh, thật lạnh lùng:

– Lăng Tuyết?

– Là tôi!- Lăng Tuyết không biết mở lời thế nào, dù sao lúc trước còn mạnh mẽ nói mình trả thù, giờ lại xin xỏ người ta, cô vô cùng căng thẳng, thậm chí còn nói năng lộn xộn- Tôi, tôi, tôi có chuyện muốn nhờ anh.

– Em... nhờ tôi?- Thân Đồ Dạ ngẩn người.

– Vợ của một người anh sắp sinh, nhưng hiện tại lại bị người ta uy hiếp, tình huống nguy hiểm lắm, tôi muốn nhờ anh cứu chị ấy, bằng không chị ấy sẽ mất mạng! Địa chỉ nhà là...

Lăng Tuyết không quanh co, trực tiếp báo địa chỉ, nói xong còn bỏ sung:

– Anh nhớ chưa? Tôi gửi tin nhắn cho anh nha!

Cô sợ Thân Đồ Dạ nhất thời không nhớ kịp, còn cố tình gửi tin nhắn có địa chỉ đã soạn sẵn cho Thân Đồ Dạ.

– Ha ha!- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Lăng Tuyết, tôi phát hiện ra em buồn cười lắm, lừa tôi lâu như vậy, tôi còn chưa tìm em tính sổ, em lại dám nhờ tôi giúp đỡ! Đúng là vô lý!!!

– Ân oán của chúng ta sau này hẵn tính cũng không muộn, người bạn này với tôi mà nói vô cùng quan trọng, hơn nữa chuyện này cũng do tôi mà nên, nếu chị ấy có chuyện, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho chính mình!

Lăng Tuyết nói rất vội, câu cuối cùng gần như là van nài...

– Coi như tôi van xin anh được không, anh giúp tôi đi, một lần thôi, giúp tôi với!

Thân Đồ Dạ biết Lăng Tuyết không bao giờ dễ dàng lên tiếng xin ai, cho dù bản thân bị ngược đến chết cũng không cầu xin tha thứ, lần này lại trịnh trọng nói “van xin anh”, anh cảm nhận được, chuyện này với cô mà nói rất quan trọng, còn quan trọng hơn cả mạng của cô nữa, lòng anh có hơi dao động.

Anh im lặng, lặng lẽ ra hiệu với Lôi Quân, đưa địa chỉ trong tin nhắn cho anh xem.

Lôi Quân hiểu ý, lập tức đánh xe chạy về hướng đó.

Tuy rằng đã hành động rồi, nhưng Thân Đồ Dạ vẫn còn cứng miệng:

– Cho tôi một lý do, tại sao tôi phải giúp em?

– Mạng người quan trọng mà, cứu một mạng người còn hơn xây bảy cảnh chùa!- Lăng Tuyết gấp đến độ lòi cả tục ngữ ra nói- Tôi biết anh không phải kẻ máu lạnh, anh nhất định sẽ giúp tôi đúng không? Xem như tôi xin anh giúp tôi đi, chỉ cần anh đồng ý giúp đỡ, sau này anh kêu tôi trả ơn anh thế nào, tôi cũng đồng ý hết!

– Thật sự là cái gì cũng được?- Khóe môi Thân Đồ Dạ giờ lên độ cong mê người.

– Thật mà, thật mà!!!- Lăng Tuyết bất chấp luôn, bây giờ chỉ cần cứu được người, cái gì cô cũng chịu làm.

– Được, tôi có thể giúp em!- Thân Đồ Dạ dứt khoát nói- Nhưng em phải đồng ý với tôi, sau ba ngày nữa em phải xuất hiện trước mặt tôi!

– Hà?- Lăng Tuyết ngây ra một lúc.

– Không được à? Vậy thôi, tạm biệt!- Thân Đồ Dạ định cúp máy.

– Đứng đứng, tôi đồng ý- Lăng Tuyết vội vàng gọi anh lại.

– Nói được phải làm được!- Giọng Thân Đồ Dạ đánh lại- Sau ba ngày, nếu em không xuất hiện, vậy thì người hôm nay em nhờ tôi cứu, sẽ chết còn thảm hơn bây giờ!!!

– Anh yên tâm đi, chỉ cần anh cứu chị ấy, anh kêu tôi làm gì cũng được, tôi đồng ý hết!

Lăng Tuyết hứa hẹn.

– Được, một lời đã định.

Con nhỏ này, vẫn giờ thôi chó cùng rứt giậu, gấp lên thì cái gì cũng hứa, lần nào cũng như vậy!

Sau khi cúp máy, tâm trạng Thân Đồ Dạ lập tức tốt lên, tươi cười đầy mặt, quay sang phân phó Cố Huy và Lôi Quân:

– Hai cậu nghe chưa, lập tức đi cứu người cho tôi, tôi mặc kệ là tình huống gì, nhất định phải cứu được người đó!

– Vâng!- Lôi Quân đáp ga, nhìn Thân Đồ Dạ luôn cau có giờ phút này vui ra mặt qua gương chiếu hậu.

Bên Thân Đồ Dạ đã đồng ý, Lăng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nói với Ngũ Ca:

– Yên tâm đi Ngũ Ca, anh ấy đã đồng ý giúp em, vậy thì anh ấy nhất định sẽ cứu được chị dâu!

Giờ khắc này, tảng đá đè nặng trong lòng Lăng Tuyết hoàn toàn gỡ bỏ, trong lòng cô, chỉ cần Thân Đồ Dạ đồng ý chuyện gì, thì nhất định anh sẽ làm được.

Ngũ Ca luôn ở bên cạnh nghe ngóng, biết được ít nhiều, anh ấy nãy nói:

– Nhưng vì giúp anh, em lại hứa hẹn với người ta, đến lúc đó em thực hiện thế nào?

Nghe vậy, trong lòng Lăng Tuyết hơi hoảng, nhủ thầm chẳng lẽ ba ngày sau phải thật sự chạy đến gặp anh sao? Cô không làm đâu!

– Anh không cần lo, cứu người ra được rồi tính, dù sao cũng không phải lần đầu em chơi xỏ anh ấy!

Lăng Tuyết hoàn toàn không để tâm chuyện này, dù sao đây cũng không phải lần đầu cô hứa suông với Thân Đồ Dạ.

Lăng Tuyết thấy Ngũ Ca không còn căng thẳng như ban nãy, biết anh cũng nhẹ nhõm hơn, an ủi:

– Ngũ Ca, anh về chăm sóc chị dâu và em bé trước đi, chuyện ở đây đừng quá lo lắng, có em rồi!

– Ừ- Ngũ Ca gật đầu, trong lòng thầm cầu nguyện, hy vọng hai mẹ con bình an vô sự.

Xe Thân Đồ Dạ rất nhanh đến nơi đã nói, là nơi Lăng Tuyết từng sống.

Đường phố quen thuộc, cửa hàng quen thuộc, hàng rong dọc hai bên đường, tình cảnh hết như lúc trước cứu con chó tên Bánh Bao.

Lần đó, Lăng Tuyết cũng đã lo lắng hết như vậy nhỉ?

Thân Đồ Dạ nghĩ, bản thân lúc đó đã nghi ngờ Lăng Tuyết sống ở đây, hiện tại xem ra là đúng rồi.

Tới gần địa chỉ cứu người, tiểu thương bày bán hàng rong hai bên đường rất đông, xe không khỏi đi chậm lại, mà sau xe họ, một chiếc xe cứu thương vì gánh hàng rong quá nhiều mà mắc kẹt ngay đầu đường, nửa bước khó đi, chỉ có thể bất lực hù còi inh ỏi.

Nghĩ đến người cần cứu sắp sanh, Thân Đồ Dạ đoán xe cấp cứu có thể là đi đón người bạn của Lăng Tuyết, nên quyết đoán ra lệnh:

– Đứng đi, dẹp hết đám hàng rong này!

Một chiếc xe hạng sang trị giá hàng chục triệu NDT, lại hết như xe hàng, chạy vọt qua không chút do dự.

Quầy ăn vặt, xe ba gác, sạp bán giày giá rẻ, theo tiếng còi vang inh ỏi và tiếng hét kinh ngạc của người đi đường dần dần bị phá thông!

Chỉ vì... mở đường giúp xe cấp cứu ở phía sau!

Đường đi đã thông thoáng, xe cấp cứu chạy theo sau chiếc Maybach bản giới hạn này đến nơi cần đến.

Dưới lầu nhiều người vây xem, tiếng bàn tán ồn ào liên tiếp, mà ở chính giữa đám đông ấy, một người đàn ông đầu trọc khoảng bốn năm chục tuổi đang cầm dao phay, kề vào cổ một thai phụ từng bước đi ra ngoài.

Giữa chân thai phụ ra máu, trông có vẻ không chống đỡ nổi nữa.

Một phụ nữ trông có vẻ là bảo mẫu đứng trong đám đông sợ hãi la hét khóc lớn, còn hai thanh niên cơ bắp cuộn cuộn bị thương không ngừng khuyên can:

– Anh Bát, anh đừng kích động, mau thả...

Đáng tiếc người nọ không hề dao động, nhe răng cười nói:

– Đoạn Ngũ hại vợ con tao ly tán, ngồi tù bảy năm, hiện giờ tao phải cho nó nhà tan cửa nát!

– Oan có đầu nợ có chủ, anh có oán thì đi tìm Ngũ Ca, anh đi đối phó một thai phụ thì có bản lĩnh gì? Chị dâu lại không chọc gì anh...

– Mày im, cút ngay!!!- Luru Bát hoàn toàn không nghe.

Thân Đồ Dạ ra hiệu cho Cố Huy và Lôi Quân, hai người nhanh chóng xuống xe.

Tiếng người huyên náo, người đàn ông đầu trọc càng kích động, lưỡi dao kề vào cổ thai phụ đã có dấu hiệu di chuyển.

Lôi Quân và Cố Huy lẫn vào trong đám đông thấy vậy, Lôi Quân dạt người sang hai bên, đi thẳng đến chỗ Luru Bát.

Luru Bát sắc mặt hung ác, la lớn:

– Làm gì, mày muốn làm gì, mày còn bước tới nữa tao sẽ giết nó!

Phóng một cái, hệt như mũi tên, Lôi Quân xuất hiện trước mặt Luru Bát, khi hắn chưa kịp phản ứng gì, nắm đấm hệt như quả tạ của anh đã giáng xuống...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Chuyên Gia Xỏ Lá

Lăng Tuyết luôn đi cùng Ngũ Ca hoàn tất thủ tục đăng ký ở sân bay, cả hai đều bất an, lo lắng chờ đợi tin tức bên Vương Hân, họ chỉ yên lòng khi nghe thấy tin Vương Hân bình an vô sự.

Đợi khoảng hơn nửa giờ không có tin gì, thủ tục đã hoàn tất, sắp tới giờ lên máy bay, không thể tiếp tục đợi nữa, Lăng Tuyết kêu Ngũ Ca cứ vào trong trước, đợi về thành phố Hải rồi tính tiếp.

Khi Ngũ Ca đang chuẩn bị đi qua cửa kiểm tra an ninh, điện thoại di động đổ chuông, anh lập tức gọi Lăng Tuyết lại, hai người đi sang một bên nghe máy...

Người gọi đến là Trần Chí Khải, một trong những anh em của Ngũ Ca, luôn trông nom Vương Hân.

Trần Chí Khải phấn khởi nói:

– Ngũ Ca, chị dâu không sao rồi. Lúc này tụi em đưa chị ấy đến bệnh viện thì bận suốt, không có thời gian báo một tiếng với anh. Yên tâm đi, bác sĩ kiểm tra rồi, nói ngoại trừ xuất huyết quá nhiều hơi đuối sức ra, thì không có gì đáng ngại!

Ngũ Ca và Lăng Tuyết thở phào nhẹ nhõm:

– Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.

Trần Chí Khải còn nói thêm:

– Lưu Bát đúng là thằng khốn, lại dám ra tay với chị dâu, đúng là điên mà, đạo nghĩa giang hồ “họa không tính vào vợ con” cũng không biết! May mà bạn của Lăng Tuyết đến đúng lúc, bằng không hậu quả không dám tưởng tượng. Nhưng mà, hai người bạn của cô ấy ra tay độc thiết, vừa nhanh vừa chuẩn, không có bất cứ động tác thừa thãi nào! Còn nữa còn nữa, họ lại có thể dùng siêu xe mấy chục triệu tệ dọn đường cho xe cấp cứu, mấy quầy hàng rong hai bên đường chắn ngang đều bị đung hết tron, lái xe như vậy hết như không cần tiền, sang quá sang!

Anh ta một hơi miêu tả lại tình hình Cổ huy và Lôi Quân cứu người, nói thật hào hứng, Ngũ Ca nghe mà nhiệt huyết dâng trào, ước gì có thể đích thân đến đó cứu người mình yêu thương.

Trần Chí Khải vẫn huyền thuyên:

– Bạn của Lăng Tuyết trọng nghĩa khí thật, sau khi cứu người còn sắp xếp bác sĩ giỏi nhất và phòng bệnh nữa, còn đặc biệt mời người chăm sóc, nói đời chừng nào chị dâu sinh con xong mới đi. À đúng rồi, họ còn thanh toán hết chi phí, làm việc quả thực rất chu đáo!

– Giúp tôi cảm ơn họ- Ngũ Ca nhìn thoáng qua Lăng Tuyết bên cạnh, anh biết, sở dĩ Thân Đồ Dạ làm vậy, đơn giản là bởi vì Lăng Tuyết.

– Đâu cần anh nhắc, em cực kỳ sùng bái hai anh đó, không biết thuộc bang nào nữa- Trần Chí Khải cười nói- Có cơ hội anh giúp em nói với họ, cho em nhập hội với họ nha.

– Chuyện này sau hần nói, đúng rồi, xử lý Lưu Bát thế nào?- Ngũ Ca lo người của Thân Đồ Dạ ra tay quá nặng làm chết người, sợ sẽ liên lụy đến Lăng Tuyết.

– Lưu Bát bị cảnh sát giải đi rồi, ngồi bóc lịch không tám thì cũng mười năm!

– Vậy cũng tốt...

Ngũ Ca đã rút khỏi giang hồ, đối với “tham vọng háo thắng, báo ân báo oán” đã phai nhạt, hiện tại Vương Hân không sao, Lưu Bát vào tù cũng xem như trừng trị đúng tội rồi.

Lăng Tuyết nghe xong cũng thở phào, cô thật sự không phải lo lắng cho mình, mà sợ Ngũ Ca bị dính vào chuyện này, thì lúc trước “rửa tay gác kiếm” xem như uổng phí.

Nhưng có một điều, Lăng Tuyết rất hiểu, đó chính là ngộ nhờ Vương Hân xảy ra chuyện, với tính cách của Ngũ Ca, kết cục không có người chết sẽ không ngừng.

Nói chuyện xong, Ngũ Ca quay sang Lăng Tuyết, cảm kích nói:

– Tuyết, cực cho em rồi, Đoạn Ngũ anh chưa từng chịu ơn ai, nhưng lần này ỏn thỏa, anh thực sự phải cảm ơn em, nếu không có em, chị dâu em sẽ...

– Ngũ Ca!- Lăng Tuyết ngắt lời anh, chân thành nói- Giữa chúng ta cần gì phải nói ơn nghĩa, em giúp anh là chuyện phải làm, trước kia chẳng phải lúc nào anh cũng giúp đỡ em đó sao?

– Vậy không cần cảm ơn thành lời- Ngũ Ca gật đầu- Khắc ghi trong lòng là được. Bạn của em giỏi thật, mới một lát thôi, đã dàn xếp xong vụ này. Vừa rồi tìm anh như nhảy ra ngoài, bây giờ nhẹ nhõm hơn rồi!

Nghe thấy Ngũ Ca khen ngợi Thân Đồ Dạ, Lăng Tuyết không khỏi tự hào:

– Đương nhiên rồi, anh ấy là người làm chuyện lớn, mấy chuyện nhỏ này với anh ấy mà nói dễ như trở bàn tay í mà. Em đã nói chỉ cần Thân Đồ Dạ chịu ra tay, chị dâu nhất định sẽ không sao!

– Ừ- Ngũ Ca cười, nhìn Lăng Tuyết, trước kia anh luôn nghĩ Lăng Tuyết đối với Thân Đồ Dạ chẳng qua chỉ là bắt đắ dĩ thỏa hiệp, hiện tại xem ra hoàn toàn không phải vậy.

Lúc này, sân bay lần nữa phát loa thông báo chuyến bay sắp khởi hành.

Lăng Tuyết nhắc nhở:

– Ngũ Ca anh mau vào cửa đi, máy bay sắp khởi hành rồi. Về đó nhất định phải chăm sóc chị dâu, đợi em bé chào đời, anh nhớ chụp ảnh gửi cho em xem nha!

– Ừ!- Ngũ Ca không ngừng gật đầu, sắp sửa tạm biệt, bất an nói- Về phía Lăng Ngao, anh không chăm sóc được nữa rồi, em và Hàn Bắc Hàn Giai phải vất vả hơn. Còn chuyện đại nhạc hội, anh chắc chắn không tham gia được, em giúp anh báo một tiếng với Hàn Vũ Thần, để anh ta mau chóng tìm người thay anh, đừng làm lỡ việc của người ta!

– Em biết rồi, anh đừng lo quá!

Lăng Tuyết liên tục gật đầu, nhìn theo Ngũ Ca qua cửa an ninh.

Tiền Ngũ Ca đi, Lăng Tuyết hoàn toàn nhẹ nhõm, chuyện này cuối cùng cũng giải quyết êm xuôi, nhưng còn Thân Đồ Dạ...

Thật sự ba ngày sau phải trở về ư?

Không thêm!

Lăng Tuyết chun mũi, nhủ thầm mình còn phải ở lại chăm lo phát triển sự nghiệp nữa chứ, sao có thể trở về ngay lúc này!?

Và lại Cung Thiên Long cũng tỉnh lại rồi, cô không thêm quay về chốn nước đục đó đâu.

Nhưng lỡ như Thân Đồ Dạ đến tìm cô “đòi nợ” thì sao? Kệ đi, dù sao cũng mắc nợ nhiều lần rồi, nợ thêm lần nữa cũng được.

Lăng Tuyết gọi taxi quay về, trên đường lại nhận điện thoại của Lăng Ngao, kể lại sự việc cho anh nghe. Nghĩ nghĩ, cô lại gọi cho Hàn Bắc và Hàn Giai, báo bình an.

Chỉ là vừa đến cổng bệnh viện, điện thoại của cô lại reo, Thân Đồ Dạ gọi đến.

Vừa thấy hiển thị số trên màn hình, nhịp tim Lăng Tuyết tăng nhanh, toàn thân căng thẳng, nghĩ thầm, người này chắc chắn gọi đến đòi nợ, khẳng định là kêu cô quay về rồi!

Cô tìm một nơi yên ắng, bắt an nhận cuộc gọi.

– A lô?- Giọng Lăng Tuyết có hơi run- Thân Đồ Dạ...

Đầu kia điện thoại bỗng nhiên truyền đến tiếng con nít khóc, Lăng Tuyết ngẩn ra một lúc mới hoàn hồn:

– Chị dâu sinh rồi à?

– Ừ, là con trai, 3.9 kg.

Lần đầu tiên Thân Đồ Dạ làm việc tốt, hơn nữa còn đón một sinh mạng nhỏ chào đời, trong lòng bất giác ấm áp, tiếng nói đặc biệt vui vẻ:

– Là một thằng nhóc béo ú!

Lăng Tuyết kích động và phấn khởi:

– Tuyệt quá, tuyệt quá rồi, đúng là tốt quá, đợi lát nữa Ngũ Ca nhìn thấy chắc sẽ hạnh phúc lắm! Chị dâu khỏe chứ?

– Khỏe, mẹ tròn con vuông- Thân Đồ Dạ cười nói.

– Tốt quá!- Lăng Tuyết cực kỳ vui vẻ- Cảm ơn anh nha, hôm nay đúng là cực cho anh rồi!

– Em vui là được rồi!- Thân Đồ Dạ đổi đề tài- Chuyện tôi hứa với em đã hoàn thành, còn chuyện em hứa với tôi, khi nào thực hiện vậy?

Vừa nghe đến đây, Lăng Tuyết ỉu xiu ngay, đến rồi đến rồi, quả nhiên vẫn đến màn đòi nợ rồi!

Cô chớp chớp mắt, không biết trả lời thế nào:

– Ừ thì, cái đó, ừ...

– “Ừ” cái rắm!- Thân Đồ Dạ tức tối nói- Không lẽ em lại muốn chơi xỏ tôi? Tôi báo cho em biết nhé Lăng Tuyết, nếu em dám hứa lèo, tôi sẽ khiến em biết cái gì gọi là hối hận!

– Không phải không phải, tôi nào dám chơi xỏ anh chứ!- Cũng không quản Thân Đồ Dạ tin hay không, Lăng Tuyết mau chóng giải thích- Bên này hiện tại tôi có một việc rất quan trọng, nên chưa thể về lúc này được!

– Tôi mặc kệ, tôi chỉ biết em đã hứa ba ngày nữa sẽ xuất hiện trước mặt tôi. Nếu ba ngày sau em không đến, vậy sản phụ kia cùng với đứa bé sẽ...

Thân Đồ Dạ nói chuyện luôn không kiêng nể gì, hờ một tí lại uy hiếp người khác, đòi chém đòi giết, nhưng mới nói được một nửa, bên kia bỗng nhiên truyền đến tiếng ỳ tá:

– Chào anh, sản phụ nói là do anh cứu họ, nhờ tôi bế em bé đến cho anh xem. Đây, anh xem nó đáng yêu chưa này!

Thân Đồ Dạ nhất thời không biết làm sao, nói chuyện có chút không trôi chảy:

– Ồ... đáng yêu thật... cho tôi bế à? Tôi không biết bế trẻ con đâu. Nó nhỏ xíu thế này, nếu đánh rơi thì làm sao... được được được, tôi bế tôi bế vậy... cục cưng à, ơ, cười à...

Lòng Lắng Tuyết đang căng như dây đàn lập tức thả lỏng, bên môi hiện lên nụ cười, nhủ thầm, thì ra anh chàng cũng có một mặt dịu dàng như vậy!

Thân Đồ Dạ đành chịu, trên tay còn bông em bé mà, có thể nói ra lời nói ác độc đến đâu được chứ?

– Được rồi, tôi biết anh không xấu xa vậy đâu, anh có bao nhiêu thiện lương có lẽ chính anh cũng không biết!- Lắng Tuyết được nước làm tới- Vừa rồi là anh cứu họ, hai mạng người đấy, còn có cục cưng đáng yêu nữa. Thân Đồ Dạ, anh là người tốt, anh có biết anh đã làm được việc tốt không, người tốt sẽ được báo đáp!

– Em bớt nói nhảm lại đi!- Thân Đồ Dạ trả thẳng bé cho y tá, đi sang một bên nói- Tôi biết hiện tại em đang ở Mỹ, em lập tức lăn về đây dập đầu nhận lỗi cho tôi, có lẽ tôi còn có thể tha thứ cho em!

– Vậy không được, tôi thực sự chưa về được mà!- Lắng Tuyết đã hạ quyết tâm tiếp tục chơi xỏ anh.

– Lắng Tuyết, em muốn chết đúng không?- Thân Đồ Dạ tức đến nghiến răng.

– Được rồi được rồi, chúng ta nói đến đây thôi, hôm nào nói tiếp nha, cuộc gọi quốc tế đắt lắm, anh tiết kiệm chút đi.

Lắng Tuyết nói xong chuẩn bị cúp máy, cuối cùng còn bỏ sung thêm:

– Đúng rồi, điện thoại tôi đang dùng là của Lắng Ngạo, sẽ trả lại cho anh ấy ngay. Anh đừng gọi đến làm phiền anh ấy nha, con người Lắng Ngạo không nói lý lẽ đâu, nếu hai người cãi nhau trong điện thoại thì đúng là ấu trĩ lắm!

Thân Đồ Dạ bên này tức muốn chết, cô gái này biết thừa anh sẽ không tổn hại đến sản phụ và trẻ sơ sinh, cho nên mới dám cả gan làm loạn đây mà!

Lôi Quân ở bên cạnh nhìn thấy, mặc cười nhưng lại không dám cười.

Cố Huy thì lắc đầu, chủ nhân là người rất lợi hại, sao lại luôn bị Lắng Tuyết ăn sạch thế này?

Thân Đồ Dạ bỏ về, vào trong thang máy, anh thật sự không nhịn nổi nữa, ra lệnh cho Lôi Quân:

– Chuẩn bị chuyên cơ, tôi phải đi Mỹ!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Lòng Tự Ti Đáng Thương

Lắng Tuyết đi vào phòng bệnh, tất cả mọi người đều ở đó, Hàn Giai vội vàng chạy đến hỏi:

– Chị Lắng Tuyết, thế nào rồi? Chị dâu không sao chứ?

– Không sao rồi!- Lắng Tuyết quay đầu nhìn Hàn Bắc- Anh sao vậy? Em đã báo chuyện chị dâu giải quyết ổn rồi mà, nhờ anh nói lại với Hàn Giai, sao anh còn để cô ấy chạy đến đây?

– Chuyện này sao lại trách anh? Em vừa mới cúp máy xong, nó đã đến rồi!- Hàn Bắc có chút ảm ức.

– Em và tụi nhỏ ở nhà chờ đợi, quá lo lắng nên chạy đến đây!- Hàn Giai giải thích- Tuy rằng đã biết không sao, nhưng vẫn muốn nghe kể lại cụ thể mà, dù sao ở nhà cũng rảnh rồi.

– Em đúng là số khổ, có thời gian nghỉ ngơi cũng không lo nghỉ ngơi – Lắng Tuyết lườm cô, trả điện thoại lại cho Lắng Ngạo, cười nói- Mọi người biết không, chị dâu sinh bé trai béo ú đấy.

– Thật à!!!- Mọi người đều nhón nháo- Sinh hồi nào? Đứa bé khỏe không? Chị dâu ổn chứ?

– Mẹ tròn con vuông, khỏe cả!- Lắng Tuyết nghĩ đến cũng thấy rất vui- Mới sinh đây thôi, bé trai khá khinh, 3.9kg.

– Tốt quá, tốt quá!- Mọi người hí hửng nhảy nhót, vô cùng vui vẻ.

– Vậy Ngũ Ca nhất định rất vui!- Lắng Ngạo cười nói- Anh ấy luôn mong có con trai, còn nói sau này sẽ dạy con tập võ, đánh đàn.

– Ngũ Ca chưa biết đâu, lúc em rời khỏi sân bay anh ấy đã sắp lên máy bay rồi, vừa mới đến bệnh viện là nhận được điện thoại nói chị dâu sinh rồi!

Lăng Tuyết rót ly nước uống- Khát chết em, trên đường đi căng thẳng lắm, hiện tại cuối cùng cũng giải quyết xong, lòng em nhẹ nhõm hẳn.

– Ngồi nghỉ một lát đi chị- Hàn Giai lấy ghế cho Lăng Tuyết- Đói chưa? Em có mang com trưa cho mọi người đây, chị với anh Lăng Ngạo ăn đi cho nóng.

– Ủ, cảm ơn- Lăng Tuyết nhìn Lăng Ngạo- Anh vẫn chưa ăn com à?

– Chưa, tình hình lúc này ai mà nuốt nổi, anh đợi em về ăn cùng đây- Lăng Ngạo dịu dàng nhìn cô- Một rồi, đợi sau này chân anh khỏe hẳn, mấy việc thế này cứ giao cho anh.

– Được đó, em không khách sáo với anh đâu- Lăng Tuyết nhận lấy hộp đựng com Hàn Giai đưa, mở ra hít hà- Oa, nhìn thôi đã thấy ngon rồi, tài nấu nướng của Hàn Giai có tiến bộ nha!

– Còn thua xa chị, em đang cố luyện đây- Hàn Giai cười nói.

– Em khiêm tốn nhì- Lăng Tuyết cười cười với cô, tùy ý nói- Hàn Giai dịu dàng hiểu chuyện, siêng năng cầu tiến, còn biết nấu nướng nữa, thời nay con gái tốt như vậy hiếm có lắm nha.

Hàn Giai mặt đỏ lên nhìn sang Lăng Ngạo.

Lăng Ngạo nhướn mày, không nói gì.

Hàn Bắc thấy gió thổi sai hướng, lập tức nói sang chuyện khác:

– Được rồi, mau ăn com đi, ăn xong rồi nhanh nhanh về nhà nghỉ ngơi, tối nay đi tập dợt cùng anh.

– Em hả?- Lăng Tuyết ngẩn người.

– Không thể là em à- Hàn Bắc nói- Ngũ Ca đi rồi, ban nhạc thiếu một người, em không đi thì ai đi? Trình độ của Hàn Giai họ lại không thích.

– Xi, chị An nói sẽ bồi dưỡng em nha- Hàn Giai bĩu môi.

– Được rồi, tối nay em đi tập dợt với anh, thuận tiện giải thích với họ chuyện của Ngũ Ca luôn- Lăng Tuyết nói.

– Anh chị yên tâm đi đi, chỗ này có em rồi, em sẽ chăm sóc anh Lăng Ngạo- Hàn Giai nói.

– Không cần đâu, anh không phải không thể cử động, không cần ai chăm sóc- Lăng Ngạo nói ngay- Lăng Tuyết, chẳng phải em thuê người chăm sóc anh sao? Người đâu?

– Đúng rồi, suýt nữa thì quên- Lăng Tuyết lúc này mới nhớ ra- Lúc trưa em đang nói chuyện với hộ lý, thì chị dâu xảy ra chuyện, nên vẫn chưa bàn xong, giờ em đi hỏi thăm đã.

– Không vội, ăn com trước đi- Lăng Ngạo kéo cô lại.

– Em đi trước...- Lăng Tuyết còn chưa nói xong, điện thoại của Lăng Ngạo đổ chuông, Lăng Ngạo lấy qua xem, là số lạ, Lăng Tuyết nhìn thoáng qua, lập tức nói- Là Trần Chí Khải, anh em của Ngũ Ca!

Lăng Ngạo vội vàng đưa điện thoại cho cô, cô nhận lấy, bắt máy:

– A lô!

– Lăng Tuyết...- Bên kia truyền đến giọng nữ yếu ớt, là Vương Hân, vợ của Ngũ Ca.

– Chị dâu!!!- Lăng Tuyết ngạc nhiên, tất cả mọi người đều vây đến nghe.

– Chị dâu, chị không sao chứ? Chị mới sinh con mà? Sao lại gọi điện làm gì?- Lăng Tuyết kích động đến nói năng lộn xộn.

– Ha ha, nhỏ này, sinh con xong vẫn tỉnh táo chứ- Giọng Vương Hân rất nhỏ- Đúng rồi, lúc này chị có gọi cho Đoạn Ngũ, điện thoại báo tắt máy, anh ấy không bị gì chứ?

– Dạ không, đương nhiên không rồi, bây giờ Ngũ Ca đang ở trên máy bay mà- Lăng Tuyết vội vàng giải thích.

– Không sao thì tốt- Vương Hân thở phào nhẹ nhõm- Chị gọi cho em để báo bình an, mọi người đừng lo cho chị nữa, chị khỏe lắm, em bé cũng khỏe. Thực ra Đoạn Ngũ không cần về nước vội đâu, ở bệnh viện có người chăm sóc chị rồi.

– Chị dâu, chị tốt thật...- Lăng Tuyết vô cùng cảm động- Chị biết không, lúc Ngũ Ca biết chị gặp chuyện đã rất lo lắng, cũng may mẹ con chị bình an, bằng không cả đời này em sẽ không tha thứ cho mình.

– Đồ ngốc, nói gì vậy chứ?- Vương Hân trách cô- Chuyện này liên quan gì đến em

– Sao không liên quan đến em được, do sơ suất của em mới thành ra như vậy- Lăng Tuyết rất áy náy- Chuyện này em phải giải thích với chị, hôm qua Ngũ Ca ở lại bệnh viện chăm sóc Lăng Ngạo, thấy em một mình ở nhà, sợ em không có điện thoại không tiện liên lạc, liền để lại điện thoại cho em. . .

– Chị biết, sau đó chẳng phải chị có nói chuyện điện thoại với em à?- Vương Hân nói.

– Tôi qua lúc em ngủ sơ ồ ào, liền tắt chuông điện thoại đi, sáng nay trả lại điện thoại cho Ngũ Ca mà quên nói với anh ấy, anh ấy từ bệnh viện về liền ngủ, có thể không để ý, cho nên hôm nay lúc chị gọi anh ấy, anh ấy hoàn toàn không nghe thấy tiếng chuông. . .

– Hóa ra là vậy- Vương Hân đã hiểu, lập tức mỉm cười- Em lo gì chứ, chị và Đoạn Ngũ có tới mười mấy năm tình cảm, chị rất tin tưởng anh ấy, cũng rất hiểu anh ấy, anh chị sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà rạn nứt đâu.

– Chị dâu, chị tốt thật đấy- Lăng Tuyết rất xúc động- Em phải học tập chị mới được!

– Ha ha...- Vương Hân bật cười- Sự việc lần này cũng nhờ có bạn em, nếu không phải họ cứu chị, hậu quả khó tưởng tượng lắm.

– Dạ...- Lăng Tuyết ngượng ngùng, cô vốn không muốn mọi người biết chuyện này, không ngờ Vương Hân lại vô tình để lộ.

Tất cả mọi người đều nhìn Lăng Tuyết, không biết cô đã nhờ người bạn nào giúp đỡ Vương Hân.

– Là anh chàng lái xe hoa Bugatti đó- Vương Hân khẽ nói- Là em nhờ anh ta đến cứu chị đúng không?

– Em...- Lăng Tuyết không muốn nói dối chị, đành thừa nhận- Dạ đúng, tình hình lúc đó khẩn cấp quá, chị bị Lưu Bát uy hiếp, Ngũ Ca không tìm được ai hỗ trợ, em chỉ đành nhờ anh ấy.

– Không khiến em khó xử chứ?- Vương Hân bắt an hỏi- Chị nghe nói anh ta lái xe Maybach mở đường cho xe cứu thương, cả con phố bị dẹp hết, xe nhất định bị hỏng, chi phí sửa chữa chắc đắt lắm đúng không? Tiền bồi thường cho bà con tiểu thương ở chợ cũng không ít nữa.

– Chị dâu, không cần lo lắng, với anh ấy mà nói chị là chuyện nhỏ thôi- Lăng Tuyết vội nói- Chị không cần cảm thấy có gánh nặng, em và Ngũ Ca là anh em kết nghĩa, em có chuyện gì, Ngũ Ca ra tay giúp đỡ ngay, anh chị có chuyện, người làm em gái như em đương nhiên sẽ không bỏ mặc.

– Sao cũng được, bạn em đã cứu mẹ con chị, chị và Đoạn Ngũ không thể để họ chịu tổn thất được, cũng không thể khiến em khó xử- Vương Hân là người rất có nguyên tắc- Bạn em để lại một người ở đây, trông rất đẹp trai, hình như họ Cố, vừa rồi chị hỏi cậu ấy tổn thất bao nhiêu tiền, cậu ấy không chịu nói. Em giúp chị hỏi họ nhé, rồi nói với Đoạn Ngũ, đợi anh ấy về đến đây, chị sẽ nói anh ấy trả tiền lại.

– Chị... .

– Em ngoan đi!- Vương Hân hoàn toàn không cho Lăng Tuyết cơ hội để từ chối- Cho dù em có quan hệ gì với người ta, cũng không thể vì anh chị mà mắc nợ người ta thứ gì cả! Đây là vấn đề nguyên tắc.

– Dạ vâng ạ- Lăng Tuyết biết tính Vương Hân, không nói thêm gì nữa- Em sẽ hỏi, sau đó báo với Ngũ Ca, chị đừng lo nữa.

– Ừ, vậy thì tốt- Vương Hân cũng nhẹ nhõm hơn- Đúng rồi, Lăng Ngạo thế nào?

– Lăng Ngạo khỏe lắm- Lăng Tuyết dời mắt nhìn sang Lăng Ngạo, phát hiện sắc mặt anh rất khó coi, cô biết anh đang tức giận vì chuyện cô liên lạc với Thân Đồ Dạ.

– Không sao thì tốt, nói cậu ấy lo dưỡng thương nhé.

– Vâng ạ, chị dâu cũng giữ gìn sức khỏe nhé!

– Ừ, chị cúp đây!

Cúp máy, Lăng Tuyết giải thích với Lăng Ngạo:

– Lăng Ngạo, sự việc là thế này...

– Em không cần giải thích- Lăng Ngạo ngắt lời cô, lạnh lùng nói- Vừa rồi trong điện thoại đã nói rất rõ ràng.

– Em nói đều là thật- Lăng Tuyết nhũn mày- Kẻ thù số một của Ngũ Ca là Lưu Bát vừa ra tù đã đi tìm Ngũ Ca tính sổ, kết quả uy hiếp chị dâu, tình hình lúc đó vô cùng cấp bách, hai người anh em của Ngũ Ca cũng bắt lực, Ngũ Ca gấp đến độ gọi điện xin Kiều Thất Gia, nhưng ông ta chế giễu anh ấy mấy câu liền cúp máy, một người đàn ông như Ngũ Ca phải bật khóc, dưới tình huống đó, em còn có thể làm gì? Em chỉ có thể cứu người ra trước đã.

– Chẳng lẽ chị có thể tìm hân sao?- Lăng Ngạo giận dữ nói- Báo cảnh sát, hoặc tìm bọn Tiểu Tử...

– Lăng Ngạo!!!- Lăng Tuyết cắt ngang lời Lăng Ngạo, bức bối nói- Nếu báo cảnh sát có tác dụng, trên đời này sẽ không có nhiều chuyện bất trắc như vậy, còn nữa, Tiểu Tử ở Tây Giao, cách nhà Ngũ Ca rất xa, không phải anh không biết, bộ nước xa cứu được lửa gần sao?

Lăng Ngao không còn lời nào để nói, chỉ cười lạnh:

- Đúng vậy, bạn em rất lợi hại, vừa ra tay đã cứu được người, là anh vô dụng, cái gì cũng không làm được, còn trở thành gánh nặng của mọi người.
- Anh đủ rồi nha- Lăng Tuyết nổi giận- Em chưa từng nghĩ anh là gánh nặng gì hết, anh cần gì phải nói bản thân thành như vậy, anh có ý gì? Lăng Ngao, một người nếu ngay cả mình cũng khinh thường chính bản thân mình, người khác còn thể nào xem trọng anh?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Hao Tâm Tồn Trí

Lăng Ngao bị Lăng Tuyết nói đến cứng họng, cúi đầu, không trả lời được.

- Chị Lăng Tuyết, chị đừng mắng anh ấy mà- Hàn Giai đau lòng thay Lăng Ngao- Anh ấy cũng là quan tâm chị, mới có gánh nặng tâm lý thôi.
- Quên đi- Lăng Tuyết không muốn nói tiếp- Chị đi tìm hộ lý sắp xếp thuê người chăm sóc.

Nói xong, cô đi thẳng ra ngoài.

- Lăng Ngao, anh đừng buồn, anh hiểu tính chị Tuyết mà, cách nói chuyện của chị ấy là vậy đó- Hàn Giai an ủi Lăng Ngao.

Lăng Ngao nhú mày im lặng, về mặt phiền muộn.

- Hàn Giai, em dẫn Mao Mao Đậu Đậu về nhà đi- Hàn Bắc nói- Đây là bệnh viện, khắp nơi đều là vi khuẩn, để bọn trẻ ở lại lâu không tốt.
- Dạ- Hàn Giai biết mình còn ở lại đây sẽ không thích hợp, vì thế đưa hai đứa trẻ về, đi tới cửa còn quay đầu dặn dò- Lăng Ngao, ngày mai em lại đến thăm anh.

Lăng Ngao không trả lời, Hàn Giai trong lòng hụt hẫng, mở cửa đi ra ngoài.

Hàn Bắc ra đóng cửa, thở dài:

- Lăng Ngao, tôi coi cậu là anh em tôi mới nói, tôi biết bây giờ trong lòng cậu uất ức lắm, hai năm trước, vì Lăng Tuyết mà tay cậu bị thương, phải ra khỏi ban nhạc, lái taxi sinh sống, hiện tại chân lại bị thương, hơn nữa Lăng Tuyết còn...

Nói đoạn, Hàn Bắc dừng lại, nói sang chuyện khác:

- Gặp phải chuyện như vậy, bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ thấy khó chịu, chỉ là cậu không thể cứ tự oán tự trách mình, như vậy chỉ càng đẩy Lăng Tuyết ra xa cậu hơn mà thôi!
- Không cần bất cứ ai đẩy cô ấy, cô ấy đã càng ngày càng xa tôi rồi- Lăng Ngao cười chua xót.
- Cậu không cần nói vậy đâu- Hàn Bắc nhú mày khuyên nhủ- Lúc trước khi Tần Tuệ kia phái người truy bắt cậu, chẳng phải Lăng Tuyết đã không chút do dự đứng về phía cậu sao? Vì cậu, cô ấy trở mặt với nhà họ Cung, và cả Thân Đồ Dạ kia nữa, theo cậu sang Mỹ điều trị, điều này chứng minh trong lòng cô ấy, cậu mới là người quan trọng nhất.
- Biết đâu được- Tâm trạng Lăng Ngao cực kỳ tồi tệ- Lúc trước tôi cũng nghĩ vậy, cho nên trong lòng tôi vui lắm, chỉ là vừa nghe sự việc lúc này thôi, nhìn thấy phản ứng của cô ấy, trái tim tôi thật sự nguội lạnh rồi.
- Sao cậu có thể không hiểu chuyện như vậy?- Hàn Bắc hết biết nói gì- Dưới tình huống đó, mạng người quan trọng, Lăng Tuyết đương nhiên muốn cứu người trước rồi, Ngũ Ca đối xử tốt với cậu như vậy, sao cậu có thể không lo nghĩ cho anh ấy chứ?
- Tôi không phải có ý này- Lăng Ngao bực bội quát lên- Tôi có thể hiểu dưới tình huống đó Lăng Tuyết đi cầu cứu hẳn, chỉ là tôi cảm thấy hổ thẹn, cảm thấy tôi không có bản lĩnh giúp cô ấy, phản ứng của cô ấy, còn có ánh mắt của cô ấy nữa chứng minh rõ ràng cô ấy đang chột dạ, tôi và cô ấy từ nhỏ lớn lên bên nhau, tôi rất hiểu cô ấy, nếu cô ấy thật sự không có tình cảm gì với người kia, cô ấy hoàn toàn không có phản ứng như vậy đâu.

Nghe thế, Hàn Bắc ngẩn người, một lát sau mới có lại phản ứng:

- Không thể nào, cậu nói Lăng Tuyết thích kẻ tên Thân Đồ Dạ đấy à? Mới được bao lâu đâu chứ?

- Cho nên tìm tôi mới nguội lạnh đấy- Lăng Ngạo cười xốt xa- Tôi bảo vệ cô ấy mười mấy năm, lại không bằng một người mới quen được vài tháng.
- Không đâu, không thế nào- Hàn Bắc vội vàng an ủi anh- Cậu đừng nghĩ lung tung nữa, nếu thực sự Lăng Tuyết thích người đó, sẽ không theo cậu sang Mỹ đâu.
- Chỉ mong là tôi suy nghĩ lung tung...- Lăng Ngạo thờ dãi- Nhưng tôi có cảm giác, tôi sắp sửa mất cô ấy rồi.

Hàn Bắc không biết phải an ủi anh thế nào nữa, đành đánh trống lảng:

- Đúng rồi, tôi có nhắc tới cậu với chị An, chị An rất có hứng thú với các sáng tác của cậu, cậu có muốn nói chuyện với chị ấy không?
- Tính sau đã- Lăng Ngạo không có hứng thú- Hiện tại tôi không có tâm trạng viết ca khúc.
- Ừ- Hàn Bắc cũng không biết nên nói gì.
- Hàn Vũ Thần đó có phải cũng thích Lăng Tuyết không?- Lăng Ngạo đột nhiên hỏi.
- Không có đâu- Hàn Bắc vội nói- Hàn Vũ Thần chắc chỉ tán thưởng và ăn ý với Lăng Tuyết trong công việc thôi, không tồn tại tình cảm nam nữ gì đâu, cậu đừng quá nhạy cảm, rồi thần hồn nát thần tính, như vậy không tốt, Lăng Tuyết sẽ không vui.
- Dù sao hiện giờ tôi làm gì, cô ấy cũng không vui- Lăng Ngạo cười lạnh- Đàn ông vây quanh cô ấy rất nhiều, trong mắt cô ấy, ai cũng mạnh hơn tôi hết.
- Cho nên anh càng phải trở nên mạnh mẽ hơn chứ, như vậy mới có thể giữ được Lăng Tuyết- Hàn Bắc khích lệ anh.
- Đúng...

Trước mắt Lăng Ngạo đột nhiên sáng ngời, câu nói này của Hàn Bắc như đánh thức anh khỏi giấc mộng, đúng vậy, Lăng Tuyết hoàn hảo như vậy, tỏa sáng như vậy, nếu anh không trở nên mạnh mẽ hơn, thì không thể đuổi kịp bước chân cô, sớm muộn gì cô cũng bị người đàn ông khác cướp mất.

- Được lắm, cậu nghỉ ngơi đi, tôi thu dọn chỗ này chút đã.

Hàn Bắc thấy Lăng Ngạo đã lấy lại tinh thần, mới yên lòng, bắt đầu dọn dẹp hộp cơm, giờ khắc này Hàn Bắc sao cũng không ngờ được, một ngày nào đó trong tương lai, Lăng Ngạo sẽ bởi vì câu nói băng quơ này của anh mà thay đổi...

Lăng Tuyết tìm hộ lý sắp xếp mời người chăm sóc Lăng Ngạo, bệnh viện này là bệnh viện người Hoa nổi tiếng ở New York, y tá hộ lý đa số đều là người Hoa hoặc Đài Loan, Hồng Kông, đều biết nói tiếng Trung.

Lăng Tuyết mau chóng làm xong chuyện này, tự đáy lòng cảm thán, Lãnh Thanh Mặc làm việc chu đáo quá, còn cẩn thận nữa, ngay cả vấn đề ngôn ngữ cũng lo lắng chu toàn đến thế, cô trao đổi với họ hoàn toàn không có trở ngại gì.

Lăng Tuyết không muốn quay về phòng bệnh đối mặt với Lăng Ngạo, đúng lúc Hàn Bắc ra ngoài bỏ rác, Lăng Tuyết nói với anh:

- Hàn Bắc, em về nhà ngủ chút nha, anh ở lại với Lăng Ngạo đi, hộ lý người Hoa em thuê khoảng một tiếng nữa là đến rồi.
- Ừ- Hàn Bắc gật đầu- Hôm nay em mệt rồi, về nhà ngủ đi, vừa rồi còn chưa ăn cơm, lát nữa về nhà ăn chút gì đi nhé.
- Ừ, em về nha.
- Bái bai.

Lăng Tuyết ra về, cô thật sự rất mệt, đến Mỹ vẫn còn chưa quen với chuyện lệch múi giờ, lại nhiều chuyện phải lo như vậy, tối qua ngủ chưa đủ giấc, hôm nay lại xảy ra chuyện, giờ cô chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thôi.

Thành phố Hải.

Thân Đồ Dạ và Hoắc Vân Phong gặp nhau trong văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Hoắc Thị.

Hoắc Vân Phong đích thân giải thích chuyện cô nhi viện Thánh Tâm cho anh nghe, vô cùng đầy đủ.

Thân Đồ Dạ vừa nghe anh nói, vừa lật xem tài liệu, xem suốt nửa tiếng đồng hồ, đã nắm rõ ràng tình hình, giờ tay ra hiệu, thần nhiên nói:

- Được rồi Vân Phong, tôi nắm rõ tình hình rồi.

– Ủ, là vậy đó, anh định sẽ thế nào?- Hoắc Vân Phong nghiêm túc hỏi- Góp vốn, hay là...

– Chuyển toàn bộ hạng mục này cho tôi, anh ra giá đi- Thân Đồ Dạ đặt tài liệu xuống, ngẩng lên nhìn Hoắc Vân Phong.

– Hà?- Hoắc Vân Phong kinh ngạc nhìn anh- Tôi không nghe nhầm chứ? Trước nay anh không thích tham gia mấy chuyện này mà...

– Vì không thích tham gia, cho nên mới muốn mua lại- Thân Đồ Dạ nhấp chút trà- Anh ra giá đi, hôm nay tôi sẽ ký hợp đồng luôn.

– Thân Đồ, chuyện này...

– Sao vậy, anh không muốn bán à?- Thân Đồ Dạ nhìn anh- Anh yên tâm đi, tôi sẽ không để anh chịu thiệt đâu, lợi ích tôi cho anh sẽ còn hơn hẳn nguồn tài nguyên mà hạng mục này mang đến nữa.

– Chuyện này thì tôi biết- Hoắc Vân Phong gật đầu- Không phải tôi sợ tổn thất, tuy rằng hạng mục này tiêu tốn nguồn tài chính rất lớn của Hoắc Thị, nhưng bán cho anh cũng như kiếm tiền vậy thôi, bất luận chuyện gì, chỉ cần anh lên tiếng, tôi sẽ không từ chối, chỉ là tôi thấy rất lạ, lý do tại sao anh lại làm như vậy? Trước nay anh không thích tự đứng ra kinh doanh, anh toàn giao cho người ta kinh doanh mà!

– Thành thạo thay đổi khẩu vị cũng tốt mà- Thân Đồ Dạ đứng lên, thản nhiên nói- Anh suy nghĩ xong rồi thì gọi điện cho tôi, chín giờ sáng mai tôi sẽ bay sang Mỹ, trước đó chúng ta nên ký xong hợp đồng, đương nhiên, nếu anh không muốn bán, tôi cũng không ép anh, nhưng anh phải biết, tôi có thể thông qua thủ đoạn khác để có được hạng mục này.

– Được được được- Hoắc Vân Phong sợ anh rồi- Tôi lập tức báo luật sư soạn thảo hợp đồng ngay, trong đêm nay là có thể ký rồi, về điều kiện thì chúng ta bàn bạc sau, đều là người một nhà cả, có gì đâu.

– Chắc, anh tuyệt đối đừng nói vậy nhé- Thân Đồ Dạ giơ tay lên- Tôi thích giao dịch rõ ràng, anh mở hội nghị ban giám đốc, viết điều kiện vào trong hợp đồng luôn nhé!

– Được rồi, mọi chuyện nghe theo anh hết- Hoắc Vân Phong bắt đầu cười khỏ- Nhưng mà, chuyện này có liên quan đến họ Bạch, tôi phải thương lượng với Bạch Tấn Sinh đã.

– Tùy anh- Thân Đồ Dạ đứng lên- Tôi có thói quen ngủ sớm, chín giờ tôi mang hợp đồng đến nhà tôi nhé, ký xong, tôi lập tức nói Cố Huy chuyển tiền cho anh ngay.

– Được!- Hoắc Vân Phong mỉm cười gật đầu- Để tôi tiễn anh!

– Không cần, tôi không thích rườm rà quá- Thân Đồ Dạ nói- Anh lo làm việc của anh đi! Lo chăm sóc Nhượng Hi cho tốt!

– Tôi biết rồi, cảm ơn!

Vào thang máy, Cố Huy không nén nổi tò mò hỏi:

– Chủ nhân, anh tiêu tốn khoản tiền lớn như vậy mua lại hạng mục này, là vì cô Lăng sao?

– Cậu trở nên nhiều chuyện từ khi nào vậy?- Thân Đồ Dạ lạnh lùng liếc anh.

– Vâng...- Cố Huy cúi đầu, không dám hỏi nhiều nữa.

– Vậy, bây giờ chúng ta có cần đến bệnh viện thăm cô Nhan nữa không?

Lôi Quân cẩn thận hỏi.

Thân Đồ Dạ vốn định đến bệnh viện thăm Nhan Nhượng Hi, gặp phải Lăng Tuyết cầu cứu, nên đi giúp người, sau đó lại đến tập đoàn Hoắc Thị thương lượng chuyển nhượng hạng mục, Lôi Quân không biết anh có định tiếp tục lịch trình còn đang dở hay không.

Thân Đồ Dạ im lặng vài giây, đáp:

– Không đi nữa!

– Vâng- Đúng như dự đoán của Lôi Quân, hiện tại tâm tư của chủ nhân đều đặt trên người Lăng Tuyết, làm sao còn có thời gian nghĩ tới Nhan Nhượng Hi.

– Hôm qua đứng bên ngoài nhìn cô ấy, cô ấy còn không dám nhìn vào mắt tôi- Thân Đồ Dạ cười nhạt- Tôi đến thăm sẽ chỉ càng gia tăng áp lực cho cô ấy!

– Cũng đúng- Cố Huy cảm thán- Cô Nhan số khổ, nhưng mà tổng giám đốc Hoắc yêu cô ấy như vậy, mọi sự sẽ tốt đẹp thôi.

Thân Đồ Dạ không nói thêm gì nữa, chỉ đang nghĩ, nếu lúc trước Nhan Nhượng Hi chọn anh, sự việc hôm nay chắc sẽ không xảy ra đâu nhỉ?

New York.

Hàn Bắc gọi điện cho chị An xin vắng mặt giúp Ngũ Ca, chị An biết nhà Ngũ Ca xảy ra chuyện, không thể tham dự đại nhạc hội, không khỏi lo lắng:

- Ngay lúc này tôi biết đi đâu tìm người đây? Sao Đoàn Ngũ không báo sớm?
- Xin lỗi chị An, sự cố bất ngờ thôi, cũng chỉ mới xảy ra, Ngũ Ca không lường trước được mà.
- Đúng là gấp chết người ta.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Sự Quan Tâm Của Hàn Vũ Thần

– Đúng là gấp chết người. Đại nhạc hội lần này liên quan đến concert đầu tiên ở nước ngoài của Hàn Vũ Thần tổ chức thành công không, là hạng mục trọng điểm trong năm nay của cậu ấy, lúc bắt đầu chúng tôi thậm chí còn không tiếc số tiền lớn mời ban nhạc nổi tiếng nhất ở bán địa. Nhưng Hàn Vũ Thần kiên trì muốn dùng các cậu, nói hợp tác với mọi người có cảm giác ăn ý, vốn dĩ tôi không đồng ý, nhưng cậu ta vô cùng kiên định, tôi không thể thuyết phục được, đành phải đồng ý, chỉ là các cậu đã báo đáp cậu ta thế nào? Vào lúc quan trọng lại nói một câu ở nhà có chuyện, không đến được?! Ngày mốt công diễn rồi, thời gian một ngày các cậu bảo tôi đi đâu tìm người đây?

Chị An không phải người hà khắc, nhưng phân nặng nhẹ, trong mắt chị không có chuyện gì quan trọng hơn đại nhạc hội lần này của Hàn Vũ Thần.

Hàn Bắc lại không nói cụ thể được, sợ chị An biết được quá khứ của Ngũ Ca, sẽ có suy nghĩ không tốt về anh ấy, cho nên đành không ngừng nhận lỗi, liên tục giải thích.

- Thôi đi, chuyện cũng vậy rồi, nói thêm cũng chẳng có ích gì!- Chị An thở dài- Tối nay cùng Lăng Tuyết đến tập dợt, đừng xảy ra sự cố gì nữa đây!
- Dạ dạ dạ, chị An cứ yên tâm, tối nay em và Lăng Tuyết nhất định đến.

Hàn Bắc luôn miệng đồng ý, nhờ vả họ, anh không thể tranh luận gì cả, điều có thể làm chỉ là cố gắng cứu vãn.

Người chăm sóc bệnh nhân hơn năm giờ chiều mới đến, Hàn Bắc sau khi dặn dò xong hết thấy, vội vàng quay về nhà thuê tìm Lăng Tuyết cùng nhau qua đó diễn tập.

Về đến nhà, Hàn Giai đang nấu cơm, Mao Mao và Đậu Đậu ở bên cạnh giúp đỡ, Hàn Bắc vội hỏi:

- Lăng Tuyết đâu?
- Ngủ một mạch đến giờ, vẫn chưa thức dậy- Hàn Giai nói- Hai người định đi tập à? Cơm sắp xong rồi, ăn xong rồi hẵng đi.
- Trễ giờ rồi- Hàn Bắc đi tới trước cửa phòng Lăng Tuyết gọi- Lăng Tuyết, Lăng Tuyết, em thức chưa? Chúng ta phải đi tập rồi.

Trong phòng không có đáp lại, Hàn Bắc lại gõ thêm vài tiếng, hồi lâu sau, Lăng Tuyết mới trả lời:

- Ủ, em biết rồi.

Hàn Bắc nghe thấy tiếng Lăng Tuyết hơi lạ, đang buồn bực, Lăng Tuyết bước đến mở cửa, sắc mặt cô vô cùng khó coi, cả người lo lắng.

- Em sao vậy, sắc mặt khó coi thế? Chỗ nào khó chịu?- Hàn Bắc vội vàng hỏi han.
- Không biết nữa, đau đầu quá, toàn thân bủn rủn không có sức- Lăng Tuyết yếu ớt nói- Phải đi diễn tập à? Anh đợi chút, em đi thay đồ.

Nói xong, cô xoay người đi về phía nhà vệ sinh, nhưng mới được hai bước đã té ngã.

- Lăng Tuyết!!!- Hàn Bắc chạy đến đỡ cô dậy- Lăng Tuyết, em sao vậy? Em không sao chứ?

– Sao vậy sao vậy?- Hàn Giai vội vàng chạy vào, lo lắng hỏi- Lúc chiều trở về em đã thấy sắc mặt chị ấy không tốt rồi, còn tưởng do mấy hôm nay mệt mỏi quá, không ngờ lại ngã bệnh.

– Hình như Lãng Tuyết đang sốt- Hàn Bắc sờ trán Lãng Tuyết, nóng đến dọa người- Nóng quá.

– Mau đỡ chị ấy nằm xuống đã- Hàn Giai dìu Lãng Tuyết nằm lên giường- Chị ấy sốt rồi, hay là chị Lãng Tuyết khoan đến đó đã, em đưa chị ấy đi bệnh viện trước, giờ chị ấy nóng thế này, không thể trì hoãn thêm.

– Không sao đâu, chị đi được- Lãng Tuyết cố chống ngồi dậy- Ngũ Ca về nước rồi, nếu cả chị cũng không xuất hiện, bên chị An đúng là không ăn nói được!

Hàn Bắc không nói gì, trong lòng quả thực rất gấp, để Lãng Tuyết thế này mà cùng anh đi tập thì không đành lòng, nhưng nếu không đi, anh nên ăn nói với chị An thế nào? Ngũ Ca vào lúc này bỏ đi đã khiến chị An giận lắm rồi, vừa này anh còn thề cam đoan nhất định sẽ mang Lãng Tuyết đến tập dợt, hiện tại lại không đi được.

Chị An có khi nào bảo anh khỏi đến luôn không?

Đứng đoong đứng đoong...

Lúc này, chuông cửa reo, Mao Mao chạy đến nhìn qua mắt mèo, quay đầu lại nói với Hàn Giai:

– Chị Giai Giai ơi, là một chú rất đẹp trai.

– Chú rất đẹp trai á?- Hàn Giai vội vàng ra xem, là Hàn Vũ Thần.

– Hàn Vũ Thần, sao lại là anh?- Hàn Giai khá bất ngờ, lại có chút vui mừng.

– Sao thế? Không hoan nghênh à?- Hàn Vũ Thần cười nói.

– Sao có thể, hoan nghênh hoan nghênh, mời anh vào- Hàn Giai vội vàng mời Hàn Vũ Thần vào nhà.

– Nghe chị An nói Ngũ Ca xin nghỉ không đến được, Lãng Tuyết và Hàn Bắc sẽ đến diễn tập, cho nên anh đến đón họ đây- Hàn Vũ Thần nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng Lãng Tuyết.

– Chị dâu vừa sinh, Ngũ Ca hết cách đành về nước trước, bọn em đúng lúc phát rầu không biết nên giải thích thế nào với anh đây!

Hàn Giai không nói gì đến chuyện Vương Hân bị bắt cóc, Ngũ Ca không muốn để ai biết quá khứ của mình, dù sao giới giải trí lắm thị phi, ngộ nhờ bị bôi mớ đời tư ra, không chỉ có thanh danh anh ấy khó giữ, còn có thể làm liên lụy đến cả nhóm.

– Ô, Ngũ Ca lên chức ba rồi à?- Hàn Vũ Thần bất ngờ- Cưới vợ sinh con, chuyện lớn trong đời mà! Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện quay về làm cha chứ? Không sao không sao, chị An sẽ giải quyết. Nếu đổi lại là vợ anh sinh con, không chừng anh xin nghỉ phép cả năm để về chăm vợ luôn đấy! Nhưng mà bây giờ anh vẫn chưa có vợ, đừng nói là vợ, ngay cả bạn gái cũng chưa có!

– Hi hi, anh ưu tú như vậy, sợ rằng nhiều cô tranh cướp muốn làm bạn gái anh đấy- Hàn Giai cười nói.

– Những cô gái bình thường đó, anh lại không thích- Hàn Vũ Thần cố ý tia vào phòng của Lãng Tuyết- Lãng Tuyết đâu, chẳng lẽ lại đang ngủ à?

– Chị ấy ở trong phòng...

– Cô ấy thật sự còn ngủ?!!- Hàn Vũ Thần trợn mắt- Sao lần nào anh tới cô ấy cũng đang ngủ thế, cô ấy là thần ngủ à?!

Hàn Giai khó xử nói:

– Chị Tuyết khó chịu, đang sốt...

– Cái gì? Bệnh rồi?- Hàn Vũ Thần vội vàng chạy đến phòng Lãng Tuyết, nhưng vẫn lịch thiệp đứng trước cửa, không vào trong, lịch sự gõ cửa- Lãng Tuyết, cô sao rồi, bệnh à?

Lãng Tuyết giấu cả khuôn mặt trong chăn, chỉ để lộ đôi mắt.

Hàn Bắc thấy Hàn Vũ Thần đến, hệt như nhìn thấy cứu tinh:

– Hàn Vũ Thần, anh đến thì tốt quá, tôi đang rầu đây!!! Ngũ Ca về nước, Lãng Tuyết lại bệnh, tôi chẳng biết phải làm sao, chúng tôi không muốn bỏ qua cơ hội tốt lần này, nhưng mà...

– Cái gì là nhưng mà? Bị bệnh đương nhiên phải đi khám chứ- Hàn Vũ Thần quyết đoán nói- Diễn tập chỉ là thứ yếu.

– Xin lỗi nha, Hàn Vũ Thần, tôi không ngờ lại đột nhiên ngã bệnh thế này, bình thường sức khỏe tôi tốt lắm- Lãng Tuyết có chút xấu hổ, ngay lúc mầu

chốt sao lại sinh bệnh chứ?

– Nói bậy bạ gì vậy, bị bệnh thì cần gì phải xin lỗi ai?- Hàn Vũ Thần nhủ mày- Chuyện khác khoan lo lắng đã, mau chóng đến bác sĩ thôi.

– Anh kệ tôi đi, anh đưa Hàn Bắc đi tập trước đã- Lãng Tuyết vội nói- Lát nữa tôi tự đến bệnh viện lấy thuốc uống là được, uống thuốc xong ngày mai sẽ khỏi, chắc chắn sẽ không làm lỡ buổi diễn ngày mốt đâu.

– Như vậy sao được?- Hàn Vũ Thần tròn mắt- Cô đứng lên, tôi đưa cô đến bệnh viện, nhìn cô uống thuốc không sao rồi, tôi mới có thể yên tâm đưa Hàn Bắc đi tập được.

– Không cần không cần, tôi thật sự không sao!- Lãng Tuyết túm chần, sợ bị lộ tẩy- Anh cứ làm chuyện của anh đi, tôi cũng không phải bị bệnh nặng gì!

– Cô không cần che mặt- Ai ngờ Hàn Vũ Thần lại nói- Tôi biết cô là ai, Cung Thiên Long!

Lãng Tuyết hoảng hốt, chần chệ trên mặt trượt xuống, dung mạo xinh đẹp hiện ra, cô kinh ngạc hỏi:

– Sao anh biết được!

– Chuyện này có gì lạ chứ, chuyện tôi muốn biết còn có thể không biết được sao?- Hàn Vũ Thần liếc cô- Cô cho là có thể giấu được tôi? Tôi là Hàn Vũ Thần đây nhé!

Lãng Tuyết có dự cảm không tốt, anh ta lại có thể biết rồi!

Chuyện này sẽ không mau chóng lan truyền ra ngoài chứ?

Sắc mặt Hàn Bắc và Hàn Giai cũng thay đổi, Hàn Vũ Thần biết Cung Thiên Long? Sẽ không dẫn theo những người đó tới chứ?

– Cô yên tâm, chuyện của cô tôi đã nói với chị An rồi, không công bố ra ngoài. Tôi cũng đồng ý với cô, lúc biểu diễn cô có thể tiếp tục mang mặt nạ, người khác hoàn toàn không nhìn được mặt cô- Hàn Vũ Thần nói tiếp- Tôi không phải người thích xen vào chuyện của người khác, rốt cuộc cô là Cung Thiên Long hay Lãng Tuyết, chẳng quan trọng, quan trọng chính là, cô là khách mời đặc biệt của tôi! Nhưng mà ở trước mặt tôi, cô không cần phải che giấu giấu chứ? Tự lừa mình dối người có ý gì đây?

Lãng Tuyết rất xấu hổ, còn tưởng anh không biết bí mật của cô, hóa ra anh đã sớm biết rồi, chỉ có mình cô không biết mà thôi.

Đây không phải tự lừa mình dối người thì là gì?

– Được rồi- Hàn Vũ Thần cười nói- Bị cảm nặng không thể kéo dài, cô mau ngồi dậy, nếu không tôi sẽ xóc chân đấy!

– Được được được, tôi ngồi dậy ngay đây!- Lãng Tuyết sợ anh làm thật- Phiền anh ra ngoài trước đã, tôi muốn thay đồ!

Hàn Vũ Thần bất đắc dĩ nhún vai:

– Được, tôi và Hàn Bắc ra ngoài trước. Hàn Giai, cô giúp cô ấy đi, rửa mặt xong rồi tôi sẽ lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện.

– Ừm

Hàn Vũ Thần buồn chán ngồi chờ trong phòng khách, Hàn Bắc thì bung trà rót nước, mang hoa quả ra, vô cùng khản thiết, hiện tại anh ta chính là ông chủ lớn của họ.

– Anh không cần khách sáo vậy đâu, chúng ta đều là người một nhà cả- Hàn Vũ Thần xem đồng hồ- Sáu giờ rồi, mọi người ăn cơm chưa?

– Vẫn chưa, từ bệnh viện về đến giờ thì bận luôn, vốn định đưa Lãng Tuyết đi tập, trên đường ăn đại gì đó, ai ngờ Lãng Tuyết bệnh, đói đến tận giờ này- Hàn Bắc nói- Anh ăn chưa? Hàn Giai nấu xong rồi đó, hay là lát nữa chúng ta cùng nhau ăn đi?

– Không cần, đợi Lãng Tuyết ra, chúng ta sẽ đến bệnh viện trước, khám xong rồi đi ăn- Hàn Vũ Thần cười nói- Ăn no mới có sức, chúng ta tập diễn sẽ sung hơn!

– Vậy có trễ quá không, hay là lát nước khám xong chúng ta chạy thẳng đến chỗ tập luôn đi, đến muộn, chị An sẽ không vui đâu- Hàn Bắc có chút bất an.

– Chị An không vui cái gì? Rốt cuộc là tôi quyết định hay chị ấy quyết định?- Hàn Vũ Thần lờ mờ.

– Đương nhiên là anh quyết định rồi!- Hàn Bắc nói ngay.

Chương 123: Về Mặt Sùng Bái

Lăng Tuyết quờ quạng thay đồ nửa mặt chải đầu mất hơn nửa tiếng đồng hồ, đầu óc văng vát, mũi thì nghẹt! Bởi vì thời gian gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, lao tâm lao lực quá độ nên cô không chịu nổi, bệnh đến như núi lở, mà “lỡ” lại chẳng đúng lúc!

Thay bộ đồ thoải mái, Lăng Tuyết lê tấm thân mệt mỏi đi ra, bộ dạng nhanh nhẩu bình thường chẳng thấy đâu, mảnh mai yếu ớt lại thêm mấy phần mảnh mai.

– Mặt đỏ lựng rồi, tội nghiệp quá- Hàn Vũ Thần thấy cô như vậy, không khỏi đau lòng.

– Cảm thôi mà, làm gì nghiêm trọng thế- Lăng Tuyết cười.

– Đi thôi- Hàn Vũ Thần phong độ nhanh chóng đỡ cô, còn cố tình hỏi dò- Cần thận đừng ngã đấy, có cần tôi bế cô không?

– Không cần, cảm ơn.

Lăng Tuyết ngại ngùng, cô và Lăng Ngạo, Hàn Bắc, Ngũ Ca tình như thủ túc, nếu có chuyện gì, đỡ một chút bế một chút cũng là chuyện rất bình thường, rất tự nhiên, nhưng cùng với một người đàn ông xa lạ thì không quen lắm.

– Để tôi- Hàn Bắc cũng rất thức thời, biết Lăng Tuyết ngại, vội vàng dìu Lăng Tuyết ra ngoài.

Hàn Vũ Thần bặm môi cười, chậm rãi theo sau.

Hàn Vũ Thần lái chiếc Bugatti của mình đưa Lăng Tuyết đến bệnh viện gần nhất, cũng chính là bệnh viện Lăng Ngạo đang nằm. Nhờ quen biết, các thủ tục đều được làm rất nhanh chóng, bác sĩ khám xong chẩn đoán cô chỉ bị cảm liên kê một vài loại vitamin và thuốc hạ sốt cho cô, dặn cô phải nghỉ ngơi nhiều hơn, uống nhiều nước, để cơ thể tự điều chỉnh chống lại bệnh cảm.

Đây cũng là nét đặc trưng ở Mỹ khác với Trung Quốc; hoặc nói truyền nước biển, uống thuốc cảm là nét đặc trưng của Trung Quốc khác với các nước Âu Mỹ.

– Có thể yêu cầu bác sĩ kê thêm thuốc cảm không?- Lăng Tuyết nhìn chút thuốc trong tay, có hơi không chắc- Uống có chút thuốc này, ngày mai có thể khỏi bệnh không?

– Được mà, một dất nước lớn như nước Mỹ thế này, chúng ta coi như nhập gia tùy tục đi- Hàn Vũ Thần sau khi biết Lăng Ngạo cũng nằm ở bệnh viện này liền đề nghị sẵn tiện ghé qua thăm anh ta.

– Không cần, thời gian vốn rất gấp rồi, muốn thăm anh ấy sau này còn nhiều cơ hội, mau đi tập dợt trước đã!- Lăng Tuyết còn nói thêm- Tôi cùng các anh qua đó.

– Cô bị cảm rồi còn đi tập gì?- Hàn Vũ Thần kinh ngạc nhìn cô- Không muốn sống nữa à?

– Chẳng phải uống thuốc là được rồi sao?- Lăng Tuyết cầm thuốc định bỏ vào miệng, ngay cả nước cũng không định uống.

– Cô như vậy sao được!- Hàn Vũ Thần nhanh chóng can cô lại- Sao cô xem nhẹ sức khỏe của mình vậy, chưa ăn gì cả lại uống thuốc, không cần dạ dày nữa à? Đi đi đi, chúng ta đi ăn cơm trước, ăn xong rồi uống thuốc. Đến lúc đó xem tình hình, nếu vẫn ổn, chúng ta sẽ cùng nhau đi tập, còn nếu uống thuốc xong vẫn không đỡ, vậy không cần đi nữa, người khó chịu muốn chết rồi, còn tập luyện gì được!

Lăng Tuyết có hơi cảm động, đừng thấy bình thường Hàn Vũ Thần cả lơ phất phơ, khi quan tâm người khác lại có thể cẩn thận tỉ mỉ đến vậy.

Ba người đi vào một nhà hàng Trung Quốc trên phố Hoa Kiều, tường trắng, ngói đen, gỗ lim, mang hơi hướng cổ kính thuộc trường phái tinh tế thanh lịch, bí ẩn và cao quý, rất có ý cảnh của phương đông cổ điển.

Sở dĩ chọn nơi này dùng bữa, bởi vì gần đây Hàn Vũ Thần là khách quen của nơi này, biết đồ ăn ở đây rất ngon. Thứ hai còn vì đây là nhà hàng chuyên các món Quảng Đông, hương vị thanh đạm thích hợp với Lăng Tuyết đang bị cảm.

Hàn Vũ Thần gọi vài món hợp với người bệnh, mọi việc chu toàn, suy nghĩ chu đáo.

Thức ăn chưa có, điện thoại Hàn Vũ Thần đã đổ chuông, là chị An, Hàn Vũ Thần lúc này đang ăn món ngọt, không cẩn thận dính nước vào tay, không tiện cầm điện thoại lên, nên trực tiếp bật loa ngoài.

– Sao cậu còn chưa đến tập, tất cả mọi người đang chờ đấy!

– Đang ăn cơm, ăn xong qua ngay. Em đã báo với chị có thể sẽ đến muộn, nói chị chờ em bắt đầu đi rồi hẳn triệu tập mọi người lại mà, sao chị vẫn tích cực triệu tập họ trước chứ?

– Chẳng phải chị vì tiết kiệm thời gian sao? Để họ luyện trước.

– Lúc nào chị cũng lao tâm như vậy. Vậy nha, em sẽ nhanh chóng qua đó.

– Đợi đã- Chị An gọi Hàn Vũ Thần lại- Chị thương lượng với cậu chuyện này, Đoạn Ngũ đứng lúc về nước, chúng ta thiếu đi tay đánh bass. Vừa rồi chị đã liên lạc với ban nhạc bản địa lúc trước chúng ta từng liên hệ rồi, nhưng họ muốn đến cả đội, không đồng ý chỉ “mượn” tay ghita bass, trừ phi chúng ta mời hết cả ban nhạc của họ đến. Chị nghĩ hay là cứ đồng ý với họ đi, thay hết mọi người luôn, đến lúc đó chị nói một tiếng với Hàn Bắc, cũng là chuyện đã rồi.

Vừa nghe vậy, Hàn Bắc liền biến sắc, đây là... bị đòi luôn?

– Chị là đang thương lượng với em?- Hàn Vũ Thần lập tức đổi giọng- Sao có thể nói thay người là thay người ngay vậy, nếu em đã đồng ý với người ta rồi, thì không thể thay người được!

Trong lòng chị An rất phiền, tổ chức buổi biểu diễn quy mô lớn như vậy, các khâu đều không thể sơ suất, hiện tại sắp công diễn, tay bass lại biến mất, vậy là chuyện gì đây? Chị hỏi:

– Vậy phải làm sao, hiện tại đang thiếu người, chị phải đến đâu tìm người cho cậu?!

Hàn Vũ Thần cũng biết chị An khó xử, nhìn Lăng Tuyết, nói:

– Để Lăng Tuyết lên đi, cô ấy rất lợi hại, lần trước chẳng phải chúng ta đã hợp tác rồi sao?

– Nhưng đã có sắp xếp khác cho cô ấy rồi, cô ấy phải hát đôi với cậu, còn vũ đạo đôi với cậu nữa, cậu cảm thấy một cô gái vừa phải biểu diễn vừa phải đánh bass, tham dự xuyên suốt buổi biểu diễn sức cô ấy chịu nổi không? Nếu đến lúc đó bị đau bụng hay bị gì đó, vậy cả concert đi tong theo à? Khán giả bên dưới xem biểu diễn cảm thấy người trên sân khấu rất tuyệt vời, chỉ là diễn xuyên suốt cả buổi có bao nhiêu cực nhọc bộ cậu không biết sao? Hơn nữa, lúc hát song ca, hai người có động tác vũ đạo cùng nhau, sao cô ấy có thể vừa hát với cậu vừa đánh ghita bass vừa nhảy múa? Vậy thì loạn thành cái gì?

Đây quả thật là vấn đề, cũng là vấn đề lớn nhất!

Bao gồm cả Hàn Bắc, ai cũng nhìn về phía Lăng Tuyết, Lăng Tuyết không cần nghĩ ngợi gì đã gật đầu, chút khó khăn ấy tính là gì, dứt khoát cắn răng kiên trì thôi. Về phần lúc hát đôi, cũng không nhất thiết phải nhảy múa mà, thay đổi hình thức một chút sẽ ổn thôi.

Hàn Vũ Thần thực ra cũng rất khó xử, anh vừa lo lắng cho sức khỏe Lăng Tuyết không chịu nổi, lại vừa sợ vì đổi ban nhạc mà cô và Hàn Bắc mất đi cơ hội lần này, nhưng hiện tại anh không quản được nhiều chuyện như vậy, trước tiên cứ giữ lại Lăng Tuyết và Hàn Bắc rồi tính tiếp.

– Được rồi, chuyện này chị đừng lo, dù sao ban nhạc tuyệt đối không được đổi, cứ để em lo liệu đi.

Hàn Vũ Thần đang nói, điện thoại của Hàn Bắc lại reo, bên kia chị An vừa nghe thấy liền hỏi:

– Bên cạnh cậu còn có người à, cậu đang ở với ai thế?

– Lăng Tuyết, Hàn Bắc đều đang ở chỗ em- Hàn Vũ Thần thuận miệng đáp.

Tiếng chuông nghe rõ ràng như vậy? Chị An lập tức nghĩ đến, hỏi:

– Cậu... chắc không mở loa ngoài chứ?

– Đương nhiên, tay em dính nước đường, không bật loa ngoài chẳng lẽ phải cầm điện thoại à?- Hàn Vũ Thần không tìm không phải nói.

Chị An xấu hổ, vô cùng xấu hổ!

Hàn Bắc và Lăng Tuyết cũng siêu cấp ngượng ngùng, Hàn Vũ Thần này đúng là thẳng thắn đến độ khiến người khác không nói nên lời.

Hàn Bắc cười gượng gạo nói:

– Chị An, ngại quá, hi hi.

Chị An tăng hắng vài tiếng, giải thích:

– Hàn Bắc, không phải tôi nói nhất định phải thay cậu, là do chuyện này nối tiếp chuyện kia, thật sự hết cách, hy vọng cậu hiểu.

Hàn Bắc cũng ngại ngại:

– Chị An, chị yên tâm đi, chị làm vậy cũng là suy nghĩ cho đại cuộc, em làm sao trách chị chứ. Chính em cũng cảm thấy ngại lắm, sao đúng lúc lại xảy ra chuyện thế này...

– Được rồi, không nói chuyện này nữa. Nếu Hàn Vũ Thần đã quyết định không đổi người, bên chị sẽ không đổi người đâu. Mọi người đến đây sớm nhé!

– Dạ, cảm ơn chị An.

Cúp máy, thức ăn cũng đã được dọn lên.

Hàn Bắc im lặng ăn cơm, tâm sự chông chênh.

Bình thường anh là người tùy tiện, đối với ước mơ lại cố chấp kiên trì, nhưng nhiều năm nỗ lực cũng không khiến bản thân trở nên nổi bật được, điều này làm cho anh thường xuyên có cảm giác thất bại, cho nên đặc biệt quý trọng cơ hội lần này.

Lăng Tuyết ngược lại không biết gì, còn đi khuyên Hàn Vũ Thần:

– Thế này có làm khó cho anh không? Chuyện Ngũ Ca quả thật là ngoài ý muốn, chúng tôi ai cũng không muốn thế này. Chị An nói đúng, ban nhạc vốn dĩ là một đoàn thể đầy đủ, nếu chị ấy cảm thấy sắp xếp hiện giờ không ổn, chị bằng anh cứ đổi chúng tôi đi.

– Nếu cô thật sự nghĩ như vậy, vừa rồi còn đồng ý bản thân có thể kiên trì làm gì!- Hàn Vũ Thần buồn cười nhìn cô- Đổi ban nhạc dễ thôi mà, dù sao cô cũng là khách mời thân bí, đối thế nào cũng không liên quan đến cô. Nhưng Hàn Bắc thì thảm rồi, ban nhạc bị đổi, anh ta sẽ đánh mất cơ hội tuyệt vời lần này!

Hàn Bắc nhìn Lăng Tuyết, ánh mắt buồn bã.

Lăng Tuyết vội vàng lắc tay giải thích:

– Tôi không phải có ý này, tôi chỉ cảm thấy rất khó xử cho anh!

– Khó xử gì mà khó xử, danh và lợi không quan trọng đâu, tôi chẳng thiếu hai thứ đó. Hiện tại với tôi mà nói, tình bạn mới là thứ quan trọng nhất!- Hàn Vũ Thần nhìn Hàn Bắc- Nếu tôi đã đồng ý với Hàn Bắc, tôi nhất định sẽ làm được. Hiện tại điều duy nhất tôi lo lắng chính là sức khỏe của cô, rốt cuộc có thể chịu nổi hay không?

Lăng Tuyết lại có cái nhìn khác về Hàn Vũ Thần, càng ngưỡng mộ anh, gật đầu cười nói:

– Ăn vào đã thấy khỏe hơn rồi, lát nữa tôi uống thuốc chắc sẽ mau chóng khá hơn thôi. Sức khỏe của tôi tự tôi biết, chỉ là cảm vặt, không làm khó được tôi đâu.

– Vậy thì tốt, chúng ta mau ăn cơm đi!

Mọi người tiếp tục ăn cơm, Hàn Vũ Thần bắt ngờ hỏi Lăng Tuyết:

– Thực ra có một chuyện tôi nghĩ mãi không ra, tôi có thể hỏi cô không?

Lăng Tuyết lập tức cảnh giác nói:

– Chuyện liên quan đến nhà họ Cung, tôi sẽ không nói đâu!

– Tôi nói rồi, tôi sẽ không hỏi chuyện nhà họ Cung mà- Hàn Vũ Thần cười nói- Thực ra là tôi muốn hỏi cô có phải cô biết đua xe không! Lần biểu diễn đó cô nhớ chứ, còn giữa đường tôi đón cô lên xe, sau đó cô lại lái xe trên đường đông đúc, người đó là cô đúng không?

– Nói nhảm!- Lăng Tuyết lườm anh.

– Oa, cô lại biết đua xe luôn à, ngẫu quá đi! Biểu diễn trên sân khấu lợi hại như vậy, ca hát lợi hại như vậy, đua xe còn lợi hại như vậy, tôi đúng là rất hâm mộ cô đấy!- Hàn Vũ Thần dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Lăng Tuyết- Tôi cũng rất thích đua xe, chỉ là kỹ thuật thua xa cô mấy con phố, hôm nào đó cô nhất định phải dạy cho tôi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Cặp Đôi Quốc Dân (1)

Lăng Tuyết ngăn người:

– Không thể nào, anh là đang khiêm tốn quá mức đấy à? Tôi hôm đó anh lái Bugatti của mình đuổi theo tôi, sau đó còn thắng luôn cả tôi, ngoại trừ Lăng Ngao, đó là lần duy nhất tôi bị thua người khác.

Hàn Vũ Thần rầu rĩ, hiểu kỳ hỏi:

– Không có mà, tôi lái xe đuổi theo cô lúc nào? Còn thắng cô?

– Chính là tôi hôm ấy, buổi tối tiệc gia tộc Cung Thị...

Chuyện Lăng Tuyết nói là hôm diễn ra tiệc gia tộc của họ Cung, lúc đó cô cùng Thân Đồ Dạ đến tham dự. Sau đó nhất thời nhận được điện thoại cầu cứu của Hàn Giai, Phí Kỳ bắt cóc Hàn Giai, cô vội vàng lái xe đi cứu người, trên đường bị một chiếc Bugatti điên cuồng đuổi theo, hai xe vẫn luôn không phân cao thấp, chính là ở thời khắc mấu chốt cuối cùng, chiếc Bugatti lại vượt qua cô, khiến cô sợ ngây người!!!

Đó là người duy nhất đưa xe thắng cô sau khi cô “học thành tài”.

Cô vẫn đinh ninh người đó chính là Hàn Vũ Thần, hiện tại xem ra, hình như thật sự không phải?

– Tôi khẳng định đó không phải là tôi- Hàn Vũ Thần nghe xong liền lắc đầu- Hôm đó cả ngày tôi ở trong phòng tập gym không hề ra ngoài, à, đúng rồi, lúc đó xe tôi bị người khác mượn đi!

– Bị người khác mượn?- Lăng Tuyết lập tức hỏi- Ai vậy?

– Còn không phải là Cung Bảo Nhi, cô em họ của cô à!- Nhắc tới người này, Hàn Vũ Thần có chút phiền chán- Làm sao tôi lại cho cô ta mượn chứ, cô ta cướp chìa khóa xe của tôi đi, cô nàng phiền phức đó!

Lăng Tuyết càng thấy lạ:

– Ý của anh là, người lần trước đưa xe thắng tôi là Cung Bảo Nhi?

– Làm sao có thể!- Hàn Vũ Thần thề thốt phủ nhận- Với kỹ thuật lái xe còn tệ hơn cả tôi, cô ta sao có thể thắng được cô! Cô ta đến chỗ tôi mượn xe vì thích lêu thiên hạ, tôi còn lo cô ta lái xe tệ quá làm xe tôi hư nữa đó!

Vậy thì là ai? Lăng Tuyết không đoán ra được, nếu không phải Hàn Vũ Thần, vậy thì là ai?

– Chẳng lẽ hôm đó còn có người khác lái xe của tôi? Tôi lập tức nhờ người đi điều tra- Hàn Vũ Thần cũng rất hiểu kỳ- Không ngờ ở thành phố Hải còn có nhiều cao thủ đua xe như vậy, đúng là thất kính quá!

Lăng Tuyết nhíu mày suy tư, không phải Hàn Vũ Thần, người kia rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ là...

Lăng Tuyết nhớ tới hôm rời khỏi fan meeting của Hàn Vũ Thần để đến nhà Thân Đồ Dạ, giữa đường bị xe của Thân Đồ Dạ đuổi theo, Thân Đồ Dạ còn thấy được mặt cô, nhưng may mắn lúc đó cô bị khẩu trang, anh không nhìn rõ mặt, chỉ là trong khoảnh khắc truy đuổi bão táp đó vẫn thể hiện được kỹ thuật lái xe của anh, chẳng qua cuối cùng cô vẫn thắng anh, ném anh lại phía sau...

Cho nên Thân Đồ Dạ cũng không đề chuyện đó trong lòng.

Nhưng hiện tại ngẫm lại, có lẽ anh cố ý để thua cô?

Đồng thời, người lái Bugatti đêm đó cũng là anh ấy?

– Ăn cơm ăn cơm, chúng ta còn phải đi tập đó!

Hàn Bắc thúc giục cắt ngang dòng suy tư của Lăng Tuyết, cô hoàn hồn, gật đầu nói:

– Ừ, ăn cơm trước đã, mặc kệ mấy chuyện đó đi, cũng không phải chuyện gấp gáp gì.

– Đợi tôi tra ra được rồi tính- Hàn Vũ Thần múc một chén canh đầy cho Lăng Tuyết- Cô bệnh, nên uống nhiều canh vào.

– Cảm ơn- Lăng Tuyết cười cười với anh, cảm thấy tiếp xúc với người này đúng là thoải mái.

Ăn xong, Lăng Tuyết muốn uống thuốc, Hàn Vũ Thần lại nhắc nhở cô:

- Sau khi ăn xong nửa tiếng sau mới được uống thuốc, kiến thức đơn giản như vậy cô cũng không biết à?
- Chú ý nhiều như vậy làm gì?- Lăng Tuyết nói- Chúng ta phải đi tập ngay, trên đường làm sao uống thuốc?
- Đến chỗ tập vừa đúng nửa tiếng đồng hồ- Hàn Vũ Thần kéo Lăng Tuyết- Đi thôi!
- Ồ.

Hàn Vũ Thần rất quen thuộc đường xá nơi đây, tuy rằng kỹ thuật lái xe không tốt bằng Lăng Tuyết, nhưng không tồi, không cần mất nửa tiếng, hai mươi phút đã đến rạp hát.

Giao chìa khóa lại cho bảo vệ, Hàn Vũ Thần dẫn Lăng Tuyết và Hàn Bắc cùng vào bên trong diễn tập.

Bước lên sân khấu, Lăng Tuyết và Hàn Bắc trong lòng cảm động, rạp hát này lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của họ, đủ để chứa hơn ba mươi ngàn khán giả, sân khấu kết hợp giữa phong cách thời thượng và Trung Quốc, đã dựng xong, hiện tại đang đến khâu kiểm tra cuối cùng.

Đạo diễn, ánh sáng, đạo cụ đang đợi nhân viên làm công tác điều chỉnh thử lần cuối, chị An đang bận tối tăm mặt mũi, thấy họ đến, mọi người đều chào hỏi họ, chị An vội vàng đi tới:

- Rót cuộc mọi người cũng đến rồi, mau chuẩn bị đi, sắp bắt đầu rồi...

Lời còn chưa nói xong chị đã ngăn cả người, kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết:

- Đã xem qua ảnh của em rồi, còn hoài nghi ảnh có phải được chỉnh sửa quá đà không, bây giờ gấp mặt, người thật còn đẹp hơn cả trong ảnh nữa nha!
- Chị An nói quá rồi- Lăng Tuyết có hơi ngại- Hôm nay em bị cảm, sắc mặt kém lắm.
- Làm gì có, mặt mộc mà còn đẹp đến vậy, quả thực khó lường- Chị An không khỏi mỉm cười- Đàn giỏi hát hay còn đẹp nữa, em mà không nổi tiếng thì không còn thiên lý gì rồi.
- Được rồi, chị suốt ngày chỉ biết nổi nổi nổi- Hàn Vũ Thần lườm chị, vẫy tay với trợ lý- Rót ly nước ấm đến đây giúp anh.
- Vâng- Trợ lý lập tức rót nước mang đến.
- Uống thuốc trước đi- Hàn Vũ Thần căn dặn Lăng Tuyết- Uống thuốc xong đến phòng nghỉ của tôi nghỉ ngơi đi, tôi tập trước, tối nay cô chỉ cần xem trình tự tiết mục là được.
- Không cần, tôi chỉ bị cảm nhẹ, không yếu ớt vậy đâu, có thể cùng các anh diễn tập mà- Lăng Tuyết nói ngay- Tất cả mọi người đều bận, tôi sao có thể trốn ở một nơi lười biếng được?
- Kêu cô nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi đi- Hàn Vũ Thần vỗ vai Lăng Tuyết- Bị bệnh thì nghỉ, sao gọi là lười biếng được?
- Tôi...

- Được rồi, Lăng Tuyết, em nghe Vũ Thần đi. Em mới tới, vẫn chưa nắm được trình tự các tiết mục trong buổi diễn, chị đưa em đến hậu trường xem kịch bản đã, để họ tập trước đi, em chưa biết trình tự, muốn tham gia tập cũng không biết bắt đầu từ đâu mà.

Chị An ở bên cạnh xem ở trong mắt, sự quan tâm của Hàn Vũ Thần với Lăng Tuyết có chút không bình thường, yêu ai yêu cả đường đi lối về, chuyện này chị vẫn hiểu!

- Vậy... dạ được.

Lăng Tuyết cảm thấy chị An nói rất có lý, vì thế không nhiều lời nữa, chào Hàn Vũ Thần và Hàn Bắc xong, sau đó theo chị An ra hậu trường.

- Mọi người tiếp tục đi, Hàn Bắc cậu đi lấy giấy tiết mục đi, là các ca khúc biểu diễn lần này.
- Vâng, chị An.
- Vũ Thần, cậu tập vũ đạo trước đi, đợi lát nữa Lăng Tuyết ra, chúng ta sẽ ráp ca khúc!
- Biết rồi, chị để cô ấy nghỉ ngơi nhiều chút nha, chỗ em dùng âm thanh và vũ khúc là được rồi.
- OK.

Đi vào hậu trường, chị An bảo trợ lý sắp xếp phòng nghỉ cho Lăng Tuyết, dặn cô uống thuốc, sau đó tươi cười nhìn cô:

- Khó trách Vũ Thần thích em, đúng là càng nhìn càng thấy đẹp!

– Phụt...- Lăng Tuyết suýt chút nữa phun hết nước ra, luống cuống giải thích- Chị An, chị hiểu lầm rồi, em và Hàn Vũ Thần không có gì...

– Có lẽ bây giờ vẫn chưa có gì, nhưng sau này thì chưa biết- Chị An cười nói- Em không cần lo lắng, thần tượng bây giờ cho dù có bạn gái cũng không sao, đặc biệt là dạng con gái hoàn mỹ như em, quả thực rất xứng đôi với Hàn Vũ Thần, hai em không những có trị số nhan sắc cao, độ ấn ý trên sân khấu cũng rất cao, huống hồ em có tài như vậy, hoàn toàn xứng đáng với Vũ Thần, sự kết hợp thế này sẽ chỉ khiến người hâm mộ thích hơn thôi, không bị ảnh hưởng tiêu cực đâu.

– Chỉ là chúng em thật sự không có...

– Được rồi được rồi- Chị An ngắt lời Lăng Tuyết, đặt bản hợp đồng xuống trước mặt cô- Chuyện này không quan trọng, quan trọng là, em ký bản hợp đồng này đã.

– Đây là hợp đồng gì?

Lăng Tuyết cầm lên xem, là hợp đồng dài hạn với công ty giải trí Thiên Ngu, thời hạn hợp đồng là năm năm, nội dung bên trong đại khái là: Trong vòng năm năm này, tập đoàn Thiên Ngu sẽ dùng tài nguyên của công ty phát hành đĩa hát cho Lăng Tuyết, bồi dưỡng cô thành một siêu sao thiên vương, còn cô thì phải tuyệt đối phục tùng sắp xếp của công ty...

Lăng Tuyết đọc lướt qua một lần, hợp đồng này có lẽ là hợp đồng tiêu chuẩn thống nhất, thông dụng để tập đoàn Thiên Ngu ký kết với nghệ sĩ, chỉ là vài điều khoản phúc lợi bên trong sẽ được sửa đổi đôi chút, nhưng điều này không quan trọng, Lăng Tuyết ở trong giới này cũng được xem như lão làng, cô biết hợp đồng giới giải trí hiện tại đều na ná nhau thế này.

Thiên Ngu là tập đoàn lớn, tương đối mà nói, hợp đồng xem như cũng có chút công bằng, huống hồ ít nhiều gì cô cũng là người do Hàn Vũ Thần tiến cử, điều kiện chị An cho cô không tồi, so với người mới quả thực đãi ngộ như thiên đường, chỉ là không biết tại sao, khi nhìn thấy kỳ hạn năm năm này, Lăng Tuyết vẫn có chút bất an.

Năm năm có thể làm rất nhiều chuyện, sẽ có rất nhiều biến hóa, ai biết sau này sẽ có biến cố gì?

Ước mơ của cô chính là có thể đứng ở những sân khấu lớn trên khắp thế giới ca hát vì đam mê, nhưng cô cũng không muốn bị ràng buộc quá nhiều, một giấc mơ thuần túy bị biến thành thương mại hóa, vậy sẽ hoàn toàn biến chất.

Cô không phải Hàn Vũ Thần, cô không có hậu phương vững chắc như anh, trong giới này anh ấy được xem như một trường hợp đặc biệt, bởi vì có bối cảnh hùng hậu, cho nên luôn làm theo ý mình, chuyện không thích làm thì có thể từ chối, nghe nói anh ấy còn có cổ phần trong tập đoàn Thiên Ngu, không riêng gì chị An, cho dù là cấp lãnh đạo của Thiên Ngu cũng không dám đắc tội anh ấy.

Trường hợp đặc biệt thế này, Lăng Tuyết không dám nghĩ tới, cô lo rằng một khi mình đặt bút ký hợp đồng này, tương lai sẽ phải làm rất nhiều chuyện bản thân không thích, giống như mấy ngôi sao trong tin tức, vì để nổi tiếng, bất chấp mọi thủ đoạn tồi tệ...

Đó không phải điều cô muốn.

– Về điều kiện chúng ta có thể thương lượng thêm- Chị An cười nói- Em là người Vũ Thần tán thưởng, chị sẽ không keo kiệt với em đâu, nếu em đồng ý ký hợp đồng, sau này chị sẽ đích thân dẫn dắt em. Em phải biết, người trong tay chị đi ra toàn là người nổi tiếng...

– Chị An, em hiểu ý chị, cũng tin lời chị nói, nhưng ký hợp đồng là chuyện lớn, để em suy nghĩ thêm chị nhé- Lăng Tuyết khách sáo nói- Sắp công diễn rồi, đến giờ em vẫn chưa biết tiết mục nào cần em tham gia, hay là chúng ta bàn chuyện chính trước đi, chuyện hợp đồng đợi công diễn xong rồi tính.

– Xem ra em là người rất có chủ kiến đấy, một cô gái suy nghĩ rất rõ ràng- Chị An rất thích Lăng Tuyết- Em cảm hợp đồng này về đi, tối em có thể từ từ xem, em cũng có thể bàn bạc với Hàn Bắc rồi quyết định sau cũng được.

– Cảm ơn chị- Lăng Tuyết bỏ hợp đồng vào trong túi xách.

– Đây là hợp đồng cho khách mời thần bí lần này- Chị An lại lấy ra một bản hợp đồng khác, còn có thêm tờ chi phiếu- Đây là thù lao lần trước em tham gia fan meeting của Hàn Vũ Thần, còn có thù lao lần biểu diễn này, chị ghi chung vào một tấm chi phiếu luôn đó, sợ tách ra sẽ quên!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Cặp Đôi Quốc Dân (2)

Lăng Tuyết nhận lấy chi phiếu, vừa xem không khỏi ngẩn người:

– Sao nhiều vậy chị?

Một triệu!!!

Phải biết rằng, cô chỉ là người mới, không danh không tiếng, không có sức ảnh hưởng gì, chỉ hai lần làm khách mời bí ẩn tham gia buổi biểu diễn của Hàn Vũ Thần, cô cũng là người được lợi, lấy phương thức như vậy ra mắt, còn hơn những người mới phải phấn đấu vài chục năm, đổi lại là người khác, không cần nhận thù lao cũng tranh cướp đến đâu rơi máu chảy!

Lăng Tuyết có thể lên sân khấu biểu diễn đã cảm thấy rất vinh hạnh rồi, tập đoàn Thiên Ngu là công ty lớn, sẽ cho cô một chút thù lao gọi là chi phí, cô cũng không thấy lạ, nhưng một triệu rất nhiều, nhiều đến nỗi cô ngại phải nhận.

– Đây là ý của Vũ Thần- Chị An nhìn Lăng Tuyết đầy thâm ý- Cậu ấy đặc biệt tán thưởng em, đương nhiên, chị cũng rất xem trọng em, làm một người đại diện lâu năm, chị chưa từng gặp cô gái nào có thiên phú như em, chỉ cần em ký hợp đồng với chị, tương lai nhất định sẽ trở thành siêu sao thiên vương!

– Chị An, chị xem trọng em như vậy, em rất vui, chỉ là nhiều tiền quá, có khi nào trái với quy định của công ty không?- Lăng Tuyết hơi bất an- Cái giá này đủ để mời một ca sĩ hạng B rồi.

– Em không phải là ca sĩ hạng B- Chị An cười nói- Em vừa ra mắt, chắc chắn sẽ chấn động toàn cầu.

– Nhưng mà...

– Không nhưng gì nữa, tiền này là em nên được- Chị An vỗ vỗ tay cô- Buổi diễn lần này rất vất vả, em gần như phải tham dự xuyên suốt sơ diễn, con số này quả thực không nhiều đâu, nếu em cảm thấy bất khoan quá, thì hãy biểu hiện thật tốt, cũng xem như không uổng phí tâm sức của Vũ Thần.

– Vậy được- Lăng Tuyết nhận chi phiếu- Em nhất định sẽ không làm cái giá này thất vọng!

– Vậy là đúng rồi- Chị An hớn hờ- Chị rất thích cách ăn nói của em đấy! Chỗ của chị không cần mấy em gái ngọt ngào ồ ạt, cần chính là cô gái có chủ kiến có cá tính như em!

– Ha ha, cảm ơn chị An- Lăng Tuyết cười cười- Em xem trình tự tiết mục trước, chỗ chị có nhạc phổ không? Em làm quen trước đã.

– Không hề là người chuyên nghiệp, không lãng phí thời gian, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính- Chị An vui lắm, lập tức gọi trợ lý lấy giấy tiết mục và nhạc phổ cho Lăng Tuyết- Vậy em xem trước đi, nếu thấy mệt thì nằm nghỉ, chị ra ngoài xem tiến độ đã.

– Vâng ạ.

Lăng Tuyết nhìn theo chị An rời khỏi, bắt đầu nghiêm túc xem tài liệu, một trợ lý mang nước ép và món ngọt đến cho cô, còn đặt biệt đứng ở bên cạnh chăm sóc cô.

Lăng Tuyết cảm nhận được chị An và những người ở đây đều rất xem trọng cô, thực ra nói đến cùng đều vì Hàn Vũ Thần, có thể chị An và mọi người giống nhau, đều cảm thấy cô và Hàn Vũ Thần có gì đó, nên mới đặc biệt chăm sóc cô như vậy.

Lăng Tuyết cười chua chát, trên đời này có quá nhiều người thích đi đường tắt, nếu chuyện không liên quan đến mình, rất nhiều người sẽ phê phán hạng người thích đi đường tắt đó, cảm thấy họ không có bản lĩnh thật sự, chỉ là một khi sự việc đặt vào người mình, họ lại hy vọng có nhiều đường tắt hơn có thể đi.

Cho nên, những người này từ trong tâm đã chấp nhận cách nói đi đường tắt này rồi.

Giống như chị An và cô trợ lý này vậy.

Một phút trên sân khấu bằng mười năm khổ luyện.

Trước khi công diễn luôn phải làm rất nhiều công tác chuẩn bị, huống hồ lại là buổi biểu diễn quy mô lớn thế này.

Hàn Vũ Thần năm nay chỉ mới hai mươi bốn tuổi, có thể ở trong giới này đã rất giỏi giang rồi, nhưng độ nổi tiếng của anh ở nước ngoài vẫn chưa đủ vang dội, cho nên lần này tập đoàn Thiên Ngu hao tốn rất nhiều tài nguyên cho buổi diễn lần này của anh, vốn định bỏ ra số tiền lớn mời ban nhạc và ca sĩ nổi tiếng ở Mỹ đến hỗ trợ anh, nhưng anh lại kiên trì dùng người của mình.

Thực ra, sự kiên trì của anh ban đầu công ty hoàn toàn không đồng ý, nhưng anh là cổ đông lớn của tập đoàn Thiên Ngu, cấp lãnh đạo tập đoàn đều bó tay với anh, đành phải bỏ mặc, cho nên sự việc cứ được quyết định như vậy.

Nhưng chị An vẫn lo lắng, cho nên đích thân giám sát toàn bộ các khâu, đợi Hàn Vũ Thần có thời gian rảnh rồi liền hỏi anh chuyện ban nhạc dự định an bài thế nào.

Hàn Vũ Thần nói đã gọi điện mời một người bạn mình tính tên Trác Phong đến hỗ trợ, Trác Phong cũng là ca sĩ nhạc rock nổi tiếng, đàn ghita bass rất giỏi, vốn dĩ lịch trình của anh ta đã kín, nhưng Hàn Vũ Thần hiện tại rất gấp, vì giúp đỡ bạn bè, Trác Phong đành phải hủy vài cuộc hẹn.

Chị An vừa nghe Trác Phong sẽ đến hỗ trợ, không khỏi mừng rỡ.

Trác Phong ở Trung Quốc là người tiên phong của thể loại nhạc Rock, con người thần bí, thích làm theo ý mình, nhưng nổi tiếng nóng nảy, tất cả các sáng tác đều kinh điển, anh ta lớn hơn Hàn Vũ Thần mười tuổi, chị An không biết tại sao giao tình của họ lại thân thiết như vậy, luôn hưng phấn hỏi han Hàn Vũ Thần, nhưng Hàn Vũ Thần chỉ nói đang bận rộn, không muốn nói nhiều với chị.

Lăng Tuyết tuy rằng đang bệnh, nhưng bản lĩnh nhìn qua một lần sẽ không quên đều không hề giảm sút, rất nhanh đã ghi nhớ hết trình tự tiết mục cùng tất cả các ca khúc sử dụng trong buổi biểu diễn, may mà có vài ca khúc lúc trước cô từng hát rồi, hiện tại xem lại cũng không khó, bằng không muốn cô phát huy tất cả ngay tại đây, hiệu quả chắc chắn chỉ tạm được.

Lăng Tuyết ra sân khấu cùng diễn tập với Hàn Vũ Thần, Hàn Vũ Thần quan tâm cơ thể cô không chịu nổi, nhưng cô nói uống thuốc xong tinh thần đã khá hơn, kiên trì muốn tập cùng họ, chị An cũng muốn xem hiệu quả mang lại, Hàn Vũ Thần không thể chối từ.

Đèn sân khấu tắt hẳn, chỉ để lại đèn trên tường, Lăng Tuyết ôm ghita bass đứng trên sân khấu, phong độ lập tức quay lại. . .

Cô chỉ đứng đó, đã lan tỏa mê hoặc.

Hàn Vũ Thần cùng các nhân viên công tác khác đều say sưa nhìn cô, cảm thấy cô như thiên sứ trên trời giáng xuống, đẹp đến ngạt thở. . .

Đương nhiên, Lăng Tuyết cũng dùng thực lực của bản thân để chứng minh cô không chỉ có đẹp mà thôi!!!

Tập diễn đến ba giờ sáng, tất cả mọi người đều hăng say.

Hiện trường bùng nổ, ngoại trừ Hàn Vũ Thần và Hàn Bắc ra, các nhạc công và nhân viên ở đây nghe thấy màn biểu diễn kinh động lòng người đều không thể tin nổi, không khỏi vỗ tay, trầm trồ khen ngợi.

Chị An vô cùng vui mừng, chị chưa từng nhìn thấy kỳ tài âm nhạc thế này, chỉ đọc qua một lần đã thuộc, ngoại trừ đoạn giữa mấy ca khúc lạ vì không quen với giai điệu mà trật nhịp vài lần, còn lại gần như đều lưu loát.

Quả thực rất kỳ diệu.

Buổi tập kết thúc, Hàn Vũ Thần không khỏi ôm chầm lấy Lăng Tuyết, hưng phấn và kích động nói:

– Cô tuyệt quá, cô khiến tôi nhìn thấy được linh hồn từ trong âm nhạc!

– Hi hi. . .

Lăng Tuyết cười nhẹ, giờ khắc này cái ôm của anh đúng mực như bạn bè đồng nghiệp, cô không thấy phản cảm, ngược lại còn thấy rất ấm áp, trên con đường theo đuổi ước mơ, có thể gặp được người bạn tri âm thế này, đúng là may mắn trong đời!

– Đêm nay tôi mời mọi người ăn khuya!- Hàn Vũ Thần khoát vai Lăng Tuyết, vui vẻ tuyên bố- Ai cũng có phần!

– Oa! Thích quá- Ai nấy đều vỗ tay hoan hô.

– Ăn khuya thì được, nhưng không được kéo dài quá lâu- Chị An nhắc nhở- Chiều mai còn phải chính thức diễn tập lần cuối! Sáng có thể cho mọi người ngủ thẳng giấc, mười một giờ trưa đến đây ăn cơm, sau đó bắt đầu.

– Vâng vâng, cảm ơn chị An!

– Quyết định vậy đi- Hàn Vũ Thần vẫn còn quảng vai Lăng Tuyết- Cùng đi đi, nhân lúc này làm quen với mọi người luôn, sau này còn làm việc chung với nhau mà!

– Chỉ là tôi vẫn còn mệt- Lăng Tuyết bóp trán- Tôi muốn về nhà ngủ.

– Suyt nữa thì quên- Hàn Vũ Thần vội vàng sờ trán cô- Trời ạ, còn đang sốt này, sao cô không nói sớm?

– Chỉ là chuyện nhỏ, đâu có gì đáng ngại- Lăng Tuyết ho khan mấy cái- Tôi muốn uống nước.

– Mau mang nước đến đây- Chị An lập tức gọi lên.

Trợ lý cầm chai nước khoáng đưa cho Lăng Tuyết, Lăng Tuyết tu ừng ực một hơi hết sạch.

Hàn Vũ Thần tự trách:

- Vừa rồi hát bùng nổ quá, quên mất cô vẫn đang bị bệnh. Chị An, chị gọi điện cho Pete đi, nhờ anh ta đến đây khám cho Lăng Tuyết.
- Lúc này chắc người ta đang ngủ rồi- Chị An lấy điện thoại ra xem- Nhưng cũng không quan trọng nhiều như vậy, nếu tình trạng sức khỏe của Lăng Tuyết không thể ổn định thì buổi biểu diễn ngày mốt rắc rối rồi.
- Để tôi đi mua thuốc uống là được, đừng gọi quấy rầy bạn anh- Lăng Tuyết nói.
- Là bác sĩ riêng của tôi- Hàn Vũ Thần đau lòng nhìn cô- Ban nãy tưởng cô chỉ bị cảm thường thôi, nên đến bệnh viện gần nhất khám thử, ai dè uống thuốc vẫn vô dụng, sớm biết thế này, ban đầu nên gọi Pete tới kiểm tra cho cô.
- Anh căng thẳng quá rồi, tôi thực sự không nghiêm trọng vậy đâu, hiện giờ tôi chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thôi- Lăng Tuyết cảm thấy rất mệt- Lát nữa uống thuốc sẽ không sao, đừng quá lo lắng.
- Ừ, vậy để tôi đưa cô về- Hàn Vũ Thần vội nói- Chị An, khỏi cần gọi, sáng mai hẳn nói Pete đến kiểm tra cho Lăng Tuyết. Giờ em đưa cô ấy về, chị dẫn mọi người đi ăn khuya đi, hóa đơn cứ tính cho em.
- OK, không thành vấn đề- Chị An nhiệt tình kêu gọi mọi người- Mọi người vất vả rồi, dọn dẹp lại một chút rồi theo tôi đi ăn khuya nào.
- Cảm ơn chị An, cảm ơn Vũ Thần.
- Vũ Thần, tôi về cùng hai người- Hàn Bắc lo cho Lăng Tuyết.
- Ai da, Hàn Bắc, cậu về làm gì, cậu đâu có bệnh- Chị An vội kéo anh lại- Bình thường cậu bạn, không có thời gian đi cùng chúng tôi, đêm nay hiếm khi có dịp, cùng nhau đi ăn đi.
- Nhưng...
- Đừng lâu bầu nữa, mau giúp họ dọn dẹp đồ đi.
- Vâng- Hàn Bắc quay đầu lại xem, Hàn Vũ Thần đã đỡ Lăng Tuyết đi ra sau hậu trường, lập tức mất hút, anh nghĩ Lăng Tuyết chưa từng chịu thiệt, hơn nữa Hàn Vũ Thần là người tốt, cũng không nghĩ nhiều, theo chị An giúp đỡ mọi người dọn đồ.

Hàn Vũ Thần dìu Lăng Tuyết ra xe, mở chai nước khoáng đưa cho cô:

- Uống nước thêm đi.
- Cảm ơn anh.
- Lăng Tuyết lúc nhận lấy tay hơi run, nước bắn lên người, làm ướt khoảng áo trước ngực.
- Hàn Vũ Thần vội vàng lấy khăn tay lau cho cô:
- Không sao chứ.
- Không sao- Lăng Tuyết nhận lấy chiếc khăn- Để tôi tự lau.
- Ngại quá- Hàn Vũ Thần cười ngượng- May mà đang mùa hè, không thì sẽ bị cảm lạnh.
- Chuyện nhỏ thôi mà, đi thôi- Lăng Tuyết cong môi cười.
- Ừ- Hàn Vũ Thần khởi động xe chạy đi, lúc này, điện thoại anh reo, là Trác Phong gọi đến, anh vội vàng nhận máy- A lô, anh Trác Phong!
- Tôi đã lên chuyên cơ rồi, khoảng mười bốn tiếng nữa sẽ đến nơi!
- Nhanh vậy à? Em vừa mới gọi điện cho anh, anh đã lên chuyên cơ?
- Đúng lúc có người bạn muốn đến New York, tôi ngồi kế chuyên cơ của anh ta.
- Vậy may quá, ngày mai anh còn kịp diễn tập... Lăng Tuyết, cô sao vậy?

Chương 126: Nhân Vật Thần Bí

Hàn Vũ Thần phát hiện sắc mặt Lăng Tuyết rất kém, vội vàng hỏi:

- Có phải khó chịu lắm không?
- Không sao- Lăng Tuyết đáp- Bị cảm cúm, trúng gió khó chịu, anh đóng mui xe lại giúp đi.
- Ừ- Hàn Vũ Thần lập tức nhấn nút đóng mui xe lại.
- Bây giờ bên New York là ba giờ sáng đấy, ở bên cạnh cậu lại có phụ nữ à?- Bên kia truyền đến giọng nói kinh ngạc của Trác Phong- Diễm phúc quá đấy, thằng nhóc này!
- Anh nói bậy gì vậy.

Hàn Vũ Thần có chút ngượng ngùng, vừa rồi đang nói chuyện điện thoại với Trác Phong, đột nhiên phát hiện hình như Lăng Tuyết khó chịu lắm, lập tức hỏi han tình hình, xem nhẹ cuộc trò chuyện còn đang dang dở, đôi khi, tin đồn xấu chính là bị truyền ra như vậy.

- Được rồi, máy bay sắp cất cánh, ngày mai gặp mặt nói chuyện sau nhé- Trác Phong nói.
- Anh cho em số hiệu chuyến bay đi, em ra đón- Hàn Vũ Thần vội nói- Nhân vật lớn như anh, em làm sao dám khinh suất được.
- Không cần, ngày mai tôi đến New York rồi phải đi thương lượng công việc trước, đến tối sẽ tìm cậu.
- Cần em làm gì không?
- Đừng nói nhiều là được, bái bai!
- Ha ha, bái bai!

Cúp máy, Hàn Vũ Thần nói với Lăng Tuyết:

- Cô xem, tôi nói có thể giải quyết vấn đề rồi mà.
- Anh mời ai đến hỗ trợ vậy?- Lăng Tuyết tò mò hỏi.
- Anh Trác Phong- Hàn Vũ Thần đặc ý nói.
- Thật hả?- Lăng Tuyết rất ngạc nhiên- Trác Phong là nhân vật truyền kỳ trong giới nhạc rock đó, không chỉ hát hay, chơi nhạc cụ giỏi, còn rất thần bí nữa, người bình thường không mời được anh ấy đâu.
- Đúng vậy- Hàn Vũ Thần cười nói- Tôi chỉ ôm tâm lý cầu may gọi điện cho anh ấy, không ngờ anh ấy thật sự đồng ý!
- Anh ấy là thần tượng của tôi đó, lúc trước chính vì xem buổi biểu diễn của anh ấy, tôi mới đi học nhạc, dần dần vào con đường này- Lăng Tuyết có chút vui sướng.
- Vậy có phải cô quen biết anh ấy không? Lúc trước...

Hàn Vũ Thần nói được một nửa thì dừng, hình như có bí mật gì đó không thể tiết lộ, vừa rồi suýt nữa lỡ lời.

- Lúc trước cái gì?- Lăng Tuyết tò mò hỏi.
- Lúc trước cô xem anh ấy biểu diễn ở đâu?- Hàn Vũ Thần nói sang chuyện khác- Anh ấy hiếm khi biểu diễn công khai lắm, liveshow cũng tổ chức có vài lần.
- Thì ở thành phố Hải đó, anh ấy làm liveshow từ thiện để kêu gọi tiền cứu trợ- Lăng Tuyết nhớ lại trước kia- Cách đây khoảng bảy tám năm gì đó, khi đó tôi và Lăng Ngao thay mặt cô nhi viện đến nhận quyền tặng, tiền biểu diễn anh ấy kiếm được toàn bộ quyền tặng đi, có khoảng hàng trăm trại trẻ mồ côi như thế, chúng tôi đều đến, còn được xem biểu diễn miễn phí.
- Thật hiếm có- Hàn Vũ Thần bùi ngùi- Trác Phong là nhân vật rất giỏi, nghe nói ca sĩ nhạc rock chỉ là nghề phụ của anh ấy thôi, bản thân anh ấy có gia sản khổng lồ, nhưng mà con người lại rất thần bí, tình hình cụ thể tôi cũng không rõ lắm.

– Giao tình của hai người sâu đậm lắm à?- Lăng Tuyết hỏi.

– Xem như có chút sâu xa- Hàn Vũ Thần nhớ lại- Trong một dịp tình cờ, tôi giúp anh ấy chút chuyện, anh ấy nói nợ tôi một lần, đợi đến lúc tôi cần, chỉ cần gọi điện cho anh ấy, anh ấy nhất định sẽ không chối từ.

– Chứng minh anh ấy là người có ơn phải trả- Lăng Tuyết tưởng tượng đến rất nhanh có thể gặp được thần tượng, trong lòng có chút kích động.

– Thực sự chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể gì, nhân vật lớn như anh ấy, chỉ là không thích nợ người khác mà thôi- Hàn Vũ Thần mỉm cười nhìn Lăng Tuyết- Cô khá hơn chút nào chưa? Nếu mệt thì ngủ một chút đi.

– Ừ, có hơi mệt- Lăng Tuyết day trán- Tôi ngủ chút, sắp đến nơi thì gọi tôi.

– Ừ.

Trên chuyến cơ từ thành phố Hải đến New York, Trác Phong, cũng chính là Trác Việt, nhìn gương mặt đen xì của Thân Đồ Dạ, không khỏi buồn cười:

– Xem ra cậu thực sự có tình cảm với cô gái này rồi, khuya chiều giống trống mua hàng mục công trình này thì thôi đi, còn đích thân chạy đến Mỹ tìm cô ấy, hiện tại biết nửa đêm nửa hôm cô ấy còn ở cạnh người đàn ông khác, ánh mắt này của cậu thật giống như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

– Cô gái này quá đáng ghét- Thân Đồ Dạ tức giận đến nghiến răng- Bây giờ là mấy giờ? Lại ở cạnh đàn ông.

– Có lẽ chỉ vì công việc- Trác Việt cười cười, khuyên nhủ- Buổi biểu diễn của Hàn Vũ Thần là vào ngày mốt, thông thường, hai hôm nay sẽ điên cuồng tập luyện, họ tập muộn thế này, cậu ta thể hiện một chút phong độ quý ông đưa đồng nghiệp về nhà, cũng không phải chuyện gì to tát.

Thân Đồ Dạ không nói tiếp vấn đề này nữa, lặng sang chuyện khác:

– Đúng rồi, lần này vất vả cho anh rồi!

– Khách sáo với tôi làm gì- Trác Việt đang uống trà- Tôi vốn dĩ nợ ân tình của Hàn Vũ Thần, bây giờ trả lại cho cậu ta thôi. Cậu biết mà, tôi không thích nợ ai. Chẳng qua lúc cậu ta gọi đến đúng lúc cậu có ở đó, hơn nữa đúng lúc nghe thấy lời thỉnh cầu của cậu ta, lại đúng lúc cho tôi đi cùng thôi mà.

– Nào có nhiều cái đúng lúc như vậy- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Con người một khi quan tâm đến chuyện nào đó, sẽ kéo theo rất nhiều chuyện liên quan xuất hiện.

– Cậu nói phải- Trác Việt gật đầu- Mọi việc đều có duyên cớ, lúc trước cậu đi cùng Lăng Tuyết cứu con chó đó, để ý thấy cuộc sống khó khăn của bạn cô ấy- Hàn Bắc, nhờ tôi âm thầm tìm cơ hội cho cậu ta, vì thế tôi mới nhờ người quen giới thiệu cậu ta và Đoạn Ngũ đến công ty con của tập đoàn Thiên Ngu tại Hàn Quốc phỏng vấn, lại thông báo Hàn Vũ Thần đặc biệt chú ý đến họ, cho nên bây giờ, họ mới có cơ hội đi theo Hàn Vũ Thần dần thân vào giới giải trí, còn Lăng Tuyết cũng vì vậy mà gặp gỡ Hàn Vũ Thần!

– Khi đó tôi vẫn chưa biết thân phận thật sự của cô ấy- Thân Đồ Dạ cười nhạt- Chỉ cảm thấy Hàn Bắc kia là bạn cô ấy, ngay cả số tiền vài trăm tệ mua lại con chó cũng không có, lại không thể bảo vệ em gái, cho nên mới nhờ anh chút việc mà.

– Cậu âm thầm làm những chuyện này cho cô ấy, lại không để cô ấy biết, nhưng nếu vì thế mà cô ấy và Hàn Vũ Thần đến với nhau, e rằng cậu phải... khả khả... khả khả...

Trác Việt cười gian, bởi vì sắc mặt của Thân Đồ Dạ đã rất khó coi.

– Cô gái này nợ tôi còn chưa trả hết, tôi sẽ không để cô ấy chui vào lòng tên đàn ông khác đâu- Thân Đồ Dạ híp mắt nguy hiểm- Buổi tập ngày mai anh khỏi đi, hôm biểu diễn... cũng không cần đến.

– Hà?- Trác Việt khó hiểu nhìn anh- Cậu định làm gì?

Trác Việt rất hiểu Thân Đồ Dạ, anh là người trọng chữ tín, không biết giờ trò thất tín để đối phó người khác.

– Nhiều năm rồi không chạm vào ghita bass, đột nhiên rất muốn chơi.

Thân Đồ Dạ nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn kim cương đen trên ngón út, đuôi mắt giương lên đường cong kiêu ngạo.

– Khả khả!- Trác Việt kinh hi bật cười- Cậu là muốn... Ha ha, được được, chơi được mà!

– Lăng Tuyết, em chờ đó cho tôi!!!- Thân Đồ Dạ làm bầm- Rất nhanh thôi, em sẽ sống những ngày tốt đẹp!!!

Hắt xì, hắt xì...

Lăng Tuyết hắt hơi hai cái, nhận thấy có một loại dự cảm xấu.

– Cô bị cảm rất nghiêm trọng đó- Hàn Vũ Thần nhíu mày nhìn cô- Sáng mai tôi đưa Pete đến khám cho cô, giờ cô về nhà uống thuốc rồi đi ngủ đi, đúng rồi, trước khi uống thuốc phải ăn gì đó, không thể để bụng rỗng.

– Biết rồi- Lăng Tuyết nhìn ra bên ngoài- Đến rồi, anh tắt xe vào ven đường đi, để tôi tự đi lên.

– Không được, khuya lắm rồi, một mình cô lên đó, tôi làm sao yên tâm?- Hàn Vũ Thần đỗ xe dưới chung cư, đi qua mở cửa xe cho Lăng Tuyết, sau đó đỡ cô xuống xe- Cô đừng lộn xộn, để tôi dìu cô.

– Tôi làm gì yếu ớt thế- Lăng Tuyết cười cười- Anh mau về đi, lái chậm thôi!

– Dù sao đêm nay tôi cũng không định ngủ- Hàn Vũ Thần nhìn xung quanh, phát hiện bên đường đối diện có cửa hàng tiện lợi- Tôi mua chút thức ăn cho cô, cô đợi một lát nhé!

Nói xong, anh chạy đi mua đồ cho Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết nhìn theo anh, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

– Đây!- Hàn Vũ Thần vội chạy về, xách theo một túi lớn- Chỗ này không có thức ăn Trung Quốc, nghe Hàn Bắc nói dạ dày cô không khỏe, cô không thể ăn đồ lạnh, đồ nóng cũng chỉ có hamburger, cô ăn tạm chút đi, đây là sữa, ở nhiệt độ phòng đó, trước khi ngủ uống một chai sẽ rất dễ chịu, mấy món khác cũng chỉ có bánh quy...

Hàn Vũ Thần nói xong lại nhíu mày:

– Sao tôi cảm thấy mấy món này không thích hợp cho người bệnh ăn vậy? Cô lên nhà tắm rửa trước đi, tôi ra phố người Hoa mua cháo cho cô.

– Không cần đâu- Lăng Tuyết vội vàng níu anh lại- Muộn lắm rồi.

– Không sao, ở đó có mấy tiệm bán xôi đêm luôn, cho dù không bán, tôi cũng có thể nhờ ông chủ kêu đầu bếp nấu, chỗ này cách phố người Hoa không xa mấy, cô lên nhà tắm rửa đi, tắm xong là tôi về đến rồi- Hàn Vũ Thần vội vã lên xe.

– Thật sự không cần- Lăng Tuyết nghiêm túc nói- Tôi không đói, mấy món này là đủ rồi, anh về nghỉ ngơi đi, thật đó.

– Vậy được.

Hàn Vũ Thần có chút mất mát, thực ra anh chỉ muốn nói thêm vài câu với cô, nán lại thêm vài phút, chứ không muốn cứ vậy đi về.

– Anh mau về đi- Lăng Tuyết nói- Tôi cũng lên đây, thật sự rất mệt đấy.

– Vậy để tôi tiễn cô lên trên- Hàn Vũ Thần lại khóa cửa xe- Hàng lang tối om, một mình cô đi lên sẽ rất nguy hiểm.

– OK- Lăng Tuyết cười cười, không từ chối nữa.

Hai người cùng nhau lên lầu, Hàn Vũ Thần một mực để tay ra sau đỡ lưng Lăng Tuyết, sợ cô té ngã.

Lăng Tuyết cảm thấy rất ấm áp, lại có thêm vài phần hảo cảm với anh.

Đưa đến tận cửa nhà, Hàn Vũ Thần vẫn không nỡ ra về, Lăng Tuyết mỉm cười chào tạm biệt anh, dặn anh về nhà sớm nghỉ ngơi đi, sau đó mới đóng cửa lại.

Hàn Vũ Thần nhìn thấy cánh cửa đóng chặt, trong lòng không khỏi hụt hẫng, lúc đi xuống lầu nhích bước rất chậm, thường xuyên quay đầu lại nhìn, trong lòng kỳ vọng Lăng Tuyết có thể mở cửa gọi anh lại, cho dù kêu anh đứng ngoài cửa để bảo vệ cô cũng được.

Đáng tiếc cô vẫn không mở cửa, còn anh đành phải buồn bã ra về.

Lăng Tuyết tắm xong, chuẩn bị uống thuốc, lúc này mới phát hiện trong lọ thuốc có một tờ giấy ghi chú, Hàn Vũ Thần viết: Trước khi uống thuốc nhất định phải ăn no, bụng đói uống thuốc sẽ bị đau bao tử, bao tử của cô không khỏe, nên yêu quý bản thân mình!

Đang sau còn vẽ mặt cười, thấy vậy, Lăng Tuyết nở nụ cười xinh đẹp, ra phòng khách nhìn thấy túi đồ ăn, mở ra ăn chiếc hamburger, uống hết chai sữa, mới uống thuốc...

Trên đường Hàn Vũ Thần lái xe về nhà, trong đầu đều nghĩ đến Lăng Tuyết, anh muốn gọi điện hay gửi tin nhắn cho cô, chỉ là bây giờ mới phát hiện không có số của cô, anh gọi điện hỏi Hàn Bắc, Hàn Bắc nói điện thoại Lăng Tuyết bị hư, sau đó sang Mỹ, vẫn chưa mua điện thoại mới.

Hàn Vũ Thần ừ vài tiếng, lập tức đặt một chiếc điện thoại mới, còn yêu cầu ngày mai nhất định phải nhận được.

Chương 127: Sô Diễn Tuyệt Đỉnh (1)

Lăng Tuyết mệt rũ rời, tắm rửa, uống thuốc xong liền ngủ thẳng đến sáng.

Lúc Hàn Bắc về đến nhà đã rạng sáng, chị An nói hai giờ chiều mới bắt đầu tập luyện, mọi người có thể ngủ một giấc thật ngon.

Hàn Bắc về đến nhà liền leo lên giường. Vì không muốn bị quấy rầy, anh dán lên cửa tờ giấy: Xin đừng quấy rầy, chỉ muốn ngủ, không cần ăn cơm!

Sáng sớm, mấy người Hàn Giai đến bệnh viện cũng không đánh thức họ, chỉ để đồ ăn trong tủ lạnh để khi bọn họ thức dậy sẽ có cái mà ăn.

Lăng Tuyết ngủ thẳng một giấc đến mười hai giờ trưa mới mơ màng thức giấc. Ngái ngủ một hồi rồi mới chậm chạp rời giường rửa mặt thay quần áo, đánh ngáp ra khỏi phòng tìm đồ ăn, lại phát hiện Hàn Vũ Thần đang nằm trên ghế sô pha.

Lăng Tuyết thất thần, ngẩn ra. Ngay lúc đó, Hàn Giai từ phòng bếp đi tới, bụng hai phần đồ ăn vừa làm xong.

— Anh ấy gọi điện hỏi thăm sức khỏe chị, em đâu biết thế nào nên nói tối qua lúc chị về thì em ngủ rồi; đến khi em thức dậy thì chị còn đang ngủ. Anh ấy không yên tâm cho nên chạy thẳng tới đây, còn đưa bác sỹ theo nữa. Có điều gõ cửa vài lần mà không nghe chị trả lời lại không nỡ đánh thức chị dậy nên ngồi chờ tại phòng khách, chờ một hồi thì ngủ luôn.

Dừng một chút, Hàn Giai cảm thán:

— Người như anh ấy bây giờ là hàng hiếm đó!

Lăng Tuyết vội vàng nói:

— Em đừng hiểu lầm! Chị với anh ta không có gì hết á. Anh ta quan tâm chị vì sợ chị làm lỡ buổi biểu diễn, là vì việc công thôi.

— Em còn chưa nói gì mà, chị thanh minh chi vậy?— Hàn Giai nhìn cô cười tủm tỉm— Chị Lăng Tuyết, nếu em là đàn ông, em cũng sẽ thích chị. Chị xuất sắc như vậy, vừa có tài, vừa đẹp, không ai sánh bằng, con gái như vậy ai mà không thích chứ!

— Anh cũng thích!— Hàn Vũ Thần đột nhiên thức dậy, duỗi lưng, ngáp một— Một muốn chết, chộp mất một chút đỡ hơn nhiều.

— Ngày mai anh là nhân vật chính, hôm nay đúng ra phải nghỉ ngơi cho thật tốt chứ!— Lăng Tuyết nhủ mảy mìn nhìn anh— Anh xem mắt anh toàn tơ máu, sắc mặt như vậy thì mai phải làm sao?

— Tôi không sao. Người tôi rất khỏe mà— Hàn Vũ Thần nhìn cô cười tủm tỉm— Có điều cô quan tâm tôi thế này, thích thật đấy.

— Mọi người đều là bạn mà, quan tâm anh cũng đúng thôi.

Lăng Tuyết mỉm cười, thấy Hàn Vũ Thần cứ nhìn mình chăm chú nên có chút mất tự nhiên.

— Cô khá hơn chút nào chưa?— Hàn Vũ Thần nhớ tới chuyện chính liền lấy di động gọi cho bác sỹ riêng— Để tôi mời bác sỹ đến đây khám cho cô!

— Không cần— Lăng Tuyết vội vàng ngăn cản— Tôi đỡ hơn nhiều rồi, không còn bị cảm nữa, anh không cần bận tâm đâu!

— Phải không? Để tôi xem nào— Hàn Vũ Thần áp tay lên trán Lăng Tuyết— Hết sốt thật rồi, tốt quá!

— Có cơm trưa rồi đây— Hàn Giai dọn món cuối cùng lên bàn ăn— Nhanh qua đây ăn cơm đi, Hàn Vũ Thần, nếu anh không chê thì qua ăn chung đi!

— Coi em kìa, anh muốn còn không được chứ nào dám chê— Hàn Vũ Thần cười nói— Anh đi rửa tay đã, đúng rồi, nhanh đánh thức Hàn Bắc dậy ăn cơm, ăn xong rồi chúng ta cùng đến rạp hát, buổi chiều tập luyện cho tốt, buổi tối về sớm nghỉ ngơi.

— Vâng, để em đi gọi anh ấy.

Thật ra tay nghề của Hàn Giai cũng không phải tốt lắm. Trước kia ở nhà thường là Hàn Bắc nấu cơm, Hàn Giai chỉ làm được vài món. Sau này, Lăng Ngao xảy ra chuyện, Hàn Bắc suốt ngày bận rộn bên ngoài, vì chăm sóc Lăng Ngao, Hàn Giai mới tập làm cơm.

Mấy món cơm gia đình này hẳn Hàn Vũ Thần ăn không quen. Ấy vậy mà anh lại khen không ngớt, khoa trương đến mức Hàn Giai cũng phải xấu hổ.

Hàn Bắc cười nói:

- Thật ra trong cả đám thì người nấu ngon nhất là Ngũ Ca, tiếp đến là Lăng Tuyết, rồi đến Lăng Ngạo với tôi, tài nghệ của Hàn Giai xếp chót.
- Wow, khi nào có thời gian nhất định phải nếm thử tay nghề của cô mới được- Hàn Vũ Thần tủm tỉm cười nhìn Lăng Tuyết- Cô nấu ăn nhất định ngon lắm!
- Sẽ có dịp mà.

Lăng Tuyết nhìn anh cười cười, có chút không yên lòng. Không biết vì sao cả ngày nay cô luôn cảm thấy bất an, bồn chồn không yên.

- Cô sao vậy?- Hàn Vũ Thần chú ý từng thay đổi nhỏ của cô- Có phải có tâm sự gì không?
- Không có- Lăng Tuyết lắc đầu- Đúng rồi, chiều nay, Trác Phong có đến diễn tập không?

Hàn Vũ Thần nhìn đồng hồ đeo tay:

- Năm giờ chiều nay anh ta mới đến sân bay New York, nói là có việc cần làm nên chắc không đến tham gia diễn tập, chỉ cần đến trước giờ diễn một chút là được. Với trình độ của anh ta chắc chắn không sao đâu.
- Vâng- Trong lòng Lăng Tuyết chờ mong được gặp thần tượng.
- Hồi tối nghe chị An nói Trác Phong sẽ tới, cả đám chúng tôi đều mong chờ- Hàn Bắc hưng phấn nói- Có thể biểu diễn chung với anh ấy, thật sự quá may mắn!
- Em cũng muốn đi xem, anh Lăng Ngạo cũng nói là muốn đi- Hàn Giai nhân cơ hội nói với Hàn Vũ Thần- Được không ạ?
- Đương nhiên là được- Hàn Vũ Thần sáng khoái trả lời- Anh đã nói với chị An chuẩn bị vé mời cho khách quý, đến lúc đó sẽ có tài xế qua đón mọi người.
- Thật tốt quá, cảm ơn!
- Đúng rồi, Mao Mao với Đậu Đậu đâu?- Lúc này Lăng Tuyết mới phát hiện không thấy Mao Mao và Đậu Đậu.
- Chúng ở bệnh viện với Lăng Ngạo rồi, lát nữa em phải đi đưa cơm cho chúng nữa.
- Ừm.

Ăn cơm xong, Hàn Vũ Thần liền lái xe chờ Lăng Tuyết cùng Hàn Bắc đến rạp hát diễn tập. Sau khi cùng xuất hiện vào ngày hôm qua, hôm nay, ba người đã có sự ăn ý. Bọn họ gần như quên đi buổi biểu diễn tối nay mà cùng nhau chơi nhạc, chơi đến xuất thần.

Vốn nói hôm nay phải nghỉ ngơi sớm một chút, đến cuối cùng lại không ai chịu giải tán, tập dượt một mạch đến năm giờ chiều, chỉ còn hai tiếng nữa là lên sân khấu.

Trước khi ra về, Chị An nhắc nhở mọi người:

- Buổi biểu diễn bắt đầu lúc bảy giờ kéo dài đến mười giờ tối, mọi người đi ăn cơm hộp trước, rồi trang điểm thay quần áo, sau đó đến nhà hát diễn tập lần cuối, chuẩn bị chiến đấu! Lát nữa Vũ Thần phải trả lời phỏng vấn của báo chí, không thể cùng tập dợt lần cuối được, mọi người cố lên! Lần biểu diễn này giống như trận chiến vậy, chỉ cho phép thắng, không được quyền thua. Mọi người dốc toàn lực nghênh chiến! Cùng nhau cố lên!
- Tất cả cố lên!!!

Mọi người cùng đập tay với nhau, cùng hô to cố lên, tràn ngập chờ mong đối với buổi biểu diễn này.

Hàn Vũ Thần vẫn lo lắng cho sức khỏe của Lăng Tuyết nên mời bác sĩ tư đến kiểm tra cho cô. Bác sĩ nói Lăng Tuyết không sao, nhưng để đảm bảo Lăng Tuyết đủ sức khỏe biểu diễn thì ông vẫn kê đơn cho cô, dặn cô sau khi ăn phải uống đúng giờ.

Sáu giờ rưỡi, mọi thứ đã chuẩn bị xong, khán giả lục tục vào chỗ.

Hàn Vũ Thần cũng trả lời phỏng vấn xong rồi. Tất cả nhân viên công tác, vũ công, ca sỹ hát đệm, nhạc công... đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Là nhân vật chính của buổi biểu diễn, Hàn Vũ Thần trang điểm lại lần cuối, Lăng Tuyết cũng ngồi trước gương trang điểm làm tóc, đối diện bọn họ, Hàn Bắc đang luyện đàn.

Nhưng có một người vẫn chưa đến, là Trác Phong!

Chị An vô cùng sốt ruột:

- Vũ Thần, còn có nửa tiếng, Trác Phong có đến kịp không?

– Anh ta đã hứa với em thì sẽ không nuốt lời- Hàn Vũ Thần chẳng chút bận tâm- Lúc năm giờ rưỡi em có gọi cho anh ấy, anh ấy nói đã xuống máy bay rồi, sẽ lên sân khấu đúng giờ, kêu em đừng lo lắng!

– Nhưng mà anh ta không tập luyện gì cả, cũng chưa có nhạc phổ và thứ tự biểu diễn, cái gì cũng không biết hết, liệu có ổn không?- Chị An hơi hoang mang.

– Tôi hôm qua em đã gửi thứ tự tiết mục với nhạc phổ cho anh ấy rồi- Hàn Vũ Thần nói- Chị không cần lo đâu! Trác Phong chưa bao giờ nuốt lời, anh ấy đã nói đến chắc chắn sẽ đến. Cho dù có chuyện gì cũng có thể để Lăng Tuyết lên đàn, cùng lắm tiết mục hát tình ca tiếp theo của bọn em đổi thành hát tốp ca.

– Haizz, bây giờ cũng chỉ còn cách đó- Chị An thở dài, quay đầu nhìn tạo hình của Lăng Tuyết- Lăng Tuyết, em ổn không? Có chỗ nào không thoải mái không?

– Không có, hiện tại em khỏe lắm!- Lăng Tuyết nhìn Chị An trong gương- Chị An, chị yên tâm đi, nếu Trác Phong thật sự không đến được, em có thể ứng phó mà!

– Buổi biểu diễn này rất quan trọng, chúng ta không thể để xảy ra sai sót nào cả- Chị An nghiêm túc nói- Nếu Trác Phong không đến được, buổi biểu diễn này, em gần như tham gia từ đầu tới cuối chương trình, trách nhiệm rất nặng nề, chúng ta có thành công hay không đều dựa vào em hết đó.

– Ha ha, chị An, chị yên tâm, em chưa từng thất bại đâu- Lăng Tuyết nở nụ cười- Với lại có khi lúc đó Trác Phong đến thì sao, nếu anh ấy đến, em cũng chỉ cần đóng vai khách mời bí mật lên sân khấu thôi. Hiện tại vẫn chưa đến giờ mà, chị đừng lo lắng quá!

– Được rồi, hy vọng mọi việc đều thuận lợi.

Tất cả mọi người tập trung chuẩn bị, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lưu Tuyết để ý Hàn Vũ Thần thỉnh thoảng lại nhìn di động, cô biết, anh đang chờ điện thoại của Trác Phong.

Tuy bên ngoài Hàn Vũ Thần ra vẻ không bận tâm, thật ra trong lòng cũng có chút không yên. Tuy anh không màng danh lợi nhưng đối với anh, nếu buổi biểu diễn xảy ra sự cố, chỉ e sẽ làm thất vọng hơn ba mươi ngàn người hâm mộ.

Còn mười phút cuối cùng, Trác Phong vẫn chưa tới. Chị An thở dài, ngồi đối diện Lăng Tuyết nói:

– Lăng Tuyết, em đi thay trang phục, chuẩn bị cùng mấy người Hàn Bắc lên sân khấu đi. Trác Phong chưa tới, em tạm thời lấp vào chỗ đó. Lúc lên sân khấu em đứng phía sau đi, chị sẽ kêu người điều khiển ánh sáng né em ra, cố gắng không rơi vào mặt em, như vậy sẽ không có ai nhận ra em đâu. Ngay khi vừa xong em xuống thay trang phục rồi lại lên sân khấu trong vai trò khách mời bí mật.

– Dạ vâng- Lăng Tuyết gật đầu, lập tức đi chuẩn bị.

– Vũ Thần, cậu cũng chuẩn bị đi, sắp lên sân khấu rồi, đưa di động cho tôi- Chị An dặn dò.

– Vâng- Hàn Vũ Thần đưa điện thoại di động cho chị An- Nếu Trác Phong gọi đến, chị nhất định phải đích thân nhận máy.

– Tôi biết rồi, nhưng tôi nghĩ anh ta không đến đâu- Chị An cười lạnh- Chỉ còn mấy phút, sao lại có người như vậy chứ, quá vô trách nhiệm!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Sô Diễn Tuyệt Đỉnh (2)

– Anh ấy đã hứa với tôi thì chắc chắn sẽ đến- Hàn Vũ Thần trước sau vẫn tin tưởng nhân phẩm của Trác Phong- Có thể trên đường kẹt xe hoặc có việc gì đó xảy ra nên mới đến trễ.

– Chắc vậy- Chị An đã không còn chút hy vọng nào với Trác Phong- Được rồi, Lăng Tuyết, chuẩn bị lên sân khấu.

– Vâng!- Lăng Tuyết lên tiếng, vỗ vỗ bả vai Hàn Vũ Thần an ủi- Tôi cũng tin Trác Phong không nuốt lời, chắc có chuyện gì đó ngoài ý muốn nên đến trễ. Có điều chị An sắp xếp như vậy cũng đúng, chúng ta cứ biểu diễn trước để khán giả khỏi phải chờ đợi.

– Ủ, tôi hiểu mà- Hàn Vũ Thần gật đầu- Có điều, cô vất vả rồi!

– Sau này không được nói mấy lời khách sáo như vậy nữa!- Lăng Tuyết đeo mặt nạ- Được rồi, tôi chuẩn bị lên sân khấu đây, anh cũng điều chỉnh lại

tâm trạng đi, đừng để việc khác làm ảnh hưởng!

– Được rồi, có cô ở đây tâm trạng của tôi rất tốt!

Hàn Vũ Thần dịu dàng nhìn Lăng Tuyết, chỉ cần cô ở đây, những chuyện khác đều không quan trọng.

Lăng Tuyết không nói nhiều, nhìn anh cười rồi cùng mấy người Hàn Bắc lên sân khấu.

Chị An cũng hối thúc Hàn Vũ Thần đi chuẩn bị lần cuối.

Đã đến giờ, đạo diễn hiện trường thông báo, Lăng Tuyết quay đầu lại nhìn thoáng qua, không ngoài dự đoán, Trác Phong vẫn chưa đến. Cô hít một hơi, đi theo mấy người Hàn Bắc lên sân khấu.

Trên sân khấu tối đen, phía trước là đèn pha sáng rực, cả không gian đều tĩnh lặng.

Lăng Tuyết nhìn thấy ánh đèn chiếu xuống dưới sân khấu, hơn ba mươi ngàn người hâm mộ đang nhón chân chờ đợi buổi biểu diễn. Còn chưa bắt đầu, dưới đài đã có người hô to tên Hàn Vũ Thần.

Lăng Tuyết có chút khần trương, đây là lần đầu tiên cô tham gia buổi biểu diễn có quy mô lớn như vậy.

– Quy mô lớn quá!- Hàn Bắc đê giọng thật nhỏ, lại không khống chế được kích động- So với tưởng tượng của anh còn hoành tráng hơn nhiều.

– Độ nổi tiếng của Hàn Vũ Thần còn hơn trong tưởng tượng của em nhiều- Lăng Tuyết than thở- Nhiều fan như vậy, khó trách anh ấy nổi quá!

– Đúng đó. Đã nổi tiếng rồi, còn đối xử với người khác cũng rất tốt, không kênh kiệu, cùng loại người với chúng ta.

– Đừng nói nữa, mau vào chỗ đi, sắp bắt đầu rồi.”

– Ừ.

Mọi người nhanh chóng vào vị trí, lập tức, đèn trên sân khấu sáng bừng lên.

Tay trống đánh vài tiết tấu mở màn, ban nhạc bắt đầu tấu lên giai điệu kích động lòng người. Trên sân khấu rực rỡ pháo hoa, sau đó, một đôi nam nữ trẻ lên sân khấu nhảy robot theo điệu nhạc sôi động, thân thể cử động như người máy.

Đèn trên sân khấu tối dần, trên trang phục của các vũ công đều có đèn huỳnh quang, từ dưới sân khấu nhìn lên, những ngọn đèn huỳnh quang đang khiêu vũ, cảnh tượng thêm phần thần bí.

Lăng Tuyết liếc thoáng đàn ghita bass trong tay, tuy rằng cô chưa từng giao lưu với các nhạc công khác, nhưng có thể dung nhập rất nhanh với mọi người, giống như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, hoàn mỹ không tí vết.

Khi các vũ công đường phố nhảy được một nửa, tiếng trống đột nhiên trở nên dồn dập, như mưa trút xuống, nhịp sau nhanh hơn nhịp trước, vũ công trên sân khấu cũng di chuyển nhanh hơn. Ngay sau đó, khi đến đỉnh điểm cao trào nhất lại đột ngột dừng lại, không chỉ có nhạc mà ngay cả nhóm nhảy cũng bất động. Đèn trên sân khấu biến thành ngọn lửa đỏ, sương khói lượn lờ, ngay lập tức, trung tâm sân khấu nổi lên một bụi cỏ đường kính hai mét, đèn pha rọi đến thấy một bóng dáng đứng trên đó như ngọn lửa, tiếng trống lại chậm rãi vang lên, tiết tấu không nhanh mà trầm.

Người trên bụi cỏ đưa lưng về phía khán giả nhảy điệu nhảy đường phố, mỗi động tác đều khiến các fan bên dưới la hét.

Lăng Tuyết nhìn Hàn Vũ Thần, chưa từng thấy anh rực rỡ như vậy, như thể hoàn toàn khác biệt với bộ dạng lỏng lẻo thường ngày của anh. Giờ phút này, toàn thân anh đều đang phát sáng, không hổ là siêu sao thiên vương!

Tiếng trống đến cao trào, điệu nhảy đường phố cũng đến lúc kết thúc, bụi cỏ dâng cao cách sân khấu khoảng hai mét, Hàn Vũ Thần tung người nhảy xuống, xoay người hoàn mỹ, cả rạp bùng nổ, chấn động bốn phía.

Mở màn như vậy đã đem đến rất nhiều trải nghiệm mới mẻ, để cho mọi người biết, Hàn Vũ Thần không chỉ hát hay, đàn giỏi mà còn có thể nhảy hip-hop. Vì buổi biểu diễn này, anh đặc biệt mời thầy da đen về dạy, vì có thiên phú, cho nên hiện tại trình độ của anh đã đạt tới tiêu chuẩn hoàn hảo.

Lăng Tuyết nhận ra, nhìn Hàn Vũ Thần lúc nào cũng có vẻ lỏng lẻo vậy thôi chứ thực ra để có được kết quả như bây giờ, anh đã phải cố gắng nỗ lực rất nhiều.

Lăng Tuyết nhìn theo Hàn Vũ Thần, trong lòng tán thưởng, có một người bạn như anh cũng đáng để tự hào.

Cô chỉ chú tâm nhìn Hàn Vũ Thần nên không phát hiện ra sau lưng có một người, đôi mắt sâu thẳm như đại dương u ám đang chăm chú quan sát cô.

Thừa dịp Hàn Vũ Thần chào mở đầu với người hâm mộ, một người từ phía sau vỗ vai Lăng Tuyết. Lăng Tuyết nhìn lại, là chị An, chị hớn hờ nhỏ giọng nói:

– Trác Phong đến rồi, chúng ta cứ dựa theo kịch bản ban đầu, đến ca khúc thứ năm sẽ lên sân khấu song ca với Vũ Thần, em mau xuống thay đồ đi.

– Dạ? Anh ấy đến thật sao?

Lăng Tuyết ló đầu ra xem, nhìn thấy một dáng người cao ngất đứng sau sau Chị An, người nọ cầm một cây ghi ta màu vàng, đeo mặt nạ đỏ che nửa mặt nên không thấy rõ bộ dạng.

– Anh ấy là Trác Phong?- Lăng Tuyết nhìn thấy anh ta, không hiểu sao tìm lại đập nhanh hơn.

Người nọ nhìn cô chăm chú, từng bước đi về phía cô.

Lăng Tuyết nhìn thấy ánh mắt anh, đen như mực lại như phát sáng trong bóng tối, không hiểu vì sao, cô cảm thấy ánh mắt này có chút quen thuộc.

– Nhanh lên, nắm chặt thời gian- Chị An thúc giục.

– Dạ- Lăng Tuyết phục hồi tinh thần, vội vàng xuống đài, lúc ngang qua Trác Phong, cô không kiềm chế được kích động, run run nói- Trác Phong, em là fan của anh...

“Trác Phong” nhìn cô, nhếch môi cười, nhưng không nói gì.

– Anh Trác Phong, mời!- Chị An tha thiết mời mọc.

Bây giờ Lăng Tuyết mới để ý chị An đã bố trí cho Trác Phong một chiếc ghế xoay màu đen trên sân khấu, cả không gian bên cạnh đều dành cho anh, còn sắp sẵn giá để nhạc phổ, chỉ cần liếc mắt là thấy ngay.

Lăng Tuyết bước xuống sân khấu, một nữ trợ lý vội vàng chạy đến:

– Cô Lăng, trang phục của cô đã chuẩn bị xong rồi, mời qua bên này.

Lăng Tuyết đi theo trợ lý đến phòng thay đồ. Chị An cũng vội vàng chạy đến:

-Lăng Tuyết, nhớ theo sát chương trình, thời gian không nhiều chỉ có mười phút, em phải đổi kiểu tóc nữa!

– Dạ, em biết rồi.

Lăng Tuyết trả lời rồi đi vào phòng thay trang phục, nữ trợ lý cũng đi vào giúp cô.

Trang phục cut-out một nửa, Lăng Tuyết nhú mày:

– Đây, đây là kiểu trang phục gì vậy? Có kiểu ăn mặc vậy sao?

Đây là chiếc đầm body trắng ngắn bó sát người, đính kim sa lấp lánh, vừa nhìn đã thấy rất đẹp. Có điều lúc sau Lăng Tuyết mới phát hiện phía trước khoét chữ V sâu, lại hở lưng, bên dưới thì ngắn sát mông, chỉ cần hơi xoay người sẽ lộ ra mông, trước sau trên dưới đều trần ngạt nguy cơ lộ hàng.

Buổi biểu diễn này đâu phải chỉ đứng yên hát là được, còn phải cùng Hàn Vũ Thần nhảy nhót, vũ đạo lại là loại sôi động theo phong cách Hàn Quốc, hai người có rất nhiều động tác mạnh mẽ, khi đến cao trào, Hàn Vũ Thần còn phải nhấc bổng cô lên, đến lúc đó chẳng phải là lộ ra hết sao?

– Cô Lăng, trang phục này là thiết kế dành riêng cho chị. Em còn đặc biệt chuẩn bị quần an toàn cho chị, sẽ không bị lộ hàng đâu, chị nhanh thay đi, nếu không sẽ không kịp- Trợ lý lo lắng thúc giục.

– Nhưng mà...

– Thay đồ xong chưa?- Lúc này, chị An ở bên ngoài lo lắng hỏi.

Trợ lý Tiểu Mỹ mở cửa nói:

– Chị An, chị vào đây chút đi.

– Sao vậy?- Chị An vội vàng bước vào, thấy Lăng Tuyết còn chưa thay đồ lập tức hỏi- Sao em còn chưa thay đồ nữa?

– Trang phục này rất dễ bị lộ- Lăng Tuyết đã thay đồ ra lại mặc đồ cũ vào- Em mặc vào cả người không được tự nhiên, sẽ ảnh hưởng đến biểu diễn, thôi cứ mặc bộ cũ đi, cũng là trang phục biểu diễn, lại còn rất thoải mái.

– Như vậy sao được?- Chị An vội vàng nói- Bộ hồi này em mặc màu đen, tiết mục tiếp đến là “Nữ thần”, em đương nhiên phải ăn mặc giống nữ thần, sao thay bằng trang phục khác được?

– Đây mà là trang phục của nữ thần à?- Lăng Tuyết cảm thấy buồn cười- Nữ thần đều đoan trang, tao nhã, sao lại ăn mặc kiểu này chứ?

– Nữ thần gọi cảm cũng là nữ thần mà!- Chị An nóng nảy- Lăng Tuyết, nghe lời đi, sắp trễ rồi, nếu em không thay đồ sẽ không kịp đâu.

– Nhưng mà trang phục này...

– Trang phục này hoàn toàn bình thường!- Chị An nóng lòng khuyên bảo- Chỗ nào cần che đều che cả rồi, chị còn lo lắng em không được tự nhiên nên bảo trợ lý chuẩn bị quần áo toàn cho em rồi, em có cử động thế nào cũng không bị lộ, thay nhanh đi, nghe lời! Vũ Thần chiều cố bọn em như vậy, bọn em cũng không thể ngay tại thời khắc mấu chốt lại hủy hoại sân khấu của cậu ấy chứ!

Nghe những lời này, rốt cuộc Lăng Tuyết cũng mềm lòng. Nghĩ đến Hàn Vũ Thần, cô đành thỏa hiệp:

– Được rồi, nhưng mà phải đưa em áo ngực nữa, nếu không ánh sáng chiếu đến thì mặt trước sẽ xuyên thấu luôn.

– Được được, nhanh đi lấy đi- Chị An hồi thúc Tiểu Mỹ.

– Vâng- Tiểu Mỹ nhanh chóng mang áo ngực đến.

Lăng Tuyết lấy hết can đảm thay đồ.

– Oa, Lăng Tuyết, không ngờ đáng người em đẹp như vậy- Chị An như nhìn thấy bảo vật, kích động mà hưng phấn- Đúng là chị nhật được báu vật rồi, khuôn mặt này, đáng người này, thật sự là không đối thủ mà!

– Được rồi, nhanh làm tóc đi- Lăng Tuyết thúc giục- Sắp không kịp rồi đó.

– Hai người mau tới làm tóc cho Lăng Tuyết đi- Chị An gọi đến hai nhà tạo mẫu tóc.

Thời gian đã cận kề, Tiểu Mỹ giúp cô sửa sang lại trang phục, hai cô gái đứng bên cạnh cũng nhanh chóng làm tóc, đeo trang sức. Chị An vừa nhìn đồng hồ, vừa thúc giục:

– Nhanh lên, nhanh lên!

Rốt cuộc ở những giây sau cùng, trợ lý sân khấu đưa Lăng Tuyết vào hậu đài, làm khách mời bí mật, thời điểm Lăng Tuyết lên sân khấu phải tạo ấn tượng mạnh mẽ, cho nên theo kế hoạch là cô đứng phía dưới hậu đài, đợi Hàn Vũ Thần hát đến lúc thích hợp, cô từ dưới hậu đài chậm rãi đi lên, rồi từng bước tới trước mặt anh, cùng anh mười ngón tay đan, lòng bàn tay áp chặt, song ca tình tứ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Sô Diễn Tuyệt Đỉnh (3)

Ca khúc thứ tư đã biểu diễn xong, âm nhạc mãnh liệt dần chuyển sang giai điệu lãng mạn, Hàn Vũ Thần ngồi trên cầu thang dẫn lên sân khấu, thâm tình cất giọng hát ca khúc “Nữ thần”.

– Lần đầu tiên gặp em, ánh mắt em như vì sao trong đêm tối, thấp sáng thế giới của anh, nụ cười em như ánh nắng mùa đông, rót vào sâu thẳm đáy lòng anh...

Đúng lúc đó, Lăng Tuyết đã vào dưới hậu đài, trợ lý sân khấu Tiểu Thanh khẽ nói:

– Chị Lăng, chờ anh Vũ Thần hát đến đoạn thứ hai, lúc câu “nữ thần” lên cao là chị nhấn nút màu đỏ này, thì chị sẽ từ từ được nâng lên, giống như vậy nè...

Trợ lý Tiểu Thanh làm mẫu cho Lăng Tuyết xem, có điều ấn mãi mà không thấy hiệu quả. Tiểu Thanh lại ấn thêm mấy lần cũng không được liên tưởng:

– Sao có thể như vậy? Một tiếng trước thử vẫn được mà. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

– Nhanh đi thông báo với quản lý chỗ cô xem có giải quyết được chuyện này không?- Lăng Tuyết nhắc nhở- Mọi người không phải đều có bộ đàm sao? Nhanh lên!

– Vâng, vâng.

Trợ lý Tiểu Thanh nhanh chóng dùng bộ đàm báo cáo tình hình, quản lý nói sẽ lập tức dẫn người tới xử lý.

Tiểu Thanh mặt như đưa đám:

– Làm sao bây giờ? Sắp không kịp rồi.

– Đợi chút, để đề phòng sự cố, hẳn là mọi góc đều phải có người trực mới đúng.

– Có người trực nhưng hậu đài này rất hẹp, không chứa được nhiều người, những người khác đều ở chỗ khác chuẩn bị. Hơn nữa việc từ dưới sân khấu đi lên là đơn giản nhất, bình thường không bao giờ xảy ra sự cố như vậy- Trơ lý gấp muốn khóc- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu không kịp thì màn biểu diễn trên sân khấu sẽ không hoàn thành, chị An chắc sẽ cho em về vườn quá!

Lăng Tuyết nhìn đồng hồ, chỉ còn một phút, tự cô phải thử rồi, cái nút kia thật sự không hoạt động, phụ trách sân khấu vẫn chưa đến, chỉ nói chuyện qua bộ đàm với Tiểu Thanh, chỉ là giờ sắp không còn kịp nữa rồi.

Ca khúc thứ tư đã hết, trên sân khấu đã vang lên nhạc dạo bài “Nữ thần”, tiết mục song ca sắp bắt đầu. Lăng Tuyết lòng như lửa đốt, nếu không đúng lúc lên sân khấu, tiết mục này thật sự bị hỏng.

Lăng Tuyết đi ra khỏi hậu đài, nhìn xung quanh, hỏi Tiểu Thanh:

– Ở đây còn có lối ra nào khác không? Tôi lên sân khấu bằng lối đó.

– Lối khác?- Tiểu Thanh suy nghĩ, khó xử trả lời- Có nhưng mà ở trên cao, là dành cho vũ công dùng, anh Vũ Thần có trình bày một ca khúc mang phong cách cổ điển Trung Quốc, diễn viên múa phải nắm dải lụa trắng bay lên, chỉ có mấy dải lụa trắng thôi, không có dây cáp gì cả, rất nguy hiểm, không phải diễn viên chuyên nghiệp thì không thể...

– Ở đâu?- Lăng Tuyết ngắt lời Tiểu Thanh.

– Ở phía trên kia- Tiểu Thanh chỉ lên đỉnh sân khấu- Nhưng mà...

Cô còn chưa nói xong, Lăng Tuyết đã chạy lên trên, Tiểu Thanh vội vàng gọi lớn:

– Chị Lăng, không được đâu, nguy hiểm lắm, chị Lăng...

– Sẽ kịp mà.

Lăng Tuyết không buồn quay đầu lại, tung người bám vào khung thép, từ từ trèo lên cao, chỉ vài ba cái đã lên đến nơi.

Tiểu Thanh đứng há hốc mồm, vốn định chỉ Lăng Tuyết cầu thang để đi lên đó, không ngờ Lăng Tuyết đã trèo lên rồi, động tác rất mạnh mẽ.

Lăng Tuyết nhanh chóng leo đến nơi, lại không thấy mấy dải lụa trắng mà Tiểu Thanh nhắc đến đâu cả, sao lại thế này?

Trên sân khấu, Hàn Vũ Thần vừa hát đến đoạn cao trào:

– Nữ thần, nữ thần trong tâm tưởng anh...

Cuối những nốt cao đó, Hàn Vũ Thần thâm tình nhìn sân khấu, chờ đợi giàn giáo hình tròn chậm rãi nâng lên, mang theo nữ thần thật sự trong cảm nhận của anh.

Có điều chỗ đó vẫn không nhúc nhích, sân khấu không có nâng lên, Lăng Tuyết không xuất hiện...

Hàn Vũ Thần ngây ngẩn cả người, quên mất phải hát tiếp, trong lòng bất an, sao vậy? Lăng Tuyết đâu rồi? Vì sao cô không lên sân khấu? Chẳng lẽ có chuyện gì rồi?

Ban nhạc vẫn tiếp tục chơi, ở hậu trường, chị An, giám chế âm nhạc, tổng đạo diễn hiện trường, còn có nhân viên công tác đều lo lắng, lòng như lửa đốt, rối loạn cả lên!

Không kịp suy nghĩ, Lăng Tuyết tiện tay nắm lấy một sợi xích, thả người bay xuống, lớn tiếng hát vang:

– Em yêu anh, cho dù tận thế cũng muốn ở bên anh...

Đèn pha rọi vào người Lăng Tuyết, cô như nữ thần từ trên cao giáng xuống, thần bí cuồng ngạo.

– Áaaaaaa...

Dưới khán đài, tất cả đều sôi trào, kích động, tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Đèn sân khấu soi rọi bốn phía, khán giả ở đằng sau vốn không nhìn thấy dây xích, khán giả phía trước thì đang xem đến kinh tâm động phách, Lăng Tuyết cứ như vậy thả người bay xuống, khuấy động không khí toàn trường.

Ban nhạc Hàn Bắc rất ấn ý, khi nghe Lăng Tuyết hát ra chữ đầu tiên đã lập tức diễn tấu, âm nhạc trào dâng tiếp tục vang lên, Hàn Vũ Thần mở to hai mắt nhìn Lăng Tuyết, trái tim không tự chủ mà đập liên hồi.

Trong ban nhạc, tay ghita bass “Trác Phong” đeo mặt nạ cũng nhìn đến ngẩn ngơ, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn Lăng Tuyết, mang theo biết bao rung động.

Dây xích quá ngắn, không đủ để Lăng Tuyết tiếp đất vững vàng, cô đành buông tay giữa không trung, cả người rơi xuống...

Hiện tại, cô chỉ hy vọng Hàn Vũ Thần có thể tâm linh tương thông với cô, tiếp được cô đúng lúc, nếu không thật sự là tiền mất tật mang, cứu vãn tình hình không được mà còn xấu mặt. Hơn nữa, cú ngã này, cho dù không tàn phế thì cũng bị thương nặng.

Nguy hiểm!

Ánh mắt “Trác Phong” lóe sáng, đứng phắt lên chuẩn bị xông ra cứu Lăng Tuyết.

Hàn Vũ Thần phóng một bước dài, chính xác bắt gọn Lăng Tuyết. Bởi vì lực rơi mạnh nên anh ôm Lăng Tuyết lộn mấy vòng mới dừng lại, cánh tay anh ôm chặt thắt lưng cô, tư thế ám muội, hai người bốn mắt nhìn nhau, chan chứa tình cảm...

Âm nhạc ngưng bật, không khí tựa hồ đóng băng, khán giả bên dưới đều ngây người.

Vốn là những tiếng la hét kích động, giờ đây không có bất cứ âm thanh nào, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Giống như tất cả vạn vật đều ngưng đọng, tựa như bị phù phép khiến cho tất cả hình ảnh đều dừng lại tại giây phút này.

“Trác Phong” nhíu mày, đôi mắt đen âm u ánh lên vẻ phức tạp.

Dưới đài, chị An kích động líu lưỡi:

– Ôi trời, ôi trời, Lăng Tuyết quá lợi hại! Cô ấy cứ như vậy nhảy xuống, hiệu quả này thật thần kỳ...

– Đúng đó, đúng đó, vừa rồi chị ấy leo vài cái đã lên đến đài cao, em thấy mà choáng váng luôn- Tiểu Thanh hưng phấn nói- Bản lĩnh và lòng can đảm của chị Lăng Tuyết đúng là hạng nhất!

– Tôi nhật được báu vật rồi- Chị An hưng phấn- Lăng Tuyết đúng là làm tôi ngạc nhiên không ngừng, cô ấy còn nhiều khả năng mà tôi chưa biết nhỉ? Toàn là những kỹ năng đặc biệt, thật sự là không ai sánh được mà.

– Ồ...

Rốt cuộc khán giả dưới đài cũng bùng tỉnh, tất cả đều đứng lên lớn tiếng la hét, rất nhiều người hô to:

– Hàn Vũ Thần, Hàn Vũ Thần, Hàn Vũ Thần...

Âm nhạc lại vang lên, Hàn Vũ Thần thâm tình nhìn Lăng Tuyết, một tay cầm micro, tay kia thì nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, màn biểu diễn xúc động...

– Lần đầu tiên gặp em, ánh mắt em như vì sao trong đêm tối, thấp sáng thế giới của anh, nụ cười em như ánh nắng mùa đông, rót vào sâu thẳm đáy lòng anh...

Lăng Tuyết nhẹ nhàng buông tay anh, chậm rãi lui về phía sau, làm động tác chia ly, đồng thời cất tiếng hát:

– Em chưa từng chiêm ngưỡng thế giới tươi đẹp, anh đừng cho rằng em vờ ngơ ngẩn. Ngắm hoa, tìm kiếm phồn hoa thịnh thế, em chỉ là một chấm nhỏ trên bầu trời đầy sao, thua cả ánh trăng sáng ngời kia...

– Chấm sao rực rỡ còn hơn cả ánh trăng, em đã bén rễ đâm chồi trong lòng anh, em là thiên sứ của anh, là nữ thần của anh, là cô gái duy nhất trên đời này khiến nhịp tim anh tăng tốc...

Hai người như gần như xa, phân ly rồi tái hợp, sau vài lần như thế, tiết tấu âm nhạc trở nên sôi động hơn, động tác vũ đạo của họ cũng trở nên mạnh mẽ hơn, Hàn Vũ Thần đứng sau lưng Lăng Tuyết, hai người lắc lư theo nhạc, mặt kề mặt, động tác mờ ám như ngọn lửa, nóng bỏng trên người.

Bên dưới, khán giả liên tục hò hét, quả thực sắp điên lên.

Đôi mày kiếm của “Trác Phong” càng nhíu càng chặt, trong mắt tóe lửa, cây ghita trong tay bị siết chặt gần như gãy lìa.

Cuối cùng, “Nữ thần” cũng hát xong, vũ đạo cũng kết thúc ở động tác chậm.

Hàn Vũ Thần từ sau lưng ôm lấy Lăng Tuyết, Lăng Tuyết quay qua nhìn anh, trông như đang hôn môi nhau, bên dưới, người hâm mộ liên tục la hét, hô to:

– Ở bên nhau, ở bên nhau...

Hàn Vũ Thần như đã động tình, lại thực sự chồm đến định hôn Lăng Tuyết, khi đôi môi anh sắp chạm vào cánh môi cô, Lăng Tuyết bùng tỉnh, luống cuống tránh đi, trong lúc vô tình lại chạm phải một ánh mắt quen thuộc!

Thân Đồ Dạ!!!

Lăng Tuyết nhìn chăm chăm vào đôi mắt ấy, trong bóng tối nhấp nháy sáng lên, trong mắt lại mang theo lửa giận mãnh liệt, trái tim cô như thể nhảy ra ngoài, nhất định là nhầm rồi, sao cô có thể ở chỗ này nhìn thấy... ánh mắt của Thân Đồ Dạ?

Lăng Tuyết chớp mắt vài cái, tập trung nhìn lại, lúc này mới hoàn hồn, hóa ra ánh mắt cô vừa thấy không phải của Thân Đồ Dạ, mà là Trác Phong, Trác Phong đeo mặt nạ!

Cô nhất định đã nảy sinh ảo giác rồi.

Hàn Vũ Thần có chút xấu hổ, nhưng mau chóng chỉnh đốn lại tâm trạng, phong độ buông Lăng Tuyết ra.

Đèn trên sân khấu tối dần, bụi tròn chính giữa sân khấu từ từ được nâng lên, bên trên là chiếc đàn dương cầm thuần trắng, tiết mục kế tiếp là màn độc tấu dương cầm của Hàn Vũ Thần, Lăng Tuyết và anh hát chung bản tình ca thắm đằm lòng người “Nếu quay đầu còn có thể gặp nhau”!

Tiếp đó sẽ là màn giao lưu với fan của Hàn Vũ Thần, nên thành viên ban nhạc được nghỉ mười phút, bọn Hàn Bắc lặng lẽ lui ra sau hậu đài, uống nước đi vệ sinh.

Lăng Tuyết nhìn chăm chăm “Trác Phong”, anh ta cũng đang nhìn cô, hình như không có ý định rời đi.

– Lăng Tuyết...- Hàn Vũ Thần khẽ gọi một tiếng.

– Hửm?- Lăng Tuyết vô thức quay đầu lại nhìn anh.

– Choàng vào đi.

Hàn Vũ Thần nhận lấy chiếc khăn voan mỏng mà Tiểu Mỹ đưa đến choàng thêm cho Lăng Tuyết, bài hát này duy mỹ động lòng người, choàng thêm khăn sẽ càng khiến Lăng Tuyết nhu tình hơn.

Động tác tinh tế ấy của Hàn Vũ Thần lại khiến bên dưới hoan hô không ngớt, khán giả hô to “bên nhau”, còn có fan la ó kêu Lăng Tuyết gỡ bỏ mặt nạ.

Hàn Vũ Thần cười nhẹ, một cảm giác khác thường sản sinh trong lòng, mắt không ché ôm lấy eo của Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết lại quay đầu nhìn Trác Phong, phát hiện người đã không thấy, chắc có lẽ xuống dưới nghỉ ngơi rồi.

Chỉ là, sao cô lại có cảm giác ánh mắt vừa nảy của anh ta rất giống Thân Đồ Dạ vậy?

Chẳng lẽ thực sự chỉ là ảo giác?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Cái Kết Khi Dám Đua Bỏn Anh

Hàn Vũ Thần ngồi trước đàn dương cầm, bắt đầu đàn những nốt nhạc đầu tiên trong bài “Nếu quay đầu còn có thể gặp lại nhau”!

Đèn sân khấu chuyển thành bầu trời đêm, trần nhà đầy chấm sao, gieo rắc ánh sáng dịu nhẹ, Lăng Tuyết múa dưới ánh sáng, còn Hàn Vũ Thần lại hát vì cô...

– Thuở ấy hay mơ, vì trong mơ có em. Anh vượt qua thiên sơn vạn thủy, chỉ vì biến giấc mơ thành sự thật, để ôm em vào lòng.

Đêm anh thực hiện ảo tưởng ấy, bầu trời đặc biệt trong veo, vô số ánh sao lấp lánh, chúng như thể cảm nhận được lòng thành của anh.

Ngôi sao nhấp nháy mắt, ánh trắng mỉm cười với anh.

Em chính là thiên sứ của anh, chỉ một nụ cười đã bắt trọn tim anh.

Trái tim anh đập vì em, mãi mãi muốn ở bên em!

Chỉ là tại sao, anh lại mất em rồi?

Nhạc ngừng, ánh đèn rơi vào Hàn Vũ Thần cũng tắt, anh như đang chìm vào trong bóng tối vô tận.

Ánh đèn lại tập trung lên người Lăng Tuyết, cô giơ tay đỡ trán, diễn xuất xúc động.

– Trời sáng, không thấy sao, trăng cũng không cười, lòng tốt của anh với em cũng không thấy.

Anh nói tình yêu sẽ trường tồn mãi mãi, anh nói ái tình sẽ cứu vớt đời nhau.

Anh nói em hãy ngoan ngoãn ở bên anh để anh chờ che, chăm sóc.

Nhưng nhà anh lại ở rất xa...

Đến lượt Hàn Vũ Thần hát:

– Em cứ vậy mà đi, không để lại câu gì.

Có thể cho anh một thoáng vĩnh hằng, để anh cố gắng níu giữ em không.

Hay có thể theo em đi về nơi xa đó, chỉ cần có thể ở bên em, thứ gì anh cũng buông bỏ được...

– U... Em không thể!

– A... Anh nhớ em!

– Nếu quay đầu còn có thể gặp lại em, anh nhất định sẽ cùng em đi khắp chân trời góc biển, nơi có em mới có tình yêu...

Hát đến câu cuối cùng, nhạc ngưng, Hàn Vũ Thần đứng lên, cầm bó hoa hồng nhưng trên đàn dương cầm, chậm rãi đi tới chỗ Lăng Tuyết, lặp lại câu hát cuối cùng...

– Nếu quay đầu còn có thể gặp lại nhau, ta nhất định sẽ cùng nhau đi khắp chân trời góc biển, nơi có em/anh mới có tình yêu...

Lăng Tuyết ưu thương xoay người, đi xuống sân khấu trong lúc Hàn Vũ Thần đang đuổi theo.

– Đừng đi...

Hàn Vũ Thần thê lương gào thét, quỳ một gối xuống, khán giả bên dưới lại kích động kêu gào:

– Ở lại, ở lại, ở lại...

Đáng tiếc Lăng Tuyết vẫn đi mất, đây là tình tiết đã được thiết kế sẵn.

Tiếp theo, Hàn Vũ Thần sẽ hát đơn một bản tình ca buồn “Tạm biệt không gặp lại”.

Còn Lăng Tuyết có thể ra sau nghỉ ngơi đổi trang phục, hai mươi phút nữa trở lên sân khấu.

– Lăng Tuyết!- Chị An đích thân đứng bên cánh gà đón Lăng Tuyết, cầm tay cô, kích động nói- Biểu hiện vừa rồi của em tuyệt quá, không ngờ một sơ suất nhỏ ở sân khấu đã tạo ra bất ngờ lớn thế này, em biết không, vừa rồi lúc em xuất hiện trên đó, toàn trường nóng hổi lên!

– Em nhìn thấy rồi- Lăng Tuyết cười nói- May mắn quá, đều do sức hút của Hàn Vũ Thần!

– Em đừng khiêm tốn mà- Chị An chưa hết hưng phấn- Chị thật không ngờ em lại có can đảm và sáng suốt như vậy, gặp nguy không loạn, quả thực khiến chị phải nhìn em bằng cặp mắt khác!

– Em làm gì giỏi vậy chứ, chị sắp tặng bốc em lên tận trời rồi!

Lăng Tuyết cười cười, kết quả, uống ừng ực chai nước khoáng mà Tiểu Mỹ mang đến.

– Nóng không? Chính thấp điều hòa chút đi- Chị An sẵn đón- Mau đi chuẩn bị nước ép trái cây cho Lăng Tuyết, uống nước khoáng không thể duy trì thể lực được đâu.

– Dạ- Tiểu Thanh, trợ lý sân khấu, vội vàng đi chỉnh điều hòa, một trợ lý khác thì đi chuẩn bị nước ép.

– Không cần đâu chị- Lăng Tuyết uống nước xong, tiện tay lau miệng, hỏi- Đúng rồi, chị biết Trác Phong ở đâu không?

– Trác Phong? Biết chứ- Chị An cười nói- Chị đặc biệt chuẩn bị một phòng nghỉ cho anh ta, nhưng trợ lý anh ta nói anh ta không thích bị người khác quấy rầy, muốn một mình yên tĩnh, cho nên hiện tại đang ở một mình trong phòng nghỉ đó.

– Phòng nghỉ ở đâu? Em đi chào hỏi anh ấy- Lăng Tuyết nói.

– Phòng số ba bên kia kìa- Chị An chỉ vào khu phòng nghỉ- Tiểu Thanh, em dẫn Lăng Tuyết đi giúp chị. Lăng Tuyết, em chào xong thì đến phòng nghỉ bên cạnh nhé, chị sẽ nói Tiểu Mỹ mang trang phục tiết mục kế tiếp đến cho em thay.

– Dạ vâng- Lăng Tuyết đáp, bước nhanh về phía phòng nghỉ số ba.

Tiểu Thanh đi trước dẫn đường, hào hứng nói:

– Anh Trác Phong bí ẩn thật, xuống sân khấu liền đi thẳng vào phòng nghỉ, không nói câu nào, chị An nói sẽ sắp xếp trợ lý cho anh ấy, anh ấy chỉ nói hai chữ “không cần”, sau đó liền vào phòng.

– Người nổi tiếng đều như vậy cả.

Lăng Tuyết cười cười, hai cô đã đi đến trước cửa phòng nghỉ của Trác Phong, Lăng Tuyết nói với Tiểu Thanh:

– Cô đi lấy trang phục giúp tôi đi, để tự tôi vào trong được rồi.

– Vâng- Tiểu Thanh gật đầu, xoay người đi.

Lăng Tuyết nhẹ nhàng gõ cửa:

– Anh Trác Phong!

Bên trong không có trả lời, Lăng Tuyết không khỏi căng thẳng, Trác Phong có phải không ở trong phòng không? Hay là đang nghỉ ngơi? Có phải cô đã quấy rầy anh không?

Hiện giờ chỉ là nghỉ giữa giờ, thời gian rất ngắn, anh ta lặn lội đường xa tới đây tham gia biểu diễn đã mệt chết rồi, có lẽ, cô không nên quấy rầy anh nữa.

Nghĩ vậy, Lăng Tuyết định đi, đúng lúc này, cửa phòng đột ngột mở ra, một cánh tay từ trong vurun đến, kéo mạnh Lăng Tuyết vào phòng...

Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị đè mạnh vào tường, khuôn mặt đầy ma mị điển trai nào đó đột nhiên tiến lại gần, gần giọng quát khê:

– Lăng Tuyết, em quả thực chán sống rồi!

Giọng nói này, sao quen thuộc đến thế.

Lăng Tuyết nhìn kỹ lại, khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm:

– Thân... Thân Đồ Dạ???

Không sai, người này là Thân Đồ Dạ, cho dù anh đeo mặt nạ, cho dù anh xuất hiện ở đây với thân phận của “Trác Phong”, nhưng anh chính là Thân Đồ Dạ, Thân Đồ Dạ “hàng thật giá thật”!!!

– Đúng, là tôi đây, không ngờ chứ gì?- Thân Đồ Dạ nghiêng răng ken két nhìn cô trân trối, bóp hai má cô sắp nát ra- Lăng Tuyết, em giả mạo Cung Thiên Long lừa tôi, tôi không so đo với em, em gọi điện xin tôi giúp đỡ, tôi giúp em không chút băn khoăn, nhưng em đã hứa gì với tôi??? Hừm???

– Em...- Lăng Tuyết sợ hãi, một câu cũng không nói được.

– Để tôi nhắc cho em nhớ!- Thân Đồ Dạ nguy hiểm nheo mắt- Em đồng ý với tôi, chỉ cần tôi giúp bạn em, trong vòng ba ngày, em sẽ xuất hiện trước mặt tôi!!!

– Em...- Lăng Tuyết ngập ngừng, buột miệng- Đúng vậy, nhưng giờ còn chưa tới ba ngày mà, em đã ở trước mặt anh rồi.

Cô không biết can đảm của mình từ đâu mà có, lại dám ăn nói như vậy.

Nói xong rồi, bản thân cô cũng cảm thấy bối rối.

– Em còn có mặt mũi nói vậy à?

Thân Đồ Dạ cảm thấy khó tin, da mặt cô gái này sao lại dày như vậy?

– Nếu anh vì chuyện này mà tức giận, quả thực em đâu có làm sai gì đâu...- Lăng Tuyết còn ráng cãi cùn- Còn chưa đến ba ngày mà, em đâu có nuốt

lời!

– Lãng, Tuyết...

– Còn nếu vì chuyện giả Cung Thiên Long, em cũng từng nói bóng gió với anh rồi mà- Lãng Tuyết hoảng sợ nhìn anh- Nếu anh muốn tìm em tính sổ, có thể lùi lại tính trễ một chút được không? Hiện tại em phải thay đồ, sắp lên sân khấu rồi. .

– Lên sân khấu?- Thân Đồ Dạ vừa nghe vậy liền nổi nóng, thô lỗ nắm lấy mảnh áo trước ngực Lãng Tuyết- Ăn mặc thế này lên sân khấu liếc mắt đưa tình, kè vai áp má nhảy nhót với Hàn Vũ Thân, chẳng phải em rất thanh cao sao? Đồi thành thẳng đàn ông khác liền không biết xấu hổ?

– Cái gì mà không biết xấu hổ?- Lãng Tuyết then quá hóa giận- Thân Đồ Dạ, sao anh nói chuyện khó nghe quá vậy?

– Đúng, tôi nói chuyện khó nghe đấy- Thân Đồ Dạ dè dặt gần, cơ thể như thanh kiếm tì vào người Lãng Tuyết- Em là người của tôi, chỉ có tôi mới có thể chạm vào em!

– Anh làm gì vậy? Buông ra.

Mặt Lãng Tuyết lập tức đỏ lên, cô có thể cảm nhận được dục vọng của Thân Đồ Dạ, anh tới gần cô, tấn công ồ ạt khiến cô sợ hãi.

– Tôi đã đủ nhân từ với em rồi, là em quên mất thân phận của chính mình. Xem ra tôi phải nhắc cho em nhớ mới được...

Tay Thân Đồ Dạ theo gò má Lãng Tuyết trượt xuống, dừng lại trước ngực cô, xé mạnh, một tiếng xoẹt vang lên, chiếc đầm của Lãng Tuyết bị xé rách, đôi gò bông no đủ cũng vì vậy hiện lên một vết màu đỏ.

– Tên khốn này!- Lãng Tuyết giơ tay định đánh Thân Đồ Dạ.

Nhưng cô làm sao là đối thủ của anh, Thân Đồ Dạ nhanh nhẹn chụp lấy cổ tay cô, cố định hai tay cô lên đỉnh đầu, tay kia thì kéo đồ cô xuống, sau đó định mở khóa quần mình. .

– Anh định làm gì?- Lãng Tuyết kinh ngạc la lên- Anh đừng làm vậy... Ừm...

Lời còn chưa nói xong đã bị nụ hôn kịch liệt của Thân Đồ Dạ ngăn lại, tiếp tục động tác dưới thân, mau chóng tháo quần, cơ thể dồn về trước, bá đạo xông tới cô.

– Ừm... Ừm...

Lãng Tuyết lắc đầu sợ hãi, nước mắt trào ra, cô nhớ lại lần đầu tiên đó, anh đã bá đạo chiếm lấy cô đã man như vậy, khiến cô bị ám ảnh tâm lý, từ sau lần đó, cô rất ghê tởm “chuyện ấy”, cô nghĩ lần đó chỉ là hiểu lầm thôi, là do rất nhiều yếu tố ngoài ý muốn gây ra sai lầm đó, bản tính anh vốn lương thiện, anh không phải hạng người xấu xa như vậy.

Nhưng hiện tại, bản tính bạo lực tàn nhẫn của anh lại lộ rõ không bỏ sót gì.

Thân Đồ Dạ đang rất phần nộ, giờ phút này ngực anh bùng bùng lửa giận, chỉ muốn trừng phạt Lãng Tuyết thật nặng, để cô biết kết cục của việc dám đùa bỡn anh.

Chỉ là, khi thấy nước mắt cô tuôn ra, rơi vào giữa môi răng anh, mùi vị mặn mòi ấy đã thức tỉnh anh!

Đôi mắt lơ mơ của anh mở ra, nhìn vào mắt cô, thấy rõ sự thù hận hiện rõ trong ấy, mãnh liệt khiến tim anh run rẩy...

Rốt cục anh vẫn mềm lòng, chậm rãi tách ra, buông tay thả cô.

Lãng Tuyết nước mắt lưng tròng nhìn anh, hai tay ôm ngực, đề cao cảnh giác.

– Nhìn tôi làm gì? Nếu tôi muốn em, em tuyệt đối trốn không thoát- Thân Đồ Dạ tức tối nói- Chỉ là hiện tại tôi không muốn ép em, không có nghĩa là tôi tha cho em!

– Anh... Anh còn muốn thế nào nữa?

Lãng Tuyết tì vào cửa, một bàn tay lạnh lẽ đưa ra sau lưng vịn núm cửa, chờ đợi thời cơ chạy đi.

– Em nói xem?

Thân Đồ Dạ cười lạnh, bắt lấy bàn tay đang nắm núm cửa của cô, rồi kéo cô đi nhanh ra ngoài.

– Anh làm gì đó? Thả ra- Lãng Tuyết lúng túng, nếu bị người khác nhìn thấy thì phải làm sao?

Thân Đồ Dạ không nói gì, chỉ bước nhanh hơn về phía lối ra, rất hiển nhiên, anh muốn dẫn Lãng Tuyết đi khỏi đây.

– Anh đừng làm loạn, em là khách mời của sân khấu này, em phải trở lên sân khấu nữa- Lăng Tuyết nổi nóng- Có chuyện gì kìa nữa nói sau được không? Chuyện này liên quan đến tương lai của em

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Trên Cả Tuyết Vời

Thân Đồ Dạ vẫn không để ý đến cô, kéo cô đi ra lối cửa sau, chuẩn bị đưa cô đi.

– Nếu anh còn không buông ra, em sẽ gọi người đến đó- Lăng Tuyết nổi nóng- Thân Đồ Dạ, em phải quay lại biểu diễn nữa, có chuyện gì chúng ta nói sau đi.

Buổi biểu diễn này không chỉ quan trọng với Hàn Vũ Thần, mà còn vô cùng quan trọng với Lăng Tuyết, nếu hết thấy thuận lợi, Lăng Tuyết có thể ra mắt đúng hạn, hoàn thành giấc mơ của cô, chỉ là nếu xảy ra vấn đề gì, cô sẽ bỏ lỡ mất cơ hội tốt lần này, còn liên lụy Hàn Vũ Thần thất tín với người hâm mộ.

– Em vẫn còn muốn quay lại sân khấu?- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Xem ra em thực sự có quan hệ rất sâu sắc với Hàn Vũ Thần rồi.

– Hiện tại em không có thời gian chơi đùa với anh, thả ra- Lăng Tuyết ra sức vùng vẫy, hơn nữa còn hướng về phía hậu trường la lớn- Người đâu, cứu... .

– Không cho em biết tay, em sẽ không hết hi vọng nhĩ.

Thân Đồ Dạ nhướng mày, từ trong ngực rút dao găm ra, phi về phía công tắc nguồn điện ở đằng xa.

Xẹt một, tia lửa văng ra bốn phía, nháy mắt, toàn trường tối thui.

Lăng Tuyết ngẩn người, ngây ra như phỗng:

– Anh...

– Giờ tốt rồi, không cần hát hò gì nữa- Thân Đồ Dạ thả tay ra- Em có thể yên tâm đi theo tôi.

– Thân Đồ Dạ...- Lăng Tuyết kích động đến nói năng lộn xộn- Đây là công tắc nguồn điện ở chỗ nào? Chỉ là ở hậu trường thôi đúng không? Không phải ngoài sân khấu...

– Công tắc nguồn điện tổng!!!- Thân Đồ Dạ ngạo mạn ngắt lời Lăng Tuyết- Toàn trường mất điện, buổi biểu diễn của Hàn Vũ Thần kết thúc!

Vừa dứt lời, bên trong khán đài truyền ra tiếng huyên náo hỗn loạn.

– Tên khốn này!!!- Lăng Tuyết sắp giận đến nổ tung, cung tay đánh loạn lên người Thân Đồ Dạ- Tên khốn, tên khốn!!!

Thân Đồ Dạ chụp lấy tay cô, kéo cô ra khỏi rạp hát, rồi tống cô vào trong xe:

– Lái đi.

– Vâng!- Lôi Quân thấy tình hình này, không dám nói lời nào, khởi động xe lái nhanh khỏi đó.

Trên đường, Lăng Tuyết không ngừng làm loạn lên với Thân Đồ Dạ, vừa nhéo vừa đánh anh, còn đòi nhảy xuống xe, Thân Đồ Dạ ban đầu chỉ chụp lấy tay cô không quan tâm, sau thấy phiền quá, trực tiếp đè cô xuống dưới thân mình, cảnh cáo:

– Nếu em còn dám chọc giận tôi, tôi sẽ “ăn” em ngay bây giờ!

Lăng Tuyết lập tức ngoan ngoãn, cô biết, anh nói được làm được.

Thứ cứng cáp bên dưới của Thân Đồ Dạ vẫn ti mạnh vào cô, đến giờ chưa hề giảm sút, tựa như lần đầu tiên đó, nếu anh thật sự muốn làm gì, ai cũng không cản nổi.

– Em chẳng chịu nghe lời gì cả, để xem tôi phạt em thế nào?

Thân Đồ Dạ nắm lấy cằm Lăng Tuyết, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi cô, ánh mắt nóng rực như lửa, đôi môi lạnh lẽo của anh nhẹ nhàng lướt qua má cô, trên chọc vành tai cô, nói những lời ám muội:

– Tôi phải lưu lại mùi hương của riêng tôi trên người em, để em hoàn toàn thuộc về tôi!

– Anh định làm gì?- Lăng Tuyết vội vã đẩy anh ra.

– Làm gì?- Thân Đồ Dạ nở nụ cười tà ác- Đương nhiên là làm chuyện thích làm nhất.

Nói xong, anh hung hăng hôn Lăng Tuyết, táy máy tay chân với cô.

– Ừm ừm...- Lăng Tuyết liếc mình giấy dựa, chỉ là thể nào cũng không thoát được anh.

Thân Đồ Dạ tựa như ngọn núi lớn, đè mạnh xuống cô, khiến cô không thể nhúc nhích, anh cuồng dã khiến cô sợ hãi, trên người anh như có lửa, như thể sắp thiêu cháy cô...

Trong rạp hát cực kỳ hỗn loạn, toàn trường đột nhiên mất điện, khiến buổi biểu diễn bị gián đoạn, Hàn Vũ Thần đang nhảy trên đài cao thì té ngã, vũ công cũng có người bị thương, nhân viên hậu trường luống cuống cứu vãn, mặc dù sau mười lăm phút đã sửa xong công tắc nguồn điện, nhưng bởi vì xương mất cá chân của Hàn Vũ Thần bị gãy, nên buổi biểu diễn đành kết thúc.

Hàn Vũ Thần cố chịu đau cúi đầu xin lỗi người hâm mộ, hứa sẽ hoàn lại toàn bộ tiền vé của đêm nay, nhờ mọi người ở đây lên tài khoản weibo chính thức để lại số tài khoản, cam kết trong vòng ba ngày sẽ hoàn lại tiền cho mọi người.

Fan hâm mộ rất xúc động, họ khóc lóc, cảm động vì sự ảm áp của Hàn Vũ Thần.

Chân Hàn Vũ Thần bị thương khá nghiêm trọng, phải rời rạp điều trị ngay, nhưng vừa ra đến hậu trường, anh đã lo lắng hỏi:

– Lăng Tuyết đâu? Mọi người có nhìn thấy cô ấy không?

– Để chị kêu Tiểu Thanh đi tìm- Chị Anh nói- Chắc không sao đâu, chúng ta đến bệnh viện trước đã.

– Không được- Hàn Vũ Thần nổi nóng- Cô ấy không quen thuộc chỗ này, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì sao? Mau tìm cô ấy đi.

– Tiểu Thanh đã đi tìm rồi- Chị An lấy điện thoại ra- Để chị gọi điện hỏi Tiểu Thanh đã.

Điện thoại chưa kết nối, Tiểu Thanh đã vội vã chạy tới:

– Chị An, em tìm khắp nơi không thấy chị Lăng Tuyết, còn có, anh Trác Phong cũng không thấy đâu.

– Cái gì?- Chị An ngây ra một lúc mới nhớ- À đúng rồi, lúc này Lăng Tuyết nói muốn đi chào hỏi Trác Phong, có khi nào họ đi cùng nhau không?

Chị An nói với Hàn Bắc:

– Hàn Bắc, Lăng Tuyết có điện thoại không? Gọi cho cô ấy hỏi thử xem.

– Lăng Tuyết không có điện thoại- Hàn Bắc nói- Cô ấy không sao đâu, vẫn nên đưa Vũ Thần đi bệnh viện trước đi.

– Tôi gọi điện cho Trác Phong đã- Hàn Vũ Thần vẫn rất lo lắng- Mang điện thoại đến đây.

Chị An đành phải đưa điện thoại cho anh, anh nhận lấy liền gọi cho Trác Phong, điện thoại đổ chuông rất lâu vẫn không bắt máy, Hàn Vũ Thần lại thấy sốt ruột:

– Lúc này Lăng Tuyết và Trác Phong ở phòng nghỉ nào? Đưa tôi đến đó.

– Vũ Thần, cậu vẫn nên đến bệnh viện trước đã, ở đây có bảo vệ xử lý rồi- Chị An rất lo cho vết thương của anh- Mất cá chân cậu sưng lên hết rồi kìa, kéo dài như vậy, ngộ nhỡ xảy ra chuyện lớn thì sao?

– Đừng nói nhiều nữa- Hàn Vũ Thần lê chân đi về khu phòng nghỉ.

– Đừng lộn xộn- Chị An vừa gấp vừa tức- Sao cậu không nghe lời chứ? Hàn Bắc, A Nhạc, hai cậu mau đến đưa cậu ta qua đó đi. Cậu ta bướng bỉnh, không nhìn thấy Lăng Tuyết chắc chắn sẽ không bỏ cuộc đâu.

– Vâng- Hàn Bắc và tay trống A Nhạc vội vàng chạy đến đỡ Hàn Vũ Thần ra khu phòng nghỉ xem xét.

Hàn Vũ Thần đích thân tìm kiếm khắp phòng nghỉ, xác định không có ai, anh lại bất an, lúc này, có một nhân viên hiện trường nói nhìn thấy Lăng Tuyết và Trác Phong đã cùng nhau rời khỏi đây rồi.

Hàn Vũ Thần nghĩ nhân phẩm của Trác Phong không tệ, có thể khi mất điện tình hình hỗn loạn, cho nên đưa Lăng Tuyết đi trước, hiện tại điện thoại Trác

Phong không liên lạc được, chắc có lẽ lát nữa sẽ liên lạc lại với anh thôi.

Chị An và Hàn Bắc đều khuyên Hàn Vũ Thần đến bệnh viện trước, Hàn Bắc còn nói thêm:

– Lãng Tuyết có võ, gặp đủ mọi việc đời rồi, tôi xảy ra chuyện còn chưa thấy cô ấy bị gì, anh đến bệnh viện đi, cô ấy nhất định sẽ liên lạc với chúng ta.

Hàn Vũ Thần ngẫm lại cũng đúng, đành đến bệnh viện trước, trên đường còn không ngừng gọi điện cho Trác Phong, nhưng điện thoại đã báo tắt máy.

Chiếc Aston Martin thương vụ bay nhanh trên đường, hai người ở băng ghế sau đã dấy lên lửa tình nguy hiểm, Lôi Quân mặt đỏ tai hồng, nắm chặt vô lăng, nhìn thẳng về trước không chớp mắt, chỉ là âm thanh mờ ám nọ vẫn khiến toàn thân anh không được tự nhiên.

Lúc này, trong gương chiếu hậu xẹt qua vài bóng đen, Lôi Quân cảnh giác nhìn chăm chăm vào gương:

– Chủ nhân, có người theo dõi chúng ta.

Thân Đồ Dạ đành buông Lãng Tuyết ra, ngồi thẳng lên nhìn ra ngoài thăm dò, quả nhiên bị người ta theo dõi, anh quyết đoán ra lệnh:

– Cắt đuôi chúng.

– Vâng.

Lãng Tuyết bối rối chỉnh lại quần áo ngồi lên, cảnh xuân trên người hiện ra.

Thân Đồ Dạ nhặt áo khoát rơi dưới sàn xe ném cho cô:

– Mặc vào!

– Không cần đồ của anh- Lòng Lãng Tuyết tràn ngập phẫn hận.

– Lộ hết rồi kia- Thân Đồ Dạ ngang ngược gầm lên- Mặc vào ngay!

Lãng Tuyết giận dữ trừng mắt với Thân Đồ Dạ, nhưng không thể không nghe lời, ngoan ngoãn khoát áo vào.

Lôi Quân tăng tốc, muốn cắt đuôi những người đó, chỉ là đằng trước lại có vài chiếc xe vượt lên, anh lập tức đánh lái định vượt qua, nhưng kỹ thuật lái xe của họ cũng rất cao siêu, mấy lần đều bị bỏ lại, hơn nữa xe của họ rất nhiều, cắt đuôi mấy chiếc lại xuất hiện thêm mấy chiếc, trên đường luôn bám theo sát nút.

– Họ là ai vậy? Anh lại đắc tội người nào nữa?

Lãng Tuyết nhớ tới lần Thân Đồ Phong Hoa bị đuổi giết, cảm thấy những người này cũng mang theo sát khí, muốn đưa Thân Đồ Dạ vào chỗ chết.

Hôm nay không có Cố Huy, chỉ có một mình Lôi Quân, đối phó với hơn mười chiếc xe, khí thế ồ ạt, Lôi Quân chỉ lo lái xe không lo được nhiều, hoàn toàn không có tinh lực đối phó với những người này.

Lãng Tuyết mất thấy tình hình không ổn, vội nói:

– Tránh ra, tôi...

– Tránh ra, để tôi.

Lãng Tuyết còn chưa nói hết đã bị cướp lời, người nói câu này chính là Thân Đồ Dạ, anh nhìn cô một, nhồm dấy đối vị trí với Lôi Quân.

– Hay là để em lái đi, kỹ thuật của anh hoàn toàn không ổn.

Lãng Tuyết chen lên trước, Lôi Quân dứt khoát chui ra ghế sau, giao toàn bộ vị trí ghế phụ lái cho Lãng Tuyết.

– Im lặng.

Thân Đồ Dạ ngồi vào ghế lái, lập tức đánh vô lăng, động tác nhuần nhuyễn, không chế tự nhiên, chỉ một hất đuôi xe, luôn lách vài cái, đã cắt đuôi được mấy chiếc xe nọ.

Lãng Tuyết thấy thế, ngăn người, cô là người trong nghề, đối phương giỏi hay không, cô liếc mắt một là có thể nhận ra. Kỹ thuật lái xe của Lãng Ngao, Hàn Vũ Thần đã xem như cao thủ rồi, chỉ là kỹ thuật này của Thân Đồ Dạ không chỉ dùng hai chữ cao thủ để hình dung được, quả thật là trên cả tuyệt vời.

Thân Đồ Dạ nhìn gương chiếu hậu chăm chăm, ra lệnh cho Lôi Quân:

- Chiếc xe thứ ba ở phía sau, xử lý!
- Vâng- Lôi Quân lập tức thi hành.
- Đây là nước Mỹ, cho hấn ném đòn ra oai phù đầu một chút.
- Vâng!

Một tay Thân Đồ Dạ nắm vô lăng, tay kia thì thò xuống dưới ghế ngồi rút ra một khẩu súng, chia ra ngoài cửa xe.

Pằng, pằng, pằng...

Tiếng súng đinh tai nhức óc phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm, Thân Đồ Dạ nổ súng bắn vào lớp những chiếc xe đuổi theo anh, lớp xe bị nổ, mấy chiếc xe đó như ngựa hoang đứt cương chạy tán loạn ra xung quanh, phá hỏng hết cả đội hình truy kích.

Còn Lôi Quân lại nổ súng bắn trúng kính chắn gió của mấy chiếc xe đó, một loạt tiếng vỡ hỗn loạn vang lên, người trong xe rối loạn.

- Cần thận!- Lăng Tuyết đột nhiên hét lên.

Hai chiếc xe xông tới định tông vào họ, Thân Đồ Dạ quát mắt, xoay mạnh bánh lái, tài tình tránh được hai chiếc xe nọ, lái xe nghênh ngang chạy đi...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Thỏa Thuận 33 Ngày

Có một chiếc xe không biết từ đâu xuất hiện, còn định bám theo Thân Đồ Dạ, chỉ là rất nhanh đã bị anh bỏ xa.

Lăng Tuyết tròn tròn mắt há hốc mồm, kỹ thuật này, tuyệt đối không dờ hơn cô.

Chỉ là, chỉ là lần trước rõ ràng cô đã thắng anh, cô luôn nghĩ kỹ thuật lái xe của anh xoàng xĩnh thôi, sao lại thế này?

- Cầm sắp rơi xuống rồi kìa- Thân Đồ Dạ đỡ cầm của Lăng Tuyết lên.

Lăng Tuyết xấu hổ, cắn môi dưới, cổ nhin một bụng nghi vấn không hỏi ra miệng, trong đầu xoay chuyển lung tung, nghĩ đến rất nhiều chuyện...

Có phải anh lái xe giỏi hơn cô không?

Nếu họ so tài, không lẽ anh sẽ thắng cô?

Hôm nay người đánh đàn trên sân khấu thật sự là anh ư?

Ngoại trừ biết đua xe, anh còn có thể chơi nhạc cụ?

Không thể nào.

– Thân Đồ Dạ này...- Lăng Tuyết không nhin nổi nữa, hỏi- Anh lái xe giỏi vậy, sao lần trước anh đưa cô anh đi xem biểu diễn, chúng ta gặp nhau trên đường, tại sao anh lại thua em?

- Thua á?- Thân Đồ Dạ cười nhện- Trong tự điển của tôi không có từ này.

- Có ý gì?- Lăng Tuyết nổi nóng- Nhưng lần trước rõ ràng anh đã...

- Em không nhìn ra à?- Thân Đồ Dạ nhướn mày cười lạnh- Tôi có ý đấy!

- Làm sao có thể!- Lăng Tuyết tỏ vẻ không tin- Tại sao anh lại cố ý thua em? Anh cũng không phải là người phong độ như vậy.

Thân Đồ Dạ nhướn mày, kiêu ngạo nói:

- Thứ nhất, tôi rất có phong độ. Thứ hai, tôi cố ý thua em là không muốn vạch trần em ở trước mặt Thân Đồ Phong Hoa. Cuối cùng, tuy rằng em lái xe

không tồi, nhưng đã sớm là bại tướng dưới tay tôi rồi, chỉ là em không biết mà thôi.

– Cái gì? Cái gì mà bại tướng dưới tay anh?- Lăng Tuyết buột miệng- Người đua xe thắng em chỉ có một, đó là...

Nếu là trước đây, cô sẽ không chút do dự nói là Hàn Vũ Thần, nhưng hiện tại, cô đã biết tối hôm đó người đua xe thắng cô không phải anh, mà là một người khác, chẳng lẽ là...

– Cô Lăng, cô đã quên chuyện tối hôm đó rồi sao?- Lôi Quân cười nói- Tiệc gia tộc họ Cung đó, cô lái Maybach của chúng tôi đi, chúng tôi lái Bugatti đuổi theo cô, ban đầu cô bỏ xa chúng tôi, tôi sao có thể đuổi kịp cô, chỉ là sau đó chủ nhân lên lái, lập tức đã...

Lôi Quân bỏ lửng câu nói, bởi vì Lăng Tuyết mặt đã biến sắc, cô khó tin nhìn Thân Đồ Dạ, kích động hỏi dồn:

– Anh nói tối đó người đua xe thắng em là anh hả? Không có khả năng đó.

– Tại sao lại không có khả năng?- Thân Đồ Dạ nhướn mày- Em muốn đua lại lần nữa với tôi sao?

– Vâng!!!- Lăng Tuyết không phục- Không đua lại, em sẽ không thừa nhận anh lợi hại hơn em.

– Được thôi- Thân Đồ Dạ nhếch môi cười- Nếu em thua, thì phải ngủ với tôi!

– Nếu anh thua thì sao?- Lăng Tuyết hỏi lại.

– Thì tôi ngủ với em- Thân Đồ Dạ nói.

– Xì!- Lăng Tuyết bức bối mắng to- Vậy còn không phải anh đều được lợi à?

– Như thế nào là tôi đều được lợi? Ngủ với em, tôi phải chịu thiệt lắm đấy- Thân Đồ Dạ nghiêm túc nói- Đổi lại là người khác, tôi còn chẳng thèm đánh cược với cô ta!

– Bớt bớt lại chút- Lăng Tuyết nói sang chuyện khác- Nếu anh thua, chuyện trước kia coi như xóa bỏ, sau này anh không được quấy rầy em, làm phiền em nữa.

– OK. Quyết định vậy đi!- Thân Đồ Dạ sáng khoái gật đầu- Lôi Quân, đi chuẩn bị đi, một tiếng sau, núi Tiên Nữ!

– Vâng, chủ nhân!- Lôi Quân lập tức gọi điện kêu người an bài.

– Một tiếng sau?- Lăng Tuyết lúng túng- Tối nay đâu ngay? Có gấp gấp quá không?

– Đâu xong vừa vịn lên đỉnh núi xem mặt trời mọc luôn- Thân Đồ Dạ quay sang nhìn cô, ánh mắt nóng rực như lửa- Sẵn tiện hoàn thành luôn việc còn đang dở ở đỉnh núi lần trước!

– Anh...- Lăng Tuyết đỏ mặt, tên bại hoại này suốt ngày chỉ nghĩ chuyện đó.

– Nói chuyện phải biết cân nhắc!- Thân Đồ Dạ bóp má Lăng Tuyết- Chuyện em hứa với tôi, phải thực hiện!

– Vậy chuyện anh hứa với em cũng phải làm được, nếu em thắng, anh không được quấy rầy em nữa!

Lăng Tuyết bất chấp hết, vì giành lại tự do, cô phải liều mạng lần này.

– Tôi nói được làm được. Nếu em thua, sau này chính là người của tôi, mỗi tối đều phải ngủ với tôi.

– Gì? Vừa rồi chẳng phải anh nói chỉ một đêm thôi à?- Lăng Tuyết kinh ngạc hỏi- Em tưởng...

– Tôi phải nghĩ là em đánh giá bản thân quá cao? Hay xem thường chính mình đây?- Thân Đồ Dạ cười châm biếm- Em nợ tôi nhiều như vậy, chỉ một đêm là có thể trả xong???

– Em...

– Ngủ một đêm với ngủ cả đời thì có gì khác biệt? Dù sao cũng đều là ngủ!- Thân Đồ Dạ nói rất tự nhiên- Hơn nữa tối nào mà em chẳng phải ngủ!

– Anh...- Lăng Tuyết gợn tím mặt không nói nên lời, tên bại hoại này luôn ăn ngang nói ngược như thế, đúng là vô lại!

– Em vừa đồng ý rồi mà, bây giờ không thể đổi ý- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nói- Dù sao, em theo cũng phải theo, không theo thì cũng phải theo, nếu tôi muốn ngủ với em, em hoàn toàn không phản kháng được!

Lăng Tuyết nổi trận lôi đình, nhưng nghĩ lại, ai kêu cô trêu chọc anh trước làm gì?

Nếu bị anh cưỡng ép chiếm hữu, thì thà rằng liều chết một phen!

Chỉ là một đời dài quá, ngay cả cơ hội quay lại cũng không có.

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết thử mặc cả với Thân Đồ Dạ:

– Vậy dù sao cũng phải có kỳ hạn chứ? Cái gì mà cả đời, dài quá, cho dù em không phiền, anh cũng sẽ ngấy mà.

– Có vậy không nhỉ?

Thân Đồ Dạ đang tự hỏi mình, tại sao hiện tại lại có hứng thú với Lăng Tuyết như vậy, chỉ bởi vì cô không giống những người khác sao? Hay cô và anh có sở thích giống nhau?

– Bây giờ là vì anh vẫn chưa có được, nhưng về sau ắt hẳn sẽ ngán- Lăng Tuyết nhân cơ hội đề nghị- Hay là bảy ngày đi? Chín ngày cũng được...

– Không- Thân Đồ Dạ quả quyết từ chối- Thời gian quá ngắn.

– Vậy thì ba mươi ba ngày- Lăng Tuyết nói ngay- Không thể dài hơn! Thực ra không chỉ ngủ lâu sẽ chán, nếu chỉ vì cuộc thi lần này mà cược cả đời vào đó, thì cuộc sống sau này còn lạc thú gì? Cũng không còn cảm giác mới mẻ. Về sau chúng ta còn rất nhiều chuyện để so tài ấy chứ!

– Nói vậy cũng đúng. So với thắng em một lần, chinh phục em, loại cảm giác này sẽ hưng phấn hơn nhiều!- Lần đầu tiên Thân Đồ Dạ khen cô- OK, nếu em thua, thì phải ngủ với tôi ba mươi ba ngày! Nếu em còn dám chống chế, tôi tự có biện pháp xử lý em! Hôm nay em cũng thấy rồi đấy, đó chỉ là bài học nho nhỏ thôi!

– Anh nói hay ghê!- Lăng Tuyết nhớ tới chuyện này liền bực bội- Anh đột nhiên ngắt điện, có biết nguy hiểm lắm không? Trên sân khấu có rất nhiều đường hầm cơ quan, nói không chừng diễn viên múa sẽ vì vậy mà bị tai nạn.

– Có nhiều nguy hiểm?- Thân Đồ Dạ không cho là đúng- Cùng lắm thì chỉ bị thương mà thôi!

Thực ra anh biết rõ, thời gian đó trên sân khấu chỉ có Hàn Vũ Thần và hai diễn viên múa thôi, sẽ không xảy ra sự cố lớn.

– Anh quá ngông cuồng rồi!- Lăng Tuyết giận dữ chỉ trích- Sao anh lại dám khẳng định không có gì? Ngộ nhờ xảy ra chuyện thì sao?

– Xảy ra chuyện thì tôi sẽ chịu trách nhiệm- Thân Đồ Dạ thản nhiên nói- Chuyện đó em không cần quan tâm, vẫn nên lo nghĩ xem phải thắng tôi thế nào đi, lỡ như em thua, trong vòng ba mươi ba ngày sau đó em là người của tôi, tôi muốn đùa với em thế nào cũng được.

– Đồ khốn!- Lăng Tuyết tức đến nghiêng răng.

– Cám ơn- Thân Đồ Dạ cong môi cười- Nghe nói, bình thường khi phụ nữ mắng đàn ông là đồ khốn, thì chính là đã thích anh ta.

– Diên, có ma mới thích anh.

Lăng Tuyết chối đầu đầy, chỉ là nói xong mặt cô lại đỏ lên.

– Em không thích tôi à, vậy em thích ai?- Thân Đồ Dạ nhún mày- Hàn Vũ Thần? Hay là Lăng Ngao?

– Lười nói với anh- Lăng Tuyết đổi chủ đề- Đúng rồi, người chơi ghita bass trên sân khấu lúc này là anh sao?

– Không phải tôi!- Thân Đồ Dạ lạnh lùng đáp.

– Không thể nào...- Lăng Tuyết nói rất khẳng định- Tuy rằng anh đeo mặt nạ, nhưng em thấy rõ ánh mắt sắc bén của anh mà, rõ ràng đó là anh!

– Vậy em còn hỏi?- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Chẳng phải là thừa thãi sao?

– Thật sự là anh??- Lăng Tuyết khó tin mở to mắt- Anh còn biết chơi ghita bass?

Bởi vì là fan của Trác Phong, cho nên lúc đó ở trên sân khấu, Lăng Tuyết có đặc biệt chú ý đến anh.

Cô cũng là tay ghita bass chuyên nghiệp, nhưng trước mặt anh lại thấy mặc cảm, nhưng nếu thân phận của anh là “Trác Phong”, có kỹ thuật giỏi như vậy cũng không có gì lạ, dù sao Trác Phong cũng là nhân vật huyền kỳ trong giới nhạc rock.

Chỉ là hiện giờ đã xác minh người chơi ghita bass lúc đó là Thân Đồ Dạ, Lăng Tuyết kinh ngạc quá mức!

Một thù lĩnh cả hai giới chính-thương, khổng chế chính trị-thương nghiệp, không chỉ có kỹ thuật đua xe trên cả tuyệt vời, còn biết chơi nhạc cụ???

Có phải cô nghĩ sai rồi không?

Nhất định là vậy!!!

– Em lúc thì nghi ngờ, lúc thì khẳng định, tâm thần phân liệt rồi à?

Thân Đồ Dạ lườm Lăng Tuyết, tiếp tục lái xe:

– Đúng rồi, lần trước khi nhìn thấy em đua xe, kỹ năng bay xe không quá thuần thực, nếu đua xe như vậy trên đường núi sẽ rất nguy hiểm! Em xem, phải làm thế này...

Nói xong, Thân Đồ Dạ thị phạm cho Lăng Tuyết xem thế nào là thao tác bay xe, động tác cực nhanh, Lăng Tuyết mắt không dám chớp, nhưng vẫn không nhìn thấy rõ ràng, cả người chồm hẳn lên người Thân Đồ Dạ, nhìn thấy sườn xe nhấc lên, hưng phấn reo hò:

– Anh lợi hại quá đi!!!

Bởi vì vẫn còn trên đường nội thành, Thân Đồ Dạ không muốn ảnh hưởng đến những chiếc xe khác, rất nhanh liền đáp xuống vững vàng.

Lăng Tuyết kéo tay anh, lay mạnh:

– Dạy em đi!

– Đợi lát nữa đến chân núi rồi sẽ dạy em- Thân Đồ Dạ nhìn thấy vẻ mặt sùng bái của cô, bên môi hiện lên nụ cười đắc ý- Hiện tại đã biết sự lợi hại của tôi rồi chứ gì?

– Ủ, quả thực rất lợi hại- Lăng Tuyết liên tục gật đầu- Lúc anh thao tác nó thật nhẹ nhàng, không hề tốn chút sức, không như em, mỗi lần đều phải rất cố gắng, giờ hết mọi băn khoăn... mà khoan...

Cô đột nhiên nhớ ra cái gì, nhú mồm, nghiêm túc nói:

– Anh bay xe thuần thực như vậy, đua xe chắc khỏi phải bàn, em làm sao thắng được anh?

– Lăng Tuyết...- Thân Đồ Dạ đầu đầy vạch đen- Chẳng lẽ ngay lúc này em định đổi ý?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Hình Như Em Bắt Đầu Thích...

– Lăng Tuyết!- Thân Đồ Dạ sa sầm mặt- Chẳng lẽ ngay lúc này em định đổi ý?!

Lăng Tuyết thấy ánh mắt như sắp ăn thịt người của anh, khiếp đảm lắc đầu phủ nhận:

– Không có không có, em làm sao dám đổi ý!

– Tốt nhất là không, hiện tại sắp đến núi Tiên Nữ rồi, em muốn đổi ý cũng muộn rồi. Tôi báo cho em biết, tôi nay em muốn đấu thì đấu, không muốn đấu cũng phải đấu. Nếu dám đổi ý, tôi sẽ bỏ em lại vách núi!

Thân Đồ Dạ tàn nhẫn nói.

Lăng Tuyết đánh cái rùng mình, cẩn thận hỏi:

– Thật hả?

Thân Đồ Dạ như cười như không hỏi lại:

– Em nói xem?

Lăng Tuyết cũng không dám chọc anh nữa, trong đầu miên man suy nghĩ...

Cô thực sự có thể thắng anh không?

Tưởng tượng đến kỹ thuật bay xe của Thân Đồ Dạ lúc nãy, cô liền nhụt chí, đây không phải tuyển thủ chuyên nghiệp, mà là tuyển thủ chuyên nghiệp hàng đầu!

Hơn nữa lần trước tiệc gia tộc họ Cung, anh cũng đã thắng cô!

Bất luận là tốc độ hay kỹ thuật, cô đều không phải đối thủ của anh.

Làm sao đây?

Chỉ là cứ nghĩ tới, Lăng Tuyết cảm thấy bản thân không nên sợ sệt như vậy!

Từ nhỏ đến giờ, không nói chuyện khác, chỉ nói trên phương diện đua xe này, xưa nay cô chỉ đứng nhất không lấy nhì, mặc dù lần trước thua Thân Đồ Dạ lái Bugatti, nhưng có lẽ chỉ là anh may mắn, thua một lần không lẽ thua hoài được sao?

Trên đời này không có ai so được với cô!

Hơn nữa, kỹ năng của Thân Đồ Dạ cao thì thế nào, có kinh nghiệm thi đấu phong phú như cô không, đua xe chính là chú trọng kinh nghiệm, không có bản lĩnh đầy mình, tốn nhiều thời gian cũng lùi bước.

Lần này chỉ cần thắng anh là thiên hạ thái bình, rốt cuộc cô có thể thoát khỏi sự dây dưa của anh, không cần bị anh bám đuôi, không cần bị anh trả thù vì chuyện nhà họ Cung, vấn đề gì cũng được giải quyết, cũng có thể dễ dàng làm lại chính mình!

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết cảm giác tương lai cô thật tươi sáng, thắng nhiều lần như vậy, còn sợ lần này sao?

Nói không chừng anh còn phải cầu xin tay lái lựa như cô dẫn dắt anh đấy chứ!

Nghĩ vậy, Lăng Tuyết không khỏi bật cười.

– Tôi thực sự nghi ngờ em bị rối loạn thần kinh...- Thân Đồ Dạ buồn cười nhìn cô- Vừa rồi còn căng thẳng ghê lắm, mới có vài giây đã bắt đầu cười ngây ngốc rồi!

– Anh mới ngốc đó, đồ ngốc!- Lăng Tuyết tức giận phản bác.

Thân Đồ Dạ vốn định đáp lại đây mĩa mai, nhưng bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó, tự lẩm bầm một mình:

– Vậy không phải ngốc à, bỏ hết mọi công việc, đường xa chạy đến chỗ này, tự nhiên lên sân khấu, bây giờ còn đua xe với cô ấy, ngốc quá ngốc!

– Anh nói gì vậy?- Lăng Tuyết không nghe rõ lời anh nói.

– Không có gì- Thân Đồ Dạ không muốn tiết lộ tâm tư của mình trước mặt cô- Tôi nói tôi thắng chắc rồi!

– Xi!

Xe chạy rất nhanh, khoảng bốn mươi phút sau, núi Tiên Nữ đã xuất hiện ở xa xa.

Đường núi Tiên Nữ ngoằn ngoèo, mỗi mười mét là có trụ đèn, đèn điện sáng trưng làm tôn lên đường núi gấp ghe, từ chân núi nhìn lên, hệt như con cự long ôm núi bay lên, thẳng đến tận trời.

– Không ngờ núi Tiên Nữ này lại đẹp như vậy!- Lăng Tuyết tán thưởng tự đáy lòng.

– Đương nhiên là đẹp rồi, núi Tiên Nữ tựa như bầu ngực của phụ nữ mà, tuyệt không thể tả!- Thân Đồ Dạ nhìn chăm chăm vào ngực Lăng Tuyết.

– Dê xôm!- Lăng Tuyết mau chóng lấy tay che ngực mình.

– Tự em ăn mặc kiểu này, ở trên sân khấu uốn éo dính chặt vào người tên Hàn Vũ Thần kia, sao em không nói hán dê xôm đi?- Thân Đồ Dạ tức giận nói- Bản thân dám mặc mà không dám cho người ta nhìn?

– Lòng dạ của anh đúng là nhỏ nhen, có mỗi chuyện này mà lải nhải miết, cũng lải nhải cả buổi tối rồi còn đâu!- Lăng Tuyết bực bội trừng mắt với anh.

Thân Đồ Dạ lười tiếp tục đề tài với cô, nhích người ra nói:

– Chẳng phải vừa rồi em muốn học bay xe sao, giờ tôi làm mẫu một lần cho em xem, em cần xem thật kỹ. Đợi lát nữa lên núi Tiên Nữ, nhất là từ sau khúc cua thứ mười chín, đường núi hiểm trở lắm, nhiều nhất chỉ có một chiếc xe chạy lọt qua, nếu em muốn thắng tôi, cần bỏ ra một ngàn phần trăm tinh thần, đừng để cả người lẫn xe phải rơi xuống núi.

Nói tới đây, Thân Đồ Dạ lại bổ sung thêm:

– Nếu em rơi xuống, mất mạng, tôi tìm ai đòi tiền cược đây?

Con người này, ngay cả lời nói quan tâm cũng phải nói khó nghe như vậy sao?

Lăng Tuyết cảm thấy không còn lời nào để nói, cẩn thận nghĩ lại, hình như trước giờ khi nói chuyện với Thân Đồ Dạ, cô chưa từng thắng lần nào, trong lòng lại thôi.

Thân Đồ Dạ đập mạnh chân ga, lại làm mẫu một lần cho cô xem, lúc làm mẫu còn giảng giải những điểm quan trọng trong thao tác.

Lăng Tuyết vốn rất hứng thú với ca hát và đua xe, nhất là đua xe, những kỹ năng trước kia gần như đều tự học, hiện tại được Thân Đồ Dạ dạy bảo tận tình, rất có cảm giác vừa nghe đã hiểu.

Cảm nhận được lực ly tâm cực mạnh ở đuôi xe, Thân Đồ Dạ ngồi ở ghế lái vẫn cứ tỉnh bơ như không, trái ngược hoàn toàn, trái tim thiếu nữ của Lăng Tuyết tràn ngập sùng bái!

– Thế nào, có ngốc cũng học được rồi chứ?

Thấy Thân Đồ Dạ vô cùng đắc ý, Lăng Tuyết tuy rằng vô cùng sùng bái, nhưng cảm thấy không thể để bản thân yếu thế được. Vì vậy, cô cố tình ra vẻ khinh thường:

– Có gì đặc biệt hơn người chứ, cũng không phải em không biết, chỉ là lúc thao tác phải cố sức một chút thôi. Bây giờ anh dạy rồi, lát nữa, em sẽ dùng kỹ thuật do anh dạy để thắng anh!

– Dùng kỹ thuật tôi dạy thắng tôi?– Thân Đồ Dạ bật cười- Ha ha ha, nếu em thắng tôi, tôi không chỉ thực hiện lời đã hứa với em, còn thưởng thêm cho em nữa!

– Thưởng cho em cái gì?– Lăng Tuyết hai mắt phát sáng.

– Thắng thì biết ngay chứ gì?– Thân Đồ Dạ nhướn mày- Nhưng mà tôi nghĩ có lẽ em không có cơ hội biết được đâu, bởi vì em chẳng thắng nổi tôi!

Khi nói chuyện, xe họ đã đến nơi, lúc này, Cố Huy cũng đã chuẩn bị sẵn hai chiếc xe đợi ở đó.

Bugatti, và một chiếc Pagani.

Nhìn thấy hai chiếc xe đó, Lăng Tuyết hai mắt sáng ngời, trông mắt xinh đẹp sắp lọt ra ngoài!

Cô xuống xe liền đi thẳng đến hai chiếc xe nọ, vòng quanh Bugatti xem xét, lại chạy đến Pagani đưa tay vuốt ve, cảm thụ xúc giác tinh khiết thủ công của nó, cuối cùng dứt khoát áp mặt vào xe.

Loại cảm giác này người ngoài không biết, tựa như kiểm khách tuyệt thế gặp bảo kiếm ngưỡng mộ đã lâu, lại giống như Bá Lạc gặp được tuần mã.

Tình cảm yêu thích, không có ngôn từ nào có thể diễn đạt được.

Thân Đồ Dạ nhìn cô vô cùng khinh bỉ, chế nhạo nói:

– Chẳng phải em luôn miệng nói thích Bugatti à, sau khi thấy Pagani sao lại yêu thích không rời tay thế. Con người em thay lòng đổi dạ cũng nhanh thật đấy, giống như với đàn ông vậy, nay thích người này, mai thích người kia, trăng hoa!

Lại day nghiêng nhau, Lăng Tuyết chẳng thèm chấp nhát.

Cô hưng phấn vuốt ve xe:

– Điều này sao giống nhau được, người và xe khác biệt, so với đàn ông mà nói, em thích xe hơn!

Một câu nói, đã khiến Thân Đồ Dạ ghen chết.

– Quên đi, lười nói với em! Em thích chiếc nào thì lái chiếc đó, tự em chọn một chiếc đi!

– Em thích cả hai chiếc thì phải làm sao, phải làm sao!

Lăng Tuyết quả thực yêu thích không rời, tham lam nhìn cả hai chiếc:

– Tiêu rồi tiêu rồi, hai chiếc xe em đều muốn lái, đều muốn thử một lần!

– Em đúng là cô gái tham lam!– Thân Đồ Dạ không còn lời nào để nói, buột miệng- Em chọn Bugatti đi, chiếc xe này là tôi đặt thiết kế riêng cho em đó.

Nói xong, anh mới ý thức được mình lỡ lời, chỉ là Lăng Tuyết đã nghe thấy được, kích động hỏi:

– Cái gì, đặt riêng cho em?! Là chiếc Bugatti trước hôn hôn lễ của chúng ta, anh nói muốn đặt thiết kế riêng cho em đúng không??

– Đối tốt với em thì có ích lợi gì, chẳng phải sau đó em đã chạy trốn rất xa rồi sao?– Thân Đồ Dạ xót xa nói.

Cố Huy cười cười xen miệng vào:

– Cô Lăng, thực ra cô vẫn không hiểu nỗi khổ của chủ nhân. Chủ nhân thấy cô thích Bugatti như vậy, liền đặt riêng bảy chiếc cho cô, hôm kết hôn, anh ấy lái chiếc Bugatti Veyron, chiếc trước mặt này là Chiron mới toanh còn chưa ra mắt thị trường, nghe nói tăng tốc hơn trăm km/h chỉ cần hai giây rưỡi!

Lăng Tuyết không chút hoài nghi tại sao Chiron chưa đưa ra thị trường mà Thân Đồ Dạ đã có, với năng lực của anh, muốn làm chuyện này quả thực rất dễ dàng.

Cô yêu tiền, nhưng không hám của, chỉ là khoảnh khắc chiếc Bugatti giá hàng chục triệu USD lại đặc biệt thiết kế riêng cho cô ở ngay trước mắt, điều cô có thể làm cũng chỉ có thể là lạng người.

Hồi lâu không có phản ứng, chỉ nhìn chằm chằm Thân Đồ Dạ!

– Cảm em sắp rơi xuống rồi kìa!- Thân Đồ Dạ vỗ vỗ mặt cô.

– Thật hay giả đây, thực sự có chuyện như vậy?!-- Lăng Tuyết không thể tin nổi.

– Nói nhảm, tôi có cần thiết phải lừa em không?-- Thân Đồ Dạ mắt hững.

– Một chiếc Bugatti ít nhất cũng hai mươi lăm triệu tệ, bảy chiếc thì là... trời ạ!-- Lăng Tuyết nhảm tính mà tim sắp nhảy ra ngoài- Nhưng trông anh có vẻ không phải người rất nhiều tiền mà, nhà không hoành tráng bằng họ Hoắc, xe cũng không xịn bằng họ Hoắc! Ngay cả họ Cung cũng toàn dùng Rolls-Royce Phantom...

Lôi Quân và Cố Huy suýt nữa bị giật mình chết, không khỏi ở một bên cười trộm.

Lôi Quân lại không nhịn được, bênh vực chủ nhân mình:

– Gộp toàn bộ tài sản của năm gia tộc lớn đó cũng không bằng một phần mười của chủ nhân, cô Lăng à cô Lăng, cô là thực sự không biết hay giả vờ không biết vậy, họ là Ngũ Thần, lại có tiền nhưng cũng chỉ là bề tôi của chủ nhân. Chủ nhân chỉ là không màng tới vật chất, mấy thứ đồ có xa xỉ cách mấy ở trong mắt anh ấy chẳng qua cũng chỉ là vật phẩm mà thôi, nhà hay xe đơn giản chỉ là công cụ để dừng chân, đi lại... Đây gọi là...

– Nhiều mà như không, trở về nguyên trạng- Cố Huy bổ sung nói.

– Đúng, chính là trở về nguyên trạng!-- Lôi Quân liên tục gật gù- Cũng là cậu có học vấn.

Lăng Tuyết cảm giác bản thân choáng ngợp:

– Thân Đồ Dạ, anh thực sự đặt riêng cho em bảy chiếc Bugatti à?

Thân Đồ Dạ không để ý đến cô.

Lôi Quân và Cố Huy cùng gật đầu, vô cùng khẳng định nói:

– Chính xác!

Lăng Tuyết rất xúc động, hâm mộ nhìn Thân Đồ Dạ:

– Thân Đồ Dạ à Thân Đồ Dạ, anh vừa biết đua xe, còn biết chơi ghita bass, làm sao đây, em phát hiện hình như bản thân thực sự hơi thích thích anh rồi!

Thân Đồ Dạ sững sờ, lúng túng nói:

– Thật à?

– Nếu như anh phong độ như Hàn Vũ thần, em sẽ càng thích anh hơn!

Thân Đồ Dạ sắc mặt đen lại, quát lạnh:

– Đồ điên! Đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa, bắt đầu trận đấu đi!

Thân Đồ Dạ hăm hè không đợi nổi nữa, anh gấp gấp muốn thắng Lăng Tuyết, thỏa thuận 33 ngày đã định, còn sợ không thể cả đời sao?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Quyết Đấu (1)

Lăng Tuyết còn đang do dự không biết phải chọn chiếc xe nào.

Nhưng cô thực sự thích cả hai!

Thân Đồ Dạ nói:

– Em phiền phức quá, mau lên!

– Được rồi, em điểm binh điểm tướng đã!- Lăng Tuyết nhắm hai mắt lại bắt đầu lần lượt chỉ vào hai chiếc xe- Điểm binh điểm tướng, chỉ đến xe nào thì là chiếc đó!

Ngón tay chỉ ngay vào chiếc Bugatti!

Thân Đồ Dạ hết biết nói gì, cô gái này có cần ấu trĩ thế không!

– Vẫn là Bugatti!- Lăng Tuyết chạy đến ôm Pagani, lưu luyến không rời vuốt ve đèn xe, tựa như đang tạm biệt người yêu:

– Em trai Pagani phải ngoan nha, chị sẽ mau chóng quay lại lái em!

Thân Đồ Dạ liếc mắt khinh bỉ, trực tiếp ngồi vào chiếc Pagani, lúc đóng cửa xe còn có tình giật mạnh, ầm một tiếng, thân xe nảy lên, nghe đến Lăng Tuyết đau lòng không thôi.

Cô chậm rãi ngồi vào Bugatti, không vội lái đi, mà nhìn ngắm xung quanh, sờ soạng mọi chỗ, từ vô lăng đến ghế ngồi, từ cần số đến đai an toàn, mỗi một nơi đều luyện tiếc bỏ qua!

Thấy Lăng Tuyết lên xe cả buổi vẫn chưa khởi động xe, Thân Đồ Dạ lại mất kiên nhẫn, quay kính xe xuống gõ gõ vào cửa xe, bá đạo cảnh cáo:

– Tôi nói với em một lần cuối cùng, trận đấu này nếu em thua, em nhất định phải thực hiện lời hứa. Nếu còn dám chơi xấu, tôi nhất định sẽ bỏ lại em trên núi!

Lăng Tuyết thắt dây an toàn, thề lười nói:

– Yên tâm yên tâm, Lăng Tuyết em làm sao dám chơi xỏ Thân Đồ Dạ anh chứ? Lần này em nói lời nhất định giữ lấy lời! Không đúng, anh đừng có nói em, em chắc chắn có thể thắng anh, em thắng anh rồi thì anh không được chơi xấu nhé, nếu anh chơi xấu, em... em cũng sẽ bỏ anh lại trên núi!

Thân Đồ Dạ khiêu khích đập ga, động cơ xe thoảng nổ vang, hành động đó như đang nói, đến đây đến đây, xem em có bỏ được tôi lại không!

– Vô lại!- Lăng Tuyết hung hăng lườm anh- Nói đi, đích đến ở đâu, đỉnh núi hay chân núi bên kia?

– Đương nhiên là đỉnh núi, không lên đỉnh núi sao có thể làm tiếp chuyện lần trước?- Thân Đồ Dạ trả lời- Nhưng mà đây là núi Tiên Nữ đấy, địa hình chữ M lắt léo, chúng ta không thể phụ quà tặng của thiên nhiên được, cho nên đích đến được đặt tại đỉnh núi thứ hai. Cố Huy đã cắm cờ ở đó rồi, ai rút được lá cờ đó lên trước là thắng.

– Được, quyết định vậy đi!

Vừa rồi tuy rằng Lăng Tuyết mang tâm tư thiếu nữ, giờ đây đã nắm chặt vô lăng của Chiron, loại khí chất nữ vương tận trong xương tủy liền hiện ra ngoài. Như trên trời rơi xuống, mỗi một mình cô!

Cô không phải tay đua, nhưng đua xe bẩm sinh đã là một phần trong cơ thể cô rồi.

Đền đuốc trên núi Tiên Nữ sáng trưng, xung quanh gió núi thổi ào ào.

Lôi Quân lấy cây súng ra, đợi đến khi hai chiếc xe đứng song song nhau, giờ tay lên bắn “đoàng” một phát, trận đấu chính thức bắt đầu.

Lăng Tuyết háo thắng sốt ruột, vừa nghe tiếng súng là Bugatti lao vút đi, tiếng động cơ xe nhất thời vang vọng khắp chân núi.

Chỉ là Thân Đồ Dạ hình như không sốt ruột, Lăng Tuyết lái đi rồi anh mới giẫm chân ga đuổi theo, chạy rất bình ổn, anh cũng không nóng lòng vượt mặt Lăng Tuyết, nhưng trong phạm vi trăm mét xe anh lại như nam châm hút xe Lăng Tuyết, không nhanh không chậm, luôn duy trì khoảng cách đó.

Khóe miệng hiện lên nụ cười bất kham, anh tựa như kẻ mạnh đang đùa bỡn mạng sống của kẻ yếu...

Không đúng, phải là anh chàng trẻ trung đang đeo đuổi cô gái mình yêu, có điều kiện có khoảng cách theo đuổi cô, để cô như con diều tự do bay lượn trên không trung, nhưng sợi dây điều khiển con diều ấy lại luôn nằm trong tay anh.

Đùa bỡn cô, để cô nếm chút ngọt ngào, để cô... đặc ý quên mình!

Lăng Tuyết dẫn đầu đi trước, ban đầu còn cảm thấy bản thân nắm chắc, từng bước đi tới thắng lợi, nhưng chạy được một đoạn thì bỗng ý thức được mình đang cố gắng vô ích khi Thân Đồ Dạ bám sát không rời.

Theo gương chiếu hậu, xe Thân Đồ Dạ như cá gặp nước, du ngoạn thích ý vô cùng!

– Lại chơi tâm lý chiến à? – Lăng Tuyết mỉm cười – Vậy cứ chơi đi! Ai sợ ả?

Núi Tiên Nữ sở dĩ trở thành thánh địa đua xe, ngoại trừ đèn điện sáng rực hai bên đường, địa thế hiểm trở, nhiều khúc quanh ra, lý do chủ yếu là do đường hẹp, tựa như bây giờ, sau khi Lăng Tuyết và Thân Đồ Dạ chạy đến giữa sườn núi, đường càng lên cao thì càng hẹp, ngoại trừ không màng nguy hiểm chen lên, bằng không chỉ đủ một chiếc xe chạy qua.

Lăng Tuyết bắt đầu đặc ý, tình hình đường núi như vậy ngay cả “cô ba” liều mạng có thể cược cả mạng sống để thắng như cô cũng không có cách nào vượt qua, huống hồ là Thân Đồ Dạ lăm lăm nhiều của chứ? Nếu anh dám chen lên, thật đúng là không muốn sống nữa!

Người càng lăm lăm thì càng tiếc mạng mà!

Anh sẽ không vì muốn thắng cô mà liều mạng đâu!

Chọn chỗ nào không chọn, ai bảo anh cứ chọn chỗ này, tự mình muốn thua chẳng lẽ tôi còn không cho sao?

Lăng Tuyết vô cùng đặc ý, nhưng chiến thuật cũng không dám chậm trễ, nhân lúc đường nhỏ đường hiểm, cô đạp mạnh ga tăng tốc, thậm chí tới khúc cua cũng không giảm tốc, đánh lái, hất đuôi xe lưu loát.

Chỉ là, Thân Đồ Dạ phía sau hình như vẫn không bị đường núi gấp ghev ảnh hưởng, tuy Lăng Tuyết đã tăng tốc, nhưng xe anh vẫn bám sát nút xe cô, không xa không gần, vẫn giữ khoảng cách một trăm mét như cũ.

Dọc đường nhanh như điện chớp, đường trước mặt càng gồ ghề, trên đường còn có rất nhiều đá vụn, cản trở xe đi về trước.

Lăng Tuyết vừa sốt ruột vừa hoảng, sắp lên đỉnh núi thứ nhất, bởi vì đường hẹp và nóng vội, thậm chí bánh xe vài lần vì quẹo cua mà trượt ra ngoài.

Thân Đồ Dạ xa xa nhìn thấy xe cô, liên tục lắc đầu:

– Cô gái này mạnh mẽ thật đấy, mới một lát đã thiếu kiên nhẫn rồi!

Sợ Lăng Tuyết còn tiếp tục như vậy sẽ gặp chuyện, Thân Đồ Dạ giảm phanh, để xe anh rút lại phía sau xe cô thật xa, ước chừng khoảng năm trăm mét.

Lăng Tuyết không rõ nguyên nhân, còn tưởng rằng Thân Đồ Dạ sợ đường núi này quá hẹp nên mới giảm tốc, không khỏi đặc ý hơn:

– Rút cuộc cũng cất đuôi được tên cao dân này rồi!

Qua khỏi đỉnh núi đầu tiên chính là đoạn xuống núi thật hiểm trở, tục ngữ nói lên núi dễ xuống núi khó, bởi vì quán tính, tai nạn khi đua xe trên đường núi thường xảy ra khi xuống núi.

Vẫn không thể sơ suất được!

Lăng Tuyết chăm chú hết sức lái xe, không hy vọng bản thân gặp nạn ngay sườn núi này, lại càng không cho phép mình nhất thời sơ sẩy mà để Thân Đồ Dạ có dịp xoay chuyển.

Lại lao đi như tên bắn, đường xuống núi bắt đầu rộng hơn, mà Thân Đồ Dạ lúc nãy bị “cất đuôi” cũng nhân lúc này đi lên, khoảng cách năm trăm mét lần nữa được rút ngắn còn một trăm mét.

Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, tên ôn thần này sao lại đuổi kịp rồi?

Cô luống cuống tăng tốc, không để ý đá vụn trên đường quấy nhiễu, điên cuồng lái thật nhanh, rất muốn thắng được Thân Đồ Dạ.

Còn Thân Đồ Dạ hình như sức không đủ, vẫn luôn theo sau cô, không cách nào vượt qua cô.

Khó khăn lắm mới qua khỏi đường đá gập ghềnh này, chạy đến ngọn núi thứ hai, đường lên núi mặc dù không rộng và bằng phẳng như ngọn núi thứ nhất, nhưng tốt hơn nhiều so với đoạn đường đầy đá cuội kia.

Lăng Tuyết cấp tốc lao đi, thường xuyên liếc nhìn kính chiếu hậu, đề phòng Thân Đồ Dạ đuổi theo!

Chỉ chốc lát Thân Đồ Dạ đã đuổi tới, vẫn giữ khoảng cách trăm mét, không gần không xa, giống như cái đuôi theo sau Lăng Tuyết, bất luận Lăng Tuyết tăng tốc thế nào, anh vẫn duy trì khoảng cách này.

Lăng Tuyết tức giận đến nghiêng răng, tên khốn này sao lại bám dính người ta như thế?

Giống miếng thuốc cao bôi trên da chó, vớt cũng vớt không xong.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh, Lăng Tuyết, mày không được cuống lên, tên khốn kia chỉ muốn chơi tâm lý chiến với mày, tuyệt đối đừng mắc mưu hắn!!!

Lăng Tuyết tự nhắc nhở mình, nhưng vẫn không thể không chế được bối rối.

Trên đường đua xe vượt mặt không tính là chuyện ngạc nhiên gì, chỉ là nếu một người có thể khống chế được tốc độ đến mức thành thạo như vậy, chúng ta anh ta đã nắm trong tay toàn bộ thế cục, nắm chắc thắng lợi!!!

Thân Đồ Dạ không hổ là thủ lĩnh hai giới chính-thương, bất luận chuyện gì cũng có sách lược!

Nhưng Lăng Tuyết không chịu yếu thế, tham gia thi đấu nhiều lần như vậy, trong hồ sơ của cô chưa từng thua qua.

Huống chi lần này lại liên quan đến tự do của cô, cô nhất định phải thắng!!!

Hai ngọn núi, trên trăm cây số, lộ trình không gần, lái xe không chỉ cần kỹ thuật, còn cần nghị lực và năng lực khống chế.

Lăng Tuyết dựa vào niềm tin ngoan cường tiếp tục lái về trước kia, vẫn luôn dẫn đầu.

Trước mặt vài trăm mét có một biển báo màu vàng rất bắt mắt:

– Nguy hiểm, xin dừng đi tiếp!

Lăng Tuyết nhướng mày, hóa ra đường núi chỗ này đang sửa chữa, phải làm sao đây?

Không thể lâm trận lùi bước được.

Lăng Tuyết không có thời gian nghĩ thêm, tiếp tục lái về trước, lái không bao lâu liền phát hiện đường ở đây quả thực chưa sửa xong, mặt đường gồ ghề, bên phải là vách đá dựng đứng, bên trái là vực thẳm sâu hun hút, rơi xuống sẽ tan xương nát thịt!

Hơn nữa bên trái đường núi không có lan can bảo hộ, chỉ có một vài thân cây nhỏ thưa thớt mọc lên, nếu xe xuất hiện sự cố đụng vào đó, những thân cây ốm nhom này hoàn toàn không có tác dụng cản lại, nhiều nhất chỉ giảm xóc một chút rồi rơi xuống vực.

Cũng may chỗ này cách đỉnh núi không xa, còn bảy khúc quanh nữa là lên tới đỉnh, giành được thắng lợi rồi!

Càng lên núi, đường càng hẹp, không những vậy còn rất gập ghềnh.

Đường xá thế này chỉ được một chiếc xe chạy lọt qua, xe Thân Đồ Dạ còn tít đằng xa, hoàn toàn không có cơ hội vượt mặt.

Lăng Tuyết nhếch môi cười, cô cảm thấy mình thắng chắc rồi!

Tiếp tục đi về phía trước, cô đã qua được bốn khúc cua rồi, đây là cơ hội cuối cùng, cách thắng lợi chỉ còn vài bước, Lăng Tuyết như nhìn thấy lá cờ nhẹ nhàng tung bay trong gió, vẫy chào cô!

Tăng tốc lên trước, chân ga giẫm hết mức!

Thắng lợi ngay trước mắt rồi, Thân Đồ Dạ, chào nhé!

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết lại càng đắc ý, cô sắp sửa thắng được anh rồi, thắng rồi!

Đợi đã...

Đột nhiên, một vệt sáng màu lam hiện lên, xe Thân Đồ Dạ đang đuổi theo, Lăng Tuyết trong lòng cả kinh, tay cầm vô lăng chợt run rẩy, không thể nào, rõ ràng đã cắt đuôi được anh rồi mà, đuổi theo lúc nào vậy? Sao giống như hồn ma quá vậy?

Đừng sợ, dù sao con đường này cũng hẹp như vậy, cô không tin anh có thể vượt qua!!!

Lăng Tuyết vốn lái sát vào vách đá bên phải, bên trái chừa ra khoảng nửa thân xe, hoàn toàn không có khả năng vượt qua, huống chi đường bên phải không bằng phẳng, mà nhấp nhô gồ ghề, lúc này dùng kỹ thuật trượt đi bằng hai bánh hoàn toàn là tìm chết!!!

Chương 135: Quyết Đấu (2)

Lúc Lăng Tuyết đưa xe đều không tiếc mạng sống, thường xuyên bí quá hóa liều, đó là vì cô có vài phần nắm chắc, chỉ là hiện tại đường xá thế này, cả cô cũng không có can đảm vượt qua, bởi vì qua thì đúng là đường chết.

Cho dù là xe thần cũng không cách nào qua được!

Lăng Tuyết cười nửa miệng, nhủ thầm, chỉ cần cô giữ tốc độ này thì thắng chắc rồi!

Phía sau, Thân Đồ Dạ liếc nhìn đỉnh núi, đã sắp đến khúc cua cuối cùng, chính là lúc này!

Anh tăng tốc, hết như tia laser lao vút tới...

Lăng Tuyết nhìn xe Thân Đồ Dạ qua gương chiếu hậu, không khỏi hoảng sợ.

Xe Thân Đồ Dạ lao thẳng đến đây, chỉ là con đường hẹp như vậy, hoàn toàn không có biện pháp vượt qua, anh định tông nát xe cô hay sao?

Nếu anh tông đến, vậy xe cô sẽ rớt xuống vực, chết chắc.

Tim Lăng Tuyết như thể ngừng đập, tên khốn này, vì để thắng cuộc, chẳng lẽ anh định mưu sát cô?

Không có thời gian suy nghĩ, Lăng Tuyết toàn lực tăng tốc, đồng thời đánh lái đi sát vào vách núi bên phải hơn, như vậy tương đối an toàn!!!

Gần như cùng lúc, xe Thân Đồ Dạ lao đến, nhưng anh không đụng vào Lăng Tuyết, mà ngay bên cạnh cô, dùng kỹ thuật lái xe bằng hai bánh dựng đứng cả thân xe lên, nhưng vì đường núi quá hẹp cho dù dựng xe lên cũng không cách gì vượt qua, cho nên... chiếc Pagani của Thân Đồ Dạ đang cười trên mũi chiếc Bugatti của Lăng Tuyết, gần như để Bugatti chờ đi về trước.

Con rung lắc mãnh liệt khiến hai tay Lăng Tuyết run lên, cô nắm chặt vô lăng, không dám chậm trễ, tình hình đường xá nguy hiểm thế này, chỉ một sơ suất nhỏ, hai người họ sẽ cùng nhau rơi xuống vực, thịt nát xương tan!

Lăng Tuyết sợ điếng người, hít thở không thông, toàn thân căng cứng, kinh ngạc nhìn theo xe Thân Đồ Dạ, người này đã làm như thế nào vậy???

Rốt cuộc cũng qua khỏi khúc cua cuối cùng, đường trước mặt hơi khúc khuỷu, Pagani lập tức lái xuống, di chuyển dọc theo vách núi, sau một tiếng rú ga, vèo một đã vượt qua Bugatti của Lăng Tuyết, trực tiếp lao nhanh về trước.

Thân xe Bugatti biến dạng nghiêm trọng, nhưng siêu xe đúng là siêu xe, Bugatti bản giới hạn giá triệu USD này không hổ là dòng xe vương tử, tuy rằng trải qua ma sát dữ dội vừa rồi, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến người lái nó.

Chỉ còn khúc cua cuối cùng này thôi, Thân Đồ Dạ vượt qua Lăng Tuyết, lao về trước, mắt thấy sắp thắng trận, nhưng Lăng Tuyết không phục, cô không muốn chịu thua như thế, cô xuất hết khả năng, dốc toàn lực tăng tốc, muốn đuổi kịp Thân Đồ Dạ.

Bởi vì đường bây giờ gấp khúc nhiều, rất nguy hiểm, xe Thân Đồ Dạ không chạy quá nhanh, chỉ cách xe Lăng Tuyết khoảng trăm mét, cô bão táp đuổi theo anh, nhưng đường lại vô cùng hẹp, tình hình y như vừa nãy, cô chỉ có thể làm theo cách lúc nãy của anh mới có thể thắng được anh, nếu không, hoàn toàn không có khả năng và cơ hội gì nữa!

Lăng Tuyết nhớ lại kỹ thuật bay xe lúc nãy Thân Đồ Dạ dạy cô, cô còn nói phải dùng chiêu anh dạy để thắng anh, cho nên, Thân Đồ Dạ... anh nhìn này!

Lăng Tuyết nghiêng chặt khớp hàm, toàn lực thao tác Bugatti, bắt chước cách Thân Đồ Dạ dựng xe lên!!!

Kỹ thuật này, lúc trước Lăng Tuyết từng dùng, chỉ là không mấy thuần thục, hơn nữa trước kia lúc thao tác, đường xá hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng tình hình hiện tại lại tràn ngập nguy cơ, trong lòng cô không nắm chắc!!!

Thân Đồ Dạ theo gương chiếu hậu nhìn Lăng Tuyết, nhủ mày, cô gái này lòng hiếu thắng quá mạnh, để thắng, quả thực không màng hậu quả!

Toàn thân Lăng Tuyết như sắp bốc cháy, toàn lực ứng phó, cuối cùng cũng dựng được xe lên, xe trượt đi bằng hai bánh, ý đồ vượt qua Thân Đồ Dạ, nhưng bất luận cô làm thế nào cũng không cười được lên xe của đối phương như anh đã làm.

Cái gọi là bay xe này chỉ có thể cầm cự được thời gian rất ngắn, đặc biệt ở đường núi gấp ghe thế này, hai tay Lăng Tuyết run lên, sắp sửa mất khống chế, bánh xe trượt ra sát mép núi, trên đường làm rơi vô số đá vụn.

Thân Đồ Dạ nghiêng răng mắng mỗ:

– Con nhỏ chết bầm, đúng là không muốn sống nữa!

Hiện tại nếu không chừa ra chút không gian cho cô, Lăng Tuyết sẽ gặp nguy hiểm!

Chỉ là xe đã nép sát vào vách núi bên phải lắm rồi, muốn chừa cũng không chừa được. Vốn chỉ có con đường hẹp thế này, có thể tránh đi đâu nữa?

Bất đắc dĩ, Thân Đồ Dạ nhún cùi, hy vọng cô biết khó mà lui, vì trận đấu này mà mất cả tính mạng thì không đáng.

Chỉ là Lăng Tuyết rất quyết tâm, không hề có ý định điều chỉnh phương hướng, càng không giảm tốc độ, vẫn như vậy vọt lên trước, thân xe rung lắc dữ dội, như tờ giấy tiếp theo sẽ rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thân Đồ Dạ thở dài, nhủ thầm kiếp trước nhất định đã nợ cô! Đánh vô lăng, dựa theo quán tính của xe, dừng đúng hai bánh xe bên trái lên, bất ngờ chừa đường tiếp tục đi về trước.

Vách núi không bằng phẳng, lúc vừa tiếp xúc, sàn xe Pagani của Thân Đồ Dạ ma sát với vách núi, phát ra tiếng rầm rầm.

Nhưng cũng may, đường núi hẹp cuối cùng cũng dư ra được khoảng nửa thân xe.

Lăng Tuyết không có thời gian suy nghĩ tại sao Thân Đồ Dạ lại làm như vậy, cô thấy phía trước trống trải rồi, trong lòng không khỏi vui vẻ, đạp chân ga mạnh hơn, như sấm như chớp, vọt lên.

Động cơ nổ vang, niềng xe xoay tít, đá vụn bên mép núi lăn xuống vực như mưa.

Hai xe lái song song xếp thành hình chữ V, hai người không ai chịu nhường ai.

Lăng Tuyết muốn tăng tốc vượt qua, chỉ là tốc độ xe đã đạt đến cực hạn mà cô có thể chịu đựng, nếu miễn cưỡng tăng tốc thêm nữa, đừng nói là trận đấu, đúng là ngay cả mạng cũng bỏ vào!

Cảnh tượng vô cùng mạo hiểm, hai người họ rất nhanh ra khỏi khúc ngoặt cuối cùng, nếu cứ tiếp tục không ai nhường ai, kết quả chỉ có thể là Lăng Tuyết rơi xuống vực sâu, chết thảm!

– Không muốn sống nữa sao?

Thân Đồ Dạ tức giận đến nghiêng răng kèn kẹt, quả thực rất muốn mắng Lăng Tuyết, chỉ là hiện tại tình hình khẩn cấp, hoàn toàn không có thời gian mở miệng, còn Lăng Tuyết trông có vẻ không có ý định giảm tốc độ.

Lúc này, Thân Đồ Dạ gần như không chút do dự, anh phanh xe lại!!!

Anh quả thực rất muốn thắng, rất muốn thắng Lăng Tuyết trận này, nhưng anh càng hy vọng Lăng Tuyết còn sống, còn sống lành lặn!

Nguy hiểm nối tiếp hiểm nguy, khó khăn lắm Lăng Tuyết mới trượt xe vượt qua khỏi xe Thân Đồ Dạ, cuối cùng phản kích thành công!

Cũng ngay lúc đó, bánh xe nhấc bổng giữ vững hồi lâu giờ không giữ nổi nữa, dưới sự điều chỉnh phương hướng của Lăng Tuyết hạ xuống, cả xe bị trượt đến mép vực!

Tốc độ xe bay nhanh, như con ngựa hoang mất móng phóng lên, cả thân xe cuối cùng cũng vững vàng tiếp đất.

Lăng Tuyết đánh tay lái nhiều vòng để chuyển hướng, trước mắt thông suốt rộng mở, lá cờ đại biểu thắng lợi đón gió bay phấp phới.

Lòng bàn tay Lăng Tuyết toàn mồ hôi, toàn thân không ngừng phát run, cô thậm chí cảm thấy cơ thể bắt đầu lạnh đi. Nhưng sau khi nhìn thấy lá cờ đó, Lăng Tuyết đang hưng phấn như được rót máu gà, nhất thời hưng phấn.

– Trời ạ, đúng là lấy mạng ra liều!

Nhìn thấy lá cờ đó, Lăng Tuyết cảm khái một câu rồi phá lên cười:

– Thắng lợi ở ngay trước mắt, tốt quá, mình muốn thắng, mình phải thắng!

Khi nói chuyện, chiếc Pagani từ đâu chạy lướt qua, ngay trước mặt cô, đánh một đường cong xinh đẹp xung quanh lá cờ rồi dừng lại!

Tay Thân Đồ Dạ thò ra ngoài gần như trong nháy mắt đã rút lá cờ lên!

Vậy! Là! Thua! U!?!?!?

Lăng Tuyết chờ đợi, thậm chí quên phanh lại, cứ như thế mà tông đến!

Rầm...

Theo một tiếng vang khô khốc, xe Lăng Tuyết tông mạnh vào xe Thân Đồ Dạ!

Cũng may Thân Đồ Dạ vừa rồi đánh vòng xe vắt ngang đỉnh núi, Pagani trượt đi theo quán tính, nhưng dù vậy, xe của anh cũng bị tông đến mép núi, suýt nữa rơi xuống!

Lăng Tuyết hoàn toàn bị dọa hết hồn, xuyên qua kính xe vỡ nhìn lăm lăm về phía Thân Đồ Dạ, còn Thân Đồ Dạ cũng nhìn về phía cô, nhíu mày, trong mắt đầy lửa giận...

Cứ như vậy họ nhìn nhau rất lâu, Lăng Tuyết cuối cùng cũng “tĩnh táo” hơn, giọng nghẹn ngào chất vấn:

– Anh, anh làm thế nào vậy!

Cô không thể hiểu nổi tại sao Thân Đồ Dạ lại thắng, rõ ràng cô đã bỏ lại anh rồi, nhưng tại sao chỉ trong chớp mắt, chỉ mấy giây thôi mà, thắng bại liền đổi chủ?

– Tại sao tôi làm không được?

Thân Đồ Dạ bước xuống xe, từng bước đi về phía Lăng Tuyết, trông mắt đen láy trong bóng tối lóe ra thứ ánh sáng cuồng ngao, khi anh đi tới trước mặt Lăng Tuyết, ném lá cờ trong tay đi, một tay lôi Lăng Tuyết ra khỏi xe, bắt lấy cổ cô bắt đầu mắng:

– Con nhỏ chết tiệt này quả thực không muốn sống! Em có biết vừa rồi bản thân nguy hiểm bao nhiêu không, nếu cuối cùng không phải tôi nhường em, em có mấy cái mạng cũng chết sạch hết rồi!

Lăng Tuyết bây giờ đầu óc trống rỗng, chỉ nhìn chăm chăm về trước, làm lơ tiếng mắng của Thân Đồ Dạ.

– Em muốn thắng đến vậy sao?! Em muốn thoát khỏi tôi đến vậy sao?! Tôi đáng sợ lắm hay sao?!

Thân Đồ Dạ tiếp tục mắng, những lời trong lòng trong tim trong đầu óc đều mắng hết ra.

Từ ban đầu gặp gỡ đến tìm hiểu, từ thích đến kết hôn, từ lừa dối đến bị vạch trần, tất cả bất mãn và bức tức trong lòng ngay khoảnh khắc này như hồng thủy ập đến!

Vừa rồi vì để thắng, Lăng Tuyết đã dốc hết toàn lực, giờ đây cô xui xẻo, mặt tái nhợt, mắt trống rỗng, hết như ngọn cỏ cô độc bất lực run rẩy trong gió lạnh, cô đến giờ vẫn còn đắm chìm trong chuyện mình thua trận, nên vẫn chưa có phản ứng gì...

Thân Đồ Dạ cuối cùng cũng la mắng xong, kéo mạnh tay ôm cô vào lòng, ôm thật chặt, cúi đầu, thô lỗ hôn xuống...

Nụ hôn này, dài như cả thế kỷ.

Bầu trời đầy sao, vầng trăng khuyết cong cong như lưỡi câu, không mây, ánh trăng như nước nhẹ nhàng trút xuống. Trên đỉnh núi Tiên Nữ gió lạnh thấu xương, lại không thổi tan được vô số vương bận trong lòng.

Wương bận như sợi tơ, muôn hình vạn trạng, không biết điểm đầu, cũng không thấy điểm cuối.

Thân Đồ Dạ ôm hôn Lăng Tuyết, sự phẫn nộ trong mắt dần được thâm tình thay thế.

Hình như cái gì cũng không quan trọng, danh lợi, lừa lọc, thỏa thuận, giờ khắc này, có cô bên cạnh, cuộc đời đã đủ hạnh phúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Quyết Đấu (3)

Đêm yên tĩnh như nước, núi Tiên Nữ bốn bề vắng lặng.

Lăng Tuyết bị Thân Đồ Dạ ôm hôn hồi lâu, gần như sắp tắt thở, cả người mềm nhũn dựa hẳn vào lòng anh, Thân Đồ Dạ cũng động tình triệt để, nụ hôn nồng nhiệt này đã không thể thỏa mãn được nhu cầu của anh, tay anh bắt đầu làm càn...

Lăng Tuyết lập tức bừng tỉnh, mở to mắt, đẩy mạnh anh ra, thở hổn hển chất vấn:

– Anh... Anh làm gì vậy?!

Ánh mắt Thân Đồ Dạ nóng rực nhìn chăm chăm cô, ngang ngược đáp:

– Em thua rồi, thỏa thuận có hiệu lực từ bây giờ, hiện tại tôi chỉ đang hưởng thụ phần thưởng tôi thắng được!

– Thỏa... thỏa thuận gì, ai thỏa thuận gì với anh, sao em không biết? Anh đừng có ăn nói bậy bạ nha!!!

Lăng Tuyết lại giờ trò này, mặt dày vô địch chơi xỏ lá, dù sao giữa họ không ký hợp đồng, cũng không ghi âm, ai có thể chứng minh giữa hai người có thỏa thuận gì chứ?

– Được, tiếp tục giả ngốc đi, tiếp tục chơi xấu đi!- Thân Đồ Dạ chậm rãi tiến lại gần cô, đôi mắt sâu thẳm ánh lên vẻ bá đạo- Em tưởng tôi sẽ dễ dàng buông tha em à?

Vừa dứt lời, anh đã đè Lăng Tuyết xuống đầu xe, lại hôn xuống, hôn lên trán, lên vành tai, lên mặt rồi tới cổ... Tay thì sờ mó lung tung, nhiệt tình như lửa.

Hơi thở Thân Đồ Dạ dần trở nên khàn đục, dục vọng mãnh liệt trong cơ thể lần nữa được nhóm lên.

Lăng Tuyết muốn đẩy anh ra, nhưng anh như ngọn núi lớn đè mạnh lên người cô, khiến cô không thể phản kháng, cô còn muốn vùng vẫy, một tay anh đã túm chặt lấy cổ tay cô, tay kia đã mở móc đầu tiên chiếc áo lót của cô...

– Ừm ừm ừm...

Lăng Tuyết hoảng sợ giãy mạnh, tuy rằng không thoát được, nhưng khiến Thân Đồ Dạ cảm thấy không thể ra tay, vô cùng mất hứng, anh không thể không buông cô ra, bóp hai má Lăng Tuyết, buồn bực quát lên:

– Lăng Tuyết, là em đòi đua với tôi, tiền cược cũng là tự em đồng ý, nếu em còn dám ngụy biện chơi xấu, tôi sẽ lập tức ném em xuống núi!!!

– Không muốn, không muốn, không muốn, thả ra...

Lăng Tuyết hoàn toàn không nói đạo lý, tay đâm chân đá Thân Đồ Dạ, thái độ rất cương quyết.

Thân Đồ Dạ nhú mày, đột nhiên nhắc bóng Lăng Tuyết lên.

– Á!!!

Lăng Tuyết hoảng loạn la hét, cảm giác cơ thể bỗng nhiên mất đi trọng lực, Thân Đồ Dạ lại có thể thực sự giơ cô lên và đi tới bên cạnh mép núi.

– Á, cứu mạng!

Lăng Tuyết kinh hoàng hét lên, cô không chút hoài nghi việc Thân Đồ Dạ sẽ ra tay với cô, con người anh như thế, có chuyện gì không làm được chứ?

– Đừng mà, thả xuống...- Lăng Tuyết trong lòng đã chịu thua, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng- Thân Đồ Dạ, mưu sát là phải ngồi tù đó, anh không thể như vậy.

Lời còn chưa dứt, Thân Đồ Dạ đã trực tiếp ném cô xuống núi...

– Aaaaaaaa...

Trái tim Lăng Tuyết như thể ngừng đập, giờ khắc này, cô mới thật sự cảm thấy sợ hãi, đầu óc trống rỗng, chỉ có một ý niệm trong đầu, cô sắp chết, chết, chết...

Ngay khoảnh khắc đó, Thân Đồ Dạ nhanh như chớp vươn tay bắt lấy cổ tay Lăng Tuyết, nằm sấp xuống mép núi, túm chặt lấy cô.

Tình cảnh này hết như pha mạo hiểm trong phim cổ trang, quả thực đúng là cực kỳ nguy hiểm!!!

– Hu hu hu...- Lăng Tuyết khóc lóc- Cứu em, em không muốn chết!!!

– Bây giờ biết sợ chết rồi à?- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Sớm biết sao còn làm?

Nói xong, anh vờ như sẽ buông tay...

– Đừng đừng mà...- Lăng Tuyết kích động hét lên- Em sai rồi, em sai rồi!!! Đừng buông tay!!!

– Người vừa rồi đánh cược với tôi có phải em không Lăng Tuyết?- Thân Đồ Dạ gần giọng, hỏi rõ.

– Đúng đúng đúng, là em!- Lăng Tuyết không dám hàm hồ nữa, nghẹn ngào nói.

– Người đồng ý nếu thua phải ở với tôi 33 ngày có phải em không?

Thân Đồ Dạ cười ma mị nhìn cô, không để cô rơi xuống, nhưng cũng không kéo cô lên.

– Là em!!!- Lãng Tuyết lớn tiếng la lên- Em biết sai rồi, anh kéo em lên đã rồi nói!

Gió đêm gào thét bên tai, toàn thân Lãng Tuyết nhũn ra, cổ tay bị Thân Đồ Dạ nắm đã không còn cảm giác.

– Vậy em còn dám chối nữa không?- Thân Đồ Dạ âm u nói- Thực hiện lời hứa hay là không?

– Em...- Lãng Tuyết đã bị dọa hết hồn, hiện tại chỉ nghĩ giữ mạng quan trọng hơn- Em không dám chối nữa! Kéo em lên trước đã!!!

– Tốt, vậy mới ngoan!

Thân Đồ Dạ mỉm cười hài lòng, tay phải dùng sức, kéo mạnh cô lên.

Lãng Tuyết ngã lăn trên thảm cỏ, sợ tới mức mặt mày tái nhợt, toàn thân rã rời, trái tim suýt nữa bay ra khỏi lồng ngực.

Thực ra, cô cũng là người trải qua bão táp cuộc đời, ném qua vô số đau khổ, nhưng khoảng khắc không trọng lực vừa rồi quả thực khiến con người ta vô thức sợ hãi, một loại hơi thở tử vong!

– Còn nhớ mấy lời em nói vừa nãy không?- Thân Đồ Dạ nhắc nhở Lãng Tuyết lên, để cô nhìn thẳng vào mình- Nếu vẫn không nhớ, tôi cho em xuống đó để tỉnh táo đầu óc! Gió dưới núi mát mẻ như vậy, rất dễ khiến con người ta tỉnh táo!!!

– Em nhớ em nhớ rồi, thỏa thuận 33 ngày, em biết!- Lãng Tuyết mặt như đưa đám.

– Vậy đúng rồi- Thân Đồ Dạ cười nhếch mép- Nào đến đây, coi đồ!!!

– Gì vậy trời? Ở đây à?- Lãng Tuyết giật mình- Chỗ này rừng núi hoang vu, ngay cả chiếc giường cũng không có, còn có rất nhiều côn trùng không biết tên nữa, ngộ nhờ bị cắn trúng, nói không chừng sẽ bị trúng độc.

– Bớt nói nhảm dùm đi!- Thân Đồ Dạ lạnh lùng trừng mắt với cô- Tôi không có kiên nhẫn từ từ đùa với em đâu, nếu em còn dám chơi xỏ, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay!!!

– Không có không có- Lãng Tuyết lắc đầu nguầy nguậy, vội vàng tìm cơ cho bản thân- Chỉ là em cảm thấy ở đây không ổn, hay chúng ta xuống núi trước đã?

Bất chấp tất cả, lừa anh ta xuống núi rồi tính, an toàn làm đầu!

– Ai nói muốn xuống núi?- Thân Đồ Dạ đương nhiên biết cô đang giở trò gì- Tôi thích làm ở chỗ hoang vắng này đó, chơi đã chiến kích thích lắm, làm xong còn có thể ngắm mặt trời mọc!

– Nhưng mà...

Lãng Tuyết còn định chống chế, Thân Đồ Dạ đã không nghe nổi nữa, trực tiếp khiêng cô lên ném vào trong xe, phịch một tiếng, động tác vô cùng thô lỗ, thất lung Lãng Tuyết bị đụng đầu, bức bối nắng to:

– Thân Đồ Dạ, tên khốn này!

Thân Đồ Dạ như mãnh thú nhảy bổ vào người Lãng Tuyết, suồng sã hôn cổ cô, hai tay càn rỡ cời hết đồ trên người cô, khí thế như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Lãng Tuyết vô thức giãy dụa, chỉ là hoàn toàn không thoát khỏi vòng vây của anh.

Thân Đồ Dạ không bỏ qua cho cô, trong xe chật chội, chứa cả hai người có chút gò bó, Lãng Tuyết động một chút là khiến mình bị đau, cuối cùng cô dứt khoát bất động, dù sao cũng không thoát được, để mặc Thân Đồ Dạ làm càn, đôi mắt trong suốt mở to nhìn anh căm hận, mang theo lửa giận ngàn ngút.

Thân Đồ Dạ rút cuộc cũng được tự tung tự tác, anh đã có thể làm đến cùng, chỉ là ngay thời khắc máu chót, anh vẫn ngừng lại, nhử mồi nhìn Lãng Tuyết:

– Ánh mắt này của em là gì vậy?

– Anh thích dùng bạo lực mà, tiếp tục đi!!!- Lãng Tuyết căm hận trừng mắt với anh- Dù sao em cũng không phản kháng được, nhưng phiền anh nhớ rõ, em xem như là bị ma đè!!!

– Lãng, Tuyết!- Thân Đồ Dạ vô cùng phẫn nộ- Em không thích tôi vậy à? Ghét bị tôi chạm vào đến vậy sao?

– Ủ- Lãng Tuyết quả quyết đáp- Em rất không thích anh chạm vào em!!!

Cô cực kỳ ghét chuyện này, tất cả đều do anh ban tặng, hiện tại anh còn định áp dụng cách này đối đãi cô, quả thực đáng hận đến cực điểm!

– Vậy em còn đánh cược với tôi?- Thân Đồ Dạ buồn cười nhìn cô, dùng nụ cười lạnh để che giấu mất mát cùng phần nộ trong lòng- Em thực sự nghĩ em thắng được tôi sao? Em cho rằng tôi sẽ buông tha em giống như trước sao?

Nghe mấy câu hỏi này, Lãng Tuyết giật mình, trong lòng đang tự hỏi tại sao.

Mặc dù lúc đua xe cô thường xuyên không màng hậu quả, bất kể sống chết, nhưng trên nguyên tắc đúng sai, cô vẫn rất thận trọng, nếu hôm nay đối lại là người khác, cô có thể đánh cược với người đó không chút e dè không?

Sẽ không!

Biết rõ người này từng thắng mình, biết rõ người này chiếm hết mọi ưu thế, biết rõ tiền cược với mình mà nói quá mức mạo hiểm, nhưng cô vẫn cược...

Không phải vì cô nắm bao nhiêu phần thắng, mà vì người đó là anh.

Người đàn ông từng cùng cô xem mặt trời mọc, đồng sinh cộng tử, đồng cam cộng khổ, Thân Đồ Dạ!

Cô không sợ thua anh, thậm chí có lúc, cô từng nghĩ, ngộ nhờ có thua, vậy thì thua thôi, dù sao người đó là anh cơ mà...

Ý niệm này hiện lên trong đầu, trái tim cô run rẩy, hóa ra ở trong tiềm thức, cô không bài xích người này đến vậy, thậm chí còn có chút nhỏ nhỏ... chờ mong!!!

– Chán chết!- Thân Đồ Dạ bực bội ngồi dậy, mặc quần áo vào.

Lãng Tuyết cắn môi dưới, sợ sệt nhìn anh, trong lòng khó trách cảm thấy xấu hổ, rõ ràng là tự cô đồng ý, bây giờ lại lật lọng, nếu anh cứng rắn đến cùng, cô cũng không kháng cự được, nhưng anh lại không làm như vậy.

Hiện giờ chắc hẳn trong lòng anh đang ghét cay ghét đắng cô rồi.

Thân Đồ Dạ mặc đồ vào, trở lại xe mình, khởi động, chuẩn bị xuống núi.

Tuy rằng trong lòng Lãng Tuyết hậm hực, nhưng chỉ có thể ngồi vào ghế lái khởi động xe, chuẩn bị cùng nhau xuống núi, nơi này gió lạnh thấu xương, cũng không phải nơi tốt để đua.

Xe nổ máy, Pagani véo một đi mất.

Lãng Tuyết muốn chạy theo, lại phát hiện xe không nổ máy được, cô hoảng hốt, thử lại, vẫn không thể khởi động, mặt cô vì thế mà tái đi.

Tại sao?

Chẳng lẽ vừa rồi lái nhanh quá, xe hư luôn rồi?

Trong lòng Lãng Tuyết kinh hoàng, quay đầu nhìn theo Thân Đồ Dạ đang lái nhanh về phía chân núi, cuống quýt kêu la:

– Này này đợi đã, đưa em đi cùng với...

Thân Đồ Dạ nhất định không nghe thấy, xe anh cứ lao về trước, không hề có dấu hiệu giảm tốc độ.

Lãng Tuyết khóc không ra nước mắt, Lãng Tuyết à Lãng Tuyết, chẳng phải mày đang tự chuốc lấy khổ sao?

Không có điện thoại, nếu đi bộ xuống núi, tới giữa trưa ngày mai cũng chẳng tới nơi...

Ngộ nhờ gặp phải thú dữ rắn độc thì phải làm sao?

Ngộ nhờ giữa đường có cô hồn dã quỷ nhảy ra thì sao?

Làm sao đây?

Hu hu hu...

Lãng Tuyết phát khóc, nhìn theo hướng Thân Đồ Dạ chạy mất, thì thầm tự nói với mình:

– Sớm biết vậy ngủ với anh ta một giấc cho rồi, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, giờ thì...

Hối hận không kịp!!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Lên Hay Không?

Thân Đồ Dạ lái xe đi trước, xe sắp chạy đến chân núi, vẫn không thấy Lăng Tuyết theo tới, anh nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, trong phạm vi tầm mắt cũng không thấy bóng xe Bugatti đâu.

Cô gái kia bị sao nữa?

Cô ấy không định xuống núi à?

Đỉnh núi tối thui, gió lạnh vù vù, một mình cô ở lại trên đó làm gì?

Chẳng lẽ vì để tránh anh, thà một mình ở lại đỉnh núi chờ anh đi khỏi?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thân Đồ Dạ lại hùng hục lửa giận, cô gái này ba lần bốn lượt gạt anh, xỏ lá, lòng dạ xấu xa như vậy, anh cần gì phải lo cho cô?

Mang theo một bụng phần nộ, Thân Đồ Dạ tiếp tục lái xe đi.

Lăng Tuyết khởi động lại thật lâu, xe vẫn không nổ máy.

Lúc này cô nghĩ tới Lăng Ngạo, nếu có anh ở đây thì tốt rồi, anh ấy sửa xe rất giỏi.

Nhưng hiện tại nghĩ đến chuyện này có chút không thực tế, Thân Đồ Dạ đi rồi, bỏ lại cô một mình ở đây, phải làm sao?

Chẳng lẽ cô thực sự phải qua đêm ở đỉnh núi này ư?

Cho dù ở trong xe đợi đến hùng đông cũng vô ích, cô không có điện thoại, liên lạc được với ai?

Cho dù đi bộ xuống núi, núi này cũng vắng vẻ, còn phải vượt qua ngọn núi đầu tiên, xuống đến nơi đi bộ hơn ba mươi cây số nữa mới có người...

Vượt qua hai ngọn núi này, có lẽ đến khuya ngày mai, với điều kiện là hết thủy đều thuận lợi mới được.

Nói cách khác, đi cả ngày đường cũng không nhất định sẽ gặp được người.

Trời à, ngẫm lại thật đáng sợ.

Lăng Tuyết khóc không ra nước mắt, trong lòng càng thêm hoang mang, trời càng về khuya, gió càng lạnh, tiếng gió hú bên tai tựa như ma quỷ đang rít gào, khiến Lăng Tuyết sờn cả gai ốc.

Không được, không thể tiếp tục như vậy.

Phải nghĩ cách kêu cứu mới được.

Lăng Tuyết trở vào xe sờ soạng xung quanh, nghĩ trong xe Thân Đồ Dạ có khi nào lắp thiết bị liên lạc đặc biệt gì không, nhưng tìm kiếm một hồi phát hiện đây là chiếc xe mới toanh, không có bất cứ thiết bị nào trong xe cả.

Cô sắp khóc.

Làm sao đây?

Lăng Tuyết chán nản, trong lúc vô ý dấm mạnh vào vô lăng.

Xe đột nhiên phát ra tiếng còi tin tin, vang vọng vô tận trên đỉnh núi trống trải, có vẻ đột ngột và kỳ dị, tiếng còi không ngừng vang vọng, nhưng bởi vì vậy đã khiến hai mắt Lăng Tuyết sáng ngời, đúng rồi, cô dùng cách này để cầu cứu Thân Đồ Dạ, hiện tại chắc anh chưa đi xa, nghe tiếng còi tin hiệu nhất định sẽ quay lại cứu cô.

Lăng Tuyết tiếp tục nhấn còi, đồng thời không ngừng bật tắt đèn xe, phát tín hiệu cho Thân Đồ Dạ.

Xe Thân Đồ Dạ đã chạy đến giữa sườn núi của ngọn núi đầu tiên, đột nhiên nghe thấy xa xa truyền đến tiếng còi xe, anh quay đầu nhìn về phía ngọn núi thứ hai, nơi đó có ánh đèn mờ nhấp nháy, yếu ớt xa xôi tựa ngôi sao trên bầu trời, nhưng anh vẫn nhìn thấy.

Là Lăng Tuyết!

Cô đang cầu cứu anh!

Cô gái này gặp chuyện gì rồi chẳng?

Chẳng lẽ gặp phải thú dữ rồi?

Nghĩ đến đây, tim Thân Đồ Dạ như bị ai đó bóp nghẹt, quay đầu xe không chút do dự!

Đường hẹp, tốc độ xe rất nhanh, trước khi quay đầu theo lý thuyết anh phải giảm tốc độ đã, nhưng Thân Đồ Dạ lòng nóng như lửa đốt, trực tiếp đánh tay lái, lúc này bánh xe sau trượt đến mép núi, suýt nữa rơi xuống.

Chỉ là với kỹ thuật lái xe cực giỏi của Thân Đồ Dạ đã khống chế được tốc độ, an toàn quay đầu, lao nhanh về hướng đỉnh núi chỗ Lăng Tuyết!!!

Lăng Tuyết nhấn còi hơn mười phút, tay sắp tê rần, cuối cùng cũng dừng lại.

Thôi thì cứ nghe theo ý trời vậy!

Nếu Thân Đồ Dạ có lòng nhất định đã nhận được tín hiệu cầu cứu của cô, nếu thực sự có tình cảm với cô sẽ quay lại cứu cô, nếu anh không quay lại, chứng tỏ anh hoàn toàn không thích cô như lời anh nói!

Dù cho cô có nhấn còi tới sáng thì cũng chẳng có tác dụng.

Tội tình gì chứ.

Lăng Tuyết thở dài, mệt mỏi dựa vào ghế, ngửa đầu ngắm sao trời, đẹp thật, đáng tiếc cô không có tâm trạng thưởng thức, bầu trời đêm đẹp thế như vậy nên ngắm cùng người mình thích mới đúng.

Đáng tiếc...

Trong đầu cô bắt gặp hiện lên bóng hình của Thân Đồ Dạ.

Sao lại nghĩ đến anh ta?

Không nên chứ, tên khốn nào đã vứt cô lại một mình ở đây, một chút lòng trách nhiệm cũng không có.

Đáng ghét muốn chết!

Đang miên man suy nghĩ, Lăng Tuyết bỗng nghe thấy dưới chân núi truyền đến tiếng động cơ xe, cô giật mình, cuống quýt xuống xe nhìn thử, nơi này nhiều khúc cua, cô không nhìn thấy tình hình bên dưới, chỉ là núi rừng tĩnh mịch trống trải, chỉ một tiếng vang nhỏ cũng có dư âm rất lâu, cho nên cô mới có thể nghe thấy tiếng xe.

Chắc là Thân Đồ Dạ, nhất định là anh, ngoại trừ anh ra thì còn ai vào đây nữa?

Anh ấy quay lại đón mình!

Nghĩ vậy, tâm trạng Lăng Tuyết liền kích động và hưng khởi, thậm chí còn bật cười thành tiếng, không biết tại sao lại vui như vậy.

Chỉ là nghĩ lại, ngộ nhờ anh lên đây rồi làm gì cô thì sao?

Nếu anh ngang ngược đòi hỏi, cô chịu hay không chịu đây?

Tâm trạng Lăng Tuyết nhất thời ỉu xiu, trong lòng loạn lên, thậm chí có chút bất an...

Tiếng xe ngày càng gần, lòng Lăng Tuyết ngày càng hoảng, quay đầu nhìn dưới chân núi, thậm chí đã có thể nhìn thấy đèn xe, anh sắp lên đến đây, cô nên làm gì?

Không biết tại sao, trong đầu Lăng Tuyết đột nhiên nảy ra ý tưởng bạo dạn, sau đó chạy đến núp phía sau lùm cây.

Khoảng vài ba phút sau, Thân Đồ Dạ đã lái chiếc Pagani chạy đến, tựa như một thanh kiếm lợi hại bay đến, mang theo khí thế điên cuồng khiếp người!!!

Lăng Tuyết nép ở sau lùm cây nhìn lên Pagani, tim cô đập loạn xạ.

Xe dừng lại, Thân Đồ Dạ không vội xuống xe, mà ngồi im đó, hình như đang quan sát tình hình.

Lăng Tuyết cắn môi dưới, hoang mang nghĩ, anh định làm gì? Chẳng lẽ đang giả vờ thận trọng? Sợ cô nghĩ anh phóng đến để cứu cô, cảm thấy mất mặt, cho nên vẫn cứ ngồi đó?

Hay là...

Rốt cuộc, Thân Đồ Dạ cũng xuống xe, trong tay cầm theo khẩu súng, tinh thần cảnh giác cao độ, chậm rãi tiếp cận Bugatti.

Lăng Tuyết tròn tròn mắt, người này sao lại cầm súng? Hay anh ấy cho rằng mình...

– Lăng Tuyết!- Thân Đồ Dạ giật mạnh cửa xe Bugatti ra, không thấy cô, mày anh nhúu chặt, đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn vào lùm cây Lăng Tuyết đang núp, đằng đằng sát khí quát lớn- Ra đây!

– Dừng dừng dừng...

– Đoàng!

– Á...

Tiếng súng hòa với tiếng hét hoảng sợ đâm thủng bầu trời đêm.

Thân Đồ Dạ phóng đến, thấy Lăng Tuyết ngồi xụi lơ trên cỏ, sợ đến mức toàn thân run rẩy, không khỏi cười lạnh:

– Chơi vui không?

– Làm em sợ muốn chết, hu hu hu...

Lăng Tuyết thực sự sợ hãi, viên đạn kia bắn vào tảng đá sát bên cạnh cô, làm tia lửa văng tung tóe, khoảnh khắc đó, cái chết chỉ cách cô khoảng 0.01 mét!

Nhưng cô vẫn tránh được một kiếp!

– Dừng run nữa, em vẫn chưa chết đâu!- Thân Đồ Dạ cất súng vào, kéo Lăng Tuyết dậy- Nếu tôi sơ sẩy một chút thôi, em chết chắc rồi!

Lăng Tuyết thờ hồn hển, một hồi lâu mới hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn anh, bực bội hỏi:

– Anh điên à, nơi này chỉ có em và anh, anh lấy súng ra làm gì? Nổ súng làm gì?

– Chỉ có hai người chúng ta, em trốn làm gì?- Thân Đồ Dạ bắt cầm cô hỏi lại- Lại chơi mèo vờn chuột với tôi à?

– Em...- Lăng Tuyết nhất thời nghẹn họng, cô không thể nói vì nhất thời nông nổi, sợ anh lại “thả dê” cô, cho nên trốn trước xem tình hình rồi tính.

– Tín hiệu cầu cứu vừa rồi là em phát à?- Thân Đồ Dạ cười lạnh- Tôi đã chạy đến sườn núi đầu tiên rồi, là em dẫn dụ tôi quay lại, lần nào cũng là em thả thính tôi trước, sau đó lại tỏ vẻ thanh cao, đưa đưa đẩy đẩy, em không thấy phiền à?

– Ai thả thính anh chứ?- Lăng Tuyết bực bội phản bác- Xe em không khởi động được, em hết cách mới phải cầu cứu anh thôi.

– Vậy à?- Thân Đồ Dạ quay đầu lại xem, Bugatti đỗ bên cạnh vách núi, đèn xe sáng, nửa thân xe bên trái bị trầy xước nghiêm trọng, lớp sơn đều tróc ra hết, còn có hơi biến dạng, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến động cơ xe mà?

– Anh biết sửa xe không?- Lăng Tuyết hỏi- Mau xem thử giúp em, sửa được là em có thể xuống núi rồi.

– Không biết- Thân Đồ Dạ lạnh lùng đáp, xoay người định đi.

– Chờ em đã- Lăng Tuyết vội vàng đi theo anh- Cho em xuống núi cùng với, nói Lôi Quân ngày mai cho người đến kéo xe về là xong.

– Đến lúc đó em tự sắp xếp đi.

Thân Đồ Dạ hoàn toàn không để ý đến cô, trực tiếp mở cửa ngồi vào xe, Lăng Tuyết muốn lên cùng, anh lại đóng cửa xe, không cho cô lên, còn “phóng khoáng” nói tạm biệt với cô, vẫy tay, khởi động xe chuẩn bị lái đi.

– Này!- Lăng Tuyết luống cuống, vội vàng cầm tay nắm cửa không buông- Đưa em xuống núi, đưa em xuống núi!!!

– Bây giờ em đang xin tôi đấy à?

Thân Đồ Dạ buồn cười nhìn cô, mày nhếch lên thành độ cong ngạo nghễ, giẫm phanh, đợi biểu hiện của cô.

– Em...

– Khỏi xin xỏ- Thân Đồ Dạ không cho cô cơ hội- Thả tay ra!

– Đừng đừng đừng, cứ cho là em xin anh đi, em xin anh đó- Lãng Tuyết vội vàng nói- Thân Đồ Dạ, anh cho em lên xe trước đã!

– Lên xe tôi rất nguy hiểm đấy- Thân Đồ Dạ cố tình khiêu khích cô- Nói không chừng tôi lại nổi thú tính, làm chuyện vô si gì đó với em...

– Anh bị tình trùng lên não à?- Lãng Tuyết tức tối mắng to- Sao lần nào cũng nghĩ ba cái chuyện này?

– Ủ!- Thân Đồ Dạ không thềm đếm xia đến cô, lập tức nhấn nút, kính xe từ từ đóng lại.

– Á!- Lãng Tuyết vô thức buông tay ra.

Thân Đồ Dạ khởi động xe, quay đầu xe lái đi.

– Đừng mà, Thân Đồ Dạ...

Lãng Tuyết chạy theo sau, đuổi được mấy trăm mét, không ngờ lại vấp té, bực bội rống lên.

– Thân Đồ Dạ, anh là tên khốn, tên khốn!!!

Thân Đồ Dạ dừng xe lại, cô gái này đúng là, lần nào cũng đối đầu với anh, đấu đến cuối cùng luôn là bản thân tổn hại, miệng vừa thối vừa cứng, còn không chịu thua, bị thương đáng đời!

Tuy nghĩ vậy, nhưng Thân Đồ Dạ vẫn quay xe lại, đỗ bên cạnh Lãng Tuyết, mở cửa xe ra:

– Lên xe!

– Không lên!- Lãng Tuyết lại giờ chứng bướng bỉnh- Anh cút đi, tôi không thềm xin anh nữa.

– Lãng Tuyết, em thực sự muốn đối đầu với tôi đúng không?- Thân Đồ Dạ nheo mắt nguy hiểm- Tôi cho em cơ hội cuối cùng, lên hay không???

– Anh bị điên à?- Lãng Tuyết phẫn nộ trừng mắt lên, gằn giọng đáp- Không, lên!!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Anh Cũng Có Chút Ấm Áp

– Mẹ kiếp, em không lên còn cầu cứu tôi làm gì?

Thân Đồ Dạ nổi giận, đâm mạnh vào kính xe, xoảng một tiếng, kính xe bằng thủy tinh vỡ vụn văng tung tóe, không ít mảnh nhỏ bắn lên người Lãng Tuyết, cô nhắm mắt lại theo bản năng, nhưng chỗ vai và cánh tay vẫn bị mảnh vụn thủy tinh cửa bị thương.

Rướm máu...

Thân Đồ Dạ nhìn thấy cảnh này, lại có chút không đành lòng, kéo phanh tay, xuống xe đỡ Lãng Tuyết lên:

– Có sao không?

– Biến ngay!- Lãng Tuyết phẫn nộ hất tay anh ra.

– Bướng đũa chưa?- Thân Đồ Dạ tức giận, thô lỗ túm Lãng Tuyết lên xe, Lãng Tuyết còn định từ chối, Thân Đồ Dạ đột nhiên găm lên- Mẹ nó em còn lộn xộn nữa, tôi lập tức bỏ em lại đây.

Lãng Tuyết liền im lặng.

Thân Đồ Dạ tìm được hộp thuốc ở ghế sau, lấy băng gạc và thuốc bôi ra xử lý vết thương cho Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết cắn môi dưới, cố chịu đau, không rên tiếng nào.

– Nếu đau thì cứ kêu lên- Thân Đồ Dạ liếc cô.

Lăng Tuyết không nói gì, chỉ cắn tức tròng mắt với anh.

Lăng Tuyết chỉ bị thương ngoài da, vừa rồi bị té, đầu gối cũng bị trầy.

Thân Đồ Dạ xử lý vết thương rất thành thạo, chỉ mất chút thời gian đã xong, dọn dẹp lại băng gạc, lạnh lùng nói:

– Ngoan ngoãn nghe lời sớm, chẳng phải êm chuyện rồi sao? Sẽ chẳng thấy máu.

– Anh còn nói tôi? Đều tại anh.

Lăng Tuyết bức bối cãi lại, tình cờ nhìn thấy mu bàn tay của Thân Đồ Dạ cũng bị thương, còn anh đang dùng gạc lau máu trên tay, không có ý định sát trùng.

– Đồ cuồng bạo lực, tự nhiên tay không đâm vỡ kính, bị thương đáng lắm- Lăng Tuyết nhìn chăm chăm vào mu bàn tay của Thân Đồ Dạ.

– Tôi không đánh phụ nữ- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nói- Nếu không em tiêu rồi!

Lăng Tuyết trề môi, ra vẻ khinh bỉ:

– Anh không ra tay đánh phụ nữ, nhưng ra tay làm bị thương người khác, cái này còn ác hơn cả đánh người.

– Là tự em nuốt lời- Thân Đồ Dạ giận dữ nói- Còn rất cứng đầu!

– Anh nói ai cứng đầu?- Phụ nữ đều không nghe nổi lời phê bình như vậy, Lăng Tuyết lập tức phản bác- Thân Đồ Dạ, là bản thân anh rất độc tài, muốn thế nào thì làm thế đó, yêu đương có ai như anh không, anh như tên lưu manh côn đồ thời cổ đại đi cướp phụ nữ vậy đó!

– Yêu đương?

Thân Đồ Dạ ngẩn ra, hai chữ này kích thích lòng anh, anh không ngờ, hóa ra anh và Lăng Tuyết là đang yêu đương, ít nhất trong lòng anh nhận định như vậy, nghĩ đến đây, bên môi anh hiện lên đường cong nhợt nhạt.

– Anh cười cái gì?- Lăng Tuyết bức bối muốn chết, rõ ràng đang mắng anh, anh lại tỏ vẻ vui thích như vậy.

– Phụ nữ đều nói một đằng nghĩ một nẻo vậy à?- Thân Đồ Dạ lạnh lẽo nhìn chăm chăm Lăng Tuyết- Rõ ràng trong lòng có thích, muốn đến gần, nhưng lại vờ như không quan tâm, còn chối đây đây!

– Không biết anh đang làm nhằm gì nữa.

Lăng Tuyết có chút chột dạ, nếu nói cô không chút quan tâm anh, chắc chắn không đúng, thấy anh bị thương, cô sẽ lo lắng sẽ khản trương, rất muốn nhắc anh tự xử lý vết thương của mình, chỉ có điều không nói nên lời mà thôi.

– Nghe không hiểu thì thôi- Thân Đồ Dạ cũng không muốn đôi co với cô, khởi động xe chuẩn bị lái đi, lại phát hiện xe sắp hết xăng, kim xăng chỉ tới vạch đỏ- Địch!

– Xe em chắc còn xăng- Lăng Tuyết vội nói- Đổ xăng qua đây thì được rồi.

– Vừa rồi chúng ta chạy hết hai ngọn núi, cả một bình xăng đầy đã dùng quá nửa, sau đó tôi lại lái xuống nửa đường, cho nên giờ hết xăng rồi, trong xe em cũng chẳng còn lại bao nhiêu xăng, cho dù đổ qua đây cũng chạy về không đủ, huống hồ không có bình chiết, em kêu tôi đổ thế nào?

Thân Đồ Dạ lườm cô, hết như đang nhìn một đũa nấu tàn, rồi lấy chai nước khoáng ra uống.

– Vậy phải làm sao?- Lăng Tuyết gấp gấp- Anh gọi điện cho Lôi Quân đi, kêu anh ta đến đón mình.

– Em gấp về vậy à?- Thân Đồ Dạ cười lạnh hỏi- Không muốn ở cạnh tôi, hay là muốn về sớm để gặp Hàn Vũ Thần?

– Đồ thần kinh- Lăng Tuyết tròng mắt với anh, xấu hổ lí nhí nói- Em muốn đi vệ sinh!

– Phụt...- Thân Đồ Dạ phun hết cả ngụm nước ra ngoài.

– Anh...

– Xin lỗi nha, vô lễ quá!

Là tầng lớp nhân sĩ có tu dưỡng có nội hàm, Thân Đồ Dạ hiếm khi có hành vi thất lễ như vậy, nhưng mà ở bên cạnh Lăng Tuyết, tu dưỡng cỡ nào cũng sẽ bị phá vỡ.

– Nơi này hoang vu không người, tự em đi giải quyết là xong- Thân Đồ Dạ đưa chai nước khác cho cô- Nhớ rửa tay nha!

– Đồ điên!- Lăng Tuyết lờm anh, nhìn ra bên ngoài, không khỏi hoảng sợ- Trời tối đen thế này đáng sợ quá, tuy rằng không có ai, nhưng lỗ như có sâu hay rắn gì đó thì sao? Cho dù không có rắn có sâu, nơi này gió lạnh từng cơn... Em không dám đâu.

– Phiền toái đâu ra mà nhiều vậy?- Thân Đồ Dạ mất kiên nhẫn nói- Chỗ lúc này em trốn cũng rất kín đáo, mau đi đi!

– Ừ- Lăng Tuyết không nhịn nổi nữa- Vậy anh không được nhìn lên nha.

– Nào tàn!- Thân Đồ Dạ lười nói tiếp với cô.

– Em xuống xe, anh sẽ không một mình lái đi chứ?- Lăng Tuyết vẫn thấy lo.

– Hết xăng rồi, tôi lái đi đâu?- Thân Đồ Dạ mở mui xe ra- Bầu trời đêm đẹp vậy, ngắm trăng sao cũng là sự lựa chọn không tồi!

– Được rồi- Lăng Tuyết cuối cùng cũng yên tâm, xuống xe chạy đến chỗ lùm cây, chỉ là nơi này tối thui, đầu xe thì hướng về phía vách núi, hoàn toàn không chiếu đến cô, cô thấy rất sợ, vì đề có thêm can đảm, cô tìm đề tài nói chuyện với Thân Đồ Dạ:

– Thân Đồ Dạ, mấy giờ rồi?

– Ba giờ rưỡi sáng!- Thân Đồ Dạ nhìn đồng hồ.

– Hay anh gọi điện cho Lôi Quân đi, nói anh ta đến đón tụi mình- Lăng Tuyết nói tiếp.

Thân Đồ Dạ không trả lời.

– Được được được, anh không muốn gọi thì thôi, dù sao cũng sắp sáng rồi, nhắm mắt trời mọc xong rồi về cũng được.

Lăng Tuyết hiện tại không dám chọc anh, cô vẫn đang rất sợ, người không sợ trời không sợ đất như cô, vẫn rất sợ tối sợ rắn sợ sâu, ngộ nhờ anh bỏ đi thật, để một mình cô ở lại đây, cô điên mất.

Vừa rồi mạnh mẽ với Thân Đồ Dạ cũng chỉ vì nhất thời giận dữ mà thôi.

Chỉ là, Thân Đồ Dạ vẫn không trả lời, nhưng lại truyền đến tiếng khởi động xe, Lăng Tuyết luống cuống, thò đầu ra nhìn, anh lại khởi động xe!

Cô giật mình, không lẽ anh định đi?

Một mình chuồn mất bỏ lại cô?

Tên khốn này!!!

– Ê, Thân Đồ Dạ...- Lăng Tuyết lo lắng gọi to.

Thân Đồ Dạ không đáp, xe chuyển động...

– Vô lại...- Lăng Tuyết nhặt cục đá lên ném về phía xe anh.

Hai ngọn đèn chói mắt bắn thẳng đến, làm Lăng Tuyết không tài nào mở mắt được, cô vô thức nhắm mắt lại, cùng lúc đó, tiếng xe ngừng lại, đèn xe chuyển đến vị trí bên cạnh cô, chiếu sáng không gian xung quanh cô, hết như ban ngày, không còn đáng sợ nữa.

Lăng Tuyết ngẩn người, quay đầu lại nhìn, nhưng do vấn đề thị giác, cô vừa nhìn đã chói mắt, đành nhắm mắt lại.

– Giờ có đèn rồi, em hết sợ rồi ha?- Giọng Thân Đồ Dạ truyền đến.

– Sao anh biết em sợ?- Trái tim Lăng Tuyết run rẩy.

– Tìm đề tài nói chuyện, chẳng phải vì đề tiếp thêm can đảm à?- Thân Đồ Dạ cười- Yên tâm đi, chỗ này của tôi chẳng nhìn tới em đâu, em cứ từ từ giải quyết.

Lăng Tuyết đỏ mặt, không nói gì nữa.

Thân Đồ Dạ bật nhạc, bên trong truyền đến ca khúc quen thuộc, là bài hát tiếng Anh do Lăng Tuyết hát: If You.

Lăng Tuyết sững sờ, cô thu âm bài hát này khi nào, chính cô cũng không nhớ.

Muốn tìm lại không dễ đâu, Thân Đồ Dạ làm sao có được?

Thân Đồ Dạ mở mui xe ra, hạ thấp lưng ghế, nằm ngửa nhìn lên trời, bầu trời đầy sao, ánh trăng sáng tỏ, màn đêm thế này đẹp quá, nếu có thêm một mảnh chân tình nữa thì tuyệt, đáng tiếc cô gái kia chẳng yêu anh, hay có lẽ cũng có để ý chút xíu?

Ngay cả chút để ý này, Thân Đồ Dạ cũng không dám khẳng định.

Trên phương diện tình yêu, anh là kẻ thất bại, dùng lời Cổ Huy mà nói, anh chẳng hiểu phong tình, có lẽ chính vì thế, cho nên rất khó khiến phụ nữ thích.

Đang miên man suy nghĩ, Lăng Tuyết quay lại, lên xe, ngượng ngùng nhìn Thân Đồ Dạ:

– Ủm, cảm ơn anh nha, không ngờ anh chu đáo vậy.

– Rửa tay chưa đó?- Thân Đồ Dạ thân nhiên hỏi.

Câu hỏi đó lập tức phá tan bầu không khí, Lăng Tuyết lườm quýt, tức giận đáp:

– Rửa rồi!

– Chỉ có hai chai nước, một chai đã đưa cho em rồi, giờ còn mỗi chai này- Thân Đồ Dạ đưa chai nước mà anh đã uống mấy ngụm cho Lăng Tuyết- Uống không?

– Đương nhiên là uống

Lăng Tuyết không chút do dự nhận lấy, tu ừng ực mấy ngụm, lau miệng, rồi trả lại chai nước cho Thân Đồ Dạ.

– Cho em hết đó- Thân Đồ Dạ không định nhận lại- Chỉ còn ít thế này, uống tiết kiệm chút.

– Anh không khát à?- Lăng Tuyết hỏi.

– Đương nhiên khát rồi- Thân Đồ Dạ trừng mắt với cô- Vừa rồi cãi nhau với em cổ họng khát khô rồi.

– Vậy sao anh không uống đi?- Lăng Tuyết tò mò hỏi.

– Còn một chút như vậy, em là con gái, đương nhiên phải nhường cho em uống rồi- Giọng Thân Đồ Dạ đều đều, như thể chuyện này rất nhỏ bé chẳng đáng kể gì- Chỉ chai nước thôi mà, còn phải giải thích nhiều như vậy, phụ nữ phiền quá!

Lăng Tuyết im lặng, nhưng ánh mắt nhìn Thân Đồ Dạ đã trở nên dịu dàng ấm áp, đôi khi, để giành được trái tim của con gái chỉ cần mấy hành động nhỏ nhặt ấm áp này là đủ rồi...

– À, hình như tay anh bị thương, để em xử lý giúp anh nha.

Lăng Tuyết chủ động đề nghị xử lý vết thương giúp Thân Đồ Dạ.

– Không cần phiền phức, chỉ là vết thương ngoài da thôi- Thân Đồ Dạ không nghĩ quá nhiều.

– Cái gì mà bị thương ngoài da, nếu vết thương bị viêm thì sao?- Lăng Tuyết lại cầm hộp thuốc ở ghế sau lên, giúp Thân Đồ Dạ sát trùng- Lạ nhỉ, vừa rồi chỉ có hai vết thương nhỏ thôi mà, sao giờ lại nhiều như vậy?

– Trên ghế ngồi toàn mảnh kính vỡ, lúc nãy tôi dọn dẹp một chút.

Thân Đồ Dạ nhìn Lăng Tuyết, dường như cô cũng là người có kinh nghiệm, bộ dạng trông rất thành thạo.

– Hồi trước Lăng Ngạo hay đánh nhau với người ta, hờ một tí là thương tích đầy mình về nhà, em liền giúp anh ấy xử lý vết thương- Lăng Tuyết thuận miệng nói- Lâu dần thành quen, em giỏi cấp cứu băng bó...

Lời còn chưa nói xong cô đã dừng lại:

– Anh, trừng mắt với em làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Lại Gần Hôn Anh

– Ở bên tôi còn nhớ người đàn ông khác- Thân Đồ Dạ đánh vào gáy của Lăng Tuyết- Em muốn chết hả?

– Á!- Lăng Tuyết bị đau la lên, giật dỗi trừng mắt với anh- Sao anh bạo lực quá vậy?

– Lăng Tuyết...- Thân Đồ Dạ bóp cằm Lăng Tuyết, trịnh trọng cảnh cáo cô- Em giờ là người của tôi, tôi không muốn em nghĩ tới người nào khác!

– Từ lúc nào trở thành người của anh vậy?- Lăng Tuyết vẫn còn muốn chơi xấu.

– Thua cuộc, em thực sự cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho em?- Thân Đồ Dạ cười tà ác- Nếu tôi muốn có được em, bất cứ lúc nào cũng làm được, tôi chỉ là không muốn ép buộc em mà thôi, nhưng không có nghĩa là chấp nhận cho em với người khác.

– Vậy em phải cảm ơn anh nhỉ?- Lăng Tuyết cười lạnh, nghiêm túc nói- Nhưng mà, phiền anh sau này đừng nhắm vào Lăng Ngao. Anh ấy là anh em tốt của em, bọn em từ nhỏ cùng lớn lên bên nhau, cùng xuất thân từ cô nhi viện, tình như anh em, không có tình yêu nam nữ.

– Thật à?- Thân Đồ Dạ tỏ vẻ hoài nghi.

– Em có cần lừa anh không?- Lăng Tuyết lườm anh- Em lại chẳng giả cho anh, cho dù thật sự có quan hệ gì đó với người khác, em cũng chẳng cảm thấy thẹn với anh, cho nên tuyệt đối không cần phải nói dối.

– Hừ, nói dễ nghe thật- Thân Đồ Dạ cười cười gật đầu- Đúng là quang minh lỗi lạc, thẳng thắn tự nhiên nhỉ! Chỉ là Lăng Tuyết à, nếu không phải em đột nhiên bỏ trốn, hiện tại hình như em đã là vợ tôi rồi! Em mạo nhận Cung Thiên Long gạt tôi, lại không từ mà biệt, món nợ này tôi chưa tính với em đấy, đêm nay em lại đùa bỡn tôi, chủ động đánh cược với tôi lại không chịu thực hiện lời hứa, nếu tôi không trị em, vậy có vẻ như tôi rất dễ bị ức hiếp nhỉ??

– Này này, ai dám ức hiếp anh?- Lăng Tuyết lòng còn sợ hãi- Thân Đồ Dạ, mấy chuyện này... ờ thì... hay là chúng ta đưa lại lần nữa đi!!

Cô gần như buột miệng, sau khi nói xong mặt cô đỏ lên.

Trước giờ cô luôn là người giữ chữ tín, chưa từng tìm kiếm cảm giác vượt trội từ ai, chỉ là khi đối mặt với Thân Đồ Dạ, sao cô lại trở nên vô lý như vậy chứ?

Vô lý đến mức ngay cả cô cũng cảm thấy xấu hổ.

– Đòi đưa lại với tôi, em nghĩ rằng tôi còn có thể nhường em?- Thân Đồ Dạ tức giận nói- Tôi sẽ từng giây từng phút ngược chết em, ném em xuống vách núi!!!

– Khụ khụ...- Lăng Tuyết ho khan vài tiếng, đánh trống lảng- Được rồi, vậy thì, không nhắc chuyện này nữa.

– Hừ- Thân Đồ Dạ gật đầu đồng ý, tùy tiện nói- Tôi không thích ép buộc người khác, nhưng mà những gì em nợ tôi, sẽ rất nhanh tự mình dâng tới tận cửa trả lại cho tôi!

– Có ý gì?- Lăng Tuyết giật mình- Anh đã làm gì?

– Em sẽ biết nhanh thôi.

Thân Đồ Dạ lấy tay gối đầu, dựa vào lưng ghế, khoan thai tự đắc ngắm bầu trời đêm.

Nhưng lòng hiếu kỳ của Lăng Tuyết đã bị anh khơi dậy, lay lay cánh tay anh hỏi:

– Thân Đồ Dạ, anh mau nói em biết đi, rốt cuộc anh đã làm gì? Chẳng lẽ anh đã xuống tay với Lăng Ngao?

– Em quá khinh thường tôi rồi- Thân Đồ Dạ vẻ mặt khinh bỉ- Bất người khác đi uy hiếp vì để đạt được mục đích, đó là biểu hiện của kẻ yếu, tôi chẳng thèm!

– Vậy thì là gì?- Lăng Tuyết không biết, bản thân còn có nhược điểm gì nằm trong tay anh, anh còn có thể dùng cái gì để uy hiếp cô?

Thân Đồ Dạ nhắm mắt nghỉ ngơi, không để ý đến cô nữa.

– Thân Đồ Dạ...- Lăng Tuyết chồm đến, nhẹ nhàng vuốt tóc anh, hỏi dồn- Rốt cuộc anh đã làm gì? Anh mà không nói, em thấy sợ lắm...

– Em ồn quá- Thân Đồ Dạ lạnh lùng trừng mắt- Còn dơ dài nữa, tôi sẽ chặn đứng miệng em lại!

– Xùy!

Lăng Tuyết liếc anh trắng mắt, trong lòng rất bức bối, Thân Đồ Dạ cũng không phải hạng người cố tình ra vẻ bí ẩn, vừa rồi anh nói vậy nhất định là có lý do.

Bây giờ cô càng nghĩ càng thấy bất an, càng nghĩ càng không yên, bứt môi, tự lẩm bẩm:

– Sớm biết vậy ngủ với anh cho rồi, đỡ phải đêm dài lắm mộng, sau này còn gặp nhiều phiền phức hơn.

– Em nói gì?- Thân Đồ Dạ làm bộ không nghe thấy.

– Em nói, ờ thì...- Lăng Tuyết cắn môi dưới, hỏi dò- Thực ra em là người rất giữ chữ tín, nếu em đã thua anh, vậy thì...

– Thì cái gì?- Thân Đồ Dạ buồn cười nhìn cô.

– Ờ...- Lăng Tuyết chớp chớp mắt, căn bản không nói nên lời, nghĩ lại hay là thôi đi, chuyện này sao con gái chủ động được? Có lẽ chờ lát nữa anh nổi hứng lên, lại bắt đầu động tay động chân với cô, cô sẽ ra về chẳng từ chối.

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết lắc đầu:

– Không có gì.

– À!- Thân Đồ Dạ cũng lười nói nhiều với cô, tiếp tục ngắm cảnh- Bầu trời đêm nay đẹp thật!

Lăng Tuyết lờ mờ anh, hạ thấp lưng ghé, thư thái nằm xuống, cùng Thân Đồ Dạ ngắm bầu trời đêm.

Hai người đều im lặng, đều tự có tâm sự riêng.

Đỉnh núi ban đêm vô cùng vắng lặng, yên tĩnh đến mức gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

Gió đêm lạnh lẽo, Lăng Tuyết liên tục hắt hơi mấy cái, hai tay ôm ngực tự sưởi ấm mình.

– Lạnh à?- Thân Đồ Dạ cởi áo vest ngoài đắp cho cô, sau đó đóng mui xe lại, nhưng kính xe đã bị ẩm ướt, gió lạnh lùa vào, Lăng Tuyết vẫn cảm thấy rất lạnh, Thân Đồ Dạ nhích ra, dùng cơ thể che chắn lại lỗ hổng kính xe- Giờ hết lạnh chưa?

Lăng Tuyết quệt mũi, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt đầy tình cảm:

– Cảm ơn anh!

– Ừm!- Thân Đồ Dạ thản nhiên đáp- Nên làm mà!

– Trong lòng anh hình như còn giận em nhỉ- Lăng Tuyết nhìn anh.

– Đồi lại là em bị người khác lừa, em không tức à?- Thân Đồ Dạ nhìn cô- Còn tôi chẳng những bị em lừa, còn phải che chở em, chăm sóc em, vậy có tính là bị em đem bán còn giúp em kiếm tiền không???

– Ờ thì...- Lăng Tuyết lại không thể phản bác, không thể không nói, lời anh nói rất có lý, nói vậy, trông có vẻ như cô rất xấu xa.

– Lăng Tuyết!- Thân Đồ Dạ bắt lấy cằm Lăng Tuyết, nhìn cô thật sâu- Thật không biết tại sao tôi lại bao dung với em như vậy, làm như kiếp trước tôi mắc nợ em nhiều lắm!

Lăng Tuyết mở to mắt nhìn anh, thâm tình trong mắt anh khiến tim cô đập mạnh.

Thân Đồ Dạ từ từ tiến đến gần cô, hôn lên môi cô, nhẹ nhàng thâm tình, tình tế triền miên.

Lúc này đây, Lăng Tuyết không đẩy anh ra, sự ấm áp anh mang lại giống như đều là cử chỉ vô ý, vô hình chung đã làm ấm cả trái tim cô.

Nụ hôn của Thân Đồ Dạ hiếm khi dịu dàng như vậy, mang theo một loại nâng niu chưa từng có.

Lăng Tuyết dần dần đánh mất lý trí, như viên kẹo đường dần hoàn tan vào trong nhiệt tình của Thân Đồ Dạ.

Dần dà, nụ hôn của Thân Đồ Dạ trở nên nồng nàn mãnh liệt hơn, động tác tay cũng thêm một ít, hơi thở thô trọng, giống như muốn hòa tan Lăng Tuyết vào cơ thể mình...

Lăng Tuyết cảm giác được mùi nguy hiểm tỏa ra từ người anh, trong lòng không khỏi bối rối khẩn trương hơn, đưa tay muốn đẩy Thân Đồ Dạ ra, chỉ là toàn thân cô đã mềm nhũn, hoàn toàn không đẩy được anh.

Tay Thân Đồ Dạ luồn vào trong y phục của Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết sợ hãi, luống cuống lắc đầu:

– Ừ ừ...

Thân Đồ Dạ dùng tay, không tiếp tục nữa, chỉ là ngọn lửa trong cơ thể anh vẫn cứ hùng hực thiêu đốt, anh tì trán anh vào trán cô, giọng trầm thấp than thở:

– Cô gái này, luôn khơi dậy ngọn lửa trong tôi, nhưng ở thời khắc quyết định lại đẩy tôi ra...

– Em...- Tim Lăng Tuyết đập rất nhanh, nhẹ giọng hỏi- Nhưng anh... Tại sao bây giờ lại phong độ vậy? Anh của lần đầu tiên đó chẳng phải là...

– Đêm đó là trường hợp đặc biệt- Thân Đồ Dạ đánh trống lảng- Chẳng lẽ vì đêm đó, nên em mới hận tôi?

– Chuyện này...- Lăng Tuyết cắn môi, yếu ớt gật đầu- Ừ, chuyện lần đó đã để lại ám ảnh trong em. Nhưng mà trong lòng em, anh cũng không phải là người phong độ gì, bình thường anh làm việc bá đạo như vậy...

– Đó là em không biết tôi của trước kia, tôi bây giờ đã rất nhân từ rồi, không dễ làm hại người khác.

Thân Đồ Dạ buột miệng, sau khi nói xong hình như lại nhớ đến điều gì, vẻ mặt có phần nặng nề.

– Vậy trước kia anh là người thế nào?- Lăng Tuyết tò mò hỏi- Giết người không chớp mắt???

Thân Đồ Dạ im lặng, dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn Lăng Tuyết, ả ý nói:

– Hiện tại tôi rất muốn nhìn thấy cảnh tượng em cởi sạch quần áo leo lên giường tôi, xin tôi ngủ với em...

– Gì vậy- Lăng Tuyết đánh cái rùng mình- Anh biến thái thật, sao em có thể làm vậy được?

– Ồ!- Thân Đồ Dạ cười cười gật đầu- Vậy cứ chờ xem đi.

– Thân Đồ Dạ, rốt cuộc anh làm gì rồi?- Lăng Tuyết lại kéo tay anh hỏi- Anh nói em biết được không?

– Em hôn tôi, thì tôi sẽ nghĩ lại- Thân Đồ Dạ chu môi.

Lăng Tuyết xía một tiếng, bật cười:

– Không ngờ anh còn có một mặt như vậy.

– Hôn hay không?- Thân Đồ Dạ liếc nhìn cô.

Lăng Tuyết nén cười, chồm đến hôn chụt lên môi anh:

– Giờ anh nói được chưa?

– Chưa đủ!- Thân Đồ Dạ lắc đầu.

– Nay, anh đã nói...

– Tôi nói em hôn tôi, tôi sẽ nghĩ lại- Thân Đồ Dạ nghiêm túc nói- Là hôn tôi, chứ không phải hôn chụt một rồi thôi.

-Anh...- Lăng Tuyết nhất thời nghẹn lời, cô phát hiện lần nào cũng không nói lại anh.

– Thực ra cũng chẳng có chuyện gì to tát- Thân Đồ Dạ thản nhiên nói- Tôi chỉ làm chút chuyện nhỏ, có thể nắm trong tay vận mệnh của em!

– Vận mệnh gì?- Lăng Tuyết trong lòng cả kinh- Anh làm gì?

Thân Đồ Dạ không thèm ngó ngang gì cô, thò đầu ra ngắm cảnh đêm:

– Đêm nay đẹp quá!

– Nay, anh...- Lăng Tuyết nóng nảy, kéo Thân Đồ Dạ lại rồi chồm đến hôn anh.

Thân Đồ Dạ đẩy cô ra, nhú mày, vẻ mặt khinh bỉ:

– Làm gì vậy? Thô lỗ quá đấy.

– Em chủ động hôn anh, anh còn chê em thô lỗ?- Lăng Tuyết vô cùng buồn bực.

– Biết thế nào là hôn không? Tôi dạy em...

Thân Đồ Dạ đặt tay lên gáy cô kéo lại gần, rồi hôn lên môi cô.

Lúc này Lăng Tuyết không còn đẩy anh ra nữa, ngược lại rất phối hợp, cũng không biết tại sao, tận trong xương tủy còn có một loại xúc động, muốn hôn anh...

Bên môi Thân Đồ Dạ hiện lên độ cong khó phát hiện, hóa ra con gái lại dễ lừa như vậy, hiệu quả lừa gạt quả nhiên tuyệt diệu hơn ép buộc nhiều.

Sao trời đang nhấp nháy, bóng trăng trắng ngà.

Người trong xe càng hôn càng động tình, bất giác đã nhen nhóm lên ngọn lửa nhiệt tình.

Lúc này đây Thân Đồ Dạ không dừng lại nữa, còn Lăng Tuyết cũng sẽ không đẩy anh ra, tình cảm hai người cháy bỏng như lửa, càng hôn càng nồng...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Anh Là Người Đàn Ông Của Em

Khi tình đến nồng nàn thì không kìm lòng nổi, tình cảm họ như ngọn lửa mãnh liệt được châm lên, Thân Đồ Dạ xoay người đặt Lăng Tuyết dưới thân, khi chuẩn bị tiến thêm một bước, anh không hành động ngay, mà nhìn vào Lăng Tuyết, giọng khàn khàn hỏi:

– Lần này, em không định đẩy anh ra, huhm?

– Anh muốn em đẩy anh ra à? – Lăng Tuyết cắn môi, ánh mắt mơ màng nhìn anh.

– Đương nhiên không muốn... – Thân Đồ Dạ bắt lấy cằm Lăng Tuyết, đôi môi lạnh lẽo cô độc nhẹ nhàng tiếp xúc với cánh môi cô, nhưng không hôn mạnh, mà chỉ là lướt qua rồi thì thầm- Nhưng mà, em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

– Em... – Tim Lăng Tuyết đập loạn xạ, nói thật, cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí đến giờ phút này, cô vẫn cảm thấy sợ hãi lắm, nhưng so với lần trước, cô đã dần bắt đầu không còn quá bài xích nữa.

– Vẫn chưa rồi- Thân Đồ Dạ nhướn mày, ngồi thẳng lên, trở về ghế của mình- Tốt thôi, ngủ đi!

– Hả... – Lăng Tuyết ngẩn người, chẳng phải anh luôn muốn có được cô sao? Giờ cô không vùng vẫy không phản kháng, anh lại từ bỏ?

– Trời sắp sáng rồi, nhưng vẫn có thể ngủ được một lúc...

Thân Đồ Dạ hí mắt nhìn bầu trời đêm, trong giọng nói đã thấm mệt mỏi.

Lăng Tuyết bị anh làm đến bất ổn, trong lòng không khỏi ghen ghen, nhưng chuyện này, cô không thể chủ động được, coi như xong, đừng ầm đầu nữa.

Đang nghĩ ngợi, Thân Đồ Dạ bỗng nhiên cầm lấy tay Lăng Tuyết, Lăng Tuyết quay qua nhìn anh, anh đã nhắm mắt, sắp ngủ, trong lúc mơ màng còn cảnh cáo cô:

– Em không thoát được đâu, đừng nghĩ sẽ rời khỏi anh!

– Xấu xa! – Lăng Tuyết mắng thầm, muốn rút tay về, nhưng anh lại nắm rất chặt, cô không rút ra được, đành phải thỏa hiệp, để mặc anh nắm lấy tay cô, nghiêng đầu, lặng lẽ nhìn anh.

Anh lại ngủ rất say, đầu nghiêng về phía cô, mở mắt là có thể nhìn thấy cô.

Còn cô, không biết tại sao, tuy rằng rất mệt, nhưng lại không ngủ được.

Trong lòng có rất nhiều tâm sự, trong đầu còn có vô số suy nghĩ phức tạp, tư tưởng hỗn loạn này hợp thành một thể, khiến lòng cô rối như tơ vò...

Thân Đồ Dạ đang quán lấy cô phải không?

Chẳng lẽ anh thích cô?

Vậy anh và Cung Thiên Long phải làm sao?

Còn có Hoắc Phi Vân, trăm phương nghìn kế muốn chia rẽ họ, chẳng phải vì muốn có được anh sao?

Đúng rồi, còn có cả cô Nhan Nhược Hi kia nữa...

Nghĩ nghĩ, bên môi Lăng Tuyết hiện lên nụ cười chua xót, hóa ra có nhiều phụ nữ vây quanh anh như vậy, không thống kê thì suýt quên mất.

Nếu thực sự muốn ở bên anh, đại khái phải qua được ba cửa sáu ải rồi.

Gió đêm ở vùng núi đặc biệt rét lạnh, Lăng Tuyết có áo vest của Thân Đồ Dạ còn đỡ, nhưng Thân Đồ Dạ chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi, có vẻ khá mỏng manh, ngay cả lòng bàn tay xưa nay luôn ấm áp của anh cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Lăng Tuyết lo rằng Thân Đồ Dạ sẽ bị cảm lạnh, cố gắng nhích sát lại gần anh, cô nghĩ hai người nằm sát vào nhau sẽ ấm hơn một chút, nhưng hình như cô đã đánh thức Thân Đồ Dạ, Thân Đồ Dạ vươn dài tay ra, thuận thế ôm cô vào lòng, cả hai rúc vào nhau thành một khối rắn chắc, rồi ngủ tiếp.

Lăng Tuyết sững sờ nhìn anh, anh đây là thức nhưng vờ hồ đồ, hay là hành động bản năng trong lúc nửa mơ nửa tỉnh?

Hoặc là nói, anh tưởng nhầm cô là ai?

– Còn nhìn nữa anh sẽ ăn em luôn đó.

Thân Đồ Dạ đột nhiên mở mắt nhìn Lăng Tuyết, trong mắt có lắm dục vọng ẩn nhẫn.

– Anh đang ngủ mà?- Lăng Tuyết lăm lét nhìn anh.

– Bị em đánh thức- Thân Đồ Dạ hôn lên trán Lăng Tuyết, khẽ sát vào vành tai cô, trêu chọc- Chẳng lẽ em muốn anh? Muốn thì cứ nói thẳng, anh có thể thỏa mãn em...

– Anh... nói nhầm gì đó?- Lăng Tuyết đỏ mặt ngượng ngùng.

– Ha ha...- Thân Đồ Dạ bật cười, ôm chặt cô hơn, nhắm mắt thì thầm- Vậy sẽ không lạnh nữa!

– Nhưng lưng anh vẫn lạnh lắm- Lăng Tuyết kéo áo vest ra, đắp lên người cả hai- Vậy thì ổn rồi.

– Em quan tâm anh- Thân Đồ Dạ tỉa trán anh vào trán cô- Còn nói em không thích anh...

– Thân Đồ Dạ, em...- Lăng Tuyết đang định nói, Thân Đồ Dạ lại hôn cô, động tác vẫn rất dịu dàng, mang theo một loại trân trọng, nhưng anh không có thêm bất cứ động tác thâm nhập nào, rất nhanh thả môi cô ra, để đầu cô tựa vào ngực mình, khẽ nói- Ngủ đi! Thức dậy là có thể xem mặt trời mọc rồi.

– Ừm!- Lăng Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, lồng ngực anh ấm áp rắn chắc, khiến cô cảm nhận được sự an toàn chưa từng có, mặt cô dán vào ngực anh, lặng lẽ lắng nghe tiếng tim đập của anh.

Chỉ chốc lát sau, cô ngủ thiếp đi!

Thân Đồ Dạ ôm ghì lấy Lăng Tuyết, neho mắt nhìn ra phía chân trời đằng xa, chờ đợi ánh rạng đông buổi bình minh!

Lăng Tuyết ngủ rất say, cô rúc vào lòng Thân Đồ Dạ không nhúc nhích, không nỡ buông ra.

Thân Đồ Dạ tận hưởng thứ cảm giác được người khác dựa dẫm này, thỉnh thoảng lưu luyến hôn lên môi cô, lên tóc cô, nhủ thầm, Lăng Tuyết, Lăng Tuyết, em là của anh, của anh!!!

Thời gian trôi qua thật nhanh, Thân Đồ Dạ chỉ nhắm mắt thiếp đi một chút, phía chân trời đã hừng lên ánh đỏ, anh dụi mắt, nhìn mặt trời dần lên cao từ đó, cũng không nỡ đánh thức Lăng Tuyết đang ngủ vui trong lòng anh, để cô tiếp tục ngủ say đi, nếu có thể, anh thật hy vọng thời gian ngừng lại, anh chỉ cần ôm cô thế này, vĩnh viễn cũng được!

Lăng Tuyết đang ngủ rất sâu, bỗng nhiên, dưới chân núi truyền đến tiếng xe, cô bừng tỉnh, mơ màng hỏi:

– Ai đến vậy?

Thân Đồ Dạ nhướng mày, dời mắt nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, một chiếc Aston Martin đang tới, trong xe đúng là hai trợ thủ đắc lực của anh.

Mặt Thân Đồ Dạ xụ xuống, mắng:

– Hai cái tên không cảm nổi này!

– Là Cố Huy và Lôi Quân à?- Lăng Tuyết dụi mắt.

– Ủ- Thân Đồ Dạ đắp áo lên người Lăng Tuyết, chỉnh lại ghế ngồi.

Cố Huy xuống xe, đứng ở rất xa, thận trọng hỏi:

– Chủ nhân, xin lỗi, có phải em quấy rầy anh không?

– Nói thừa!- Thân Đồ Dạ mắng- Chuyện gì?

– À...- Cố Huy nhìn thoáng qua trong xe, muốn nói lại thôi.

– Có chuyện gì cứ nói đi- Thân Đồ Dạ ra lệnh.

– Vâng- Cố Huy đáp- Anh Trác tìm anh có việc gấp, lại không thấy anh về, bọn em lo anh gặp chuyện, cho nên mới...

– Mang điện thoại đến đây- Thân Đồ Dạ thò tay ra khỏi kính xe.

Cố Huy vội vàng chạy đến đưa điện thoại cho anh:

– Đây, chủ nhân.

Thân Đồ Dạ nhận lấy, có hai cuộc gọi nhỡ, đều do Trác Việt gọi đến.

Quả nhiên là chuyện gấp, Trác Việt gọi điện chưa từng gọi lại lần thứ hai, hôm nay là ngoại lệ, chứng tỏ sự việc rất cấp bách.

Thân Đồ Dạ lập tức gọi điện lại cho Trác Việt, rất nhanh, điện thoại được kết nối, giọng Trác Việt truyền đến:

– Dạ!

– Chuyện gì gấp vậy?- Thân Đồ Dạ hỏi.

– Hàn Vũ Thần sắp gọi sập điện thoại của tôi rồi! Bên kia Trác Việt đùa giỡn nói- Anh dùng thân phận của tôi mang khách mời thần bí của người ta đi, còn hại người ta bị thương, tổn thất nặng nề, vậy còn không nói!

– Ai bảo hấn chọc tôi?- Thân Đồ Dạ lạnh lùng nói- Anh gọi cho tôi chỉ để nói chuyện này?

– Không thì sao?- Trác Việt gặng dūr nói- Nếu anh không dùng thân phận của tôi, tôi mặc kệ anh làm xằng làm bậy! Cho dù thế nào, tôi cũng là người nợ ân tình của Hàn Vũ Thần, nợ còn chưa trả, còn gây phiền phức cho cậu ta, làm vậy không hay lắm.

– Được rồi, tôi biết phải xử lý thế nào- Thân Đồ Dạ thân nhiên nói- Cúp nhé!

– Còn một chuyện nữa- Trác Việt bỏ sung- Người lần trước anh nhờ tôi điều tra, đã có chút manh mối...

– Chuyện này nói sau- Thân Đồ Dạ liếc nhìn Lăng Tuyết, nói sang chuyện khác- Tối nay tôi đến tìm anh!

– OK!- Trác Việt đáp rồi cúp máy.

– Anh Trác là ai?- Lăng Tuyết tò mò hỏi- Là Trác Phong à?

– Em rất hứng thú với người tên Trác Phong nhỉ?- Thân Đồ Dạ nhìn cô bằng nửa con mắt- Hay là fan của anh ta!

– Xem ra em đoán đúng rồi! Tâm tình Lăng Tuyết kích động- Người vừa rồi nói điện thoại với anh là Trác Phong à? Anh thân với anh ấy lắm à? Tại sao anh lại giả thành anh ấy đến tham gia buổi diễn của Hàn Vũ Thần! Còn chơi ghita bass hay như vậy nữa!

– Em hỏi dồn dập như thế, anh biết phải trả lời câu nào trước?- Thân Đồ Dạ ném điện thoại cho Cố Huy, quay đầu nhìn cô- Nhưng mà mấy câu hỏi này của em hoàn toàn là vô nghĩa! Anh giả Trác Phong tham gia biểu diễn, còn không phải là vì em?

– Vì em?- Lăng Tuyết kinh ngạc mở to mắt- Không thể nào!!!

Thân Đồ Dạ lười nói nhiều với cô, đẩy cửa bước xuống xe:

– Xe này hết xăng, xe kia thì bị trục trặc, hai cậu xử lý đi!

– Vâng, chủ nhân- Lôi Quân mở cửa xe, Thân Đồ Dạ lập tức lên xe.

– Đợi em đã!- Lăng Tuyết vội vàng lên xe theo.

Lôi Quân lái xe đi, Cố Huy gọi điện kêu người đến xử lý hai chiếc xe.

Lăng Tuyết vẫn mặc áo vest của Thân Đồ Dạ, nhìn anh:

– Ủm, anh có thể đưa em về nhà trước không? Cả đêm em không về, họ sẽ lo lắng.

– Họ là ai?- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Thì anh em của em- Lăng Tuyết thuận miệng nói- Lăng Ngao ở bệnh viện nên có thể không biết, nhưng Hàn Bắc Hàn Giai, cả Mao Mao và Đậu Đậu nữa, mọi người sẽ lo lắng lắm, đúng rồi, còn cả Hàn Vũ Thần nữa!

– Bạn em nhiều ghê nhỉ- Giọng Thân Đồ Dạ rất lạnh- Hàn Vũ Thần cũng được xem là anh em của em?

– Đương nhiên, sau này bọn em phải cùng nhau tung hoành giới âm nhạc mà- Lăng Tuyết nhớ đến Hàn Vũ Thần vẫn thấy lo lắng- Không biết chuyện tối qua thế nào, Hàn Vũ Thần đang nhảy trên sân khấu, có khi nào bị thương không?

– Em còn rất quan tâm hán nhỉ- Thân Đồ Dạ nhướn mày.

– Tất cả mọi người đều là bạn, quan tâm lẫn nhau chẳng phải rất bình thường à?- Lăng Tuyết lườm anh.

– Còn anh thì sao?- Thân Đồ Dạ đột nhiên hỏi vậy- Anh cũng là bạn của em? Hay là kẻ địch?

– Anh là...- Lăng Tuyết nhất thời nghẹn lời, lại không nghĩ ra được dùng từ nào để hình dung anh.

– Để anh nói em nghe vậy!- Thân Đồ Dạ vơ mạnh gáy của Lăng Tuyết, kéo cô lại gần, buộc cô nhìn vào mắt anh, ngang ngược tuyên bố- Anh là người đàn ông của em! Là người duy nhất trên đời này có được con người em!!! Ngoại trừ anh ra, nếu có ai dám động vào một sợi tóc của em, thì chỉ có đường chết!!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Khi Ngài Thân Đồ Đi Mua Bánh Bao

Nghe Thân Đồ Dạ nói vậy, Lăng Tuyết bất giác cảm thấy khủng hoảng. Hiện tại, Thân Đồ Dạ vẫn chưa áp dụng bất cứ phương thức cực đoan nào, thậm chí khi bị cô lừa, phản bội và chơi xấu, anh vẫn không có bất cứ hình phạt nào giành cho cô.

Tối qua anh đột nhiên phá hư bảng điện của toàn rạp hát, nhưng mà cũng chỉ là trừng phạt nhỏ mà thôi!

Chỉ là những lời hiện giờ, lại khiến Lăng Tuyết cảm thấy một loại sát khí lạnh buốt, tựa như lời nguyền ma quỷ, nếu Lăng Tuyết dám phản bội anh, sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục!

– Được rồi- Thân Đồ Dạ không muốn hù dọa Lăng Tuyết thêm, quay đầu lại dặn dò- Đến đường Nhân Lộ trước đi!

– Vâng- Lôi Quân cung kính đáp.

– Sao anh biết em ở đường Nhân Lộ?- Lăng Tuyết kinh ngạc hỏi.

– Hết thấy mọi thứ về em, anh đều biết- Thân Đồ Dạ cổ ra vẻ thần bí nói- Em cho là em vẫn thoát được khỏi lòng bàn tay anh à?

– Có ý gì? Rốt cuộc anh đã giờ trò gì rồi?- Lăng Tuyết càng nghĩ càng bất an.

– Hiện tại, ban ngày em thường làm gì?- Thân Đồ Dạ không đáp mà hỏi ngược lại.

– Cái gì?- Lăng Tuyết ngây ra, trả lời- Lúc trước, ban ngày thường ở bệnh viện chăm sóc Lăng Ngao, nhưng hai hôm nay bận luyện tập, chuẩn bị ký hợp đồng với Tập đoàn Thiên Ngu chỗ Hàn Vũ Thần, sau này phần lớn thời gian sẽ dành để phát triển sự nghiệp.

– OK!- Thân Đồ Dạ gật đầu- Ban ngày em bận việc của em, mỗi sáu giờ tối, anh sẽ nói Cố Huy đến đón em đúng giờ.

– Hà?- Lăng Tuyết giật mình- Đón em làm gì?

– Nói thừa- Thân Đồ Dạ lạnh lùng trừng mắt với cô- Thỏa thuận 33 ngày, chẳng lẽ em quên nhanh như vậy?

– Nhưng em...

– Lãng Tuyết!- Thân Đồ Dạ hoàn toàn không cho Lãng Tuyết có cơ hội tranh cãi, ngang ngược cảnh cáo- Anh sẽ không ép em làm những việc em không muốn làm, nhưng chuyện em hứa với anh rồi thì phải thực hiện!!! Đây đã là sự khoan dung cuối cùng dành cho em rồi đấy!

– Ồ!- Lãng Tuyết ngoan ngoãn đồng ý, nhủ thầm, anh cũng không miễn cưỡng cô, nếu ngay cả lời hứa cuối cùng này cô cũng không tuân thủ, vậy cô rất quá đáng rồi, chọc anh nổi nóng, hậu quả khó lường lắm.

– Đúng rồi đó- Thân Đồ Dạ hài lòng mỉm cười, đưa tay vuốt lại tóc giúp Lãng Tuyết- Tối qua em ngủ không đủ giấc, về nhà thì ngủ thêm đi, đừng chạy lung tung nữa, biết chưa?

– Biết rồi!- Lãng Tuyết vâng lời gật đầu, lúc này đừng gây thêm chuyện thì tốt hơn, ngay cả nơi cô sống anh cũng biết, muốn xử cô, hoàn toàn là chuyện dễ dàng.

Núi Tiên Nữ cách nội thành không gần, lúc xe chạy vào thành phố đã gần tám giờ, trùng ngay giờ cao điểm, đường hơi kẹt xe, trên đường đi, Thân Đồ Dạ luôn nhắm mắt nghỉ ngơi, còn Lãng Tuyết thì dựa hẳn vào người anh, ngủ thiếp đi.

Lôi Quân và Cố Huy theo kính chiếu hậu nhìn họ, rồi cả hai nhìn nhau cười, xem ra một đêm này, tình cảm của hai người đã thăng hoa thêm một nấc, rất nhanh sẽ có phát triển tốt hơn.

Tám giờ rưỡi, xe cũng chạy đến con đường đối diện khu chung cư, Lãng Tuyết đang ngủ thì thức dậy, dụi mắt, đánh ngáp một:

– Dừng xe ở đây đi, tự tôi đi về.

– Tuy rằng không quá xa, nhưng không tiện lắm, hay cứ chạy thẳng vào đã- Cố Huy nói.

– Không cần đâu, đường ở đây kẹt xe quá, nếu lái vào thì phải mất nhiều thời gian, chi bằng tôi tự xuống xe về nhà, thuận tiện mua bữa sáng luôn.

Lãng Tuyết quay đầu nhìn Thân Đồ Dạ, hình như anh rất mệt, đến giờ vẫn còn ngủ.

– Vậy được- Lôi Quân tắt xe vào lề, Cố Huy đi qua mở cửa xe cho cô- Cô Lãng, mời!

– Cám ơn!- Lãng Tuyết định xuống xe, một bàn tay mạnh mẽ đột nhiên níu cô lại, Lãng Tuyết quay đầu nhìn, Thân Đồ Dạ đã thức, nhắm mắt buồn ngủ nhìn cô- Tối nơi rồi à?

– Ừ- Lãng Tuyết gật đầu, dịu dàng nhìn anh- Trông anh mệt lắm, về nhà nghỉ ngơi thêm nha.

Cô đang quan tâm anh...

Thân Đồ Dạ mỉm cười:

– Sáu giờ tối, anh đến đón em.

– À...- Lãng Tuyết cắn môi, thử hỏi dò- Đằng trước có một hàng bán bánh bao khá ngon, nếu anh không chê, em mua cho anh nhé?

– Em thích ăn à?- Thân Đồ Dạ hỏi lại.

– Ừ- Lãng Tuyết gật đầu- Ngày nào em cũng ăn bánh bao của tiệm đó.

– Được, anh đi mua với em.

Thân Đồ Dạ xuống xe, nắm tay Lãng Tuyết cùng nhau đi về phía tiệm bánh bao.

Lôi Quân và Cố Huy đi theo sau, Thân Đồ Dạ lại ra lệnh:

– Ở đây đợi tôi.

Đi mua bánh bao còn dẫn theo hai vệ sĩ, vậy quá phô trương rồi.

Người đi đường đều nhìn họ, mặc dù đang ở Mỹ, nhưng chiều cao gần mét chín của Thân Đồ Dạ không thua kém bất kỳ người nào, khí chất hiên ngang đầy phong độ, còn có một loại thần thái tôn quý bẩm sinh, bất luận ở đâu cũng trở thành tiêu điểm vạn người chú mục!

Còn Lãng Tuyết, tuy rằng ăn bận kỳ lạ, chiếc áo vest đen của nam che khuất toàn bộ cơ thể, nhìn không ra dáng người thế nào, nhưng khuôn mặt thuần khiết kia lại đẹp đến người khác mê muội, còn có đôi mắt linh lợi động lòng người, sáng hơn cả ánh dương kia!

Trước tiệm bánh bao đứng xếp một hàng dài, đa số đều là Hoa Kiều.

Mùi thơm ngào ngạt phiêu đẳng trong không khí, cảm dỗ vị giác của tất cả mọi người.

Bụng Lăng Tuyết sôi ùng ục, không khỏi nuốt nước bọt.

– Ha ha!- Thân Đồ Dạ bật cười, cung chiều xoa đầu cô- Ráng chờ vài phút đi, sắp đến lượt rồi!

– Ủ- Lăng Tuyết rướn cổ nhìn bánh bao bị dòng người mua đi, mắt cô như phát sáng.

– Đói đến vậy à?- Thân Đồ Dạ đau lòng ôm cô- Sau này không thể để chuyện này xảy ra nữa, phải chuẩn bị đồ ăn cho em, không thể để em chịu đói. . .

Lăng Tuyết hoàn toàn không còn lòng dạ nào nghe anh nói, trong mắt, trong tai, trong lòng, trong đầu óc, tất cả đều là bánh bao, bánh bao nhân thịt.

Cuối cùng cũng đến lượt Lăng Tuyết, ông chủ là một người đàn ông trung niên, người cũng như bánh bao, trắng trắng mập mập, cười hỏi:

– Hai vị muốn mua nhân nào?

– Nguyên cái này, tất cả đều muốn- Thân Đồ Dạ chỉ vào xúng húp mới lấy ra khỏi nồi, có khoảng năm mươi cái bánh bao trên đó, anh quay sang hỏi Lăng Tuyết- Có đủ không?

– Mua chi nhiều vậy?- Lăng Tuyết vội sửa lại- Ông chủ, mười cái nhân thịt, năm cái nhân tương thịt!

– Mười lăm cái thôi à? Đủ ăn không?- Thân Đồ Dạ hỏi- Anh thấy em đói đến độ sắp ăn thịt người luôn rồi.

– Cho dù đói cỡ nào, dạ dày của em cũng chỉ có nhiều đó- Lăng Tuyết lườm anh- Em ăn nhiều nhất chỉ ba cái là ngán rồi! Cho Hàn Giai, Mao Mao và Đậu Đậu mỗi người hai cái, số còn lại để anh, Lôi Quân và Cố Huy ăn!

– Ủ!- Thân Đồ Dạ gật đầu, nói với ông chủ- Cứ bán như cô ấy nói.

– Vâng- Ông chủ lập tức gói mười lăm cái bánh bao lại- Tổng cộng mười lăm đô (\$15), cảm ơn!

Lăng Tuyết nhận lấy bánh bao, chờ Thân Đồ Dạ trả tiền.

Nhưng Thân Đồ Dạ lại nhìn cô:

– Trả tiền đi!

– Há?- Lăng Tuyết tròn trợn mắt- Chẳng phải anh trả tiền à? Em đâu mang theo ví tiền.

– Anh chưa bao giờ mang theo tiền- Thân Đồ Dạ có chút xấu hổ- Ông chủ, xin đợi một lát!

Ngay sau đó, anh liền vẫy tay gọi Cố Huy và Lôi Quân đứng trước xe, ý bảo họ đến trả tiền.

Nhưng họ hoàn toàn không thấy, lúc này, người xếp hàng phía sau đã có chút nóng nảy, có người giục:

– Nhanh lên được không? Còn phải đi làm nữa!

Còn có người nói:

– Trên người mặt toàn hàng hiệu, mà tiền mua bánh bao cũng không có? Đây là cố tình gây chú ý sao?

Nghe vậy, Lăng Tuyết càng thêm xấu hổ, trả lại bánh bao cho ông chủ:

– Ông chủ, tôi để ở đây trước, quay về lấy tiền đã.

– Ủ được...

– Không cần- Thân Đồ Dạ ngắt lời ông chủ, tháo chiếc đồng hồ đang đeo ra đưa cho ông- Chiếc đồng hồ này đủ đổi bánh bao của ông rồi chứ?

– Há?- Ông chủ kinh ngạc tròn mắt.

– Ông chủ, đây chính là chiếc đồng hồ Patek Philippe phiên bản độc nhất vô nhị, trị giá triệu đô đấy!- Một người xếp hàng phía sau kích động nói- Đổi triệu đô lấy mười lăm cái bánh bao của ông, ông hơi to rồi.

– Chắc chắn là hàng nhái, cậu tưởng tôi ngốc à?- Những người còn lại bắt đầu bàn tán.

– Hàng nhái cũng vài trăm đô rồi, mua được vài trăm cái bánh bao luôn đó.

– Thật sao, này, hay tôi đổi với anh nhé.

– Đổi với tôi đi.

– Đồng ý không?- Thân Đồ Dạ nhượng mảy, anh đưa tay ra hồi lâu, ông chủ vẫn chưa nhận lấy đồng hồ.

– Cậu có chắc muốn đổi với tôi không?- Ông chủ kích động nhận lấy đồng hồ.

– Thân Đồ Dạ, anh điên à?- Lãng Tuyết nóng nảy- Anh có tiền cũng đừng tiêu hoang như vậy chứ?

– Chỉ một chiếc đồng hồ thôi mà, nếu em thích anh có thể đặt làm riêng cho em- Thân Đồ Dạ cầm lấy túi bánh bao, mỉm cười nói với ông chủ- Ông chủ, ông có thời gian thì cầm đi kiểm tra thử, nếu nghiệm chứng ra chiếc đồng hồ này là thật, sau này xin ông hãy cung cấp bữa sáng miễn phí cho những người vô gia cư và cô nhi, xem như tôi thanh toán trước giúp họ!

– Được được được...- Ông chủ liên tục gật đầu- Nhất định, nhất định!!!

– Cảm ơn!- Thân Đồ Dạ một tay xách túi bánh bao, một tay nắm tay Lãng Tuyết đi khỏi, rất nhiều người nhìn theo họ, có người định chụp ảnh, nhưng bị Cố Huy ngăn lại.

– Chủ nhân, anh không sao chứ?- Lôi Quân đuổi theo.

– Không sao- Thân Đồ Dạ quay đầu lại nói- Tôi đưa Lãng Tuyết về nhà, cậu cầm mười lăm đô trả cho ông chủ tiệm bánh bao, nói là tiền bánh bao tôi trả, còn đồng hồ xem như làm từ thiện, không cần trả lại.

– Vâng!- Lôi Quân lập tức đi làm.

Ông chủ tiệm bánh bao có được đồng hồ, hiện giờ lại có người mang tiền đến trả, mới biết bản thân thật sự gặp được quý nhân, nên kiên quyết muốn trả lại đồng hồ cho Thân Đồ Dạ, nhưng Lôi Quân nói:

– Chủ nhân của tôi đã nói, đồng hồ xem như làm từ thiện, không cần trả lại, ông cứ giữ đi, tạm biệt!

Sau đó Lôi Quân đi khỏi...

Ông chủ tiệm bánh bao nhìn theo bóng lưng họ, tâm trạng rất lâu không thể bình ổn, tuyên bố với mọi người đang đứng xếp hàng ở đó:

– Tiền bánh bao hôm nay vị khách lúc nãy đã trả rồi, bánh bao của mọi người không cần trả tiền, hy vọng ai nấy đều vui vẻ!

– Cảm ơn, cảm ơn!

Lãng Tuyết quay đầu lại nhìn, thấy cảnh này, trong lòng không khỏi xúc động, chân thành cảm thán nói:

– Người có tiền làm từ thiện nào có giống anh, một chiếc đồng hồ triệu đô quý giá nói đùa là đùa, trước kia vì em cần tiền giữ lại cô nhi viện, ngày nào cũng làm việc cực lực, ca hát đến khản cả giọng, đưa xe đến liều cả mạng, cố gắng mấy tháng cũng không thể giữ được cô nhi viện, cuối cùng vẫn là...

Cô đột nhiên nhớ tới Lãnh Thanh Mặc, người đàn ông thiên sứ kia, nếu không có anh, cô nhi viện có lẽ không giữ được.

– Sau này sẽ chẳng ai dám động vào cô nhi viện đâu!- Thân Đồ Dạ trịnh trọng hứa- Đợi em quay về thành phố Hải, anh sẽ cho em một bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Ngoan Ngoãn

– Hửm? Bất ngờ gì?- Lãng Tuyết tò mò hỏi.

– Đến lúc đó em sẽ biết thôi.

Thân Đồ Dạ không nói nhiều, chỉ lo quan sát nhà cửa nơi này, đây là khu chung cư theo lối kiến trúc cổ, có chút dấu ấn thời gian, trang nhã duy mỹ, tuy rằng không thể nói rõ quý giá bao nhiêu, nhưng giá trị xa xỉ.

– Thôi vậy.

Lãng Tuyết biết tính anh, chuyện anh không muốn nói, dù cô hỏi thế nào cũng không hỏi ra được.

– Nhà này là ai tìm cho em?- Thân Đồ Dạ hỏi.

– Lãnh Thanh Mặc- Lãng Tuyết cũng không định che giấu- Sao vậy?

– Không có gì- Thân Đồ Dạ cũng không nói nhiều- Em giúp họ Cung chuyện lớn như vậy, họ tìm một căn nhà cho em cũng nên làm mà.

– Đừng nhắc chuyện này nữa- Lãng Tuyết tránh nặng tìm nhẹ nói- Được rồi, đưa bánh bao cho em, anh về nhà nghỉ ngơi đi.

– Không cần anh đưa em lên nhà à?- Thân Đồ Dạ cũng chưa muốn đi ngay.

– Không cần đâu- Trong lòng Lãng Tuyết nghĩ, ngộ nhờ để Hàn Bắc Hàn Giai trông thấy Thân Đồ Dạ, sự việc sẽ càng thêm phức tạp.

– Được rồi- Thân Đồ Dạ cũng không miễn cưỡng, đưa túi bánh bao cho Lãng Tuyết- Tối nay anh đến đón em.

– Ừ...

Lãng Tuyết nghe câu đó, đột nhiên cảm thấy căng thẳng, trong lòng hơi bất an, tối đến đón cô? Có phải nghĩa là sẽ xảy ra “chuyện ấy” không?

– Phản ứng của em vậy là sao?- Thân Đồ Dạ không vui nhìn cô- Đừng giờ trò với anh, bằng không, em sẽ hối hận lắm đó!

– Biết rồi mà- Lãng Tuyết thật sự không dám chọc anh- Em lên trước nha, bái bai!

Nói xong, cô định đi...

– Đi vậy à?- Thân Đồ Dạ bất mãn nói.

– Hừm?- Lãng Tuyết thất thần.

Thân Đồ Dạ không nói gì, chỉ đưa mặt đến gần, ý bảo cô hôn anh.

Nhìn thấy bộ dạng dễ thương của anh, Lãng Tuyết không khỏi bật cười, cắn môi, cô ngượng ngùng hôn chụt lên mặt anh, sau đó quay đầu đi thẳng.

Thân Đồ Dạ nhìn theo bóng lưng cô, mỉm cười, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Cô gái này lúc vàng lời đúng là rất đáng yêu.

Lãng Tuyết vội vàng chạy lên nhà, vừa định dùng chìa khóa mở cửa, cửa phòng đã mở từ bên trong.

Hàn Giai thấy cô, vui mừng la lên:

– Chị Tuyết, chị chạy đâu vậy, cả đêm không về, mọi người đều đang tìm chị, Hàn Vũ Thần gấp đến điên luôn! Em còn đang định ra ngoài tìm chị tiếp đây.

– À... Chị không sao!- Lãng Tuyết có chút xấu hổ, câu hỏi này đúng là khó trả lời, cô đành phải chuyển hướng- Hàn Bắc và Hàn Vũ Thần vẫn ổn chứ, tối qua không xảy ra chuyện gì đúng không?

– Chị còn nói nữa- Hàn Giai nghe vậy liền nổi nóng- Tối qua tự nhiên rập nát mất điện, Hàn Vũ Thần té trên đài cao xuống, gãy xương mắt cá chân, tối qua phải nhập viện, nhưng anh ấy lo cho chị suốt, sợ chị gặp chuyện, kêu mọi người đi tìm chị, suýt nữa còn báo cảnh sát! Chị mau gọi điện cho anh ấy đi, anh ấy gấp muốn chết rồi.

– Anh ấy nằm ở bệnh viện nào? Để chị đi thăm!

Lãng Tuyết rất áy náy, nếu không vì cô, Hàn Vũ Thần cũng không thành ra như vậy.

– Ở cùng bệnh viện với Lãng Ngao- Hàn Giai cau mày nói- Bác sĩ nói mắt cá chân bị gãy xương, cần phải nghỉ ngơi một thời gian, tuy rằng không phải quá nghiêm trọng, nhưng sắp tới chắc chắn không thể biểu diễn!

– Đều tại chị.

Lãng Tuyết nhớ lại chuyện tối qua liền vô cùng hổ thẹn, cô rất rõ bị thương với một ca sĩ mà nói sẽ có ý nghĩa gì, thông cáo hơn nửa năm đều bị hủy hết, không nói đến tổn thất kinh tế nặng nề, độ nổi tiếng cũng xuống dốc theo, có lẽ sự nghiệp phấn đấu nhiều năm sẽ phải chững lại!

– Chuyện này sao trách chị được? Xảy ra tai nạn bất ngờ, ai cũng không muốn- Hàn Giai không biết ẩn tình đằng sau- Nhưng chị không nói gì bỏ đi thì không đúng rồi, ai cũng lo lắng cho chị, đặc biệt là Hàn Vũ Thần, đúng rồi, tối qua chị đi đâu vậy?

– Chị đi toilet đã, lát nữa hẳn nói- Lãng Tuyết vội vàng vào nhà, muốn né tránh câu hỏi của Hàn Giai.

Lúc này, cửa mở ra, giọng nói đồng thời truyền đến:

– Hàn Giai, Lãng Tuyết có liên lạc với em. . .

Hàn Bắc chưa nói xong đã dừng lại, kinh ngạc nhìn Lãng Tuyết, kích động hỏi:

– Lãng Tuyết, em về lúc nào vậy? Cả đêm em chạy đi đâu, tại anh lo lắng lắm, Hàn Vũ Thần suýt nữa báo cảnh sát rồi!

Không hổ là hai anh em, lời anh nói chẳng khác Hàn Giai là mấy.

– Em không sao, chẳng phải em về rồi sao?- Lãng Tuyết nói sang chuyện khác- Đúng rồi, nghe Hàn Giai nói Hàn Vũ Thần bị thương? Tình hình anh ấy thế nào rồi, ngoại trừ bị thương ở chân ra còn có chỗ nào bị thương nữa không? Lúc té xuống có đập đầu không. . .

– Anh ta. . .

– Thôi khỏi, để em đến thẳng bệnh viện thăm anh ấy vậy!- Lãng Tuyết luôn cảm thấy mắc nợ Hàn Vũ Thần- Đúng rồi, đây là bánh bao em mua cho mọi người, nhân lúc còn nóng ăn đi, em đi tắm đã.

Nói xong, cô liền chui vào phòng. . .

– Tốt quá, anh đang đói đây- Hàn Bắc lấy bánh bao ra, gặm lấy gặm để- Em không ăn à?

– Ăn chứ, chưa em mấy cái, em rửa mặt đã.

– Ừ- Hàn Bắc đáp.

– Xem ra mọi người rất đói, đúng lúc em mới nấu canh gà xong, múc cho mỗi người một chén!- Hàn Giai nói.

– Mau đi, mau đi- Hàn Bắc giục- Nhớ múc vào hai bình giữ nhiệt nữa nhé, mang một phần cho Hàn Vũ Thần.

– Em biết rồi.

Lãng Tuyết rửa mặt thay đồ xong, ăn chút gì đó rồi cùng Hàn Bắc đến bệnh viện.

Trên đường, Lãng Tuyết hỏi Hàn Bắc tình hình tối qua:

– Tối qua, ngoài Hàn Vũ Thần ra còn có ai bị thương nữa không?

– Những người khác đều ổn, chỉ có hai diễn viên múa bị thương ngoài da thôi- Hàn Bắc thở dài- Nhưng buổi biểu diễn lần này coi như xong, Hàn Vũ Thần tổn thất nặng nề! Chẳng những anh ta mất đi cơ hội tốt để tuyên truyền ở nước Mỹ, hơn nữa vì giữ danh dự, anh ta còn bỏ tiền ra hoàn trả tiền vé cho mọi người, đúng là thâm!

Lãng Tuyết ngẫm lại cũng đúng, dù sao đây là buổi biểu diễn đầu tiên của Hàn Vũ Thần tại Mỹ, vốn dĩ họ nghĩ buổi diễn này lần đầu đã thành công ở Mỹ rồi, hiện tại gặp phải chuyện này có thể nói là tổn thất nghiêm trọng.

Hơn nữa, hiện tại anh ấy lại bị thương phải nằm viện, một thời gian nữa e rằng không thể nhận được thông cáo, đến lúc đó tổn thất sẽ thảm hơn.

– Không biết tại sao đột nhiên mất điện nữa- Nói đến đây, Hàn Bắc tức giận- Theo lý mà nói buổi diễn quan trọng như vậy, nguồn cung cấp điện cho rạp hát phải có thêm vài phương án dự phòng mới đúng, sao đột nhiên lại mất điện?

– Ờ thì. . .- Lãng Tuyết chột dạ- Ờ thì, họ điều tra ra chưa? Nguyên nhân là gì?

– Công ty của Hàn Vũ Thần còn đang điều tra, anh cũng không biết. Nhưng cũng có chuyện đáng vui mừng, tuy rằng lần này xảy ra tai nạn, nhưng lòng nhiệt tình của người hâm mộ không giảm sút, nhất là sau khi xem được mấy tiết mục của buổi diễn, không ít khán giả tỏ vẻ không muốn hoàn vé, đề nghị sau khi Hàn Vũ Thần khỏi hẳn tiếp tục biểu diễn cho khán giả xem. Bên công ty cũng khẩn cấp làm tốt quan hệ xã hội, suốt đêm mời phóng viên họp báo giải thích sự việc. Nói đến chuyện này, thật đúng là không thể không khâm phục sự phát triển tốt bậc của mạng internet tại Mỹ, tối qua mới xảy ra chuyện, sáng nay liền bùng nổ trên mạng, các mặt báo đều tuyên dương hành động hoàn lại tiền vé của Hàn Vũ Thần, cộng đồng mạng cũng chú ý hơn đến anh ta. Nếu không phải đích thân tham dự biểu diễn, anh sẽ nghi ngờ có phải công ty anh ta thuê hết cư dân mạng này không! Vậy xem như gặp họa được phúc, Hàn Vũ Thần ở Mỹ xem như “lần đầu ra quân đã thành công”, anh nghĩ lần sau anh ta có làm live show nữa, nhất định sẽ thành công!

– Vậy tốt rồi- Lãng Tuyết nghe vậy, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn- Kết quả không phải quá tệ.

– Đúng rồi, Lãng Tuyết- Hàn Bắc không nhận ra sự bất an của Lãng Tuyết, hưng phấn nói tiếp- Chắc chắn em vẫn chưa biết, hiện tại em cũng rất nổi tiếng!

– Cái gì, em cũng nổi tiếng?- Lăng Tuyết kinh ngạc hỏi.

– Ủ, đêm qua có rất nhiều fan xem em biểu diễn, còn có những đoạn clip khi em song ca cùng Hàn Vũ Thần, bây giờ đã có lượt xem rất khủng trên Facebook rồi! Em có thể tự mình mở lên xem!

Sau khi đến Mỹ, Lăng Tuyết cũng nhập gia tùy tục đăng ký tài khoản Facebook, lúc nhàm chán sẽ mở ứng dụng tương tự Weibo này ra xem tin tức.

Cô nghe Hàn Bắc nói vậy, cầm điện thoại xem, quả nhiên như lời Hàn Bắc nói, đứng đầu newfeed lại có thể là clip song ca của cô với Hàn Vũ Thần, chỉ trong một đêm, lượt xem đã đạt đến con số 600 nghìn!

Cũng có rất nhiều dân Mỹ xem clip, còn bình luận bên dưới khen ngợi trình độ biểu diễn của họ, còn hỏi hai người họ là ai.

Xem ra lần này đúng là gặp họa được phúc rồi!

Lăng Tuyết cất điện thoại vào, thờ phào nhẹ nhõm nói:

– May quá, trong lòng em rớt cuộc cũng dễ chịu hơn rồi.

– Gì...- Hàn Bắc nghe không hiểu lời cô nói.

– Không có gì- Lăng Tuyết đổi đề tài- Ngoài chuyện này ra không còn chuyện gì nữa chứ?

– Còn có hai diễn viên múa bị thương nhẹ, ngoài da thôi, không nghiêm trọng, chị An đã dần xếp ổn thỏa rồi- Hàn Bắc nói- Hàn Vũ Thần bị thương nằm viện, mấy thông cáo đã nhận đánh phải hủy hết. Anh nghĩ, hết thấy đều phải đợi anh ta xuất viện rồi tính!

– Ủ!- Lăng Tuyết gật đầu- Chuyện tối qua, không ai nói với Lăng Ngạo đúng không?

– Nói rồi- Hàn Bắc buột miệng.

– Há? Vậy anh ấy...

– Lăng Ngạo rất quan tâm buổi biểu diễn này, tối qua đã lên Facebook xem rồi, rạng sáng đọc tin tức thấy biểu diễn xảy ra sự cố liền gọi điện cho anh, anh sợ cậu ta bị đã kích, nên lừa cậu ta nói em không sao, chỉ đang bận giải quyết hậu quả với chị An thôi, không rảnh nói chuyện với cậu ta, hôm nay sẽ đến thăm, mới này cậu ta lại gọi điện hỏi thăm em, anh cũng giấu nhẹm đi, em đi gặp cậu ta tốt nhất đừng để bị lộ nhé.

– Biết rồi- Lăng Tuyết thờ phào, may mà Hàn Bắc thông minh, nếu để Lăng Ngạo biết cả đêm cô không về, e rằng sẽ phát điên lên mất.

– Reng reng reng...- Lúc này, điện thoại Hàn Bắc đổ chuông, anh vội vàng nghe máy- Vũ Thần, đúng, Lăng Tuyết về rồi, chúng tôi đang trên đường đến bệnh viện, cô ấy không sao, anh đừng lo, được, tôi đưa điện thoại cho cô ấy đây!

Hàn Bắc đưa điện thoại cho Lăng Tuyết, Lăng Tuyết a lô một tiếng, giọng nói kích động của Hàn Vũ Thần đã truyền đến:

– Lăng Tuyết, em không sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Thân Thế Của Lăng Ngạo (1)

– Tôi không sao- Lăng Tuyết vội vàng trả lời- Tôi vốn định gọi điện, nhưng biết được anh nằm viện gần đây nên đến thăm anh, tôi đã ở dưới lầu rồi đây.

– Ủ ừ, vậy đợi em lên rồi nói tiếp- Hàn Vũ Thần rất vui- Tôi chờ em nha.

– Ủ- Cúp máy, Lăng Tuyết trả lại điện thoại cho Hàn Bắc, lại thấy Hàn Bắc dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn cô, cô hoài nghi hỏi:

– Sao vậy?

– Lăng Tuyết, em có cảm giác được gì không?- Hàn Bắc nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trọng- Hàn Vũ Thần chắc chắn thích em rồi.

– Không thể nào- Lăng Tuyết kinh ngạc- Em với anh ta mới quen biết bao lâu đâu chứ? Gặp mặt cũng chưa được mấy lần.

– Thích một người không phải thời gian biết nhau bao lâu, gặp nhau bao nhiêu lần- Hàn Bắc liếc cô- Anh với em biết nhau mười năm, gần như mỗi ngày bên nhau, cũng không thấy anh thích em mà.

– Ờ thì...- Lăng Tuyết không thể phản bác.

– Là anh hoàn toàn không dám có tâm tư đó, hồi đó nhìn em thêm vài lần, Lăng Ngạo đã sốt ruột rồi- Hàn Bắc nói với vẻ mặt ảm ức- Nhưng mà anh cũng tự hiểu lấy, từ nhỏ em đã tỏa sáng rồi, không giống người thường, anh làm sao xứng với em chứ?

– Ai da, anh nói nghe tủi thân ghê nhĩ- Lăng Tuyết cười xấu xa trêu chọc anh- Chẳng lẽ anh yêu đơn phương em hả?

– Sao anh dám chứ! Nghĩ cũng không dám nghĩ- Hàn Bắc nghiêm túc nói- Lăng Tuyết, tuy rằng hiện tại Lăng Ngạo vẫn chưa có thành tựu gì, nhưng sau này tương lai nhất định rất sáng lạn, mấy năm nay, tình cảm của anh ta với em, mọi người ai cũng thấy, tuy rằng tính anh ta hơi nóng nảy, nhưng vẫn là anh em tốt nhất của anh, anh hy vọng hai người có thể đến được với nhau. Đương nhiên, bên cạnh em bây giờ có nhiều người đàn ông ưu tú như vậy, nếu em thích người khác rồi, anh cũng không có ý kiến gì đâu, dù sao chuyện tình cảm không phải tự mình có thể khống chế được, anh chỉ là cảm thấy, nếu em thật sự không có tâm tư gì với Lăng Ngạo, thì tự em phải biết chừng mực, đừng khiến anh ta tổn thương! Mấy người chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, là anh em tốt vào sinh ra tử, đồng cam cộng khổ, tình nghĩa này phải duy trì đến suốt đời, anh không hy vọng sau này có bất cứ thay đổi gì.

– Em biết chứ...- Lăng Tuyết trong lòng xúc động, vỗ vai Hàn Bắc, nghiêm túc nói- Anh yên tâm đi, bất luận xảy ra chuyện gì, tình bạn của mấy người chúng ta cũng sẽ không thay đổi.

– Ừ, anh tin em đó!- Hàn Bắc cười gật đầu- Thực ra, Hàn Vũ Thần cũng không tệ đâu, tốt tính, còn đối xử tốt với chúng ta, con người rất tài hoa nữa, nếu em và anh ta bên nhau, anh vẫn sẽ ủng hộ em.

– Được rồi- Lăng Tuyết lười nói tiếp với anh- Nói lung tung không à, giờ em còn trẻ chán, cần gì gấp gáp tìm bạn trai chứ?

– Em không tìm họ, họ cũng tìm em à. Em không thấy sao, Hàn Vũ Thần được bao người để ý, tối qua chân anh ta bị thương như vậy, còn đòi tìm em, ai cũng không ngăn được.

– Được rồi được rồi, đừng nói chuyện này nữa, cũng đừng để ai nghe thấy.

Lăng Tuyết đi vào khu nằm viện, mới biết phòng bệnh của Hàn Vũ Thần sát bên cạnh phòng Lăng Ngạo, hai người họ người bị thương ở đùi, người bị thương ở mắt cá, cả hai đều nằm phòng VIP khoa chỉnh hình, vốn dĩ bệnh viện như vậy, phòng bệnh rất khan hiếm, ngoại trừ phòng của Lăng Ngạo ra cũng chỉ còn mỗi phòng sát bên còn trống.

Đi tới cửa, Hàn Bắc khẽ hỏi:

– Thăm ai trước?

– Vậy cũng hỏi à? Đương nhiên là Lăng Ngạo rồi.

Lăng Tuyết không chút do dự đi vào phòng bệnh của Lăng Ngạo.

– Xem như em còn có lương tâm- Hàn Bắc vui vẻ, vội vàng theo vào.

Lăng Ngạo đang nổi giận với hộ lý, kêu cô đi tìm cục sạc điện thoại, hình như cô làm việc hơi chậm chạp, tìm rất lâu cũng chưa tìm được.

– Anh làm gì vậy? Lại quát tháo rồi.

Lăng Tuyết chau mày, gần đây tâm tính của Lăng Ngạo không ổn định, khiến cô rất buồn rầu.

– Tuyết, rốt cuộc em cũng đến rồi- Lăng Ngạo thấy Lăng Tuyết, cả người như sống lại, nhất thời mừng rỡ- Em không sao chứ? Hôm qua rạp hát bị mất điện, em có bị thương không?

– Không có- Lăng Tuyết ngồi xuống bên cạnh giường, nhận lấy khăn ướt hộ lý đưa cho, lau mặt cho Lăng Ngạo- Tính xấu này của anh có thể bớt bớt lại không? Lần nào em đến cũng thấy anh nổi giận.

– Anh không nổi giận, chỉ là đang hỏi thúc cô ấy tìm cục sạc giúp anh thôi mà- Lăng Ngạo giải thích- Điện thoại của anh hết pin, anh lo em không liên lạc được với anh.

– Cũng chẳng phải chuyện gì khẩn cấp, cho dù không liên lạc được, em cũng có thể chạy đến đây tìm anh mà, còn anh sao lúc nào cũng nóng nảy như vậy?- Lăng Tuyết tận tình khuyên nhủ- Gặp chút chuyện nhỏ liền đỏ mặt tía tai, dễ mất bình tĩnh như vậy, sau này làm sao thành đại sự đây?

– Được được được, là anh sai, anh sẽ sửa- Lăng Ngạo kéo tay Lăng Tuyết- Tuyết, em không sao thì tốt rồi, hôm nay ở lại với anh đi, lâu rồi anh không được gặp em đó.

– Cái gì mà lâu? Hôm qua mới đến thăm anh mà- Lãng Tuyết lườm anh- Anh lo nghỉ ngơi đi, em còn chút việc phải làm.

– Việc gì?- Lãng Ngao hỏi- Thăm Hàn Vũ Thần?

– Sao anh biết?- Lãng Tuyết nhìn sang Hàn Bắc.

– Anh không có nói nha- Hàn Bắc lập tức giải thích- Anh chỉ nói biểu diễn xảy ra vấn đề, chứ chưa nói chuyện Hàn Vũ Thần bị thương.

– Còn cần người khác nói sao?- Lãng Ngao cười lạnh châm biếm- Anh ta nổi tiếng như vậy, chẳng phải đi đến đâu liền ồn ào huyên náo đến đó à? Sáng nay, ngoài hành lang toàn là phóng viên và fan hâm mộ, ồn chết đi được.

– Lãng Ngao, anh đừng giận, chuyện này sở dĩ tôi không nói với anh, là sợ anh lo lắng- Hàn Bắc giải thích.

– Tôi có gì phải lo lắng? Hàn Vũ Thần bị thương liên quan gì đến tôi?- Lãng Ngao liếc trắng mắt, rồi nhìn Lãng Tuyết, giọng nói sắc mùi “dấm chua”- Tôi qua anh xem clip của hai người, hai người trông ăn ý quá nhỉ.

– Ừ- Lãng Tuyết gật đầu, thẳng thắn nói- Trong âm nhạc và vũ đạo, em với Hàn Vũ Thần khá ăn ý, có vấn đề gì à?

– Còn anh thì sao?- Lãng Ngao vội hỏi- Với anh thì không ăn ý à?

– Chuyện này cũng cần phải so sánh nữa sao?- Lãng Tuyết không muốn tiếp tục- Được rồi, anh ăn sáng đi, rồi nằm nghỉ, em đi trước nha.

Nói xong, Lãng Tuyết liền đứng dậy đi khỏi...

– Tuyết!- Lãng Ngao gọi một tiếng.

Lãng Tuyết không trả lời mà đi thẳng.

– Lãng Ngao, chúng tôi đến cũng đến rồi, anh ăn sáng trước đi- Hàn Bắc trấn an Lãng Ngao, rồi chạy theo Lãng Tuyết- Lãng Tuyết, đợi anh!

Lãng Ngao nhìn theo bóng lưng họ, trong lòng vô cùng hụt hẫng, trước kia Lãng Tuyết và người anh em này đều xem anh như trung tâm, chỉ là bây giờ, hết thảy đã thay đổi.

Anh đương nhiên cũng biết đây là vấn đề của chính mình, bởi vì vết thương ở chân nên thay đổi thất thường, mãi vẫn không khỏi hẳn, tâm trạng của anh vốn dĩ rất tệ, hơn nữa luôn bất hòa với Lãng Tuyết, nên tâm tính anh dần trở nên vui giận vô cớ.

– Anh Lãng, đừng nóng giận, ăn sáng đi.

Ngô Đình, người chăm sóc anh, là một cô gái người Hoa, tuổi tác khoảng đôi mươi, rất có kinh nghiệm, cũng rất kiên nhẫn, cho dù Lãng Ngao nổi giận thế nào, cô luôn tươi cười đối đãi.

– Ra ngoài- Lãng Ngao bực dọc, chỉ muốn yên tĩnh một chút.

– Tôi hiểu tâm tư của anh- Ngô Đình thở dài nói- Chị Lãng bây giờ sự nghiệp lên như mặt trời ban trưa, nhưng anh lại vì bệnh tật quán thân mà chẳng làm được gì, còn tiếp tục như vậy, e rằng anh càng cách chị ấy càng xa. Nếu anh muốn giữ chị ấy, nên khiến bản thân trở nên lớn mạnh hơn.

– Tôi cũng biết vậy- Lãng Ngao cười xốt xa- Nhưng bây giờ tôi thế này, phải làm sao để trở nên lớn mạnh đây?

– Anh suy nghĩ tiêu cực quá- Ngô Đình nói đầy thâm ý- Vết thương ở chân anh không phải quá nghiêm trọng, chỉ cần anh phối hợp điều trị, rất nhanh sẽ khỏi, hơn nữa, tuy rằng tôi không hiểu anh nhiều, nhưng luôn cảm thấy trên người anh có một loại khí chất đặc biệt lắm, đợi anh khỏe lại, nhất định sẽ làm nên chuyện.

Lãng Ngao im lặng, đạo lý này, làm sao anh không hiểu, chỉ là hiện giờ anh không có lòng tin với bản thân. Những người đàn ông xung quanh Lãng Tuyết, sự nghiệp ai nấy cũng ưu tú, anh phải cố gắng bao lâu mới có thể đuổi kịp họ?

Cứ tiếp tục thế này, có thể mãi mãi cũng không thể đuổi kịp.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại Lãng Ngao đột nhiên đổ chuông, anh cầm lên xem, lập tức nhận máy:

– Viện trưởng Quách!

– Lãng Ngao, con khỏe không? Chân thế nào?- Viện trưởng Quách thân thiết hỏi han.

– Khá hơn rồi, cô với bọn trẻ có khỏe không?- Lãng Ngao hỏi.

– Khỏe lắm, hiện tại chỗ cô đều dần xếp ổn thỏa rồi, cô nhi viện đang được tu sửa, mấy tháng nữa thôi là chúng ta có thể dọn về rồi.

- Tốt quá.
- Đúng rồi, Lăng Ngạo, con nhấn tin địa chỉ hiện tại của con cho cô nhé, cô sẽ nói cô Hoàng đi tìm con, có vài chuyện phải nói với con.
- Dạ?- Lăng Ngạo thấy bất thường- Có phải cô nhi viện xảy ra chuyện không cô?
- Không phải, cô nhi viện không có gì, chúng ta ổn lắm, là về chuyện của con.
- Chuyện gì vậy cô?- Lăng Ngạo hỏi- Viện trưởng Quách, cô cứ nói thẳng cho con biết đi.

Viện trưởng Quách cân nhắc, nghiêm túc nói:

- Chuyện vẫn chưa xác định lắm, nên cô chưa muốn nói với con ngay, ngộ nhỡ đến lúc đó chuyện không như cô nghĩ, thì con sẽ rất thất vọng.
- Rốt cuộc là chuyện gì? Cô nói đi- Lăng Ngạo nổi nóng- Cô biết tính con bộp chộp mà, không giấu được chuyện gì trong lòng đâu.
- Được rồi- Viện trưởng Quách thờ dãi, trịnh trọng nói- Lăng Ngạo, con còn nhớ con đến cô nhi viện của cô lúc mấy tuổi không?
- Chắc khoảng bốn năm tuổi gì đó, con không nhớ cụ thể nữa- Lăng Ngạo thuận miệng đáp.
- Vậy con có nhớ những chuyện trước khi đến cô nhi viện không?- Viện trưởng Quách lại hỏi.
- Vậy thì không- Lăng Ngạo nói- Chuyện này có liên quan gì sao cô?
- Có liên quan rất lớn- Viện trưởng Quách nghiêm túc nói- Có một cặp vợ chồng, tự xưng là cha mẹ con, đến cô nhi viện tìm con...

Lăng Ngạo ngẩn ngơ, qua hồi lâu mới hồi phục tinh thần, không khỏi bật cười ha ha:

- Làm gì có chuyện đó? Con chưa từng nghĩ ba mẹ con còn sống trên đời, nếu họ thực sự còn sống, tại sao không sớm đến tìm con? Và lại con đổi tên lâu rồi, sao họ biết con là con của họ được?
- Họ mang theo hình lúc nhỏ của con, còn nói vài đặc điểm trên người con và nhóm máu nữa, thông tin đó đều rất trùng khớp với con- Viện trưởng Quách nói- Lăng Ngạo, cô trông con từ nhỏ đến lớn, trên lưng con có vết bông lớn cỡ quả trứng gà, nhóm máu B, còn có, mỗi đứa trẻ đến cô nhi viện cô đều chụp ảnh lại, cô đối chiếu ảnh lúc nhỏ của con với ảnh của ông bà Lãnh thấy giống nhau như đúc!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Thân Thế Của Lăng Ngạo (2)

Nghe viện trưởng Quách nói vậy, Lăng Ngạo trầm ngâm hồi lâu, lẩm bẩm nói:

- Ông bà Lãnh?
- Ừm- Viện trưởng Quách nhẹ giọng đáp- Ba con họ Lãnh, họ nói lúc trước không phải cố ý bỏ rơi con đâu, mà con bị bảo mẫu bắt cóc mang đi, họ tìm kiếm rất nhiều năm, hiện tại mới tìm tới được cô nhi viện chúng ta. Họ nói chân thành lắm, nói đến chỗ cảm động liền rơi nước mắt, cô nghe xong cũng rất xúc động. Họ biết được tình hình hiện nay của con, lập tức đòi đi New York tìm con, nên cô nói để cô Hoàng dẫn họ sang đó, theo trình tự bình thường xét nghiệm DNA trước đã, sau khi chắc chắn rồi tính tiếp!
- Con hiểu rồi!- Lăng Ngạo gật đầu- Cứ làm theo cô nói đi, để con nhấn địa chỉ qua cho cô!
- Tốt quá- Viện trưởng Quách đáp- Nhưng Lăng Ngạo à, con đừng có gánh nặng tâm lý gì hết, nếu họ thật sự là cha mẹ con, thì chính là chuyện đáng vui mừng! Hiện tại con đã trưởng thành, có một số việc cô không cần nói, tự trong lòng con cũng rõ. Bản thân cô nhi viện được thành lập là một việc không thể nề hà, buộc phải như thế, ước nguyện ban đầu cũng chỉ là bổ sung vào khiếm khuyết của xã hội, các cô tận tâm tận lực nuôi dưỡng tụi con lớn lên, nhưng không cách gì thay thế máu mủ tình thân, cho nên đối với cô nhi viện mà nói, có thể để các con tìm lại được cha mẹ ruột của mình, đó mới là niềm an ủi lớn nhất. Đương nhiên, trước khi có kết quả xét nghiệm DNA, ai cũng không nói trước được gì, cho nên chúng ta hy vọng dù đây là sự hiểu lầm, con cũng đừng nghĩ nhiều nhé.
- Con biết mà cô- Lăng Ngạo cười- Viện trưởng Quách, cảm ơn cô! Đợi con khỏe hẳn, sẽ quay về tìm mọi người.

– Chúng ta sẽ đợi con và Lăng Tuyết về!

Cúp máy, tâm trạng Lăng Ngạo rất phức tạp, từ lúc còn rất nhỏ, anh đã biết mình là một cô nhi, hồi đó như bao đứa trẻ khác, anh cũng hy vọng tương lai có thể gặp lại cha mẹ mình, chỉ là thời gian trôi qua, không biết là do tiếp xúc với nhiều thứ hơn, hay do bớt cần đến ba mẹ, tóm lại cảm giác này cứ thế nhạt dần.

Cô nhi viện Thánh Tâm tuy rằng thiếu thốn, nhưng viện trưởng và các cô đều đối xử với bọn trẻ rất tốt, không hề có phốt đen tối trong truyền thuyết gì cả, bọn trẻ trưởng thành trong sự ảm áp, còn hơn rất nhiều đứa trẻ có ba có mẹ mà gia đình không hạnh phúc, trên một ý nghĩa nhất định nào đó, bọn trẻ ở đây sống rất tốt.

Những đứa trẻ ở đây đều xem cô nhi viện là nhà, xem viện trưởng Quách và các cô là người thân của mình, lâu dần, rất nhiều đứa trong chúng như Lăng Tuyết và Lăng Ngạo vậy, tình cảm với cha mẹ phai nhạt dần, không còn hăm mộ, hy vọng xa vời rằng cả nhà được đoàn tụ. Có lẽ đây đều là những lời tự an ủi mình, tự催眠 hoặc mình mà thôi, nhưng đối với anh chàng bầm sinh kiêu ngạo như Lăng Ngạo mà nói, quả thực xưa nay chưa từng đa sầu đa cảm quá nhiều. Bởi vậy, bây giờ đột nhiên xuất hiện một đôi vợ chồng tự xưng là cha mẹ anh, trong lòng Lăng Ngạo cũng không quá xúc động như trong phim, trái lại, anh suy nghĩ rất nhiều, nếu họ thật sự là ba mẹ anh, còn anh hiện giờ không có công ăn việc làm gì cả, phải phụ dưỡng họ thế nào? Anh không hề muốn gây thêm phiền phức cho Lăng Tuyết.

Điều quan tâm nhất, vẫn là hiện tại.

Hy vọng là “rồng đen” vậy.

Lăng Ngạo cười chua chát, ở trong lòng nhạo báng chính mình, trên đời này có biết bao cô nhi muốn gặp được cha mẹ mình, còn anh thì không muốn, vậy có tính là kỳ lạ không?

Lăng Tuyết đi đến bên ngoài phòng bệnh của Hàn Vũ Thần, phát hiện không quá phổ trương như lời Lăng Ngạo nói, trước cửa phòng chỉ có hai vệ sĩ da màu đứng canh, nhiều người qua lại tò mò liếc xem đã bị ánh mắt hung hãn của họ xua đuổi đi mất.

Trong phòng bệnh rất im lặng, không có tiếng ồn ào gì.

Hàn Bắc giải thích:

– Lúc sáng quả thật có rất nhiều phóng viên và fan đứng chặn chỗ này, nhưng đã được âm thầm xử lý, phía bệnh viện cũng đã ra mặt can thiệp, không hy vọng họ quấy rầy bệnh nhân.

– Vậy thì tốt- Lăng Tuyết gật đầu.

– Cô Lăng!- Hai vệ sĩ da màu nọ lại nhận ra Lăng Tuyết, cung kính chào hỏi- Anh Hàn luôn đợi cô, mời vào!

Mấy câu tiếng Anh cơ bản này Lăng Tuyết nghe hiểu, cô mỉm cười nói cảm ơn, vệ sĩ mở cửa phòng, cô và Hàn Bắc cùng bước vào trong.

– Lăng Tuyết!- Hàn Vũ Thần liên tục nhìn ra cửa chờ Lăng Tuyết đến, thấy cô tới, anh mừng rỡ- Cuối cùng cũng gặp được em rồi!

– Xin lỗi anh!- Lăng Tuyết nhìn cái chân đang bó nẹp của Hàn Vũ Thần, trong lòng không khỏi áy náy- Tối qua lúc mất điện, đột nhiên tôi có việc gấp phải đi trước, chưa kịp nói với mọi người, chắc mọi người lo lắng lắm.

– Đúng là rất lo lắng- Hàn Vũ Thần tươi cười nhìn cô- Nhưng hiện tại thấy em không sao thì tốt rồi, và lại lúc đó hiện trường lộn xộn lắm, tôi sợ em gặp chuyện!

– Tôi không sao- Lăng Tuyết thấy anh cười, tâm trạng nhất thời cũng tốt hơn, đi tới bên cạnh giường quan tâm hỏi- Chân anh thế nào rồi, tôi nghe Hàn Giai nói rất là nghiêm trọng nên lập tức chạy tới đây liền, bác sĩ nói sao?

– Không nghiêm trọng lắm đâu- Hàn Vũ Thần rất thoải mái- Chỉ là vết thương nhỏ, em xem, còn có thể cử động mà!

Nói xong, anh còn thử cử động, sau đó hít một hơi thật sâu, cơ mặt không ngừng co rúm...

– Ai da, đừng lộn xộn nữa- Y tá bên cạnh vội vàng nhắc nhở- Anh bị thương đến xương cốt, không thể tùy tiện cử động đâu.

– Làm gì khoa trương đến thế!- Hàn Vũ Thần mặt nhăn nhó còn cố gắng tươi cười- Lăng Tuyết, em biết không, hiện tại chỉ số nổi tiếng của em cao lắm đấy, tối hôm qua người hâm mộ quay lại lúc em lên sân khấu, còn cắt clip chúng ta song ca với nhau tải lên mạng, trên Facebook giờ tràn ngập bình luận về em...

– Chuyện đó không quan trọng- Lăng Tuyết nhìn chân bị thương của anh, chân thành nói- Hiện tại chân anh bị thương rồi, buổi biểu diễn bị gián đoạn giữa chừng, không chỉ anh bị tổn thất nặng nề, còn trẻ nãi công việc... Đây đều là tại tôi...

– Liên quan gì đến em- Hàn Vũ Thần ngắt lời Lăng Tuyết, cười nói- Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, em không nên suy nghĩ lung tung, hơn nữa tôi cũng không tổn thất nhiều như em nghĩ đâu, trái lại gặp họa được phúc, em không biết chứ, sau khi xảy ra sự cố, bên ngoài đánh giá tôi rất cao, người hâm mộ

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Trong Phòng Có Giấu Đàn Ông (1)

Không biết có phải tối qua xảy ra rất nhiều chuyện, hay vì cơ thể thật sự quá tải, Lăng Tuyết sau khi ngủ liền nằm mơ, lúc thì đua xe, lúc thì rơi xuống vực, nhưng bất luận là cảnh tượng gì, trong mơ luôn ẩn hiện khuôn mặt lạnh lùng ngạo nghễ đầy ma mị của Thân Đồ Dạ...

Cảnh trong mơ, hết như đang tái hiện lại đêm qua.

Màn đêm, trai đơn gái chiếc, trên núi, gió lạnh vù vù... Tình cảnh thân mật ám muội, giác quan vô cùng chân thật, ngay cả cảm giác khó có thể diễn tả thành lời này cũng rõ nét và sâu sắc, thứ duy nhất không giống tối qua, chính là kết cục cuối cùng.

Lăng Tuyết không đẩy Thân Đồ Dạ ra, mà Thân Đồ Dạ cũng không hề dừng lại động tác...

Anh thật sự đã chiếm hữu cô, cùng cô hòa làm một thể.

Trong mơ, Lăng Tuyết dường như có thể cảm nhận rõ ràng mùi hương đặc trưng trên người Thân Đồ Dạ, anh thờ đốc bên tai cô, thì thầm:

– Lăng Tuyết, Lăng Tuyết...

Lăng Tuyết rùng mình, chợt tỉnh giấc, mở to mắt, lại phát hiện Thân Đồ Dạ thực sự đang nằm đè lên người cô, hôn nồng nàn lên vành tai cô...

– Nhất định còn đang nằm mơ, nhất định vậy!

Lăng Tuyết hoảng hốt nói thầm, trái tim vẫn còn đập loạn, sắc mặt đỏ ửng.

– Em thức rồi? - Giọng nói của Thân Đồ Dạ ở bên tai truyền đến, mang theo dục vọng đè nén.

Lăng Tuyết run lên, kinh ngạc tròn mắt, kinh ngạc nhìn anh:

– Thân Đồ Dạ, anh...

– Hửm? - Thân Đồ Dạ hôn say đắm lên má cô, động tác thân mật chưa hề dừng lại.

– Em không phải đang mơ...

Lăng Tuyết chưa nói được nửa câu đã dừng lại, cô hiểu ra, cô không phải đang nằm mơ, thật sự không phải, bởi vì bên ngoài truyền đến tiếng nói của Hàn Giai, Mao Mao và Đậu Đậu.

– Thân Đồ Dạ, anh... - Lăng Tuyết ghim giọng, lo lắng đẩy Thân Đồ Dạ ra- Anh vào đây bằng cách nào?

– Thì vào thôi- Thân Đồ Dạ dùng giọng rất bình thường để trả lời.

– Hà? Sao lại có giọng đàn ông nói chuyện vậy? Chẳng lẽ chú Hàn Bắc về rồi? - Đậu Đậu ngạc nhiên nói.

Lăng Tuyết giật mình, vội vàng ra dấu tay với Thân Đồ Dạ, ý bảo anh đừng nói gì.

Thân Đồ Dạ bĩu môi.

– Làm gì có? - Giọng Hàn Giai truyền đến- Lúc chúng ta ra khỏi bệnh viện, chị đã điện thoại hỏi anh ấy có về ăn cơm chiều không, anh ấy còn nói không về mà.

– Nhưng vừa rồi rõ ràng em nghe có tiếng đàn ông đang nói chuyện mà- Đậu Đậu nghiêm túc nói- Mao Mao, em có nghe không?

– Em không có nghe, em đang giúp chị Giai Giai cất đồ mà- Mao Mao nói.

– Trong nhà chỉ có mỗi chị Tuyết, sao lại có đàn ông? - Hàn Giai đi tới gõ cửa phòng Lăng Tuyết- Lăng Tuyết, chị thức chưa?

– Thức rồi- Lăng Tuyết luống cuống đáp- Mới thức thôi, chị muốn ngủ thêm chút nữa.

– Ừm, vậy em nấu cơm xong sẽ gọi chị- Hàn Giai không nghĩ nhiều.

– Ừ, được- Lúc Lăng Tuyết trả lời, còn giận dữ trừng mắt với Thân Đồ Dạ, tên khốn này, lại dám lên lút chui vào nhà cô, còn dám làm càn với cô, đúng là đáng giận mà.

– Đậu Đậu, em nghe nhầm rồi, trong nhà có mỗi chị Tuyết thôi, đàn ông ở đâu ra?- Hàn Giai đi vào bếp chuẩn bị nấu cơm.

– Ừ, em cũng không nghe thấy- Mao Mao cũng không đồng ý.

Đậu Đậu cảm thấy âm ỉ, rõ ràng cậu nghe thấy có tiếng đàn ông truyền ra từ phòng chị Lăng Tuyết mà, không hề sai, nhưng cả chị Hàn Giai và Mao Mao đều nói cậu nghe nhầm, được rồi, nghe nhầm thì nghe nhầm.

– Chị Giai Giai, em cũng đến giúp chị- Đậu Đậu là một đứa trẻ ngoan.

– Trong bếp có chị và Mao Mao được rồi, em giúp dọn dẹp lại phòng khách đi.

– Dạ!

Trong phòng, Lăng Tuyết bức bối trừng mắt với Thân Đồ Dạ, dùng khẩu hình môi hỏi:

– Anh làm gì vậy? Sao anh lại lên vào nhà em?

– Đã hẹn sáu giờ tới đón em, gõ cửa em không đáp, anh chỉ đành vào đây- Thân Đồ Dạ vẫn còn nằm đè trên người Lăng Tuyết.

– Suyt...- Lăng Tuyết cuống quýt ra dấu tay với Thân Đồ Dạ, ý bảo anh đừng lên tiếng.

Bên ngoài, Đậu Đậu đang quét dọn phòng khách lại nghe thấy giọng nói, dừng tay, kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng Lăng Tuyết, lại có tiếng, lần này chắc chắn không hề nghe nhầm mà?

Trong phòng, Lăng Tuyết bùm miệng Thân Đồ Dạ lại, dùng khẩu hình môi trách móc:

– Sao anh lại thế? Có tình đôi đầu với em đúng không? Rõ ràng đã bảo anh đừng nói chuyện lung tung mà.

Thân Đồ Dạ không thèm để ý đến cô, gạt tay cô ra, hôn lên lòng bàn tay cô, ánh mắt nóng rực như lửa.

Cảm giác tê dại bần rần này nhảy mất lan ra toàn thân, giống như bị điện giật, khiến cơ thể cô mềm nhũn, cô muốn rút tay về, nhưng Thân Đồ Dạ không muốn buông ra, một lần nữa đè xuống người cô, vừa hôn vừa sờ soạng, giờ trở.

– Anh...- Lăng Tuyết gấp muốn chết, muốn đẩy anh ra, rồi lại không đẩy được, muốn la anh, rồi lại không thể lên tiếng.

– Chị Lăng!- Đậu Đậu ở bên ngoài khê gọi- Chị ở trong à?

– Ừ- Lăng Tuyết lúng túng đáp, giọng có hơi lạ- Đậu Đậu, chị, vừa rồi chị bật loa ngoài gọi điện.

– À, hóa ra là vậy- Đậu Đậu hiểu ra- Em còn tưởng trong phòng chị có đàn ông chứ, rõ ràng em nghe có tiếng đàn ông mà.

– Chính là tiếng nói trong điện thoại.

Lăng Tuyết cảm thấy nói dối gạt trẻ con đúng là không tốt, chỉ là hết cách, không thể để họ biết Thân Đồ Dạ đang ở trong này.

– Em biết rồi, em dọn dẹp tiếp đây.

Đậu Đậu không đa nghi nữa, hóa ra là gọi video, cậu từng thấy Hàn Bắc, Hàn Giai lấy điện thoại gọi video, cũng giống như gọi điện thoại, chẳng qua đa số đều bật loa ngoài mà thôi.

Trong phòng, động tác của Thân Đồ Dạ càng thêm càn rỡ, khiêu khích Lăng Tuyết đến toàn thân run rẩy, hai tay cô chống vào vai anh, chỉ có thể dùng cách này cố gắng duy trì khoảng cách với anh, bởi vì cô hoàn toàn không đẩy anh ra được.

Thân Đồ Dạ dường như rất thích loại cảm giác “yêu đương vụng trộm” thế này, càng lúc càng động tình, còn xốc áo ngủ của Lăng Tuyết lên, luồn tay vào trong, sờ soạng hôn hít khắp người cô.

– Đừng mà...- Lăng Tuyết cuống lên, lúc trước quả thực họ từng có vài lần “ngịch sủng cướp cò”, nhưng vẫn chưa chạm vào giới tuyến của cô như bây giờ, nếu cứ tiếp tục thế này thực sự rất nguy hiểm.

Dưới tình thế cấp, Lăng Tuyết dùng sức đập vào chỗ đố của Thân Đồ Dạ.

– Á!- Thân Đồ Dạ không hề phòng bị, lại bị đập trúng hạ bộ, trạng thái ý chí chiến đấu vốn đang sục sôi liền bị một cú cứa, cơn đau kịch liệt khiến mặt anh biến sắc.

- Lãng Tuyết, em...- Thân Đồ Dạ đang định la lên, Lãng Tuyết bịt miệng anh lại, liên tục dỗ dành rồi kéo anh vào phòng tắm, cửa phòng tắm vừa khép lại, cô mở vòi nước, lúc này mới thả anh ra, nhỏ giọng trách mắng- Thân Đồ Dạ, anh đừng trách em, là anh làm bậy trước.
- Em dám đá vào chỗ này của anh? Em không sợ hạnh phúc nửa đời sau của em mất sạch à?- Thân Đồ Dạ tức giận mắng cô.
- Làm gì mỏng manh đến thế?- Lãng Tuyết lấm lét nhìn anh- Em chỉ muốn đá anh ra thôi mà.
- Không phải em muốn đá ra, mà là muốn đá rớt luôn thì có- Thân Đồ Dạ căm giận trừng mắt với cô.
- Có khoa trương vậy không?- Lãng Tuyết nhìn vào “chỗ ấy” của anh- Hay để em kiểm tra một chút?
- Kiểm tra? Em có biết kiểm tra thế nào không?- Thân Đồ Dạ thuận thế đè cô vào tường, thô lỗ lột đồ cô ra- Để anh dạy em!
- Đừng lộn xộn...- Lãng Tuyết bối rối vùng vẫy- Bạn em đang ở ngoài, còn có hai đứa bé nữa, Thân Đồ Dạ, anh đừng làm ầu.
- Ai kêu em chọc anh?- Thân Đồ Dạ dẩy đưa không thôi- Ba mươi ba đêm lận đấy, đây chỉ là đêm đầu tiên, anh cần phải từ từ hưởng thụ mới được!
- Chẳng phải anh nói sẽ không ép em làm chuyện em không muốn làm à?- Lãng Tuyết đẩy anh ra- Nói phải giữ lời chứ!!!
- Anh không hề ép em nha- Thân Đồ Dạ nói rất hùng hồn- Anh vào phòng em, vốn chỉ định đánh thức em, chỉ là em đang nằm “xuân mộng”, còn gọi tên anh, sao anh có thể phụ lòng em được?
- Làm sao có thể?- Lãng Tuyết kinh ngạc mở to mắt- Em, em sao có thể gọi tên anh, hơn nữa, em mơ thấy gì, sao anh biết chứ?
- Sao anh lại không biết?- Thân Đồ Dạ bắt lấy cằm Lãng Tuyết, hôn lên môi cô, cười mờ ám- Ôm gối vịn qua vịn lại, mặt đỏ ửng, hai mắt đưa tình, cơ thể chộn rộn, người mù còn nhìn ra được...
- Anh...- Lãng Tuyết xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, hình như cô nằm mơ như thế thật.
- Cho nên...- Thân Đồ Dạ ôm thốc Lãng Tuyết lên, vắt hai chân cô lên hông anh, lấy loại tư thế cực kỳ nóng bỏng này trêu chọc cô- Thực sự em cũng muốn anh đúng không?
- Không hề...- Lãng Tuyết lúng túng lắc đầu- Anh thả em xuống đi, em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, em...
- Công tác chuẩn bị của em đúng là làm rất lâu rất lâu rồi- Thân Đồ Dạ vui đầu vào hóm cô, hôn cuồng nhiệt- Chúng ta “nghịch súng cướp cò” như vậy, một khi bùng nổ sẽ quyết liệt lắm đây...
- Đừng làm loạn mà- Lãng Tuyết nhìn ra bên ngoài, trong lòng vô cùng căng thẳng- Em chưa khóa cửa phòng, ngộ nhỡ họ xông vào thì làm sao?
- Bạn em chắc không bắt lịch sự như vậy đâu- Thân Đồ Dạ hoàn toàn không có ý định dừng tay, đã cởi xong khóa quần mình.
- Thân Đồ Dạ...- Lãng Tuyết nổi nóng, đang định nói gì, bên ngoài đột nhiên truyền vào tiếng của Hàn Bắc- Hàn Giai, em xem ai đến đây.
- A, Hàn Vũ Thần, sao anh đến đây?- Hàn Giai ngạc nhiên hô to.
- Lãng Tuyết toàn thân chấn động, ngạc nhiên tròn mắt, cái gì, Hàn Vũ Thần đến?
- Thân Đồ Dạ hí hóp nguy hiểm, sắc mặt trở nên u ám, Hàn Vũ Thần này lại có thể tùy tiện ra vào nhà cô?
- Ở bệnh viện chán quá, còn có phóng viên cải trang chạy đến chụp ảnh, anh thật sự đứng ngồi không yên, cho nên nhờ Hàn Bắc đưa anh đến nhà bọn em đây, tiện thể ăn chực luôn, hoan nghênh không?- Hàn Vũ Thần thoải mái nói.
- Hoan nghênh, hoan nghênh chứ- Hàn Giai nhiệt tình chào đón- Cơm chiều sắp nấu xong rồi, anh đến đúng lúc đó.
- Ha ha, thật tốt quá- Hàn Vũ Thần ngó nghiêng- Đúng rồi, Lãng Tuyết đâu?
- Lãng Tuyết vẫn chưa thức, lúc bọn em về chị ấy có thức một chút, bảo em làm xong cơm thì gọi chị ấy, chắc giờ dậy rồi- Hàn Giai nói- Anh, anh gõ cửa thử xem.
- Ừ- Hàn Bắc đến gõ cửa phòng Lãng Tuyết- Lãng Tuyết, em dậy chưa?
- Em...- Lãng Tuyết hốt hoảng, giọng nói có hơi khác lạ- Em đang rửa mặt.
- Vũ Thần tới đây- Hàn Bắc nói.
- Em nghe rồi- Lãng Tuyết đáp, sợ sệt nhìn Thân Đồ Dạ- Em ra ngay.

– Tôi đợi em- Hàn Vũ Thần thân thiết nói- Tôi còn mang theo món em thích này.

– Ừ, cảm ơn anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Trong Phòng Có Giấu Đàn Ông (2)

Thân Đồ Dạ dùng một loại ánh mắt gần như giết người nhìn trừng trừng cô, trừng đến nỗi Lăng Tuyết phát hoảng.

Lăng Tuyết sợ sệt nhìn anh, khẽ nói:

– Chứ giờ làm sao, người ta cũng đến rồi, nếu em không ra, sẽ lộ tẩy hết!

– Lộ tẩy cái gì, chẳng lẽ anh không thể gặp ai? Trên đời này, còn có chỗ nào là anh không thể đi chứ!- Thân Đồ Dạ ngang ngược có thừa, bất mãn nói- Bây giờ anh sẽ đi ra gặp họ!

Nói xong, Thân Đồ Dạ định ra ngoài thật. . .

– Đây!- Lăng Tuyết vội vàng níu anh lại, nồn nóng van cầu- Em xin anh đó, xin anh, đừng mang thêm rắc rối cho em được không. Giờ sao anh ra ngoài được? Nếu anh đi ra, em phải giải thích thế nào, chẳng lẽ phải nói với họ trong phòng em giấu đàn ông à? Và lại bên ngoài còn có hai đứa trẻ, sau này em còn mặt mũi nào làm người nữa chứ!

Thân Đồ Dạ trước giờ không sợ trời không sợ đất, cũng không cần bận khoản đến danh dự gì cả, chỉ là nghĩ đến bên ngoài còn có hai đứa trẻ, hình như ảnh hưởng quả thực không tốt lắm, nếu vì vậy mà làm ảnh hưởng đến nhân sinh quan, ái tình quan của bọn chúng, vậy thì có lỗi quá.

Nghĩ vậy, Thân Đồ Dạ nhượng bộ:

– Được thôi, anh không ra đó cũng được, bây giờ em ra ngoài đuổi Hàn Vũ Thần về ngay. Ca sĩ thôi mà, ở trên sân khấu động tay động chân thì thôi đi, còn chạy đến nhà người khác làm gì?

Lăng Tuyết lại khó xử, tận lực giải thích:

– Chuyện tối qua anh cũng biết mà, em vốn còn thấy thẹn với anh ấy, huống hồ, anh ấy chỉ đến ăn bữa cơm thôi mà. Hơn nữa, anh ấy cũng không phải đến tìm mình em, Hàn Bắc Hàn Giai đều ở đây cả, em không thể tự mình quyết định thay họ, hạ lệnh đuổi khách đúng không? Hai anh em họ bây giờ vẫn cần Hàn Vũ Thần để có cơm ăn. Đuổi Hàn Vũ Thần đi thì dễ thôi, nhưng sau này Hàn Bắc và Hàn Giai có thể sẽ thất nghiệp đó!

– Cái này không được không được, em dọn ra ngoài sống đi, em thích căn nào anh mua cho em là được.

Thân Đồ Dạ lại bộc phát tư tưởng tư bản của mình, với xuất thân của anh, người bình thường phải phấn đấu cả đời cũng không chắc có thể mua được nhà, còn anh chẳng qua là tiện tay, là chuyện nhỏ mà thôi.

Lăng Tuyết nghe xong không khỏi xụ mặt, lạnh lùng nói:

– Sao, anh định xem em là chim hoàng yến đấy à, có cần thuê thêm vài vệ sĩ 24/24 giám sát em luôn không?

Thân Đồ Dạ biết Lăng Tuyết là cô gái có lòng tự trọng cao, còn anh thì thích điểm này của cô, cho nên không muốn khó xử cô:

– Vậy em nói xem bây giờ phải làm sao?

Lăng Tuyết nhìn đông ngó tây, bỗng nhiên nảy ra chủ ý:

– Trông anh rất có bản lĩnh đúng không?

Thân Đồ Dạ nheo mắt nhìn cô, không nói gì.

– Hay là. . . Anh theo lối cửa sổ nhảy xuống đi?- Lăng Tuyết tươi cười nói- Dù sao tầng này cũng không cao lắm, với thân thủ tốt như anh tuyệt đối không thành vấn đề đâu!

– Nhảy khỏi cửa sổ?!!- Thân Đồ Dạ nghiêng răng lặc lại câu nói của Lăng Tuyết, trừng mắt- Anh không nghe nhầm chứ, em lặp lại lần nữa xem?

Đánh chết cô cũng không dám nói!

Trông ánh mắt đỏ của anh, quả thực muốn nuốt cô!!!

Lăng Tuyết không dám nhìn anh, đành nói:

– Hay em ra ngoài trước, đợi bọn em ăn com xong, sẽ mượn có đũa họ ra ngoài, anh nhân cơ hội chuồn. . . nhân cơ hội rời khỏi?

Thân Đồ Dạ cảm thấy cô nói toàn lời thừa thãi:

– Lười tranh luận với em. Tối qua ngủ không ngon, hôm nay lại bận cả ngày, mệt rồi, tối nay anh ngủ ở đây, không đi nữa.

– Ngủ ở đây không đi?!!- Lăng Tuyết sợ hãi suýt nữa kêu thành tiếng.

– Sao vậy, chẳng lẽ tối nay còn có người muốn ngủ cùng với em nữa sao?- Thân Đồ Dạ thâm sâu nhìn cô.

Lăng Tuyết cảm giác mình bị ăn sạch sẽ, đành chịu nói:

– Vậy thì không phải, em ngủ có một mình à, hơn nữa họ cũng sẽ không tùy tiện ra vào phòng em. Nhưng sao anh có thể ngủ ở đây, họ sẽ phát hiện đó!

– Ai phát hiện, phát hiện thì sao?- Thân Đồ Dạ không quan tâm nói- Họ phát hiện thì cứ phát hiện, có liên quan gì. Anh nói cho em biết, đây đã là mức độ nhường nhịn em tối đa rồi đấy, nếu em còn cố gắng từ chối, được voi đòi tiên, giờ anh sẽ ra đó ngay lập tức.

Anh vờ như sẽ ra ngoài, Lăng Tuyết sợ đến mức chộp anh lại:

– Được được được, em đồng ý, cho anh ngủ ở trong phòng, nhưng anh phải hứa với em, không được phát ra tiếng động, đừng gây rắc rối cho em!

– Nói nhảm nhiều ghê!

Thân Đồ Dạ nghe ngang ra khỏi phòng tắm, cởi áo khoác ngoài, nằm lên giường.

Lăng Tuyết nhìn thấy bộ dạng vô lại đó của anh, vừa giận vừa buồn cười, đành phải ngồi xuống bên cạnh, nói nhỏ vào tai anh:

– Anh đừng làm ồn nha, em ra ngoài chào hỏi, ăn com xong sẽ vào với anh ngay. Anh tuyệt đối, tuyệt đối đừng lên tiếng nha!

Thân Đồ Dạ nghe cô nói sẽ vào cùng anh ngay, trong lòng ấm áp:

– Ừm, nếu em ngoan ngoãn, anh sẽ không gây chuyện, nếu em không ngoan, anh cũng hết cách.

Lăng Tuyết bấu môi, kéo chăn đắp giúp anh.

Vì đề phòng ngộ nhỡ, cô kéo chăn lên cao, trùm kín đầu anh, thấy còn chưa đủ, lại lấy gối dựng đứng bên người Thân Đồ Dạ, cũng may thiết kế căn phòng này không quá lộ liễu, sau khi mở cửa phòng ra liếc mắt nhìn không thấy tình hình cụ thể trên giường, bằng không hành động tự lừa mình dối người này của cô thật sự không mang đến tác dụng quá lớn.

– Làm gì vậy? Ngộp muốn chết- Thân Đồ Dạ bất mãn quát khê.

– Sẽ xong ngay thôi, anh ngoan đi!

Lăng Tuyết vì dỗ dành Thân Đồ Dạ, còn đặc biệt hôn lên trán anh một, sau đó mở hé cửa ra xem, xác định không có ai đứng bên ngoài phòng, lúc này mới đi ra.

Thấy Lăng Tuyết ra, Hàn Vũ Thần chọc ghẹo nói:

– Lăng Tuyết, sao mỗi lần tôi đến, em đều ngủ vậy, là trùng hợp hay là. . .

Lăng Tuyết áy náy cười cười, giải thích:

– Ngại quá, lần nào anh đến, hoặc là tôi bệnh, hoặc là mệt muốn chết, để anh chê cười rồi. À đúng rồi, chân anh thế nào, khá hơn chưa?

Hàn Vũ Thần không biết cô đang cố tình đánh trống lảng, còn tưởng cô đặc biệt quan tâm mình, vì thế vui vẻ đáp:

– Ổn lắm, tôi cảm thấy hồi phục rất nhanh, cảm ơn em đã quan tâm tôi.

– Hồi phục nhanh mới được, nhưng có câu động xương cốt một trăm ngày, nói thế nào thì anh cũng nên ở lại bệnh viện tĩnh dưỡng một thời gian chứ- Lúc Lăng Tuyết nói những lời này, vô thức mang theo ý trách cứ trong giọng nói- Không phải đã nói tối nay sẽ vào thăm anh sao, sao anh lại chạy đến đây rồi?

Hàn Vũ Thần cũng ngại, pha trò nói:

– Thì ở trong bệnh viện chán quá, tôi lại thuộc dạng “chân đĩ”. Và lại tôi đợi em lâu quá cũng không thấy em đến, đợi sốt ruột, lại có chút nhớ em, nên cứ đến thôi!

Lời này sắp không cách nào nói tiếp được...

Lăng Tuyết xấu hổ cười cười, chưa nói gì, trong lòng lại đang lo lắng không biết Thân Đồ Dạ ở trong phòng có nghe thấy hay không, nếu nghe chắc chắn lại ghen đến xù lông, như vậy quả thực sẽ loạn lên mất.

Cũng may trong phòng không có động tĩnh gì.

– À ừ... Tôi nói chuyện thất lễ quá đúng không?

Hàn Vũ Thần cười gượng, cũng may lúc này Hàn Giai Hàn Bắc đã làm cơm xong, đang bụng thức ăn lên bàn.

Lăng Tuyết nhân cơ hội đứng lên, nói:

– Đề em giúp.

– Mọi người đều bận làm bữa tối, hay đề tôi đến giúp- Hàn Vũ Thần khách khí nói.

– Anh ngồi yên một chỗ là tốt rồi!- Lăng Tuyết mau chóng ngăn lại.

Nhưng lúc này, Hàn Vũ Thần đã đứng lên, chân đau nhói, suýt nữa té ngã. Lăng Tuyết vội vàng đỡ anh, quan tâm trách móc:

– Bảo anh ngồi mà anh còn lộn xộn, không sao chứ?

– Không sao, không sao- Hàn Vũ Thần ngượng ngùng nói- Tôi nhất thời cao hứng quên mất chân bị thương, không sao, tôi đâu có yếu ớt như vậy.

Lăng Tuyết đang đỡ Hàn Vũ Thần đột nhiên phát hiện tư thế của hai người có hơi mờ ám, vội vàng đề anh ngồi lại sô pha.

– Được rồi, anh là khách, bọn tôi nhiều người như vậy, đâu cần anh động tay giúp đỡ? Anh yên tâm ngồi chờ ăn cơm đi, đừng lộn xộn nữa.

Sau khi mấy người họ dọn món lên bàn, mọi người ngồi xuống vui vẻ dùng cơm, vừa ăn vừa tán gẫu. Đề tài nói chuyện phiếm đơn giản chỉ về chuyện biểu diễn, nhất là Lăng Tuyết và Hàn Giai, luôn miệng hỏi những công việc sau khi biểu diễn kết thúc xử lý thế nào, Hàn Bắc hiểu rõ tình hình bên kiên nhẫn giải thích, nói sự cuồng nhiệt của người hâm mộ chẳng những không giám sát mà càng thêm tăng vọt, đều bày tỏ không cần trả tiền vé, bên chị An cũng đang chuẩn bị buổi biểu diễn quy mô lớn hơn cho lần quay trở lại này, quan điểm chính là vé vào cửa hoàn toàn miễn phí.

Đương nhiên, đây vẫn phải chờ chân Hàn Vũ Thần khỏi hẳn rồi tính tiếp.

Hàn Vũ Thần có chút buồn rầu, anh không biết chân mình rốt cuộc khi nào mới khỏi hẳn, nếu buổi biểu diễn lần hai này cách quá lâu, khó tránh khỏi người khác sẽ hoài nghi là anh đang thoái thác trách nhiệm.

Lăng Tuyết hỏi phía bác sĩ nói thế nào, chân bao giờ khỏi hẳn.

– Tốt, thực sự không lắm chuyện đâu, chỉ là hồi phục không nhanh như vậy!- Hàn Vũ Thần rầu rĩ nhắc nhắc chân lên.

Vì thế mọi người liền bàn cách tắm bồn cho anh, nào là canh xương hầm, canh cá lóc, móng giò... đều được lúi vào thực đơn hết, tuy rằng không đáng tin lắm, nhưng tràn đầy sự quan tâm, khiến Hàn Vũ Thần cảm động.

Nói đến tắm bồn, đề tài bỗng nhiên chuyển sang Lăng Ngao.

Hàn Giai đứng lên, vội vã chạy vào bếp, vừa chạy vừa nói:

– Suýt nữa em quên có hầm canh xương, em để lại một phần cho anh Vũ Thần nha, còn lại bây giờ em mang cho anh Lăng Ngao ngay!

– Nhưng em cũng ăn cơm đã rồi đi- Lăng Tuyết ngược lên nhìn đáng vẻ bận rộn của cô, cũng rất đau lòng- Gần đây em vất vả quá, ngày nào cũng trông hai đứa nhỏ, còn phải nấu cơm.

– Em ăn no rồi, không được không được, anh Lăng Ngao chắc đói lắm rồi, em phải lập tức mang qua đó cho anh ấy.

Hàn Giai mang theo thức ăn đã chuẩn bị xong, hối hả ra ngoài.

Trước giờ, Hàn Giai luôn rất thích Lăng Ngao. Cô bé si tình này, ngay từ đầu đã giấu tâm sự trong lòng, cứ thăm mẩn như vậy. Mặc dù hiện tại, Lăng Ngao bị thương nằm viện, cần cô mỗi ngày chăm sóc, cô cũng vui vẻ không từ nan.

Cho dù giờ phút này, bên cạnh có người đàn ông hào quang chói lọi như Hàn Vũ Thần ngồi đây, cũng không mấy may ảnh hưởng đến địa vị của Lăng Ngao trong lòng cô.

Ở trong lòng Hàn Giai, Lăng Ngao mới là trung tâm duy nhất cần cô đến bảo vệ.

Chỉ là tình yêu này, lại luôn không dám nói ra miệng.

Cô sợ, nếu thổ lộ quá sớm, có lẽ ngay cả quyền quan tâm này cũng sẽ mất đi...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Trong Phòng Có Giấu Đàn Ông (3)

Với tấm lòng của Hàn Giai, người làm anh trai là Hàn Bắc biết rõ vô cùng, nhưng lại không nói thẳng ra, bởi vì anh càng hiểu tâm tư của Lăng Ngao hơn.

Lăng Ngao thích Lăng Tuyết, đây là chuyện ai ai cũng biết, hơn nữa, tình cảm của Lăng Ngao với Lăng Tuyết không thể so sánh với người bình thường được, Lăng Ngao là dùng mạng sống để yêu Lăng Tuyết, đây cũng không phải thứ người trần mắt thịt bình thường có thể lay chuyển được!

Cho nên Hàn Bắc luôn khuyên nhủ Hàn Giai, đừng có chấp u mê nữa, chỉ là Hàn Giai hoàn toàn không nghe vào.

Nhưng Hàn Bắc vẫn rất lo lắng, anh nhìn theo bóng lưng tất tả ra ngoài của cô, vội hỏi Lăng Tuyết:

– Lăng Tuyết, hay em cũng đi cùng thăm Lăng Ngao đi, lúc chiều Lăng Ngao hỏi anh, anh còn nói tới em sẽ đến thăm anh ta!

Lăng Tuyết vô thức nhìn thoáng qua cửa phòng, cô đương nhiên muốn đi thăm Lăng Ngao rồi, chỉ là tối nay nếu ra ngoài, Thân Đồ Dạ nhất định sẽ nổi giận.

Người đàn ông bá đạo đó một khi ngang ngược lên, ngay cả buổi biểu diễn của người ta còn phá hư bảng điện, thì có gì không thể làm chứ?

Lăng Tuyết đành nói:

– Thôi để sáng mai em đến thăm anh ấy, đúng lúc ngày mai rảnh rồi, em có thể ở lại bệnh viện cả ngày.

– Vậy cũng được, mà tốt nhất em nên nói với anh ta đi, tránh để anh ta mong ngóng, rồi hụt hẫng- Hàn Bắc nhắc nhở.

Lăng Tuyết gật đầu, lại gấp thức ăn cho Hàn Vũ Thần:

– Tốt nhất anh cũng quay về bệnh viện sớm đi, càng nhanh càng tốt, ngoan ngoãn nằm viện đừng chạy lung tung nữa.

Hàn Vũ Thần ăn sạch miếng thức ăn mà Lăng Tuyết vừa gấp, vừa ăn vừa nói:

– Được được được, tôi sẽ ngoan ngoãn ở lại bệnh viện, em cứ yên tâm đi!

Lăng Tuyết cười phì thành tiếng:

– Cái gì mà ngoan ngoãn, cách nói chuyện của anh, thật sự giống hệt Lăng Ngao hồi trước!

Nói đến đây, cô bỗng nhiên ý thức được bản thân nói vài ba câu vẫn luôn miệng nhắc đến Lăng Ngao.

Cô cảm thán nói:

– Tôi với Lăng Ngao từ nhỏ cùng nhau trưởng thành, tình cảm xưa nay rất tốt, thân như anh em ruột thịt vậy. Cho nên làm chuyện gì nói cái gì, cũng nghĩ đến anh ấy, nhắc đến anh ấy.

Sở dĩ giải thích như vậy, cốt yếu là Lăng Tuyết không muốn để Thân Đồ Dạ ở trong kia có gì hiểu lầm, nhưng người ngồi trước mặt lại là Hàn Vũ Thần, anh đương nhiên nghĩ sở dĩ cô nói vậy, chính là không muốn để anh hiểu lầm.

Nghe vậy xong, Hàn Vũ Thần vui vẻ tươi cười, vội nói:

– Tôi hiểu mà, tình cảm thanh mai trúc mã rất đáng quý. Thực sự tôi có chút hâm mộ mọi người đấy, mọi người đều như anh em ruột thịt, thứ tình cảm đó

hiếm có lắm! Cho nên tôi đặc biệt thích tiếp xúc với mọi người, cảm giác tự do thoải mái, không hề câu nệ, bầu không khí thế này rất hòa hợp, làm cho người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Hàn Bắc nhanh nhẩu nói:

– Thực sự chúng tôi cũng thấy anh rất tốt, anh cũng đừng khách sáo khiêm nhường quá, anh đối xử với chúng tôi tốt lắm. Trên con đường này, mấy người chúng tôi đều nhờ vào anh, nếu không phải anh cho chúng tôi cơ hội, chúng tôi sẽ không có hôm nay đâu, thậm chí hiện tại cũng không biết sống thế nào. Tóm lại, chúng tôi vô cùng biết ơn anh, cảm ơn anh đã giúp đỡ và bao dung chúng tôi lâu như vậy!

Lăng Tuyết giờ ly lên, mỉm cười:

– Hàn Bắc nói đúng đó, anh là ân nhân của chúng tôi, cũng là anh em của chúng tôi, hôm nay tôi lấy trà thay rượu, kính anh một ly!

– Bị mọi người nói đến ngượng ngừng luôn- Hàn Vũ Thần cũng giờ ly trà lên- Vậy tôi chỉ đành mượn hoa hiến Phật, chúc sự nghiệp nghệ sĩ của mọi người đạt được thành tựu xuất sắc, sớm ngày nổi tiếng!

Ba người cười ha ha, giờ ly trà lên uống một hơi cạn sạch, ngay cả Mao Mao và Đậu Đậu cũng cảm nhận được bầu không khí vui vẻ này, cũng giờ ly lên theo họ.

Mọi người vui vẻ áp áp, mau chóng dùng cơm xong.

Sau khi ăn xong, thời gian cũng còn sớm, đối với những người trẻ tuổi quen với nhịp sống đô thị hiện đại mà nói, cuộc sống về đêm chân chính bùng nổ thả tự do chỉ vừa mới bắt đầu.

Nhưng nghĩ đến Thân Đồ Dạ vẫn đang phải nấp trong phòng, Lăng Tuyết đành đổi lòng nói:

– Hàn Vũ Thần, chân anh chưa khỏi đâu, mau về đi, ở bệnh viện tĩnh dưỡng, bằng không hồi phục sẽ rất chậm đó.

Hàn Bắc phụ họa theo:

– Đúng đúng, hiện tại dưỡng thương là quan trọng hơn hết, tôi đưa anh về. Lăng Tuyết, hay em theo anh cùng đưa Vũ Thần về đi, một mình anh dìu anh ấy cũng bất tiện lắm.

Hàn Vũ Thần thực sự không muốn về sớm như vậy, nghe Hàn Bắc nói thế, liền nương theo:

– Đúng vậy, mới ăn cơm xong, em có muốn xuống lầu đi bộ chút không? Sau khi ăn xong đi bộ trăm bước, sẽ sống thọ đến 99 tuổi đó.

Hàn Bắc nói thêm:

– Tiện thể tạt qua thăm Lăng Ngạo luôn, anh nghĩ Hàn Giai đã nói với anh ta đêm nay em không đến rồi, lúc này không biết anh ta có đang nổi giận không nữa.

Nghĩ đến Thân Đồ Dạ vẫn còn ở trong phòng, Lăng Tuyết hơi do dự, đang lưỡng lự, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng chuông điện thoại.

– Há, điện thoại của ai ở trong phòng em vậy?- Hàn Bắc khó hiểu nhìn về phía cửa phòng- Chẳng phải em chưa mua điện thoại mới à, sao trong phòng lại có tiếng chuông vậy?

Ngần tính vụn vặt, sao có thể xem nhẹ chuyện này!

Lăng Tuyết vô cùng xấu hổ, đành phải nói dối:

– Em mới mua, vừa mới mua thôi, tại em thấy không có điện thoại bất tiện quá, ai có chuyện cũng không tìm được em.

Hàn Vũ Thần có hơi thất vọng:

– Em mua điện thoại rồi à? Tôi còn đang định tặng em, thực ra hôm qua đã mua rồi, nhưng lại xảy ra sự cố đó, giờ vẫn chưa tặng được.

– Không cần không cần đâu, tôi đã tự mua rồi- Lăng Tuyết vội nói.

Hàn Vũ Thần đành thôi, nói:

– Được rồi, xem ra đành phải chờ điện thoại của em hư thì tôi mới có cơ hội tặng em cái mới rồi. À phải, số điện thoại mới của em là bao nhiêu, để tôi lưu lại.

Số điện thoại... ngay cả điện thoại cũng nói bừa, làm gì có số được chứ!!!

Lăng Tuyết có chút khó xử, rất khó xử!

Thế nhưng, Hàn Bắc không biết nội tình lại có thể đâm cô thêm một dao ngay đúng lúc này, hòa theo Hàn Vũ Thần nói:

– Đúng đó, để anh lưu lại luôn, như vậy có chuyện gì bọn anh có thể tìm được em ngay, nếu tối qua em có điện thoại, bọn anh cũng không cần lo lắng như vậy!

Tối qua các anh gọi điện thoại, em cũng không dám bắt máy đâu!

Lăng Tuyết tức giận lườm Hàn Bắc, trong lòng gấp đến cực độ, đúng là ứng với câu châm ngôn kia mà, làm người đừng nên nói dối, nói dối một lần nhất định phải cần thêm nhiều lời nói dối khác để che giấu nó!

– Đừng gấp...- Lăng Tuyết cái khó ló cái khôn- Hôm qua em mới mua điện thoại, ngay cả số điện thoại của mình bao nhiêu còn chưa kịp nhớ nữa, làm sao cho mọi người lưu được chứ. Chuyện này không quan trọng, đợi điện thoại sạc đầy pin em sẽ gọi điện cho từng người, đến lúc đó các anh lưu lại là được. Hai anh quay về bệnh viện trước đi.

– Em mới mua điện thoại mới, sao lại có người biết số của em? Ai gọi tới vậy?- Hàn Vũ Thần hoài nghi hỏi.

– À, có thể là điện thoại của hãng gọi tới đó mà- Lăng Tuyết thuận miệng nói dối tiếp- Được rồi, hai anh mau đi đi, không thì trời tối đấy!

Nói xong, Lăng Tuyết liền đẩy hai người họ ra ngoài.

Hàn Vũ Thần vốn định nói thêm vài câu tạm biệt với cô, chỉ là mới ra cửa, Lăng Tuyết đã đóng cửa nhà lại.

– Lăng Tuyết này, kỳ kỳ quái quái sao đó- Hàn Bắc lẩm bẩm

– Có thể là cô ấy không muốn gặp tôi- Tâm trạng Hàn Vũ Thần có hơi sa sút.

– Sao vậy được?- Hàn Bắc vội an ủi anh- Có thể cô ấy mệt quá, muốn ngủ thêm, cô ấy vốn chưa hết cảm, hơn nữa gần đây xảy ra nhiều chuyện quá, ngủ không đủ giấc, cho nên muốn ngủ nhiều đó mà!

– Ừ, chắc vậy- Hàn Vũ Thần cũng muốn hiểu như vậy- Vừa rồi tôi thấy tinh thần cô ấy không tốt lắm, dù sao chúng ta cũng là đàn ông, cứ ở lại đó, cô ấy thấy không tiện.

– Đi thôi, tôi đưa anh về bệnh viện.

– Ừ.

Cuối cùng cũng giải quyết hết đám kỳ đà nọ, Lăng Tuyết vừa thu dọn chén bát vừa nói với hai đứa nhỏ:

– Mao Mao, Đậu Đậu, hai đứa no chưa? No rồi thì về phòng học bài, nghỉ ngơi đi.

– Chị Lăng, tụi em dọn phụ chị- Mao Mao và Đậu Đậu rất hiểu chuyện.

– Không cần, cứ để chén bát đó chị sẽ dọn. Các em còn nhỏ, còn ở tuổi ăn tuổi học, lập tức về phòng học bài rồi ngủ đi, không có chuyện gì thì đừng ra phòng khách nha, nghe không?

Lăng Tuyết chỉ mong chúng về phòng sớm một chút.

– Dạ vâng ạ.

Mao Mao Đậu Đậu tuy còn nhỏ tuổi, nhưng lanh lợi hiểu chuyện, ngoan ngoãn trở về phòng mình.

Dễ dàng lừa gạt con nít, Lăng Tuyết áy náy lắm, chỉ là nghĩ đến đại ma đầu trong phòng, cô chỉ có thể tự an ủi mình, do hết cách thôi.

Mau chóng dọn rửa chén bát, Lăng Tuyết tìm trong bếp còn có gì ăn không, chỉ còn lại chút canh xương, Lăng Tuyết bỏ thêm vài cọng rau xanh và chút mì vắt vào nấu, sau đó đổ ra tô bung vào phòng cho Thân Đồ Dạ ăn.

– Nóng quá nóng quá- Lăng Tuyết đặt tô mì lên bàn gỗ, vội vàng đóng cửa lại, quay đầu khẽ nói với Thân Đồ Dạ đang nằm trên giường- Này, ngồi dậy ăn đi.

Thân Đồ Dạ không đáp...

– Là vậy ta? Không lẽ đi rồi?

Lăng Tuyết đi qua nhẹ nhàng xốc chăn lên, Thân Đồ Dạ đang ngủ, ôm gối ngủ hệt như đứa trẻ, ngủ rất say, còn có tiếng ngáy rất nhẹ.

Lăng Tuyết ngồi xuống thăm trái sán bên cạnh giường, một tay chống cằm, một tay chỉnh chăn lại cho anh, cứ như vậy lặng lẽ ngắm anh ngủ.

Dáng vẻ ngủ say của anh trầm tĩnh an ổn, không hề cường thế hống hách như bình thường, cũng không có tâm tư thâm trầm, tựa như đứa trẻ mệt mỏi, buông xuôi tất cả phòng bị.

Xem ra anh thực sự mệt lắm, tối qua gần như không ngủ, hôm nay không biết lại bận việc gì.

Có lẽ cũng vì nguyên nhân này, cho nên mới dễ nói chuyện, không làm khó cô, cứ như vậy trốn trong phòng, sau đó bất giác ngủ thiếp đi.

Được rồi, để anh ngủ một giấc thật ngon đi, đợi anh thức rồi cho anh ăn cũng được.

Lăng Tuyết đứng lên, khóa trái cửa phòng, sau đó vào phòng tắm tắm tấp một chút, thay bộ đồ ngủ khá bảo thủ, nhấc góc chăn nằm xuống bên cạnh Thân Đồ Dạ.

Cô còn cố ý giữ khoảng cách nhất định với anh, không muốn làm ồn đến anh, cũng không muốn làm “bén lửa”.

Nhưng cho dù là thế, cô nhìn tấm lưng anh, trong lòng chợt thấy ấm áp, bên môi bất giác nhích lên độ cong hiền hòa.

Có lẽ vì có anh bên cạnh, cô cảm thấy rất an toàn, rất nhanh, cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Thân Đồ Dạ trở mình mặt đối mặt với cô, một cánh tay theo thói quen vươn đến kéo vai cô, ôm cô vào lòng, hai người cứ ôm nhau như vậy mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Ôm Nhau Ngủ

Thân Đồ Dạ thật sự rất mệt, ngủ rất say, thậm chí ngay cả Lăng Tuyết ngủ mơ cứ trở mình cũng không đánh thức được anh, ngủ một mạch đến tận sáng.

Thân Đồ Dạ mơ màng mở mắt, lẳng lặng nhìn Lăng Tuyết đang trong lòng mình, trong thời gian ngắn có chút mụ mị, từ lúc nào lại ôm cô vào lòng, cứ vậy mà ngủ, cả anh cũng chẳng hay biết!

Khó trách ngủ ngon đến vậy, hóa ra vì cô đang ở bên cạnh.

Thân Đồ Dạ cứ lặng lẽ ngắm Lăng Tuyết, bên môi hiện lên độ cung mê người, nhất thời suy nghĩ lung tung, nhớ đến nhiều chi tiết giữa hai người...

Sơ ngộ bất ngờ, đến cú lừa ngoạn mục khi Lăng Tuyết giả dạng thành Cung Thiên Long, rồi cùng nhau đua xe, lại cùng nhau ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi...

Rất nhiều cảnh tượng đan cài vào nhau, lần lượt hiện lên trong đầu, giống như chỉ mới ngày hôm qua.

Thân Đồ Dạ thường tự hỏi lòng mình, tại sao lại thích cô, lại thích cô đến vậy?

Theo lý mà nói, Lăng Tuyết xuất hiện trong đời anh từ lúc bắt đầu đã có mục đích không trong sáng, sở dĩ cô tiếp cận anh mục đích là vì nhà họ Cung, một người như vậy, với tính cách của anh đừng nói là trả thù, ném sang một bên không màng đến tuyệt đối đã là sự nhân từ lớn nhất rồi, nhưng tại sao anh vẫn nhớ mãi không quên, không muốn vượt mất?

Người trước mặt là Lăng Tuyết đó, là cô gái đặc biệt khiến anh mê đắm đó!

Cho dù cô làm nhiều chuyện có lỗi với anh, làm anh nổi giận rất nhiều lần, anh cũng luôn miệng nói sẽ không tha thứ cho cô, nhất định phải trả thù cô, trừng phạt cô, nhưng chẳng có lần nào anh làm thật?

Có, cũng chỉ là “giơ cao đánh khẽ” mà thôi!

Mỗi lần nghĩ đến Lăng Tuyết, trong lòng anh sẽ có một cảm giác rất kỳ lạ, là phôi phôi, là vui thích lại có chút thoải mái.

Trên người Lăng Tuyết như có một thứ gì đó rất đặc biệt đã thu hút anh, cùng nhau đua xe, cùng nhau chơi nhạc, tuy rằng đó đều là những thứ đã lâu anh không đụng tới, nhưng đam mê vẫn còn đó, vừa lúc gặp Lăng Tuyết lại bộc phát ra.

Có lẽ chính bởi vì những điều đó chẳng?

Tận sâu trong nội tâm mỗi người đều che giấu bí mật mà người khác không thể chạm đến, loại đồng điệu từ trong tâm hồn này rất khó tìm được, mà giữa

Lăng Tuyết và Thân Đồ Dạ lại khá đồng điệu với nhau!

Khỏe miệng Thân Đồ Dạ hơi nhếch, anh chợt nhận ra, chỉ cần ánh nắng còn đó, Lăng Tuyết ở đây, đã là tương lai anh muốn rồi!

Đang miên man suy nghĩ, Lăng Tuyết bên cạnh đột nhiên tỉnh giấc...

Cô mơ màng mở mắt, cử động lung tung, trở mình, rồi lơ mơ nhìn Thân Đồ Dạ, ánh mắt cô sững ra vài giây, rồi đột nhiên la lên:

– Sao anh lại ở đây?!

– Hửm?- Thân Đồ Dạ chưa nói gì, chỉ nhướn mày nhìn cô.

– Khoan...- Mắt một lúc, Lăng Tuyết mới ý thức được gì, tự hỏi tự đáp- À, tối qua anh ngủ lại đây.

Cô bốp trán, hệt như bản thân đã gây ra lỗi lầm gì không nên làm.

Sau đó cô từ từ tóc chần định né ra, lại bị Thân Đồ Dạ túm về, theo quán tính nhào vào trên người anh.

Lăng Tuyết còn muốn vùng vẫy, Thân Đồ Dạ đã vươn tay tóm gọn vòng eo mảnh mai của cô, tay kia thì luồn qua mái tóc mềm mại của cô rồi ôm mặt cô, vô cùng dịu dàng nói:

– Hóa ra bộ dạng thức giấc của em lại đẹp như vậy.

Lăng Tuyết không quen với phương thức chung sống thế này:

– Thôi đi, mới thức dậy bản muốn chết. Anh mau thả em ra, em muốn đi rửa mặt.

– Còn sớm, ngủ thêm chút nữa đi- Thân Đồ Dạ ôm mặt cô, nói.

Nói xong, anh liền để mặt cô áp vào ngực mình, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô.

Mặt Lăng Tuyết bị đè vào ngực anh, cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực của anh, cũng không biết thế nào lại quên giấy dựa.

Trong vô thức, tay Lăng Tuyết lại đặt lên cổ anh, ôm lấy anh.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, cảm nhận hơi thở của nhau, ai cũng không lên tiếng phá vỡ bầu không khí ấm áp này.

Cũng không biết qua bao lâu, ước chừng hơn nửa tiếng đồng hồ, bên ngoài truyền đến tiếng dụng cụ bếp va chạm vào nhau, chắc Hàn Giai đã thức dậy làm bữa sáng.

Lăng Tuyết khẽ sát vào tai Thân Đồ Dạ, khẽ nói:

– Tối qua anh chưa ăn gì, bây giờ chắc đói bụng lắm, em giúp anh chuẩn bị đồ ăn nha.

Thân Đồ Dạ ôm cô không buông, cười xấu xa nói:

– Đói muốn chết, nhưng anh muốn ăn em hơn.

– Mới sáng sớm đã lộn xộn rồi.

Lăng Tuyết đỏ mặt, vùng vẫy định ngồi dậy, Thân Đồ Dạ lại đột nhiên hôn cô, dữ dội cuồng dã, tràn ngập thâm tình...

Lăng Tuyết vẫn muốn tránh né, chỉ là Thân Đồ Dạ đã đạt được không muốn buông tha, chiếc lưỡi linh hoạt tấn công, khuấy đảo khoang miệng cô, Lăng Tuyết rất nhanh bị nụ hôn cuồng nhiệt của anh thu phục, từ từ nhắm mắt lại.

Kích tình suốt hai đêm tích tụ trong lòng, đã sớm dờ dỏng phòng tuyến của Lăng Tuyết.

Thân Đồ Dạ không bắn khoăn nữa, có lẽ đang ở trong khuê phòng của cô nên rất có cảm giác, ngay lúc này anh chỉ muốn có được cô, chiếm hữu toàn bộ cô.

Động tác của Thân Đồ Dạ càng thêm xâm nhập, càng lúc càng cả gan, tay, luồn vào trong váy ngủ của Lăng Tuyết, tùy ý sờ soạng cơ thể cô, liên tục nhen nhóm lửa tình mãnh liệt...

Đèn trong phòng mờ tối, ngọn lửa tình yêu càng cháy càng mạnh.

Thân Đồ Dạ lật người đè Lăng Tuyết bên dưới, triệt để xâm chiếm cô.

Vì không muốn ai phát hiện, Lăng Tuyết cố nén không dám phát ra tiếng động, cho đến khi Thân Đồ Dạ hoàn toàn tiến vào, cô không nhận được con

đau nên rên khẽ, tiếp đó lại hoảng hốt bùm miệng lại.

Bộ dáng bối rối căng thẳng này của cô làm Thân Đồ Dạ càng thêm yêu thương, động tác cẩn thận hơn, sợ làm cô đau.

Khi dục vọng thăng hoa, hai người như lạc lối trong ngọn lửa ái tình.

Tình yêu hạnh phúc nở hoa trong buổi sáng, hai người quấn quýt lấy nhau, liêu mạng yêu nhau.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng họ cũng ngủ thiếp đi vì mệt, ôm chặt lấy nhau, ngủ ngon hơn cả đêm qua.

Không biết ngủ quên bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Hàn Giai gọi:

– Lãng Tuyết, chị thức chưa, ra ăn trưa đi.

Lãng Tuyết bỗng mở to mắt, cái gì, giờ đã là buổi trưa rồi sao?!

Cô ngồi bật dậy, nhìn Thân Đồ Dạ đang bên cạnh, luống cuống nói:

– Mọi người ăn trước đi, chị ra ngay.

– Vâng ạ, gần đây quả thực chị rất mệt, nên ngủ nhiều cũng tốt. Com em nấu xong rồi, lát nữa chị ra ăn nha. Hôm nay Lãng Ngạo phải tập vật lý trị liệu, lúc sáng em đã dẫn Mao Mao và Đậu Đậu đến bệnh viện với anh ấy rồi, Hàn Bắc cũng đang ở đó, giờ em phải mang com đến cho họ đây. Đúng rồi, tốt nhất chị ăn com xong thì đến bệnh viện liền nha, lúc sáng Lãng Ngạo đã hỏi chị mấy lần, nói sao chị không đến thăm anh ấy.

– Biết rồi, biết rồi, ăn xong chị qua đó ngay.

Lãng Tuyết đáp, đợi nghe được tiếng Hàn Giai ra cửa, mới lấy điện thoại ra xem, trời, đã mười hai giờ trưa rồi.

Quả nhiên là “ngủ” ít thú vị, “ngủ” nhiều hại thân, còn tiếp tục “ngủ” như vậy chắc tan thành mây khói luôn quá.

Lãng Tuyết đánh răng rửa mặt xong, mở vòi sen chuẩn bị tắm rửa, Thân Đồ Dạ từ phía sau đột ngột ôm lấy cô, cô giật mình:

– Anh vào lúc nào vậy?

– Mới vào- Tay Thân Đồ Dạ theo thắt lưng cô chậm rãi dờ lên trên, bắt trọn khuôn ngực cô, sờ nắn vuốt ve, đôi môi gọi cảm hôn nhẹ lên cổ cô, vai cô- Vẫn còn muốn...

– Trễ lắm rồi, anh ngoan đi mà, đừng quậy nữa- Lãng Tuyết quát khẽ.

– Hửm?- Thân Đồ Dạ luôn độc tài lại đang tận hưởng giọng điệu nói chuyện này của Lãng Tuyết, nhưng tay ôm cô lại đang có hành động tiếp theo- Thêm lần nữa đi mà!

– Không được đâu!- Lãng Tuyết khẳng khái- Em tắm xong thì ra ngoài, từ tối qua đến giờ anh chưa ăn gì, bụng đói lắm, đau dạ dày bây giờ.

– Anh thấy không sao, hai ba ngày không ăn cũng chẳng có vấn đề gì- Thân Đồ Dạ cúi đầu hôn lên vành tai cô- Là tự em muốn mau chóng ra ngoài, sợ anh lại ăn em chứ gì?

Lãng Tuyết hết cách, đành nói:

– Được rồi được rồi, em sợ anh rồi được chưa? Không thể ngủ tiếp đâu, ngủ nữa người khác sẽ nghi ngờ đó!

– Lại sợ người khác biết à- Thân Đồ Dạ khá bức mình, anh rất không thích làm chuyện này còn phải lo lắng cảm nhận của người khác- Sớm biết lúc trước thỏa thuận với em phải thêm một điều khoản mới được, đó là phải công khai quan hệ, để tất cả mọi người đều biết sự tồn tại của anh!

Lãng Tuyết dờ khóc dờ cười, đàn ông một khi ấu trĩ lên thì lợi hại hơn cả phụ nữ nữa!

– Được rồi, xem như nể mặt em, lần này buông tha em vậy- Thân Đồ Dạ nhân từ buông tha Lãng Tuyết, nhưng vẫn lưu luyến hôn cô không rời- Tối nay anh đến đón em, đến chỗ anh tha hồ ngủ!

Ba chữ cuối cùng, anh nói đặc biệt nhấn mạnh.

– Được được, tối rồi nói, tạm trước đã.

Trên người Lãng Tuyết còn mặc áo ngủ, nhưng đều bị vòi sen xối ướt, đứng trước lộ rõ, cô không dám xoay người lại, sợ Thân Đồ Dạ nhìn thấy, cắn môi dưới, cô dễ dàng lừa anh.

– Anh ra trước đi, em tắm xong sẽ ra!

– Tắm chung đi!- Thân Đồ Dạ đây đưa không thôi, còn đang đứng sau lưng đụng chạm cô, nóng bỏng mờ ám

– Đừng lộn xộn mà...- Lãng Tuyết bị anh đụng chạm sắp điên luôn rồi!- Lấy tay ra đi.

– Anh giúp em tắm – Thân Đồ Dạ lấy vòi sen xịt từ đầu cô xịt xuống, còn xoay mạnh người cô lại- Ngoan đi đừng lộn xộn nữa, nếu không, anh không dám cam đoan anh còn có thể làm ra chuyện xấu gì quá phận không đây....

– Thân Đồ Dạ, anh đáng ghét lắm!- Lãng Tuyết vô cùng xấu hổ.

Không biết dính nhau bao lâu, cuối cùng hai người cũng tắm xong.

Lãng Tuyết mặc đồ vào, chuẩn bị ra ngoài tìm quần áo của Hàn Bắc cho Thân Đồ Dạ thay, Thân Đồ Dạ từ chối:

– Anh không quen mặc đồ của người khác.

– Thế thì anh đành mặc lại bộ đồ hôm qua rồi, đừng trách em...

Đang nói, Cố Huy đột nhiên xuất hiện đưa đồ tới:

– Chủ nhân, quần áo của anh!

– Anh... Anh vào đây bằng cách nào?!

Lãng Tuyết giật mình, Hàn Giai là cô gái cẩn thận, ra ngoài không thể quên khóa cửa được!

Cố Huy cười quái gở:

– Chỉ có cánh cửa thôi mà, tôi muốn vào... thì vào thôi.

– Vậy, anh vào đây lúc nào?- Lãng Tuyết kinh ngạc hỏi.

– Khụ khụ- Cố Huy tăng hắng vài tiếng- Được một lúc rồi. Bạn cô vừa đi, tôi liền vào!

– Anh...- Lãng Tuyết quả thực muốn tìm cái lỗ chui xuống, nói như vậy, cuộc đối thoại ban nãy giữa cô và Thân Đồ Dạ, anh ta đã nghe tất.

Sau đó Cố Huy còn bổ sung thêm:

– Thấy cô và chủ nhân có thể... có thể hòa thuận như vậy, tôi rất vui!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Thật Lòng Thích Anh

Mặt Lãng Tuyết lập tức đỏ đến mang tai, nhận lấy quần áo rồi kéo Thân Đồ Dạ vào phòng:

– Thay nhanh đi!

– Đồ mặt rồi! Thân Đồ Dạ chạm vào mặt cô- Xấu hổ vậy à?

– Được rồi được rồi, mau thay đồ đi- Lãng Tuyết không dám nhìn vào mắt anh- Em ra ngoài chuẩn bị thức ăn cho anh.

– Em thay giúp anh đi- Thân Đồ Dạ kéo cô lại- Rồi cùng nhau ra ngoài ăn cơm!

– Đừng mà, em...

Lãng Tuyết đang nói giữa chừng, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng la thất thanh, là giọng của Hàn Giai!!!

Lãng Tuyết giật mình, thầm kêu gay go rồi, vội vàng lao ra ngoài, quả nhiên Hàn Giai vừa vào nhà, hơn nữa còn đúng lúc đụng mặt Cố Huy!

– Anh, anh là ai...- Hàn Giai kinh hoàng la lên- Lãng Tuyết, trong nhà có trộm!

– Hàn Giai, anh ta không phải trộm, là bạn chị- Lãng Tuyết luống cuống giải thích- Anh ta đến để...

Lãng Tuyết còn chưa nói hết, đúng lúc đó, Thân Đồ Dạ thay đồ xong, ngang nhiên đi ra ngoài.

– Chủ nhân!- Cố Huy cúi chào Thân Đồ Dạ.

Cục diện càng thêm rối loạn!

– Anh là...

Hàn Giai mở to mắt kinh ngạc!

Hàn Giai biết Thân Đồ Dạ, tuy chưa từng gặp, nhưng đã sớm nghe nói qua nhân vật phong vân này, không cần giới thiệu, cô cũng biết anh là ai!

Lãng Tuyết ôm trán, không nói được gì, Cố Huy ở đây còn có thể miễn cưỡng giải thích rằng anh đến tìm cô có việc, nhưng Thân Đồ Dạ này lại đột nhiên xuất hiện, lại từ phòng ngủ của cô đi ra, còn vừa đi vừa cài cúc áo...

Vậy làm sao giải thích đây, chẳng lẽ nói đường ông thoát nước bị nghẹt nên nhờ anh ấy đến sửa?

Nói được rõ ràng mới là lạ!

Hàn Giai rất ngại, lùi sang một bên không dám hó hé, chỉ ước gì mình chưa từng vào đây!

Thân Đồ Dạ lại rất bình tĩnh, lịch sự chào hỏi Hàn Giai:

– Chào!

– Chào anh!

Hàn Giai ngẩng đầu liếc nhìn anh một liếc cúi đầu ngay, người đàn ông này hoàn toàn khác hẳn Lãng Ngao và Hàn Vũ Thần, toàn thân anh ta phát ra một loại khí chất vương giả rất đặc biệt, làm cho người khác không dám mạo phạm.

– Ra ngoài ăn cơm?- Thân Đồ Dạ đi đến bên cạnh Lãng Tuyết, ôm lấy eo cô một cách tự nhiên- Chẳng phải em nói đói rồi sao?

– Em, em không đi đâu, còn phải đến bệnh viện nữa- Lãng Tuyết nhìn thoáng qua Hàn Giai, có chút không nói rõ được- Anh đi trước đi!

Lãng Tuyết sắp phát khóc, tình hình này, cô quả thực xấu hổ vô cùng.

– Ừm- Thân Đồ Dạ cũng không muốn làm khó cô, mỉm cười, dịu dàng nói- Vậy anh về trước, tối nay anh đến đón em.

Con người gì vậy chứ, không nói giúp cô cứu vãn cục diện thì thôi đi, lại còn châm dầu vào lửa, Lãng Tuyết xấu hổ đến nỗi muốn tìm cái lỗ nào đó chui xuống cho rồi!

Thân Đồ Dạ làm gì phải quan tâm đến cách nhìn của người khác, anh hôn lên trán cô, lúc này mới cùng Cố Huy “hiền ngang” ra về.

Đội họ đi xa rồi, Hàn Giai mới kích động hỏi:

– Lãng Tuyết, hai anh đó đến đây lúc nào vậy? Chị và Thân Đồ Dạ đó xảy ra chuyện gì, tối qua Đậu Đậu nói với em trong phòng chị có giấu đàn ông, chị đừng nói với em là Đậu Đậu nói đúng rồi nha, chẳng lẽ... Chẳng lẽ tối qua Thân Đồ Dạ thật sự qua đêm trong phòng chị à?

Lãng Tuyết thật sự không biết phải giải thích thế nào, bóp trán hồi lâu vẫn không nói được nên lời.

Hàn Giai thấy cô như vậy, đã biết được đáp án:

– Không thể nào, chị đã... Xong rồi, xong rồi... Em còn cho rằng chúng ta đã thoát khỏi họ rồi chứ, không ngờ vẫn bị khống chế. Có phải anh ta ép buộc chị...

– Không phải đâu!- Lãng Tuyết biết chuyện này chắc chắn không thể giấu được nữa, đành thẳng thắn nói- Vốn dĩ chị không muốn giấu mọi người chuyện này, chỉ là sự việc khá phức tạp, diễn biến lại quá nhanh, chị hoàn toàn không tìm được lúc thích hợp để giải thích với mọi người.

Cô thở dài, nói tiếp:

– Thực ra chị luôn rất lý trí, không muốn có dính dáng gì với Thân Đồ Dạ. Chỉ là sự việc phát triển vượt ra khỏi khống chế của chị, đến cuối cùng, đến cuối cùng, thành ra như những gì em đã thấy!

Nghe nói một hồi, Hàn Giai lại chẳng hiểu gì, cô phải hỏi:

– Quên đi, em không muốn hỏi chuyện khác đâu, em chỉ muốn hỏi chị, chị thật lòng thích anh ta sao, chị ở bên Thân Đồ Dạ là tự nguyện à, không phải bị ép buộc đúng không?

– Đương nhiên là tự nguyện rồi, nếu chị không muốn, ai có thể ép buộc chị được?- Lãng Tuyết đáp- Tuy rằng sự việc phát triển quá nhanh, nhưng trước giờ Thân Đồ Dạ chưa từng ép chị, điều này chị có thể khẳng định.

Hàn Giai thở phào nhẹ nhõm, nói:

– Nếu chị đã tự nguyện, vậy em còn nói được gì, dù sao tình yêu là của riêng mỗi người, ai cũng không thể có ý kiến. Nhưng mà, chị xác định chị thực sự thích anh ta à?

Nhớ lại những lúc ở bên Thân Đồ Dạ, Lãng Tuyết gật mạnh đầu, đã đến mức này, cô không thể tiếp tục phủ nhận gì cả, tuy rằng Thân Đồ Dạ ngang ngược, nhưng đối với cô vẫn rất thâm tình, cô có thể cảm nhận được điều đó.

– Vậy chị định ăn nói thế nào với Lãng Ngao?- Hàn Giai nói ra lo ngại trong lòng- Nếu anh ấy biết chuyện này, nhất định sẽ khó chịu lắm. Từ nhỏ anh chị đã bên nhau, anh ấy thích chị như vậy, nếu chị ở bên Thân Đồ Dạ, với anh ấy mà nói tuyệt đối là cú sốc nặng nề, hiện tại anh ấy lại đang bị thương...

– Hàn Giai!- Lãng Tuyết ngắt lời cô, nghiêm túc nói- Chị và Lãng Ngao từ nhỏ lớn lên bên nhau, tình cảm của bọn chị sâu đậm hơn bất cứ ai, nhưng đó không phải là yêu, chị luôn xem anh ấy như anh trai ruột của mình, địa vị của anh ấy trong lòng chị không có bất cứ ai thay thế được, nhưng đó là tình thân, không hề lẫn lộn chút thành phần nào của tình yêu vào trong đó! Nói vậy đi, từ trước đến giờ, với Lãng Ngao, chị không hề có bất cứ tình cảm nào liên quan đến tình yêu nam nữ, có thể gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, suy nghĩ của Lãng Ngao có chút cực đoan, nhưng không có nghĩa là bọn chị nhất định phải ở bên nhau.

Nói đến đây, Lãng Tuyết ngừng một chút rồi nói tiếp:

– Thực sự chị nhìn ra được, em thích Lãng Ngao. Chị càng hy vọng em và Lãng Ngao có thể bên nhau, so với chị mà nói, em hợp với anh ấy hơn!

Hàn Giai nghe vậy, hít sâu một hơi, nói:

– Thực ra em luôn biết chị không thích Lãng Ngao, nhưng tình cảm của Lãng Ngao với chị là thật... Chị cũng hiểu mà, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, ví như em và Lãng Ngao, ngay cả chị cũng có thể nhìn ra được em thích anh ấy, thì làm sao anh ấy không biết được chứ? Anh ấy chắc chắn biết em thích anh ấy, cho nên anh ấy luôn lạnh lùng với em, không hề em ôm bất cứ hy vọng gì.

Nói đến đây, Hàn Giai cười chua xót:

– Trong lòng anh ấy chỉ có chị!

Lãng Tuyết không biết nên an ủi cô thế nào, đành nói:

– Em với chị không giống nhau, em nên tranh thủ, có lẽ hai người có thể đến được với nhau, chị rất hiểu Lãng Ngao, anh ấy là người tốt, là người tuyệt đối xứng đáng để em gửi gắm cả đời! Nhưng anh ấy lại là tên đầu gỗ, em thích anh ấy, thì hãy biểu lộ tâm ý của em với anh ấy, bằng không anh ấy sẽ không biết được đâu. Nói thật, chị thấy hai người rất có khả năng đó!

– Hy vọng là vậy đi- Hàn Giai nghĩ ra cái gì, nói tiếp- Nhưng mà, nếu chị không thích Lãng Ngao, xưa nay đều xem anh ấy là anh trai, tốt nhất chị hãy nói rõ ràng với anh ấy đi. Tuy rằng anh ấy sẽ tổn thương, nhưng đau dài chỉ bằng đau ngắn. Anh ấy không biết chị đã chọn người khác, sẽ luôn chờ đợi, sẽ ôm ảo tưởng với chị, cứ tiếp tục như vậy, với anh ấy với chị đều không tốt.

– Yên tâm đi, chị sẽ nói rõ ràng với anh ấy!

Lãng Tuyết có chút đau đầu, cô hiểu tính của Lãng Ngao, chuyện này muốn nói rõ quả thật không hề dễ dàng, cô vẫn đang nghĩ phải nói thế nào...

– Nhưng tạm thời em hãy giúp chị giữ bí mật này nhé, chị cần tìm một thời cơ thích hợp để giải thích rõ, cũng cần thời gian để suy nghĩ ra cách thức khiến anh ấy chấp nhận được. Còn bên Hàn Vũ Thần tốt nhất em cũng đừng nói gì, tuy rằng anh ta chưa tỏ tình, nhưng chị thấy được anh ta có tình cảm với chị. Nếu không phải thông qua chị, mà thông qua miệng người khác để Lãng Ngao biết được chuyện này, chị sợ anh ấy sẽ có cách nghĩ khác.

– Em biết mà, cũng là em quên mang theo ví tiền trở về lấy mới bắt gặp chuyện này- Hàn Giai gật đầu- Thực ra em cũng ngại lắm, sớm biết sẽ thế này, chị bằng em không về lấy tiền cho rồi.

– Được rồi, chuyện này cứ vậy đi, chúng ta đừng nói thêm nữa, chị đi cùng em vào bệnh viện thăm Lãng Ngao.

Trước khi ra khỏi khu nhà, Lãng Tuyết thấy Cố Huy đứng đợi mình ở trước cổng. Thấy Lãng Tuyết ra, Cố Huy cầm một hộp quà được gói kỹ lưỡng hai tay đưa đến cho Lãng Tuyết:

– Cô Lãng, đây là chủ nhân bảo tôi giao cho cô!

Lăng Tuyết hơi bất ngờ, hai người vừa mới chào nhau xong, sao lại mang đồ đến rồi. Cô nhận hộp quà, hỏi:

– Trong này là gì vậy, vừa rồi đưa cho tôi là được, sao còn bắt anh mất công đến đây một chuyến?

Cố Huy đáp:

– Đây là điện thoại chủ nhân đặt riêng cho cô, sau khi điện thoại của cô bị người khác giờ trò, anh ấy đã dẫn tôi làm chuyện này rồi, chẳng qua sau đó vì nhiều nguyên nhân nên vẫn chưa đưa cho cô được. Vừa rồi chủ nhân không biết lý do gì lại nghĩ đến chuyện này, nói cô bây giờ rất cần có điện thoại, nên kêu tôi lập tức mang đến đây.

Bấy giờ, Lăng Tuyết mới nhớ đến chuyện tiếng chuông điện thoại truyền ra từ phòng của mình, lúc ấy cô còn gạt Hàn Vũ Thần và Hàn Bắc nói mình mới mua điện thoại, lập tức sẽ gọi cho họ để họ lưu lại số, kết quả chỉ qua một đêm cô lại quên bống đi.

Nếu Thân Đồ Dạ không đưa điện thoại đến lúc này, lát nữa không chừng lại phải mất thời gian giải thích với họ.

– Hóa ra anh ấy nghe thấy, không ngờ lại chu đáo như vậy.

Lăng Tuyết nghĩ, không khỏi mỉm cười, có một loại gì đó mang tên hạnh phúc chậm rãi lan tỏa trên mặt.

Cố Huy nói thêm:

– Sim điện thoại cũng đã lắp vào, bên trong còn lưu số chủ nhân tôi, số điện thoại của tôi và Lôi Quân, nếu cô cần gì, bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với chúng tôi. Tôi xin đi trước, xe của chủ nhân còn đỗ ở đằng kia chờ.

Nói xong, Cố Huy xoay người đi.

Lăng Tuyết nhìn theo bóng lưng của Cố Huy xa dần, phát hiện thấy Thân Đồ Dạ hạ kính xe xuống, mỉm cười thâm tình và mờ ám với cô, lại làm động tác tay “gọi điện thoại”.

Lăng Tuyết cúi đầu ngượng ngùng, kéo tay Hàn Giai đi khỏi.

Hàn Giai thấy cô như thế, không khỏi cảm thán:

– Chị Tuyết, xem ra chị thật sự thích anh ấy đấy, phản ứng này của chị chính là biểu hiện thích ai đó, ở trước mặt Lăng Ngạo hay Hàn Vũ Thần, chị chưa từng có biểu cảm này!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Tình Thân (1)

– Thế à? Chắc là vậy- Lăng Tuyết cắn môi dưới ngượng ngùng, đánh trống lảng- Chúng ta mau đi thôi, Lăng Ngạo còn đang chờ chúng ta đấy!

– Vâng.

Từ sau khi Lăng Ngạo đến Mỹ, mỗi tuần đều sắp xếp thời gian cố định để làm vật lý trị liệu, tuy rằng bệnh viện anh nằm có thể nói là tổ chức uy tín nhất về vật lý trị liệu phục hồi trên toàn cầu, nhưng thời gian điều trị cũng không nhanh như tưởng tượng.

Tình kiên nhẫn của Lăng Ngạo đã dần bị mài mòn bởi quá trình điều trị vô số lần, nếu không phải trước giờ đều có bạn bè ở bên cạnh động viên, rất có thể anh đã tự yêu cầu phải xuất viện rồi.

Cho dù đã mời nhân viên chăm sóc chuyên nghiệp, đám người Lăng Tuyết vẫn thay phiên nhau đến bệnh viện thăm non anh mỗi ngày.

Chỗ bọn Lăng Tuyết sống cách bệnh viện không xa, đi bộ tầm hai mươi phút là đến.

Khi đến trước cửa phòng bệnh, phát hiện bên trong vô cùng náo nhiệt, cách cánh cửa cũng có thể nghe được tiếng nói chuyện bên trong, có một giọng nói khá quen thuộc khiến Lăng Tuyết kích động, đó là cô Phùng ở cô nhi viện!

Nghĩ đến cô Phùng ở Trung Quốc xa xôi cố tình đến thăm Lăng Ngạo, tâm trạng Lăng Tuyết vô cùng phấn khích, bước vội vào trong phòng.

Trong phòng đông người, ngoại trừ cô Phùng, Hàn Bắc, Mao Mao và Đậu Đậu ra, còn có hai người trung niên xa lạ, có vẻ như họ là vợ chồng, cảm xúc kích động nhìn Lăng Ngạo chăm chú.

Cô Phùng ngồi ở mép giường, tiếp tục đề tài đang nói, còn Lăng Ngạo nằm trên giường vẽ mặt hờ hững, làm như không thấy sự nhiệt tình của đôi vợ chồng kia.

Cô Phùng cảm khái vạn phần:

– Cô nhi viện xảy ra nhiều chuyện như vậy, may mà con và Lăng Tuyết không cam chịu số phận, nên giờ mới được thế này. Con xem, con bị thương lâu như vậy, cô và viện trưởng Quách không đến thăm con được, trong lòng rất áy náy, cho nên nhân cơ hội lần này, cô đại diện cô nhi viện đến đây. Viện trưởng Quách vì phải chăm sóc bọn nhỏ, thật sự không thể phân thân, bằng không cũng sẽ đến cùng. Cô vừa tới là đến đây trước, viện trưởng còn cố tình dặn dò mang bánh bơ hai đứa thích ăn nhất đến, bánh đậu xanh, nói là để hai đứa nếm thử.

Cô Phùng lấy ra một bọc, gói không đẹp mắt lắm, nhưng tràn đầy tâm ý.

Lăng Ngạo nhận lấy, chân thành nói:

– Viện trưởng Quách có lòng rồi, cảm ơn cô Phùng, cô ngồi đi, đừng đứng nữa.

Từ đầu đến cuối, anh không buồn nhìn đến đôi vợ chồng kia.

Lăng Tuyết vừa mới vào phòng, tuy rằng chưa biết xảy ra chuyện gì, nhưng cô nhìn ra được, đôi vợ chồng này nhất định rất quan tâm đến thái độ của Lăng Ngạo, nếu không như vậy, họ cũng không cần luống cuống đứng đó, còn thường xuyên liếc trộm Lăng Ngạo, tựa như đứa trẻ làm sai chuyện, muốn nhận lỗi, muốn bù đắp, nhưng bất lực.

Cô Phùng cười cười, chỉ vào đôi vợ chồng họ rồi nói với Lăng Ngạo:

– Ông bà Lãnh từ Trung Quốc cố tình tới đây, con không định...

Còn chưa nói xong, Lăng Ngạo đã xua tay ngắt lời:

– Cô Phùng!

Cô Phùng ngập ngừng, thấy Lăng Ngạo vỗ trang mình kín kẽ, muốn nói nhưng lại không biết nói gì, không biết làm sao đành thờ dãi ngồi xuống, không khí cực kỳ gượng gạo.

Lăng Ngạo im lặng chốc lát, ngược lên nhìn đôi vợ chồng họ:

– Hai người khẳng định tôi là con của hai người à?

Lăng Tuyết ngẩn người, hai người này là cha mẹ ruột của Lăng Ngạo???

Không thể nào?

Lăng Ngạo và cô đều là cô nhi, hai mươi mấy năm không ai đi tìm, sao đột nhiên lại xuất hiện cha mẹ?

Nhưng họ là do cô Phùng dẫn đến, tám chín phần là chính xác, chẳng lẽ cha mẹ ruột của Lăng Ngạo thật sự đến tìm sao?

Lăng Tuyết cuối cùng cũng hiểu tại sao Lăng Ngạo lại có biểu hiện như vậy, cô và Lăng Ngạo giống nhau, từ bé đã là cô nhi, nên có thể có cùng cảm nhận. Lấy phương thức thế này để gặp lại, trong lòng Lăng Ngạo sẽ cảm thấy thế? Là niềm hân hoan đã lâu nay được trùng phùng, hay oán hận bản thân bị bỏ rơi lúc còn quá nhỏ? Là tình thân máu mủ cắt không đứt, hay là chỉ bằng không gặp sau khi ném đủ ảm lạnh cuộc đời?

Phức tạp lẫn lộn, sóng cuộn mãnh liệt!

Người được gọi là ông Lãnh, bà Lãnh nghe thấy câu nói lạnh lùng này của Lăng Ngạo, thần sắc trở nên ủ ê thương cảm.

Bà Lãnh xúc động nhìn anh, nói chưa nên lời khóe mắt đã đỏ:

– Đứa ngốc này, đây là sự thật, con đúng là con trai mà chúng ta thất lạc nhiều năm, ảnh chụp trước đây của con giống y đúc ba con thời còn trẻ!

Ông Lãnh ôm vợ, xúc động nói:

– Sau khi biết tin con còn sống, chúng ta đã vận dụng hết thấy nguồn lực mình có, điều tra tất cả các tài liệu từ nhỏ đến lớn về con... Con đừng nên trách ba như vậy, nếu con cũng như ba, trải qua bao lần hy vọng rồi thất vọng, con sẽ hiểu được ba mẹ đã không còn chịu được bất cứ thất vọng nào thêm nữa!

Bà Lãnh nước mắt lăn dài.

– Đúng vậy, ba con nói rất đúng, vì sau nhiều lần thất vọng đó, chúng ta không dám tin tưởng bất cứ manh mối nào nữa, không phải ba mẹ nhẫn tâm không muốn tìm con, ba mẹ là sợ bản thân sẽ tuyệt vọng, như vậy, cả đời này đều sẽ không gặp được con nữa! Giống như lần này, khi cấp dưới của ba con báo tin này cho ông ấy, ngay từ đầu ông ấy đã giấu không cho mẹ biết, sợ mẹ không chịu nổi đã kích thêm nữa. Cho đến hôm đó ông ấy nhận được ảnh của con, trông hết như ảnh ông ấy, ông ấy mới... Ông ấy mới xoa tay múa chân vui mừng hết như đứa trẻ, cực kỳ hưng phấn chạy đến, ông cầm ảnh của con, vừa cười vừa khóc nói với mẹ, nói với mẹ rằng cuối cùng cũng tìm được con rồi!

Ông Lãnh cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình, nhưng ai nói đàn ông có nước mắt nhưng không dễ rơi? Ông Lãnh với hai bên tóc mai đầy vết tích năm tháng, cảm tâm ảnh sau khi nhận được đó thì luôn để bên mình, mắt vẫn còn đỏ...

– Con trai à, nhóm máu của con, vết bớt của con đều là minh chứng tốt nhất, rằng con chính là đứa con trai chúng ta thất lạc nhiều năm! Ba biết mấy năm nay con cực khổ lắm, nhưng chẳng lẽ ba mẹ không khổ sở sao, còn có gì đau đớn hơn khi về đến nhà lại phát hiện đứa con mình yêu thương nhất đột nhiên biến mất?! Ba biết con hận chúng ta, nhưng ba với mẹ con không hề cố ý bỏ rơi con mà? Sau khi bảo mẫu bế con đi mất, ba mẹ bảo cảnh sát ngay, chỉ là biến người mình mong, chúng ta tìm không được con, tìm không được!

Hai người nói rất chân tình, không người nào trong phòng bệnh là không cảm động.

Lăng Ngao nằm trên giường chỉ im lặng lắng nghe, hai mắt nhìn trần nhà, vô hồn.

Qua hồi lâu, đợi đến khi ông bà Lãnh ổn định được cảm xúc chút đỉnh, anh mới gạt đầu, thản nhiên nói:

– Chẳng phải nói xét nghiệm DNA sao? Trình tự nên làm hai người cứ tiến hành, tôi phối hợp với hai người là được.

Với thái độ của Lăng Ngao, ông bà Lãnh cũng không quá nghiêm khắc, hiện tại, Lăng Ngao lạnh lùng đối đãi họ cũng không sao, ít nhất, anh cũng đồng ý xét nghiệm, đây là một khởi đầu tốt, vì vậy họ đồng ý lập tức, cũng bày tỏ đã liên hệ với cơ quan uy tín nhất tại Mỹ, chỉ cần Lăng Ngao đồng ý là hiện tại có thể lấy máu ngay.

Ông Lãnh kêu người bên ngoài gọi điện thoại, hình như kêu người ta đến, cúp máy không bao lâu, nhân viên thu thập mẫu đã tới, sau khi lấy máu của Lăng Ngao xong, lại lấy một cọng tóc trên đầu ông Lãnh và bà Lãnh rồi ra về, hành động rất nhanh.

– Giám định người thân cần bao nhiêu lâu mới có kết quả? – Lăng Ngao dùng bông sát trùng đè mạnh xuống lỗ kim vừa rút máu, hỏi- Tôi là hỏi kết quả chính xác nhất đó.

Về mặt lạnh lùng, giống như đang hỏi một chuyện chẳng hề liên quan đến mình.

Cảm xúc ông Lãnh dần ổn định hơn, ông đáp:

– Ba ngày, ít nhất là ba ngày. Phương diện này ba đã sớm hỏi rồi, cần phải qua rất nhiều bước, sau khi có kết quả thực nghiệm rồi còn phải đối chiếu số liệu thật cẩn thận, hơn nữa vì đảm bảo tính chuẩn xác của kết quả, còn phải cần nhiều người thực nghiệm song song nhiều lần. Đây điều cần có thời gian, nhưng không nhiều lắm, chỉ ba ngày thôi, sau ba ngày nữa con sẽ tin chúng ta chính là ba mẹ của con!

Lăng Ngao dường như rất bài xích từ “ba mẹ” này, anh nhíu mày nói:

– Được, vậy đợi ba ngày đi, hai người có gì muốn nói thì đợi ba ngày nữa sau khi có kết quả rồi hẳn nói, bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi.

Ông bà Lãnh đưa mắt nhìn nhau, lại miễn cưỡng cười cười với mọi người ở đây, bấy giờ mới ra về, trước khi đi còn bày tỏ thêm vừa có kết quả sẽ lập tức đến đây.

Đợi họ đi khỏi rồi, cô Phùng mới thờ dãi nói:

– Lăng Ngao, thực sự con đừng nên đối xử với họ như vậy. Tuy rằng bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn xác định họ là ba mẹ con, nhưng dù cho không phải, họ cũng là những người đáng thương bị mất con, nên con đừng đối đãi với họ như vậy.

Lăng Ngao nhắm mắt lại, không nói chữ nào.

– Lăng Tuyết, Hàn Giai, hai đứa vào lúc nào vậy? – Hàn Bắc lúc này nghi hoặc thấy hai cô đứng ở cửa.

– Đến được một lúc rồi! – Hàn Giai hơi xấu hổ, tâm trạng dù ngổn ngang phức tạp, nhưng lại không biết vậy có tốt hay không nữa.

– Cô Phùng! – Lăng Tuyết bước đến chào hỏi cô Phùng vài câu, sau đó khuyên cô- Cô Phùng, Lăng Ngao chắc khó có thể chấp nhận ngay được. Nhưng mà, đây là chuyện khi nào vậy, sao con chẳng biết được tin tức gì hết, họ thật sự là cha mẹ của Lăng Ngao à, sao họ tìm được đến cô nhi viện vậy?

Cô Phùng lắc đầu, giải thích:

– Còn chưa thể hoàn toàn xác định, nhưng theo tài liệu trước mắt, tám chín phần là thật rồi. Nhưng mà cuối cùng vẫn nên đợi có kết quả DNA mới được, đây là chuyện hệ trọng, chúng ta cũng không dám qua loa tùy tiện.

Ngay cả cô Phùng cũng nói vậy, xem ra những điều đôi vợ chồng lúc này nói đều là thật, Hàn Giai kích động mỉm cười, chạy đến bên giường Lãng Ngao hưng phấn nói:

– Tốt quá rồi! Lãng Ngao, rốt cuộc anh cũng tìm được cha mẹ ruột của mình, em đúng là mừng cho anh!

Lãng Ngao nhìn cô một, rồi tầm mắt đều đặt trên người Lãng Tuyết, hỏi cô:

– Lãng Tuyết, em hết cảm chưa? Nhìn em hôm nay tinh thần chưa khá lắm.

Lãng Tuyết biết tính của Lãng Ngao, đi đến bên giường anh ngồi xuống, chân thành nói:

– Thực ra, bệnh cảm của em chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần uống thuốc nghỉ ngơi là khỏi thôi, nhưng chuyện của anh mới là chuyện lớn! Em biết anh có suy nghĩ của mình, có lẽ nhất thời không chấp nhận được, cũng không muốn thảo luận đề tài này, nhưng bất luận thế nào, đây đều là chuyện tốt. Chẳng lẽ anh đã quên trước đây chúng ta từng nói với nhau rằng, anh tin ba mẹ anh chắc chắn không phải không cần anh, nhất định chỉ là bất cẩn đánh mất anh, anh còn nói một ngày nào đó họ sẽ trở về tìm anh thôi. Hiện tại, hết thảy đều thành sự thật rồi, anh không phải bị họ vứt bỏ, anh là bị bảo mẫu họ thuê vì oán hận mà mang anh đi, bây giờ, họ cũng từ ngàn dặm xa xôi đến đây tìm anh rồi! Cho dù kết quả xét nghiệm cuối cùng là gì, đây cũng là chuyện tốt, em và mọi người đều cảm thấy vui thay cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Tình Thân (2)

Lãng Ngao cup mắt hồi tưởng, im lặng không nói gì...

Hồi đó, Lãng Ngao rất hâm mộ thứ gọi là tình thân, anh sẽ cùng bạn bè chơi trò miêu tả bộ dạng của cha mẹ trong tưởng tượng của mình, còn ghé vào khung cửa sổ nhìn những bạn nhỏ được cha mẹ nắm tay dẫn qua đường.

Khi đó, mỗi dịp cuối tuần hoặc lễ tết luôn có rất nhiều tình nguyện viên hoặc các mạnh thường quân giàu lòng nhân ái đến quyên tiền tặng quà chia sẻ tình thương của chính mình.

Lãng Ngao còn nhớ rất rõ năm ấy anh chín tuổi, vào một ngày của tháng sáu, cái ngày được thế giới xưng tụng là Ngày Quốc Tế Thiếu Nhi, có một đôi vợ chồng mang cả xe quà đến thăm tất cả các cô nhi trong mái ấm, mà anh cũng nằm trong số đó.

Hình như còn có vài phóng viên đi theo, cô nhi viện đón tiếp họ cổ tình treo biểu ngữ, còn để bọn trẻ đứng xếp hàng trước cổng nghênh đón họ.

Hết như mỗi lần quyên tặng trước, ông mập nọ ở trên sân khấu phát biểu rất lâu, sau đó thì hô hào mọi người phát quà cho cô nhi. Khi đến lượt Lãng Ngao, cầm quà đến tặng chính là tên con trai béo tròn hết ông bố.

Lúc ấy, Lãng Ngao còn cố ý mặc bộ đồ mới tinh đưa tay nhận lấy quà, có thể vì quá kích động, tay anh không cẩn thận chạm vào mu bàn tay tên to béo nọ, kết quả tên béo đó tuổi tác cũng xấp xỉ anh lại nhảy dựng lên hết như bị điện giật.

Tên nọ dùng ánh mắt ghét bỏ hung hăng nhìn Lãng Ngao, rút khăn mùi xoa ra lau tay mình, nghiến răng mắng anh:

– Ai cho mày chạm vào tao, bản chết được bản chết được! Ba tao là ông chủ lớn trong nội thành đấy, mày tên không cha không mẹ như tui bây mà dám đụng vào tao hả, gớm muốn chết!

Lãng Ngao còn nhỏ nên sợ hãi, luôn miệng nói:

– Không phải, không phải, tôi có ba mẹ, họ chỉ bất cẩn làm mất tôi thôi, họ sẽ đến tìm tôi mà, tôi có ba có mẹ...

Nhưng vô ích, tên mập đó gọi ba mập của nó đến, ông béo ban nãy còn ở trên sân khấu tươi cười thân thiện giờ đã giật phăng lấy món quà trong tay anh, trừng mắt dữ tợn với anh, cũng luôn miệng mắng anh là tên không cha không mẹ!

Cho đến tận lúc đó, Lãng Ngao mới biết lòng nhân ái của bọn nhà giàu hóa ra cũng có thể giả được, lòng người sao lại độc ác đến thế. Cuối cùng anh cũng biết, anh đúng là kẻ đáng thương không cha không mẹ!

Khi hâm mộ trở nên xa xỉ, Lãng Ngao chín tuổi đã không còn khát cầu tình thân nữa, anh tự nói với bản thân rất nhiều lần, anh chỉ là một đứa không cha không mẹ, bây giờ không có, sau này cũng sẽ không.

Nếu không phải như vậy, tại sao đến giờ họ chưa đến tìm anh?

Niềm hy vọng xa vời thời thơ ấu đã tan thành mây khói, giờ Lăng Ngao đã trưởng thành, đã không cần thứ tình thân sang trọng không thật này, vậy mà lúc bấy giờ, người anh gọi là cha là mẹ lại xuất hiện.

Đây chẳng phải quá buồn cười rồi sao?

Có lẽ cuộc đời chính là như thế, lúc bạn cần họ thì họ không ở bên, khi bạn chẳng cần nữa, họ lại xuất hiện trong đời bạn, nhân danh vào một thứ rất hoa mỹ: ba (mẹ) đến tìm con.

Đứng trên góc độ đạo đức, anh không thể không nhận họ.

Chỉ là, có ai từng nghĩ cho cảm nhận của những đứa trẻ cô nhi không?

Cảm thụ này, có lẽ không ai có thể đồng cảm được?

– Được rồi, anh không muốn nghe, thì em không nói nữa.

Lăng Tuyết rất hiểu Lăng Ngao, lúc anh không muốn lắng nghe sẽ có bộ dạng như thế, người khác nói gì cũng vô ích.

– Cô Phùng, cô chưa ăn cơm đúng không?- Lăng Tuyết hỏi- Để Hàn Bắc đưa cô đi ăn cơm nha, sau đó về nhà bọn con nghỉ ngơi.

– Cũng được, tối cô lại vào- Cô Phùng đứng lên- Lăng Ngao, con đừng nghĩ nhiều, đợi kết quả xét nghiệm DNA có rồi tính tiếp.

– Dạ- Lăng Ngao gật đầu- Cô Phùng, cô ngồi máy bay lâu rồi cũng mệt mỏi, về nhà nghỉ ngơi sớm đi.

– Ừm Mao Mao, Đậu Đậu, hai đứa đi về cùng cô nào- Cô Phùng nói- Tiện thể cô kiểm tra xem thời gian này hai đứa học hành thế nào rồi.

– Mỗi ngày chúng con đều chăm chỉ học bài, nhưng kiến thức mới sau đó thì chưa học- Hai đứa nhỏ đi theo cô Phùng ra khỏi phòng bệnh.

– Cô Phùng, con cùng cô về đó.

Hàn Bắc về cùng họ, dàn xếp ổn thỏa cho cô Phùng.

– Con tiễn mọi người ra ngoài- Lăng Tuyết đi theo họ.

Khi Lăng Tuyết và Hàn Bắc đưa cô Phùng và bọn trẻ ra ngoài, họ phát hiện ông bà Lãnh vẫn còn ở lại bệnh viện chưa đi, có lẽ họ không dám ở lại trong phòng bệnh vì sợ kích thích đến Lăng Ngao.

Lăng Tuyết đi đến trước mặt họ, lễ phép gọi cô chú, sau đó động viên nói:

– Vừa rồi xin lỗi cô chú, có lẽ Lăng Ngao chưa thể tiếp nhận ngay được, dù sao bọn con đều là cô nhi, tuy rằng mỗi giây mỗi phút đều hy vọng biết được cha mẹ mình, nhưng khi ngày đó thực sự đến, lại sẽ cảm thấy rất đột ngột, có thể đấy là... phản ứng của mừng vui quá đổi.

Ông Lãnh lắc đầu, thương cảm nói:

– Cô chú nợ nó nhiều như vậy, sao có thể được như cháu nói, cho dù nó đánh mắng cô chú, cô chú cũng không oán hận nó. Đây là cô chú nợ nó, làm gì cũng không thể bù đắp được.

– Chú nói quá lời rồi!

Cho đến lúc này, Lăng Tuyết mới có thời gian quan sát họ. Xem cách ăn mặc của họ, chắc là thuộc tầng lớp rất giàu có, nhất là chiếc đồng hồ ông Lãnh đeo trên tay, cô từng nhìn thấy Cung Hiểu Cường đeo một chiếc giống y hệt.

Nghe nói là phiên bản giới hạn, người bình thường hoàn toàn không mua nổi.

Hơn nữa, theo khí chất phát ra từ người họ có thể thấy, họ ở tầng lớp cao rất lâu rồi, trang phục có thể già, nói năng cử chỉ cũng có thể học, nhưng loại khí chất bẩm sinh thế này vài ba năm cũng chẳng học được.

Có thể khẳng định, đây là cặp vợ chồng sống trong xã hội thượng lưu, đây đối với Lăng Ngao mà nói là chuyện vui, dù sao nếu thật sự là cha mẹ ruột, không bao nhiêu người sẽ hy vọng cha mẹ họ chưa từng thấy mặt lại nghèo túng.

Ông Lãnh rất vui mừng, lấy ảnh ra đưa cho Lăng Tuyết xem, lại rút tấm ảnh cũ đã ngả màu trong bóp da ra đối chiếu, kể chuyện trước kia của Lăng Ngao...

Lăng Tuyết xem, quả thật giống như lời ông nói, người trong hai tấm ảnh cực kỳ giống nhau, hơn nữa cô cũng có thể khẳng định người trong tấm ảnh đầu

tiền chính là Lăng Ngạo.

– Không chỉ là giống nhau hồi trẻ, anh xem anh và Lăng Ngạo bây giờ vẫn rất giống nhau, mũi này, chân mày này, quả thực giống nhau như đúc- Bà Lãnh vừa lau đi hai mắt đầm lệ, cười vui vẻ, thở dài nói- Ông trời có mắt, cuối cùng cũng tìm được, bây giờ, dù là thiên hoàng lão tử đến đây, cũng đừng hòng cướp con em đi!

Đôi vợ chồng trước mặt hưng phấn cực kỳ, Lăng Ngạo trong phòng lại hờ hững lạnh nhạt, hai bên đối lập, Lăng Tuyết đứng giữa đau đầu, trong lòng nghĩ tốt nhất mau có kết quả xét nghiệm, để Lăng Ngạo có thể nhận lại cha mẹ đã đau khổ tìm kiếm con nhiều năm này sớm một chút, cũng để họ được đền đáp xứng đáng như ý nguyện.

Nói chuyện thêm một lát, Lăng Tuyết nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nữa mới nói:

– Cô chú, cô chú cứ ở đây chờ cũng vô ích, kết quả xét nghiệm ba hôm nữa mới có mà, cô chú về nghỉ ngơi đi đã! Đã đặt khách sạn chưa? Có cần cháu giúp đỡ gì không?

– Không cần không cần, cô chú có nhà đây, tài xế đang đợi ở ngoài- Ông Lãnh vội nói- Cảm ơn cháu!

Bà Lãnh còn cố tình nắm tay Lăng Tuyết vừa đi vừa nói chuyện:

– Cháu là Lăng Tuyết đúng không? Cô nghe viện trưởng Quách nói, cháu và Lăng Ngạo thân như anh em ruột thịt, nó nghe lời cháu nhất, cháu giúp cô khuyên nhủ nó nha, tuy rằng rất nhanh sẽ có kết quả xét nghiệm, nhưng nó cứ như vậy, trong lòng cô, trong lòng cô thực sự vẫn rất khổ sở.

Lăng Tuyết cười, an ủi:

– Cô yên tâm đi, cô không nói thì cháu cũng sẽ khuyên anh ấy mà. Lăng Ngạo là người hiểu lý lẽ lắm, đợi anh ấy nghĩ thông suốt rồi, nhất định sẽ hiểu thảo với cô chú, đến lúc đó, một nhà cô chú có thể đoàn tụ rồi.

Bà Lãnh tươi cười, sau khi trải qua quá trình tìm kiếm dài đằng đẳng cùng thất vọng vô số lần, hôm nay bà đặc biệt vui vẻ:

– Nếu được vậy thì tốt quá, con không biết chứ, cô chú mong đến ngày này lâu lắm rồi! Cô chú còn tưởng cả đời này sẽ không gặp lại con trai nữa, may mắn là, ông trời không cô phụ... Cháu cũng phải giúp cô khuyên nó với nhé!

Lăng Tuyết mỉm cười rồi tạm biệt họ, xoay người trở lại phòng bệnh của Lăng Ngạo, thực ra cô rất hiểu tính của Lăng Ngạo, lúc anh không muốn nghe thì nói gì cũng vô ích, chỉ bằng cứ để anh yên tĩnh lại, đợi sau khi có kết quả xét nghiệm rồi nói sau.

Trở lại phòng, Lăng Tuyết phát hiện hộ lý Ngô Đình đang khuyên Lăng Ngạo:

– Anh Lăng, hình như anh rất bài xích họ?

Lăng Ngạo bực bội đáp:

– Giờ tôi không muốn nói chuyện này.

Về mặt anh không có chút vui sướng khi gặp lại người thân, mà lộ ra vẻ chán chường rất rõ.

– Chỉ là nếu họ thật sự là ba mẹ anh, chẳng phải tốt lắm sao? Tôi thấy tình cảm của họ là thật đó, họ rất hy vọng có thể nhận lại anh. Tuy rằng giờ anh đã lớn, mong muốn tìm được cha mẹ cũng phải nhạt, nhưng có ai lại từ chối nhận lại người thân chứ? Cho dù ngoài miệng nói không muốn, cũng là lừa mình dối người thôi!- Ngô Đình thận trọng nói.

Hàn Giai ở bên cạnh hòa theo:

– Đúng đó, em và anh Hàn Bắc cũng là cô nhi, tuy rằng không sống cùng cô nhi viện với anh và chị Tuyết, nhưng đều rất nhớ cha mẹ mình. Nếu đổi lại là cha mẹ em tìm tới, em sẽ vui lắm! Đôi khi nghĩ lại, chúng ta cố gắng làm việc, cố gắng sinh tồn, chỉ là ngay cả cha mẹ cũng không biết là ai, đúng là đáng buồn thật. Hơn nữa, em thấy cách ăn mặc của cô chú rất sang, họ chắc chắn sẽ không trở thành gánh nặng của anh đâu, hơn nữa, nếu có thể, đời anh cũng có thể vì vậy mà hoàn toàn thay đổi!

Lăng Ngạo mắt kiên nhẫn nói:

– Họ có tiền hay không thì có liên quan gì tới tôi, tôi chưa bao giờ muốn phó thác đời mình cho bất cứ ai, cho dù là cha mẹ tôi cũng không cần, huống chi họ chỉ là “hư hư thực thực” mà thôi. Tôi thật sự không muốn nói tiếp đề tài này, mọi sự đợi có kết quả xét nghiệm rồi tính.

Hàn Giai thấy không khuyên được Lăng Ngạo, thở dài:

– Được rồi, anh nghỉ ngơi đi, em đi lấy nước sôi cho anh.

– Chuyện này sau rồi nói- Lăng Tuyết đi tới- Anh chưa ăn trưa đúng không? Ngoan ngoãn ăn đi, em sang phòng bên cạnh thăm Hàn Vũ Thần.

Chương 152: Phấn Đấu Máy Chục Năm

Lăng Ngao chụp lấy tay cô, giọng đầy bất mãn:

– Sao em vừa tới lại muốn đi rồi?

Lăng Tuyết đành giải thích:

– Em đâu có đi, em chỉ là sang bên đó chào hỏi. Hàn Vũ Thần trước giờ đều rất chiều cổ chúng ta, hiện tại anh ấy bị thương, lại nằm cùng bệnh viện, chúng ta đã đến rồi còn không qua đó chào hỏi, thật sự là không biết điều. Anh mau ăn cơm đi đã, lát nữa em quay lại.

Lăng Ngao không nói thêm gì nữa, buông tay cô ra.

Lăng Tuyết dặn Ngô Đình chăm sóc Lăng Ngao rồi ra ngoài.

Ngoài cửa, Hàn Giai nhìn thấy Lăng Tuyết đi vào phòng bệnh của Hàn Vũ Thần, nghĩ đến bộ dạng của Lăng Ngao, trong lòng thấy khó chịu, cô rất muốn nói chuyện Lăng Tuyết và Thân Đồ Dạ cho Lăng Ngao nghe, chỉ là lời đến miệng rồi lại không dám nói ra.

Đã rất lâu rồi, cô vẫn luôn quan tâm đến mẹ Lăng Ngao, biết rõ tính tình của Lăng Ngao nói một chút sẽ nổi nóng y như lời Lăng Tuyết, nếu giờ nói bí mật này với anh, có lẽ tình hình sẽ càng tồi tệ hơn?

Ít nhất, Lăng Ngao đã rất phiền não nay sẽ càng trở nên phiền não hơn, đây là điều cô tuyệt nhiên không muốn nhìn thấy.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không nói.

Trong phòng bệnh chỉ còn mỗi hộ lý Ngô Đình, cô vừa dọn thức ăn do Hàn Giai mang đến ra, vừa khuyên nhủ:

– Anh Lăng, tôi cảm thấy ba mẹ anh là người tốt, vừa rồi ở ngoài tôi nhìn thấy họ đi xe sang trọng, trị giá cũng hơn chục triệu đó! Người khác ra sao tôi không biết, nhưng nếu đổi lại là tôi, tôi vui mừng còn không kịp nữa là! Anh nghĩ xem, nếu nhận lại họ, tôi còn cần ở lại đây làm hộ lý sao? Phải dùng cơm ở nhà hàng xoay, nghỉ dưỡng bên bãi biển, muốn mua gì thì mua đó!

Lăng Ngao lạnh lùng nói:

– Xem ra, cô chẳng thích công việc này của mình chút nào nhỉ.

Hộ lý Ngô Đình cười cười xấu hổ, nói tiếp:

– Thực ra cũng không phải vậy, tôi chỉ là cảm thấy họ rất tốt. Anh nghĩ đi, nếu anh nhận lại họ, có phải tiết kiệm được bao nhiêu năm phấn đấu hay không? Hàn Vũ Thần có là gì, anh cũng có tiền như anh ta vậy! Còn có sổ tình địch tạp nham nữa, anh có thể cảnh cáo họ cách cô Lăng xa một chút, còn không thì có thể dùng tiền dè họ!

Lời này tuy thô, nhưng ngấm lại thì rất có lý.

Ngoại trừ một nhóm nhỏ người có tiền tài nguyên trong tay ra, ai cũng không từ chối một đêm phát lên, đại lý xô số rải rác trên phố là một chứng minh. Biết rõ xác suất trúng thưởng rất nhỏ, nhưng mỗi ngày vẫn có nhiều người đổ xô vào mua.

Lăng Ngao từ nhỏ khiếm khuyết tình thân, đối với tình thân đã rất phai nhạt, nhưng nếu thật sự có người bày ra gia sản vài triệu thậm chí vài tỷ trước mặt anh, mà những người đó lại còn nhận là ba mẹ ruột của anh, chỉ bởi vì xem tình thân phai nhạt mà từ chối nhận lại họ, vậy có vẻ rất giả tạo.

Dù sao, chỉ là nhận lại những thứ vốn dĩ thuộc về mình. Dù sao, cũng không phải khom lưng uốn gối đi nhận giặt làm cha.

Cho nên khi Ngô Đình nhắc nhở sau khi nhận lại họ có thể sẽ thừa kế khối tài sản khổng lồ, ánh mắt Lăng Ngao liền sáng rực lên, nhưng rất nhanh lại bị lý trí lấn át:

– Vậy cũng phải đợi có kết quả xét nghiệm rồi nói, tôi không thể nhận người không cùng huyết thống làm cha mẹ được.

Ngô Đình mỉm cười, tuy rằng tuổi không lớn, nhưng lăn lộn dưới đáy xã hội không ít thời gian, cô cũng coi như xem đủ ấm lạnh tình người:

– Đương nhiên, nếu không có quan hệ huyết thống, họ cũng sẽ không nhận anh đâu, ai lại vô duyên vô cớ giao hết gia sản cho một người không cùng

huyết thống chứ? Thực ra so với người nghèo, người có tiền như ông bà Lãnh thì sẽ càng làm việc không qua loa tùy tiện, trước khi làm ra quyết định gì chắc chắn đã điều tra rất nhiều rồi, không nắm chắc sẽ không dễ dàng hành động. Tôi thấy lần này họ có thể đến đây, tám phần là đã xác định, xét nghiệm DNA chỉ là muốn giải quyết triệt để thôi.

Lăng Ngao cũng không ngạc nhiên, lời Ngô Đình nói đương nhiên anh cũng biết, chỉ là bản thân là người trong cuộc nên có một số việc không thể không nghĩ thôi, nhưng mà Ngô Đình nói vậy, chứng tỏ tầm nhìn không thấp, thật sự nằm ngoài dự liệu của Lăng Ngao, khiến Lăng Ngao thấy khá bất ngờ.

– Trông cô không lớn tuổi lắm mà, nói chuyện lại như vậy, kinh nghiệm từng trải phong phú lắm.

– Đâu có, trong TV đều diễn như vậy mà- Ngô Đình hơi ngượng, lại bổ sung thêm- Thực ra anh Lăng, anh cũng rất lạ đấy, chuyện tốt như vậy còn phải phiền não ư, nếu là người bình thường đã sớm nhào vào lòng họ gọi ba gọi mẹ rồi!

Lăng Ngao cười, không tỏ rõ ý kiến.

– Anh Lăng, anh ăn cơm đi, lát nữa cô Lăng quay lại mà anh chưa ăn xong, cô ấy sẽ không vui đâu- Ngô Đình nhắc nhở.

Những lời này hình như rất có ma lực, Lăng Ngao chuyên chú ăn cơm.

Độ nổi tiếng của Hàn Vũ Thần vốn cao, trải qua lần xử lý sự cố “mất điện bất ngờ” thích đáng này, tầm ảnh hưởng của anh ở Mỹ cũng ngày càng lớn hơn, có thể ví von là “chưa hát đã nổi”.

Đây là tư liệu sống rất tốt để khai thác, sau khi tin tức lan về Trung Quốc, các công ty sở tại bắt đầu mạnh mẽ tuyên dương phẩm đức hành nghề “Thà chịu thiệt chứ không mất tin” của anh, nội trong vòng hai ba ngày, các đầu đề trang báo trong nước đều bị sự kiện này “chiếm chỗ”.

Hàn Vũ Thần hiện giờ, rất có phong phạm của siêu sao quốc tế.

Khi Lăng Tuyết đi vào phòng bệnh của Hàn Vũ Thần, bên trong đứng bốn năm bác sĩ, châu đầu ghé tai, hình như đang thảo luận tình trạng của anh.

Hàn Vũ Thần nhìn thấy Lăng Tuyết đến, vui vẻ gọi cô, khiến các bác sĩ đang chuyên tâm nói chuyện với nhau đều nhìn về phía cô.

Lăng Tuyết có hơi ngại, đến bên giường, nhỏ giọng nói:

– Anh là siêu sao thiên vương, sao lại có thể gào to như vậy chứ?

Hàn Vũ Thần thấy cô liền tươi cười:

– Thì sao, em ở trước mặt tôi chẳng lẽ còn phải cố gắng nhịn thần tượng à? Chẳng lẽ phải cười gấu răng, vẻ mặt cool ngầu, tốt nhất là đeo khẩu trang mang kính râm?

– Xem ra tâm trạng anh khá tốt!- Lăng Tuyết cười cười, nhìn các bác sĩ ngoại quốc đang thảo luận, thì thầm hỏi- Sao lại có nhiều bác sĩ đến vậy, có phải tình trạng của anh có gì thay đổi không?

Đây là điều cô lo lắng nhất, thương thế của Hàn Vũ Thần vốn khiến cô có cảm giác bản thân không thể thoái thác trách nhiệm, nếu hiện tại tình trạng nặng hơn, cả đời cô cũng khó yên lòng.

– Không có, em không cần lo lắng- Hàn Vũ Thần vội vàng giải thích- Còn không phải công ty chuyện bé xé to à, nói mời thêm nhiều chuyên gia thăm khám, thảo luận ra một phương án giải quyết nhanh nhất. Tôi cũng biết công ty tốt với tôi, dù sao chân tôi bị thương thì không cách gì tổ chức concert, tôi không thể ngồi xe lăn khiêu vũ mà đúng không?

Lúc này, chị An đi vào, cười nói:

– Coi như cậu còn có chút lương tâm, mấy nghệ sĩ khác của công ty chưa ai có đãi ngộ tốt như vậy đâu. Trước tiên cậu chứ phối hợp để bác sĩ kiểm tra đi, đúng lúc chị muốn tìm Lăng Tuyết bàn chuyện hợp đồng, hiện tại cô ấy đến rồi tốt quá, để chị nói chuyện với cô ấy.

– Vâng- Lăng Tuyết đứng lên, đi theo chị An ra ngoài.

Chị An khách sáo nói vài câu, sau đó vào nội dung chính:

– Lăng Tuyết, mấy ngày gần đây chị bận rộn quá, chưa có thời gian đến tìm em, lúc đó em biết mất chị rất lo lắng. Cho đến hôm qua họ báo với chị, chị mới yên tâm. Vốn dĩ chị định hôm qua đến bàn hợp đồng với em, kết quả em không đến, chị đành kéo dài đến hiện giờ.

Chị An khôn khéo, nói chuyện tự nhiên cẩn thận.

– Không cần khách sáo, đêm đó em chưa nói gì đã đi, làm hại mọi người lo lắng, phải là em thấy ngượng mới đúng- Lăng Tuyết nói thật.

– Đều là người một nhà, chúng ta đừng nói mấy lời khách sáo nữa- Chị An cười- Có lẽ em cũng nghe nói tầm ảnh hưởng của buổi biểu diễn lần đó rồi,

tuy rằng trong lúc biểu diễn xảy ra sự cố, nhưng trong cái rủi có cái may. Chắc em cũng biết có rất nhiều fancam[1] được tung lên mạng, nhất là sự tùy cơ ứng biến và phát huy của em trên sân khấu, quả thực còn lợi hại hơn cả những nghệ sĩ dày dạn kinh nghiệm nữa. Điểm này, công ty bọn chị cùng chung nhận định, còn cùng truyền thông giải thích. Vụ này sau mấy ngày ồn ào liên tục, độ nổi tiếng của Hàn Vũ Thần không cần bàn tới, em cũng là nước lên thuyền lên. Có thể nói, cả công ty chị đều xem trọng thực lực của em, hiện tại ở Mỹ hay ở Trung Quốc, ai cũng đặc biệt hứng thú với em, cho nên nếu lúc này em có thể chính thức ra mắt, bọn chị tin tưởng em nhất định có thể một bước nổi tiếng, đạt được thành tựu xuất sắc.

– Đây là chuyện vui bất ngờ, em cũng không quá chú ý đến nó. Thực ra, hiện tại em chỉ lo lắng cho vết thương của Hàn Vũ Thần, xảy ra chuyện như vậy, nhất định đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với anh ấy, em áy náy lắm, em cũng muốn làm chút chuyện gì đó tốt nhất để bù đắp lại cho anh ấy- Lãng Tuyết nghiêm túc nói.

– Đây là sự cố bất ngờ thôi, còn chẳng liên quan gì đến em, em áy náy cái gì?- Chị An hoài nghi hỏi.

– Ừ thì, ý của em là, em đã nhận thù lao của mọi người, lại chỉ biểu diễn có một bài, cho nên cảm thấy ngượng ngùng- Lãng Tuyết phản ứng nhanh nhạy nói- Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn vận khí của em không tốt lắm, chị xem, không biết có phải em mang vận rủi đến không, khiến Hàn Vũ Thần gặp phải chuyện này.

– Làm sao có thể chứ? Em còn trẻ mà tin tưởng mấy thứ này à?- Chị An cười- Về chuyện thù lao, thành viên ban nhạc và các vũ công khác đều đề nghị không nhận thù lao, vì để giảm bớt tổn thất cho Hàn Vũ Thần, nhưng đã bị Vũ Thần từ chối rồi, cậu ta cảm thấy đây là sự cố của mình, không thể để mọi người thiệt thòi được, huống hồ mấy chục triệu với cậu ta mà nói không phải số tiền quá lớn, nhưng món thù lao này đối với những nhân viên phải nuôi gia đình mà nói rất là lớn. Nhưng mà, thông qua sự việc lần này, mọi người càng đoàn kết hơn. Em muốn bù đắp cho Hàn Vũ Thần thì hãy mau mau ký hợp đồng với bọn chị đi, đến lúc đó hai đứa cùng nhau phấn đấu, cùng nhau nỗ lực, hơn nữa cậu ta sẽ mau chóng tổ chức concert miễn phí vào cửa, nếu em có thể tiếp tục lên sân khấu, chị nghĩ fan của cậu ta nhất định rất thích, cậu ta cũng sẽ rất cảm ơn em. Hơn nữa cứ như vậy, em có thể xem đó như một loại bù đắp, lại có thể coi đó là bước đệm của em, quả thực có lợi đủ đường. Em cảm thấy sắp xếp như vậy thế nào?

– Rất tốt- Lãng Tuyết gật đầu- Cảm ơn chị An, nói vậy, em coi như làm chút chuyện giúp Hàn Vũ Thần, trong lòng em cũng dễ chịu hơn.

[1] Fancam: người hâm mộ tự quay phim rồi tung lên mạng.

Hết chương 136

*** TÔI KHÔNG PHẢI HỦ NỮ

Trước tiên, chắc mình phải giải thích lý do mình biến mất sau dòng chữ mình ghi đã quay lại với mọi người.

Lý do chỉ có một, bị “Thượng Ân” rù quعن

Mình là mẹ bím sữa, không phải hủ đầu, thậm chí mình còn bài xích mấy cái phim đam, mình chả bao giờ coi, nguyên nhân thì lướt qua mấy đoạn clip mà mọi người chia sẻ trên FB hay vô tình xem ở đâu đó thì cảm thấy biểu cảm của các đại thụ khá lố lăng (xin lỗi mấy bạn hủ và fan đam mỹ).

Phải công nhận nửa đầu năm nay chẳng có phim gì hay để xem, cái gu phim của mình nó cũng lạ lắm, không cần diễn viên nổi tiếng, chỉ cần nội dung sâu sắc, hay, dễ thương hay bản thân mình chấp nhận được thì đối với mình là hay. Và nửa đầu năm nay, mình chỉ coi mỗi bộ “Két Ái- Mỗi tình đầu của Đại nhân thiên tuế”, nguyên tác Thi Định Nhu. Từ đó, cảm luôn Hoàng Cảnh Du. Thế là lục phim có Hoàng Cảnh Du coi, thì bắt gặp “Thượng Ân”.

Hồi năm 2016, chỉ nghe đồn là phim này nổi lắm và không quan tâm, nên không biết nó là phim đam, coi poster thì nghĩ “lại là thanh xuân vườn trường”, nên thời điểm nó nổi, mình đã bỏ qua nó. Giờ mê trai lục coi, 1 đêm coi xong 15 tập phim (thời lượng tổng thì khoảng gần 5 tiếng rưỡi thôi), và tốn khoảng 1 tuần để lục lại tất cả các clip hậu trường từ vietsub, engsub và thậm chí là không có sub để xem. Từ một đứa không hề hủ, mình bắt đầu soi hint, YY giữa Du-Châu, cảm thấy hai người có gì đó rất thật (chắc tại ở chung trong thời gian quay phim). Rồi buồn mất mấy ngày khi biết từ phim đó hai người bị phong sát (ai bêu phim đam mà nổi quá, rầm rộ quá, khiến dân tình cuồng quá), không cho xuất hiện cùng nhau, và đỉnh điểm là Fan Meeting ở Thái Lan ngày 17/4/2016, cả đứng chung và xuất hiện cùng trên sân khấu cũng không được. Thế là buồn lợ ngợ cả mấy hôm. Haizz lần đầu làm chuyện ấy (coi phim đam), lần đầu ship một cặp nam-nam với nhau, lần đầu quan tâm họ đến thế... Và đây có lẽ là phim đam duy nhất mình coi trong cuộc đời mình, và cái kết nó lừng lợ khiến mình day dứt mà chìm đắm vào đó mãi...

Chả biết chừng nào, khi nào, lúc nào mình mới thoát khỏi cái phim ám ảnh này... có ai biết khi nào không?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Bên Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.